4มือปราบพญายม
ตอน

เชือดเฉือน

เล่ม 1

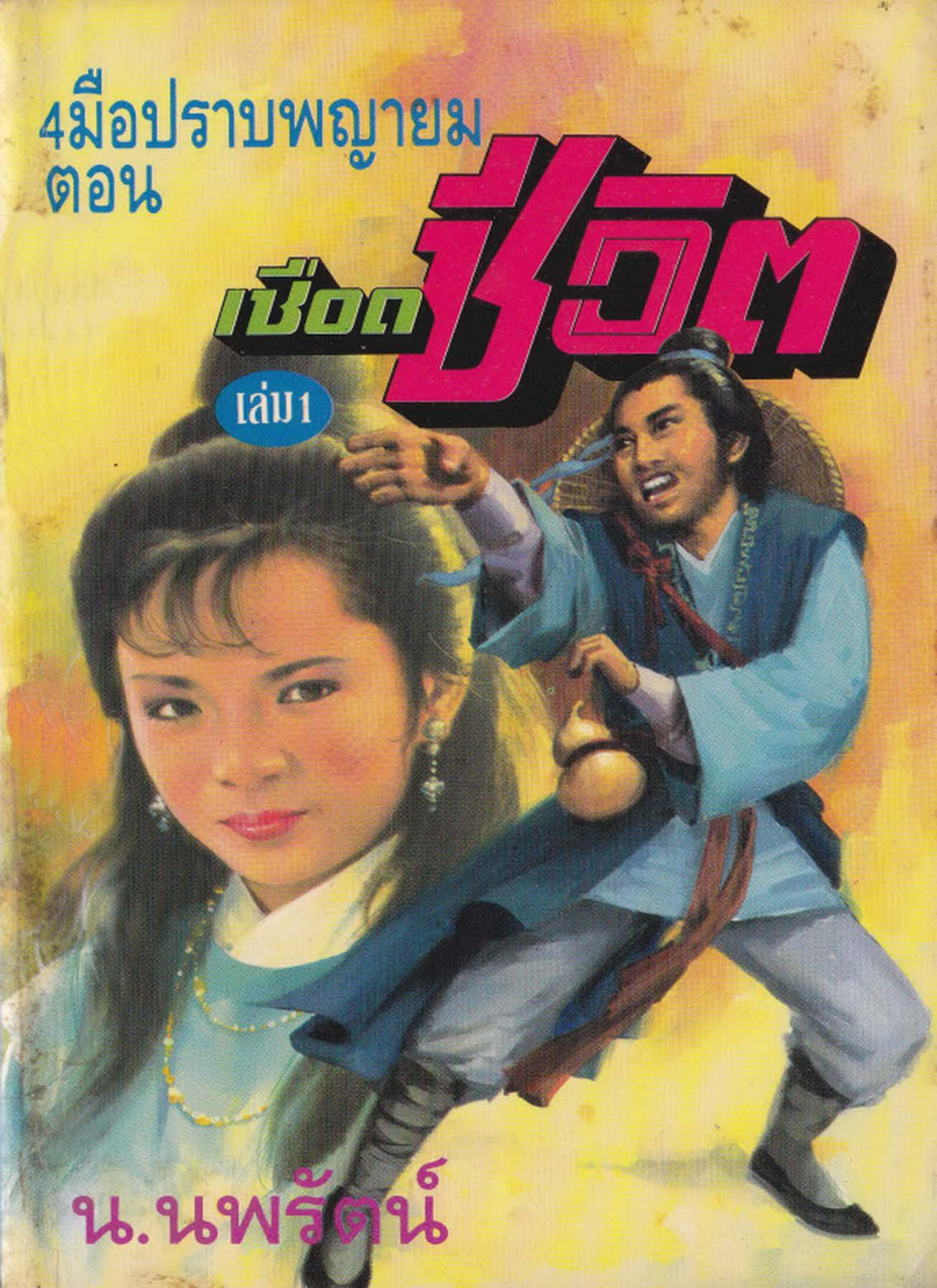

น.นพรัตน์

ตอนที่ 1

ชีวิตอันลำเค็ญ

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าในโลกยังมีผลกรรมสนองหรือไม่ ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า คนดีสมควรได้รับกุศลสนอง คนชั่วสมควรรับกรรมชั่ว หากว่าไม่มี ก็ปล่อยให้พวกเรามดุงธรรมแทนฟ้าเถอะ"

“ดังรับนับเป็นวาสนา สูญเสียถือเป็นชะตา” อย่างนั้นไยไม่ปล่อยวางทุกสิ่งในโลก ทุกประการในหัวใจลง

เขามักมีความคิดเช่นนี้

เขาคือตุ่ยเมี่ย (ล่าชีวิต)

เขามีชื่อเดิมว่าชุยเลียกเชียง (ดาวเลือนราง)

อย่าได้เห็นว่าเขามีนามอันสุนทรีย์ ก็เข้าใจว่าเขาถือกำเนิดจากชาติตระกูลคงแก่เรียน ซึ่งความจริงเขาถือกำเนิดจากเมืองน้อยนามบี่ล้อ บิดามีอาชีพจับปลา มารดาเป็นคนขายปลา เขาถือกำเนิดเกิดมาสามปี พวกท่านล้วนไม่มีเวลาตั้งชื่อให้แก่เขา

นามอันสุนทรีย์ของเขามาจากอาการบาดเจ็บของเขา

เป็นอาการบาดเจ็บบอบช้ำภายใน

(คำเลียกเชียงภาษาจีนกลางอ่านออกเสียงว่าเลวี่ยซัง ซึ่งออกเสียงคล้ายกับคำเน่ยซัง ที่แปลว่าบอบช้ำภายใน)

ตุยเมี่ยไม่ทันถือกำเนิดเกิดมา ก็รับบอบช้ำภายใน

ทั้งนี้เพราะบิดาของเขาชมชอบดื่มสุราเกินไป ปลาที่จับมาได้ ยังไม่เพียงพอกับการซื้อสุราดื่ม แม้กระทั่งภรรยาของท่าน ยังต้องซื้อปลาที่ครอบครัวอื่นจับมาได้

แต่ไม่ว่ามีปลาหรือไม่ ชุยเล่าเตีย (ชายสูงอายุแซ่ชุย) ยังคงดื่มสุราไม่พลาด

ชุยเล่าเตียยิ่งมายิ่งมีหนี้สินรุงรัง มีคนทวงหนี้จากท่าน ถามว่าอยากถูกทุบตีหรือไม่ ชุยเล่าเตียพานกรอกตัวเองจนเมามาย ปล่อยให้ผู้คนทุบตีตามอำเภอใจ จะอย่างไรเส้นทางเมามายพึงเยือนกราย นอกจากนี้ไม่คู่ควรสัญจร ท่านทุบตีของท่าน เราเมาม้ายของเรา

ชุยดั่วมา (สตรีสูงอายุที่เป็นภรรยาของคนแซ่ชุย) ตอนแรกไม่แยแสสนใจ ตอนหลังไม่อาจทนได้ ยื่นมือขัดขวางมิให้ฝ่ายตรงข้ามลงมือต่อบุรุษเมามายผู้หนึ่งด้วยอำมหิต

แต่ผู้ที่มาเร่งรัดหนี้ ก็ไม่อาจตอแยได้โดยง่ายดาย

พวกมันเป็นมือดีของพรรคเก้งอีปัง (พรรคผลัดเสื้อผ้า) ในเจ็ดพรรคแปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตร ผู้นำขบวนเป็นฉิกตู้โฮ้ว (เสือเจ็ดประหาร) จูแบะ มันทุบตีคนคราใด ไม่นับญาติฝ่ายใด ไม่แบ่งแยกบุรุษ

สตรี ยามฆ่าคนไม่แยกแยะชราเยาว์วัย ขอเพียงมีเงินก็ใช้ได้

มิคาดชุยตั่วมาเป็นมือดีด้านวิชาตัวเบา จูแบะและพวกพ้องทั้งหก ไม่อาจกระทบถูกชุยตั่วมาแม้ชายเสื้อ กลับถูกชุยตั่วมาโค่นล้มลง

ที่แท้ชุยตั่วมาความจริงแซ่เนี่ย สืบเชื้อสายของตระกูลเนี่ยสำนักสันติ ฉายาอิงจุ้ยฮั้ง (ควันวารียะเยือก) เนี่ยชอชิม

เพียงแต่เนี่ยชอชิมซึ่งถอนตัวออกจากตระกูลเนี่ยสำนักสันติเป็นเวลานาน เพราะความจำเป็นในการดำรงชีวิต ต้องซื้อปลาฆ่าปลา อยู่ใต้เปลวแดดร้อนแรง ท่ามกลางลมโชยพัดเป็นเวลายี่สิบปี ควันวารียะเยือกนั้นก็กลับกลายเป็น “เดาควันวารี” ที่ทั้งชราทั้งดุร้าย ทั้งผิวกายยับย่นแล้ว

คนของตระกูลเนี่ยสำนักสันติมีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ ผู้มาทั้งเจ็ดถูกเนี่ยชอชิมโค่นล้มลงหกคน แต่เนี่ยชอชิมยามชะล่าใจชั่ววูบ บวกกับนางอุ้มครรภ์แก่ใกล้คลอด ใต้เท้าสะดุดเสียหลัก ถูกจูแบะใช้หมัดฉิก-โค่วคุ้ง (หมัดเจ็ดทุกข์เข็ญ) ต่อยใส่ท้องน้อยคราหนึ่ง

หมัดเจ็ดทุกข์เข็ญถือเป็นยอดวิชาแขนงหนึ่ง ต้องผ่านการบาดเจ็บป่วยไข้ อิจฉา พลัดพราก สูญเสีย หวาดหวั่น โศกศัลย์ ซึ่งเป็นความทุกข์เข็ญทั้งเจ็ดประการค่อยฝึกสำเร็จ

ชุยตั่วมาเนี่ยชอชิมพอถูกต่อยทำร้าย ต้องทรุดตัวกับพื้น ไม่อาจลุกขึ้น

จูแบะเห็นชุยตั่วมาใช้วิชาตัวเบาของสำนักสันติ ก็ไม่กระทำเกินเลยไป ประคับประคองผู้บาดเจ็บ ปลีกตัวจากไป แต่ชุยตั่วมารับบอบช้ำภายใน แทบถึงกับแท้งบุตร

สามวันให้หลัง เด็กทารกถือกำเนิดเกิดมา พอถือกำเนิดก็รับบอบช้ำภายใน

ชุยเล่าเตียความจริงมีบุตรหกคน ประกอบด้วยสี่บุตรชาย สองธิดา คร้านที่จะตั้งชื่อให้แก่บุดรชายคนที่เจ็ดนี้ ปกติเรียกหาเป็น “นี่ เจ้าคนบอบช้ำภายใน”

เมื่อดุยเมี่ยมีอายุสองขวบครึ่ง พลันกระอักโลหิตออกมา ชุย-เล่าเตียค่อยทราบว่าบุตรชายรับบอบช้ำภายในตั้งแต่แรกเกิด รีบอุ้มไปให้หมอรักษา

ดังนั้นหลังจากที่ดุยเมี่ยเจริญเติบโต สามารถจำความได้ ย่อมยังใช้แซ่ชุย แต่ผู้ที่รักษาเขาเห็นว่าชื่อ “เน่ยซัง” (บอบช้ำภายใน) ออกจะระคายหูไป ภายหลังอ่านพบข้อความเชียงเลียกอึ้งฮุงโหว (ดาว-เลือนรางฝนสนธยา) บังเกิดปฏิภาณวูบ เปลี่ยนชื่อชุยเลียกเชียง

ไม่ว่าผู้ใดเข้าใจว่า เด็กชายที่มักกระอักโลหิต ร่างกายอ่อนแอ มีอายุไม่ถึงสามปีก็ปรากฏรอยย่นบนใบหน้าเช่นนี้ คงไม่อาจมีชีวิดสืบไป

แต่ดุยเมี่ยมิเพียงรอดชีวิตมาได้ มิหนำซ้ำยังช่วยเหลือคนดีงามที่ไร้ความผิดจำนวนมากสามารถมีชีวิตสืบไป

ดุยเมี่ยยังมีชีวิตอย่างมีชื่อเสียงยิ่ง

~มีคนสัพยอกว่า ดุยเมี่ยถือกำเนิดจากครอบครัวยากไร้ บิดามารดาซะล่าใจถึงขั้นบุตรชายมีอายุสองขวบครึ่ง ค่อยทราบว่ารับบอบช้ำภายใน แน่นอน มีบ้างบางคนคาบช้อนทองถือกำเนิดมา บางคนจุติในวังหลวง บางคนพอออกมาจากครรภ์มารดา ก็มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เปรียบกับ “ชาติตระกูล” ของดุยเมี่ย นับว่าไร้ซึ่งทุกสิ่ง สองมือ

ว่างเปล่า ทุกประการล้วนต้องเริ่มต้นใหม่

แต่ตุยเมี่ยหาได้คาดคิดเช่นนั้นไม่ กลับกล่าวด้วยความสำนึกบุญคุณว่า

"บิดาข้าพเจ้าสืบทอดไม้ตายดีมสุราแก่ข้าพเจ้า แม้พันจอกยังไม่เมามาย ยิ่งดื่มยิ่งแจ่มใส ความสามารถนี้มิใช่มีอยู่ในทุกตัวคน มารดาข้าพเจ้าก็สืบทอดพรสวรรค์ด้านวิชาตัวเบาแก่ข้าพเจ้า เมื่อวิ่งรวดเร็วเหมาะกับการเร่งรัดหนี้สิน อาชีพประการแรกของข้าพเจ้า สมควรเป็นอาชีพเร่งรัดหนี้สิน"

ตุยเมี่ยยึดอาชีพคนเร่งรัดหนี้สินจริงๆ

แต่เขาเป็นได้ไม่นาน

ทั้งนี้เพราะจิตใจของเขาดีงามเกินไป

ตุยเมี่ยความจริงเร่งรัดหนี้สินให้แก่สำนักชังพิ้งผ่าย (สำนักฉากกั้น) อย่างลำบากยากเย็นค่อยตามหาเจ้าหนี้จนพบ แต่แล้วพบว่าเจ้าหนี้ทั้งชรา ทั้งป่วยไข้ ทั้งหิวโหย คนก็มีนิสัยสัตย์ซื่อดีงาม ดังนั้นควักกระเป๋าตัวเอง มอบเงินทองที่มีอยู่แก่ฝ่ายตรงข้ามจนหมดสิ้น มิหนำซ้ำยังคุ้มครองส่งชายชราที่ตาบอดครึ่งหนึ่งผู้นี้ "หลบหนีหนี้สิน" ถึงแม่น้ำเฮกเลงกง

นี่ทำให้ตุยเมี่ยถูกสำนักฉากกั้นทวงถามหนี้สิน ถึงกับส่งสิบ-สามป้ายทองออก "ล่าชีวิต"ของเขา

ตอนนั้นยังเป็นผู้อื่นล่าชีวิตของเขา มิใช่เขาล่าชีวิตผู้อื่น

.....

คนต้องมีเวลาที่ตกยาก

บุคคลที่มีชื่อเสียง ก็ต้องผ่านช่วงเวลาก่อนที่จะมีชื่อเสียง ความหมายของความสำเร็จ มักเกิดจากความล้มเหลวบ่อยครั้ง ค่าตอบแทนของการมีชื่อเสียง ได้จากวันเวลาแห่งการต่อสู้ดิ้นรน แต่สำหรับกับตุยเมี่ย ออกจะลำเข็ญเกินไป

ทั้งนี้เพราะเขาโชคร้าย โชควาสนาไม่ได้เข้าข้างเขา เขาเมื่อหนุ่ม ฉกรรจ์ มีวาสนาผูกพันกับความโชคร้ายเป็นพิเศษ

ความโชคร้ายคือโชควาสนาไม่ได้กวักมือเรียกหา

สำหรับกับตุยเมี่ย เขาเมื่อหนุ่มฉกรรจ์ ไม่เคยพบกับคำว่า "โชควาสนา" เป็นเหตุให้ภายหลังทุกครั้งที่เขามีโชค แทบต้องกล่าวคำ "ไม่พบกันนานแล้ว"

ซึ่งความจริง สมควรบอกว่า "ไม่เคยพบหน้ามาก่อน" คนผู้หนึ่ง โชคร้ายตลอดเวลา หากโชคดีขึ้นมา แทบไม่กล้าเชื่อว่านั่นเป็นโชควาสนา หรืออาจบางทีผู้ที่ประสบโชคมิใช่ตัวเอง

โชคร้ายของตุยเมี่ย บอกไปเหลือเชื่อจริงๆ

เมี่ยตุยเมี่ยอายุสามขวบ ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่บิดาของเขาพบว่า บุตรชายรับบอบช้ำภายใน มีอยู่ครั้งหนึ่งที่บิดาของเขาดื่มจนเมามาย กลับกลืนถ้วยสุราลงท้อง เสียชีวิตไป

อาจบางทีตุยเมี่ยพอถือกำเนิด ก็พกพาความทุกข์เข็ญทั้งเจ็ดประการมาด้วย ดังนั้นสวรรค์ต้องการให้เขาลิ้มลองความทุกข์เข็ญนานัปการโดยถ้วนทั่ว

เมื่อตุยเมี่ยอายุห้าขวบ ระหว่างที่มารดาของเขาฆ่าปลาตัวหนึ่ง กลางตลาด ถูกเกล็ดปลาขูดเป็นริ้วรอยแผลนางไม่ทันเฉลียวใจ สองวัน

ให้หลัง พิษร้ายก็กำเริบเสียชีวิต

คราครั้งนี้ดุยเมี่ยกลับกลายเป็นกำพร้าที่ไร้บิดามารดาแล้ว ดังนั้นแววดาของเขาหดหู่กว่าเดิม สีหน้าอ้างว้างกว่าเดิม นี่เป็นสิ่งที่ยากพบเห็นจากเด็กน้อยเยาว์วัยผู้หนึ่ง

ดุยเมี่ยเห็นว่า ตัวเอง “ชรา” ตั้งแต่แรก ดังนั้นเขาไม่ชราอีก เขาเคยกล่าวกับชือเฮียดี่ของเขาด้วยความภาคภูมิใจว่า

“มีบ้างบางคนกร้านกร่ำแดดลมดั้งแต่แรก แต่เมื่อทุกผู้คนถูกเดียวกร่ำชราภาพลง มันยังคงมีสภาพดังเดิม ดังนั้นมันกลับกลายเป็นหนุ่มแน่นแล้ว”

เขากล่าวสรุปว่า

“ดังนั้นเราทนรับความชรามากที่สุด”

ดอนที่ชุยดั่วมาเสียชีวิด ดุยเมี่ยเพิ่งอายุห้าขวบ ตามเหตุผลไม่อาจดำรงชีวิตต่อไป แต่ดอนนั้นชุยเล่าเดียทราบแล้วว่า เด็กชายผู้นี้รับบอบช้ำภายใน จึงส่งเขาไปให้สหายสนิทผู้หนึ่งรักษาพยาบาล

สหายสนิทผู้นี้กลับเป็นบุคคลในหน่วยยี่ห้อเป็น สังกัดร้านเล่า-ยี่ห้อ (ยี่ห้อเก่าแก่) ฉายากงจื้อสามไหอุนเอียะอั้ง

อุนเอียะองชมชอบช่วยคน

ดุยเมี่ยที่ได้รับการเปลี่ยนชื่อเป็นชุนเลียกเชียง ก็เกิดจากมัน-สมองของอุนกงจื้อท่านนี้

อุนเอียะอั้งพอพบเห็นเด็กชายที่รับบอบช้ำภายในผู้นี้ ก็ถูกชะตา นี่อาจเป็นความโชคดีครั้งแรกในชีวิดดุยเมี่ย แต่ก็เป็นความ “ โชคร้าย” เช่นกัน

ทั้งนี้เพราะอุนเอียะอั้งชมชอบช่วยคน แต่ที่ศึกษาคือหลักการขจัดพิษ ดังนั้นการใช้วิธีการ “ขจัดพิษ” รักษาอาการบอบช้ำภายในของตุยเมี่ย นับเป็นเรื่องเปลืองสมองอย่างใหญ่หลวง แต่อุนเอียะอั้งก็อาศัยฝีมือขจัดพิษ ทุ่มเทเวลาสี่ปี ใช้หลักการของพิษจู่โจมพิษ รักษาอาการบอบช้ำภายในให้แก่ตุยเมี่ยจนทุเลาหายดี

แต่ตัวยาขจัดพิษที่ปรุงกลั่นจากสมุนไพรนานาชนิด ล้วนบรรจุลงในท้องน้อยๆของตุยเมี่ย ทำให้กระเพาะของเขาเกิดปฏิกิริยาประหลาดขึ้น

ตุยเมี่ยพลอยบังเกิดความรักชอบเช่นเดียวกับ “ผู้มีพระคุณช่วยชีวิต” ท่านนี้

นั่นคือดื่มสุรา

ไร้สุราไม่หรรษา

อาจบางทีใกล้หมึกนั้นดำ ใกล้ชาดกลายเป็นแดง หรืออาจบางทียาขจัดพิษที่ตุยเมี่ยรับประทานลงไปจำนวนมาก ต้องใช้สุราสะกดข่มไว้ หรืออาจบางทีอุนเอียะอั้งชมชอบดื่มสุรา ดังนั้นจงใจให้ตุยเมี่ยดิดสุรา หรืออาจบางทีเป็นกรรมพันธุ์สืบทอดจากบิดาของตุยเมี่ย....

สรุปแล้ว ไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด ในชีวิตของตุยเมี่ยไม่อาจขาดสุราได้

ตุยเมี่ยไม่รับประทานข้าวได้ แต่มิอาจไม่ดื่มสุรา

หากไม่ได้ดื่มสุราเป็นเวลานาน กระเพาะจะปั่นป่วนขึ้นมา

นี่นับเป็นเรื่องดี อุนเอียะอั้งพอดีมีเพื่อนร่วมดื่มสุราตัวน้อย สองอาจารย์กับศิษย์มักดื่มสุราด้วยกัน

การรับประทานตัวยาระยะยาว บังเกิดผลอีกประการหนึ่งคือ ตุยเมียยิ่งเมายิ่งเดิบโต ไม่ทราบเพราะเหตุใด ร่างท่อนล่างเบาเป็นพิเศษ ร่างท่อนบนกลับไร้เรี่ยวแรง ดังนั้นฝึกเพลงเท้าได้โดยง่าย แต่เพลงหมัดปราศจากความสำเร็จอันใด

ภายหลังผู้นำร้านเล่ายี่ห้อ สั่งการให้อุนเอียะอั้งไปช่วยเหลือกลุ่มบุคคลโหงวปวยกิม (ห้าทองบิน) อุนเอียะอั้งทราบว่าการเดินทางครั้งนี้เสี่ยงอันตราย ย่อมไม่นำตุยเมียร่วมทาง ดังนั้นทั้งสองแยกจากกันกลายเป็นแยกจากตลอดกาล

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น นอกจากความสามารถในเชิงสุรา และเพลงเท้าที่ปราดเปรียวแล้ว อุนเอียะอั้งยังมีลักษณะนิสัยประการหนึ่งบังเกิดผลสะท้อนต่อตุยเมีย

นั่นคือมากรัก

อุนเอียะอั้งเป็นคนมากรัก มีรักแท้ แต่ไม่แน่วแน่

บุคคลเช่นนี้ถูกกำหนดแน่ว่าจะมีความรักอยู่เสมอ มิหนำซ้ำพลาดรักอยู่ทุกเมื่อ

อุนเอียะอั้งไม่ถือมารยาทคร่ำครึ มักดื่มสุราโอภาปราศรัยกับตุยเมีย ไม่สนใจว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ใหญ่หรือไม่ ยังคงบอกเล่าประสบการณ์อันวาบหวาม ตำนานรักอันดื่มด่ำของตัวเองให้ทราบ ตุยเมียที่เดิบโตก่อนวัยก็รับฟังอย่างจดจ่อ

หลายปีที่สดับตรับฟัง ย่อมบังเกิดเป็นผลสะท้อนต่อตุยเมีย

นิสัยเช่นนี้ ยัง “ทำร้าย” ต่อตุยเมียยิ่งกว่าการดื่มสุราอีก

ตุยเมี่ยมีความรักตั้งแต่อายุสิบเอ็ด

เขากราบลาชือแป่ เดินทางกลับเมืองน้อยบี่ล้อ เพื่อเสาะหากอกอทั้งสี่และเจ้เจ๊ทั้งสอง ซึ่งไม่ทราบพลัดพรากไปยังที่ใด แต่เสาะหากอกอเจ้เจ๊ไม่พบ ปราดแรกกลับพบเห็นดรุณีน้อยซึ่งออกมาตักน้ำที่ปากทางเข้าหมู่บ้านนางหนึ่ง

ผมยาวของนางยุ่งเหยิงอยู่บ้าง แววตาที่ว้าวุ่นอยู่บ้าง แต่ความงามที่ยุ่งเหยิงนี้ กลับเป็นแรงดึงดูดใจทำให้เขาลืมตน สองข้างแก้มของนางมีรอยลักยิ้มที่ลึกยิ่ง คล้ายบ่อน้ำบ่อหนึ่ง ภายในบ่อปรากฏเงาร่าง เงาร่างนั้นคือเขาเอง

ตุยเมี่ยพอพบเห็นนาง ถึงกับแทบครวญครางออกมา เริ่มต้นการติดตามครั้งแรกของเขา

เขาติดตามดรุณีน้อยที่ตักน้ำจากบ่อน้ำ ค่อยทราบว่านางเป็นหญิงรับใช้ของลุ้ยติ่งเจี้ยง (กำนันแซ่ลุ้ย) แห่งเมืองบี่ล้อติ่ง

เขาที่มีสารรูปคล้ายเด็กน้อยจรจัด ไม่อาจเข้าใกล้นางได้

แต่หลังจากพบพานนาง เขาก็จำแนกไม่ออกว่าสตรีอื่นเป็นสตรี เพียงทราบว่าตัวเองเป็นบุรุษ

ตลอดทั้งวันเขาวนเวียนอยู่ทั้งหน้าและหลังตึกใหญ่ของติ่งเจี้ยง รอให้นางออกมาซื้อผัก ตักน้ำ เป็นเพื่อนเสียวเจี้ยะ (คุณหนู) และฮูหยิน (นายหญิง) เดินเล่นบนท้องถนน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง บ่าวไพร่และผู้พิทักษ์ตึกของติ่งเจี้ยงเข้าใจว่า เขามาก่อกวนขบวนเกี้ยว ดังนั้นลงมือทุบตีเขาอย่างดุดัน

สุดท้ายเป็นเสียวเจี๊ยะที่อยู่ภายในเกี๊ยว เห็นสีหน้าอันเชื่องชึมโง่งมของเขา จนหัวร่อคิกออกมา สั่งให้บ่าวไพร่หยุดมือ

แต่ตุยเมี่ยยังไม่ละความพยายาม

เขาต้องตบแต่งสตรีนางนี้เป็นภรรยา

นับแต่นั้นการกระทำทุกประการของเขา เพียงเพื่อกรุยทางเข้าสู่บ้านตระกูลลุ้ย ใกล้ชิดกับเชี่ยวเถ่า (โปร่งใสน้อย) นางนี้

สมมุติเช่นตุยเมี่ยเล่นพนัน พอเล่นชนะได้เงินทองมาเล็กน้อย ก็ซื้อเสื้อผ้าสวมใส่ เพื่อดึงดูดความสนใจของนาง ทางที่ดีสามารถเล่นชนะได้เงินก้อนหนึ่ง ขอให้แม่สื่อไปเจรจาไถ่ตัวนางออกมา

ยังมี เขากลางวันขึ้นเขาไปล่าสัตว์ หลังเที่ยงผ่าฟืน ยามค่ำคืนรับจ้างโม่แป้ง ขยันขันแข็งราวกับวัวตัวหนึ่งม้าตัวหนึ่ง สุนัขตัวหนึ่งและลาตัวหนึ่ง เพียงเพื่อเก็บหอมรอมริบเงินทอง หวังว่าสามารถตบแต่งสู่ขอนางมา

นอกจากนั้นเขายังแวะเวียนไปยังบ้านตระกูลลุ้ย หาทางใกล้ชิดกับบุตรคนรองของตระกูลลุ้ยนามลุ้ยต๋ง หวังเป็นคนงาน ลูกจ้าง เด็กรับใช้ของบ้านตระกูลลุ้ย

สามปีมานี้ ทุกประการของเขาล้วนกระทำเพื่อเชี่ยวเถ่า หวังพบหน้าเชี่ยวเถ่าสักครา

สุดท้ายเขาสามารถเบียดเสียดเข้าไปทำงานรับใช้ในบ้านตระกูลลุ้ยจริงๆ

คนในบ้านตระกูลลุ้ยชี้นิ้วบงการใช้สอยเขา ยึดถือเขาราวกับเป็นสุนัขตัวหนึ่ง เขาล้วนอดทนกล้ำกลืน หวังเพื่อพบหน้าเชี่ยวเถ่า

เชี่ยวเถ่าย่อมยังไม่ล่วงรู้เรื่องเหล่านี้

บางครั้งตุยเมี่ยพบหน้าเชี่ยวเถ่าวันละหลายครั้ง บางครั้งแม้สามสี่วันยังไม่พบหน้าแม้สักคราเดียว ทั้งนี้เพราะตุยเมี่ยกับเชี่ยวเถ่าแม้อยู่บ้านเดียวกัน แต่ขึ้นตรงต่อคนละหน่วยงาน ปรกติไม่ได้อยู่รวมกัน

แต่ตุยเมี่ยรักนาง

นางที่ยิ้มพรายดุจบุปผา

ยิ้มที่อ่อนหวานราวน้ำผึ้ง

รอยยิ้มของนางชวนเมามายยิ่งกว่าสุรา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ตุยเมี่ยกลับมีโอกาสสนทนากับนาง

วันนั้นบ้านตระกูลลุ้ยกำลังซ่อมแซมคอกแพะ คนงานทั้งหลายปีนป่ายขึ้นไปบนหลังคา ยืนอยู่ที่หน้ารั้ว บางคนตีเหล็กที่หน้าห้องครัว ท้องฟ้าใกล้มืดค่ำแล้ว จนใจที่มีไก่แจ้ตัวหนึ่งโก่งคอร้องขันตลอดเวลา

เชี่ยวเถ่ายกน้ำชาไปให้แก่ยีเสียวเอี้ย (นายน้อยคนที่สอง) ลุ้ยต๋ง พอพบเห็นตุยเมี่ย ก็เหลียวหน้ามากล่าวว่า

“ท่านดื่มสุรากระมัง?”

นางเป็นสตรีที่เฉลียวฉลาด ทราบว่าเด็กหนุ่มเท้ายาวผู้นี้มักเหม่อมองนาง นางเห็นว่าคนผู้นี้แตกต่างกับบ่าวไพร่คนงานทั่วไป

ตุยเมี่ยได้แต่อุทานดังอาคำหนึ่ง

เชี่ยวเถ่ากล่าวอีกว่า

“อย่าได้ดื่มมากไป เก็บเงินทองเอาไว้”

“อ้อ”

“ทำงานที่เบื้องนอก มีรายได้มากกว่า ที่นี้งานหนัก ค่าแรงไม่มาก”

"อืมม์"

"คราวก่อนท่านมิใช่ถูกทุบตีที่ตรอกชิ่มจื้อหรอกหรือ? ไฉนเข้ามาทำงานที่นี้? ไม่คล้ายกับข้าพเจ้าที่ชะตาอาภัพ มารดาขายตัวข้าพเจ้าให้แก่ตระกูลลุ้ย ไม่มีหนทางไป..."

"โอ"

"ท่านเรียกว่าอะไร?"

ตุยเมี่ยที่มีอายุสิบสามปี กล่าวคำ "ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้า..." อยู่ครึ่งค่อนวัน ดิ้นรนจนหน้าแดงฉาน ค่อยกล่าวอย่างยากลำบากกว่า

"ข้าพเจ้าแซ่ชุย..."

ไม่ทันขาดคำ ภายในห้องครัวบังเกิดเสียงร้องดังว่า

"เชี่ยวเถ่า"น้ำชาเย็นชืดแล้ว ยังมิรีบยกไปอีก? ยี่เสียวเอี้ยกำลังรออยู่"

เชี่ยวเถ่าค่อยรีบรุดจากไป ก่อนไปยังแย้มยิ้มให้แก่เขาอย่างอ่อนหวาน

ตุยเมี่ยสมองลั่นอึงอล คล้ายแดกระเบิดเป็นสะเก็ดดาวพร่าพราว ความหวัง "ใกล้ชิด" ของเขาสิ้นสุดในลักษณะนี้ คำสนทนาของทั้งสอง เพียงจำกัดที่คำอุทาน "อา อ้อ อืมม์ โอ" ของเขา

สิบวันให้หลัง บ้านตระกูลลุ้ยมีข่าวดีแพร่สะบัดออกมา

...ลุ้ยต๋งลุ้ยยี่เสียวเอี้ยรับเชี่ยวเถ่าเป็นนางบำเรอ

ยังไม่ตบแต่งภรรยา ก็รับนางบำเรอก่อน

เชี่ยวเถ่ามีศักดิ์เป็นหญิงรับใช้ ย่อมไม่ได้เป็นภรรยาหลวง

ตุยเมี่ยหลังจากร่ำดื่มสุรา ถึงกับแทบคิดเสี่ยงชีวิดไป "ช่วยเหลือ"

เชี่ยวเถ่าออกมา

แต่เชี่ยวเถ่าคล้ายมีความสุขยิ่ง

หญิงรับใช้นางหนึ่งสามารถแต่งให้แก่ยี่เสียวเอี้ย มาดรว่าเป็นนางบำเรอ ก็ถือเป็นบุญวาสนาที่สะสมมาแต่ชาดิปางก่อน มีศักดิ์ฐานะสูงส่งกว่าเดิม

...ตัวเองที่เป็นเด็กน้อยจรจัด อาศัยอะไรคิดดบแต่งนาง?

ตุยเมี่ยดื่มสุราอย่างปวดร้าว เมามายด้วยความเศร้าเสียใจ

นับแต่นั้นเขาพอได้ยินเสียงดีเหล็ก เสียงกั้นคอกสัตว์เลี้ยง โดยเฉพาะเสียงไก่ขันยามพลบค่ำ ก็สะทกสะท้อนรันทดขึ้นมา

แต่ความรักความผูกพันระหว่างเขากับเชี่ยวเถ่ายังไม่ยุติเจ็ดปีให้หลัง ตุยเมี่ยกลับมาที่เมืองน้อยอีกครั้ง หราบว่าลุยยี่เสียวเอี้ยกำลังจะตบแต่งนางบำเรอคนที่เจ็ด ส่วนเชี่ยวเถ่าถูกกดขี่ขมเหง ดังนั้นผูกคอตาย

ดอนนั้นตุยเมี่ยเป็นมือปราบประจำเมืองเพ็กเละแล้ว กำลังสืบคดีที่เกี่ยวพันถึงตระกูลลุ้ยเมืองบี่ล้อรายหนึ่ง

เขาแวะเวียนไปที่หลุมฝังศพของเชี่ยวเถ่า ซึ่งความจริงมีแต่เขามายังหลุมฝังศพอันเดียวดายของเชี่ยวเถ่าเท่านั้น

เขายืนไว้อาลัยเป็นเวลานาน พร้อมกับสลักข้อความบนลำต้นไม้เล็กๆข้างหลุมฝังศพว่า

“ได้รับนับเป็นวาสนา
สูญเสียถือเป็นชะดา
เพียงนี้....”

หลังจากนั้นไม่ได้สลักสืบต่อ อาจบางทีเป็นเพราะเขากลัดกลุ้มใจ หรือเป็นเพราะเมามาย หรือว่าเศร้าเสียใจเกินไป ไม่สามารถสลักต่อไป

ทั้งหมดเข้าใจว่า หลังจากนี้คงเป็นคำ “เท่านั้น”

อดีตของทุกผู้คนล้วนมีตำนานอยู่บ้าง

สำหรับกับดุยเมี่ย ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับคำ “ตาม” ทั้งติดตามพัวพัน ตามสะกดรอย ตามล่าสังหาร ทบทวนรำลึก ทบทวนเสียใจ

มักมีคนบอกว่า ตัวเองไม่เสียใจ ดุยเมี่ยมักยิ้มโดยไม่ถือสา คนที่ไม่คิดหวังก้าวหน้าไม่ย้อนทบทวนความประพฤติไม่ยอมรับความผิดพลาดย่อม “ไม่เสียใจ” ในชีวิตของทุกผู้คน สมควรมีเรื่องสำนึกเสียใจอยู่บ้าง ความสำนึกเสียใจเล็กๆน้อยๆแสดงว่าตัวเองกำลังเติบใหญ่

การเติบใหญ่เป็นเรื่องดี แต่ความสุกงอมก็ใกล้จะเน่าเปื่อยสลายแล้ว

สำหรับกับดุยเมี่ย พอรับทราบข่าวร้ายที่เชี่ยวเถ่าแต่งงานกับผู้คน หัวใจทั้งดวงแทบเน่าเปื่อยสลายแล้ว

เขาออกเดินทางจากสถานที่เศร้าสะเทือนใจ

เขาออกร่อนเร่พเนจร

ผ่านภูเขาลูกแล้วลูกเล่า หมู่บ้านแห่งแล้วแห่งเล่า เขาสูญเสียความคิดต่อสู้ ปล่อยตัวชอมช่อยากไร้ แต่ไม่ลืมดื่มสุรา ไม่ลืมต่อสู้กับความอยุติธรรม

พลังฝีมือของเขาในตอนนั้นไม่ดีเลิศนัก เพียงแต่ระหว่างที่ติดสอยห้อยตามเสียวเอี้ยตระกูลลุ้ยทั้งสอง ซึ่งฝึกฝีมือจากเจาเทียนลุ้ย (อสนี-ยามแล้ง) ลุ้ยเด้ง ขโมยเรียนรู้วิชาฝีมือเล็กน้อย

ดุยเมี่ยมีไหวพริบปฏิภาณเป็นเลิศ มาตรว่าขโมยร่ำเรียน ยังเรียนรู้มากกว่าเสียวเอี้ยตระกูลลุ้ยทั้งสองอีก

ระหว่างที่ครูสอนหนังสือลุ้ยคิงสอนหนังสือแก่เสียวเอี้ยทั้งสอง เขาก็เรียนหนังสือได้ไม่น้อย ท่องอ่านตำราไม่น้อย

เขาขยันหมั่นเพียร ดังนั้นความรู้ด้านอักษรศาสตร์ยังมากกว่าเสียวเอี้ยดระกูลลุ้ยทั้งสองร่วมกันเสียอีก

ดุยเมี่ยมีนิสัยชมชอบยุ่งเกี่ยวกับเรื่องอยุติธรรม ดังนั้นระหว่างที่ร่อนเร่พเนจร พอพบเห็นเรื่องอยุติธรรม มักสอดมือเข้าไป

อุนเอียะอั้งก็เคยบอกต่อเขาว่า

“คิดเป็นลูกผู้ชายยืนหยัดท้าฟ้าดิน ต้องกระทำเรื่องราวค้ำยันฟ้าปกปักดิน เรามิใช่ เราเกียจคร้าน รักสนุก ชมชอบดื่มสุรา ดังนั้นเราได้แต่เป็นคนที่หวังความสบายใจ หากพบเห็นเรื่องอยุติธรรม เราจะเข้าไปถกเหตุผล กล่าววาจายุติธรรม หากมีความจำเป็น ก็จะใช้กระบี่สามเชียะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องอยุติธรรม”

ดุยเมี่ยจดจำไว้

แต่ขีดความสามารถของเขายังไม่เพียงพอ

เขาพอยุ่งเกี่ยวกับความอยุติธรรม มักถูกผู้คนทุบตี ถึงกับแทบถูกผู้คนเหยียบจมธรณี

ดีที่เขามีพรสวรรค์ด้านวิชาตัวเบา

เมื่อเขาสู้ไม่ได้ ยังสามารถวิ่งหนีอย่างรวดเร็ว

เขาไร้บิดามารดา ไร้ที่พึ่งพิง พลอยไม่รักดี บางครั้งก็ขโมย ที่ขโมยคือสุราและอาหาร ดังนั้นเขาในวัยฉกรรจ์ มักถูกผู้คนตามล่า ทุบตี นำจับ คุมขัง

ตอนนั้นเขาคาดฝันไม่ถึงว่า สักวันหนึ่งเขาจะเป็นมือปราบที่ติดตามจับกุมคนร้าย มิหนำซ้ำยังเป็นยอดมือปราบแห่งยุค

มีอยู่วันหนึ่ง ตุยเมี่ยขโมยดื่มสุราที่ผู้อื่นจัดเตรียมไว้สำหรับงานมงคล ถูกบ่าวไพร่เจ็ดแปดคนไล่ติดตามหมายทุบตี

เขาไม่กล้าตีโต้

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิด

เขาได้แต่วิ่งหนี

หลบหนีแล้วค่อยว่ากล่าว

จนใจที่บ่าวไพร่ของหมู่ตึกป้าเจียะซัวจึง (หมู่ตึกอิ่มหนำ) ล้วนมีฝีมืออยู่ท่าสองท่า เขาแม้วิ่งหนี แต่ยามกะทันหันไม่สามารถสลัดหลุด

คราครั้งนี้เขานับว่าวิ่งจนเห็นถึงฝีเท้า เห็นถึงความอดทน เห็นถึงพรสวรรค์

อย่างลำบากยากเย็น ตุยเมี่ยอาศัยท่าร่างอันประเปรียว สลัดหลุดจากบ่าวไพร่เหล่านั้น พอลดเลี้ยวออกจากตรอก กลับชนใส่ร่างคนผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นมีอัธยาศัยไมตรีดียิ่ง

แต่ดุยเมี่ยที่ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน ไม่ถูกควบคุมบังคับ ไร้ระเบียบแบบแผน กลับรู้สึกตะครั่นตะครอ บังเกิดความหวาดกลัวโดยไร้สาเหตุ

คนผู้นั้นถามเสียงอ่อนโยนว่า

“เจ้าไยต้องวิ่งหนี”

“นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน?”

กล่าวพลางถลันหลบไปด้านข้าง วิ่งหนีสืบต่อ

ดุยเมี่ยวิ่งเร็วยิ่ง ครึ่งค่อนวันให้หลัง ค่อยหยุดยืนเกาะต้นเอี้ยงขาวต้นหนึ่งหอบหายใจ พลันได้ยินที่ด้านหลังมีคนกล่าวว่า

“เจ้าวิ่งไม่ช้าเลย”

ดุยเมี่ยเหลียวหน้าไป เห็นเป็นคนผู้นั้น สร้างความแตกตื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ วิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต

คราครั้งนี้วิ่งหนีเป็นเวลานาน ในที่สุดวิ่งหนีถึงข้างจุดเปลี่ยนม้าแห่งหนึ่ง ดุยเมี่ยดักน้ำหมายดื่มให้สมใจ พลันได้ยินซุ่มเสียงหนึ่งดังที่ข้างหูว่า

“อย่าได้ดื่มในอึกใจเดียว หาไม่จะกระทบกระเทือนถึงลมปราณภายใน”

ดุยเมี่ยเหลียวควับไป พบว่าเป็นคนผู้นั้นอีก

ดุยเมี่ยไม่กล้าแม้สักคำเดียว วิ่งหนีอย่างสุดกำลัง คราครั้งนี้ไม่ว่าท่าร่างที่บัญญัติขึ้นอันใด ล้วนใช้ออกหมดสิ้น ทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลานไม่ทราบวิ่งหนีเป็นเวลานานเท่าใด กระทั่งไหสุราที่ขโมยมาก็ดกแตกจวบจนวิ่งถึงข้างศาลเจ้าเล็กๆแห่งหนึ่ง เพิ่งหอบหายใจคำหนึ่ง ก็ได้ยิน

ชุ่มเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ต้นคอว่า

"อย่าได้หนีดีหรือไม่? พวกเราสนทนากันสักครา"

ดุยเมี่ยอดขู่คำรามมิได้ว่า

"ท่านอย่าได้รบเร้าพัวพันข้าพเจ้า ราววิญญาณไม่ยอมผุดเกิด หากท่านติดตามข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าจะฆ่าท่านเป็นสิบเจ็ดสิบแปดท่อน"

คนผู้นั้นยกมือขึ้นลูบเครา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดุร้ายปานนี้หรือ?"

ดุยเมี่ยไม่สนใจมากความ โถมเข้าไปต่อยหมัดเตะเท้าใส่

คนผู้นั้นคล้ายไม่ได้หลบหลีก แต่ล้วนหลบหลีกรอดพ้น

ในที่สุดดุยเมี่ยชักมีดปลายแหลมออกมา ตะคอกว่า

"ท่านจะไปหรือไม่?"

คนผู้นั้นหัวร่อพลางสั่นศีรษะ ในเสียงหัวร่อแฝงเสียงทอดถอนใจคล้ายนึกเสียดายแทนเขา

ดุยเมี่ยไม่คำนึงถึงมากความ จ้วงแทงมีดปลายแหลมใส่

เขาไม่อาจจ้วงแทงออก

...ไม่ได้ เราไม่อาจฆ่าคน

คนผู้นั้นถามเสียงอ่อนโยนว่า

"ไฉนไม่แทงใส่?"

ดุยเมี่ยละทิ้งมีด กล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"ท่านจับตัวข้าพเจ้ากลับไปเถอะ"

คนผู้นั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"การขโมยเป็นความประพฤติไม่ดี"

"แต่ข้าพเจ้ายากจน เล่าชิงแช (ท่านผู้สูงอายุ) ไม่เคยยากจนมาก่อน ท่านหาทราบไม่"

"...อย่างนั้นหรือ? แต่ที่เจ้าขโมยเป็นสุรา หากไม่ดื่มสุรา จะกระหายตายหรือ?"

"ข้าพเจ้าชมชอบดื่มสุรา หากต้องตายก็ตายเถอะ ที่ข้าพเจ้าขโมยย่อมเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าชมชอบ หากข้าพเจ้าขโมยเงินทองผู้คน ขโมยสมบัติผู้คน อาจสร้างความลำบากแก่ผู้คน แต่ที่ข้าพเจ้าขโมยเป็นสุรา มาตรว่าขาดสุราไปสองป้าน ก็ไม่สร้างความลำบากแก่ผู้คนจนตาย"

"แต่กลับสร้างความลำบากแก่เจ้าเองจนตาย ที่เจ้าขโมยเป็นสิ่งของเล็กน้อย แต่ที่สูญเสียไปคือศักดิ์ศรี ขอถามลูกผู้ชายที่ยืนหยัดท้าฟ้าดินคนหนึ่ง ไหนเลยหยิบฉวยสิ่งของผู้อื่น เพราะความคิดเห็นแก่ตัว ความละโมบชั่ววูบและความสมใจชั่วแล่นได้?

...เป็นลูกผู้ชายยืนหยัดท้าฟ้าดินอีกแล้ว

ดุยเมี่ยรับฟังจนเลือดลมพลุ่งพล่าน แต่น้ำเสียงเต็มไปด้วยแววเย้ยหยัน กล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าเป็นยอดขุนพล เป็นผู้ยิ่งใหญ่ ทุกผู้คนให้ความสนใจแก่ข้าพเจ้า ให้เกียรติข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมต้องสำรวมตัว รักษาความประพฤติ แต่ข้าพเจ้าเพียงเป็นอันธพาลน้อย เป็นคนจรจัด ข้าพเจ้ายังมีศักดิ์ศรีอันใด ยังมีปณิธานอันใด"

"หากเจ้าไม่มีศักดิ์ศรี มีดของเจ้านั้นไฉนไม่จ้วงแทงออก?"

"ข้าพเจ้า..."

คนผู้นั้นกล่าวว่า

“วีรบุรุษไม่ถามแหล่งกำเนิด ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ผู้ที่มีชาติกำเนิดด้อยต่ำลำบากแร้นแค้นกว่าเจ้ายังมีอีกมากหลาย พวกท่านล้วนขบกรามกล้ำกลืน ผ่านวันคืนลำเข็ญ ดั้งปณิธานใหญ่ สำเร็จกิจการใหญ่ เจ้าไหนเลยดูแคลนตัวเองได้? ยามนี้เจ้ายังไม่เปล่งประกาย ก็ระเหเร่ร่อนไป ขอเพียงเจ้าไม่ทอดทิ้งยอมเพียรพยายาม ยามใดที่โอกาสมาถึง ก็จะเป็นมังกรเหินสู่เก้าฟ้า เหยียวโฉบทั่วพสุธา เราเห็นเจ้าไม่ยอมจ้วงแทงมีดออก จึงยินยอมด่าเจ้า คนผู้หนึ่งไม่มีภูมิหลังได้ ไม่มีโชควาสนาได้ แต่ไม่อาจปราศจากความหวัง ปราศจากปณิธานดันดระกูลด้อยต่ำได้ยากจนข้นแค้นได้ แต่ไม่อาจหยามย่ำยีตัวเอง ละทิ้งตัวเอง”

ดุยเมี่ยรับฟังจนหลั่งเหงื่อพรั่งพรู กล่าวด้วยลำคอแห้งผากว่า

“...เล่าชิงแช...”

คนผู้นั้นเพียงแย้มยิ้ม กล่าวว่า

“กระดาษห่อไฟไม่ได้ ถุงผ้าด้องถูกเหล็กแหลมทะลวงทะลุ ผู้ที่มีปัญญาความสามารถไม่กลัวถูกเคี่ยวกรำ พวกเราหากมีวาสนาค่อยพบกันเถอะ”

กล่าวจบพลิ้วกายจากไป

.....

ดุยเมี่ยเดินทางกลับไปยังหมู่ตึกอิ่มหนำด้วยความสมัครใจ

คนในหมู่ตึกตื่นเต้นสงสัยยิ่ง กล่าวว่า

“ท่านกลับมาขโมยสิ่งของใดอีก”

“ข้าพเจ้ามายอมรับผิดต่อพวกท่าน”

“ว่า...ว่ากระไร”

“สุราสองป้านนั้นเป็นข้าพเจ้าขโมยไป ข้าพเจ้าทำมันดกแตก ข้าพเจ้ายินดีรับการลงโทษจากพวกท่าน...อาจบางทีให้ข้าพเจ้าทำงานหนักเป็นการชดใช้ค่าสุราเถอะ”

“ที่แท้เป็นฝีมือของท่าน ท่านคงต้องการถูกทุบตีแล้ว...”

ยามนั้น มีคนรายงานต่อจึงจู้ (หัวหน้าหมู่ดึก)

จึงจู้ใบหน้าสี่เหลี่ยม คิ้วหยาบหน้า เคราดั้งชี้ชัน สีหน้าแฝงแววเที่ยงธรรม มีอำนาจน่าเกรงขาม

ดุยเมี่ยพอพบพานมัน ก็ยอมรับนับถืออยู่เจ็ดส่วน

จึงจู้ถามว่า

“เจ้าเป็นนักขโมยสุรา?”

ดุยเมี่ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

“มิใช่”

“มิใช่เจ้าเป็นผู้ใด?”

“ข้าพเจ้าเมื่อกลับมารับโทษ ก็ไม่ถือเป็นขโมยแล้ว”

“เจ้าไฉนกลับมารับโทษ?”

ดุยเมี่ยกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

“เมื่อกระทำผิด กระทั่งความกล้าหาญยอมรับผิดยังไม่มี ชีวิตของข้าพเจ้านี้เท่ากับขายให้แก่สุราสองป้านนี้ของท่านแล้ว”

จึงจู้ตวาดคำ “ประเสริฐ” ผู้คนทั้งในและนอกดึก รวมทั้งผู้ที่

กำลังทำงาน ล้วนหยุดการทำงานด้วยความตระหนก เข้าใจว่าจึงจู้คิดฆ่าคนแล้ว

ตุยเมี่ยตัดใจกล่าวว่า

“ท่านลงโทษข้าพเจ้าเถอะ”

จึงจู้ส่งเสียงดังปานฟ้าร้องว่า

“พวกเรา นำเจ้าผู้นี้ไปยังห้องข้างตะวันตก ให้อาหารที่ดีที่สุด สุราเลิศรสที่สุดแก่มัน เลี้ยงดูมันอ้วนพี เราค่อยแล่เนื้อมันมารับประทานทีละชิ้น”

จึงจู้ย่อมไม่ “รับประทาน” ตุยเมี่ยจริงๆ

มันเพียงแต่ชื่นชมในตัวตุยเมี่ย รับตัวตุยเมี่ยไว้เป็นนักเกาะกินประจำตึก

จะอย่างไรนักเกาะกินที่มันชุบเลี้ยงไว้ แม้มีไม่ถึงสามพันคนเท่ากับเม่งเชี้ยสมัยเลียดก๊ก ก็มีถึงหนึ่งพันห้าร้อยคน

ในจำนวนหนึ่งพันห้าร้อยคน ย่อมมีจำนวนไม่น้อยที่ปะปนเข้ามาอาศัยดื่มกิน แต่ขอเพียงมีผู้มีความสามารถหนึ่งส่วน หมู่ตึกอิ่มหนำอย่างน้อยก็มีผู้มีความสามารถหนึ่งร้อยห้าสิบคน

จึงจู้ผู้นี้เปิดเผยห้าวหาญ ชมชอบคบหาสหาย บวกกับเป็นหัวหน้าราชองครักษ์ ด้วยตำแหน่งอันยิ่งใหญ่ ย่อมสามารถคบหานักสู้ผู้กล้าทั้งฝ่ายธัมมะและฝ่ายอธรรมอย่างกว้างขวาง

ภายหลังตุยเมี่ยค่อยทราบว่า จึงจู้ความจริงก็เป็นชาวยุทธจักร ได้รับการสนับสนุนจากจูกัวะชิงแซ ให้รับตำแหน่งหัวหน้าราชองครักษ์ ระหว่างที่อยู่ในตำแหน่ง เคยสละชีวิตถวายการอารักขาฮ่องเต้ จนได้รับ

บาดเจ็บสาหัส แม้แต่หมอหลวงยังงอมืออับจนปัญญา แต่มันยังมีชีวิตรอดกลับคืนมา

เนื่องด้วยการถวายการอารักขาฮ่องเต้ เฝ้าดูแลวังหลวง เป็นเรื่องเปลืองเรี่ยวแรงเสียสมาธิ มิหนำซ้ำตำแหน่งที่กินแรงเช่นนี้ ยังเป็นที่ช่วงชิงของทุกฝ่าย ดังนั้นจึงจู้ผู้นี้เพียงรับหน้าที่ถวายการอารักขาในฤดูร้อนกับฤดูหนาว ส่วนฤดูใบไม้ผลิกับฤดูใบไม้ร่วง อยู่ในความรับผิดชอบของผู้อื่น

หัวหน้าราชองครักษ์ผู้นี้เมื่อมีเวลาว่าง ก็ก่อตั้งหมู่ตึกอิ่มหนำขึ้น

จึงจู้ผู้นี้เป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง ประลองสุรา ประลองกำลัง ประลองฝีมือกับนักเกาะกินในสังกัด ไม่ยอมให้ผู้ใดอ่อนข้อให้ หากได้ชัยย่อมยินดี แม้พ่ายแพ้ก็ยอมรับ

มันประลองสุรากับดุยเมี่ย พอดื่มสุราหมดไปสามไห ก็ล้มโครมลง วันรุ่งขึ้นตื่นขึ้นมา ก็กำนัลเงินให้แก่ดุยเมี่ยสามสิบตำลึง

จึงจู้ผู้นี้แซ่ซู นามบ้อที่ คติประจำใจของมันคือ พอลั่นปากต้องปฏิบัติตาม

ดุยเมี่ยก็ไม่เกรงอกเกรงใจ พักอาศัยอยู่ในหมู่ตึก คบหาสหายทุกประเภท ฉวยโอกาสนี้ร่ำเรียนฝีมือ เล่าเรียนหนังสือ

ซูบ้อที่มีมือดีในสังกัดมากมาย น้อยครั้งจะมอบงานแก่ดุยเมี่ย อย่าว่าแต่ดุยเมี่ยโชคไม่ดี ไม่ว่าได้รับมอบหมายให้ทำงานอะไร ระมัดระวังเพียงไหน สุดท้ายยังเกิดความผิดพลาดขึ้น

จะอย่างไรเรื่องที่ตุยเมี่ยได้รับมอบหมาย มิใช่เรื่องใหญ่โดอันใด ซูบ้อที่ก็ไม่โทษว่าดำหนิเขา

มีอยู่วันหนึ่ง ซูบ้อที่หยิบยื่นตำราแก่เขาเล่มหนึ่ง สั่งว่า

"ในหนังสือเล่มนี้มีบางส่วนที่เหมาะกับการใช้ออก เจ้าลองฝึกดู แต่อย่าได้ให้ผู้อื่นพบเห็น"

ตำราเล่มนี้ ที่หน้าปกปักอักขระโบราณคำ "ตุยเมี่ย" (ล่าชีวิด) ตุยเมี่ยยังเข้าใจว่าเป็นตำราหมัดขั้นสุดยอดอันใด พอพลิกออกดู กลับเป็นเพลงเท้า วิชาเท้าทั้งสิ้น

แต่ตุยเมี่ยมีพรสวรรค์ต่อเพลงเท้าเป็นพิเศษ กลับฝึกปรือจนลุ่มหลงงมงาย ซูบ้อที่ก็ไม่แยแสสนใจ หลังจากนั้นไม่ได้สอบถามแต่อย่างไร

ในสี่ปีนี้ ตุยเมี่ยนอกจากร่ำเรียนคัมภีร์เพลงเท้าแล้ว ยังเรียนรู้วิชาฝีมือไม่น้อย ทั้งดรรชนี ฝ่ามือ กระบี่ กระบอง โดยเฉพาะเพลงเท้าและวิชาตัวเบา พอร่ำเรียนก็ใช้ออกได้ ดังนั้นทุ่มเทเวลาให้แก่การฝึกปรือเพลงหมัด ลมปราณ ดาบ แส้ ซึ่งมิใช่แนวถนัดของตัวเองมากกว่าเดิม เพื่อปรับพื้นฐานพลังฝีมือ

ซูบ้อที่ก็ปล่อยให้นักเกาะกินท่องเที่ยวตามอำเภอใจ หรือแลกเปลี่ยนวิชาฝีมือกัน โดยไม่ควบคุมบังคับ แต่สั่งห้ามมิให้ซ่องสุมกำลังหรือข่มแหงผู้คน หากล่วงละเมิด ต้องถูกขับออกไป

ตุยเมี่ยนอกจากฉวยโอกาสฝึกวิชาบุ๋น ร่ำเรียนวิชาบู๊ ยังเรียนรู้มารยาทธรรมเนียมจากตระกูลซูไม่น้อย ซูบ้อที่แม้เป็นนักบู๊อันหยาบกร้าน แต่ก็ดำรงตำแหน่งชั้นสูงภายในวัง ต้องเคารพพิธีการต่างๆ ตุยเมี่ยมี

ความทรงจำดียิ่ง จดจำมารยาทธรรมเนียมเหล่านี้เอาไว้

คิดไม่ถึงเรื่องเหล่านี้มีส่วนช่วยต่อหน้าที่การงานในภายหน้าของเขา

แต่แล้วโรคเก่าของดุยเมี่ยกำเริบอีกครา

มิใช่ความอยากสุรา

หากแต่เป็นอิสตรี

เขาชมชอบธิดาของซูบ้อหี่ นามซูต่งนั้ง (รัดรึงใจ)

ซูต่งนั้งเป็นธิดาสุดสวาทของซูบ้อหี่ แต่ซูบ้อหี่คล้ายไม่ได้ชื่นชมต่อ "ชุยเลียกเซียง" ผู้นี้เป็นพิเศษ

ซึ่งความจริง ดุยเมี่ยในตอนนั้นก็ไม่มีการแสดงออกใดเป็นพิเศษ

เขาเพียงเป็นหนึ่งในนักเกาะกินของหมู่ดึกอิ่มหนำ

แต่ดุยเมี่ยที่ยินยอมรั้งอยู่ที่หมู่ดึกอิ่มหนำ สาเหตุประการหนึ่งสืบเนื่องจากซูต่งนั้ง

ซูต่งนั้งชวนรัดรึงใจยิ่ง

นางชมชอบสวมใส่เสื้อผ้าสีม่วง ยืนพิงอยู่ริมหน้าต่างใต้ต้นหลิว ผิวพรรณของนางขาวยิ่ง ตุ้มหูสุกใสยิ่ง สีหน้าหมุ่นหมองยิ่ง ลักษณะท่าทางงดงามยิ่ง

ตอนนั้นดุยเมี่ยเล่าเรียนหนังสือ ทางหนึ่งเล่าเรียน ทางหนึ่งเฝ้ามองนาง ทางหนึ่งนึกถึงบทกวี "คำตัดพ้อในหอห้อง" ที่ว่า "หญิงสาวในห้องหับใจหมองไหม้ ประกายวสันต์คลุมหอหงสา เหม่อมองต้นเอี้ยงหลิวริมคันนา เสียใจให้สามีใฝ่หายศศักดิ์" ดุยเมี่ยต้องหมกมุ่นครุ่นคิด ตัวของสมควรเป็นสามีที่ปล่อยให้ภรรยายุยงให้ใฝ่หายศศักดิ์ หรือเป็นผู้ผ่านทางที่ทำให้นางหวนรำลึกดี?

ตอนนั้นดุยเมี่ยก็ฝึกวิชาบู๊ ทางหนึ่งฝึกปรือ ทางหนึ่งเร่งเร้าตัวเอง ทางหนึ่งคิดถึงนาง...ผู้แซ่ชุยเจ้าต้องเพียรพยายามให้มากไว้ สักวันหนึ่งเจ้าขึ้นเวทีลุยไถของหมู่ตึกอิ่มหนำ ซึ่งจัดขึ้นทุกห้าปีต่อครั้ง หากมีฝีมือเลอเลิศ นางจะให้ความสนใจเจ้าเอง สักวันหนึ่งเจ้าสามารถสังหารข้าศึกกลางสมรภูมิ ประกอบความดีความชอบที่หน้าด่าน ก็จะสู่ขอนางจากชูปังจู้ได้

แม้แต่ตอนที่เขาฝึกซ้อมวิชาตัวเบา ก็เพียงครุ่นคิด หากมีสักวันสามารถเข้าใกล้ชูดั่งนั้ง โดยที่นางไม่รู้ตัว สัมผัสกับลมหายใจของนาง สูดได้กลิ่นหอมบนเรือนร่างนาง จับจ้องมองเสื้อผ้าสีม่วง ผิวพรรณที่ขาวนวลของนาง ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมาแล้ว

มาตรว่าให้เขาอย่าได้แตะต้องสุราชั่วชีวิตก็ยินยอม

ขนคิ้วของนางคมเข้มปานนั้นคงมีนิสัยรุนแรงยิ่งแต่นางยามแย้มยิ้มก็แฝงความนุ่มนวลดุจเดียวกับเชี่ยวเถ่า หากนางพึงตาต้องใจตัวเอง แต่ไม่ได้แต่งให้แก่ตัวเอง คงยอมตายไม่ยอมคล้อยตาม...เพียงแต่นางไหนเลยพึงตาต้องใจตัวเองได้?

เนื่องด้วยหมู่ตึกอิ่มหนำชุมนุมบุคคลทุกประเภท ดุยเมี่ยยังศึกษาวิชาดูลักษณะราศี จากหมอดูร่อนเร่ที่พักพิงอยู่ในหมู่ตึกอิ่มหนำสองคน

“ท่านมีวาสนาผูกพันกับสตรีขนคิ้วคมเข้ม”

ตอนนั้นแนฮ้วยชมชอบรับฟังคำพูดนี้ที่สุด และพยายามลืมเลือนคำพูดหลังจากนี้ที่ว่า

“แต่สตรีคิ้วคมเข้มมีนิสัยแข็งกร้าวรุนแรง มาตรว่าไม่ตั้งใจ ก็จะ

เป็นดาวข่มสามี”

ตุยเมี่ยจึงไม่สนใจข้อนี้

นอกจากนี้เขายังเรียนรู้บางสิ่งที่ไม่ได้คาดหมาย

ที่ว่าไม่ได้คาดหมายคือ เขาไม่มีเหตุผลต้องเรียนรู้สิ่งเหล่านั้น

สมมุติเป็นคำหยาบคาย

คำหยาบคายนี้กลับเรียนรู้จากจึงจู้

ชูบ้อหี่มีนิสัยเปิดเผยห้าวหาญ มาตรว่าดำรงตำแหน่งสูงปานนั้น แต่ไม่แน่ว่าจะมีความสุข

หลังจากที่มันดื่มสุรา มักระบายความในใจต่อนักเกาะกินที่ชุบเลี้ยงไว้ว่า ฮ่องเต้ทรงไว้วางใจขุนนางกังฉิน ปล่อยให้ขุนนางดงฉินเช่นมันเข้บจูก๊วะชิงแชได้รับความคับแค้นใจ

ลูกผู้ชายฆ่าได้หยามไม่ได้ หากมิใช่รักษาแผ่นดินช้อง ปกป้องราชบัลลังก์ มันคงลาออกแต่แรก อย่างน้อยสามารถผายลมไปทั่วแผ่นดิน

ฤดูใบไม้ร่วงปีนั้น ชูบ้อหี่ได้รับความคับข้องใจที่สุด พอกลับถึงหมู่ตึก ก็ขับไล่บุตรภรรยาไปยังตึกหลัง หันหน้าหาใบไม้ร่วงทั่วลานตึกด่าทอคำหยาบเป็นเวลาสามชั่วยามสั่นสะเทือนจนใบไม้ร่วงปลิวเวียนว่อน หยุดพักผ่อนชั่วน้ำเดือด ก็ด่าทออีกสี่ชั่วยาม ค่อยสงบซุ่มเสียงไว้ เพื่อด่าต่อในวันพรุ่งนี้

ที่แท้ชูบ้อหี่ถือกำเนิดจากขุนนางฝ่ายบู๊ แต่ภายในวังมีข้อห้ามมากหลาย มันกล่าวคำหยาบจนติดปาก ทั้งได้รับความอัดอั้นตันใจ แต่ไม่กล้ากล่าวจากปาก พอกลับถึงหมู่ตึก ต้องด่าทอเจ็ดแปดรอบจึงยินยอมเลิกรา

คำหยาบเหล่านี้กล่าวได้ว่าลึกซึ้งถึงแก่น กังวานอยู่ข้างหูสามวัน ดุยเมี่ยรับฟังจนดาเบิกค้างใบหูชา ฤดูใบไม้ร่วงปีนี้ เขาความจริงรับรู้คำหยาบของทุกมณฑลทุกอำเภอทุกเส้นทางทุกสำนัก สร้างความแปลกใหม่ไม่น้อยแล้ว คำหยาบของจึงจู้ยังก็กก้องกังวาน ประทับตราตรึงใจยิ่งกว่า

สำหรับกับดุยเมี่ย ความทรงจำในฤดูใบไม้ร่วงปีนี้คือชูด่งนั้งเล่าเรียนวิชานุ่น ฝึกปรือวิชาบู๊ จดจำคำหยาบ

ความรู้สึกของการหวนรำลึกงดงามที่สุด

ดุยเมี่ยเห็นว่า สีม่วงเป็นสีสันที่สวยงามที่สุด โดยเฉพาะเมื่อขับต้องสีผิวขาวนวล ขนคิ้วคมเข้มของหญิงงาม

ที่หวนรำลึกสืบเนื่องจากไม่ได้มา สิ่งที่ไม่ได้มามักสวยงามเป็นพิเศษ ทั้งยังเพิ่มความโศกซึ้งอีกส่วนหนึ่ง

ในที่สุดดุยเมี่ยไม่ได้ตำแหน่งจอหงวนจากการประลองลุยไถ

ทั้งนี้เพราะปีที่ห้าที่ดุยเมี่ยเข้าหมู่ดึกอิ่มหนำ ก่อนที่การประลองลุยไถครั้งที่สิบเอ็ดจะเริ่มขึ้น ชูบ้อหีก็สูญเสียอำนาจ

คนในหมู่ดึกอิ่มหนำแดกสานช่านเช็นไปจนหมดสิ้น

สาเหตุสำคัญคือ จูกัวะชิงแชพร้อมด้วยได้เจียะกง กอชูลั่งชั้งเดินทางมาเยือน เกลี้ยกล่อมให้ชูบ้อหีสลายหมู่ดึก จึงสามารถแก้ข้อกล่าวหาที่ขุนนางกังฉินเท็จทูลต่อฮ่องเต้ว่า ชูบ้อหีช่องสุมกำลังคิดก่อความไม่สงบ

ฟังว่าชูบ้อหีที่สูญเสียอำนาจ เป็นเพราะในหมู่ดึกมีสุนัขรับใช้

ฝ่าใฝ่ต่อขุนนางกังฉิน ฟ้องร้องขึ้นไปว่า ซูบ้อที่กล่าวคำหยาบคาย ลบหลู่เบื้องบ่องเต้ ดีที่จูกัวะชิงแซช่วยแก้ต่าง ซูบ้อที่จึงไม่ถูกประหารเก้าชั่วโคตร

ในที่สุด ตุยเมี่ยก็ไม่ได้ใกล้ชิดหญิงงาม

ก่อนที่วิชาดัวเบาของเขาจะฝึกถึงขั้นสุดยอด ก่อนที่จะมีชื่อเสียงซูต่งนั้งก็ถูกกวาดต้อนเข้าวังไปแล้ว

ซูบ้อที่พอสูญเสียอำนาจ นักเกาะกินในหมู่ดึกพากันเก็บข้าวของจากไป ซูบ้อที่ถึงกับทอดถอนใจ รำพึงคำ “ต้นไม้โค่นล้ม ฝูงวานรแตกกระจาย”

ดอนนั้นมีนักเกาะกินผู้หนึ่งฉีกหน้าด่าทอว่า “วานรอันใด ท่านยังถือตัวเองเป็นเจ้าวานรเถอะ แต่อย่าได้เปรียบเปรยบิดาเป็นลูกวานร”

ซูบ้อที่ก็ไม่โต้แย้ง เพียงแจกจ่ายเงินทองให้ทุกผู้คนจากไป

ตุยเมี่ยความจริงคิดกล่าวกระไรกับจึงจู้ แต่ดูจากท่าทีซูบ้อที่ คงไม่คิดรับฟังอันใด ตัวเองก็ตกอยู่ในห้วงความเศร้าเสียใจ ดังนั้นสงบปากคำไว้ แต่ยังดั้งสัตย์ปณิธานอันใด

...หากสักวันหนึ่ง เรามีความสามารถ เราจะเป็นเพื่อนซูจึงจู้ ท่านกลับเข้าสู่ยุทธจักร ก่อตั้งหมู่ดึกขึ้นใหม่

นอกจากนนตุยเมี่ยยังพบเห็นอีกเรื่องหนึ่ง

จูกัวะชิงแซช เป็นบุคคลที่ไล่ติดตามตัวเอง ซึ่งขโมยสุราหลบหนีเกลี้ยกล่อมตัวเองละทิ้งสุรา รักษาศักดิ์ศรีไว้

เพียงแต่ตอนที่จูกัวะชิงแซชและเหล่าสหายมายังหมู่ดึกอิ่มหนำซูบ้อที่กำลังดกอยู่ในห้วงวิกฤดการณ์ จูกัวะชิงแซชและพวกต้องคอยแก้ไขไม่มีกะใจสนใจเรื่องอื่น ดังนั้นตุยเมี่ยไม่กล้าเข้าไปทักทายทำความรู้จัก

แต่จูก้วะชิงแซคล้ายยิ้มให้แก่ตุยเมี่ย ซึ่งกำลังกวาดใบไม้ร่วงที่ลานตึกคราหนึ่ง

รอยยิ้มนี้คล้ายเป็นการให้กำลังใจ คล้ายเป็นความหมายว่า...เจ้ากระทำดียิ่ง กระทำต่อไปเถอะ

ตอนนั้นตุยเมี่ยเพียงแต่กำลังกวาดใบไม้ร่วงคราชิวเทียนเท่านั้น

ตุยเมี่ยไม่เห็นว่า โชคชะตาตัวเองจะดีเลิศกว่าใบไม้แห้งเท่าใด

เพียงแต่เขาเห็นว่า เป็นใบไม้ก็ได้ เมื่อเคยผลิบานสดใส ต่อให้เหี่ยวเฉาโรยราก็จะเป็นไร

ตุยเมี่ยที่ออกจากหมู่ตึกอิ่มหนำ ก็คลุกคลีกับนักเกาะกินผู้หนึ่งระยะหนึ่ง ไม่นานให้หลัง นักเกาะกินนั้นได้เป็นนายอำเภอ ตุยเมี่ยเพียงเป็นพนักงาน "รอบรรจุ" ผู้หนึ่ง

ไม่ว่าอย่างไร นี่นับเป็นการงานครั้งแรกที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกรมเมือง การงานนี้ทำให้เขาเรียนรู้เรื่องราวไม่น้อย

ที่แท้นักเกาะกินที่แนะนำเขาเข้าทำงาน แซ่เอี๊ยบนามกี้ (หมากรุก) จัดอยู่อันดับห้า มันก็มีความสามารถในเชิงหมากรุกจริงๆ ในนักเกาะกินทั้งหลาย ไม่มีผู้ใดที่เล่นหมากรุกเอาชนะมันได้

แต่ซูบ้อหี่ไม่ชมชอบมันเท่าใด ทั้งนี้เพราะมีอยู่ครั้งหนึ่ง ซูบ้อหี่เล่นหมากรุกกับมัน ผลปรากฏว่าเอี๊ยบกี้เล่นแพ้หนึ่งแต้ม ซูบ้อหี่กลับหน้าเคร่งเครียดลง ยกมือตบกระดานหมากรุก กล่าวว่า "ท่านจงใจอ่อนข้อแก่เรา ประจบเอาใจเรา เราไม่ชมชอบเช่นนี้"

ชูบ้อหี่ตำหนิเอ๊ยบกี้เจ้าอุบายความคิด ไม่ใช้สอยคนผู้นี้ รอจนหมู่ตำกอิ่มหนำล่มสลาย เอ๊ยบกี้ก็ได้เป็นขุนนาง มิหนำซ้ำเลื่อนตำแหน่งรวดเร็วยิ่ง

ดุยเมี่ยได้รับการสนับสนุนจากมัน ได้เป็นพนักงานรอบรรจุ ภายหลังค่อยทราบว่า เอ๊ยบกี้เป็นคนลอบฟ้องร้องชูบ้อหี่ต่อเมืองหลวง ดุยเมี่ยหยามดูแคลนความประพฤติของมัน ดังนั้นไม่คบค้าสมาคมด้วย

ตอนนั้นดุยเมี่ยแม้เป็นพนักงานด้อยต่ำ แต่ทำงานขยันขันแข็ง คลี่คลายคดีใหญ่ไม่น้อย เอ๊ยบก็คิดไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มผู้นี้มีพลังซ่อนเร้นถึงเพียงนี้ ดังนั้นไม่ให้การสนับสนุนอีก พร้อมกับกำชับเจ้าหน้าที่กรมเมืองอย่าได้เลื่อนตำแหน่งแก่ดุยเมี่ย เพื่อมิให้เด่นล้ำเหนือผู้คนที่เป็นอยู่

เจ้าหน้าที่กรมเมืองก็รู้จักสังเกตทิศทางลม ดังนั้นไม่ว่าดุยเมี่ยประกอบความดีความชอบใหญ่หลวงปานใด คล้ายกับมองไม่เห็นก็ปาน

เช่นนี้ผ่านไปสองปี ดุยเมี่ยก็ละทิ้งตำแหน่ง จากไปด้วยความขุ่นเคือง นี่กลับมิใช่ไม่ได้เลื่อนยศ หากแต่สืบเนื่องจากสาเหตุสองประการ

ดุยเมี่ยทุ่มเทความเพียรพยายาม ฟันฝ่าอันตรายคลี่คลายคดีจับกุมคนร้ายได้ ขอเพียงผู้ต้องหามีที่พึ่งมีคนหนุนหลัง ทางกรมเมืองจะลงโทษสถานเบา ปลดปล่อยไปโดยง่ายดาย ส่วนผู้ต้องหาที่ยากจนข้นแค้นเกิดเหตุเภทภัยไม่คาดฝัน มักถูกลงโทษสถานหนัก มาตรว่าได้รับการปล่อยตัวออกมา ก็ถูกเดี่ยวกรำจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน

ดุยเมี่ยเห็นว่า ในฐานะพนักงานกรมเมืองผู้หนึ่ง สมควรปราบภัยพาล รักษาความสงบเรียบร้อย เพื่อธำรงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายไว้จึงถูกต้อง แต่ผลแห่งการทุ่มเทของเขา กลับตกเป็น

เครื่องมือของขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง เป็นที่รังเกียจของราษฎร เขาไหนเลยรับตำแหน่งเช่นนี้สืบไปได้

สาเหตุอีกประการหนึ่ง สืบเนื่องจากเขาคลี่คลายคดีรายหนึ่งโดยบังเอิญ

มหาสมณะวัดเสียวลิ้มยี่ ฉายาเชี่ยอุ้ยท้อ (องคุลีมาลยิ้ม) เดินทางมารับตำแหน่งเจ้าอาวาสซุกติ้งยี่ (วัดพันโลกีย์) มีอยู่วันหนึ่งขณะที่ตัดแต่งไม้ดอก ถูกหนอนเล็กๆบนกลีบดอกไม้กัดใส่ ท่านไม่เฉลียวใจสามวันให้หลังพิษกำเริบ มรณภาพในห้องพัก

ผู้คนที่พบศพของท่านเห็นกับตาว่า มีตัวหนอนสีแดงดำแถวหนึ่งคืบคลานลงจากรูจมูกของท่าน นิ้วมือข้างที่ถูกหนอนกัดของท่าน ก็ปรากฏเป็นสีเขียวเข้ม

ตอนนั้นผู้ที่สะสางคดีเข้าใจว่า องคุลีมาลยิ้มหลงรับประทานยาพิษเข้าไป แต่ผลจากการสืบสาวของตุยเมี่ย พบว่าพิษร้ายแล่นจากปลายนิ้ว จู่โจมถึงหัวใจ พอสืบสาวต่อไป ยังพบว่าหนอนนั้นเป็นตัวหนอนที่ผ่านการป้อนพิษชนิดหนึ่ง เรียกว่าเชียตุยทั้ง (หนอนตามทำร้าย) หากถูกกัดใส่ ไม่รีบตัดส่วนตำแหน่งนั้นทิ้ง ต้องสิ้นชีวิตแน่นอน

ตุยเมี่ยที่สืบทราบเรื่องเหล่านี้ เป็นเพราะเขาเคยศึกษาวิธีขจัดพิษจากอุนเอียะอั้ง อุนเอียะอั้งเป็นมือดีของหน่วยยี่ห้อเป็น พิษชนิดนี้แสดงว่า หากมิใช่ปล่อยออกโดยมือดีหน่วยยี่ห้อตาย ที่ถนัดในการแพร่พิษ ก็ต้องเป็นมือดีหน่วยยี่ห้อเล็ก ที่รับผิดชอบในการจัดสร้างพิษ

ตุยเมี่ยพอสืบสาวราวเรื่อง ก็สืบทราบว่ายอดฝีมือของตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อสองคน นามอุนได้เทียกับอุนเชี่ยวเทียอยู่ละแวกนี้

ง เงแผนช่วงชิงที่ดินของวัดชุกดิ้งยี

ดุยเมี่ยเสนอให้จับกุมอุนได้เทียกับอุนเชี่ยวเทียมาดำเนินคดี น เยอำเภอเมืองกริ่งเกรงล่วงเกินคนของดระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อ ไม่ยอม งงนามอนุมัติ ดุยเมี่ยยามขุ่นแค้น จึงเสาะหาสองพี่น้องดระกูลอุน เพียง เ้าพัง

สองพี่น้องดระกูลอุนปฏิเสธดลอดข้อหา คนทั้งสามลงมือหักหาญ ดุยเมี่ยถูกพิษทำร้ายล้มลง แต่ยังอาศัยวิชาขจัดพิษชึ่งอุนเอียะอั้งถ่ายทอด ให้ คุ้มครองหัวใจไว้ ใช้เพลงเท้าทำร้ายสองพี่น้องดระกูลอุน คร่ากุมพวก งันกลับกรมเมือง

แต่ไม่นานให้หลัง นายอำเภอเมืองยังคงปฏิบัติตาม “คำสั่ง เ้ืองบน”ปลดปล่อยสองพี่น้องดระกูลอุนไป

ดุยเมี่ยยามผิดหวัง รู้สึกว่าตัวเองไม่เหมาะสมกับการเป็นเจ้าหน้า ที ดังนั้นสะบัดหน้าจากไป

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ คดีรายนี้สะกิดข้อสงสัยของเขาขึ้นมา

...ครั้งกระโน้นมารดาเสียชีวิด ใช่มีเลศนัยน่าสงสัยหรือไม่?

ครั้งกระโน้นชุยดั่วมาฆ่าปลากลางดลาด บังเอิญถูกเกล็ดปลาขูดใส่ สองวันให้หลังเสียชีวิด ขณะที่สิ้นลมปราณ ดวงดามีโลหิดสีดำไหลออกมา

ดอนนั้นดุยเมี่ยแม้ยังเยาว์วัย แต่มีความทรงจำลึกซึ้งเป็นพิเศษ

ดุยเมี่ยตกลงใจกลับเมืองบี่ล้อ เพื่อรื้อฟื้นคดีเมื่อครั้งกระโน้นสักครา

ก่อนเดินทางลงสู่ใต้ดุยเมี่ยยังแวะไปเยี่ยมเยียน “นายเก่า” ซูบ้อที่ยามนี้มันและครอบครัวทั้งห้าชีวิต พักอยู่ในกระท่อมเล็กๆเชิงเขาประกอบอาชีพกสิกรรม

ซูบ้อที่ที่พลาดหวัง น้อยครั้งจะพบปะกับสหายเก่าบริวารดั้งเดิม ดุยเมี่ยยืนกรานต้องการพบ อาจบางทีเป็นเพราะดุยเมี่ยคลี่คลายคดี ขจัดเภทภัยให้แก่ท้องถิ่นไม่น้อย ซูบ้อที่พอฟังว่าเป็นเซี่ยวซุยปู้เอี้ย (มือปราบซุยน้อย) ที่ชมชอบดื่มสุรา ค่อยออกมาพบปะ พอพบหน้าก็กล่าวว่า

“นี่ คนขโมยสุรา เจ้ากลับมีความสามารถไม่น้อย ฟังว่าเจ้าผ่อนปรนต่อคนลักเล็กขโมยน้อยเป็นพิเศษ คาดว่าคงไม่ลืมกำพืดดั้งเดิมกระมัง?”

ดุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“ผู้ที่ลักขโมยของกินของใช้จากครอบครัวฐานะดี เพียงเพื่อเลี้ยงดูบุตรภรรยา ช่วยเหลือคนเจ็บไข้ได้ป่วย หาใช่ความผิดร้ายแรงไม่ หากคิดจับกุมคนเหล่านี้ มิสู้เสาะหาอันธพาลร้านถิ่น และเศรษฐีขูดเลือด นี่ล้วนเป็นจึงจู้เคยสั่งสอนไว้”

ซูบ้อที่หัวร่อดังๆ กล่าวคำ “ประเสริฐ” สามครั้งครา จากนั้นผายลมคราหนึ่ง กล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า

“นี่แสดงว่าหมู่ดึกเราให้กำเนิดผู้มีความสามารถ”

ดุยเมี่ยหวนนึกถึงเอี๊ยบกี้ ซึ่งประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานฟังว่ากลายเป็นคนสนิทของเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) แล้ว ทั้งยังนึกถึงซูด่งนั้ง อดสะทกสะท้อนอยู่บ้างมิได้

เห็นบ้านของซูบ้อที่ว่างเปล่า แม้กระทั่งป้านน้ำชาถ้วยชา ล้วนเป็นเนื้อเคลือบชนิดหยาบ ดังนั้นดุยเมี่ยล้วงเงินหกตำลึง ซึ่งเก็บหอมรอมริบไว้ระหว่างที่รับราชการสองปีออกมา ส่งมอบต่อซูบ้อที่ กล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"นี่เป็นเงินที่สหายในหมู่ดึกเมื่อครั้งกระโน้นไหว้วานข้าพเจ้านำส่งมา เพื่อร่วมอวยพรวันเกิดปีที่สี่สิบของซูจึงจู้"

ซูบ้อที่รับเอาไว้ หวได้กล่าวขอบคุณไม่

ดุยเมี่ยเห็นบุตรภรรยาของซูบ้อที่ รวมทั้งมันเองล้วนสวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบเก่าขาด อาหารที่รับประทานเหลือมีแต่ผักดอง สร้างความลำบากใจยิ่ง แสร้งบอกว่ามีกิจธุระอำลาจากมา เดินเข้าตลาด ซื้อหาผ้าแพรพรรณ ตลอดจนสุราอาหารจานวนหนึ่ง

นี่เป็นการซื้อเชื่อ เนื่องด้วยเขาช่วยเหลือชาวเมืองไม่น้อย เหล่าพ่อค้ายินดีให้เขาติดค้าง บางคนถึงกับไม่ยอมรับเงินทองจากเขา

ดุยเมี่ยกลับไปยังกระท่อมน้อย มอบสุราอาหารและเสื้อผ้าแพรพรรณให้ บุตรคนเล็กของซูบ้อที่ที่ยังเยาว์วัยโห่ร้องด้วยความยินดี กระโดดปราดเข้ามา ซูฮูหยินก็คิดรับสุราอาหารไว้ ซูบ้อที่กลับตวาดห้ามว่า

"ไม่ได้"

ดุยเมี่ยไม่เข้าใจ กล่าวถามว่า

"เพราะเหตุใด? ตำหนิว่าสุราอาหารไม่ดีพอหรือ?"

"ไม่ใช่ ชุยเฮียดี่ (น้องแซ่ชุย) ท่านทำเช่นนี้ไม่ดี"

ดุยเมี่ยคาดว่าซูบ้อที่เข้าใจจิตเจตนาเขาผิดไป จึงกล่าว

"จึงจู้ ข้าพเจ้าทำเช่นนี้ หามีเจตนาร้ายไม่ ข้าพเจ้าเพียงแต่..."

ชูบ้อที่กล่าวว่า

"เราเข้าใจ ตอนนี้เราพลาดหวัง เราดกยาก แต่เราไม่รู้สึกว่าตัวเองรับความลำบาก หากแต่เห็นว่าเป็นการบำเพ็ญทุกรกิริยา สักวันหนึ่งจะเป็นเช่นกระบี่ที่ผ่านการแช่ชุบ เปล่งประกายเผยความคมใหม่ ดังนั้นเราไม่ยึดถือว่าตัวเองเป็นคนล้มเหลว เพียงยึดถือว่านี่เป็นการเดียวกรำก่อนพบกับความสำเร็จ เราไม่ละอายต่อฟ้า ไม่ละอายต่อคน เราสำเร็จ เราล้มเหลว เรายังเป็นเรา เราต้องการให้บุตรชายเรามีความคิดเช่นนี้ด้วย คนไม่อาจประสบความสำเร็จชั่วชีวิต แต่ระหว่างประสบความสำเร็จ อย่าได้ลืมเลือนปณิธาน คนอาจพลาดหวังชั่วขณะ แต่ระหว่างที่พลาดหวัง ยังต้องมีความคิดต่อสู้ เราต้องการให้พวกมันรับความลำบากได้ จึงเป็นผู้ใหญ่ที่แท้จริง"

มันตบท้องตัวเอง กล่าวอีกว่า

"เราไม่ได้กระทำผิด ไม่เสียใจต่อผู้คน เรื่องราวถึงขั้นนี้ ก็ไม่โทษฟ้าดำหนิคน เราเมื่อเป็นขุนนางผู้ใหญ่ แต่งตั้งตัวเองจึงเป็นจึงจู้ได้ ก็สามารถอดทนเป็นขอทาน เป็นคนยากไร้ได้ อย่างนั้นเมื่อเราพลิกฟื้นขึ้นมาใหม่ ค่อยเป็นลูกผู้ชายที่แท้ เป็นความสามารถอย่างแท้จริง ชุยเฮียดี เจ้ามีจิตใจดีงาม สมควรเป็นเช่นนี้ด้วย ใช่หรือไม่?"

ตุยเมียกล่าวเสียงสั่นเครือเล็กน้อยว่า

"จึงจู้"

ชูบ้อที่กล่าวว่า

"นี่มีอันใดลำบากใจ คุณค่าของคนอยู่ที่จิตใจ มีผู้รู้ใจคนหนึ่ง ก็ปรารถนาความเสียใจใด ๆ ที่ว่าหนึ่งสูงศักดิ์หนึ่งต้อยต่ำ ยังคงคบหากัน

คนในหมู่ตึกปฏิบัติต่อเราเช่นนี้ เราไม่มีคำพูดจะกล่าว มิหนำซ้ำไม่ใช่เมืองราวใหญ่โตอันใด แต่หากเจ้าครองอำนาจ ต้องมีเหล่าผู้คนคอยประจบสอพลอ ยอมร่วมเป็นร่วมตายกับเจ้า หากสูญเสียอำนาจ ก็ถูกเย้ยหยันดูแคลน เราแม้ทราบดี แต่ยังกระทำ รับกรรมสนองทันตาเช่นนี้จึงสมใจ"

พลางหัวร่อออกมา ดวงตาทอประกายอ้างว้าง ฉายแววอับจนปัญญาวูบหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"ลาภยศสรรเสริญ เราเคยได้มา คราครั้งนี้เป็นขอทานคนยากไร้ก็ต้องรักษาสภาพที่เป็นอยู่ เรามีมือมีเท้า สามารถทำไร่ไถนา สามารถหุงหาอาหาร ซุยเฮียดี๋ ไม่ว่าอันใดล้วนขายได้ แต่ไม่อาจขายธาตุทระนงแก่ผู้อื่น เป็นคนยากไร้ ก็สมควรเป็นแบบฉบับของคนยากไร้ อย่าได้คุกเข่าขอร้องคนเด็ดขาด วันนี้เราพลิกฟื้นขึ้นมาใหม่เรายังสามารถบอกต่อผู้คนว่า เราเมื่ออายุสามสิบเก้ายังไม่มีสิ่งใด เป็นราษฎรที่ยากไร้นี่จึงเรียกว่าสร้างตัวด้วยมือเปล่า เรียกว่ารุ่งเรืองใหญ่ดกดำใหญ่"

มันยัดเยียดสุราอาหารไปในมือดุยเมี่ย กล่าวอีกว่า

"วันนี้เราพบกับเจ้า มิใช่ต้องการรับความเห็นอกเห็นใจจากเจ้าหากแต่ให้เกียรติแก่เจ้า มาดรว่าเป็นเจ้าหน้าที่เล็กๆ ก็รับตำแหน่งด้วยความบริสุทธิ์สดใส ไม่เสียทีที่เป็นนักเกาะกินของตระกูลซูเรา เจ้ามอบเงินแก่เรา ชดใช้น้ำใจเรา เรารับเอาไว้ ส่วนสุราอาหารขอรับด้วยใจ เมื่อคิดเป็นคนยากไร้ กลับไม่รับประทานผักขาวปลาเค็ม ต้องการช้องเสพสุราอาหาร ช่างน่ากระบิดกระบวนนัก สุราใช้เพิ่มความสนุกสนานไม่อาจดื่มตอนพลาดหวัง ดื่มสุรายามท้อแท้ผิดหวังเท่ากับใช้สุราบำบัดทุกข์

ลูกผู้ชายชาตรีไยต้องพึ่งพาน้ำปรุงกลั่นเช่นนี้ราดรดทุกข์ เนื้อก็มิใช่รับประทานดอนนี้ เด็กทั้งหลายมื้อนี้ได้รับประทานเนื้อ มื้อหน้าปราศจากเนื้อ ก็ไม่ยินดีแล้ว เด็กที่ไม่ได้ผ่านความยากลำบาก ไหนเลยฝึกฝนปณิธานได้ ชุยเฮียตี่ เจ้าอย่าได้ทำร้ายพวกเราแล้ว”

ตุยเมี่ยขบริมฝีปากล่าง เพียงจดจำคำพูดของชูบ้อหี่ไว้ แต่ไม่อาจกล่าววาจาแม้สักคำเดียว

ชูบ้อหี่มองดูเขา กล่าวว่า

“เจ้าทราบหรือไม่ว่า คราก่อนเราไฉนอุปการะเจ้าไว้? วันนั้นเจ้าขโมยสุราไป จูกัวะชิงแชก็บอกต่อเราว่า “เด็กผู้นี้มีส่วนสัดที่ดี ท่านรับมันไว้ก่อน คอยหมั่นฝึกฝน เราต้องต่อสู้ช่วงชิงกับขุนนางกังฉิน หากรับตัวมันกลับไป รังแต่ทำร้ายมัน” จูกัวะชิงแชดูไม่ผิดจริงๆ

ตุยเมี่ยรู้สึกหัวใจร้อนผ่าว เลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นมา

ชูบ้อหี่กล่าวอีกว่า

“อย่าได้ทำท่าเช่นนี้ ลาภยศเป็นเช่นเมฆหมอก ได้รับนับเป็นวาสนา สูญเสียถือเป็นชะตา เพียงนี้เท่านั้น เจ้าลำบากใจไยกัน”

กล่าวพลางผายลมออกมาอีกครา

ลมที่ผายดังยิ่ง

ชูบ้อหี่หัวร่อดังๆกล่าวว่า

“ชุยเฮียตี่ เจ้าดู เราในดอนนี้อิสรเสรีเพียงไหน กาลก่อนอยู่ในวังได้แต่รับฟัง ขุนนางกังฉินขันทีสอพลอผายลมสุนัข ตัวเองต้องคอยอัดอั้นไว้ ช่างน่าคลั่งใจนัก”

จากนั้นกล่าวถามตุยเมี่ยว่า

"เป็นอย่างไร เมื่อวันก่อนจูกัวะชิงแชมาหาเรา ยังสอบถามว่าเพลงเท้าของเด็กแซ่ชุยฝึกถึงขั้นใดแล้ว?"

ตุยเมี่ยงงันวูบ ทวนคำว่า

"เพลงเท้า?"

"คัมภีร์เพลงเท้าเล่มนั้นเป็นจูกัวะชิงแชให้เราส่งมอบต่อเจ้าอย่างแนบเนียน ดูว่าเจ้าพากเพียรร่ำเรียนหรือไม่ จูกัวะชิงแชบัญญัติเพลงเท้าชุดนี้ ต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจไม่น้อย เขายังให้เราบอกต่อเจ้าว่า เมื่อเรียนรู้ ยังต้องบัญญัติการเรียนรู้ต้องพึ่งพาการชี้แนะจากผู้คน การบัญญัติต้องคิดค้นด้วยตัวเอง ข้อแตกต่างระหว่างนักบู๊กับปรมาจารย์ อยู่ที่สามารถบัญญัติ หรือไม่สามารถบัญญัติ"

กล่าวพลางผายลมที่ไม่ใคร่เหม็นคลุ้งออกมาอีกครา

คนผู้หนึ่งมีเพียงชีวิตเดียว เนื่องด้วยทุกผู้คนมีเพียงชีวิตเดียว ดังนั้นสมควรผ่านชีวิตของมันให้ดี

เมื่อทบทวนหวนนึก ชีวิตของตุยเมี่ยล้วนไม่ดี หากมิใช่ระเหเร่ร่อน ก็ไม่ได้รับความสนใจ แต่เขาปลอดโปร่งไม่นำพาถึงกับเห็นว่าการมีชีวิตอยู่ของตัวเอง ถือเป็นปาฏิหาริย์ประการหนึ่ง

ตุยเมี่ยคร่ำโลกแต่ไม่ดัดพ้อ ขมขื่นแต่ไม่รันทด

เผชิญอุปสรรคไม่ระย่อ ประสบโศกศัลย์ไม่เสียใจ

โดยเฉพาะหลังจากที่เขาพบพานชูบ้อหี่ที่ตกต่ำ แต่ไม่ผันแปรปณิธาน ยิ่งช่วยให้เขาได้คิด

แต่เมื่อเขากลับถึงเมืองบีล้อ จุดธุปบูชาที่หน้าหลุมฝังศพของบิดามารดา ดุยเมี่ยที่เป็นบุรุษหนุ่มอายุสิบเจ็ดปี อดเศร้าเสียใจ จนหลั่งน้ำตาออกมามิได้

เนื่องด้วยมารดาเสียชีวิตอย่างมีเงื่อนงำ ทำให้เขาใช้เวลาอีกสองปีเข้าสืบเสาะ มิเพียงพบว่ามารดาเนี่ยชอชิมเป็นส่วนหนึ่งของดระกูลเนี่ยสำนักสันดิ แม้แต่บิดาชุยดุ้งยังเป็นชาวยุทธจักร ฉายาจุ่ย-ฮวงเทียน (เมามายดลบฟ้า)

ซึ่งความจริง หากบิดามิใช่ชาวยุทธจักร ไหนเลยรู้จักกงจื้อสามไหอุนเอียะอั้ง ยามนี้ประหวัดหวนนึก แสดงว่าอุนเอียะอั้งกับบิดาล้วนเป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มที่ชมชอบสุรา เพียงแต่คนหนึ่งมีความสามารถในเชิงสุรา คนหนึ่งเมามายได้โดยง่ายดาย

ดุยเมี่ยรวบรวมหาหลักฐาน ตรวจทานโดยละเอียดในที่สุดพบเห็นความลับของบู๊ลิ้มรายหนึ่ง

สำนักสันดิมีตัวเบาเป็นหลัก เพลงเท้าเป็นวิชาเสริม ภายหลังผู้ที่แตกฉานเพลงเท้าแยกตัวออกมาก่อตั้งสำนัก ขนานนามได้เพ้งมึ้ง (สำนักสงบ)

เมื่อเป็นเช่นนี้ หนึ่งสำนักแบ่งออกเป็นสองฝักฝ่าย โดยเฉพาะผู้นำสำนักสันดิเนี่ยได้เค่าพอเสียชีวิด ยิ่งบังเกิดความคิดแตกแยก สำนักสงบที่เน้นเพลงเท้าเห็นว่า สำนักสันดิเน้นวิชาตัวเบาเกินไป ออกจะแฝงเจตนาไม่ทันต่อสู้ก็หลบหนี ดังนั้นเรียกร้องให้ฝึกเพลงเท้า ช่วงชิงเป็นฝ่ายรุก กอบกู้เกียรดิภูมิที่ดกต่ำกลับคืนมา

แต่ศิษย์ดั้งเดิมของสำนักสันดิเห็นว่า วิชาตัวเบาจึงเป็นปมเด่น

ของตระกูลเนี่ย ไม่มีสิ่งใดทดแทนได้ บวกกับการฝึกวิชาตัวเบาเพื่อรักษาชีวิต ถือหลักสงบสันดิ เพลงเท้ากลับเน้นการฆ่าฟันทำลายความปรองดอง

ไม่นานให้หลัง ทั้งสองฝ่ายเกิดความขัดแย้ง นับวันแต่ทวีความรุนแรง จนเกิดการต่อสู้ตะลุมบอน เป็นเหตุให้มีผู้เสียชีวิต กลายเป็นการรงความร้าวฉานกันและกัน จำนวนผู้บาดเจ็บล้มตายยิ่งมายิ่งทบถมทวี

สำนักสันติความจริงมีความแค้นกับตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สาม แต่เจ้าสำนักสันติเนี่ยเอี่ยมหลีเพื่อต้องการปราบความไม่สงบภายใน กลับร่วมมือกับผู้นำตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สาม ฉายาฮ่อปิกอู่อั้ว (ไยต้องมีเรา) บุกจู่โจมสำนักสงบ ฆ่าบุรุษข่มขืนสตรี ความอำมหิตของฝีมือ ยังยิ่งกว่าการเข่นฆ่าล่าล้างระหว่างสำนักในยุทธจักรอีก

ซึ่งความจริงเมื่อเข่นฆ่าต้องประหารให้สิ้นซาก ต่างเป็นคนแซ่เนี่ย หากไม่ฆ่าฟันจนไม่เปิดโอกาสให้พลิกฟื้นคืนมา ยากรับรองว่าจะไม่ถูกย้อนกลับมาฆ่าฟัน ดังนั้นปรากฏชีวิตจำนวนมากจบสิ้นไป ภายใต้การล่าล้างเผ่าพันธุ์เดียวกัน

สำนักสงบแม้พินาศย่อยยับ แต่เจ้าสำนักสงบเนี่ยทิจิวได้รับการช่วยเหลือจากบุคคลที่ทรงอิทธิพลทั้งในบ้านเมืองและบู๊ลิ้ม พร้อมกับคุมครองครอบครัวของมันออกมา เนี่ยทิจิวกมอบคมภีร์เพลงเท้าทิคิดค้นขึ้นแก่คนผู้นั้น แต่แล้วอาการบาดเจ็บที่ได้รับจากการต่อสู้กำเริบเสียชีวิตไป

สำนักสันติแม้ขจัดเภทภัยข้างกาย ชั้นต่ำที่สามกลับฉวยโอกาสแทรกซึมเข้าไป คนของตระกูลฮ่อใช้วิธีแต่งงาน กราบอาจารย์ ช่วยเหลือรับตำแหน่ง กลายเป็นคนของสำนักสันติ พร้อมกับลอบสลายกำลัง

ช่วงชิงอำนาจ ฮุบเป็นสมบัติ

เมื่อเป็นเช่นนี้ การพิพาทเกิดขึ้นใหม่ ในที่สุดเจ้าสำนักสันติเนี่ยเอี่ยมหลีทุ่มเทใช้วิธีการขับไล่อิทธิพลของตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สามออกจากสำนัก แต่ก็ประสบความสูญเสียอย่างใหญ่หลวง

นับแต่นั้นตระกูลเนี่ยดรากฏ “พบฮ่อฆ่าฮ่อ” ตระกูลฮ่อก็บัญญัติกฎ “พบพานเนี่ยประหารเนี่ย” ขึ้น มิหนำซ้ำคนของสำนักสันติส่วนหนึ่งไม่พอใจต่อพฤติการณ์ของเจ้าสำนัก ดังนั้นถอนตัวจากไป

ชุยตั่วมาเนี่ยชอชิมเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

ดังนั้นเจ้าสำนักสันติเนี่ยเอี่ยมหลีออกคำสั่งล่าสังหาร โดยมอบหมายให้ขุนพลคู่ใจ ฉายาฮ้วยเชียเทียน (อัคคีเผาฟ้า) เนี่ยเกียงจ่าดำเนินการ

เนี่ยเกียงจ่าเจ้าเล่ห์เพทุบาย ฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต หลังจากฆ่าคน มักจุดไฟเผาลบร่องรอย นอกจากนี้ระหว่างนี้ตระกูลเนี่ยกับตระกูลฮ่อรวมกัน มันยังร่ำเรียนฝีมือชั้นต่ำที่สามไม่น้อย และใช้ฝีมือเหล่านี้จัดการกับพวกเดียวกัน

เนี่ยชอชิมพร้อมด้วยสามีชุยตุ้งยังหลบลี้หนีหน้า ปิดบังชื่อแซ่ คนหนึ่งจับปลา คนหนึ่งขายปลา ซ่อนตัวอยู่กลางตลาด เวลาพอนานเข้าเนี่ยชอชิมกลับกลายเป็นชรา รูปโฉมล้วนเปลี่ยนไป ชุยตุ้งยังยิ่งท้อแท้ทอดอาลัย หมกมุ่นอยู่กับสุรา ทั้งหมดล้วนสืบเนื่องจากเภทภัยในสำนัก

แต่เป็นเคราะห์มิใช่โชค เป็นเคราะห์หลบไม่พ้น เนื่องด้วยชุย-ตุ้งยังเป็นหนี้สุราไม่ชดใช้ เป็นเหตุให้ถูกมือดีพรรคผลัดเสื้อผ้าจูแบะทำร้าย เนี่ยชอชิมไม่อาจหักใจทนดู แสดงฝีมือใหม่ ขับไล่ฝ่ายตรงข้าม

แดกกระเจิดกระเจิง แต่เนื่องด้วยอุ้มท้องอุ้ยอ้าย ยามชะล่าใจถูกหมัดเจ็ดทุกข์เข็ญของจูแบะต่อยใส่ เมื่อตุยเมี่ยถือกำเนิดเกิดมา ก็ศีรษะหนักเท้าเบา ได้รับบอบช้ำภายใน

แต่จูแบะไม่ยอมเลิกราในลักษณะนี้ มันเป็นคนชาญฉลาดมองปราดเดียวก็ล่วงรู้แนวทางวิชาตัวเบาของชุยตั่วมาออก พอคาดเดาก็ทรวบว่า สามีภรรยาที่จับปลาขายปลาคู่นี้ ไฉนซ่อนตัวอยู่ที่เมืองน้อยนี้ ดังนั้นลอบส่งข่าวต่อเนี่ยเกียงจ่าแห่งสำนักสันติ

เนี่ยเกียงจ่าไม่ได้เคลื่อนไหวในบัดดล

มันสะกดกลั้นใจได้

มันต้องดำเนินการทีละขั้น

มันจะไม่ปล่อยปละละเว้นคนทรยศเด็ดขาด

ตุยเมี่ยก็ไม่ปล่อยปละละเว้นมือสังหาร

มีคนเห็นว่า มือสังหารเป็นบุคคลที่โศกซึ้งเฉิดฉาย มากรักไร้น้ำใจเคลื่อนไหวเพียงลำพัง

แต่ตุยเมี่ยไม่เห็นด้วย ซึ่งความจริงมือสังหารคนหนึ่งเพียงรับหน้าที่ทำลายล้างอีกชีวิตหนึ่ง โดยไม่คำนึงถึงตัวบทกฎหมาย เพียงเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายส่วนตัว ซึ่งกอปรด้วยความแค้น เงินทอง อำนาจ หรือความสมใจที่ไร้สาระ ก็จู่โจมสังหารฝ่ายตรงข้าม โดยไม่เลือกวิธีที่ใช้ บุคคลเหล่านี้อยู่ไปก็ปราศจากคุณค่าความหมาย

ตุยเมี่ยไม่เป็นมือสังหาร

หากว่าเขาคิดเป็นมือสังหารจริง เขาขอเป็นมือสังหารที่มุ่งฆ่ามือสังหารคนหนึ่ง

เขาเห็นว่าบุคคลที่มีความสามารถที่แท้จริงสมควรไปเป็นมือปราบ เป็นมือปราบเพื่อธำรงความเที่ยงธรรม ขจัดเภทภัยให้แก่ส่วนรวม พนักงานมือปราบที่ดีคนหนึ่ง จะไม่เกรงกลัวอิทธิพล กระทำไปตามความถูกต้อง ปราบภัยพาลโดยไม่กลัวคำครหาผู้คน

การเป็นมือสังหารผู้หนึ่งง่ายดายยิ่ง เพียงฆ่าคนที่ตัวเองไม่ชมชอบ ขจัดผู้ที่ขวางอนาคต หรือลงมือแล้วเกิดประโยชน์ส่วนตนก็ใช้ได้แล้ว

แต่การเป็นมือปราบที่ดีคนหนึ่งไม่ง่ายดาย บังเกิดความลำบากใจทั้งสองด้าน ผจญศัตรูทั้งสี่ทิศ ถึงกับเผชิญกับดักทั้งสิบทาง

ดุยเมี่ยเห็นว่าตัวเองมิใช่พนักงานมือปราบที่ดีคนหนึ่ง

แต่เขาละเอียดรอบคอบ ยอมบากบั่นพากเพียร หากไม่สืบสาวให้กระจ่างชัด ต้องไม่ยอมเลิกรา

เขาแม้เยาว์วัย แต่มีประสบการณ์บู๊ล้ำช่ำชอง อย่างรวดเร็วสืบทราบว่า เนี่ยเกียงจ่าเมื่อเจ็ดแปดปีก่อนสั่งคนซ่อนเข็มเลี่ยงเท้าจ่า (เข็มสองหัว) ที่ฉาบพิษของชั้นต่ำที่สามอยู่ในท้องปลา พอเช้าดรู่วันนั้นชุยตั่วมาเนี่ยชอชิมก็ถูกเข็มแทงเสียชีวิต

ดุยเมี่ยพอสืบสาวต่อไป พบว่าแม้แต่การตายของชุยตุ้งยังผู้เป็นบิดา ก็เป็นผู้คนฉวยโอกาสที่ท่านดื่มจนเมามาย ยกจอกดระเดรียมดื่ม ฟาดฝ่ามือกระแทกถ้วยสุราไปในลำคอของท่าน จนลมหายใจขาดห้วงเสียชีวิต

คนลงมือคือเนี่ยเกียงจ่าเอง

คราครั้งนี้มันไม่วางเพลิงซ้ำเติม เพราะเข้าใจว่าแม้ไม่วางเพลิง ก็ไม่ถูกผู้คนพบเห็น

ดังนั้นตุยเม่ยยื่นคำร้องทุกข์ต่อเมืองบี่ล้อ ฟ้องร้องถึงเมืองเพ็กเละ

ผลสุดท้ายคือไม่มีประโยชน์

ทางกรมเมืองไม่กล้าแตะต้องคนของตระกูลเนี่ยแห่งสำนักสันติอยู่แล้ว

นอกจากนั้นนายอำเภอเมืองบ้วนสือเฮงกับเนี่ยเกียงจายังเป็น "สหายสนิท" กัน ทั้งสองสุมหัวรวมกัน ช่วยเหลือกันและกันเป็นเวลานานไหนเลยรับคำร้องทุกข์ได้?

ตรงกันข้าม เนี่ยเกียงจ่าสืบทราบว่า ตุยเม่ยเป็นทายาทของเนี่ย-ซอซิม ก็จัดส่งบริวารคู่ใจสองคนมายังเมืองบี่ล้อ เพื่อลงมือขุดรากถอนโคน

๏ ค่ำคืนนั้นลมโชยพัด

เมืองใหญ่อยู่ห่างไกล

ถนนเงียบวังเวง

ตุยเม่ยนั่งอยู่ที่แผงลอยข้างปากทางเข้าเมืองบี่ล้อ ซึ่งลมหนาวเริ่มมาเยือน สั่งกับแกล้มหลายอย่าง ดื่มสุราเพียงลำพัง

อาจบางทีเป็นเพราะลมหนาว อาจบางทีเป็นเพราะค่ำมืดเกินไป ดังนั้นเพียงหลงเหลือแผงขายเกี๊ยวทอด แผงทอดปาท่องโก๋ และแผงขายหมี่ อยู่ที่ปากทางเข้าเมือง

ควันที่เกิดจากการหุงหาอาหารลอยกรุ่น คล้ายควันแห่งความฝันในโลกมนุษย์

ใต้วิกาลเยียบเย็น ท้องถนนเปลี่ยวร้างวังเวง ม้านั่งแทบทุกตัวว่างเปล่า มีผู้ดื่มกินเพียงคนเดียว เป็นเด็กชายอายุแปดเก้าขวบผู้หนึ่งกาลงนั่งรอหมออยู่

มาดรว่าเป็นยามวิกาลที่เข้มข้น สีหน้าของเด็กน้อยนั้นยังขาวซีดขนคิ้วทั้งคู่เรียวงามยิ่ง มันกำลังเล่นตะเกียบที่มีคราบน้ำมันคู่หนึ่ง... เด็กน้อยจะอย่างไรเป็นเด็กน้อย

น้ำมันในกระทะดังฉี่ฉี่ ตุยเมี่ยรับฟังจนยินดียิ่ง พกพาความมึนเมาครวญเพลงออกมา

ตอนนนตุยเมี่ยยังเยาว์วัย
ตุยเมี่ยที่เยาว์วัยกลับมีหัวใจที่บอบช้ำดวงหนึ่ง
แต่ค่ำคืนนั้นเขายังเยาว์วัย ไม่ว่าผู้ใดล้วนมีค่ำคืนที่เยาว์วัยมาก่อน

ตุยเมี่ยสั่งหมีชามหนึ่ง เพิ่งรับประทานคำแรก พลันหยุดตะเกียบไว้

ภายใต้แสงตะเกียงเรื่อเหลือง ตุยเมี่ยกล่าวกับชายฉกรรจ์ที่ขายหมี่ว่า

“หมี่ของท่าน”

ชายฉกรรจ์ที่ขายหมี่ส่งเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจนว่า

“หมี่ ?”

“ใช่แล้ว หมี่ของท่าน”

"หมี่ ?เรื่องอันใด?"

อาจบางทีคำ "เรื่องอันใด" เป็นคำสั่งประการหนึ่ง รหัสลับคำหนึ่ง หรืออาจบางทีคนออกคำสั่งเห็นว่าสบโอกาสสมควรลงมือแล้ว คำพูดนี้พอกล่าว คนขายหมี่กับคนขายเกี๊ยวทอดพากันลงมือ

เส้นหมี่ในมือของคนขายหมี่ พลันกลับกลายเป็นกระบี่เรือเหลืองที่ยาวราวสายป่านเส้นหนึ่ง มุ่งตรงใส่ตุยเมี่ย เกี๊ยวทอดของคนขายเกี๊ยวที่สาดพุ่งใส่ตุยเมี่ยราวฝูงด็กแดนที่โฉบลง

มีแต่อากัปกิริยาของคนขายปาท่องโก๋เชื่องช้าที่สุด

มือสังหารที่แท้จริงผู้หนึ่ง มิใช่อยู่ที่ลงมือรวดเร็ว ยิ่งมิใช่อยู่ที่ลงมือเชื่องช้า หากแต่ระดับความเร็วช้าของมันใช้ได้พอดีเป็นที่สุด

มันย่อมเป็นมือสังหารชั้นเยี่ยม

มันต้องการดูว่าตุยเมี่ยที่ดื่มน้ำแกงพิษ จะหลบรอดจากกระบี่เส้นหมี่ และเกี๊ยวทองดาวบินอย่างไร

มันคิดชมดูว่า ตุยเมี่ยหลบหลีกอย่างไรแล้วค่อยลงมือ

มันจุดไฟขึ้นสายหนึ่ง

ไฟที่ตระเตรียมเผาฝ่ายตรงข้ามจนไม่หลงเหลือแม้แต่ซาก

มันมั่นคงที่สุด เยือกเย็นที่สุด

ทั้งนี้เพราะมันจึงเป็นตัวเอกในคืนนี้...เป็นจู้ยิ้น (นาย) ของมือสังหาร

มันเป็นเนี่ยเกียงจ่า

เนี่ยเกียงจ่าแม้ว่าเจ้าเล่ห์ แต่คาดคิดไม่ถึงว่า คืนนี้จะเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ มีผลบั้นปลายเช่นนี้

ทั้งนี้เพราะดุยเมี่ยพลันลอยตัวขึ้น ใช้ออกด้วยวิชาตัวเบาของสำนักสันติ แต่เป็นวิชาตัวเบาที่สำนักสันติยังไม่อาจเรียนรู้ได้

พริบตานั้น ดุยเมี่ยรับกระบี่เส้นหมี่และเกี๊ยวทอดดาวบินไว้ด้วยสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปลง พลันอ้าปากขึ้น พ่นน้ำแกงพร้อมหมี่ใส่หน้าเนี่ยเกียงจ่า จากนั้นตวัดเท้าเตะกระทะน้ำมัน จนน้ำมันในกระทะกระเซ็นใส่ร่างมัน

เนี่ยเกียงจ่าขู่คำราม แผดเสียงร้องร่ำคร่ำครวญ กู่เกรี้ยวกราดออกมา ดุยเมี่ยตวัดเท้าเตะซ้ำ เตะใส่ศีรษะมัน

เพียงเท้าเดียวก็เตะลำคอมันหักไป

นี่เป็นเพลงเท้าอันใด?

เป็นเพลงเท้าที่น่ากลัวเพียงไหน ?

ดุยเมี่ยพอเตะประสบผล ก็เหลียวหน้าไป กลับแตกตื่นตะลึงลาน

ทั้งนี้เพราะขณะที่เนี่ยเกียงจ่าถูกน้ำมันที่เดือดพล่านทอดร่างทั้งเป็น คนขายหมี่และคนขายเกี๊ยวทอดก็จบชีวิตโดยพร้อมเพรียง

จบชีวิตที่แผงลอยของพวกมัน

ที่หลอดคอของพวกมัน ล้วนถูกตะเกียบข้างหนึ่งปักทะลุไป

บนถนนที่เยียบเย็น มีแต่เด็กชายนั้นนั่งอยู่ที่นั้น

เด็กชายที่ใบหน้าซีดขาวผู้หนึ่ง

ตะเกียบที่อยู่ในมือมันทั้งคู่พลันสาบสูญไป

มันเพียงเป็นเด็กชายเยาว์วัยที่มีอายุแปดเก้าขวบผู้หนึ่ง

ภายใต้แสงตะเกียงสาดส่อง เด็กชายนั้นแฝงความคมคาย เย็นชา ราวคมดาบที่เหว่ว้าชนิดหนึ่ง

ดุยเมี่ยข่มความเจ็บปวดที่ถูกกระบี่เส้นหมี่และเกี๊ยวทอด ดาวบินทำร้าย กล่าวว่า

“ขอบคุณ”

เด็กชายนั้นกล่าวว่า

“ขอบคุณอันใด แม้ไม่มีข้าพเจ้า ท่านยังคงฆ่าพวกมันได้”

ดุยเมี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“...แต่ท่านไฉนฆ่าพวกมัน?”

“ทั้งนี้เพราะพวกมันเป็นคนชั่วร้าย”

“ท่านมีความคับแค้นกับพวกมัน?”

“ไม่มี ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าในโลกยังมีผลกรรมสนองหรือไม่ ข้าพเจ้าเพียงทราบว่า คนดีสมควรได้รับกุศลสนอง คนชั่วสมควรรับกรรมชั่ว หากว่าไม่มีก็ปล่อยให้พวกเราผดุงธรรมแทนฟ้าเถอะ”

เด็กชายผู้นี้กลับกล่าวคำพูดเช่นนี้ออกมา ไม่เพียงกอปรด้วยคุณธรรม ทั้งยังผูกพยาบาท แฝงรังสีการฆ่าฟัน

ดุยเมี่ยงงงันวูบ อดถามมิได้ว่า

“ชื่อแซ่ท่านเป็นใคร?”

เด็กชายนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

“หากแม้นมีวาสนา ท่านย่อมทราบได้”

ฟังจากปากคำเด็กชาย กลับคล้ายเป็นบัณฑิตคงแก่เรียน ไม่

เพียงดอบอย่างผ่าเผย ทั้งยังซ่อนคำคมไว้

เด็กชายนั้นย้อนถามว่า

“ท่านก็ฆ่าคน ท่านไม่กลัวหรือ?”

“พวกมันรุดมาฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อาจปล่อยให้มันฆ่าทิ้ง ได้แต่ฆ่าคน”

“ท่านเคยเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมือง ท่านย่อมทราบเรื่องฆ่าคนต้องชดใช้ชีวิต”

เด็กชายนี้กลับคล้ายล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของตุยเมี่ยเป็นอย่างดี

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างลังเลว่า

“ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไปมอบตัวที่กรมเมือง?”

เด็กชายนั้นสั่นศีรษะกล่าวว่า

“มิใช่ ชือแป๋เราบอกว่า ท่านฆ่าเนี่ยเกียงจ่าเพื่อป้องกันตัว มิหนำซ้ำท่านเป็นศิษย์รอบนอกของตระกูลเนี่ยสำนักสันดิ ลงมือเพื่อชำระสำนัก นี่เป็นการต่อสู้ในบู๊ลิ้ม ทางการไม่มีอำนาจก้าวก่าย ทราบหรือไม่?”

ตุยเมี่ยระย่นย่อต่อบุคลิกภาพของเด็กชาย ได้แต่รับคำ มีคำพูดบางประโยคคิดถามไถ่ แต่ไม่กล้าถามไถ่

เด็กชายนั้นพอกล่าวจบ ก็ตระเตรียมจากไป

เด็กชาย “จากไป” จริงๆ

แต่ไม่ได้ใช้เท้าเดินจากไป

เด็กชายนั้นไม่ได้ลุกขึ้นยืน แต่ม้านั่งที่นั่งอยู่เคลื่อนไหวได้ ที่แท้ติดตั้งล้อเลื่อนไว้สองข้าง ขอเพียงดึงคันโยก กดปุ่มกลไก ก็เคลื่อน

ไหวอย่างแช่มช้า

ดุยเมี่ยเพ่งตามอง พบว่าเท้าทั้งสองข้างของเด็กชายกลายเป็นง่อยเปลี้ยพิการ

เด็กชายเช่นนี้กลับเป็นคนพิการ

ดุยเมี่ยรู้สึกเศร้าเสียดายถึงกับเจ็บปวดใจอยู่บ้าง ถึงกับเหม่อมองดูเงาเลือนรั้งสายตากลับมา

เด็กชายนั้นพลันตวาดว่า

"ดูอันใด ไม่เคยเห็นคนเท้าพิการหรือ?"

พลางตวัดแขนเสื้อ ประกายมีดสายหนึ่งก็พุ่งใส่หน้าดุยเมี่ยด้วยระดับความเร็วดุจสายฟ้า

ดุยเมี่ยยามรีบร้อนคับขัน พลันตวัดเท้าเตะมีดนี้ปลิวกระเด็น

เท้านี้เตะคมมีดพุ่งขึ้นฟ้า หายลับกับม่านวิกาลเนิ่นนานยังไม่ร่วงหล่นลงมา

มีดนี้กลับปราศจากพลังเคลือบแฝง

แต่ที่หน้าผากดุยเมี่ยปรากฏปอยผมร่วงหล่นลงมาแทบถูกคมมีดกรีดทำลาย

มีดนี้รวดเร็วปานนี้ แหลมคมปานนี้ รุนแรงปานนี้ กลับไม่ได้แฝงกำลังภายใน หากแต่ใช้ออกด้วยพลังแยบคาย ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือมีดของเด็กชายนั้นคล้ายไม่มีเจตนาทำร้ายคน เพียงขู่ขวัญคนเท่านั้น

เด็กชายนั้นใช้พลังแยบคายบังคับมีด ยังมีอานุภาพถึงเพียงนี้ หากวันหน้าเด็กชายผู้นี้ฝึกกำลังภายในอันลึกล้ำสำเร็จ ไยมิใช่...

ดุยเมี่ยถึงกับตะลึงลานกับที่

เด็กชายนั้นแบะปาก กล่าวด้วยความลำบากใจว่า

“กาลก่อนข้าพเจ้าก็มีมือเท้าครบถ้วนสมบูรณ์เช่นเดียวกับท่าน”

ดุยเมี่ยรีบกล่าวว่า

“น้องเรา ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาเช่นนั้น...ข้าพเจ้าเพียงแต่...”

เด็กชายนั้นเห็นดุยเมี่ยกล่าวจับต้นชนปลายไม่ถูก ต้องหัวร่อออกมา กล่าวว่า

“เจตนาอันใด ? ฟังว่าท่านพอออกจากครรภ์มารดาก็รับบอบช้ำภายใน ทุกวันต้องดื่มสุรา มิหนำซ้ำวิชาท่อนบนยากจะฝึกปรือสำเร็จ ท่านไม่เคยลำบากใจมาก่อนหรือ?”

ดุยเมี่ยงงงันวูบ ร้องโพล่งว่า

“ได้รับนับเป็นวาสนา สูญเสียถือเป็นชะตา ไม่มีใดต้องดัดพ้อตำหนิ”

เด็กชายนั้นก้มศีรษะลง จวบกระทั่งมีตน้อยที่ลอยขึ้นฟ้าร่วงลงจากกลางอากาศ ปักฉึกกับพื้นโต๊ะ ค่อยคล้ายตื่นจากความฝัน พึมพำว่า

“ได้รับนับเป็นวาสนา สูญเสียถือเป็นชะตา ได้รับนับเป็นวาสนา สูญเสียถือเป็นชะตา...”

พลางกดปุ่มกลไก บังคับม้านั่งล้อเลื่อนจากไปอย่างแช่มช้า

ดุยเมี่ยไม่กล้าติดตามไป

เขากริ่งเกรงเด็กชายนั้นไม่ยินดี เพียงร้องถามแต่ไกลว่า

“น้องเรามีคำเรียกหาอย่างไร?”

“ข้าพเจ้าแซ่บ้อ (ไร้หรือไม่มี) ”

“แซ่โง้ว?”

(คำแซ่บ้อกับแซ่โง้ว หากอ่านออกเสียงเป็นภาษาจีนกลาง ล้วนออกเสียงเป็นอู๋ เพียงแต่เวลาเขียนแตกต่างกัน)

เด็กชายนั้นหาได้ตอบคำไม่ ทิ้งให้ตุยเมี่ยซึ่งมีอายุสูงวัยกว่าฝ่ายตรงข้ามนับสิบปียืนตะลึงลานกับที่

ซึ่งความจริง ตุยเมี่ยเตะอัคคีเผาฟ้าเนี่ยเกียงจ่าตายในเท้าเดียว วันที่สองก็มีซื่อเสียงเลื่องลือ

ทั้งหมดล้วนทราบว่า มีบุรุษผู้หนึ่งเตะมือสังหารอันดับหนึ่งของสำนักสันดิเนี่ยเกียงจ่า ตายที่ปากทาง

เข้าเมืองบี่ล้อ นับเป็นที่สมใจของผู้คนนัก ตามคำร่ำลือ เพลงเท้าของชายหนุ่มนั้น คลับคล้ายกับเพลงเท้าตุยเมี่ยคาฮวบ (เพลงเท้าล่าชีวิต) ของสำนักสงบ ที่สาบสูญจากการถ่ายทอด ดังนั้นขนานฉายาเป็นเสียวนี้ตุยเมี่ย (บุรุษหนุ่มล่าชีวิต)

แต่ทั้งหมดหาทราบไม่ว่า ค่ำคืนนั้นบุรุษหนุ่มล่าชีวิตก็พบพานบุคคลที่น่าดื่นตระหนกคนหนึ่ง ทั้งไม่ทราบว่าเด็กชายนั้นแซ่อะไรกันแน่

ตอนที่ 2

เส้นทางของมือปราบ

หากนึกไปในทางที่ดี ความเศร้าโศกก็กลายเป็นความหรรษา เอาแต่นึกไปในทางร้าย แม้เรื่องดีก็กลายเป็นเรื่องโศกศัลย์

ค่ำคืนนั้นหนาวยะเยือก หิมะหยุดตก สรรพสิ่งไร้ซุ่มเสียง ม้าไม่เดินทางต่อ วันเวลาและการร่อนเร่ลดเลี้ยวเข้าสู่ผนังพื้นห้องของจุดเปลี่ยนม้า

ถ้วยเย็นเฉียบ ถูกอุ่นร้อนเพราะสุรา ดาบเย็นเยียบเพราะไออุ่นจากร่างทำให้ร้อนผ่าวขึ้นมา สีสันค่ำคืนเปลี่ยนจากครามเข้มเป็นดำมืด

บุรุษหนุ่มนั้นยังดื่มสุราอยู่ที่ซอกมุมหนึ่งของโรงเตี๊ยม แววตาที่แฝงความมึนเมาสวยงามยิ่ง

...โลกในป้านกว้างไพศาล แขนเสื้อยาวไกลดุจสุริยันจันทรา

หากในดวงตามึนเมาของบุรุษหนุ่มนั้น แฝงความหมายอันใด คงเป็นความหมายเช่นนี้

ทันใด ม่านประตูถูกตลบขึ้น

คนผู้หนึ่งหน้าสีม่วง สายตายามกวาดกราดทรงอำนาจ ชายเสื้อไหมพัดเป็นเสียงดัง

มันไม่ได้เลิกผ้าม่านขึ้น

ผ้ามานอันหนาหนักคล้ายถูกพัดกระพือขึ้น

มันก้าวยาวๆเข้าไป

ที่ด้านหลังมันติดตามด้วยผู้คนสองคน หน้าตาคมคายแจ่มใสแต่งหลังสะพายกระบี่ยาว สีหน้าเปี่ยมแววเคารพนบนอบ มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นศิษย์ของมัน

ก่อนที่ม่านประตูจะตกลง ยังเหลือบเห็นหิมะที่เบื้องนอกหยุดตกแล้ว แต่เสียงลมทวีความรุนแรงทีละน้อย ดูท่าลมพายุชั่วไร้ที่สิ้นสุด ยังจะพัดกระหน่ำโลกกว้างอย่างโหดร้าย

เสมียนโรงเตี๊ยมค้อมเอวน้อมกาย เคลื่อนย้ายท้องอ้วนใหญ่ที่คล้ายสตรีอุ้มครรภ์แก่ใกล้คลอดเข้ามาต้อนรับขับสู้แขกเหรื่อรายใหญ่

มาตรว่าอยู่ในจุดเปลี่ยนม้าเล็กๆเช่นนี้ คนหน้าสีม่วงยังมีบุคลิกไม่ด่ำอาจหาญดุจเดิม มาตรว่าข้างกายมันมีผู้ติดตามเพียงสามคน แต่ท่วงท่าของมันคล้ายเป็นผู้บัญชาการศึก ตระเตรียมนำทัพเข้าสู่สมรภูมิ

ในโรงเตี๊ยมเจี่ยมชี้เจ่กจั่ง (โรงเตี๊ยมชั่วคราว) แห่งนี้มีลูกค้ารวมเจ็ดแปดโต๊ะ ลูกค้าทั้งเจ็ดโต๊ะล้วนทราบว่าผู้มาเป็นใคร

คนผู้นี้คือหัวหน้าราชองครักษ์ซูบ้อหี่

มันไม่เพียงมีความดีความชอบในการสละชีวิต ถวายการอารักขาหลายเด้ ทั้งยังเคยขันอาสาเข้าสู่สมรภูมิไปสังหารศัตรู แต่ภายหลังถูก

ขุนนางกังฉินเพ็ดทูลใส่ความ เป็นเหตุให้ต้องสลายหมู่ตึกอิ่มหน่ำที่ก่อดั้งขึ้น

แด่มันยังฮึกหาญดุจเดิม องอาจไม่เปลี่ยนแปลง

ระหว่างนี้ฮ่องเต้เปลี่ยนพระทัย ทรงคล้อยตามคำกราบทูลของจูกัวะชิงแช แต่งตั้งชูบ้อที่เข้าดำรงตำแหน่งใหม่

ชูบ้อที่สะพายดาบ เดินทางขึ้นสู่เมืองหลวง ผู้คนที่ทราบข่าวล้วนปีติยินดี ไม่ว่าไปถึงที่ใด ล้วนมีคนรู้จัก สหายเก่า และผู้ใต้บังคับบัญชาขอร่วมทาง

ชูบ้อที่ปฏิเสธ บอกว่ารอให้ตัวเองมีผลงาน ค่อยร่วมงานกับทั้งหมดใหม่ ดังนั้นเพียงนำศิษย์สองคนร่วมทาง

คืนนี้มันคลาดที่พักแรม ขณะที่หิมะหยุดตกลมโชยพัด มาถึงโรงเตี๊ยมชั่วคราว คิดดื่มสุราอุ่นร้อน เพื่ออุ่นเลือดลมให้ระอุ

แด่ศัตรูของม้นคลี่แหฟ้าดาข่ายดิน ขุดหลุมพรางกับดักอยู่ที่จุดเปลี่ยนม้าเล็กๆแห่งนี้ รอคอยมันอยู่ก่อน

ลูกค้าทั้งเจ็ดโต๊ะ มีอยู่สามโต๊ะที่เป็นมือสังหารหน่วยจิ่มผ่าย (หน่วยแช่จม) หน่วยเตียกผ่าย (หน่วยพลัดล้อม) และหน่วยนิ่วผ่าย (หน่วยบิดจับ)

รวมทั้งสิ้นสิบเอ็ดคน

พวกมันมีเป้าหมายเพียงหนึ่งเดียว...ได้รับมอบหมายให้ฆ่าชูบ้อที่

ผู้คนอีกสองโต๊ะเป็นมือดีของตระกูลเนี่ยสำนักสันติ

ทั้งสิ้นแปดคน

พวกมันมีจุดประสงค์เพียงหนึ่งเดียว...ได้รับคำสั่งให้ฆ่าชูบ้อที่

ผู้คนอีกโต๊ะหนึ่งเป็นยอดฝีมือตระกูลถังมณฑลเสฉวน
มีทั้งสิ้นสามคน
พวกมันรุดมา เพียงเพื่อฆ่าซูบ้อที่
ปฏิบัติการครั้งนี้อยู่ในความรับผิดชอบของยอดฝีมือตระกูลฮ่อ
แห่งชั้นต่ำที่สาม ฉายาเจ่กชีน่อเมี่ย (ศพเดียวสองชีวิต) ฮ่อเสียงคอ แต่
ไม่ว่าคนผู้นี้รุดมาหรือไม่ พวกมันก็จะลงมือ ต้องลงมือแน่นอน
พวกมันมีเป้าหมายร่วมกัน
เป้าหมายมีเพียงหนึ่งเดียว
...ฆ่าซูบ้อที่!

ยังมีผู้คนอีกโต๊ะหนึ่ง ซึ่งเป็นบุรุษหนุ่มที่ดวงตาเปี่ยมแวววีนเมา พอดื่มสุราคล้ายพลัดตกไปในห้วงความรัก มีผมหางแทรกแซมตั้งแต่แรกผู้นั้น

ดูจากแววตาคนผู้นี้ หลังจากที่ดื่มสุราเมามายคงต้องนึกถึงคนรักพวงเขา

เขานั่งอยู่เพียงลำพัง
นอกจากเขาแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่ง
คนผู้นี้ไม่มีโต๊ะ
มันทอดกายกับพื้น คล้ายเป็นเครื่องมือกสิกรรมชิ้นหนึ่ง พิงร่างกับต้นข้าวแห้งเคลิ้มหลับไป
คนผู้นี้คล้ายหนุ่มแน่นกว่าบุรุษหนุ่มที่ดื่มสุราหลายปี ดูไปมี

หน้าตาโอ่อ่าผ่าเผย เพียงแต่สกปรกมอมแมม มือใหญ่ทั้งคู่ออกจะใหญ่เกินไป แม้แต่ตอนหลับใหล ยังไม่ทราบวางอยู่ตำแหน่งใดดี

บุรุษหนุ่มที่ก้มหน้าดื่มสุราคือตุยเมี่ย

ตุยเมี่ยกำลังพิเคราะห์ท่านอนของบุรุษ หนุ่มที่สัตย์ชื่อสมถะนั้น คนผู้นี้ไม่ดื่มสุรา ไฉนหลับลงได้ ใช่เป็นเพราะดอนกลางวันดราทตรำงานหนักหรือไม่?

ตุยเมี่ยเคยร่ำเรียนวิชาดูลักษณะราศี เห็นว่าบุรุษหนุ่มเช่นนี้ ต้องจมอยู่ที่นี้ ผ่านวันเวลาสูญเปล่า นับเป็นเรื่องอยุติธรรมอย่างยิ่ง

...ชึ่งความจริง บุรุษสตรีที่มีหน้าตาหล่อเหลางดงามมีอยู่มากหลาย แต่ไม่แน่ว่าจะมีโชคชะตาดีงามทั้งสิ้น ดังนั้นต้องจมหายสูญสลายในโลกียวิสัย ล้วนเป็นเรื่องปกติธรรมดา

ตุยเมี่ยกำลังหมกมุ่นครุ่นคิด มือสังหารทั้งสามหน่วย มือดีสำนักสันติและยอดฝีมือตระกูลตังก็กำหนดแผนการขึ้น

...เราจะแทงกระบี่ใส่ขั้วหัวใจมัน เราจะฟันศีรษะของมันลงมา เราจะชิงปลิดปลงศีรษะสุนัขของมัน

...เราจะชัดอาวุธใส่ศีรษะ ทรวงอก กลางหลัง บนร่างกายของมันเจ็ดแปดสิบชนิด

...เราจะปิดสกัดช่องทางลงมือ และหนทางถอยทั้งหมดของมัน

พลันได้ยินเสียงปง คล้ายมีคนจุดประทัดที่ก้นไห จ้ากนั้นสูดได้กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง คล้ายปลาเค็มที่แช่อยู่ในท้องร่องเจ็ดสิบสองวัน

ฝงกลิ่นออกมา ที่แท้ชูบ้อหี่ผู้น่ารักผายลมที่ทั้งเหม็นคลุ้งทั้งดังสนั่นหวาหนึ่ง

ยามกะทันหันกลิ่นเหม็นคลุ้งนั้น คล้ายถูกแช่แข็งไว้ ผนึกรวมตัวไม่กระจาย สร้างความลำบากแก่มือสังหาร มือดีและยอดฝีมือเหล่านั้นจนอุดจมูกเป็นพัลวัน จนใจที่ยามนั้นไม่สามารถออกไปสูดลมหายใจบริสุทธิ์ ยิ่งไม่กล้าลงมือโดยผลีผลาม

เสมียนโรงเตี๊ยมที่อุ้มท้องแก่นั้น เดินตัวสั่นงันงกถึงเบื้องหน้าชูบ้อหี่ ถามเสียงสั่นสะท้านว่า

“นาย...นายท่าน...คิดรับ..รับอะไร...”

ชูบ้อหี่รู้สึกน่าหัวร่อ ต้องกล่าวว่า

“เสมียน ท่านกลัวอันใด?”

เสมียนโรงเตี๊ยมสั่นสะท้านจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ ลูกค้าทั้งหกโต๊ะ บนหลังมือปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน มือของพวกมันแตะด้ามดาบไว้

ชูบ้อหี่เลิกคิ้วหยาบหนา ถามอย่างยิ้มแย้มว่า

“ท่านกลัวเรา?”

ชุ่มเสียงของเสมียนโรงเตี๊ยม คล้ายเม็ดประคำที่ร่วงหลุดจากแผ่นป่าน กล่าวว่า

“กลัว...กลัว...เราไม่...ไม่กลัว...ท่าน เรา...กลัว...กลัว...”

ชูบ้อหี่ยังไม่เข้าใจ กล่าวว่า

“กลัวอันใด?”

เสมียนโรงเตี๊ยมกล่าวคำ “กลัว” ติดต่อกันหลายคำ กล่าวว่า

"เรากลัวมีคนฆ่าท่าน..."

ซูบ้อหี่หัวร่อออกมา ยกมือชี้จมูกใหญ่ของตัวเอง กล่าวว่า

"ฆ่าเรา? ผู้ใด?"

เสมียนโรงเตี๊ยมกล่าวว่า

"เรา"

คำพูดนี้แสดงว่าเป็นรหัสประการหนึ่ง

คำพูดนี้พอกล่าว มือสังหารหน่วยบิดจับ พลัดล้ม แทรกซึมทั้งสามฝ่ายล้วนลงมือ

คนของหน่วยบิดจับทั้งสี่ ใช้กระบี่ท่ามกลางการบิดไหวอย่างพิสดาร

ประกายกระบี่ของพวกมันก็บิดผัน

คนของหน่วยพลิกล้มทั้งสี่ ก่อนใช้กระบี่ชิงล้มคว่ำก่อน

ท่ากระบี่ในสภาวะล้มคว่ำ สุดที่จะหยั่งคาดคำนวณได้

คนของหน่วยแช่จมทั้งสาม ตอนที่ใช้กระบี่ตลอดทั้งร่างพลันเปียกชุ่ม

จากนั้นประกายกระบี่ของพวกมันคล้ายหิมะคล้ายหยาดพิรุณ

ในกระแสน้ำกลางหิมะกลางหยาดพิรุณ ไม่มีผู้ใดไม่เปียกชุ่ม.. ถูกน้ำเลือดแช่ชืมจนเปียกชุ่ม

มือดีของสำนักสันดิเคลื่อนไหวทีหลังบรรลุถึงก่อน

วิชาตัวเบาของมันยังรวดเร็วกว่าการลงมือ

อย่างน้อยรวดเร็วกว่าประกายกระบี่

ยอดฝีมือดระกูลถังไม่เคลื่อนไหวก็บรรลุถึง

อาวุธลับของพวกมันบรรลุถึงก่อน
แต่ไม่ว่าผู้ใด ก็ไม่รวดเร็วเท่ามัน
ผู้ใดรวดเร็วกว่า?
เป็นเสมียนโรงเตี๊ยมนั้น
เสมียนโรงเตี๊ยมที่ตัวสั่นงันงกด้วยความหวาดกลัวนั้น

คำ “เรา” พอกล่าวจากปาก มันยกศอก ตวัดแขนเสื้อ พลิกฝ่ามือ ก็ชักดาบปลายแหลมแววว้บออกมาเล่มหนึ่ง ฟันดาบลงหา ไม่เพียงรวดเร็วจนเหนือความคาดหมายทั้งยังสุดที่จะคาดคิดคำนวณ

ดาบนี้รวดเร็วสุดเปรียบปาน ทั้งยังแฝงกลิ่นคาวชนิดหนึ่ง พอสะกิดโลหิตหลั่งไหล พิษร้ายจะจู่โจมหัวใจ กลับเป็นดาบชั้วะฮื้อตอ (ตะเพียนหม่าปลา) ของตระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม

ดาบนี้แม้รวดเร็ว แต่มีคนผู้หนึ่ง เคลื่อนไหวรวดเร็วกว่า

นั่นย่อมเป็นดุยเมี่ย

ตลอดทั้งร่างของดุยเมี่ยดีดปราดขึ้น งอตัวกลางอากาศ แผ่นหลังร่วงฟาดลงบนพื้นโต๊ะเบื้องหน้าชูบ้อหี่อย่างหนักหน่วง ที่น่าประหลาดคือเพียงตัวเบาปานนั้น แต่ท่าร่างคล้ายหนักอึ้งยิ่ง ท่าร่างยิ่งอุ้ยอ้าย ความเคลื่อนไหวยิ่งประเปรียว จากนั้นถีบยันสองเท้าออก

เท้าข้างหนึ่งยันมือที่ถือดาบของเสมียนโรงเตี๊ยม เท้าอีกข้างหนึ่งถีบสันดาบ พาดกับลำคอของมัน ทั้งยังร้องทักทายชูบ้อหี่ที่กำลังดื่ม

สุราว่า

"ซูจึงจู้ (หัวหน้าหมู่ตึกแช่ซู) "

ชูบ้อหี่กล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยว่า

"เป็นเจ้า?"

ตุยเมี่ยตอบว่า

"เป็นข้าพเจ้า"

ชูบ้อหี่ปลอดโปร่งราวกับอยู่ในบ้านช่องห้องหับของตัวเอง

ชมเชยว่า

"ฝีมืออันยอดเยี่ยม"

ตุยเมี่ยกลับร้องดังๆว่า

"อย่าได้ลงมือ ผู้ใดลงมือ ข้าพเจ้าจะเตะคอของมันหักไปก่อน"

คำพูดของเขานี้ย่อมกล่าวกับมือดีตามโต๊ะต่างๆที่คิดโถมเข้ามา

ฆ่าคนหรือช่วยคน

เสมียนโรงเตี๊ยมนั้นเป็นยอดฝีมือสำนักตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สาม

ฉายาศพเดียวสองชีวิตฮ่อเสียงคอ และเป็นหัวหน้าปฏิบัติการครั้งนี้ มือ

ทั้งสามหน่วย สำนักสันดิและตระกูลถังย่อมไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลกา

เสมียนโรงเตี๊ยมนั้นหวาดกลัวจนตัวสั่นงันงกอีกคราก่ล่าวเสีย

สั่นสะท้านว่า

"ท่าน...ท่าน...ชักเท้ากลับไป เรา...เรา...จะถอนกำลัง"

ตุยเมี่ยไม่เห็นด้วย กล่าวว่า

"เราเราท่านท่านอันใด ข้าพเจ้าชักเท้ากลับ ท่านจะเลิกรามือ

หรือ?"

“หากท่านไม่ปลดปล่อยเรา...พวกมันก็ไม่จาก...จากไป...อย่างน่านได้แต่ยันกันในที่นี้...ท่านมิสู้ชักเท้ากลับไปก่อน...เราจะถอนกำลังในทัดทล...”

ดุยเมี่ยรู้สึกมีเหตุผล ดังนั้นมองดูซูบ้อที่ ซูบ้อที่ผงกศีรษะกล่าวว่า

“ที่มันกล่าวก็มีเหตุผล”

ดุยเมี่ยจึงกล่าว

“ข้าพเจ้าจะชักเท้ากลับข้างหนึ่งก่อน...ให้ท่านสั่งคนล่าถอยไป”

เสมียนโรงเตี๊ยมผงกศีรษะไม่หยุดยั้ง ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บหน้าผากมันปรากฏหยาดเหงื่อผุดพราย

ดุยเมี่ยชักเท้ากลับอย่างแช่มช้า

ชักเท้าข้างที่ยันมือที่ถือดาบของเสมียนโรงเตี๊ยมกลับมาก่อน

เพิ่งหดพับเท้า พลันบังเกิดเรื่องราวหนึ่งขึ้น

เรื่องราวที่ดุยเมี่ยซึ่งมีปฏิกิริยารวดเร็ว ใช้เท้าอย่างรวดเร็ว ยังไม่ทันรับมือได้

หนังท้องของเสมียนโรงเตี๊ยมพลันปริแตกแยกออก

ภายในปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นออกมา

ในมือถือดาบเล่มหนึ่ง

เป็นดาบสีดำ

ดาบแทงปราดใส่ดุยเมี่ย

ร่างของดุยเมี่ยยังนอนอยู่บนโต๊ะ ตำแหน่งของไข่ดันอยู่ใกล้กับ“ท้องอ้วนใหญ่” ของเสมียนโรงเตี๊ยมยิ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคิดไม่ถึงว่า ภาย

ในท้องยังชุกซ่อนมือสังหารน้อยคนหนึ่งไว้ ดาบนี้ใช้ออกอย่างกะ-ทันหัน ทำให้ตุยเมียไม่ทันถลันหลบ ไม่สามารถถลันหลบได้

กระทั่งคิดใช้กำลังเตะก้านคอของเสมียนโรงเตี๊ยมหักคาเท้าก็ไม่ทันการณ์

นอกจากนี้ ดาบอีกเล่มหนึ่งของเสมียนโรงเตี๊ยม จ้วงแทงใส่ซูบ้อหี่อย่างเร่งร้อน

มันไม่ลืมเลือนซูบ้อหี่

นี่จึงเป็นภารกิจของมัน

ซูบ้อหี่จึงเป็นเป้าหมายของมัน

ยามนั้น พลันปรากฏคนผู้หนึ่งผุดลุกขึ้นจากพื้น ยื่นสองมือออก ดูไปคล้ายเชื่องช้า คล้ายธรรมดาสามัญ แต่รวดเร็วจนไม่อาจเปรียบประมาณ สูงส่งจนไม่สามารถบ่งบอกบรรยายได้

การลงมือของเขา กลับแฝงพลังอำนาจที่ผู้คนไม่อาจหลบหลีกหนีพ้น พอยื่นมือออก ก็ใช้มือซ้ายคว้าจับคมดาบขาว มือขวาคว้าจับดาบสีดำไว้

นี่เป็นการใช้ฝ่ามือคู่หนึ่งเท่านั้น

เป็นฝ่ามือเลือดเนื้อ

เสียงกร๊อบแกร็บสองครา ดาบทั้งดำและขาว ไม่ว่าฉาบพิษหรือไม่ล้วนถูกเขาบิดหัก คล้ายเปราะและแตกง่ายราวกับเกล็ดหิมะอีก

สภาวะจู่โจมของเสมียนโรงเตี๊ยมถูกจู่โจมทำลายสิ้น

ตุยเมี่ยตวัดเท้า ก็เตะคนที่ชุกซ่อนอยู่ในท้องของศพเดียวสองชีวิตหล่นเสียงคอกลับไป ทั้งนี้เพราะบุคคลเช่นนี้ชั่วร้ายเกินไป เขาไม่ต้องการพบพาน

ตุยเมี่ยเตะอีกเท้าหนึ่ง เตะเสมียนโรงเตี๊ยมฮ่อเสียงคอปลิวลิ่วไป ทั้งนี้เพราะบุคคลเช่นนี้อันตรายเกินไป เขาไม่ต้องการเผชิญหน้าอีก

จากนั้นตุยเมี่ยค่อยเห็นชัดตาว่า คนที่ลุกขึ้นจากพื้นเป็นชายหนุ่มที่สัตย์ซื่อถือมั่นนั้น

มือของเขารวบกำตาบพิษ ที่ผู้คนได้ยินชื่อก็ขวัญฝ่อบดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ทั้งยังยิ้มให้แก่ตุยเมี่ย ถามด้วยท่าทีที่เป็นมิตรว่า

“เป็นอย่างไร?”

ตุยเมี่ยอดชมเชยมิได้ว่า

“ฝ่ามืออันยอดเยี่ยม”

บุรุษหนุ่มนั้น ก็กล่าวด้วยความนิยมชมชื่นดุจเดียวกันว่า

“เพลงเท้าอันยอดเยี่ยม”

ชูบ้อหี่ที่ด้านข้างกลับกล่าวว่า

“พวกเขาทั้งสองกล่าวไม่ผิด”

.....

บุรุษหนุ่มนั้นยังเยาว์วัยกว่าตุยเมี่ย แต่ใช้บุคลิกอันไม่อ่าอาจหาญพบปะกับตุยเมี่ย

แววตาของตุยเมี่ยแฝงความรู้สึกที่ผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง แต่

มุมปากยังประดับด้วยรอยยิ้มที่ไม่นำพาปรารมภ์

ตุยเมี่ยกล่าวด้วยความละอายอยู่บ้างว่า

"ความจริงเข้าใจว่าไม่ล่าล้างชีวิต ไม่ทำร้ายผู้คน ไม่ต้องต่อยตี ก็คลี่คลายได้ แต่ยังคงทำไม่ได้"

บุรุษหนุ่มนั่นรับกล่าวว่า

"กอกอ (พี่ชาย) มีเจตนาดีงาม แค่สำหรับคนชั่วร้ายเช่นนี้ หาได้เกิดประโยชน์ไม่"

ยามนั้น คนร้ายทั้งยี่สิบสามคนควงดาบกระชับกระบี่ ลอบกำอาวุธลับ คิดเข่นฆ่ากันเข้ามาอีกครา

บุรุษหนุ่มทั้งสองหันหลังชนกัน ดระเตรียมลงมือฆ่าฟัน

ชบ้อหี่พลันเบิกดาทั้งค่ ถามว่า

"พวกเจ้าไม่คิดเข่นฆ่าทำร้ายผู้คน?"

ตุยเมี่ยเคลือบแคลงสงสัย แต่ยังตอบว่า

"เช่นนี้ประเสริฐสุด พวกเราไม่มีความแค้นต่อกันไยต้องเข่นฆ่าล่าล้าง?"

บุรุษหนุ่มนั้นก็กล่าวว่า

"จูกัวะชิงแชเพียงสั่งข้าพเจ้าลอบคุ้มครองส่งซูตั่วนั้ง (ใต้เท้าแซ่ซู) ขึ้นสู่เมืองหลวง สามารถระงับการฆ่าได้ ย่อมต้องระงับ"

ซูบ้อหี่ส่งเสียงหัวร่อชั่วขณะ ผายลมอีกคราจากนั้นกล่าวว่า

"คิดฆ่าคนลำบากยากเย็นอยู่บ้าง เรื่องขู่ขวัญผู้คนง่ายดายยิ่ง"

กล่าวจบซักดาบฟันออก ส่งเสียงตวาดว่า

"ไสหัวไป"

ฤยเมี่ยแทบไสหัวไปจริง ๆ

ไม่เพียงแต่เขา แม้แต่ศิษย์ที่เฝ้ารักษาอยู่ข้างกายของชูบ้อหี่ทั้งสองก็ถูกกระแทกกระเทือนออกไป

คนหนึ่งชนใส่ผนัง

คนหนึ่งชนใส่โต๊ะ

ดาบของชูบ้อหี่นี้ชักจากชายโครงด้านหลัง กรีดเป็นวงโค้ง กรีดผ่านกระดูกสันหลัง กรีดข้ามศีรษะ กรีดผ่านเบื้องหน้า ฟันใส่โต๊ะไม้ ไม่เพียงผ่าโต๊ะแยกออกเป็นสองเสี่ยง กระแสลมดาบพอพุ่งผ่าน โรงเตี๊ยมทั้งหลังตั้งแต่ผนังถึงหลังคา ล้วนถูกผ่าแยกออกเป็นสองเสี่ยง หมายความว่าห้องหับอันใหญ่โตเช่นนี้ ถูกดาบที่ฟันหลอกล่อนี้ผ่าแยกออกเป็นสองส่วน คล้ายกับความจริงปลูกสร้างห้องหับไว้สองหลังก็ปาน

ลมโชยพัดเข้ามา กระทั่งหิมะก็พัดปลิวเข้ามาคล้ายกับดวงดาวก็แทบร่วงพรูลงมา ภายหลังค่อยทราบว่าหิมะตกอีกแล้ว มิหนำซ้ำตกอย่างแน่นหนา

ดาบนี้มีท่วงท่าสภาวะน่าตระหนกถึงเพียงนี้

ดาบนี้พอฟันออก ศัตรูล้วน “หายสาบสูญ”

พวกมันลนลานจากไป

นี่ยังมีผู้ใดกล้าตอแยดาบนี้?

ดูจากท่วงท่าที่ชูบ้อหี่ลูบคลำดาบ ก็แฝงความหมาย “ผู้ใดกล้าตอแยเรา”

คนร้ายจากไปหมดสิ้นแล้ว

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเป็นศัตรูกับคนที่ฟันดาบเช่นนี้ออก อย่าว่าแต่

ข้างกายมันยังมีบุรุษหนุ่มที่หนึ่งถนัดในเพลงเท้า หนึ่งมีมือเหล็กคู่หนึ่ง

เสียงตวาดนี้ หนึ่งดาบนี้ กระแทกกระเทือนคนทั้งหมดออกไป ผู้ที่ไม่ถูกกระแทกออกไป ก็ถูกสะกดจนตะลึงลาน

มีเพียงคนผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ข้างกายชูบ้อหี่ กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบแม้สักคราเดียว

พลังการฝึกปรืออันลึกล้ำนัก

พลังสมาธิที่หนักแน่นนัก

นั่นเป็นบุรุษหนุ่มที่ใช้ฝ่ามือเลือดเนื้อบดทำลายดาบนั้น

ดุยเมี่ยค่อยเข้าใจ ชูบ้อหี่ไม่ต้องการความช่วยเหลือจากเขา

บุรุษหนุ่มนั้นก็เพิ่งเข้าใจ ชูบ้อหี่ไม่จำเป็นต้องให้เขาคุ้มครอง

ชูบ้อหี่บุ้ยปากต่อบุรุษหนุ่มทั้งสอง กล่าวว่า

“ยังมิใช่ถูกขู่ขวัญ จากไปหรอกหรือ?”

ดุยเมี่ยกับบุรุษหนุ่มนั้นรีบรับคำว่า

“ถูกแล้ว”

ดุยเมี่ยกล่าวเสริมว่า

“นี่นับว่าสมคำบ้อหี่ (ไม่ล้อเล่น) ท่านพอดวาดว่าพวกมันก็หรุบหางไสหัวไปจริงๆ”

ชูบ้อหี่ทรุดนั่งลงที่ข้างโต๊ะ ซึ่งถูกผ่าแยกเป็นสองเสี่ยงยังไม่ล้มลงใหม่ ดื่มสุรารับประทานเนื้อ ราวกับไม่มีเรื่องราวใด ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องห่วงใยแทนมันว่าในอาหารมีพิษ มีคนลอบลงมือด้วยอำมหิตแล้ว

บุรุษหนุ่มทั้งสอง กลับนิยมเลื่อมใสกันและกัน สนทนากันอย่างถูกคอ ดุยเมี่ยกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ข้าพเจ้ากระทำผิดเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอันใด?"

"ข้าพเจ้าไม่สมควรลงมือช่วยคน ชนชั้นอันต้อยต่ำเช่นนี้ ไหนเลยล่วงเกินมันได้?"

บุรุษหนุ่มนั้นส่งเสียงสนับสนุน กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็กระทำผิดเรื่องหนึ่ง"

"อ้อ?"

"เมื่อครู่มันขู่คำราม ข้าพเจ้าสมควรถูกกระแทกกระเทือนออกไปไม่สมควรแสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด"

ดุยเมี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจอยู่บ้างว่า

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด? ท่านความจริงมีพลังการฝึกปรือ มีพลังสมาธิกล้าแข็งชัดๆ"

"นั่นจะได้อย่างไร? ทุกผู้คนล้วนถูกกระแทกกระเทือน ข้าพเจ้าอวดโอ่ความเข้มแข็งอันใด เช่นนี้จะสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่มัน ดูท่าข้าพเจ้าไม่อาจคุ้มครองมันสืบไป มันก็ไม่อนุญาตข้าพเจ้าติดสอยห้อยตามนี่นับว่าไม่เสียทีที่เป็นพี่น้องร่วมสาบานกับสี่เจ่ก (ท่านอา) เพียงตาบนั้นเสียงคำรามนั้น ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าหมายแตะต้องมันแม้สักขุมขนหนึ่ง"

ดุยเมี่ยรู้สึกว่าบุรุษหนุ่มนี้อายุเยาว์กว่าเขา แต่เป็นผู้ใหญ่กว่าเขา รู้ใจผู้คนกว่าเขา

บุรุษหนุ่มกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้าต้องกลับเมืองหลวงไปก่อน”

“อ้อ”

“ท่านเล่า?”

“ข้าพเจ้ายังต้องร่อนเร่ในยุทธจักร”

“ไยไม่ขึ้นสู่เมืองหลวงพร้อมกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดแนะนำสหายต่อท่าน”

ดุยเมี่ยกล่าวอย่างสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า

“ข้าพเจ้ายังมีเรื่องต้องกระทำ”

“ข้าพเจ้าสามารถร่วมทางหรือไม่?”

น้ำคำเปี่ยมความจริงใจ แสดงว่ามีปณิธานในการท่องยุทธจักร

ดุยเมี่ยปฏิเสธคำหนึ่ง จากนั้นยิ้มอย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

“อาจบางทีสักวันหนึ่ง ข้าพเจ้าจะขึ้นสู่เมืองหลวงไปหาท่าน”

บุรุษหนุ่มนั้นบ่งบอกสถานที่อยู่ต่อดุยเมี่ยพร้อมกับกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับซือแป๋”

ดุยเมี่ยที่ร่อนเร่พเนจรเพียงลำพัง บังเกิดความอิจฉาเลื่อมใสอยู่บ้าง เมืองหลวงคงเป็นสถานที่น่าเล่น ทั้งครึกครื้นสนุกสนาน ทั้งชุมนุมยอดฝีมือ ตัวเองยากไร้ปานนี้ สามารถรุดไปจริงหรือ?หากแม้นรุดไป ยังมีที่ให้ตัวเองพักพิงกายหรือ?

ดุยเมี่ยกล่าวถามว่า

“ท่านมีคำเรียกหาอย่างไร?”

“ข้าพเจ้าแซ่ทิ ทิที่แปลว่าเหล็ก พี่ท่านเล่า?”

ดุยเมี่ยบอกแซ่ของตัวเองออกไป ในห้วงสมองพลันปรากฏเงาร่าง

อันคมคายแต่ยโสเย็นชาร่างหนึ่งขึ้น กล่าวว่า

"ท่านรู้จักคนผู้หนึ่งหรือไม่?"

"เป็นคนเยี่ยงไร?"

"มันอายุอ่อนกว่าท่านหลายขวบปี คล้ายกับแซ่โง้ว"

เขาไม่สะดวกกับการบ่งบอกว่าฝ่ายตรงข้ามเป็นคนพิการ ซึ่งความจริงหากบอกว่าไม่สะดวก มิสู้บอกว่าไม่อาจหักใจได้

บุรุษหนุ่มแซ่ทิทวนคำว่า

"แซ่โง้ว?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจ"

อย่างนั้นข้าพเจ้าคงไม่รู้จัก ข้าพเจ้ามีชือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่) คนหนึ่ง มีฝีมือร้ายกาจยิ่ง วันหน้าข้าพเจ้าจะแนะนำให้พวกท่านรู้จักกัน ท่านต้องชมชอบเขาแน่นอน"

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างสะทกสะท้อนอยู่บ้างว่า

"ข้าพเจ้าไม่ทราบวันใดจึงไปถึงเมืองหลวงได้"

บุรุษหนุ่มแซ่ทิกุมมือตุยเมี่ยไว้ กล่าวว่า

"เพลงเท้าของท่านเลิศล้ำปานนั้น ท่านต้องขึ้นสู่เมืองหลวง สอนเพลงเท้าแก่ข้าพเจ้า"

ตุยเมี่ยก็บังเกิดความกระตือรือร้นขึ้นมา กล่าวว่า

"พลังฝ่ามือของท่านกล้าแข็งปานนั้น วันหน้าจะประลองว่า เพลงฝ่ามือของท่านกล้าแข็ง หรือว่าเพลงเท้าของข้าพเจ้ายอดเยี่ยม"

บุรุษหนุ่มแซ่ทิตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"ประเสริฐ กำลังภายในของข้าพเจ้าก็ไม่เลว พวกเราประลองสัก

ครา เป็นอย่างไร?"

ตุยเมี่ยจงใจท้าทายว่า

"ความสามารถในเชิงสุราของข้าพเจ้าจึงยอดเยี่ยม หากเก่งกล้าสามารถ ก็ดื่มสักสามร้อยจอก เป็นอย่างไร?"

คำ "เป็นอย่างไร" หมายความว่ากล้าหรือไม่?"

คนทั้งสองยังหนุ่มฉกรรจ์ มีเรื่องใดที่ไม่กล้า?

ทางด้านนั้นบังเกิดเสียงปงคราหนึ่ง ซูบ้อหีที่ได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าราชองครักษ์ใหม่ พลันผายลมออกมาอีกครา

คนผู้หนึ่งคลุกคลีกับผงธุลีมากเกินไป จะกลับกลายเป็นไร้ประกาย

ช่วงเวลาก่อนที่ตุยเมี่ยอายุยี่สิบปีสามารถคลี่คลายคดีสองประการทั้งสองคดีล้วนคลี่คลายโดยบังเอิญ

ล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับเขา

คดีแรกทำให้เขาเป็นมือปราบอย่างสมบูรณ์แบบ คดีที่สองทำให้เขาเป็นมือปราบไม่ได้

ดังนั้นทั้งสองคดีล้วนคู่ควรกับการเอ่ยถึง มิใช่หรอกหรือ ในชีวิตของคนผู้หนึ่ง ในช่วงชีวิตที่ไม่ธรรมดา ต้องเกิดเรื่องราวมากมายสุดคณานับ ได้แต่เอ่ยอ้างพาดพิงถึงเรื่องราวที่สำคัญ

...หากว่าเป็นท่าน ให้เอ่ยถึงเรื่องสำคัญสองประการท่านจะเลือกสองประการใด

ดุยเมี่ยไม่ได้เลือกเฟ้น

เขาเพียงแต่อดขึ้นเขาไปเคารพศพเชี่ยวเถ่ามิได้

ทุกครั้งที่เขาไปยังหลุมฝังศพเชี่ยวเถ่า ทางหนึ่งเศร้าเสียใจ ทางหน้าดายหญ้า ขณะที่เขาถอนหญ้าร้างข้างหลุมฝังศพ มักกระทำด้วยความระมัดระวัง กริ่งเกรงถอนแรงเกินไป จะกระทบกระเทือนถึงเชี่ยวเถ่าซึ่งนอนนิทราอยู่ภายใน

มาดรว่าเขามีโอกาสสนทนากับนางเพียงครั้งเดียว แต่ก็คิดถึงนาง ราวกับคบหากับนางมาสิบหกปี

ทุกวันที่หนึ่งและสิบห้า เขาจะขึ้นเขามาจุดธูป ดายหญ้า กล่าวกับเมฆขาว ขุนเขาไกลตาและหลุมฝังศพของเชี่ยวเถ่าอย่างเชื่องชืมเชา หลังจากกล่าวจบ ยังรอคอยอย่างเชื่องชืมเชา คล้ายรอคอยให้สิ่งใดปรากฏขึ้น

ช่วงเวลานั้นดุยเมี่ยเป็นพนักงานของตึกไต้หวยดิ้ง (ตึกชุมนุมใหญ่) ซึ่งเป็นสถานฝึกสอนวิชาบู๊เพียงแห่งเดียวของเมืองบี่ล้อ

แต่พนักงานผู้นี้ยังมีชื่อเสียงกว่าครูมวยทั้งสิบเอ็ดคนของตึกชุมนุมใหญ่อีก

ทั้งนี้เพราะมีอยู่หลายครั้งที่คนของค่ายสำนักอื่นรุดมาก่อกวนครูมวยทั้งหลายสู้ไม่ได้ กลับถูกเขาใช้เท้าทั้งคู่เตะกระเจิดกระเจิงไป

แต่ว่ามีชื่อเสียงส่วนมีชื่อเสียง ดุยเมี่ยยืนกรานไม่ยอมเป็นครูมวยเพียงเป็นพนักงานรับใช้

ทั้งหมดเห็นบุรุษหนุ่มนี้ไม่หวังความก้าวหน้า ล้วนหัวร่อเยาะเขาว่าเขาสามารถขับไล่ศัตรูเพราะโชคช่วย ดุยเมี่ยก็ไม่สนใจมากความ เขาอยู่

ในสถานฝึกสอนวิชาบู๊ กลับเรียนรู้วิชาการต่อสู้ที่เขาไม่ล่วงรู้มากหลาย

เด็กหนุ่มที่อยู่บ้านใกล้เรือนเคียง ล้วนได้ยินกิตดิศัพท์ของเขา เดินทางมาร่ำเรียนวิชาบู๊พนักงานรับใช้ของตึกชุมนุมใหญ่คนหนึ่งสามารถเตะมือดีของหน่วยผกผ่าย (หน่วยหกล้ม) สามคนจนเตลิดหลบหนี แสดงว่าครูมวยของตึกชุมนุมใหญ่มีฝีมือยอดเยี่ยมเพียงไหน

หาทราบไม่ว่ามือดีของหน่วยหกล้มทั้งสาม เคยต่อยตีครูมวยของตึกชุมนุมใหญ่ทั้งสิบเอ็ดคนจนกระเจิดกระเจิงแล้ว

ดุยเมี่ยจึงไม่สนใจเรื่องเหล่านี้ เห็นชื่อเสียงจอมปลอมเป็นเช่นเมฆหมอก เพียงยินดีใช้ชีวิตที่สนทนาปราศรัยกับเชี่ยวเถ่า

ในสายตาของเขา เชี่ยวเถ่ายังมีชีวิตอยู่

เขาเพียงดมน้ำจากบ่อที่แรกพบพานนาง

รอยลักยิ้มของนาง ยังประทับอยู่ในห้วงดวงใจของเขา

ดอกไม้ป่ากลางท้องทุ่งร้าง ล้วนเป็นเขาเพาะปลูกขึ้น

ดอกไม้เหล่านั้นงามอย่างยุ่งเหยิงอยู่บ้าง

เมื่อวานดุยเมี่ยรำลึกถึงเชี่ยวเถ่า หลั่งน้ำตาหยดหยาดลงบนพสุธาหลายหยด วันรุ่งขึ้นบนหลุมฝังศพนั้นปรากฏดอกไม้ขาวเล็กๆดอกหนึ่งงอกเงยขึ้น

ดุยเมี่ยทราบว่า นั่นเป็นนางทักทายต่อเขา

เมื่อลมโชยพัดผ่าน คำทักทายนี้ยังกวักมือน้อยๆต่อเขา

ยามพลบค่ำ ดุยเมี่ยมาหานางอีกครา ครั้งนี้บังเกิดความตื่นตระหนกมากแล้ว

ดอกไม้ขาวเล็กๆกลายเป็นสีแดง

เป็นดอกไม้เลือด!

ตุยเมี่ยไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ยืนชืมเชาเป็นเวลานาน เป็นเหตุให้ทิ้งรอยเท้าที่ลึกยิ่งอยู่หน้าหลุมฝังศพ

ตุยเมี่ยลงจากเขาไป สอบถามผู้สูงอายุ มีสตรีชราอายุแปดสิบ ที่ทำนายโชคชะตาให้แก่ผู้คนนามสุนพั้วบอกว่า

"นั่นคงเป็นจ้วงเส็กฮวย (ดอกไม้เปลี่ยนสี)"

ตุยเมี่ยทวนคำ "ดอกไม้เปลี่ยนสี" สีหน้าพลอยเปลี่ยนสีไปกล่าวว่า

"อันใดเป็นดอกไม้เปลี่ยนสี?"

"ดอกไม้เปลี่ยนสีคือดอกไม้ที่เปลี่ยนสีสันได้"

ตุยเมี่ยซักถามว่า

"เมื่อเห็นดอกไม้เปลี่ยนสีจะเป็นอย่างไร?"

"นี่..."

"ดอกไม้เปลี่ยนสีงอกเงยบนหลุมฝังศพ หมายความว่าอย่างไร?"

"....."

ตุยเมี่ยพบว่า สตรีชรานางนี้กลับม่อยหลับไป ดังนั้นโยกคลอนปลุกนางตื่นขึ้นมา ถามว่า

"ท่านบอก เมื่อเห็นดอกไม้เปลี่ยนสีเป็นลางอันใด?"

สุนพั้วไม่อาจบอกได้

ตุยเมี่ยทราบว่า หากคิดถามไถ่ความลับของฟ้าอันใดจากสตรีชราที่ชราจนเลอะเลือนนางนี้ มิสู้ไปถามฟ้าประเสริฐกว่า

ดังนั้นเขาวิ่งถึงข้างบ่อที่แรกพบเชี่ยวเถ่า ดักน้ำล้างหน้า เขา

ต้องการมีสติแจ่มใสสักครา

ลมราดรีโชยลูบไล้

ประกายดาวเต็มท้องฟ้า

ดุยเมี่ยคล้ายได้ยินเสียงเพลง

เสียงเพลงที่ได้ยินเมื่อตอนสนทนากับเชี่ยวเถ่า เสียงเพลงนั้นสุขสันต์หรรษา ปราศจากความทุกข์ตรอมหม่นหมอง ยามนี้กลับร้องด้วยความโศกเศร้ารันทด สะท้อนความเย็นเยือกกว่าประกายดาว

ดุยเมี่ยใจสั่นสะท้าน

เมื่อได้ยินเสียงเพลงที่คุ้นเคย ย่อมบังเกิดความเจ็บปวดใจ

แต่ยามนี้ดุยเมี่ยไม่เพียงเจ็บปวดใจ ถึงกับสะท้านหวั่นไหว

ทั้งนี้เพราะเขาพบว่า ฝ่ามือของเขาชโลมด้วยโลหิต

ใบหน้าของเขาก็ชโลมด้วยโลหิต เป็นเหตุให้โลกที่มองผ่านสายตาของเขา ล้วนกลับกลายเป็นสีแดงฉาน

เขาไม่ได้รับบาดเจ็บ

...หรือว่าที่ขังอยู่ในบ่อมิใช่น้ำ หากแต่เป็นโลหิต?

นับแต่คืนนั้นเป็นต้นมา ดุยเมี่ยก็เริ่มสืบสวนคดีรายนี้

ฟังว่าเชี่ยวเถ่าใจคับแคบ ไม่อาจทนรับการข่มเหงจากนางบำเรออื่นของสามี จากริษยากลายเป็นขุ่นแค้น ผูกคอตายกับขื่อห้อง ยุติชีวิตของตัวเอง

นี่เป็นเรื่องภายในครอบครัว ดุยเมี่ยความจริงไม่อาจยุ่งเกี่ยว แต่ตอนนี้เขาต้องยุ่งเกี่ยวแล้ว

ทั้งนี้เพราะเขารู้สึกว่า สาเหตุการตายของเชี่ยวเถ่าไม่รวบรัดเช่นนั้น

มิหนำซ้ำเชี่ยวเถ่าต้องการให้เขาสืบทราบให้กระจ่างชัด
นั่นเป็นเจตนารมณ์ของเชี่ยวเถ่า
นี่เป็นภาระหน้าที่ของเขา

เรื่องราวสืบเนื่องจากเขา นางก็ตายเพราะเขา แต่ตุยเมี่ยหาล่วงรู้ไม่

ซึ่งความจริง เรื่องราวในโลกสืบเนื่องจากผู้คน แต่คนผู้นั้นไม่แน่ว่าจะทราบกระจ่าง ยังมีเรื่องสำคัญในแผ่นดิน มักเกิดจากความคิดชั่ววูบของคน แต่คนผู้นี้ไม่แน่นักว่าจะเข้าใจได้

ตุยเมี่ยคิดสืบหาสาเหตุการตายของเชี่ยวเถ่า
แต่ตุยเมี่ยเพียงเป็นพนักงานรับใช้ผู้หนึ่ง
มีผู้ใดยินยอมบอกความจริงต่อบุคคลที่ต้อยต่ำคนหนึ่ง?
ผู้ใดยินยอมบ่งบอกเรื่องราวที่มีความสำคัญใหญ่หลวง ถึงกับเกี่ยวพันถึงชีวิตต่อคนร่อนเร่พเนจรผู้หนึ่ง?
ไม่มี
และไม่เกิดขึ้น

ตุยเมี่ยที่คร่ำโลกแต่เยาว์วัย ย่อมเข้าใจถึงข้อนี้ เขารู้ชึ้งว่าคนผู้หนึ่งคิดกระทำเรื่องราว มิสู้ประพฤติตน แน่นอน ทางที่ดีทั้งรู้จักกระทำเรื่องราว และรู้จักประพฤติตน หากเพียงรู้จักกระทำเรื่องราว ไม่รู้จักประพฤติตน เรื่องที่กระทำมักสูญเปล่า ผู้ที่เพียงรู้จักประพฤติตน โดยไม่รู้จักกระทำเรื่องราว มักไม่กระทำเรื่องดีงาม

คิดกระทำเรื่องหนึ่ง มักต้องผ่านบุคคลจำนวนมาก หากไม่ผ่านผู้คน จะไม่สำเร็จเรื่องราว เรื่องราวทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องของคน เรื่องของคนเป็นเรื่องราวที่ยากเย็นที่สุดในเรื่องราวทั้งหมด

บางครั้งคิดกระทำเรื่องราวหนึ่ง ต้องลดเลี้ยวเคี้ยวคด ต้องรุกอำพรางถอย ยังไม่แน่ว่าจะสำเร็จเรื่องราวได้

แด่ดุยเมี่ยเห็นชี้งถึงข้อหนึ่ง

ที่ว่าเรื่องใหญ่โด คือเรื่องที่ยากกระทำได้ ที่ว่าผู้ยิ่งใหญ่ คือบุคคลที่กระทำเรื่องยากลำบากสำเร็จได้

เขาไม่คิดเป็นผู้ยิ่งใหญ่ แต่ต้องการให้เชี่ยวเถ่าดายดาหลับ

ดังนั้นเขาเริ่มทำงาน

ก่อนที่จะสืบสวนคดีรายนี้ เขากระทำเรื่องราวที่คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีรายนี้มากหลาย

หนึ่งในจำนวนนั้นคือจับกุมตัวปวยเทียนโง้วกัง (ตะขาบเหินฟ้า) ฮ่อเผ่าดัง

ตะขาบเหินฟ้าก่อคดีใหญ่รายหนึ่ง

มันขโมยฮ่อดึ้งชิ้งฮีเง็กยู่อี (ยู่อี่หยกสระบัวอรุณราง) ชี่งนายอำเภอบ้วนสือเฮง คิดมอบเป็นของขวัญวันเกิดมหาเสนาบดีฉั่วเกีย

ดอนนั้นผู้ที่เฝ้าดูแลของวิเศษให้แก่นายอำเภออยู่ที่ห้องใต้ดินเป็นมือดีของหน่วยเด้งผ่าย (หน่วยหนุนส่ง) หน่วยเชียมผ่าย (หน่วยซ่อนเร้น) และเทาะผ่าย (หน่วยจ้างวาน)

แต่แล้วคืนนั้นมือดีของหน่วยหนุนส่งลี้โป๊ยลุ่งรู้สึกว่าเสียงร้องของตั๊กแตนขายาวที่ลานดึกดังเป็นพิเศษ

ไม่นานให้หลัง มันพบว่าเสียงร้องของตั๊กแตนยิ่งมายิ่งดัง ถึงกับระแวงว่ามีตั๊กแตนขายาวซ่อนอยู่ในร่มผ้า

มันตบค้นจนทั่วไม่พบเห็น เสียงร้องกลับดังสะเทือนเลื่อนลั่น ค่อยฉุกคิดว่าตั๊กแตนขายาวกระโดดไปในรูหูของมัน กัดกร่อนมันสมองของมัน

มันยกมืออุดหู โลดแล่นออกไปหาหมอรักษา

จากนั้นมือดีหน่วยช่อนเร้นนามทิลักสือ ก็พบว่าที่ส้นเท้าซ้ายของตัวเองถูกมดกัดคราหนึ่ง

เพียงไม่นาน เท้าของมันก็บวมปูดขึ้น เพียงชั่วขณะ เท้าก็มีขนาดราวกับศีรษะ

ขณะที่มันร้องเสียงพิกล กระโดดโลดแล่นออกไป คงเหลือมือดีหน่วยจ้างวานนามเบ๊เสียงดี รู้สึกว่าลำคอตัวเองคันอยู่บ้าง

มันส่งเสียงไอ ก็สำรอกเอาตะขาบออกมาตัวหนึ่ง

เป็นตะขาบสีสันลายพร้อยตัวหนึ่ง

เรื่องราวหลังจากนี้ไม่ต้องกล่าวมากความ

ตะขาบเหินฟ้าขโมยยู่อี่หยกสระบัวอรุณรางไปได้

นายอำเภอบ้วนสือเฮงไหนเลยยินยอมเลิกรา อย่างน้อยทางด้านเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ก็ไม่เลิกรา

พวกมันพักคดีทั้งหมดเอาไว้ จัดกำลังทหาร คัดเลือกมือดี ออกไล่ล่าค้นหา ล้อมจับตะขาบเหินฟ้า

ในที่สุดพวกมันโอบล้อมตะขาบเหินฟ้าได้ที่หมู่บ้านป้าชี้เชี่ยวทุง

แต่นั่นไม่มีประโยชน์

ฟังว่าค่ำคืนนั้นเดือนมืดลมแรง ผู้คนที่โอบล้อมตะขาบเหินฟ้าไว้เห็นมันแยกศีรษะ แยกแขน แยกขา แยกร่าง “เดิน” ออกมาทีละส่วน “เดิน” จากไปต่อหน้า

พวกมันอย่าว่าแต่คิดขัดขวาง ยิ่งอย่าว่าแต่คิดประมือ ทุกผู้คนแดกดื่นจนขวัญหนีดีฝ่อ ไม่ทราบทำอย่างไรดี

ตะขาบเหินฟ้าพอเอาตัวรอด พบว่ายังถูกคนผู้หนึ่งดิดตามโดยกระชั้นชิด

มันไม่อาจสลัดหลุดจากคนติดตาม ได้แต่หยุดยั้งลง

...เมื่อสลัดไม่หลุด ได้แต่กำจัดฆ่าทิ้ง

ที่แล้วมามันเพียงขโมยสิ่งของ เมื่อถึงคราจำเป็นค่อยฆ่าคน

เพียงฆ่าคนชั่วช้า คนชั่วร้าย หรือคนที่ไม่นับเป็นคน

คนผู้นั้นเป็นบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง

ดวงตาของบุรุษหนุ่มเปี่ยมแววเมามาย คล้ายกับใช้ดวงตาเมามายมองโลกเป็นเวลายี่สิบปี กลับมองดูจนถนัดชัดเจนขึ้นมา

บุรุษหนุ่มนั้นส่งเสียงอ้อแอ้ว่า

“ท่านใช้ออกด้วยวิชาพรางดาของตระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม ท่านเป็นตะขาบที่ไม่กัดคนตัวหนึ่ง”

ตะขาบเหินฟ้าก็กล่าวว่า

“นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า ที่เราหยิบฉวยเป็นวัตถุที่ขุนนางสุนัขคิดมอบต่อขุนนางกังฉิน เจ้าไม่สอดมือยุ่งเกี่ยว เราจะไม่ฆ่าเจ้า”

บุรุษหนุ่มนั้นสั่นศีรษะ
เขาย่อมเป็นดุยเมี่ย
ในที่สุดทั้งสองประมือกัน
อย่างรวดเร็ว ตะขาบเหินฟ้าพบว่าตัวเองไม่อาจกระทบถูกแม้ร่างของฝ่ายตรงข้าม ดังนั้นมันจากไปในบัดดล

ชั้นต่ำที่สามมีวิชาพรางตาที่สามารถสาบสูญจากคลองจักษุของยอดฝีมืออย่างน้อยหกสิบสามชนิด

มันขณะจะหลบหนี ดุยเมี่ยก็ฉีดพุ่งสุราใส่ร่างมัน

ดังนั้นไม่ว่ามัน "แปลงร่าง" เป็นป้ายสุสาน ซ่อนตัวบนต้นไม้ฝังร่างอยู่ในดิน ฝากร่างกับกำแพงศิลา ล้วนไม่มีประโยชน์ ดุ่ยเมี่ยพอสูดดม ก็ "สูด" หาร่องรอยของมันออก

ยู่อี่หยกสระบัวอรุณรางนั้นถูกดุยเมี่ยช่วงชิงกลับมาแล้ว

แต่ตะขาบเหินฟ้ากลับหลบหนีไป

ก่อนที่พนักงานมือปราบอื่นจะรุดมา ล้อมจับตะขาบเหินฟ้า ดุยเมี่ยชิงปลดปล่อยมันไป พร้อมกับกล่าวว่า .

"สมบัติของขุนนางฉ้อราษฎร์บังหลวง หยิบฉวยได้โดยชอบธรรม แต่ข้าพเจ้าต้องทวงถามสิ่งของนี้ไป เพื่อล้างมลทินให้แก่สหาย"

ตะขาบเหินฟ้าไม่มีคำพูดจะกล่าว

มันมิใช่คู่มือของฝ่ายตรงข้าม ยังมีคำพูดใดจะกล่าว?

ดังนั้นมันได้แต่จากไป

ดุยเมี่ยส่งมอบยู่อี่หยกสระบัวอรุณรางคืนแก่นายอำเภอบ้วน-สือเฮง

บ้วนสือเฮงยินดียิ่ง สอบถามตุยเมี่ยว่าต้องการอะไร?

ตุยเมี่ยตอบว่า “ขอรับใช้ตั่วนั้ง”

วันที่สอง ตุยเมี่ยก็ได้เข้าทำงานในกรมเมือง

หนึ่งเดือนให้หลัง ตุยเมี่ยได้รับแต่งตั้งเป็นมือปราบอย่างเป็นทางการ หลังจากนั้นประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ไต่เต้าขึ้นไปตลอดเวลา

ดังนั้นตุยเมี่ยเริ่มสางคดี

คดีของเชี่ยวเถ่า

ยามนี้เริ่มมีคนเปิดเผย “ความลับ” ต่อชุยเชี่ยวปู้เอี้ย (มือปราบตัวน้อยแซ่ชุย) แล้ว

เมี่ยงซ้อซึ่งเป็นสตรีที่ซักผ้าในบ้านของดิ่งเจี้ยง (กำนัน) บ่งบอกว่า

เชี่ยวเถ่าโกวเนี้ยเป็นสตรีดีงาม นางตายด้วยความคับแค้นจริงๆ ตอนแรกที่นางแต่งให้แก่ลุ้ยยีเสียวเอี้ย (นายน้อยที่สองแซ่ลุ้ย) ก็ถูกบีบบังคับ แต่ยังเข้าใจว่าลุ้ยยีเสียวเอี้ยจะดีต่อนาง ไหนเลยจะคาด... โอ ลุ้ยยีเสียวเอี้ยพอตบแต่งนาง ยังรับสตรีอีกเจ็ดแปดนางไว้ นางไม่มีฝ่ายมารดาหนุนหลัง ต่อให้ไม่เกิดเรื่องราวในภายหลัง ก็ไม่อาจอยู่ในบ้านตระกูลลุ้ยได้...”

นางยังไม่กล้าบ่งบอก “เรื่องราวที่เกิดขึ้นในภายหลัง” ออกมา

เด็กเจ่ก (อาเด็ก) ซึ่งเป็นคนงานในบ้านตระกูลลุ้ย ภายหลังเอวเดาะ ก็ถูกขับไล่ออกจากบ้าน ยามนี้ต้องเป็นขอทานบ่งบอกว่า

“เชี่ยวเถ่าเป็นโกวเนี้ยที่ดี ลุ้ยต๋งไม่อาจนับเป็นคน พอเบื่อหน่ายก็ทิ้งขว้างนาง นี่ยังพอทำเนา มันยังยกนางบำเรอนี้ให้แก่ตั่วเสียวเอี้ย (นายน้อยคนโต) ลุ้ยชง ราวกับเป็นของขวัญชิ้นหนึ่ง...โอ เรื่องอื่นเราไม่

คิดกล่าวแล้ว"

เรื่องที่มันไม่คิดกล่าว ถูกหญิงรับใช้หงส์คิ้มยี้ ซึ่งถูกบ้านตระกูลลุ้ยซื้อตัวมาพร้อมกับเชี่ยวเถ่า แต่ภายหลังกอกอนางร่ำรวยด้วยลาภลอยขอไถ่ตัวนางคืนไป เปิดเผยออกมาว่า

"เชี่ยวเถ่าเป็นม่วยม่วยที่ดี นางแต่งให้แก่ตระกูลลุ้ย ลุ้ยต๋งยกนางให้แก่ลุ้ยชง ลุ้ยชงข่มขืนนาง จากนั้นเสือกไสนางให้แก่บริวารของมัน ท่านว่าเชี่ยวเถ่าไหนเลยไม่ตายได้? แต่ว่านางตายแล้ว บ้านตระกูลลุ้ยยังบิดเบือนว่านางคบชู้สู่ชาย ที่ผูกคอตายเพราะกริ่งเกรงถูกพบเห็นนี่ออกจะเกินเลยไปแล้ว...แต่สาเหตุการตายของนางข้าพเจ้าไม่ทราบชัด"

เรื่องที่นางไม่ทราบชัด สตรีชรายังพั่วพั้ว ซึ่งรักเอ็นดูเชี่ยวเถ่าราวลูกหลานล้วนทราบกระจ่าง นางมีอายุแปดสิบเอ็ดปี ดังนั้นตัดใจไม่เกรงกลัว กล่าวว่า

"เชี่ยวเถ่าเป็นสตรีดีงามปานนี้ ไหนเลยคบชู้สู่ชาย พวกมันบอกว่ามีอยู่วันหนึ่งเห็นนางคบค้ากับเด็กน้อยที่เคยเป็นคนงานในบ้าน ชิ่งแซ่หุยอะไรนั่นอยู่ที่ลานดึก นี่ย่อมเป็นข้ออ้างที่คนของตระกูลลุ้ยใช้ฆ่านาง เชี่ยวเถ่าก็ไม่ได้ผูกคอตาย ที่ลำคอนางมีรอยแผลหนึ่ง กลางหลังมีอีกรอยแผลหนึ่ง ท้องน้อยมีอีกรอยแผลหนึ่ง เราเป็นคนเก็บศพให้แก่นาง ไหนเลยไม่ทราบได้?"

ดุยเมี่ยทราบกระจ่างแล้ว

พวกมันทำร้ายนาง

เขาก็ทำร้ายนาง

หลังจากรวบรวมหลักฐานความผิด ดุยเมี่ยก็รุดไปยังบ้านตระกูล

ลุ้ย บ่งบอกเจตนาการมาดรงๆ

ลุ้ยยี่เสียวเอี้ยกล่าวย้อนว่า

“นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน? นางเป็นภรรยาของเรา หาใช่ของท่านไม่ ท่านกับนางมีส่วนสัมพันธ์อันใด?”

ตุยเมียกล่าวว่า

“หากเป็นพวกท่านทำร้ายนาง ข้าพเจ้าจะจับกุมพวกท่าน”

ตั่วเสียวเอี้ยลุ้ยชงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“จับกุมพวกเรา?บิดาเราเป็นติ่งเจี้ยง มีการคบหากับนายอำเภอเมือง ท่านอย่าคิดหมายจับกุมพวกเรา ต่อให้เป็นพวกเราบีบบังคับนางแพศยานั้นจนตาย ท่านยุ่งเกี่ยวได้หรือ?”

ตุยเมียไม่รอให้มันกล่าวจบ ก็ถาโถมเข้าหา

ลุ้ยตั่วเสียวเอี้ยถูกกระแทกกระดูกสันหลังหัก

ตั้งจมูก กระดูกซี่โครงข้างซ้ายซี่ที่ห้า กระดูกชายโครงข้างขวาซี่ที่สองและสี่ของลุ้ยยี่เสียวเอี้ยก็ถูกกระแทกหักไป

ตุยเมียคุมตัวพวกมันไปยังกรมเมือง ยื่นฟ้องดำเนินคดีพวกมัน

การตะลุมบอนในบ้านตระกูลลุ้ย ตุยเมียก็รับบาดเจ็บ

แต่สองพี่น้องตระกูลลุ้ยประเมินฝีมือของตุยเมียต่ำทรามไป มือปราบน้อยของเมืองบี่ล้อผู้หนึ่ง สามารถหาญสู้มือดีในบ้านตระกูลลุ้ยสามสิบเจ็ดคน ทั้งยังฉุดลากตั่วเสียวเอี้ยกับยี่เสียวเอี้ยกลับไปยังกรมเมืองราวสุนัขตายสองตัว

มิหนำซ้ำตุยเมียยังสามารถกล้ำกลืนความคับแค้นอาฆาต ไม่เตะคนโฉดชั่วทั้งสองนี้ตายคาเท้า

คนผู้นี้ไม่เพียงเป็นมือปราบผู้หนึ่ง
หากแต่เป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง
ยอดฝีมือที่ยินยอมเป็นมือปราบผู้หนึ่ง

เที่ยงวันนั้น ตุยเมี่ยได้รับความช่วยเหลือจากเมี่ยงซ้อลอบเข้าบ้านตระกูลลุ้ย จนถึงสถานที่ซึ่งเชี่ยวเถ่า "ผูกคอตาย"

เขาคิดเรียกวิญญาณอันคับแค้นของเชี่ยวเถ่าไปยังหลุมศพของนาง หาไม่ก็สิงสถิตอยู่ในร่างของเขา

เขารู้สึกว่า เชี่ยวเถ่าอ่อนแอจนแม้ดวงวิญญาณก็อ่อนแอ

ตุยเมี่ยความจริงไม่เชื่อเรื่องเหล่านี้

แต่เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเชี่ยวเถ่า เขาล้วนเชื่อทั้งสิ้น

เขามุ่งหวังว่า เชี่ยวเถ่ายังมีลมหายใจ ยังมีความนึกคิด ยังรู้สึกได้ ว่าเขาล้างแค้นชำระอัปยศให้แก่นางแล้ว ไม่เช่นนั้นทุกสิ่งที่เขากระทำไปล้วนไร้ความหมาย

ขณะที่เขาตั้งจิตอธิษฐาน "เชิญ" ดวงวิญญาณอันอ่อนแอของเชี่ยวเถ่ามาสถิตที่ร่างของเขา พอเดินถึงลานตึก พลันได้ยินเสียงไก่ขัน เสียงคนงานรื้อถอนซ่อมแซมดอกแพะ เสียงเพลงอันวิเวกแว่วนั้น พอเงี่ยหูฟัง กลับอยู่ห่างไกลลิบลับ พอไม่สืบสาวราวเรื่อง ก็ลอยล่องมาอีกครา

นั่นเป็นเสียงเพลงในวันนั้น
แต่คนจากไปเป็นเวลานานแล้ว
ตุยเมี่ยยืนตะลึงลานที่ลานตึก เศร้าเสียใจราวกับแม่น้ำที่สูญเสีย

แรงไหลเคลื่อนสายหนึ่ง

จวบกระทั่งเมี่ยงช้อเร่งรัด ตุยเมี่ยค่อยออกจากตัวตึกอย่างเลื่อนลอย เดินทางขึ้นเขา เมื่อบรรลุถึงหน้าหลุมฝังศพของเชี่ยวเถ่า ก็เป็นเวลาพลบค่ำ ยามลำบากใจต้องหลับตาลง อธิษฐานต่อหลุมฝังศพรกร้างนั้น

...เชี่ยวเถ่าเอยเชี่ยวเถ่า ความคับแค้นได้รับการชำระ คนร้ายต้องรับกรรมสนอง ท่านในปรภพไม่ต้องตื่นกลัวอีกแล้ว

ระหว่างเขากับเชี่ยวเถ่า ตั้งแต่แรกเริ่มจวบจนสิ้นสุด เพียงเป็นความรักข้างเดียว ทั้งมีโอกาสสนทนากันเพียงครั้งเดียว แต่ก็ทำร้ายนาง เขากลับเป็นดาวข่มในชีวิตของนาง หวนนึกถึงสตรีที่ตัวเองรักถนอม ยินยอมตายเพื่อนาง กลับถูกข่มเหงย่ำยี โดยที่ตัวเองไม่ได้อยู่ข้างกายนาง ทั้งไม่ทราบระแคะระคาย สร้างความหดหู่ใจจนหลั่งน้ำตาออกมา

ลมหอบหนึ่งโชยพัดผ่าน คล้ายมีผู้ใดกล่าววาจากับผู้ใต ตุยเมี่ยลืมตาช้าๆ เห็นแสงสีสนธยาเจิดจ้าแพรวพราย บนหลุมฝังศพ ข้างหลุมฝังศพ ทั้งหน้าและหลังหลุมฝังศพ ทั่วทั้งภูเขา ทั่วพื้นพสุธา ล้วนเบ่งบานด้วยดอกไม้สีขาวเล็ก

ดอกไม้สีขาวกวักมือต่อเขาในสายลม

คนประพฤติดีเกินไป เป็นขุนนางใหญ่โตไม่ได้

นี่ไม่ได้หมายความว่า ขุนนางใหญ่โตเลวกว่าขุนนางชั้นผู้น้อย แต่ขุนนางใหญ่โตอย่างน้อยใจแข็งกว่าขุนนางชั้นผู้น้อย หาไม่ก็ได่เด้าขึ้นไปไม่ได้

ตุยเมี่ยเป็นคนดี จิตใจอ่อนไหว เขาความจริงไม่คิดเป็นขุนนาง เขาเป็นมือปราบ เพียงเพื่อขจัดภัยพาลให้แก่ราษฎร และล้างแค้นให้แก่เชี่ยวเถ่า

เมื่อเป็นมือปราบ เขาก็กระทำการตามตัวบทกฎหมาย ตะขาบเหินฟ้ากับเขาคบหาเป็นสหาย มีอยู่ครั้งหนึ่งดื่มสุราบนเหลาสุรา ตะขาบเหินฟ้าก็สัพยอกเขาว่า

"วิเศษแท้ ตอนนี้ท่านเป็นมือปราบยิ่งใหญ่ สามารถชำระความแค้นสมใจ รอจนเราเบื่อหน่ายยุทธจักร ก็จะเป็นมือปราบบ้าง"

ตุยเมี่ยยิ้มเล็กน้อย

เขาดื่มสุราอีกหนึ่ง ชี้มือไปที่ป้านน้ำชา

ตะขาบเหินฟ้างงงันวูบ

...คนที่ดื่มสุราตลอดมา ชี้ป้านน้ำชาทำอะไร?

มันถามอย่างระแวดระวังว่า

"สุรามีพิษ?หรือว่าน้ำชามีพิษ"

ตุยเมี่ยยิ้มพลางสั่นศีรษะ ตะขาบเหินฟ้าถามโพล่งว่า

"ท่านไม่ดื่มสุรา เปลี่ยนเป็นดื่มน้ำชา?"

ตุยเมี่ยคล้ายดื่มจนเมามายแล้ว แต่ยังสั่นศีรษะ

ตะขาบเหินฟ้าชักถามว่า

"ท่านให้เราดื่มน้ำชา หรือว่าดื่มสุรา?"

ตุยเมี่ยคล้ายรู้จักแต่สั่นศีรษะเท่านั้น

ตะขาบเหินฟ้ามีโทสะขึ้นมา กล่าวว่า

"อย่างนั้นท่านชี้ป้านน้ำชาแล้วดื่มสุรา หมายความว่าอย่างไร?"

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ไม่มีความหมาย เพียงแต่นั่นเป็นน้ำชา นี่เป็นสุราเท่านั้น"

ตะขาบเหินฟ้ารู้สึกเสื่อมเสียหน้า ต้องกล่าวว่า

"เมื่อไม่มีความหมาย ท่านบ่งชี้อันใด?"

ตุยเมี่ยค่อยกล่าวด้วยความหมายอันลึกซึ้งว่า

"ข้าพเจ้าเป็นมือปราบผู้หนึ่ง มิใช่ชาวยุทธจักรที่ท่องเที่ยวไปมาตามอำเภอใจ ข้าพเจ้าเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมือง เพื่อรักษาความยุติธรรม ผดุงคุณธรรม ทุกประการต้องทำตามกฎหมาย ไหนเลยกระทำการตามอำเภอใจได้? หากข้าพเจ้าคิดต่อยตีก็ต่อยตี คิดฆ่าฟันก็ฆ่าฟัน อยู่ดีๆก็อ้างการจับกุมลงมือต่อผู้คน ยังเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมืองอันใด? หากคิดใช้หมัดมิสู้เป็นผู้ห้าวหาญชาวบู๊ลิ้ม คิดใช้เท้าเหยียบย่ำ มิสู้เป็นชาวมิจฉาชีพปล้นชิง ความคิดใช้ดาบกระบี่ ล้วนเป็นศัสตราวุธของยอดฝีมือ ยามนี้ที่ข้าพเจ้าใช้ออกคือกฎหมาย คือความชอบธรรมที่พวกเราใช้..."

พลางเคาะศีรษะตัวเอง และตบหัวใจตัวเอง กล่าวสืบต่อ

"เป็นสิ่งนี้ และสิ่งนี้"

ตะขาบเหินฟ้ารับฟังจนอับจนถ้อยคำ ยิ่งมิอาจไม่ยอมรับนับถือ ยกมือตบปากตัวเองร้องว่า

"ท่านยังใช้สิ่งนี้ จะอย่างไรเราทุ่มเถียงสู้ท่านไม่ได้"

มันทุ่มเถียงสู้ตุยเมี่ยไม่ได้ แต่ให้การยกย่องตุยเมี่ยยิ่ง

ถึงแม้ว่ามันเป็นโจรขโมย ตุยเมี่ยเป็นมือปราบก็ปาน

ที่แล้วมามันเพียงขโมยสมบัติของขุนนางกังฉินอันธพาลดุร้าย เช่นเดียวกับที่ตุยเมี่ยเพียงเสนอหน้าให้แก่ราษฎรหนึ่งมือปราบหนึ่งขโมย คล้ายกระทำเรื่องราวเดียวกัน

ตุยเมี่ยก็ไม่เคยดูแคลน “โจร” ผู้นี้มาก่อน

แต่ตุยเมี่ยออกจะประเมินเจี๋ยะโหย (ปูหิน) ลุ้ยตั่วแฮ้ ผู้เป็นบิดาของสองพี่น้องตระกูลลุ้ยต่ำทรามไป

สองพี่น้องตระกูลลุ้ยเพิ่งถูกคุมขังสองเดือน ก็ได้รับการปล่อยตัวออกมา ด้วยเหตุผลว่า หลักฐานความผิดไม่เพียงพอ อย่าว่าแต่เชี่ยวเถ่าเป็นคนในครอบครัวของพวกมัน นางคบชู้สู่ชาย ผูกคอฆ่าตัวตาย ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ใด นอกจากนั้นพยานบุคคลที่ยืนยันสาเหตุการตายของเชี่ยวเถ่าล้วนกลับคำให้การ หรือไม่กล้าบ่งบอกอันใดแล้ว

ตุยเมี่ยพอล่วงรู้ ก็สายเกินการณ์ สองพี่น้องตระกูลลุ้ยออกจากคุกแล้ว

ตุยเมี่ยค่อยทำความเข้าใจกับขุมกำลังและอิทธิพลของลุ้ยตั่วแฮ้ เมื่ออยู่ในยุทธจักร ประลองอิทธิพลสำคัญกว่าประลองปัญญา ประลองปัญญาเหนือกว่าประลองกำลัง ที่ว่าจับดาบกระบี่พิสูจน์ฝีมือ ประหมัดเท้าตัดสินผลแพ้ชนะ เพียงเป็นการกระทำของมือชั้นที่แปดเก้า อย่างมากเป็นยอดฝีมือชั้นที่สองและสาม

ยอดฝีมือชั้นที่หนึ่งไม่ต้องลงมือ ก็พิชิตชัยได้

ด้วยขุมกำลังของลุ้ยตั๋วแฮ้ แม้แต่นายอำเภอยังเกรงขามอยู่สามส่วน มันยิ่งใหญ่จนสามารถปลดดุยเมี่ยออกจากตำแหน่ง

แต่เรื่องนี้ไม่ได้เกิดขึ้น

ดุยเมี่ยยังได้เลื่อนตำแหน่ง

จากมือปราบของนายอำเภอหนึ่ง ได้เป็นรองหัวหน้ามือปราบของเจ็ดอำเภอ

...ไม่ลดต่ำกลับเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น

มีคนบอกว่าเป็นเพราะนายอำเภอบ้วนสือเฮงให้ความสำคัญแก่ดุยเมี่ย มีคนคาดเดาว่าเป็นเพราะดุยเมี่ยรักษาของขวัญวันเกิดของเสี่ยงเอี้ยเอาไว้ และมีคนกล่าวเหน็บแนมที่แท้ชุยเชียวปู้เท้าตระกูลลุ้ยกำลังเล่นละครกัน ฝ่ายหนึ่งจับกุม ฝ่ายหนึ่งปลดปล่อย ย่อมได้เลื่อนตำแหน่งแล้ว

แต่ดุยเมี่ยมีสติแจ่มใสยิ่ง

เขาทราบว่าเป็นผู้ใดเลื่อนตำแหน่งให้แก่เขา

มิใช่เป็นเพราะเขาคลี่คลายคดีใหญ่ยี่สิบกว่าคดี มิใช่เป็นเพราะเขาขยันขันแข็ง มิใช่เป็นเพราะเขามีฝีมือสูงเยี่ยม...

และย่อมมิใช่เป็นเพราะเขาชมชอบดื่มสุรา

หากแต่เป็นเพราะลุ้ยตั๋วแฮ้

ผู้ที่สนับสนุนให้เขาได้เลื่อนตำแหน่งคือลุ้ยตั๋วแฮ้

มีแต่เช่นนี้ ตระกูลลุ้ยจึงสามารถตรึงให้เขาอยู่ในฐานะ “กินเงินเดือนหลวง” ขอเพียงดุยเมี่ยรั้งตำแหน่งเจ้าหน้าที่กรมเมือง ก็ไม่สามารถใช้ฝีมือของบู๊ลิ้มจัดการกับสองพี่น้องตระกูลลุ้ย ไม่สามารถล้างแค้น

ส่วนตัวได้

ขอเพียงดุยเมี่ยยังมีข้อกริ่งเกรง ลุ้ยตั่วแฮ้ก็ไม่ต้องห่วงใยไปแล้ว

เรื่องนี้ยิ่งทำให้ดุยเมี่ยได้คิดว่า การท่องยุทธจักร ฝึกฝนหาประสบการณ์ ยังมีความสำคัญกว่าความสูงต่ำของฝีมืออีก

ดุยเมี่ยทราบว่า นี่เพียงเป็นหมากตาแรกของลุ้ยตั่วแฮ้ ย่อมยังมีขั้นที่สอง

ดุยเมี่ยยิ่งเชื่อว่า หัวหน้าสาขาฉิกจั่งแห่งตระกูลลุ้ยดีกอสนีบาตฉายาปูหินลุ้ยตั่วแฮ้ มิใช่ชนชั้นธรรมดาเด็ดขาด

มันไม่คล้ายกับบุตรชายทั้งสอง ที่หุนหันพลันแล่นปานนั้น

ตอนที่ดุยเมี่ยคร่ำกุมสองพี่น้องตระกูลลุ้ย เพราะคำนวณแน่ว่าลุ้ยตั่วแฮ้กำลังเดินทางไปรายงานตัวที่สำนักงานใหญ่ของดีกอสนีบาตแดนกังหนำ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าไม่อาจกักขังสองพี่น้องตระกูลลุ้ยถึงสองเดือน

ดุยเมี่ยทราบความร้ายกาจ แต่หาหวาดกลัวไม่

ขอเพียงเป็นพฤติการณ์ชั่วของฉิกจั่ง (เจ็ดคลัง) ไม่ว่าเปิดบ่อนพนันฟองคณิกา หลอกต้ม ล่อลวง ดุยเมี่ยล้วนจับกุมโดยไม่ไว้หน้า

เขาไม่รับน้ำใจของลุ้ยตั่วแฮ้แม้แต่น้อย

เขาเผชิญหน้ากับอิทธิพลของตระกูลลุ้ยอย่างเปิดเผย ไม่สนใจต่อคำกล่าวทั้งเปิดเผยและอ้อมค้อมของนายอำเภอทั้งห้า โดยยึดมั่นหลักการที่ว่า

...ท่านกระทำผิด เราจับกุมท่าน

...เราทำเช่นนี้ ท่านจะทำอย่างไร?

.....

ขึ้นเขาบ่อยครั้งต้องเผชิญพยัคฆ์ หากล่าพยัคฆ์บ่อยครั้งเล่าฯ

คงไม่ถึงกับเผชิญตัวหนอนกระมัง?

แต่เศรษฐีหมู่บ้านโค่วเน่าเฮีย ซึ่งอยู่ในเขตฉิกจั่ง (เจ็ดคลัง) ของตีกอสนีบาด นามตั้งฉิกปู่กลับล่าพยัคฆ์บ่อยครั้ง จนเผชิญตัวหนอนจริงๆ

ตั้งฉิกปู่ชมชอบล่าพยัคฆ์

เป็นพยัคฆ์ตัวเมีย

แต่คราครั้งนี้มันมีประสบการณ์อันวาบหวาม ค้างแรมที่โรงเตี๊ยมเล่าโฮ้วแขะจั่ง (โรงเตี๊ยมพยัคฆ์) ในหมู่บ้านโค่วเน่าเฮีย วันรุ่งขึ้นกลับเสียชีวิต

ทุกผู้คนล้วนบอกว่า ตั้งฉิกปู่เสียชีวิตด้วยโรคเบ้เจี่ยฮวง (โรคลมบนหลังมา แผลงเป็นตายคาอก)

ขณะที่มันเสียชีวิต ร่างเปลือยเปล่าล่อนจ้อน สองตาเบิกโปน กัดฟันแนบแน่น อาวุธประจำตัวตั้งตรงดุจเสาเดียวค้ำฟ้า

ที่ข้างหมอนซึ่งมันเสียชีวิต มีกลิ่นหอม ตัวเอี๊ยมและผมยาวของสตรีตกอยู่จริงๆ

...สตรีนางนั้นพอเห็นอาการของมัน คงหลบลี้หนีหน้าแต่แรกแล้ว

หนึ่งเดียวที่ไม่เข้ากับบรรยากาศเป็นตัวหนอน

ที่เท้าของตั้งฉิกปู่ เกาะเด็มไปด้วยตัวหนอนที่อวบอ้วน ขนยาวรุงรังหกเจ็ดตัว

ตัวหนอนเหล่านี้สะกิดความสงสัยของตุยเมี่ยขึ้น กลายเป็นเบาะแสคลี่คลายคดี

.....

[illegible]

ก่อนที่จะเรียนรู้วิธีขจัดพิษ ต้องทราบว่า "พิษ" เป็นอะไร

ในจำนวนนี้มีพิษชนิดหนึ่ง สกัดจากสมุนไพร ฮู้ปุกเจียะเช่า มกอู้-เอี๊ยะ พั้วเนี้ยเฮียก สมุนไพรทั้งสามชนิดนี้หายากยิ่ง ล้วนเป็นตัวยาช่วยคนรักษาโรค แต่เมื่อผสมตัวยาทั้งสามชนิดเข้าด้วยกัน คั้นเป็นยาน้ำปริมาณพอเหมาะ จะกลับกลายเป็นพิษร้าย

พิษชนิดนี้ออกฤทธิ์เร็วยิ่ง หากแล่นจู่โจมเข้าทางเส้นเลือด ก็ยากที่จะรักษาเยียวยา มิหนำซ้ำคนที่ถูกพิษคล้ายตายด้วยระบบหัวใจล้มเหลว โลหิตผนึกแข็งตัว ดูไปไม่คล้ายถูกพิษ และไม่มีแววถูกพิษ

ผู้ที่ถูกพิษชนิดนี้ มีลักษณะพิเศษไม่มากนักมักกัดฟันแนบแน่นอาวุธประจำตัวตั้งตรง กลับถูกผู้คนเข้าใจว่าเป็นโรคเบ๊เจี่ยฮวง

ยังดีที่สุมนไพร สองในสามชนิดหายากยิ่ง น้อยคนที่ใช้ออกได้

ซึ่งความจริง ยอดฝีมือที่จัดสร้างพิษ ขนานนามพิษชนิดนี้เป็นเลาะเบ๊เชีย (ลงรถม้า)

ลักษณะที่เด่นชัดเพียงประการเดียวคือ ตัวหนอนชมชอบเกาะรวมอยู่ตามสมุนไพรหลายชนิดนี้

คาดว่าก้านใบของสมุนไพรทั้งสามชนิดนี้เป็นอาหารโปรดของตัวหนอน

ดังนั้นดุยเมี่ยบังเกิดความระแวงสงสัยขึ้นมา

เขาผ่าศพผู้ตาย ค้นหาจุดที่น่าสงสัย แม้แต่ซอกเล็บมือเล็บเท้า ก็ไม่ปล่อยปละละเว้น

ที่กระเพาะไม่มีพิษ รูจมูกไม่มีพิษ ลำคอไม่มีพิษ ขณะที่เขาแทบสิ้นหวัง ในที่สุดพบว่าที่ถุงอัณฑะของตั้งฉิกปู่ มี "รูขุมขน" พิเศษรูหนึ่ง

...นั่นมิใช่รูขุมขน

หายแต่เป็นปากแผลเล็กเท่ารูขุมขน ซึ่งโลหิตแข็งตัว

เป็นรูเข็ม

ตุยเมี่ยหาพบแล้ว

พิษของเลาะเบ้เชียถูกแทงเข้าไปตำแหน่งนี้เอง

นี่ไม่ได้เป็นโรคเบ้เจี่ยฮวง หากแต่เป็นการลอบสังหาร

.....

ตุยเมี่ยออกติดตามตัวสตรีที่อยู่ร่วมกับตั้งฉิกปู่ในคืนนั้น

ไม่มีเบาะแส

ไม่มีเบาะแสแม้แต่น้อย

ขณะที่ทุกผู้คนเลิกล้มความพยายาม แต่ตุยเมี่ยยังไม่สิ้นหวัง เขาพอสืบสาวที่มาของตัวยา ในที่สุดพบว่า สมุนไพรพั้วเนี้ยเฮียกขาดตลาดไปนานปี ฮู้ปุกเจียะเซ่ามีแต่ร้านเล่าฮี่ห้อเก็บรักษาไว้จำนวนเล็กน้อย ส่วนมกอู้เอี๊ยะเป็นยาสามัญดาษดื่น หาซื้อได้ตามร้านขายยาทั่วไป แม้แต่บนภูเขาก็เด็ดได้

เมื่อสืบสาวทางบุคคล หญิงงามที่เป็นคู่ขาของตั้งฉิกปู่ คล้ายเคลื่อนไหวพร้อมกับบุรุษผอมสูงผู้หนึ่ง หัวคิ้วของบุรุษนั้นมักขมวดคิ้วคล้ายวิตกกังวลอยู่เด็มอกดูท่าเป็นมันแนะนำสตรีนางนั้นให้แก่ตั้งฉิกปู่เอง

แต่คนทั้งสองกลับคล้ายสาบสูญไปกับอากาศธาตุแล้ว

ผ่านไปเกือบครึ่งปี มีบุรุษสตรีที่เปิดการแสดงร่อนเร่คู่หนึ่ง หลังจากที่เลิกการแสดง กำลังเก็บเงินทองที่ผู้คนโยนมาให้ พลันพบว่าที่เบื้องหน้ายืนไว้ด้วยรองเท้าผ้าคู่หนึ่ง

บุรุษสตรีทั้งสองเงยหน้าช้าๆ เห็นเป็นบุรุษหนุ่มที่มีสีหน้ากร้านกรำผู้หนึ่ง คนผู้นี้กลับเป็นดาวข่มในชีวิตพวกมัน

ดูจากการแต่งกายของบุรุษหนุ่ม แสดงว่าเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมือง

เจ้าหน้าที่กรมเมืองที่คล้ายตกยากนั้นกล่าวว่า

"พวกท่านตกเป็นผู้ต้องหาแล้ว ตั้งปู่ฉิกก่อนตายบ่งบอกชื่อของพวกท่านออกมา พวกท่านดิดตามข้าพเจ้ากลับไปเถอะ"

บุรุษสตรีคู่นั้นร้องโพล่งว่า

"เหลวไหล ตั้งฉิกปู่พิษกำเริบ..."

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ตั๊กด้ากงจื้อ (คุณชายขวัญพิษ) อุนเหลียงอุก ท่านกับฮูหยินท่านคิ้มชิมเนี่ยจื้อ (สตรีคร่าหัวใจ) เคยใช้เข็มที่ฉาบพิษเลาะเบ๊เชียทิ่มแทงสังหารตั้งฉิกปู่ที่โรงเตี๊ยมพยัคฆ์...ตาข่ายฟ้าแน่นหนาไม่มีรูให้เล็ดลอด พวกท่านหนีไม่รอดหรอก"

อุนเหลียงอุกทั้งร้อนรุ่มทั้งเดือดดาล คุ้มครองฮูหยินมันต่อสู้พลางหลบหนีพลาง

แต่ว่ามันหนีไม่รอด

พลังฝีมือของตุยเมี่ย โดยเฉพาะวิชาตัวเบากับเพลงเท้า รุดหน้ากว่ากาลก่อนมากนัก

อุนฮูหยินตวาดด้วยความเคียดแค้นว่า

"ท่านไยต้องคุกคามคนไป?"

อุนฮูหยินมีหน้าตาหมดจดงดงาม ประกายตาทอแววองอาจ ท่าทางแฝงความอ้างว้างชนิดหนึ่ง ไม่ทราบเพราะเหตุใด ตุยเมี่ยมีความรู้สึกที่สนิทสนมอยู่บ้าง คุ้นตาอยู่บ้าง

ตุยเมี่ยที่สามารถคลี่คลายคดี เพราะเกาะกุมเบาะแสสายหนึ่งไม่ปล่อย...ในยุทธจักรผู้ที่รู้จักใช้พิษเลาะเบ๊เซียมีไม่มากนัก ผู้ที่สามารถสกัดตัวยาชนิดนี้ ยิ่งมีน้อยกว่าน้อย ตุยเมี่ยชันสูตรศพของตั้งฉิกปู่ พบว่าผู้ตายก็มีฝีมือติดตัว ผู้ที่กล้าลอบทำร้ายมัน ทั้งยังลอบสังหารประสบผลต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือ ผู้ที่ได้รับสมุนไพรที่หายากยิ่งสองชนิดนั้นเกรงว่ามีน้อยกว่าน้อย

ตุยเมี่ยตรวจสอบตระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อ ที่เก็บรักษาสมุนไพรฮู้ปุกเจียะเช่า พร้อมกับสอบถามหน่วยยี่ห้อเล็ก ที่รับหน้าที่จัดสร้างพิษ ในที่สุดได้รับความกระจ่าง

เมื่อหนึ่งปีก่อน กงจื้อขวัญพิษอุนเหลียงอุกถอนตัวออกจากร้านเล่ายี่ห้อ พร้อมกับแต่งงานกับสตรีนางหนึ่ง เพื่อขานรับกับฉายากงจื้อขวัญพิษ ชาวยุทธจักรขนานฉายานางเป็นสตรีคร่าหัวใจ ฟังว่าสตรีนางนี้ใช้ถ้อยคำไม่กี่คำ ก็สามารถผูกมัดจิตใจบุรุษได้

ภายหลังไม่ทราบเพราะเหตุใด อุนเหลียงอุกถอนตัวออกจากตระกูลอุน ร้านเล่ายี่ห้อก็ไม่ยอมรับมันเป็นสมาชิกของตระกูลอุน

ตุยเมี่ยอาศัยเบาะแสนี้สืบสาวต่อไป...เมื่อมีเป้าหมาย ก็สะดวกง่ายดายกว่าเดิม

เขาสืบทราบว่าสามีภรรยาคู่นี้เดินทางมาเปิดการแสดงที่เมือง

เปียเชี้ย ดังนั้นติดตามมาพอเอ่ยปากก็ใช้คำพูดผูกมัดฝ่ายตรงข้ามไว้

กงจื้อขวัญพิษกับสตรีคร่าหัวใจเห็นคดีถูกเปิดโปง ได้แต่ต่อสู้ถึงที่สุด

อุนเหลียงอุกแม้ถนัดในการจัดสร้างพิษ แต่มันกับภรรยาก็มีฝีมือสูงเยี่ยม

น่าเสียดายที่พวกมันพบพานดุยเมี่ย

ยามนี้เพลงเท้าของดุยเมี่ยบรรลุถึงขั้นสุดยอดไร้ลักษณ์ดุจสายลมไม่แน่นอนดั่งปุยเมฆ ไร้ทิศทางราวกับหมอก ไร้กำหนดเช่นอัคคี

ดุยเมี่ยคล้ายหินใหญ่ที่ลอยอยู่กลางอากาศ แสดงพลังมหาศาลในตำแหน่งที่ไม่อาจใช้กำลังได้

เขากลับใช้เท้าทั้งค่สยบยอดฝีมือทั้งสองล้มลง โดยไม่ทำร้ายผู้หนึ่งผู้ใด

อุนฮูหยินที่ถูกโค่นล้มลง ยังถ่มน้ำลายใส่เขาด่าทอว่า

"สุนัขรับใช้"

เพื่อเป็นพยานในคำให้การ ดุยเมี่ยก็ร่วมรับฟังคำพิพากษาในสถานชำระความ

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ อุนเหลียงอุกสองสามีภรรยาก็ยอมรับผิดตลอดข้อหา

สตรีคร่าหัวใจให้การว่า เรื่องนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสามี นางเป็นคนเสนอเงื่อนไข "หากคิดตบแต่งข้าพเจ้า ต้องช่วยเหลือข้าพเจ้าวางยาสังหารคนผู้หนึ่ง" ดังนั้นอุนเหลียงอุกได้แต่คิดค้นตัวยาให้แก่นาง นางทอดเสน่ห์ให้แก่ตั้งฉิกปู่ เมื่อมันเปลื้องเสื้อผ้าออก ก็ใช้เข็มพิษทิ่มแทง

สังหารมัน

นายอำเภอสอบถามชื่อแซ่ถิ่นกำเนิด พร้อมทั้งเหตุผลที่ฆ่าคน

"ข้าพเจ้าแซ่ซุยนามเหมียวฮวย จัดอยู่ลำดับที่สาม เป็นชาวเมืองบี่ล้อที่ขึ้นตรงต่ออำเภอเพ็กเละ"

สตรีคร่ำหัวใจกล่าวเสียงสดใสกังวาน ทุกถ้อยคำแทบกระแทกทำร้ายดุยเมี่ย ร่วงหล่นลงสู่หุบเหวลึกหมื่นวา

"ผู้ที่ข้าพเจ้าคิดฆ่า เป็นคนร้ายของพรรคผลัดเสื้อผ้านามจูแบะ ตอนนี้ปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่เป็นตั้งฉิกปู่ เข้าใจว่าสามารถรอดพ้นจากการตามล่าของศัตรู ครั้งกระโน้นมันทำร้ายบิดาข้าพเจ้าที่เมาสุรา ยังทำร้ายมารดาข้าพเจ้าที่อุ้มครรภ์แก่ใกล้คลอด ทำให้ตี่ตี่ (น้องชาย) ที่สาบสูญเป็นเวลานานของข้าพเจ้า ต้องรับบอบช้ำภายในตั้งแต่ลืมตาดูโลกมัน ยังส่งข่าวต่อสำนักสันดิ เป็นเหตุให้เนี่ยเกียงจ่าทำร้ายบิดามารดาข้าพเจ้าถึงแก่ชีวิต ทำลายบ้านช่องข้าพเจ้าพินาศย่อยยับ ข้าพเจ้าย่อมต้องล้างแค้น ต้องฆ่ามันให้จงได้"

ดุยเมี่ยรู้สึกฟ้าหมุนคว้าง สมองลั่นอึงอล

...ที่แท้นางเป็นชาเจ้ (พี่สาว ที่สาม) ของเขา

...ที่เขาจับกุมมา กลับเป็นชาเจ้กับชาเจ้ฮู (พี่เขย ที่สาม) ของเขา

...ชาเจ้สองสามีภรรยาลงมือเพื่อล้างแค้นให้แก่บิดามารดา

นายอำเภอบ้วนสือเฮงที่รับสินบนจากพรรคผลัดเสื้อผ้าตัดสินคดีว่า

"ผู้ที่ฆ่าคนมักมีเหตุผลมากมาย ไม่ว่าอย่างไร ฆ่าคนต้องชดใช้ชีวิต พวกเราคุมตัวบุรุษสตรีคู่นี้เข้าคุก รอวันประหาร"

.....

ผู้คนจำนวนมากกระทำเรื่องราวที่ไม่ถูกต้อง ล้วนบอกว่าตัวเองไม่มีหนทางเลือก ไม่เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งความจริงขณะที่พวกมันเป็นตัวของตัวเอง มีหนทางเลือกได้ ไม่แน่ว่าจะกระทำเรื่องราวได้ถูกต้อง เช่นนี้เมื่อถึงตอนท้ายย่อมกลับกลายเป็นไม่มีหนทางเลือก ไม่เป็นตัวของตัวเองแล้ว

ตุยเมี่ยความจริงไม่ต้องติดตามสืบสาวคดีนี้
เขาความจริงไม่จำเป็นต้องจับตัวฆาตกรไว้
แต่ว่าเขาผิดหรือ?
...หากเขาทราบว่าฆาตกรเป็นคนดี ยังจะจับกุมมันไว้หรือ?

...หากเขาทราบว่าฆาตกรเป็นญาติสนิท ยังจะปฏิบัติหน้าที่สืบไปหรือ?

...หากเขาทราบว่าฆาตกรฆ่าคนเพื่อล้างแค้นแทนเขายังจะติดตามจับกุมฆาตกรหรือ?

...เรื่องราวในโลกหากเปลี่ยนเป็นดูจากอีกแง่มุมหนึ่ง ใช่จะตัดสินแตกต่างไปหรือไม่?

หากว่ามิใช่ อย่างนั้นตัวเองปวดฟันกรามซี่หนึ่ง ไฉนให้ความสนใจมากกว่าการประหารฆ่าฟันที่ฝั่งตรงข้าม? หากว่าใช่ ในโลกยังมีตัวแทกฎหมายใดให้ยึดถืออีก?

ตุยเมี่ยวิงวอนขอไมตรีจากบ้วนสือเฮงเป็นการส่วนตัว แต่ได้รับการปฏิเสธจากบ้วนสือเฮงว่า

"ไม่ได้ เราตัดสินลงโทษตามตัวบทกฎหมาย ฆ่าคนต้องชดใช้ชีวิต ท่านเป็นเจ้าหน้าที่ ไม่อาจบังเกิดความคิดเป็นส่วนตัวเด็ดขาด"

ผ่านไปอีกสามวัน อุนเหลียงอุกกับชุยเหมียวฮวยต้องถูกประหารชีวิตกลางดลาด

ดุยเมี่ยวิงวอนขอไมตรีต่อบ้วนสือเฮงอีกครา

"ตั้งฉิกปู่เป็นอันธพาลชั่วร้าย ทำร้ายคนไร้ความผิดไม่น้อย มีความผิดสมควรตาย อุนเหลียงอุกสองสามีภรรยาถือว่าขจัดเภทภัยส่วนรวม และล้างแค้นส่วนตัว ตั่วนั้งสามารถลดหย่อนผ่อนโทษหรือไม่?"

บ้วนสือเฮงกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"คำสั่งออกไปแล้ว ไหนเลยแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้?"

ดุยเมี่ยอับจนปัญญา

ในใจของเขายามนี้ เฝ้าทบทวนหวนนึกตลอดเวลา...สมควรทำอย่างไร? สมควรทำอย่างไรดี?

ดุยเมี่ยคล้ายไม่มีเวลาใคร่ครวญมากความ

เขาถือเป็นภาระหน้าที่ที่ต้องกระทำเรื่องหนึ่ง นั่นคือบุกปล้นคุก

ดุยเมี่ยอาศัยความคุ้นเคยกับสภาพภายในคุก ตลอดจนวิชาตัวเบาอันสูงเยี่ยม ช่วยเหลือชาเจ้กับซาเจ้ฮูออกมา

ความเคลื่อนไหวของเขานี้ สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่อุนเหลียงอุกและชุยเหมียวฮวยยิ่ง

เขาคุ้มครองส่งสามีภรรยาคู่นี้ถึงปากทางเข้าเมืองมอบเงินทองที่ได้จากการเก็บหอมรอมริบในหลายปีนี้ให้แก่ทั้งสอง แต่ไม่กล้าเปิดเผยว่าตัวเองเป็นดีดีของนาง กริ่งเกรงชุยเหมียวฮวยพอทราบความจริง

ต้องไม่ยอมให้ตี่ดี๋ที่พลัดพรากจากกันนานปีทำเช่นนี้

อุนเหลียงอุกและชุยเหมียวฮวยขบคิดไม่เข้าใจคนผู้นี้ทำอะไร? ไฉนเสี่ยงอันตรายบุกปล้นคุก? เมื่อเป็นเช่นนี้ ก่อนหน้านี้ไฉนใช้ความเพียรพยายาม ติดตามโดยไม่ลดละ จับกุมพวกนางเอาไว้?

อุนเหลียงอุกอดกล่าวมิได้ว่า

"จั่งสือ (ท่านผู้เข้มแข็ง) ท่าน..."

"พวกท่านไปเถอะ"

"ชุยปู้เท้า ท่านทำเช่นนี้ ยังรั้งอยู่ที่นี้ เกรงว่ามีอันตราย"

ดุยเมี่ยดื่มสุราอีกหนึ่ง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีเรื่องใด พวกท่านรีบไป"

ชุยเหมียวฮวยจับจ้องมองมือปราบหนุ่มชั่วขณะ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าคล้ายเคยเห็นท่านจากที่ใด...ข้าพเจ้าต้องเคยเห็นท่านแน่นอน"

ดุยเมี่ยฝืนยิ้ม หัวใจร้อนผ่าว

...ซาเจ้ ข้าพเจ้ายังมีกอกอเจ้เจ๊ พวกเขาล้วนอยู่ที่ใด?

แต่ว่าดุยเมี่ยไม่ได้ถามจากปาก

.....

อุนเหลียงอุกสองสามีภรรยาจากไปแล้ว ดุยเมี่ยยังดื่มสุราที่ปากทางเข้าเมือง

ที่ห่างไปปรากฏแสงคบไฟลุกช่วงโชติ เสียงม้าร้องคนตวาดว่าเคลื่อนใกล้เข้ามา

ทันใด กลางอากาศปรากฏเงาร่างสีแดงเพลิงสายหนึ่งเหินลงมา ราวกับว่าวตัวหนึ่ง กลับเป็นตะขาบเหินฟ้าฮ่อเผ่าตัง...วิชาตัวเบาของชั้นต่ำที่สามไม่เพียงรวดเร็ว ทั้งยังลี้ลับ

ตะขาบเหินฟ้าพอทิ้งตัวลงก็ถามว่า

“ท่านยังไม่รีบหนี?”

ดุยเมี่ยย้อนถามอย่างเกียจคร้านว่า

“ข้าพเจ้าไยต้องหนี?”

“ท่านบุกปล้นคุก ทางการยกกำลังมาจับกุมท่านแล้ว”

“ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ ข้าพเจ้ากระทำผิดกฎหมาย ปล่อยตัวผู้ต้องหาไป สมควรถูกจับกุม”

ตะขาบเหินฟ้ากระทืบเท้ากล่าวว่า

“ท่านช่างเป็นไปเสียได้ ท่านทราบหรือไม่ว่า ตอนนี้เป็นผู้ใดนำกำลังมาจับกุมท่าน?”

“ผู้ใด?”

“สองพี่น้องตระกูลลุ้ย พวกมันคิดอาศัยเรื่องส่วนรวมล้างแค้นส่วนตัว”

ดุยเมี่ยได้แต่ทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

“จะอย่างไรคนที่ข้าพเจ้าคิดช่วยเหลือ ได้ช่วยเหลือแล้ว ไม่มีคำตัดพ้อตำหนิอีก ข้าพเจ้าเป็นเจ้าหน้าที่กรมเมือง ไม่เคารพกฎหมายยังเป็นผู้รักษากฎหมายอันใด? พวกมันคิดล้างแค้นจริงๆ นับว่าเลือกจังหวะเวลาที่ดี ข้าพเจ้าก็จะล้างแค้นให้แก่เชี่ยวเถ่า”

ตะขาบเหินฟ้าเห็นดุยเมี่ยยืนกรานความตั้งใจ ก็อับจนปัญญา

สุดท้ายได้แต่กล่าวว่า

“ท่านไม่ยอมรับฟังคำเตือน เราได้แต่ไปขอกำลังหนุนแล้ว”

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“กำลังหนุน?”

ยามนั้น เสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังสะท้าน กองกำลังติดตามมาถึงแล้ว ร่างของตะขาบเหินฟ้าคล้ายหักเป็นสิบเจ็ดสิบแปดท่อน บิดแล้วดีดปราดลมพอโชยพัด ก็ “เหิน” จากไป

ตุยเมี่ยที่เป็นตุยเมี่ย (ล่าชีวิต) เพราะมีชื่อเสียงจากการต่อสู้ครั้งนี้เอง

เขาดกอยู่ท่ามกลางวงล้อมของเจ้าหน้าที่กรมเมือง และบ่าวฉกรรจ์หลายร้อยคน เพียง “ล่าชีวิต” ผู้คนสองคน

เป็นลุ้ยชงลุ้ยตั่วเสียวเอี้ย

กับลุ้ยต๋งลุ้ยยี่เสียวเอี้ย

ตุยเมี่ยเดะทำร้ายคนทั้งสอง รับบาดเจ็บสาหัสกว่าครั้งก่อน แทบเตะคนทั้งสองตายคาเท้า ค่อยหยุดชะงักลง ยอมรับการจับกุมแต่โดยดี

ขณะที่เขายอมรับการจับกุม ทั้งหมดระย่นย่อต่ออานุภาพของเขา แทบไม่กล้าเข้ามาจับกุมเขา

ตอนนั้นตุยเมี่ยเพิ่งมีอายุยี่สิบสามปี

แต่ตุยเมี่ยเพิ่งถูกคุมขังในคุก ถูกปิดสกัดจุดสำคัญ ตั้งศาลเตี้ยลงทัณฑ์เจ็ดครั้ง ทำร้ายเขาผิวหนังปริแตกกระดูกหัก เคี่ยวกรำจนแทบ

ไม่เป็นสารรูปผู้คน

นั่นเป็นลุ้ยตั๋วแฮ้ดิดสินบนนายอำเภอ ส่งคนมาลงมือภายในคุก

ตุยเมี่ยแม้รับบาดเจ็บสาหัส สำนึกแน่ว่าต้องตาย แต่ไม่เคียดขึ้งไม่ตัดพ้อ บางครั้งยังโก่งคอร้องเพลง

ผู้ดูแลคุกหรือแม้แต่ผู้ต้องขัง เคยได้รับบุญคุณจากเขา ดังนั้นดูแลเขาเป็นพิเศษ มาตรว่าไม่ถึงกับลอบปลดปล่อย แต่ก็จัดหาห้องขังที่สะอาดสะอ้าน จัดเตรียมสุราอาหารให้

ทุกผู้คนยกย่องตุยเมี่ยเป็นลูกผู้ชายชาตรี บางคนบอกว่าเขาโง่งมเกินไป ไยต้องปล่อยให้คนต่ำช้าเดียวกรำ บางคนประหลาดใจ เขาในตอนนี้ไฉนร้องเพลงได้ หัวร่อออก ดื่มกินสุราอาหารลงคอ?

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“หากนึกไปในทางดี ความเศร้าโศกก็กลายเป็นความหรรษา เอาแต่นึกไปในทางร้าย แม้เรื่องดีก็กลายเป็นโศกศัลย์ ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าต้องถูกเคี่ยวกรำเช่นนี้ อย่างนั้นลำบากใจก็ต้องเผชิญ ทำใจได้ก็ต้องเผชิญเมื่อเป็นการแส่หาเอง มิสู้ทำใจให้เบิกบาน จะอย่างไรเวลาหลงเหลือไม่มากนัก ข้าพเจ้าสมควรมีความสุขกว่านี้”

แต่หลังจากนี้เขาหามีความสุขไม่

หากว่าศัตรูจัดการกับเขายังดีอยู่ แต่ศัตรูเกาะกุมจุดอ่อนของเขาจัดการกับบุคคลที่สร้างความลำบากใจแก่เขายิ่งกว่า

ก่อนอื่นเป็นกำไลข้อมือของยังพั่วพั้วถูกส่งเข้ามาภายในคุก จากนั้นเป็นตุ้มหูของหงส์คิ้มยี้ ตามด้วยนิ้วก้อยของเด็กเจ่ก ซึ่งสั้นกว่าผู้คนทั่วไปข้อนิ้วหนึ่ง สุดท้ายเป็นฟันทองของเมี่ยงช้อ ล้วนปรากฏแก่สายตา

ดุยเมี่ย

นับตั้งแต่ดุยเมี่ยถูกจับกุมคุมขัง สุ้ยดั่วแฮ้ก็ดำเนินการแก้แค้นให้กับบุตรชายทั้งสอง จัดการกับบุคคลที่เปิดเผยความลับต่อดุยเมี่ยโดยถ้วนทั่ว

นี่สร้างความเศร้าเสียใจแก่ดุยเมี่ย

ถึงกับเกิดการพังทลายทางจิตใจ

เขาเองไม่กลัวตาย

ยอมมอบชีวิตให้โดยไม่ครั่นคร้าม

แต่เขากลับทำร้ายคนดีงามที่ไร้ความผิด ทั้งยังมีสำนึกอันเที่ยง-ธรรมเหล่านั้นถึงแก่ชีวิต

พฤติการณ์อันชั่วช้าลำพองของฝ่ายตรงข้าม ทำให้ดุยเมี่ยดับแค้นรันทดแทบตาย

ยามนี้ดุยเมี่ยกลับไม่ดื่มสุราแล้ว

...พอเผชิญอุปสรรค พอประสบความท้อแท้ก็ใช้สุรา ดับทุกข์ ดุยเมี่ยก็ไม่ลดตัวลงกระทำเช่นนี้

ดุยเมี่ยหรารบดีว่าต้องตายอนน่อน

ลุ้ยดั่วแฮ้กับบ้วนสือเฮง ยังมีเจ้าหน้าที่ที่ทุจริตคิดมิชอบบางคนลอบหารือลับ กำหนดชะตากรรมของดุยเมี่ยแต่แรกแล้ว

แต่แล้วมีอยู่วันหนึ่ง พนักงานไป๊เท้านามอาตัง ซึ่งสนิทชิดชอบกับดุยเมี่ยเป็นส่วนตัว ลอบรุดมาบอกต่อเขาว่า

"เรื่องราวคล้ายมีการพลิกผัน ทางการจัดส่งขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่แช่กอชูผู้หนึ่งมาสางคดีของท่าน"

ดุยเมี่ยเพียงแต่ยิ้ม

จะอย่างไรล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

จัดส่งผู้ใดมาล้วนไม่มีประโยชน์ ที่แล้วมาขุนนางต่อขุนนางปกป้องกันเอง สุมหัวกันกอบโกยโกงกิน สุดท้ายยังคงตัดสินประหารชีวิตเขา

มิคาดเมื่อถึงวันไต่สวนคดี ดุยเมี่ยกระทั่งเปลือกตายังคร้านที่จะเลิกขึ้น ไม่สนใจว่าผู้พิพากษาเป็นใคร แต่แล้วขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่มาจากเมืองหลวงกลับแย้งข้อกล่าวหาในคดีของดุยเมี่ย ถึงกับพลิกรูปคดีโดยสิ้นเชิง

ดุยเมี่ยดื่นเต้นสงสัยยิ่ง ค่อยเงยหน้าขึ้น เห็นผู้พิพากษาหน้าชูบ-เชียว ท่าทางทั้งเกียจคร้านทั้งชืดชา แต่กลับตัดสินคดีความด้วยความชอบธรรม ไม่เพียงสามารถค้นหาหลักฐาน ลดหย่อนความผิดให้แก่ดุยเมี่ย ทั้งยังรวบรวมหลักฐาน กล่าวโทษนายอำเภอกินสินบน สมคบคิดกับผู้ทรงอิทธิพลประจำท้องถิ่น กดขี่ข่มเหงราษฎรดีงาม

การพลิกคดีครั้งนี้ สุดท้ายดุยเมี่ยรอดพ้นจากความผิดร้ายแรง แต่เนื่องด้วยปล่อยตัวนักโทษคุมขังโดยพลการ ดังนั้นปลดออกจากดำแหน่ง พร้อมกับใช้ไม้พลองโบยก้นห้าสิบที ตรงกันข้าม นายอำเภอบ้วนสือเฮงถูกรวบตัวเข้าคุก ส่วนลุ้ยตั่วแฮ้เห็นผิดท่า ชิงหลบหนีออกจากเมืองบี่ล้อ

ดุยเมี่ยรู้สึกเหนือความคาดหมายนัก ผลจากการชักไช้ไล่เลียงค่อยทราบว่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่นี้แช่กอชูนามลั่งชั้ง (เกียจคร้าน)

เขาแวะเวียนไปเพื่อกราบขอบคุณกอชูตั๋วนั้งท่านนี้ แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าพบ จวบกระทั่งก่อนหน้าที่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ท่านนี้จะจากไป ค่อยใช้ให้อาตังส่งมอบกระดาษข้อความมาแผ่นหนึ่ง บ่งบอกสถานที่อยู่ของกอชูลั่งชั้ง ซึ่งอยู่ที่เมืองหลวง กำชับว่าหากดุยเมี่ยไปถึงเมืองหลวง ให้ไปพบปะสนทนาสักครา

จากนั้น “ผู้มีพระคุณ” ท่านนี้จากไปจนไร้ร่องรอย

.....

สามปีให้หลัง ดุยเมี่ยค่อยเดินทางขึ้นสู่เมืองหลวง ช่วงเวลานี้เขามีประสบการณ์เพิ่มขึ้นอีกไม่น้อย

เพลงเท้าของเขายังเลิศล้ำกว่าเดิม

เขาไม่ได้เป็นมือปราบ ก็ร่อนเร่ในยุทธจักร คบหาสหาย ช่วยเหลือคนดีงาม มิหนำซ้ำสืบเสาะค้นหาร่องรอยของลุ้ยตั่วแฮ้

เขาไม่ลืมเลือนล้างแค้นให้แก่คนไร้ความผิดที่ถูกทำร้าย

แต่ลุ้ยตั่วแฮ้คล้ายก้อนหินที่ถมลงสู่ท้องทะเลสาบสูญไร้ร่องรอย

ในที่สุดดุยเมี่ยมาถึงเมืองหลวง

ตอนนั้นเขาค่อยนึกถึงสหายที่มีมืออันแข็งแกร่งประดุจเหล็กคู่หนึ่ง นึกถึงกอชูลั่งชั้งซึ่งคืนความบริสุทธิ์ให้แก่เขา ดังนั้นนำกระดาษข้อความที่เขียนที่อยู่ของทั้งสองออกมา เพื่อจัดลำดับว่า สมควรไปบ้านใดก่อน ผลจากการเทียบเคียงค่อยทราบว่า ที่อยู่ทั้งสองแห่งล้วนตรงกัน

ดุยเมี่ยสืบเสาะถึงตัวตึกนั้น ที่หน้าตึกใหญ่อันภูมิฐาน มีป้ายข้อความว่า

"จูก้วะโฮ้วฮู่ (วังเจ้าจูก้วะ)"

ดุยเมี่ยบังเกิดความละอายในสารรูปตัวเอง ขณะลังเลว่าสมควรเข้าไปหรือไม่ ที่ด้านหลังบังเกิดชุ่มเสียงกังวานสดใสเสียงหนึ่งดังว่า

"เป็นท่านกระมัง?"

ดุยเมี่ยเหลียวควับไป เห็นเป็นบุรุษหนุ่มหน้าชีดขาวที่หล่อเหลาเย็นชาผู้หนึ่ง เนื่องด้วยฝ่ายตรงข้ามนั่งอยู่บนเก้าอี้ล้อเลื่อน ทำให้เขาจดจำออกว่า นี่เป็น "เด็กชาย" เมื่อครั้งกระโน้น ที่ใช้ตะเกียบคู่หนึ่งชัดสังหารผู้ช่วยอันเข้มแข็งของเนี่ยเกียงจ่าสองคนให้แก่เขา

ยามนี้เด็กชายเดิบโตเป็นบุรุษหนุ่มแล้ว

บุรุษหนุ่มนั้นเห็นดุยเมี่ยเหลียวหน้ามา พลันเลิกคิ้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"เป็นท่าน"

น้ำเสียงแม้เย็นชา ดวงตากลับทอประกายปีติยินดี

ดุยเมี่ยคาดคิดไม่ถึงว่า จะพบพานคนผู้นี้ในที่นี้

มิหนำซ้ำบุรุษหนุ่มนี้ภายหลังเป็นซือเฮียของเขา

เป็นตั่วซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต)

บุรุษหนุ่มนี้ความจริงแซ่เส็ง ชาวยุทธจักรขนานฉายาเป็นบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)

ค่ำคืนนั้นเขาเพียงบ่งบอกว่าตัวเองแซ่บ้อ (ไร้หรือไม่มี) ดุยเมี่ยกลับฟังผิด คิดว่าเป็นแซ่โง้ว

ดุยเมี่ยยังพบพานซือเฮียอีกคนหนึ่ง

เป็นทิชิ่ว (มือเหล็ก)

สหายเก่าพบหน้าอีกครั้ง ย่อมปลาบปลื้มยินดี แต่ก็สร้างความสะทกสะท้อนแก่ดุยเมี่ย ดูท่าตัวเองเป็นคนพเนจรที่ตกยากที่สุด ประสบเคราะห์กรรมที่สุด ไม่มีชาติตระกูลที่สุด

ดุยเมี่ยยังได้พบกับ “ผู้มีพระคุณ” กอชูลั่งชั้ง

กอชูลั่งชั้งยิ้มให้แก่เขา กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

“ซึ่งความจริง พวกเราล้วนมิใช่ผู้มีพระคุณของเจ้า ได้อึงกง (ผู้มีพระคุณยิ่งใหญ่) ของเจ้าคือจูก้วะชิงแช ที่แล้วมาเป็นเขาเกื้อกูลดูแลเจ้า และมอบหมายให้พวกเราช่วยเหลือเจ้า”

ในที่สุดดุยเมี่ยได้พบกับจูก้วะชิงแช

จูก้วะชิงแชพอพบหน้าก็กล่าวว่า

“พวกเรารอคอยเจ้าเป็นเวลานานแล้ว เจ้าฝึกฝนประสบการณ์จากในยุทธจักร นับเป็นเรื่องดี เรากับโจ้วแป๋ (ปู่) ของเจ้าเนี่ยทิจิว แห่งสำนักสงบเป็นสหายสนิท เขาถูกศิษย์ร่วมสำนักไล่ล่าฆ่า ก่อนตายมอบคัมภีร์เพลงเท้าล่าชีวิตแก่เรา กำชับเราสรรหาผู้สืบทอด ตอนนั้นเราวุ่นวายกับการแก้ไขวิกฤตการณ์บ้านเมือง กริ่งเกรงสร้างความลำบากแก่เจ้า ได้แต่ขอให้ชูบ้อหี่มอบคัมภีร์เพลงเท้าแก่เจ้า ดูท่าเจ้าฝึกปรือสำเร็จแล้ว”

ดุยเมี่ยกราบขอบคุณจูก้วะชิงแช จูก้วะชิงแชกล่าวอีกว่า

“เพลงเท้าของเจ้ามีชื่อเสียงในยุทธจักร วิชาตัวเบาของเจ้าก็เด่นล้ำ เพียงไม่ทราบเจ้ามีความเห็นต่อวิชาตัวเบากับเพลงเท้าอย่างไร?”

ดุยเมี่ยครำ่เคร่งฝึกเพลงเท้าและวิชาตัวเบาเป็นเวลานาน จนใจที่ปราศจากผู้คนชี้แนะ พอฟังรีบกล่าวว่า

"วิชาตัวเบาของข้าพเจ้าเบาราวสายลม ไร้ลักษณ์ไร้ร่องรอย เพลงเท้าข้าพเจ้ารวดเร็วจนไม่แน่นอนไม่อาจประมาณ ขอเพียงรวมทั้งสองสิ่งเข้าด้วยกัน จะไร้คู่ต่อสู้ไร้ผู้ต่อต้าน"

จูกัวะชิงแซยกมือลูบเครา ยิ้มพลางกล่าวว่า

"วิชาตัวเบาที่เบาได้ไม่น่าประหลาด เพลงเท้าสามารถรวดเร็ว ยิ่งหาได้ไม่ยากนัก วัดถุเรื่องราวที่หมุนเคลื่อนรวดเร็วที่สุดในโลก เฉกเช่นการเคลื่อนตัวของพสุธา อาทิตย์ขึ้นอาทิตย์ตก การเดินเรือบนท้องทะเล ดาวเคลื่อนดาราคล้อย ดูไปล้วนไม่รวดเร็ว จึงเป็นความรวดเร็วที่สุด มหรรณพไม่อาจรองรับ บุปผาไม่ถือว่าใหญ่โต คนที่สามารถรองรับสรรพวัดถุ จึงไม่อาจประมาณการได้

อันใดคือไร้ลักษณ์ ไร้ลักษณ์คือมีลักษณ์ หากเข้าใจว่าลมมีลักษณ์ ก้อนเมฆไม่แน่นอน ยังอยู่ห่างช่วงหนึ่ง เจ้าดูภูเขาลูกนั้นมีลักษณ์แน่นอนหรือไม่ ยามอยู่ห่างร้อยลี้เห็นเป็นลักษณ์หนึ่ง เมื่อถึงเชิงเขา ย่อมเป็นอีกลักษณ์หนึ่ง คนอยู่ในภูเขา ยิ่งเป็นอีกลักษณ์หนึ่ง คนอยู่บนยอดเขา ก็เป็นอีกลักษณ์หนึ่ง คนและภูเขาจึงไร้ลักษณ์เจ้ามองดูคนผู้นั้นเพียงเป็นลักษณ์ภายนอก เจ้าเห็นมันเป็นลักษณ์หนึ่ง มันมองดู ตัวเองเป็นอีกลักษณ์หนึ่ง ผู้อื่นมองดูมันก็เป็นอีกลักษณ์หนึ่ง มีลักษณ์แน่นอน ค่อยล่วงรู้ถึงไร้ลักษณ์ วิชาตัวเบาคิดฝึกถึงขั้นสุดยอด ต้องรู้จัก

ความหนักก่อน คิดมีเพลงเท้ารวดเร็ว ต้องทำความเข้าใจ ก่อนว่าอันใดคือเชื่องช้า"

ตุยเมี่ยคล้ายตื่นจากความฝัน หลั่งเหงื่อออกมา ตอนแรกเข้าใจว่าตัวเองมีเพลงเท้า วิชาตัวเบาเลิศล้ำ มิคาดจูกัวะชิงแชพอบอกออกมาค่อยทราบว่าตัวเองยังไม่ได้เดินผ่านทางภูเขาพันลูก ทั้งยังเดินผิดทาง

จูกัวะชิงแชกล่าวอีกว่า

"เจ้าคิดฝึกวิชาตัวเบา ต้องเบาราวกับก้อนหินที่ลอยอยู่กลางอากาศ จึงเป็นความเบาอย่างมีน้ำหนัก เจ้าคิดฝึกเพลงเท้า ต้องรวดเร็วปานฟ้าร้อง ค่อยเกิดพลังหนุนเนื่องตามหลัง เจ้าผ่านโลกอย่างโชกโชน ลิ้มลองความทุกข์โศก เช่นนี้จึงสามารถเข้าสู่โลกกว้าง หลุดพ้นจากโลกกว้าง เจ้าในตอนนี้ยังมีประสบการณ์ชำชองกว่าศิษย์คนโตและศิษย์คนรองของเรา เจ้ามีชีวิตลำเค็ญ แต่อย่าได้ตัดพ้อตำหนิ ได้รับหรือสูญเสียถือเป็นชะตา สำเร็จล้มเหลวล้วนเป็นวาสนา ยิ่งถูกฝนถูกเดี่ยวกรำ ยิ่งปรากฏธาตุทระนงของผู้กล้า บนเส้นทางชีวิตอันยาวไกล เจ้าสมควรมุ่งหวังพบพานก้อนหินที่ใหญ่โตกว่านี้จึงถูกต้อง"

ตุยเมี่ยน้อมรับคำสั่งสอน คุกเข่าลงโขกศีรษะเรียกหาว่า

"ซือแป่"

ดังนั้นตุยเมี่ยได้รับการบรรจุอยู่ในทำเนียบสี่ยอดมือปราบอีกผู้หนึ่ง

ตอนที่ 3
เป็ดอยู่ในยุทธจักร

ในโลกความจริงมีคนสองประเภท ประเภทหนึ่งคือคนสู้ยุทธจักร ประเภทหนึ่งคือไม่เป็นตัวของตัวเอง

ที่ควรแก่การสนใจคือ การสู้ยุทธจักรกับไม่เป็นตัวของตัวเองต้องแยกจากกัน คนที่ไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริงไม่แน่ว่าจะอยู่ในยุทธจักร แต่คนอยู่ในยุทธจักร ไม่แน่ว่าไม่เป็นตัวของตัวเอง

ที่ถูกประกาศจับสือแนฮ้วย

คนร่างข้อความคือดุยเมี่ย

ใจความสำคัญในประกาศนำจับมีอยู่ว่า

“แนฮ้วย ชื่อเดิมแนเล่งคี่ ถือหยกปราบกลียุคก่อการตามอำเภอใจ คิดปรักปรำให้ร้ายยอดขุนพลสยองขวัญเล่งเลาะเจี๊ยะ บังคับให้ยอมจำนน วันที่...เดือน...คิดข่มขืนเงียวเงียวไม่สำเร็จ ดังนั้นประหารฆ่าเจ้าหน้าที่ไกวจื้อฮ่อและครอบครัวรวมแปดชีวิต ภายหลังยิ่งกำเริบเสิบสานคิดลอบสังหารยอดขุนพลสยองขวัญ หลังจากที่รับบาดเจ็บ หลบหนีจนไร้ร่องรอย ให้กรมเมืองทุกแห่งเร่งติดตามจับกุมมาดำเนินคดี”

ประกาศนำจับนี้ร่างโดยดุยเมี่ยและเป็นข้อเสนอของดุยเมี่ยแน่นอน นี่ความจริงเป็นความประสงค์ของยอดขุนพลสยองขวัญ เพียงแต่ต้องมีคนผู้หนึ่งเสนอออกมา มีคนผู้หนึ่งร่างข้อความขึ้น

ดังนั้นดุยเมี่ยขันอาสาเป็นคนผู้นี้ แสดงบทบาทเช่นนี้

.....

ธามนีดุขมีขยลลูในสภาพประมลาดดิสดารยิ่ง และ ล่อแหลมอันตรายยิ่ง

เขาปลอมชื่อเป็นชุยกักฉั้ง กลายเป็นหนึ่งในสามสหายที่ใกล้ชิดกับยอดขุนพลสยองขวัญที่สุด

กล่าวไปเขาทำหน้าที่เป็นไส้ศึก

เปลือกนอกเขาเป็นคนของยอดขุนพลสยองขวัญ แท้ที่จริงเป็นหนึ่งในสอง "สายสืบ" ที่จูกัวะชิงแชจัดส่งมาค้นหาหลักฐานความผิดของยอดขุนพลสยองขวัญ พร้อมกับเป็นชีอเฮียที่ลอบช่วยเหลือแนฮ้วย

แต่สภาพของดุยเมี่ยในตอนนี้ไม่ดีนัก

นับตั้งแต่แนฮ้วยสามารถหลบหนีไป ทั้งที่รับบาดเจ็บใต้ค้อนบิน ของตู้มึ่ง ยอดขุนพลสยองขวัญคล้ายเคลือบแคลงสงสัยต่อสู้คนที่เข้าร่วมเหตุการณ์ล้อมสังหารในคืนนั้น

ขุมกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญประกอบด้วยหนึ่งหมู่ดึก ห้าสหพันธ์ สองผู้ช่วย สามสหาย ยังมีสี่มือสังหารและเก้าแม่ทัพ ดุยเมี่ยพอได้รับการใช้สอยจากยอดขุนพลสยองขวัญพวกมันล้วนมีท่าทีที่ไม่เป็นมิตร

บัณฑิตคงแก่เรียน ราษฎรผู้รักความเป็นธรรมก็เคียดแค้นชิงชังต่อสุนัขรับใช้ของยอดขุนพลสยองขวัญจนจับใจ

ดุยเมี่ยรู้สึกว่าตัวเองเผชิญศัตรูถึงสามด้าน

เมืองงุ่ยเชี้ยเปี่ยมภัยอันตราย คนโฉดชั่วครองเมือง ชาวเมืองเจ็บแค้นมานาน รอโอกาสเคลื่อนไหว ย่อมคิดกำจัดฆ่าตัวเองด้วย

ยังมีนักสู้ผู้กล้าฝ่ายธัมมะ ก็คิดเข่นฆ่า "สุนัขรับใช้" เช่นเขา หากศักดิ์ฐานะของตัวเองถูกเปิดโปง ผู้คนภายในเมืองล้วนกลับกลายเป็นศัตรู

บริวารของยอดขุนพลสยองขวัญก็ไม่ปล่อยปละละเว้นตัวเอง

ซึ่งความจริง ด้วยพฤติการณ์ของยอดขุนพลสยองขวัญ ดุยเมี่ยสามารถใช้หยกปราบกลียุค ฆ่าก่อนแล้วค่อยกราบทูล แต่ยอดขุนพลสยองขวัญกุมอำนาจทางทหาร หากลงมือโดยผลีผลาม ต่อให้ประหารฆ่าคนผู้นี้ได้ ผู้คนจะกล่าวหาว่าเป็นการชิงอำนาจระหว่างขุนนาง มาตรว่า ลงมือล้มเหลว ยอดขุนพลสยองขวัญคงต้องแว้งกัดใส่ สร้างความยุ่งยากให้กับจูกัวะชิงแซ

ดังนั้นไม่อาจเคลื่อนไหวโดยพลการเด็ดขาด

แต่หากเป็นเช่นนี้สืบไป ต่อให้คิดเคลื่อนไหวก็เคลื่อนไหวไม่ได้แล้ว

ไม่ว่าอย่างไร ยังคงอย่าได้แหวกหญ้าให้งูตื่น อย่างน้อยต้องพลาดคดเลือดลางบานตระกูลฮือขางเกงนานวันดองพบกัน ที่เกี่ยวพันถึงแนฮ้วยก่อน ไม่เช่นนั้นต่อให้ฆ่ายอดขุนพลสยองขวัญได้ แนฮ้วยยังคงเป็นผู้ต้องหาที่หลบหนีรายหนึ่ง

ซึ่งความจริง แนฮ้วยกบดานอยู่ที่ใด มีแต่ดุยเมี่ยที่ทราบได้

เพียงแต่ตอนนี้แนฮ้วยกลับกลายเป็นคนดำมืดไม่อาจเผยโฉมได้

...ยอดขุนพลสยองขวัญต้องฆ่าแนฮ้วย หากปล่อยให้ผู้อื่นกล่าวโทษ มิสู้ให้ตัวเองจัดการเอง เพื่อแลกกับความไว้วางใจของยอดขุนพลสยองขวัญ

ดังนั้นดุยเมี่ยเสนอให้ปิดประกาศนำจับแนฮ้วยมิให้แนฮ้วยพลิกฟื้นตัวได้

ขณะที่เขาเสนอแนะ ในใจรู้สึกน่าหัวร่ออยู่บ้าง...มือปราบกลับถูกปราบ คนจับกุมผู้ต้องหากลับกลายเป็นผู้ต้องหาแล้ว

ยากนักที่ยามนี้คุยเมียยังยิ้มออก ทั้งยังดื่มสุราลงไปชามใหญ่

ไม่ยิ้มจะทำอย่างไร หรือจะร่ำไห้?

ภายใต้แรงกดดันอันมหาศาล ท่ามกลางศัตรูทั่วทั้งเมือง หากไม่รับมือด้วยความปลอดโปร่ง คงตื่นเต้นดึงเครียดจนตาย ฉวยโอกาสที่ยิ้มออก ยังคงยิ้มให้มากไว้

คนมีชีวิตอยู่ในโลก ต่อให้เผชิญกับอิทธิพล เผชิญหน้ากับหมัดประจันหน้ากับศัตรู ประสบความโศกศัลย์ การยิ้มสักคราอาจไม่สามารถแก้ไขวิกฤตการณ์ อย่างน้อยสามารถผ่อนคลายความอัดอั้นในอก

คนเดินทางไกล ต้องรู้จักหยุดพักผ่อน
ผู้ที่วิ่งแข่งขันสมควรเปลี่ยนลมหายใจ
เมามายสักครั้งสามารถคลายพันทุกข์
แต่เมามายพันครั้งไม่อาจคลายทุกข์ได้

ดังนั้นสามารถเมามายเป็นครั้งคราว แต่ไม่อาจเมามายตลอดวัน ถือสุราเป็นเพื่อน หยิบยืมสุราผ่อนคลายอารมณ์ ช่วยให้ไม่ต้องแสร้งฝืนความรู้สึก แต่หากดื่มจนเมามาย เมาสุราอาละวาด จะกลายเป็นทาสของสุรา เป็นปีศาจสุราแล้ว

ผู้คนจำนวนมากชอบคิดไม่เข้าใจ บางครั้งดุยเมียดื่มพันจอกไม่เมามาย บางคราดื่มถ้วยเดียวก็เมามาย ซึ่งความจริง เขาคิดเมามายก็เมามาย คิดแจ่มใสก็แจ่มใส

เมื่อเผชิญหน้ากับฝูงจิ้งจอกที่พึงบารมีพยัคฆ์ บางครั้งต้องมองด้วยสายตาเมามาย จึงไม่รู้สึกขยักขย้อนนัก

แต่ในฝูงจิ้งจอกเหล่านั้น มีอยู่ตัวหนึ่งไม่อาจเปรียบเปรยเป็น "จิ้งจอก" หากแต่เป็น "เป็ด"

ทั้งนี้เพราะนางคลับคล้ายเป็ดตัวหนึ่งเกินไป

นางเป็นหนึ่งในสองผู้ช่วยของยอดขุนพลสยองขวัญ ฉายาได้-เชี่ยโกวพั้ว (สตรีอ้วนใหญ่)

สตรีอ้วนใหญ่ไม่งดงาม

กล่าวตามความสัตย์จริง สตรีอ้วนใหญ่ถึงกับขี้ริ้วยิ่ง

แต่สตรีอ้วนใหญ่กลับมีนามอันไพเราะ เรียกว่าเจี่ยเชี้ยวฮวย (มุ่งบุปผา)

ตุยเมี่ยพอนึกถึงสตรีอ้วนใหญ่ ศีรษะก็พองโตขึ้นห้าสิบเท่า

สตรีอ้วนใหญ่นุ่มนวลเอาใจต่อเขา ฤดูร้อนส่งผลแตง ฤดูหนาวกำนัลผ้าห่มให้ มีอยู่ครั้งหนึ่งยังยิ้มอย่างลึกลับ ถามว่า

"นี่ เมื่อคืนท่านนอนห่มผ้าห่ม ใช่หอมหวานเป็นพิเศษหรือไม่?"

ตุยเมี่ยสั่นศีรษะอย่างมึนงง ผ้าห่มใช้คลุมกาย ไม่ได้รับประทานลงท้อง ไหนเลยหอมหวานได้?

สตรีอ้วนใหญ่หน้าแดงซ่าน กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เราห่มผ้าห่มผืนนั้นมาหกปี เมื่อคืนห่มคลุมให้แก่ท่าน ต้องขูดแป้งฝุ่นหอม ขจัดกลิ่นไปก่อน คงเหลือแต่กลิ่นของเรา หาไม่ท่านจะไม่คุ้นเคยแล้ว"

ดุยเมี่ยถึงกับแทบแผดเสียงร้องคร่ำครวญออกมา

มีอยู่ครั้งหนึ่ง สตรีอ้วนใหญ่ยืนตากเสื้อผ้า ใต้แสงแดดสาดส่องเสื้อผ้าเหล่านั้นแขวนบนราวตากผ้า สั่นไหวน้อยๆ ทรวงอกมโหฬารของสตรีอ้วนใหญ่คล้ายแตงทองที่แทบอุ้มน้ำหนักไม่ไหว สั่นกระเพื่อมขึ้นลงเช่นกัน

ดุยเมี่ยมองดูแวบหนึ่ง รู้สึกตาลายสมองหมุน ไม่มองดูอีก แต่รู้สึกมีสิ่งใดคุ้นตา ต้องมองดูอีกครา ค่อยทราบว่าที่สตรีอ้วนใหญ่ชักล้างเป็นเสื้อผ้าของตัวเอง

ความแตกตื่นของดุยเมี่ยครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ทั้งนี้เพราะสตรีอ้วนใหญชักล้างเสื้อผ้าให้แก่เขาเช่นนี้ จะทำให้ผู้คนเข้าใจผิดได้โดยง่าย

ดุยเมี่ยขุ่นแค้นจนส่งเสียงคราง ออกมา ไม่ทันกล่าววาจา สตรีอ้วนใหญ่ก็กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

“ชุยน้อย ท่านดู เราชักล้างเสื้อผ้าให้แก่ท่านสะอาดหรือไม่?”

สตรีอ้วนใหญ่ที่แล้วมาฆ่าคนราวผักปลา ใบหน้าคล้ายหัวเสือพิมพ์บนขนมเปียะโรยงา ทั้งใหญ่ทั้งดุร้าย แต่ยามหยาดเยิ้มแทบคั้นน้ำผึ้งออกมาได้ ทำให้ปังฮวยในห้าดุร้ายใหญ่ ซึ่งอยู่ที่ลานตีกอดหัวร่อออกมามิได้

หัวร่อเพียงคราเดียว

นับแต่นั้นใบหน้าอ้วนของปังฮวยบิดเบี้ยวไปบ้าง พร้อมกับสูญเสียฟันกรามไปสองซี่

ด้วยพลังมือของสตรีอ้วนใหญ่ นี่นับเป็นการยั้งมือไว้ไมตรีแล้ว ด้วยอานุภาพของสตรีอ้วนใหญ่ ห้าดุร้ายใหญ่กระทั่งจดจำความแค้น

ยังไม่กล้าจดจำความแค้นไว้

ความอัปลักษณ์ของสตรีอ้วนใหญ่ นับว่าน้อยครั้งจะประสบพบพานจริง ๆ

นางอ้วนยิ่ง แต่รับประทานน้อยยิ่ง ถึงกับเพียงรับประทานอาหารเจ ไม่รับประทานของคาว ไม่ทราบเป็นเพราะนางอ้วนจนไม่ยอมรับประทาน หรืออ้วนจนไม่จำเป็นต้องรับประทาน สรุปแล้ว นางเป็นสตรีที่เพียงดื่มน้ำจนอ้วนฉุ

ผมเผ้าของนางหยิกงอตามธรรมชาติ คล้ายลวดเหล็กพันกันวุ่นวาย แต่ใบหน้าใหญ่ราวเขียงไม้กลับพอกแป้งฝุ่นหนาเตอะ ที่น่าดื่นใจที่สุดเป็นปากของนาง ยามยิ้มคล้ายอ่างโลหิต ทั้งยังสะท้อนเห็นถึงฟันทองหลายซี่ พอหุบยิ้มกลับเหลือเพียงปากน้อย ๆ รูปกระจับปากหนึ่ง

รูปร่างของนางคล้ายเป็ดตัวหนึ่งจริง ๆ

เป็ดที่ขุนจนอ้วนตัวหนึ่งจริง ๆ

กาลก่อนดุยเมี่ยหลงรักสตรีนางหนึ่ง ก็คล้ายเป็ดน้อยตัวหนึ่ง

เป็ดน้อยที่น่ารักถึงเพียงนั้น

เป็ดน้อยที่ผู้คนพอนึกถึงก็ปีติยินดี บังเกิดความรักถนอม

แต่ที่เบื้องหน้ากลับเป็นเป็ดที่อ้วนใหญ่ตัวหนึ่ง

ทรวงอกของนางคล้ายบ้านสองหลัง ศีรษะปูด เอวหยาบ ตะโพกงอนขึ้น ยามเดินเหินตลอดทั้งร่างสั่นกระเพื่อม คล้ายกับเป็ดจริง ๆ

ที่ทนทานไม่ได้ยิ่งกว่าคือ เป็ดตัวนี้พอกแป้งหนาเตอะ ทาชาดสีเข้ม

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือการลงมือของนาง

นางลงมือด้วยอำมหิต จนถูกชาวยุทธจักรขนานเรียกเป็นนางมาร

ดึงมือ

นางก็ยึดถือเป็นความภาคภูมิใจ

นางคล้ายเป็ดที่ครองความเป็นใหญ่ตัวหนึ่ง เพราะพึ่งพาบารมีพยัคฆ์ของยอดขุนพลสยองขวัญ ยิ่งส่ายอาด ๆวางอำนาจเบื่องโขกว่าเดิม

ที่แล้วมาดุยเมี่ยเพียงหยอกเย้า แต่รักษาศีลธรรมอันดีงามไว้

ความงดงามหรืออัปลักษณ์ของรูปโฉม มิใช่สิ่งที่เลื่อมใสได้เย้ยหยันได้ แต่การเสแสร้งแกล้งดัด วางอำนาจบาตรใหญ่ ดุยเมี่ยรู้สึกเป็นที่ขัดตา

เพียงแต่เขาทราบว่า ยอดขุนพลสยองขวัญไว้วางใจสตรีอ้วนใหญ่ยิ่ง

ไม่เช่นนั้นขุนพลสยองขวัญคงไม่คัดเลือกสตรีอ้วนใหญ่เป็นผู้ช่วยของมันแล้ว

เขายังทราบว่าสตรีอ้วนใหญ่มีความรู้สึกที่ดีต่อตัวเอง

ดังนั้นเขาทั้งไม่ต้องการใกล้ชิดกับนาง แต่ก็ไม่กล้าล่วงเกินนาง

สามารถหลบเลี่ยงก็หลบเลี่ยง หลบเลี่ยงได้ถือว่าเป็นมงคล

แต่คราครั้งนี้ไม่สามารถหลบเลี่ยง ทั้งยังต้องพาตัวเข้าใกล้ชิด

ทั้งนี้เพราะยอดขุนพลสยองขวัญมอบหมายภารกิจแก่สตรีอ้วนใหญ่ประการหนึ่ง

...ให้ฆ่าคนผู้หนึ่ง

ฆ่าผู้ใด?

.....

แม่น้ำวสันต์อุ่นขึ้น เป็ดล่วงรู้ก่อน ตำนี้หากใช้แก่สตรีอ้วนใหญ่ ได้แต่เพิ่มเติมว่าแม่น้ำวสันต์อุ่นขึ้น เป็ดอ้วนล่วงรู้ก่อน

สตรีอ้วนใหญ่ไม่เพียงล่วงรู้ว่า แม่น้ำวสันต์อุ่นขึ้น คล้ายยังสืบทราบว่า น้ำที่ตุยเมี่ยใช้อาบ อบอุ่นหรือเย็นเฉียบ

ดังนั้นนางมักถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของตุยเมี่ย ทำให้ตุยเมี่ยมักสะบัดร้อนสะบัดหนาวขึ้นมา

สตรีอ้วนใหญ่ยิ้มระรื่นแจ่มใส ถามว่า

“เมื่อคืนเราฝันถึงท่านอีก ท่านลองคาดเดาดูว่า เราฝันว่าท่านทำอะไร?”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งหัวร่อคิกคักออกมา

ตุยเมี่ยรู้สึกคล้ายมีแมลงวันโบยบินเข้ามาในมันสมองของเขา

“อุจจาระ”

เขาทราบว่าด่อให้ไม่ตอบคำ ฝ่ายตรงข้ามต้องชวนสนทนาสืบไป ดังนั้นมิสู้ชิงว่ากล่าวให้ฝ่ายตรงข้าม “รู้สำนึกล่าถอยไป”

มิคาดสตรีอ้วนใหญ่โห่ร้องออกมาว่า

“ท่านทราบได้อย่างไร?พวกเรานับว่ามีกระแสจิตสัมพันธ์กันจริงๆ”

กล่าวพลางก้มศีรษะต่ำ สีแดงซ่านเริ่มจากติ่งหู แผ่ขึ้นมายังสองข้างแก้ม ลามถึงลำคอ

ตุยเมี่ยพลันนึกถึงซูบ้อหี่ขึ้นมา

หากสามารถเลียนเยี่ยงมัน ผายลมดังๆออกมาขู่ขวัญนางจนเตลิดหนี ไม่ทราบประเสริฐปานใด

แต่แล้วเขาฉุกคิดว่าทำไม่ได้ หากผายลมออกมา สตรีอ้วนใหญ่เข้าใจผิดคิดว่าเป็นเสียงเรียกร้องขอความรัก ไยมิใช่ย่ำแย่กว่าเดิม?

ยามนั้นสตรีอ้วนใหญ่ถามด้วยความห่วงใยว่า

“ท่านไม่สบายหรือ?”

ดุยเมี่ยเพียงตอบว่า

“ไม่”

สตรีอ้วนใหญ่สะอึกกายเข้ามา กล่าวด้วยความห่วงใยว่า

“เช้าวันนี้ท่านเข้าห้องน้ำหรือไม่”

ดุยเมี่ยได้แต่ตอบคำ “ไม่” อีกครา

สตรีอ้วนใหญ่เบียดตัวเข้าใกล้ กล่าวว่า

“มิน่าเล่าท่านอารมณ์ไม่ดี ท่านอย่างน้อยไม่ได้พบหน้าเราหนึ่งคืน ท่านคิดถึงเราหรือไม่?”

ดุยเมี่ยตอบคำ “ไม่” เป็นคำรบสาม

สตรีอ้วนใหญ่แย้มยิ้มราวดอกเบญจมาศเบ่งบานกล่าวว่า

“ท่านเอียงอาย ท่านหน้าเปราะบาง ไม่สะดวกกับการยอมรับกระมัง?”

ดุยเมี่ยไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป หวนนึกถึงตัวเองเป็นลูกผู้ชายกลับถูกผู้คนหยอกเย้าเช่นนี้ หากทนทานได้ ยังมีเรื่องใดทนทานรับไม่ได้ ตัวเองเพียงทำหน้าที่ไส้ศึก หาใช่เป็นหมอนข้างของนางโจรนี้ไม่ ดังนั้นหักใจหมายกล่าววาจารุนแรงออกไป

แต่หมัดเหล็กไม่ต่อยใบหน้ายิ้มแย้ม อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามยังเป็นสตรี มาตรว่าขี้ริ้วไปบ้าง จะอย่างไรเป็นสตรีนางหนึ่ง

ลูกผู้ชายที่แท้จริง จะไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับสตรี

...นอกจากสตรีเป็นฝ่ายตอแยก่อน

นั้นก็ใช่แล้ว นางตอแยเขาแต่แรก เขาสมควรด่าทอนางว่า “สตรีอ้วนใหญ่ ท่านไยไม่ปัสสาวะส่องดูว่าตัวเองอัปลักษณ์เพียงไหน ที่ข้างบ่อบริเวณตีกหลังของได้เจียงกุนเลี้ยงเต่าไว้ ยังมีสีผิวเรียบลื่นกว่าท่าน ดูจากสารรูปของท่าน คล้ายรับประทานมูลอีกาจนเดิบใหญ่”

เช่นนี้ร้ายกาจพอกระมัง ? ทำร้ายจิตใจของนางเพียงพอกระมัง?

...ชุยเลียกเชียงเอยชุยเลียกเชียง เจ้าเป็นลูกผู้ชายชาตรี กลับถือการทำร้ายจิตใจสตรีนางหนึ่งเป็นความภูมิใจ มาดว่านางขี้ริ้วไปบ้าง แต่ยังเป็นสตรีนางหนึ่ง มาดว่านางมิใช่สตรีอ่อนแอ แต่ก็มิใช่บุรุษแน่นอน

ตุยเมี่ยบังเกิดความคิดพลุ่งพล่านสับสน แต่ยังคงไม่ยอมพาตัวตกต่ำจนเย้ยหยันรูปโฉมของสตรีนางหนึ่ง

ยามนั้น สตรีอ้วนใหญ่ลอบเบียดตัวเข้ามา จนกระทบถูกตุยเมี่ยยิ้มอย่างลึกลับกล่าวว่า

“ท่านคิดถึงเราอีกแล้ว ใช่หรือไม่?”

...สวรรค์

ตุยเมี่ยแทบโห่ร้องออกมา เหตุการณ์ถึงขั้นนี้มิสู้จากไปแต่เนิ่นๆ

ตุยเมี่ยพึมพำว่า

“ข้าพเจ้ายังมีเรื่องสำคัญรอกระทำ ข้าพเจ้าต้องไปก่อน”

เขาตกลงใจปลีกตัวจากไป

จะอย่างไรด้วยวิชาตัวเบาของเขา ขอเพียงทุ่มเทฝีเท้า “จากไป” ต่อให้ยอดขุนพลสยองขวัญมาด้วยตัวเอง ก็ไม่แน่ว่าจะสกัดขัดขวางได้

เขาจากไปแล้ว จากไปรวดเร็วยิ่ง

สตรีอ้วนใหญ่เห็นตุยเมี่ยบอกไปเป็นไปย่อมไม่เบิกบานใจกล่าวว่า

"ได้เจียงกุนใช้เราไปกำจัดเภทภัยสำคัญรายหนึ่ง ให้เรานัดหมายผู้ช่วยคนหนึ่ง เราความจริงคิดชักชวนท่าน แต่ท่านร้อนรุ่มใคร่จากไป ได้แต่ชักชวน..."

ตุยเมี่ยความจริง "พลิ้ว" ขึ้นถึงบนกำแพงดึก พอได้ยินสตรีอ้วนใหญ่กล่าวคำ "ได้เจียงกุน" ใช้เราไปกำจัดเภทภัยสำคัญรายหนึ่ง...ก็ "พลิ้ว" กลับมา

พลิ้วลงถึงข้างกายของสตรีอ้วนใหญ่ ราวกับใบไม้แห้งที่อยู่ในโอวาทใบหนึ่ง

เขาได้แต่ฝืนใจกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

"ข้าพเจ้าความจริงมีเรื่องสำคัญรอกระทำ แต่ท่านเมื่อมีเรื่องข้าพเจ้าได้แต่ช่วยสะสางก่อน"

...ยอดขุนพลสยองขวัญคิดกำจัดเภทภัยสำคัญ ต้องสืบสาวให้กระจ่างชัด หากว่ามันเสาะพบแนฮ้วย ตัวเองได้แต่ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

สตรีอ้วนใหญ่สนิทสนมจนร่างแทบละลายเป็นน้ำหวานกองหนึ่ง ถามเสียงหยาดเยิ้มว่า

"ท่านกระทำเพื่อเรา?"

ตุยเมี่ยหักใจกล่าวว่า

"ถูกแล้ว"

คำพูดบอกกล่าว รู้สึกลิ้นคล้ายกับชาด้านขึ้นมา

"ท่านดียิ่ง"

สตรีอ้วนใหญ่ยามสำนึกตื้นตัน แม้ไม่ถึงกับทอดตัวให้ในบัดดล แต่ก็จูบแก้มดุยเมี่ย บังเกิดเสียงดังสดใสคราหนึ่ง

ดุยเมี่ยรู้สึกว่า ซุ่มเสียงนี้คล้ายเป็นจุกไม้ที่ใช้อุดปากขวดสุรา ยัดเข้ามาในใบหูของเขา ทำให้โสดประสาทของเขาใช้การไม่ได้ไปชั่วขณะ

เขารู้สึกว่าตัวเองคล้ายถูกกัดใส่คำหนึ่ง

...โอ เป็นมือปราบเช่นนี้ มีสู้เป็นผู้ต้องหาประเสริฐกว่า

ขณะที่สตรีอ้วนใหญ่คล้องแขนเขา กระโดดโลดแล่นถึงหน้าห้องโถงแปดแข็งข้อ ราวกับคชสารที่บินได้ตัวหนึ่ง ดุยเมี่ยทางหนึ่งอดทนกลั้นกลืน ทางหนึ่งครุ่นคิดเช่นนี้

"เรามีความในใจประการหนึ่ง เรามีบุตรชายคนหนึ่ง แต่มันอายุเยาว์ไม่รู้ความ ยังไม่เติบใหญ่ก็ริรัก นับตั้งแต่เงียวเงียวโกวเนี้ยถูกแนฮ้วยทำร้ายเสียชีวิต บุตรชายเราก็เฝ้าหม่นหมองตลอดเวลา"

ยอดขุนพลสยองขวัญเห็นดุยเมี่ยเข้ามา ก็ขยายความที่กล่าวกับเสียงไต้ชือและพวกว่า

"พวกท่านมีคนคุ้นเคยอยู่ในเมืองหลวง ขอให้ช่วยแนะนำตำแหน่งหน้าที่ให้แก่มัน เราผู้แซ่เล่งจะสำนึกขอบคุณยิ่ง"

เสียงไต้ชือรีบกล่าวว่า

"เชี่ยวกุกกงจื้อมีส่วนสัดเลิศล้ำ สามารถรับหน้าที่สำคัญ พร้อมกับนั้นทางบ้านเมืองกำลังต้องการใช้คน เพียงไม่ทราบได้เจียงกุนกำหนด

อนาคตของเชี่ยวกุกกงจื้ออย่างไร”

ยอดขุนพลสยองขวัญลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน กล่าวว่า

“เรากลับมุ่งหวังให้บุตรชายเรามีประสบการณ์ด้านต่างๆ ภายหน้าจะได้ทำงานใหญ่ เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) รักชาติบ้านเมืองประกอบคุณงามความดีมากมาย คัดเลือกคนจงรักภักดี ประจำตามกรมกองต่างๆ เพียงแต่ตำแหน่งของกรมราชทัณฑ์ กับตึกได้ลี้ยี่ยังอยู่ในความควบคุมของจิ้งจอกเฒ่าแซ่จูกัวะ เราคิดว่าบุตรชายเราทางที่ดีรับตำแหน่งในกรมราชทัณฑ์ จะได้เป็นดุลถ่วงฝ่ายจิ้งจอกเฒ่าแซ่จูกัวะไว้พร้อมกับรับใช้เสี่ยงเอี้ยอีกแรงหนึ่ง”

นี่ย่อมเป็นการดีดลูกคิดรางแก้วของยอดขุนพลสยองขวัญ

ยามนี้ มหาเสนาบดีฉั่วเกียแผ่อิทธิพลครอบคลุมทุกกรมกองในบ้านเมือง มีเพียงส่วนน้อยที่เป็นของจูกัวะชิงแช หากบุตรชายตัวเองสามารถแทรกซึมเข้าไป ปรับพื้นฐานภายในไว้ บวกกับตัวเองคอยหนุนเสริมอยู่เบื้องนอก เสี่ยงเอี้ยย่อมให้ความสำคัญต่อมันสองพ่อลูกกว่าเดิม

เสียงได้ชือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“นี่ไม่เป็นปัญหา ตอนนี้แนฮ้วยใช้หยกปราบกลียุคโดยพลการฆ่าคนก่อการร้าย ถูกตามล่านำจับ จะชาเร่วยอมยากรอดพ้นจากความตาย เมื่อถึงเวลา พวกเราขอเพียงรายงานขึ้นไปว่า แนฮ้วยถูกเชี่ยวกุกกงจื้อจับกุมฆ่าทิ้ง เชี่ยวกุกกงจื้อย่อมได้แทนที่แนฮ้วย หลังจากนั้นย่อมก้าวข้ามภูเขาลูกแล้วลูกเล่าไปได้”

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“เสียงได้ชืออันร้ายกาจ พวกท่านผู้ใดคิดโป้ปดมดเท็จ อย่าลืม

เสาะหาเสียงได้ชือ รับรองว่ามันสามารถบิดเบือนจากขาวเป็นดำ ทั้งแนบเนียนไร้ช่องโหว่”

เสียงได้ชือรับฟังคำชมเชยนี้จะหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา รีบกล่าวว่า

“ไม่กล้ารับ เรื่องที่แนฮ้วยถูกเชี่ยวกุกฆ่าทิ้ง เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน ด้วยความเฉลียวฉลาดของเชี่ยวกุกกงจื้อ บวกกับการวางแผนอย่างแยบคายของไต้เจียงกุน ย่อมกระทำได้โดยง่ายดาย”

ยอดขุนพลสยองขวัญเพียงหัวร่อคราหนึ่ง หันไปถามดุยเมี่ยว่า

“ชุยเฮียดี่ ท่านคิดเห็นอย่างไร?”

ดุยเมี่ยรีบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเห็นว่ายังคงเสาะหาร่องรอยของแนฮ้วยก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

ยอดขุนพลสยองขวัญเลิกคิ้วข้างหนึ่ง กล่าวว่า

“ท่านไม่ล่วงรู้ร่องรอยของแนฮ้วยหรือ?”

ดุยเมี่ยใจสั่นสะท้าน ปากกล่าวว่า

“ขอแสดงความยินดีต่อไต้เจียงกุน”

“มีอันใดน่ายินดี?”

“ฟังจากปากคำไต้เจียงกุน แสดงว่าพบเห็นร่องรอยแนฮ้วยแล้ว”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวเป็นเชิงยิ้มไม่เชิงยิ้มว่า

“ตอนนี้ยังไม่ แต่ว่าใกล้แล้ว”

ดุยเมี่ยรับฟังจนใจหายวูบ ปากไม่กล้าชักช้า กล่าวว่า

“จะอย่างไรมันซ่อนตัวไว้ก็ไม่มีประโยชน์ มันเป็นผู้ต้องหา มี

ความผิดติดตัว ไม่ว่าจับเป็นหรือจับตาย ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน”

ยอดขุนพลสยองขวัญลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยนอีกครา กล่าวว่า

“มันพ้นข้อหาได้?”

ตุยเมี่ยกับเสียงได้ชือพากันกล่าวว่า

“เป็นไรหรือ?”

ทั้งสองล้วนเป็นคนชาญฉลาด

คนชาญฉลาดรู้จักว่า เมื่อใดควรรับฟัง เมื่อใดควรกล่าววาจา เมื่อใดควรถามไถ่ มีแต่คนโง่เขลาที่เข้าใจว่าตัวเองชาญฉลาด จึงอวดรู้ทุกเรื่องราว ที่ไม่ล่วงรู้ไม่จำเป็นต้องถาม เข้าใจว่าหากตัวเองไม่กล่าว ผู้อื่นก็ไม่ล่วงรู้ว่า ตัวเองรอบรู้สักเท่าใด

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“ขอเพียงมีคนผู้หนึ่งปรากฏขึ้นกล่าววาจาแนะ ข้วยจะพ้นข้อหาแล้ว”

ตุยเมี่ยถามว่า

“ผู้ใด?”

เขาสมควรถามเช่นนี้

ทั้งนี้เพราะเขาทราบว่า ยามอยู่เบื้องหน้าผู้นำที่เฉลียวฉลาดสุดยอด การ “แสร้งเป็นเข้าใจ” กับ “แสร้งเป็นไม่เข้าใจ” ล้วนเป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่งยวด

พร้อมกับนั้น เขาเองก็ต้องการทราบจริงๆ

ยอดขุนพลสยองขวัญเพียงยิ้มเล็กน้อย หาตอบคำไม่ เพียงกล่าวกับสตรีอ้วนใหญ่ว่า

"คนผู้นั้นขอมอบต่อท่านแล้ว"

สตรีอ้วนใหญ่รับคำคราหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญถามอีกว่า

"ยามจัดการกับศัตรูที่ท่านไปคุ้นเคยผู้หนึ่ง โดยปรกติท่านจะทำอย่างไร?"

สตรีอ้วนใหญ่ขบคิดแล้วกล่าว

"สนใจไยกันว่ามันเป็นใคร ให้ใช้จุดแข็งของเรารวบรวมกำลังบุกจู่โจมเข้าไป ก็ใช้ได้แล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญหันไปถามแม่ทัพที่สามนามซีทู้ป๊วกเต๋าว่า

"ท่านเล่า?"

ซีทู้ป๊วกเต๋ายิ้มประจบกล่าวว่า

"ค้นหาจุดอ่อนของมัน จากนั้นลงมือต่อส่วนที่อ่อนแอของมัน"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวถามเสียงไต้ซือว่า

"ท่านเล่า?"

เสียงไต้ซือกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ทั้งหมดขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลง"

"การเปลี่ยนแปลง?"

"ผู้คนและเรื่องราวล้วนมีการเปลี่ยนแปลง ขณะที่มันเกิดการเปลี่ยนแปลง เราจะมองหาโอกาส เกาะกุมจุดแห่งการเปลี่ยนแปลง เพื่อใช้พิชิตชัย"

ยอดขุนพลสยองขวัญผงกศีรษะกล่าวว่า

"หมายความว่าคำนวณศัตรูชิงเคลื่อนไหวก่อน ใช่หรือไม่?"

เสียงได้ซือรับคำคราหนึ่ง ยอดขุนพลสยองขวัญหันไปถามดุลาการเย็นเอี้ยกังว่า

“ท่านเล่า?”

เอี้ยกังกล่าวด้วยท่าทีที่ปราศจากจิตครั่นคร้ามว่า

“ขณะที่เราเผชิญกับศัตรู เราไม่ต้องการทำความเข้าใจกับศัตรูมากเกินไป กลับบังเกิดจิตกริ่งเกรง กระทบกระเทือนต่อกำลังขวัญ ยังคงโถมเข้าไป ใช้ฝีมือแท้จริงเข้าจัดการ”

ยอดขุนพลสยองขวัญหันไปถามดุยเมี่ยว่า

“ท่านมีความเห็นอันสูงส่งใด?”

ดุยเมี่ยน้อมกายลงกล่าวว่า

“ไม่กล้ารับคำ “ความเห็นอันสูงส่ง” แต่ไม่ว่าผู้คนและเรื่องราวล้วนมีสิ่งที่ผู้คนทั่วไปมองไม่เห็น ข้าพเจ้าจะลงมือต่อสิ่งที่ผู้คนทั่วไปมองไม่เห็นนั้น”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“หมายความว่าให้ค้นหาช่องโหว่ของศัตรูแล้ว?”

“ส่วนที่มองไม่เห็น บางครั้งไม่แน่ว่าเป็นช่องโหว่ เพียงจู่โจมใส่ตำแหน่งที่ต้องชนะ หรือจโจมใส่ตำแหน่งที่ต้องปราชัยเท่านั้น”

“อย่างนั้นท่านค้นพบส่วนที่มองไม่เห็นของเราแล้วหรือไม่?”

ดุยเมี่ยกล่าวด้วยสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

“ได้เจียงกุนเป็นผู้มีพระคุณของข้าพเจ้า หาใช่ศัตรูไม่ อย่าว่าแต่ได้เจียงกุนเองมองการณ์ไกล มีข้อสังเกตลึกซึ้ง สิ่งที่ข้าพเจ้ามองเห็นได้เจียงกุนพบเห็นแต่แรกแล้ว”

ยอดขุนพลสยองขวัญหยีตาลงกล่าวว่า

“ท่านรู้จักกล่าววาจานัก”

ตุยเมี่ยถามบ้างว่า

“เพียงไม่ทราบวิธีการของไต้เจียงกุนเป็นอย่างไร?”

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่บ่งบอกในบัดดล ย้อนถามว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า เด็กทารกผู้หนึ่งเมื่อเผชิญกับเรื่องราวที่ไม่เคยเห็น หรือไม่คุ้นเคย มันใช้วิธีใดเข้าใกล้ชิด และทำความรู้จักมัน?”

คราครั้งนี้ ตุยเมี่ย เอี้ยกัง เสียงไต้ซือ ซีทู้ป๋วกเต๋าและสตรีอ้วนใหญ่พากันสั่นศีรษะ

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“ก่อนอื่นให้มองการณ์ไกล วางแผนแล้วค่อยเคลื่อนไหว จากนั้นเข้าไปชมดูในระยะใกล้ ใช้มือผลัก ยกเท้าเตะ ลองทุบดูสักครั้ง สูดดมสักครา ดูว่าแยกออกได้หรือไม่ คลานเข้าไปได้หรือไม่ รับประทานลงท้องไปได้หรือไม่ สุดท้ายจึงรวมจุดอ่อนของศัตรูเข้าด้วยกัน ผนึกจุดแข็งของตัวเองเอาไว้ เปิดฉากจู่โจม เพื่อหวังชัยชนะ”

เสียงไต้ซือทอดถอนใจกล่าวว่า

“วิธีการของไต้เจียงกุน เป็นการรวมวิธีของพวกเราเข้าไป แต่สำนึกใหม่ และเจตนาอันลึกล้ำ สุดที่พวกเราจะเทียบเทียมได้”

มันสอพลอผู้เป็นเจ้านาย โดยที่หน้าไม่แดง ลมหายใจไม่ถี่เร็ว ทั้งชำแรกแทรกซึมไปทุกรูขุมขน ประการนี้ตุยเมี่ยต้องยอมรับนับถือในใจ

ยอดขุนพลสยองขวัญสั่งต่อสตรีอ้วนใหญ่ว่า

"คนที่ท่านคิดจัดการ ความจริงเผยจุดอ่อนออกมาแล้ว ขอเพียงท่านนำผู้ช่วยหนึ่ง ก็จะจัดการมันได้ ขอเพียงใช้วิธีที่เราสอนแก่ท่านก็สามารถบีบเค้นมันตกตาย ราวกับเด็กทารกบดบี้มดปลวกตัวหนึ่ง"

มันกล่าวด้วยอารมณ์ขันว่า

"แน่นอน มันมิใช่มดปลวก พยัคฆ์ที่รับบาดเจ็บยังมีเขี้ยวเล็บอยู่แต่ท่านก็มิใช่เป็นเพียงเป็ดที่ขาแพลงตัวหนึ่ง ใช่หรือไม่?"

สตรีอ้วนใหญ่รับคำด้วยเสียงอันดัง ท่าทางคล้ายเห็นความตายเป็นเรื่องคืนสู่มาตุภูมิก็ปาน

นางแม้มีหน้าตาราวเสือร้าย แต่องคาพยพทุกส่วนล้วนบี้แบน เป็นเหตุให้ส่วนที่นูนออกมาของร่างท่อนบนเป็นทรวงอก ส่วนที่โตดเด่นออกมาทางด้านหลัง ย่อมเป็นตะโพก ซึ่งยามเยื้องย่างคล้ายเป็ดเดินเตาะแตะ

ตุยเมี่ยพลันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น
นี่อาจบางทีเป็นสตรีอันร้ายกาจนางหนึ่ง

...นางทราบว่าตัวเองขี้ริ้ว ดังนั้นมักก่อเรื่องชวนหัวขึ้น กลายเป็นตัวตลกของทั้งหมด ซึ่งความจริง สตรีเช่นนี้ร้ายกาจยิ่ง อย่างน้อยร้ายกาจกว่าผู้คนที่เข้าใจว่าตัวเองยอดเยี่ยม ขณะที่ผู้อื่นหัวร่อเยาะนาง นางก็ไต่เต้าขึ้นถึงตำแหน่งรองผู้นำสหพันธ์แล้ว

สตรีเช่นนี้ต้องไม่โง่เขลาเด็ดขาด

...ขณะที่ท่านหัวร่อเยาะสตรีนางหนึ่งทั้งอ้วนฉุทั้งอุ้ยอ้าย ทั้งโง่เขลาทั้งใฝ่ต่ำ ย่อมต้องไม่ระวังป้องกันสตรีนางนั้น ขณะที่ท่านหัวร่องอหงาย นางก็ฆ่าท่านไปร้อยพันครั้งแล้ว

ดุยเมี่ยหวังว่านี่เพียงเป็นความเข้าใจที่ผิดพลาดประการหนึ่ง

เขายังหวังให้สตรีอ้วนใหญ่คัดเลือกเขาเป็นคนร่วมทาง

ทั้งนี้เพราะเขาต้องการทราบว่า ที่แท้เป็นผู้ใดช่วยให้แนฮ้วยพ้นผิดได้

สตรีอ้วนใหญ่กลับกล่าวว่า

"ท่านมีเรื่องรอกระทำ เราได้แต่คัดเลือกผู้อื่นร่วมทาง"

นางเลือกตัวชีทู้ป๊วกเต๋า

ดุยเมี่ยขุ่นแค้นจนแน่นอก

...สตรีอ้วนใหญ่กลับไม่เลือกเขา

...สตรีอ้วนใหญ่กลับไม่สนใจเขา

หากนี่เป็นสตรีที่งดงามนางหนึ่ง ดุยเมี่ยยังทนทานรับได้ ยามนี้เขากลับถูกสตรีที่เขาไม่เห็นอยู่ในสายตาหยามดูแคลน สร้างความขุ่นเคืองใจแก่เขายิ่ง

อาจบางทีผู้คนเป็นเช่นนี้

สิ่งที่ได้มาไร้คุณค่า สิ่งที่ไม่ได้ครอบครองค่อยอาวรณ์

ดุยเมี่ยตกลงใจสะกดรอยตาม

เขาคาดคิดว่าสตรีอ้วนใหญ่กับชีทู้ป๊วกเต๋าจะไปยังที่ใด ใช่เป็น

ร้านอาหารย่งเอี้ยงปิ่งเตียม (ร้านอาหารดลอดกาล) หรือไม่ ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยซ่อนตัวอยู่ที่นั้น

...สถานที่นั้นอยู่ในเมืองงุ่ยเชี้ย มิหนำซ้ำอยู่ในความดูแลของบริวารสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ฉายาฮงชิ้ง (เทพทมิฬ) เบ๊ยื่อ กับอักซัวะ (มารดุร้าย) โข่วเนี่ย

...แต่นับตั้งแต่ยอดขุนพลสยองขวัญประหารฆ่าผู้ช่วยอันเข้มแข็งเชี่ยวเกี่ยมเจ็ง เทพทมิฬกับมารดุร้ายล้วนเป็นพี่น้อง ร่วมสาบานกับเชี่ยวเกี่ยมเจ็ง ทั้งยังได้รับพระคุณจากเชี่ยวเกี่ยมเจ็ง ดังนั้นในใจไม่ยอมรับนับถือต่อยอดขุนพลสยองขวัญ แต่ก็ไม่กล้าแข็งข้ออย่างเปิดเผย จึงลอบสวามิภักดิ์ต่อจูกัวะชิงแซ กลายเป็นสายภายในให้แก่ตุยเมี่ย

...การซ่อนตัวบุคคลที่ฝ่ายตรงข้ามต้องการตัวอยู่ในใจกลางสำคัญของศัตรู คาดว่ายอดขุนพลสยองขวัญที่เฉลียวฉลาดสุดยอด คงคาดคิดไม่ถึงกระมัง?

อย่างนั้นคืนนี้ยอดขุนพลสยองขวัญสั่งให้สตรีอ้วนใหญ่กำจัดฆ่าผู้ใดกันแน่?

ตุยเมี่ยอาศัยวิชาตัวเบาอันเลิศล้ำสะกดรอยตาม โดยที่สตรีอ้วนใหญ่และชีหู้ป๊วกเด๋ำไม่รู้สึกตัว มาถึงตั่วชุนฮ้วง (บ้านแฝงวสันต์)

นี่สร้างความตื่นตระหนกให้แก่ตุยเมี่ยมากแล้ว

บ้านแฝงวสันต์เป็นสถานที่ซึ่งยอดขุนพลสยองขวัญแบ่งปันจากหมู่ตึกสักการะฟ้า ยกให้เขาพักอาศัย

...หรือว่าบุคคลที่ยอดขุนพลสยองขวัญคิดใคร่ฆ่าเป็นเรา

...หากแม้นใช่ เมื่อครู่ตอนอยู่ในห้องโถงแปดแข็งข้อไฉนไม่ลงมือ?

ยามนั้นสตรีอ้วนใหญ่และชีทู้ป๊วกเต๋ำล้วนหยุดยั้งบนสะพานตอลั้งเกี้ย (สะพานตาบกล้วยไม้) ซึ่งทอดสู่บ้านแฝงวสันต์

สตรีอ้วนใหญ่เหลียวหน้ามาแย้มยิ้มพริ้มพราย จากนั้นเป็นชีทู้-ป๊วกเต๋ำร้องเรียกว่า

"ชุยเฮีย ชุยเฮีย"

มันคล้ายเรียกหาชื่อเล่นของบุตรชายคนเล็ก เรียกหาอย่างสนิท-สนม ทั้งยังเป็นมิตร

ตุยเมี่ยรับฟังจนสมองพองโตขึ้นมา

ชีทู้ป๊วกเต๋ำกล่าวอีกว่า

"ออกมาเถอะ ชุยเฮีย วิชาตัวเบาของท่านสูงเยี่ยมจนเราจับไม่ได้ ไม่ทันพบเห็น แต่จมูกของเรายังปราดเปรียวกว่าสุนัข เราสูดได้กลิ่นสุราในน้ำเต้าของท่าน ที่ท่านดื่มในวันนี้เป็นสุราฦ๊กเน็กเฮียงกระมัง ไยไม่แบ่งปันแก่เราสักจอก?"

ตุยเมี่ยสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ

...ที่แท้พวกมันทราบว่าเราสะกดรอยตาม

ชีทู้ป๊วกเต๋ำเลิกคิ้วกล่าวว่า

"ชุยเฮีย พวกเราเป็นพวกเดียวกัน ไยต้องลับๆล่อๆ หลบๆซ่อนๆ? หากแม้นเป็นเช่นนี้ แสดงว่ามีจิตเจตนาเคลือบแฝงแล้ว"

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ ตุยเมี่ยมิอาจไม่ปรากฏกายแล้ว

แต่ตุยเมี่ยไม่ปรากฏกาย

ชีทู้ป๊วกเต๋ำร้องเรียกหลายครา สตรีอ้วนใหญ่คล้ายกำลังชมดูงิ้ว มิหนำซ้ำยังเป็นงิ้วเรื่องสนุกสนาน ในที่สุดหัวร่อคิกออกมา กล่าวว่า

"ใช่หรือไม่ เราบอกแล้วว่าชุยเอี้ย (นายแช่ชุย) มิใช่คนเช่นนั้น"

ชีทู้ป๊วกเต๋ำไม่ทราบวางหน้าไว้ที่ใดดี ปากยังกล่าวว่า

"เป็นได้เจียงกุนสั่งไว้ทุกเรื่องราวให้ระมัดระวังดังนั้นเราทดสอบดู"

สตรีอ้วนใหญ่หัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"หากว่าเขาอยู่ ย่อมประสบผล เขาไม่ได้มา ไหนเลยใช้ได้ผล?"

ชีทู้ป๊วกเต๋ำหันกายไป กล่าวว่า

"อย่างนั้นรีบไปเถอะ ไม่เช่นนั้นเจี่ยไท้ซือคนเดียวสยบคนไม่ได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจรับผิดชอบ"

ทั้งสองพุ่งผ่านสะพานดาบกล้วยไม้ มุ่งหน้าไปยังบ้านแฝงวสันต์... บ้านแฝงวสันต์ไม่เพียงเป็นที่อยู่ของตุยเมี่ยเสียงได้ซือและเจี่ยไท้ซือล้วนพักอยู่ที่นั้น

ตุยเมี่ยที่ไม่ปรากฏกาย เพราะสืบเนื่องจากชีทู้ป๊วกเต๋ำเอ่ยถึงสุรากุ๊กเน็กจิ้ว

...เช้าวันนี้เอี้ยกังเพื่อสอบถามว่า เขาดื่มสุราอะไร

...ชีทู้ป๊วกเต๋ำจงใจเอ่ยถึงกลิ่นสุรา แสดงว่ามันเองก็ไม่แน่ใจว่าตุยเมี่ยใช่ติดตามมาหรือไม่ จึงกล่าวทดสอบดู

ดังนั้นตุยเมี่ยดกลงใจไม่ออกไป

แต่คราครั้งนี้ไม่ว่าเขาถูกบีบบังคับให้ปรากฏกายหรือไม่ สภาพความเป็นอยู่ของเขาล่อแหลมอันตรายยิ่ง แม้แต่คำตอบของเขาเมื่อเช้า

วันนี้ ชีทู้ป๊วกเต๋ำยังจดจำขึ้นใจ แสดงว่าคนของยอดขุนพลสยองขวัญนึกระแวงสงสัยเขา ระแวดระวังเขาแต่แรก

แต่ดุยเมี่ยในดอนนี้ไม่มีเวลาสนใจตัวเอง

สิ่งที่เขากังวลสนใจคือ

...ที่แท้เป็นผู้ใดถูกเจี่ยไท้ชือ"สยบ"ไว้?

...คนผู้นี้มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับความบริสุทธิ์พ้นมลทินของแนฮ้วย?

เมื่อถึงหน้าประตูเก็กสุยฮึง (เรือนเบญจมาศนิทรา) ในเขตบ้านแฝงวสันต์ ที่หน้าประตูมีไก่หลายตัวคุ้ยหาอาหารและสุนัขตัวหนึ่งงีบหลับอยู่

สตรีอ้วนใหญ่กับชีทู้ป๊วกเต๋ำสบตากันวูบคนหนึ่งอ้อมถึงประตูหลัง คนหนึ่งเฝ้าอยู่ประตูหน้า เสียงโครมครามเมื่อทลายประตูเข้าไปโดยพร้อมเพรียง สร้างความแตกตื่นแก่ไก่และสุนัขจนเตลิดหนีวุ่นวาย

พริบตาที่ประตูถูกกระแทกทลาย ดุยเมี่ยก็พุ่งผ่านหน้าต่าง ถลันเข้าไปในเรือนเบญจมาศนิทรา

เขาไม่เฝ้าอยู่นอกประตู

...ด้วยฝีมือของสตรีอ้วนใหญ่และชีทู้ป๊วกเต๋ำ หากภายในเรือนเกิดเรื่องขึ้น เขาคิดช่วยเหลือคงไม่ทันท่วงที

เขามีขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็ง

...มีแต่คนที่กล้าขี่เสือ ต่อยเสือร้าย จึงทราบว่าอันใดเป็นขวัญพยัคฆ์

เขากลับเข้าไปในเรือนในชั่วพริบตา มิหนำซ้ำยังรวดเร็วกว่าสายฟ้า

เขาก็เสาะพบที่ซ่อนตัว กลืนเป็น “ร่างเดียว” กับวัตถุภายในห้อง

ต่อให้พินิจพิจารณาโดยละเอียด ก็คล้ายไม่มีข้อแตกต่าง

แต่เครื่องเรือนภายในห้องที่ผู้คนซ่อนตัวได้มีแต่เตียง ตู้ใหญ่ โต๊ะ หนังสือและฉากกั้นรวมสี่ชิ้น

...ดุยเมี่ยซ่อนตัวอยู่ที่ใด

ภายในห้องมีผู้คนสี่คน ความจริงมีเพียงสองคนบวกกับสองคนที่บุกรุกเข้ามา รวมเป็นสี่คน...ซึ่งความจริงมีทั้งสิ้นห้าคน อีกคนหนึ่งลอบแฝงกายเข้ามา

ดุยเมี่ยพอถลันเข้ามา ขั้นแรกก็เสาะหาที่ซ่อนตัวไว้ ขั้นที่สองคือสำรวจสภาพภายในห้อง

ภายในห้องนอกจากสตรีอ้วนใหญ่และชีทู้ป๊วกเต๋าที่เพิ่งบุกรุกเข้ามา ความจริงมีอยู่สองคน

สีหน้าของคนทั้งสองล้วนไม่ดีนัก

คนหนึ่งเป็นบุรุษ

คนหนึ่งเป็นสตรี

บุรุษมีอายุไม่สูงวัยนัก แต่ดูไปเหน็ดเหนื่อยยิ่ง ชรายิ่ง อ่อนล้ายิ่ง ที่ว่าท้อแท้ทอดอาลัย หัวใจตายด้าน คาดว่าคงเป็นลักษณะนี้

ตลอดทั้งร่างของมันมีกลิ่นชนิดหนึ่ง

เป็นกลิ่นยา

สตรีอายุเยาว์ยิ่ง เปลือกนอกเฉิดฉันยิ่ง

คิ้วของนางคมเข้มเช่นบุรุษ แต่เฉิดฉัน ริมฝีปากแดงราวเปลวเพลิง ดูไปเฉิดฉัน ดวงตาคมดุร้าย เป็นความเฉิดฉัน ตลอดทั้งร่างของนางแฝงความองอาจของบุรุษ แต่ก็เฉิดฉันยิ่ง แม้แต่ไฝบนหน้าผากด้านซ้ายก็แต่งแต้มเป็นสีสันอันเฉิดฉัน

แต่ว่าสีหน้านางไม่สู้ดีนัก

คล้ายกับรับบาดเจ็บ และคล้ายถูกพิษ

ซึ่งความจริง นางรับบาดเจ็บ ทั้งยังถูกพิษ

สตรีอ้วนใหญ่พอเข้ามา ก็ยื่นหน้าเข้าหาเจี่ยไท้ชือซึ่งหน้าซีดเผือดถามอย่างร้อนรนว่า

“เป็นอย่างไร?”

เจี่ยไท้ชือถามเสียงอ่อนล้าว่า

“นางคือเชียวเชียงกง (คุณชายน้อย) ลี้เกี่ยฮวย”

สตรีนางนั้นพอเห็นผู้คนสองคนบุกรุกเข้ามา ดวงตาก็ทอแววแตกดื่นลนลานขึ้น

นางเฉิดฉันปานนั้น เป็นเหตุให้เค้าความดระหนกที่แสดงออก ก็แฝงสีสันอันเฉิดฉัน ชวนให้ผู้อื่นคนน็กเวทนา

ชุนพลสัประยุทธ์เป็นบุคคลที่ถือความสัประยุทธ์เป็นความสุข จุดเด่นของผู้ประสบความสำเร็จคือ ไม่ยึดถือความพ่ายแพ้เป็นเรื่องราวใด และไม่เห็นความสำเร็จเป็นเรื่องใหญ่โตเอันใด

หมอหลวงเจี่ยไท้ชือที่เป็นหมอมีชื่อเสียง เป็นเพราะมันถือการรักษาคนเป็นความสุข ไม่ว่ารักษาคนจนทุเลาหายดี หรือวางยาผู้คนจนดกตาย มันล้วนถือเป็นธารธาราแห่งความสุข ดุจเดียวกับค้นพบฤทธิ์ยาของยาใหม่ และประสิทธิภาพของตัวยา

เพื่อแน่ใจในประสิทธิภาพตัวยา และความร้ายแรงของพิษ มันไม่เสียดายกับการพาตัวเข้าทดลอง ถึงกับทดลองจนตัวเองกลายเป็นกระปุกยา เพียงหลงเหลือลมหายใจอีดหนึ่ง

แต่เชียงกงน้อยลี้เกียฮวยหาเป็นเช่นนั้นไม่

นางเป็นหนึ่งในสามผู้เช่นสรวง สังกัดสหพันธ์นกเหยี่ยว

นางมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ที่ร้ายกาจยิ่งกว่าคือ นางมีดันฉายบานหนึ่ง ไม่ว่าเผชิญการจู่โจมอันใด สามารถสะท้อนคืนกลับ ย้อนจู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้าม

ตามคำร่ำลือ นางเป็นสตรีที่สดใสดุจบุปผา

อาวุธที่สร้างชื่อแก่นางคือเกียฮวย (ดันฉายบุปผา)

ยามนี้นางกลับถูก “ควบคุมตัว” อยู่ที่นี้ เผชิญหน้ากับเจี่ยไท้ชือคล้ายไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้

สตรีอ้วนใหญ่ส่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

“ม่วยม่วย (น้องสาว) อันประเสริฐ ไต้เจียงกุนทราบว่าท่านเคยลอบเร้นเข้ามาครั้งหนึ่ง และทราบว่าท่านถูกค้อนเหล็กของตู้มึ่งทำร้าย อาการบาดเจ็บยังไม่ทุเลา ดังนั้นสั่งให้พวกเรามารอคอยท่าน ท่านจะช้าเร็วต้องมาดิดกับแน่นอน”

จากนั้นนางหมุนตัวด้วยอิริยาบถราวเป็ดตัวหนึ่งหันไปถามว่า

"ไท้ชือ ท่านคร่ากุมนางไว้หรือไม่?"

เจี่ยไท้ชือกล่าวด้วยหน้านิ่วคิ้วขมวดว่า

"เราฉวยโอกาสที่รักษาบาดเจ็บให้แก่นาง แพร่พิษต่อนาง ใช้พิษจับชาเตี๊ยม (สิบสามแต้ม) ถึงแต้มที่เจ็ด ตามเหตุผลนางไม่อาจขยับเคลื่อนไหวได้ แต่นางดึงมือยิ่ง ยังมีเรี่ยวแรงตีโต้ ใช้พิษสิบสามแต้มสะท้อนกลับมา ดังนั้นเราพลอยถูกพิษ ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว"

ชีทู้ป๋วกเต๋าหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ยามจัดการกับสตรี ท่านเคลื่อนไหวไม่ได้จะเป็นไร ให้เราเคลื่อนไหวแทนเถอะ"

สีหน้าของลี้เกี่ยฮวยทั้งคับแค้นทั้งเดือดดาล สิบสามแต้มเป็นพิษของตระกูลถังมณฑลเสฉวน ยังจำแนกพิษที่ไร้สีไร้กลิ่น ไร้ลักษณะพิเศษไม่ออก พิษสิบสามแต้มความจริงรับประทานมากไร้ผล รับประ-ทานน้อยขาดประสิทธิภาพ แต่หลังจากผ่านการค้นคว้าจากเจี่ยไท้ชือต่อให้รับประทานพิษสิบสามแต้มน้อยไปหลายแต้ม ยังคงทำร้ายผู้คนไร้เรี่ยวแรง ถูกเชือดเฉือนตามอำเภอใจ

ดุยเมี่ยเข้าใจในบัดดล

ในเหตุร้ายที่บ้านตระกูลฮ่อข้างเก๋งนานวันต้องพบกัน เชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยประมือกับโชกเลือดใหญ่ตู้มึ่ง ถูกทำร้ายค้อนหนึ่ง แต่นางก็สะท้อนพลังกลับคืน ทำร้ายตู้มึ่งเช่นกัน

ลี้เกี่ยฮวยก็รับบาดเจ็บไม่น้อย ดังนั้นขอรับการรักษาจากเจี่ยไท้ชือเข้าใจว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำสหพันธ์นกเหยี่ยวกับเจี่ยไท้ชือคงไม่นิ่งดูดายแน่นอน

เจี่ยไท้ชือก็ลงมือรักษา แต่ลอบรายงานต่อยอดขุนพลสยองขวัญ ยอดขุนพลสยองขวัญทราบว่าลี้เกี่ยฮวยเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียว ที่เห็นเหตุการณ์ใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อกับตา ดังนั้นตกลงใจคิดฆ่าปิดปาก

ยอดขุนพลสยองขวัญสั่งต่อเจี่ยไท้ชือว่า เมื่อลี้เกี่ยฮวยมาใหม่ให้กำจัดฆ่านาง

ลี้เกี่ยฮวยมาแล้วจริงๆ

แต่นางจะอย่างไรเป็นสามผู้เช่นสรวงของสหพันธ์นกเหยี่ยว เจี่ยไท้ชือแม้ใช้พิษมอมทำร้ายนาง แต่นางยังใช้พลังฝีมืออันลี้ลับ บังคับพิษสะท้อนคืนกลับ สยบเจี่ยไท้ชือไว้เช่นกัน

แต่สถานที่เกิดเหตุกลับเป็นเรือนเบญจมาศนิทรา

ยอดฝีมือต่อสู้กัน จังหวะเวลา ชัยภูมิสถานที่ ความสัมพันธ์ของบุคคล มีความสำคัญยิ่ง ดุยเมี่ยย่อมจดจำคำพูดของจูกัวะชิงแชที่ว่า

“หากทั้งสองฝ่ายมีขุมกำลังแตกต่าง จังหวะเวลา ชัยภูมิสถานที่ ความสัมพันธ์ของบุคคลสามารถพลิกผันสถานการณ์ได้ หากฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยม ตัวเองไม่มีความคิดเอาชัย ให้รวมกำลังจู่โจมเพื่อทำลาย ทั้งสามารถคำนวณจังหวะเวลา ใช้สภาวะเข้าจู่โจม ยิ่งสามารถอาศัยสภาพแวดล้อมที่ตัวเองคุ้นเคย ล่อลวงฝ่ายตรงข้ามติดกับ ลดทอนความหวาดหวั่นของตัวเอง เพิ่มแรงกดดันแก่ฝ่ายตรงข้าม สรุปแล้ว การชิงชัยของยอดฝีมือที่แท้จริง อยู่ที่ใช้ความคิด ใช้สมอง มิใช่ใช้หมัดเท้า ใช้ดาบทวน ก่อนที่จะเปิดฉากการต่อสู้ ยอดฝีมือผู้หนึ่งก็กำหนดแผนการเอาชัยแล้ว”

ตอนนี้ลี้เกี่ยฮวยอยู่ในหมู่ดึกสักการะฟ้า

เจี่ยไท้ซือแม้ไม่สามารถจัดการกับนาง แต่เรียกหาผู้คนมาจัดการกับนางได้

ยามนี้ นางนอกจากตายแล้ว ไม่มีหนทางอื่นอีก

ยอดขุนพลสยองขวัญต้องไม่ปล่อยปละละเว้นนาง

สำหรับสตรีที่ดุร้ายดุจแม่เสือสาวนางนี้ กับแม่ทัพสวมเกราะแดงที่บุกรุกเข้ามาผู้นี้ มีแต่ฆ่าคนสถานเดียวต่อให้ฆ่าคนผิด ก็ไม่ปล่อยปละละเว้น

สตรีอ้วนใหญ่เผยอยิ้มจนเผยเห็นฟันทองแวววับจับตา กล่าวว่า

“โกวเนี้ยน้อย ท่านงดงามยิ่ง แต่ท่านตายได้แล้ว”

นางคล้ายไม่ชมชอบแววตาที่ชีทู้ป๊วกเต๋ามองดูลี้เกียฮวย

ดังนั้นนางคิดชิงลงมือ

ขณะจะลงมือ เจี่ยไท้ซือพลันกล่าวว่า

“ประหลาด”

สตรีอ้วนใหญ่หยุดมือไว้ ถามว่า

“เป็นไรหรือ?”

เจี่ยไท้ซือถามว่า

“มีเพียงพวกท่านสองคนรุดมาหรือ?”

“มิใช่สองคน หรือยังมีคนที่สาม?”

เจี่ยไท้ซือกลับผงกศีรษะ กล่าวอย่างอ่อนระโหยโรยแรงว่า

“ถูกต้อง”

ดุยเมี่ยดีนตะหนกมากแล้ว

...หมอหลวงเจี่ยไท้ซือมิใช่ไม่รู้จักวิชาฝีมือหรอกหรือ?

ชึ่งความจริง ด้วยความสุขุมรอบคอบของยอดขุนพลสยองขวัญ ต้องไม่ยินยอมให้คนที่รู้จักวิชาฝีมือ ดูแลสุขภาพร่างกายของมัน รวมทั้งคนในครอบครัวของมัน

แต่เจี่ยไท้ซือที่ไม่รู้จักวิชาฝีมือ กลับพบเห็นเขาก่อนสตรีอ้วนใหญ่ที่มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด และซีทู้ป๊วกเต๋าชึ่งมีแนววิชาแกร่งกร้าวดุดัน

...ดูท่าเจี่ยไท้ซือผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดา

มิน่าเล่ายอดขุนพลสยองขวัญจึงให้ความสำคัญต่อมัน เช่นเดียวกับที่ให้ความสำคัญต่อตัวเอง

สดรีอ้วนใหญ่ก็ไม่ยอมรับนับถือ กล่าวว่า

“ท่านทราบได้อย่างไร?”

เจี่ยไท้ซือกล่าวว่า

“เราใช้การคาดเดา”

“คาดเดาเปะปะหรือ?”

เจี่ยไท้ซือย่นจมูกกล่าวว่า

“เราใช้การสูดดม นอกจากท่านที่มีกลิ่นของมุสิกดาย ซาเจียง-กุนที่มีกลิ่นของตะไคร่เขียว และนางชึ่งมีกลิ่นของบุปผาเกี่ยแซฮวยแล้ว ยังมีกลิ่นของใบสนผสมน้ำผึ้งอยู่ในห้องนี้”

ซีทู้ป๊วกเต๋าถามย้ำว่า

“อยู่ในห้องนี้?”

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

“เครื่องเรือนภายในห้องนี้ ที่สามารถซ่อนตัวได้มีแต่...”

ชีทู้ป๊วกเต๋ากล่าวเสริมขึ้น

“โต๊ะหนังสือ”

เจี่ยไท้ชือกล่าวต่อว่า

“ฉากกั้น”

สตรีอ้วนใหญ่ก็กล่าวว่า

“ตู้ใหญ่”

ชีทู้ป๊วกเต๋าหยุดเล็กน้อย ค่อยกล่าวว่า

“เตียง”

คำ “เตียง”พอกล่าว มันก็ลงมือ

มันสลัดเสื้อคลุมสีดำ บินคว้างใส่เตียงใหญ่

เตียงใหญ่เตียงหนึ่ง พร้อมด้วยผ้าห่มหมอนหนุนล้วนถูกเสื้อคลุมบดสลาย

แต่บนเตียงไม่มีคน

ตลอดทั้งร่างของสตรีอ้วนใหญ่พลันเบ่งพองขึ้น ใบหน้าอ้วนก็บวมพองขึ้น พลันร้องเสียงแหลมเล็ก ต่อยหมัดออกแต่ไกล

กล่าวตามความสัตย์ ขณะที่สตรีอ้วนใหญ่รวมรั้งลมปราณขึ้น ลักษณะของนางคล้ายวัวใหญ่ตัวหนึ่ง และคางคกมหึมาตัวหนึ่ง นับเป็นช่วงเวลาที่น่ารักที่สุดของนาง ซึ่งมีสารรูปคล้ายหัวพยัคฆ์อุ้งตีนเป็ด

แต่หมัดของนางไม่น่ารักแม้แต่น้อย

เพลงหมัดของนางเรียกว่าเล่าคุ้ง (หมัดเก่า)

เคยมีคำกล่าวไว้ “รับประทานหมัดเก่าจนอิ่มหนำ” ขอเพียงเห็นหมัดอันใหญ่โตประดุจชามของนาง คู่มือของนางมิเพียงรับประทานจนอิ่มหนำ ถึงกับสลบไสลไป

เสียงโครมครามหนึ่ง ตู้ใหญ่แหลกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ภายในตู้ก็ไม่มีคน

ยามนั้น เสื้อคลุมสีดำที่คล้ายแผ่นเหล็กอันแข็งแกร่งบินคว้างเข้าหาโต๊ะหนังสือแล้ว

โต๊ะหนังสือถูกโค่นทลาย แม้กระทั่งไก่ที่หลบซ่อนอยู่ใต้โต๊ะทั้งสองตัว ก็สังเวยชีวิตใต้เสื้อคลุม ปรากฏเลือดไก่สาดกระจาย ขนไก่ปลิวเวียนว่อน

คงเหลือแต่ฉากกั้นบานนั้น

ฉากกั้น จัดตั้งอยู่ในมุมมืดของห้องหับ

บนฉากกั้นสลักลวดลายมังกรหงส์ เดินขอบทองฝังมรกต

...หลังฉากกั้นเล่า?

ฉากกั้นยังคงจัดตั้งอย่างสงบ กั้นโลกหลังฉากกั้นเอาไว้

...โลกหลังฉากกั้น ใช่เป็นโลกที่จริงแท้แน่นอนยิ่งกว่าหรือไม่?

ยังมีโลกที่สำคัญยิ่งกว่า ล้วนต้องขึงม่านกั้นฉากเพื่อแยกจากโลกียวิสัยหรือ?

-ไสหัวออกมาเถอะ-

สตรีอ้วนใหญ่ชี้นิ้วไป ร้องเสียงแหลมเล็กว่า

"หากไม่ออกมา พวกเราจะยึดถือท่านเป็นเช่นเดียวกับไก่ ขยี้ทำลายสิ้น"

นางแม้ยังยืนหยัดกับที่ ไม่ได้เคลื่อนไหว แต่ด้วยพลังสภาวะของนาง คล้ายสามารถกลืนกินห้องหับหลังนี้ลงไป กระเพาะของนางก็คล้ายรองรับได้จริงๆ

เท้าของนางกลับคล้ายท่อนซุงมหึมา

นางพอดวาดว่าด้วยหน้าตาดุร้ายอำมหิตเช่นนี้ อย่าว่าแต่ผู้คน แม้กระทั่งคชสารก็ถูกข่มขู่จนหรุบใบหูลง

แต่ฉากกั้นยังสงบนิ่งไม่เคลื่อนไหว

ฉากกั้นไร้ซุ่มเสียง

ฉากกั้นสงบเงียบ

ในที่สุดสตรีอ้วนใหญ่ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไป ส่งเสียงดวาดสะท้านแก้วหูแทบแตกทำลาย ใช้หมัดเก่าออกเป็นคำรบสอง ด้วยพลังสภาวะประหนึ่งระเบิดภูเขาลูกนึง

ฉากกั้นทั้งบานแหลกสลายสิ้น

เศษชิ้นส่วนของฉากกั้นร่วงพร่างพรูลงสู่พื้น

ไม่มีคน

หลังฉากกั้นไม่มีผู้คนซ่อนตัวอยู่

คราครั้งนี้สตรีอ้วนใหญ่เบิกตาโปนปานกระดิ่ง ถลึงมองเจี่ยไห้ซือ

สีหน้าของเจี่ยไท้ชือไม่คล้ายจับไข้ได้ป่วย หากแต่ไม่ทราบแบกหน้าไว้ที่ใด

เจี่ยไท้ชือกล่าวอย่างกระอักกระอ่วนว่า

“อาจบางที...ฤทธิ์ยาของสิบสามแด้มเป็นผลสะท้อนต่อเรา หลายวันนี้ จมูกของเราไม่...ไม่สู้ดีนัก”

ภายในห้องไม่มีที่ซ่อนตัวอีก

...ดุยเมี่ยเมื่อเข้าสู่ห้องหลังนี้ เขาที่แท้ซ่อนตัวอยู่ที่ใด?

ดูจากท่าทีของสตรีอ้วนใหญ่ หากมิใช่นางกำลังลดความอ้วน คงคิดกัดจมูกของเจี่ยไท้ชือลงมา

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวด้วยท่าทีที่ดุร้ายว่า

“ตอนนี้พวกเราสามารถฆ่านางปีศาจน้อยนี้แล้วกระมัง ไม่เช่นนั้นก็เชือดจมูกของท่านออกมา ท่านเลือกสักสิ่งหนึ่งเถอะ”

เจี่ยไท้ชือรีบกล่าวว่า

“เชิญ เชิญ เชิญ”

“เชิญอะไร ? เชิญเราเชือดจมูกของท่านหรือ?”

“ไม่ เชิญฆ่านาง”

ชีทู้ป๊วกเต๋าสะอึกกายออกไป กล่าวว่า

“ฆ่านางหรือ? ให้เราลงมือเถอะ”

สตรีอ้วนใหญ่รวมรั้งลมปราณอีกครา จนคล้ายวัวใหญ่ตัวหนึ่ง กล่าวว่า

“ตกลง ดูว่าวิชาล่วงพีฮวง (เสื้อคลุมสะบัดพลิ้ว) ของท่านแหลมคมหรือว่าพลังหมัดเก่าของเรารุนแรงกว่า”

ไม่ทันขาดคำ ตุยเมี่ยก็ลงมือ

ไม่สมควรบอกว่าลงเท้า

เขายกเท้าถีบยันใส่กลางหลังของนาง

สตรีอ้วนใหญ่ถูกถีบลอยลิ่วไป ราวดชสารที่อัดลมเปี่ยมล้นตัวหนึ่ง

นางยังชนผนังห้องพังทลายลงแถบหนึ่ง

อีกเท้าหนึ่งของตุยเมี่ยถีบยันใส่ชีทู้ป๋วกเต๋า

เขาอยู่ใกล้กับสตรีอ้วนใหญ่มากกว่า ลงมือประสบผลในคราเดียว ชีทู้ป๋วกเต๋าพลันดีนตัวขึ้น กวาดเสื้อคลุมออก มาดรว่าม้วนถูกเท้าของตุยเมี่ย แต่ยังถูกพลังเท้ากวาดใส่ พุ่งถอยไปสิบก้าว จากนั้นค่อยบังเกิดเสียงดังหนักๆ คล้ายมีของใดแหลกสลายที่ทรวงอกชายโครงของมัน

ตุยเมี่ยอยู่ภายในห้องจริง เจี่ยไท้ซือไม่ได้ "สูดดม" พลาดผิด

แต่เครื่องเรือนภายในห้องที่ใช้ซ่อนตัวได้ ล้วนถูกจู่โจมทำลาย ตุยเมี่ยอยู่ที่ใด?

เขาซ่อนตัวอยู่ด้านหลังของสตรีอ้วนใหญ่

รูปร่างของเขาไม่ถึงกับเตี้ยเล็ก แต่สตรีอ้วนใหญ่อ้วนฉุจริงๆ พอดีบดบังร่างของเขาได้ ขอเพียงสตรีอ้วนใหญ่ไม่เคลื่อนไหว ร่องรอยของตุยเมี่ยก็ไม่ถูกพบเห็นต่อให้สตรีอ้วนใหญ่ขยับเคลื่อนกาย ด้วยยอดวิชาตัวเบาของตุยเมี่ย ก็สามารถเคลื่อนไหวตาม ยังคงซ่อนตัวไว้ได้

...นี่อาจเป็นประโยชน์ใหญ่หลวงที่สุดของสตรีที่อ้วนฉุ

ตุยเมี่ยคาดคิดเช่นนี้

ไม่ว่าอยู่ในสภาพตื่นเต้นดึงเครียด เร่งร้อนคับขันปานใด เขาต้องมีวิธีผ่อนคลายตัวเอง

จวบกระทั่งสตรีอ้วนใหญ่และชีทู้ป๊วกเต๋าคิดฆ่าลี้เกี่ยฮวย เขาค่อยลงมือ

เขามิอาจไม่ลงมือ

...เชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยไม่อาจตาย

...ลี้เกี่ยฮวยหากตกตาย ยังมีผู้ใดยืนยันความบริสุทธิ์ของแนฮ้วย?

ตุยเมี่ยใช้เท้าโดยไม่ได้ใช้อย่างสุดกำลัง

ทั้งนี้เพราะนั่นเป็นการลอบทำร้าย

เขาทราบว่าการลอบทำร้ายบางครั้งเกิดจากความจำเป็นเช่นเดียวกับการปะปนเป็นไส้ศึก

แต่นอกจากศัตรูและฝ่ายตนมีสภาพแตกต่างเกินไปไม่เช่นนั้นเขาจะไม่ใช้วิธี “ลอบทำร้าย” ฆ่าคน เช่นเดียวกับการที่เขาไม่ขายสหายทิ้ง

ดังนั้นเท้านั้นเพียงถีบสตรีอ้วนใหญ่ที่น่าชังพ้นห่างและชีทู้ป๊วกเต๋าก็ฝืนใจรับเท้านี้ไว้ได้

จุดประสงค์ที่เขาจู่โจมทำร้าย เพื่อคลี่คลายสถานการณ์ของลี้-เกี่ยฮวย

ยามนี้ค่อยถึงเวลาเผชิญหน้าศัตรูที่แท้จริง

.....

ตุยเมี่ยขวางอยู่เบื้องหน้าลี้เกี่ยฮวย เผชิญหน้ากับสตรีอ้วนใหญ่ที่คล้ายแม่นพิโรธตัวหนึ่ง

มาตรว่านางถูกเขาเตะใส่เท้าหนึ่ง แต่ยังคงเป็นศัตรูสำคัญที่น่ากลัว

มุมปากของนางมีโลหิตสายหนึ่งไหลซึมออกมา

แต่พยัคฆ์ที่รับบาดเจ็บตัวหนึ่ง ยังน่ากลัวกว่าพยัคฆ์ธรรมดาตัวหนึ่ง

และน่าครั่นคร้ามกว่า

ดูจากสภาพเผชิญหน้าในตอนนี้ ตุยเมี่ยถึงกับสำนึกเสียใจอยู่บ้างที่ไม่เตะนางตายคาเท้า

ยามนั้น ตุยเมี่ยลอบฉีกม่านมุ้งมาคลุมหน้าไว้

ส่วนไม้เท้าพยุงกายถูกวางอยู่ใต้ต้นไม้เชิงสะพานดาบกล้วยไม้แด่แรก

ที่เบื้องนอกมีฝนตกพรำ

สุนัขเตลิดหนีไปแต่แรก

ไก่ก็ไม่ขันอีก

คงเหลือแต่ผู้คนเผชิญหน้าหาญหักกัน

ตุยเมี่ยที่คลุมหน้า ละทิ้งไม้เท้า รูปโฉมภายนอกก็เปลี่ยนไป เขาเชื่อว่าทั้งหมดจดจำเขาไม่ออก

สตรีอ้วนใหญ่หยีตาลงถามว่า

“ท่านเป็นใคร?”

ตุยเมี่ยกล่าวเบาๆกับลี้เกี่ยฮวยที่ด้านหลังว่า

“ข้าพเจ้าคุ้มครองท่าน ท่านรีบหนี”

ลี้เกียฮวยอุทานดังเอ๊ะเบาๆ คล้ายดิ้นรนลุกไม่ขึ้น
ตุยเมี่ยถามว่า
“เป็นอย่างไร? เดินเหินไม่ได้?”
พริบดาที่เสียสมาธิ สตรีอ้วนใหญ่และซีทู้ป๊วกเต๋าพากันเปิดฉากจู่โจมอย่างดุดัน

.....

สตรีอ้วนใหญ่เป็นบุคคลที่เพิ่งผุดขึ้นในยุทธจักร

นางได้รับการสนับสนุนจากยอดขุนพลสยองขวัญ
นางเป็นองครักษ์ เป็นมือสังหาร เป็นผู้ช่วยของยอดขุนพลสยองขวัญ ถึงกับยินยอมขัดถูรองเท้าให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ หากมิใช่นางมีสารรูปสุดทนดู ชาวยุทธจักรคงระแวงสงสัยว่า นางเป็นชู้รักของยอดขุนพลสยองขวัญ

โดยเฉพาะระหว่างนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญเห็นว่าฮูหยินคู่ชีวิตมีมันสมองไม่ใคร่เป็นปรกติ ยอดขุนพลสยองขวัญอาจส่งเสริมสตรีที่คอยช่วยเหลือมันเป็นภรรยาหลวงแทน

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าล่วงเกินยอดขุนพลสยองขวัญต่อหน้านาง
หากล่วงเกินยอดขุนพลสยองขวัญต่อหน้านาง เท่ากับล่วงเกินนาง
ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าล่วงเกินยอดขุนพลสยองขวัญลับหลังนาง
ทั้งนี้เพราะนางมีใบหูที่ปราดเปรียวกว่ายอดขุนพลสยองขวัญอีก
...กับเรื่องเช่นนี้ สตรีมักมีกิริยาปราดเปรียวกว่าบุรุษ
เมื่อสามเดือนก่อน ผู้นำสหพันธ์พิราบในเก้าสัมพันธมิตรนาม

ชัวเชียวฉั้ง พร้อมด้วยผู้เช่นสรวงทั้งสามกล่าววาจาลบหลู่สหพันธ์แนวร่วมใหญ่และยอดขุนพลสยองขวัญ สุดท้ายสหพันธ์พิราบถูกทลายราบคาบ กระทั่ง “พิราบ” สักตัวก็บินหนีไปไม่ได้

ผู้ที่นำกำลังบุกสหพันธ์พิราบคือสตรีอ้วนใหญ่

นับแต่นั้นเก้าสัมพันธมิตรถูกลบไปสหพันธ์หนึ่ง ถัดจากสหพันธ์เสือดาว คงเหลือเพียงเจ็ดสหพันธ์

ความจงรักภักดีของสตรีอ้วนใหญ่ที่มีต่อยอดขุนพลสยองขวัญ ยังมีสภาวะฆ่าฟัน และอานุภาพของสตรีอ้วนใหญ่ นับเป็นที่ทราบกระจ่าง

.....

แม่ทัพปราชัยชีหัวกเต๋าก็มิใช่มือชั้นธรรมดา

วิชาเสื้อคลุมสะบัดพลิ้วของชีหู้ป๋วกเต๋าแบ่งเป็นสิบสี่กระบวนเพลง เก้าท่วงท่า เจ็ดความเคลื่อนไหว พลังการฆ่าฟัน สภาวะฆ่าฟัน ท่วงท่าฆ่าฟัน ความคิดฆ่าฟัน ล้วนเกรี้ยวกราดรุนแรงยิ่ง

แต่มันมักพ่ายแพ้

จุดเด่นของมันอยู่ที่มันมักพ่ายแพ้

หนึ่ง มันมักพ่ายแพ้แก่ยอดฝีมือชั้นที่หนึ่ง ดังนั้นมันแม้พ่ายแพ้แต่ไม่ล้มลง ทั้งยังไม่ตาย นี่เป็นความสูงส่งของมัน

สอง ความพ่ายแพ้ของมันยิ่งขับเน้นชัยชนะของยอดขุนพล-สยองขวัญกว่าเดิม

สาม ทุกครั้งที่มันพ่ายแพ้ ล้วนดูดซึมประสบการณ์และบทเรียนเอาไว้ ดังนั้นมันพ่ายแพ้ได้มากกว่าผู้ใด มิหนำซ้ำมีโอกาสได้ชัยมากกว่า

ผู้ใด

เมื่อเผชิญหน้ากับศัตรูเช่นนี้ เพียงคนเดียวก็พอแล้ว
แต่ตอนนี้ตุยเมี่ย เผชิญหน้าศัตรูถึงสองคน
อย่าว่าแต่ยังมีอีกคนหนึ่งเป็นเจี่ยไท้ซือที่ถนัดในการใช้พิษ และไม่อาจประมาทดูแคลน

นอกจากนั้นยังต้องดูแลเชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวย ที่รับบาดเจ็บไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

.....

ยามนั้น ตุยเมี่ยพลันรู้สึกตึงวูบที่กลางหลัง
ที่กลางหลังของเขา อย่างน้อยมีจุดเส้นหกแห่งถูกสยบไว้
เขาจบสิ้นแล้ว
คนลงมือกลับเป็นลี้เกี่ยฮวยที่เขาให้ความคุ้มครอง
หัวใจของตุยเมี่ยดกวูบลง
ดกวูบลงถึงก้น
เขาพลัดตกไปในแหฟ้าตาข่ายดินแล้ว
ฝ่ายตรงข้ามเพียงลงมือท่าเดียว ก็สยบเขาไว้แต่ตอนนี้จิตใจของเขายังไม่สับสนว้าวุ่น ยังจำแนกออกว่านั่นมิใช่วิชาฝีมือของสหพันธ์นกเหยี่ยว หากแต่เป็นไม้ตายของสหพันธ์นางแอ่น ซึ่งขนานนามมั่วเชียกชิ้งจี้ (ดรรชนีนกกระจิบ)

นี่เป็นคนของสหพันธ์นกเหยี่ยวชัดๆ ไฉนใช้ท่าไม้ตายของสหพันธ์นางแอ่นได้?

...นางเป็นใคร?

ดุยเมี่ยในความสำนึกเสียใจ ยังบังเกิดความดื่นเต้นสงสัย

แต่เขาถูกสยบแล้ว

คนที่ถูกสยบ ได้แต่ยอมรับการจัดการจากผู้คน

สตรีอ้วนใหญ่หัวร่อแล้ว

นางเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม กล่าวว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าเราไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร"

จากนั้นนางยื่นหน้าเข้ามา ขบกัดดิ่งหูของดุยเมี่ยคราหนึ่ง

นี่ช่างเลวร้ายสาหัสจริงๆ

ชีทู้ป๊วกเต๋าก้าวยาวๆเข้ามา แสยะยิ้มกล่าวว่า

"ปลดผ้าคลุมหน้าของมันลงมา เราต้องการดูว่าที่แท้เป็นมันหรือไม่?"

เชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยก็หัวร่อแล้ว แต่เสียงหัวร่อของ "นาง" ในตอนนี้เป็นสำเนียงของบุรุษ แม้แต่สำเนียงเสียงกล่าวก็เป็นชุ่มเสียงของบุรุษ กล่าวว่า

"เรายังเข้าใจว่าเป็นชนชั้นอันร้ายกาจใดยามอยู่เบื้องหน้าเรา ได้เชียงกง (คุณชายใหญ่) เพียงเป็นเศษสวะน้อยกองหนึ่ง"

เป็นมัน มิใช่นาง

มันเป็นเชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวย

มิใช่เชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวย

ดุยเมี่ยเลอะเลือนสงสัยแล้ว

ที่สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่เขายิ่งกว่าคือ สตรีอ้วนใหญ่พลันลงมือ

นางฟาดฝ่ามือออก ฟาดใส่ทรวงอกดุยเมี่ย

พร้อมกับนั้นก็ต่อยหมัดออก ต่อยใส่หมัดหนึ่ง

เสียงโครมเมื่อต่อยใส่ทรวงอกของชีทู้ป๊วกเต๋า

เนื่องด้วยพลังหมัดของนางรุนแรงเกินไป หมัดของนางนี้ไม่เพียงต่อยไปในทรวงอกของชีทู้ป๊วกเต๋า ทั้งยังทะลุออกกลางหลัง

"โอ"

มิใช่ชีทู้ป๊วกเต๋าส่งเสียงร้อง

มันไม่มีโอกาสร่ำร้องอีก

คราครั้งนี้มันไม่ได้ปราชัย

หากแต่ตกตาย

ตกตายในบัดดล

ผู้ที่ส่งเสียงร้องอุทานเป็นเจี่ยไท้ซือ

มันพอเห็นสตรีอ้วนใหญ่ต่อยชีทู้ป๊วกเต๋าตายคาหมัด ก็ทราบว่าจบสิ้นแล้ว

...มันจบสิ้นแล้ว

มันมองปราดเดียวก็คาดการณ์ได้

ขณะเดียวกัน ฝ่ามือของสตรีอ้วนใหญ่ฟาดถูกดุยเมี่ย ดุยเมี่ยกลับคล้ายไม่มีเรื่องราวใด แต่คนที่อยู่ทางด้านหลังดุยเมี่ย ซึ่งไม่ทราบเป็นเชียงกงใหญ่หรือเชียงกงเล็ก เป็นบุรุษหรือสตรีพลันหดมือที่สยบดุยเมี่ยเอาไว้กลับไป ราวกับถูกสายฟ้าจี้ใส่

ในความแตกตื่นเตือดตาลของฝ่ายตรงข้าม ตุยเมี่ยคล้ายคาด-การณ์ได้แต่แรก ลงมือประสานสอดคล้อง ตวัดเท้ากลับหลัง ถีบยันใส่ทรวงอกของคนที่ด้านหลัง

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น คนผู้นั้นยังชัดบุปผาดอกหนึ่งออกทันท่วงที เป็นบุปผาแดงฉานดอกหนึ่ง

ตุยเมี่ยพลันหันขวับไปหมายจู่โจมใหม่ แต่บุปผานั้นก็เบ่งบาน “เบ่งบาน” ที่ทรวงอกของเขาแล้ว

ดังนั้นทรวงอกของเขาเบ่งบานเป็นบุปผาโลหิตดอกหนึ่ง

คนผู้นั้นประสบเหตุเปลี่ยนแปลงได้รับบาดเจ็บ ยังทำร้ายตุยเมี่ยได้

มันชี้หน้าสตรีอ้วนใหญ่ ส่งเสียงตวาดด้วยความเดือดดาลถึงขีดสุดว่า

“ท่าน...พวกท่านหมายความอย่างไร?”

สตรีอ้วนใหญ่ยกมือเท้าสะเอว กล่าวด้วยน้ำเสียงเชิง “สั่งสอน” ว่า

“ตัวโง่งม ท่านหลงกลแล้ว ได้เจียงกุนส่งเรากับเขามา”

นางยังชี้มือไปที่ตุยเมี่ย กล่าวสืบต่อ

“เพื่อกำจัดสหพันธ์นางแอ่น กับชีหู้ป๊วกเต๋าที่กินในเอาใจออกห่าง ท่านเข้าใจว่า สหพันธ์เราจะเสาะหาคนนอกเช่นท่านมาจัดการกับคนทรยศของสหพันธ์เราหรือ ที่พวกเราคิดกลืนคือสหพันธ์นางแอ่น ที่คิดกลืนคือท่าน”

เซียงกงใหญ่ลี้ก็กฮวยหัวร่ออย่างหดหู่

ท่วงท่าอันเฉิดฉันของมันสิ้นสูญไป ที่ปรากฏขึ้นแทนที่คือความ

ทุลักทุเล คับแค้นเดือดดาลและอาการเจ็บปวด

เมื่อเปรียบเทียบกับสตรีอ้วนใหญ่ มันนับว่าสูญเสียพลังสภาวะไปสิ้น

พลังสภาวะแม้สูญสิ้น แต่สภาวะฆ่าฟันยังมีอยู่

มันฉวยโอกาสที่สภาวะฆ่าฟันยังมีอยู่เปิดฉากจู่โจมต่อสตรีอ้วนใหญ่

เป็นบุปผาแดงฉานดอกหนึ่ง

เนื่องด้วยมันทุ่มเทใช้เรี่ยวแรงที่หลงเหลือในชีวิตออก ดังนั้นพอใช้บุปผาโลหิตออกใบหน้ามันก็กลับกลายเป็นสีทองทา

สตรีอ้วนใหญ่ก็ไม่กล้าชักช้า

นางต่อยหมัดเก่าฝ่าอากาศออก

เสียงโครมหนักๆ ทั้งสองล้วนไม่มีเรื่องราวไม่ได้โยกคลอน ไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่ได้ล่าถอย แต่บนหลังคาแตกระเบิดออกเป็นช่อง เศษกระเบื้องร่วงพรูลงมา

ที่แท้ทั้งสองฝ่ายมีกำลังภายในคู่คี่ก้ำกึ่งพลังทั้งสองสายพัวพันกันพวยพุ่งขึ้นไปยังหลังคาห้อง -

สตรีอ้วนใหญ่แตกต่างกับคู่มือของนางอยู่บ้าง

ลักษัวยแตกต่นกับคู่มือของมันอยู่บาง

มันพอฟาดบุปผาโลหิตออก ใบหน้าก็กลับกลายเป็นซีดขาวดั่งทองทา

สตรีอ้วนใหญ่กลับฟาดฝ่ามือใส่เจี่ยไท้ซือ

เจี่ยไท้ซือย่อมไม่ได้ถูกพิษ

ที่ว่าพิษสิบสามแต้ม เพียงเป็นแผนที่ใช้ล่อองูออกจากรู

แต่เจี่ยไท้ชือไม่รู้จักวิชาฝีมือจริงๆ สตรีอ้วนใหญ่พอฟาดฝ่ามือใส่มัน มันก็ไม่สามารถหลบหลีก ต่อให้คิดหลบหลีกก็ไม่ทันท่วงที

สตรีอ้วนใหญ่ฟาดฝ่ามือถูกมัน

เจี่ยไท้ชือถูกฝ่ามือฟาดใส่ ใบหน้าไม่แดง ลมหายใจไม่หอบถี่ ยิ่งไม่กระอักโลหิต หากแต่ยื่นสองมือออก ฟาดใส่ลี้ก๊กฮวย ชี่งถูกเตะใส่เท้าหนึ่ง และคิดใช้บุปผาโลหิตออกเป็นคำรบสอง

ลี้ก๊กฮวยแผดเสียงร้องครั้งหนึ่ง

เสียงร้องครั้งนี้อาจไม่ได้เกิดจากความเจ็บปวด และไม่ได้เป็นเพราะรับบาดเจ็บ หากแต่คิดกลบเสียงกระดูกชี่โครงของมันถูกฟาดหักไปสี่ชี่

มันหยิบยืมความเจ็บปวดของกระดูกหัก และพลังมหาศาลที่ถูกกระแทกใส่ พุ่งเฉียงๆออกจากเรือนเบญจมาศนิทรา

มันรับบาดเจ็บสาหัสสองครั้งครา ยังสามารถหลบหนีได้

หากเอ่ยถึงการติดตามการหลบหนี ไม่ว่าผู้ใดก็สู้ตุยเมี่ยไม่ได้

ตุยเมียขยับกายหมายไล่ติดตาม พลันพบว่าฝ่ามืออวบหนาของสตรีอ้วนใหญ่กดลงบนหัวไหล่ของเขาไว้

ตุยเมี่ยไม่เคลื่อนไหวแล้ว

นับตั้งแต่เขาเห็นสตรีอ้วนใหญ่อาศัยร่างของเขากับเจี่ยไท้ชือใช้พลังแกะงู้พะชัว (ตีภูเขาข้ามวัว) ชี่งร้ายกาจกว่าพลังแกะชัวพะงู้ (ตีวัวข้ามภูเขา) สองครั้งครา ก็ล่วงรู้ศักดิ์ศรีความเป็นมาของสตรีอ้วนใหญ่แล้ว

ดังนั้นเขาไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ

พร้อมกันนั้นเขาพบว่า สตรีอ้วนใหญ่แม้ห้าวหาญดุร้าย แต่

ลมหายใจนางกลับสับสนยิ่ง

นั่นเป็นลมหายใจของคนรับบาดเจ็บ

จะอย่างไรเท้าที่เขาเตะใส่นางเตะหนักไม่น้อย

ยามนี้ซีหู้ปิวกเต๋าเสียชีวิต ลี้ก๊กฮวยหนีรอดได้สตรีอ้วนใหญ่พลันหมุนตัวไปมองดูเจี่ยไท้ซือที่อมโรค สั่นศีรษะคราหนึ่ง

คล้ายเป็นการสั่นศีรษะต่อคนไข้ที่ป่วยหนักร่อแร่ไม่อาจรักษาเยียวยาผู้หนึ่ง

เจี่ยไท้ซือเองก็สั่นศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

“ท่านกระทำเรื่องเช่นนี้ต่อหน้าเรา”

สตรีอ้วนใหญ่ก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

“มิหนำซ้ำกระทำหลายประการ”

เจี่ยไท้ซือทอดถอนใจสืบต่อ กล่าวว่า

“อย่าว่าแต่เราไม่รู้จักวิชาฝีมือ”

“เราก็ไม่อาจปล่อยให้ท่านมีชีวิตรอดกลับไป”

“ดังนั้นเราได้แต่ตายแล้ว”

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวด้วยความเสียใจอยู่บ้างว่า

“เราความจริงไม่คิดให้ท่านดกตาย แต่จำต้องทำเช่นนี้ ท่านอย่าได้ตำหนิเรา หากจะตำหนิ ได้แต่ตำหนิไต้เจียงซุย ละอย่างไรท่านก่อกรรมไม่น้อย สมควรตายแล้วกระมัง?”

เจี่ยไท้ซือกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

“เราต้องตาย แต่บุตรชายทั้งสองของเราไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของเรา และไม่เกี่ยวพันกับไต้เจียงกุน ท่านมิสู้อภัยละเว้นพวกมันเถอะ”

สตรีอ้วนใหญ่สำรวมท่าที กล่าวอย่างจริงจังว่า

“เราจะไม่ทำร้ายคนที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง”

“ขอบคุณมากแล้ว”

“มิต้องขอบคุณ”

เจี่ยไท้ชือกล่าวราวกับสอบถามความเห็นของนางว่า

“อย่างนั้นเราสามารถตายแล้ว?”

“สามารถ”

เจี่ยไท้ชือกล่าวด้วยความอาลัยอาวรณ์ว่า

“ลาก่อน”

หลังคำ “ลาก่อน” เจี่ยไท้ชือก็ตายแล้ว

มันคล้ายรับประทานพิษร้ายเจ็ดสิบเอ็ดขนานในคราเดียว ปากมีน้ำลายแตกฟอง ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้ามีโลหิตหลั่งไหล ร่างคล้ายถูกพลังฝีมือลี้ลับใดกระแทกกระดอนขึ้น พอร่วงฟาดลงกับพื้นก็สิ้นใจตาย

เจี่ยไท้ชือสมกับเป็นหมอหลวง แม้แต่ชนชั้นตุยเมี่ยและสตรีอ้วนใหญ่ยังดูไม่ออกว่า มันวางยาฆ่าตัวเองตั้งแต่เมื่อใด

แต่มันจะอย่างไรมิใช่ยอดฝีมือในการใช้พิษ

หากมันเป็นยอดฝีมือตระกูลอุนร้านเล่าย่อมห้อ คงต้องแพร่พิษต่อพวกเขาก่อน รอจนตุยเมี่ยและสตรีอ้วนใหญ่พบว่าถูกพิษก็สายเกินการณ์

สตรีอ้วนใหญ่ฟาดฝ่ามือใส่ซากศพเจี่ยไท้ชือแต่ไกล

เสียงฉาดดราหนึ่ง บุปผาโลหิตกระเซ็นช่าน ทรวงอกเจี่ยไท้ชือถูก

ฟาดจนกลับกลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน

สตรีอ้วนใหญ่มองดูเจี่ยไท้ชือที่ไม่สามารถขยับเคลื่อนไหว ค่อยคล้ายบังเกิดความพึงพอใจ พึมพำว่า

"ตายแล้ว ตายแล้วจริงๆ"

คราครั้งนี้ตุยเมี่ยทราบแล้วว่า สตรีอ้วนใหญ่เป็นยอดฝีมือชั้นที่หนึ่งอย่างแท้จริง

อย่างน้อยนางดุดันกว่าเขา

การต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร ท่านไม่แน่ว่าต้องดุร้าย แต่อย่างน้อยต้องดุดัน...ความดุดันเป็นเคล็ดลับสำคัญในการพิชิตชัย

นางนับเป็นชั้นที่หนึ่งจริงๆ

ฉายาของนางคืออิดลิ้วอิด(ชั้นที่หนึ่ง)

ข้อแตกต่างระหว่างยอดฝีมือชั้นที่หนึ่งกับผู้คนทั่วไปอยู่ที่วิธีกระทำ เฉกเช่นกับการเล่นหมากรุก มือหมากรุกชั้นเยี่ยมจู่โจมจุดสำคัญทุกตา เช่นม่าโดยที่มองไม่เห็น ในขณะที่มือชั้นธรรมดาเดินหมากไม่เจ็บไม่คัน ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องแต่อย่างไร

คราก่อนแนฮ้วยตกอยู่ในวงล้อมอันดับขัน ตุยเมี่ยพลันเปิดเผยศักดิ์ศรี ปรากฏกายขึ้นช่วยเหลือ

ดุยเมี่ยมิใช่มือชั้นธรรมดาอยู่แล้ว

แต่เมื่อตุยเมี่ยตกอยู่ในจุดอับ ดีที่ชั้นที่หนึ่งยื่นมือช่วยเหลือ

ดังนั้นสมควรบอกว่า เหนือตุยเมี่ยยังมีสตรีอ้วนใหญ่

สตรีอ้วนใหญ่ใช้เวลาชั่วพริบตา ช่วยเหลือตุยเมี่ยปลิดปลงชีทู้-ป๊วกเต๋า ทำร้ายลี้ก๊กฮวยบาดเจ็บหลบหนี บีบบังคับเจี่ยไท้ชือฆ่าตัวตาย

ทั้งสองออกจากเรือนกล้วยไม้นิทราอย่างรวดเร็ว จากนั้นนางยังมองดูตุยเมี่ยอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

แต่ตุยเมี่ยไม่รู้สึกว่านางน่าหัวร่อแม้แต่น้อย

ผู้ที่เห็นว่าบุคคลอื่นน่าหัวร่อ คนที่น่าหัวร่อมักเป็นมันเอง

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“ขออภัย”

“ท่านไม่มีใดต้องขออภัยเรา”

“ขอบคุณท่าน”

“ท่านก็ไม่มีใดต้องขอบคุณเรา”

ตุยเมี่ยกล่าวด้วยความละอายว่า

“ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า”

“หากเปลี่ยนเป็นท่าน เมื่อท่านทราบว่าเราเป็นใคร ท่านก็ต้องช่วยเหลือเราเช่นกัน ใช่หรือไม่?”

“แต่ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนว่า ท่านเป็นหนึ่งในสามมือปราบหญิงฉายาอิดลิ้วอิด (ชั้นที่หนึ่ง) ฮวยเตียงต่อฮวยโกวเนี้ย”

สตรีอ้วนใหญ่ยิ้มพลางกล่าวว่า

“หากท่านล่วงรู้ นามมือปราบหญิงของเราไยมิใช่ได้มาโดยสูญเปล่า เมื่อปะปนอยู่ข้างกายได้เจียงฤน ต้องปลุกปลอบสติสมาธิไว้ตลอดเวลา แม้แต่จูก้วะซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์แช่จูก้วะ) ยังไม่ล่วงรู้ว่า

เราปะปนเข้าสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ท่านไหนเลยทราบได้?”

“เรายังไม่ทราบว่า ที่แท้ท่านเป็นฮวยจือเจ้ (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นหญิงแซ่ฮวย) ซึ่งเป็นหนึ่งในสามศิษย์สตรีของลั่งชั้งตั่วชือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่คนโตของอาจารย์)”

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

“ภารกิจของเราท่านผิดแผกแตกต่าง พวกท่านสี่ยอดมือปราบถือหยกปราบกลียุค ฆ่าแล้วค่อยกราบทูล แต่ทุกประการต้องทำตามกฎหมาย เราสามซือเจ้ม่วยเป็นมือปราบหญิงในนาม แท้ที่จริงเป็นนักฆ่าของกรมราชทัณฑ์ มุ่งฆ่าผู้ต้องหาที่ชั่วช้าสุดสามานย์ พวกเราเพียงกระทำตามมโนธรรม สมควรฆ่าก็ฆ่า สมควรประหารก็ประหาร ดังนั้นพวกท่านมีข้อกริ่งเกรงมากกว่า แต่พวกเราไม่มี”

“แต่พวกท่านก็เสี่ยงอันตรายกว่า เพราะไม่ได้รับมอบหมายจากทางบ้านเมือง ไม่ว่าเป็นขุนนางโฉดหรือโจรสุนัข ล้วนสามารถดอบโต้ต่อพวกท่าน”

“บนเส้นทางของคนโฉดชั่วครองเมือง ขุนนางกังฉินกุมอำนาจผู้ใดไม่เสี่ยงอันตราย? ยิ่งกระทำการใหญ่ยิ่งเสี่ยงอันตราย ไม่นับเป็นอย่างไร”

ตุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง คนออกท่องยุทธจักร มีเรื่องมากหลายไม่เป็นตัวของตัวเอง ข้าพเจ้าปะปนอยู่ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ยังรู้สึกมีศัตรูรอบด้าน ส่วนท่านเป็นรองผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ย่อมลำบากยากใจกว่าเดิม”

"ชุยชือตี่(ศิษย์ผู้น้องแซ่ชุย) ที่พวกเรากระทำเป็นความยินยอมของพวกเราเอง คนผู้หนึ่งเมื่อกระทำเรื่องราวที่ตัวเองพอใจต้องกระทำ ก็ไม่มีใดต้องตัดพ้อดำหนิ และไม่ถือเป็นการเสียสละอันใด ในโลกความจริงมีคนสองประเภท ประเภทหนึ่งคือคนสู้ยุทธจักร ประเภทหนึ่งคือไม่เป็นตัวของตัวเอง ที่ควรแก่การสนใจคือ คนสู้ยุทธจักรกับการไม่เป็นตัวของตัวเองต้องแยกจากกัน คนที่ไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างแท้จริง ไม่แน่ว่าจะอยู่ในยุทธจักร ท่านดูชือแป๋ของเราท่าน หนึ่งอยู่ในบ้านเมืองหนึ่งซ่อนเร้น ท่านผู้เฒ่าไหนเลยเป็นตัวของตัวเองได้ แต่คนอยู่ในยุทธ-จักรไม่แน่ว่าไม่เป็นตัวของตัวเอง เพียงแต่เป็นการหาข้ออ้างในสิ่งที่พวกมันคิดกระทำ แต่ไม่กล้ากระทำ ไม่สะดวกกับการกระทำ ไม่สามารถกระทำเท่านั้น"

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างได้คิดว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว ต่อให้เป็นไส้ศึก ก็ควรกระทำด้วยความเบิกบานใจ กระทำอย่างสุดความสามารถ"

"ซึ่งความจริง ท่านมีส่วนช่วยเหลือเรา เราก็หลอกใช้ท่าน เราชมชอบใช้ท่านเน้นความปล่อยตัวปล่อยใจของเรา และใช้ความรังเกียจเดียดฉันท์ของท่าน ทำให้ได้เจียงกุนเห็นว่าเราไร้ยางอาย ท่านทราบหรือไม่ว่า ในรอบสามสิบปีนี้ สหพันธ์แนวร่วมใหญ่เปลี่ยนตัวฮู่เม้งจู้ (รองผู้นำสหพันธ์) ทั้งสิ้นมากน้อยเท่าใด?"

ตุยเมี่ยย่อมไม่ทราบ สตรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

"ทั้งสิ้นสี่สิบเจ็ดคน โดยเฉพาะในรอบสิบปีนี้มีการเปลี่ยนตัวถึงสามสิบเอ็ดคน ท่านทราบหรือไม่ว่า ฮู่เม้งจู้ที่ถูกเปลี่ยนตัวโยกย้าย

ไปที่ใด?"

"....."

"ตายแล้ว ล้วนถูกได้เจียงกุนฆ่าทิ้ง แสดงว่าการเป็นผู้ช่วยของได้เจียงกุนอันตรายเพียงไหนหากท่านไม่มีประโยชน์ แต่ทราบเรื่องมากเกินไปมันจะกำจัดฆ่าทิ้ง หากท่านมีประโยชน์เกินไป มันเกรงว่าไม่อาจควบคุมท่าน ดังนั้นฆ่าทิ้งประเสริฐกว่า เราเป็นฮู่เม้งจู้ของมันประการสำคัญมิใช่สืบเนื่องจากเรามีการแสดงออกที่เด่นล้ำ หากแต่เราจงรักภักดีพอ สามารถแก้ปัญหาที่มันไม่สะดวกกับการจัดการให้แก่มัน นอกจากนั้นเรายังโง่งม และเลอะเลือนงมงาย เราเป็นสตรี มีรูปโฉมเช่นนี้มันสามารถวางใจ ไม่กลัวเราช่วงชิงอำนาจไป"

ตุยเมี่ยรับฟังจนทอดถอนใจออกมา

สตรีอ้วนใหญ่ถามว่า

"ท่านทอดถอนใจอันใด?"

"ท่านสมเป็นซือเจ้ของข้าพเจ้าจริงๆ"

"กล่าวไปละอายยิ่ง เรายังไม่ทันเปิดเผยศักดิ์ศรี ท่านก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด ทั้งทราบว่าเราเป็นใครแล้ว"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ประการสำคัญสืบเนื่องจากดอนที่ท่านขบกัดใบหูข้าพเจ้า ได้กล่าวรหัสคำ "ผู้สืบทอดปณิธานอยู่หนใด ต่ำใต้ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักท่าน" ออกมา ดังนั้นข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นพวกเดียวกัน ขณะที่ท่านลงมือจึงสามารถ ผสานเสริมทันเวลา"

"แต่ท่านอาศัยรหัสสองประโยคนี้ อย่างมากเพียงทราบว่าพวก

เราเป็นพวกเดียวกัน หาทราบไม่ว่าเราเป็นชั้นที่หนึ่งฮวยเตียงต่อไม่”

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

“นั่นเป็นเพราะการลงมือของท่าน”

“การลงมือของเรา?”

“ท่านใช้พลังดีภูเขาข้ามวัวสองครั้งคราว ครั้งหนึ่งเพื่อช่วยเหลือข้าพเจ้า ครั้งที่สองยืมร่างเจี่ยไท้ชือทำร้ายเชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวย เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ผู้ที่แดกฉานพลังฝ่ามือชนิดนี้ มีแต่ศิษย์ของลั่งชั้งตั่วชือ-แป๊ะ ดังนั้นข้าพเจ้าน๊กถึงฉายาอิดลิ้วอิด (ชั้นที่หนึ่ง) แต่ชาวยุทธจักรยามอยู่ลับหลัง ขนานฉายานางเป็นอิดงู้อิด(วัวที่หนึ่ง)

“มิผิด ท่านคาดเดาถูกต้อง เราคือชั้นที่หนึ่ง หรืออีกนัยหนึ่งคือวัวที่หนึ่ง”

ดุยเมี่ยกล่าวสืบต่อ

“แต่ข้าพเจ้ายังมีเรื่องบางประการที่ไม่เข้าใจ”

“เหตุการณ์วันนี้เป็นแผนของผู้ใด ใช่หรือไม่? กล่าวไปรวบรัดยิ่งไต้เจียงกุนระแวงสงสัยว่า มีคนปล่อยตัวแนฮ้วยไป ดังนั้นคิดทดสอบท่านรวมทั้งทดสอบความบริสุทธิ์ของผู้อื่น เชียงกงน้อยลี้เกียฮวยเห็นเหตุการณ์ที่ตู้มึงใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ นางก็เคยมาขอรับการรักษาจากเจี่ยไท้ชือจริง แต่นางไม่ได้มาอีก ไต้เจียงกุนจึงฉวยโอกาสปล่อยข่าวออกไปว่า ลี้เกียฮวยรุดมายังเรือนเบญจมาศนิทรา ถูกเจี่ย-ไท้ชือสยบไว้ ให้พวกเราไปฆ่านาง มันคาดคำนวณว่า ไส้ศึกที่ลอบช่วยเหลือแนฮ้วยหลบหนี ต้องไม่ปล่อยให้มันฆ่าปิดปากผู้คน ต้องลงมือช่วยเหลือลี้เกียฮวย ดังนั้นมอบหมายให้เชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวยปลอม

เป็นสตรี ผู้ใดกล้ามาช่วยเหลือเชียงกงน้อยตัวปลอม ผู้นั้นต้องจบสิ้นแน่นอน”

“แผนอันร้ายกาจนัก แต่ว่า...?”

สตรีอ้วนใหญ่ชิงกล่าวว่า

“ท่านไม่เข้าใจว่า เราไฉนปลดปล่อยเชียงกงใหญ่ลี้เกียฮวยกระมัง? เมื่อปลดปล่อยมันไป มันไยมิใช่เปิดเผยศักดิ์ศรีของเรา? ไม่หรอก ท่านทราบหรือไม่ว่า หน้าที่ที่ปะปนอยู่ที่นี้ของเราเป็นอะไร? ท่านได้รับมอบหมายให้ค้นหาหลักฐานความผิดของไต้เจียงกุน จับกุมมันไปดำเนินคดี แต่เราได้รับคำสั่งให้ทำลายแผนการทั้งหมดของมัน ให้พวกมันเหล่ามิจฉาชีพประหารฆ่ากันเอง สหพันธ์นกเหยี่ยว สหพันธ์พิราบชมรมโดดเดี่ยว และสมาคมผู้เฒ่า ถูกทำลายไปในลักษณะนี้เอง ไต้เจียงกุนความจริงคิดรวมกำลังกับเจ็ดพรรคแปดสมาคมเก้าสัมพันธมิตร แต่เราคอยก่อกวน ทำให้พวกมันไม่มีวันสงบสุขได้ ฝ่ายอธรรมยิ่งไม่สามารถรวมกัน ขุมกำลังฝ่ายธัมมะจะผุดขึ้นมา นี่คือภารกิจของเรา คราครั้งนี้ลี้ก๊กฮวยรอดชีวิตจากห้วงความตาย คงเข้าใจว่าไต้เจียงกุนวางแผนทำร้ายมัน ต้องไม่ยอมเลิกราแน่นอนนี่คือความมุ่งมาดปรารถนาของพวกเรา”

ตุยเมี่ยระบายลมจากปากยาวๆกล่าวว่า

“ดังนั้นการปลดปล่อยมันไป ยังบังเกิดผลกว่าฆ่ามันอีก”

สตรีอ้วนใหญ่หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“ใช่แล้ว ไม่เช่นนั้นอาศัยพลังดีภูเขาข้ามวัวของเรา อย่างน้อยมีพลังจู่โจมเท่ากับหนึ่งวัว หนึ่งพยัคฆ์ หนึ่งราชสีห์ หนึ่งคชสาร ลี้ก๊กฮวย

ที่ชมชอบปลอมเป็นสตรีไหนเลยทนทานรับได้ มีชีวิตสืบไปได้? ท่านอย่าได้เข้าใจว่าเราผู้นี้มีหน้าเสืออุ้งตีนเป็ด เปลือกนอกโง่งม ควรทราบว่าเป็ดอยู่ในยุทธจักร ยามลอยอยู่บนผิวน้ำปลอดโปร่งสบาย แต่สองขาที่อยู่ใต้น้ำ ต้องถีบน้ำวุ่นวายนัก"

ดุยเมี่ยได้แต่ลอบทอดถอนใจ

คำ "เป็ดอยู่ในยุทธจักร" อันร้ายกาจนัก

ตอนที่ 4
อมตะสิ้นสูญ

นักสู้เคนตายเพื่อบรรลุภารกิจประการหนึ่ง ไม่เสียดาย
กับการตกตายทุกเมื่อ ผู้มีปณิธานเพื่อบรรลุถึงอุดมการณ์หนึ่ง
หากไม่บรรลุถึงจุดหมาย ไม่ยอมเลิกราเด็ดขาด นักการต่อสู้
เป็นคนที่ตั้งใจต่อสู้ถึงที่สุด ยิ่งเผชิญอุปสรรคยิ่งเข้มแข็ง
บุคคลทั้งสามชนิดนี้ถือการเสียสละเป็นหนทางสู่ความเป็น
อมตะ

คนมักเข้าใจว่า ตัวเองแม้ไม่สามารถจัดการกับคนชั่ว แต่ต้องมีสักวันที่ฟ้าจะจัดการมัน มิหนำซ้ำเข้าใจว่า คนร้ายหลังจากกระทำเรื่องชั่วร้าย ต่อให้ไม่มีคนจัดการมันได้ มันเองต้องเผชิญการติเตียนจากมโนธรรม ถูกลงโทษจากมโนธรรม

ชึ่งความจริง นี่เป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ

หากมีสวรรค์จริง การลงโทษของสวรรค์ มักไม่แบ่งแยกความดีชั่ว สำหรับการติเตียนจากมโนธรรม ที่แท้หนักเบากว่าความทุกข์เข็ญ ชึ่งคนที่ถูกมันทำร้ายได้รับสักเท่าใด มีแต่ “สวรรค์” จึงทราบได้

ดุยเมี่ยกล่าวถามสตรีอ้วนใหญ่ว่า

"ท่านคิดจัดการกับได้เจียงกุนอย่างไร?"

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

"บุคคลเช่นนี้ได้แต่สมควรตาย จดจำไว้เป็นคำ "สมควรตาย" มิใช่มีความผิดสมควรตายหมื่นครั้ง ทั้งนี้เพราะทุกผู้คนตายได้เพียงครั้งเดียว นี่นับว่ายุติธรรมยิ่ง และไม่ยุติธรรมยิ่ง กากเดนมนุษย์เช่นได้เจียง-กุน ทำร้ายคนไร้ความผิดมากมายปานนั้น แม้ตายหมื่นครั้งก็ไม่อาจไถ่ถอนโทษทัณฑ์ได้ แต่นั่นมีประโยชน์อันใด มันเสพสุขแล้ว ลำพองผยองมาแล้ว ต่อให้ฆ่ามันในดาบเดียว หรือแล่เนื้อเถือหนังทีละน้อย มันก็มีเพียงชีวิตเดียว ดังนั้นเราคิดใช้มันเป็นเครื่องมือล้มล้างอิทธิพลชั่วร้ายอื่น ค่อยให้มันดกตาย เช่นนี้จึงคู่ควรอยู่บ้าง"

"ท่านคิดใช้ให้ได้เจียงกุนกำจัดกวาดล้างอิทธิพลชั่วร้ายอื่นในยุทธจักร?"

สตรีอ้วนใหญ่ตอบว่า

"ใช่แล้ว เป้าหมายของเราเป็นเจ็ดพรรคแปดสมาคม เก้าสัม-พันธมิตร"

"นี่เป็นอิทธิพลชั่วร้ายที่กล้าแข็งที่สุดในยุทธจักรรวมยี่สิบสี่ขุมคิดกำจัดกวาดล้าง ไหนเลยง่ายดายดังใจนึก?"

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

"เนื่องด้วยไม่ง่ายดาย เราจึงทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ หากเป็นเรื่องง่ายดาย ก็ไม่นับเป็นวีรกรรมแล้ว ยิ่งยากลำบาก ยิ่งแสดงว่าต้องเป็นยอดฝีมือค่อยกระทำได้ หากคิดทำงานใหญ่สำเร็จ ด้องผ่านการพ่ายแพ้นับครั้งไม่ถ้วน เรายอมรับว่าเรื่องนี้ไม่รวบง่าย แต่ก็กระทำ

แล้ว ท่านไม่พบเห็นหรือ?”

“ท่านหมายความว่า...”

สตรีอ้วนใหญ่ย้อนถามว่า

“เจ็ดพรรคที่ว่าหมายถึงเจ็ดพรรคใด?”

“เจ็ดพรรคประกอบด้วยชู่ล่วงปัง (พรรคอบอุ่น) แซเชี่ยงปัง (พรรครอยเกลื้อน) ไช่ฮวยปัง (พรรคเด็ดบุปผา) กิ้มอีปัง (พรรคเสื้อแพร) อูอีปัง (พรรคเสื้อสกปรก) เก่งอีปัง (พรรคผลัดเสื้อผ้า) กับพั่วอีปัง (พรรคเสื้อขาดวิ่น)”

สตรีอ้วนใหญ่ผงกศีรษะกล่าวว่า

“เราปะปนเข้าพรรคเด็ดบุปผา ประสานทั้งในนอกล้มล้างแต่แรก พรรคเสื้อแพร พรรคเสื้อสกปรก พรรคผลัดเสื้อผ้ากับพรรคเสื้อขาดวิ่นแตกแขนงจากพรรคกระยาจก ศิษย์ต่ำช้าของพรรคกระยาจกเหล่านี้สร้างความเสื่อมเสียแก่พรรคกระยาจก ดังนั้น ยี่ซือม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่สองที่เป็นหญิง) ปะปนเข้าพรรคกระยาจก เกลี้ยกล่อมหัวหน้าพรรคกระยาจกและผู้อาวุโสทั้งห้า ก่อตั้งพรรคชู่อีปัง (พรรคเสื้อสะอาด) ขึ้นเพื่อจู่โจมเหล่าคนต่ำช้าในพรรคทั้งสี่ ระหว่างนี้พวกมันชุกหัวหดหาง ไม่กล้าเหิมเกริมดุจเดิม เพราะสืบเนื่องจากสาเหตุนี้เอง”

“มิน่าเล่าระหว่างนี้ยุทธจักรเพิ่มพรรคเสื้อสะอาดขึ้นคอยรังควานพรรคเสื้อแพร เสื้อสกปรก ผลัดเสื้อผ้าและพรรคเสื้อขาดวิ่น ที่แท้มีเบื้องหลังเช่นนี้เอง”

สตรีอ้วนใหญ่ถามว่า

“ยังมี แปดสมาคมเป็นแปดสมาคมใด?”

"เป็นตอเล่าหวย (สมาคมผู้เฒ่า) น่ำแง้หวย (สมาคมฟันคราม) อั้งถั่วหวย (สมาคมถ่านแดง) แซฮวยหวย (สมาคมดอกไม้เขียว) จับ-โหงวเฮียดี่หวย (สมาคมสิบห้าพี่น้อง) ง้วยกวงหวย (สมาคมแสะจันทร์) เล้งโฮ้วหวย (สมาคมมังกรพยัคฆ์) และเฮ็กจั้วหวย (สมาคมงูดำ)"

"ถูกต้อง แต่ตอนนี้เหลือเพียงหกสมาคม สมาคมผู้เฒ่าถูกได้เจียงกุนล้มล้างไปแต่แรก สมาคมมังกรพยัคฆ์ก็ถูกเราฮุยงได้-เจียงกุนกำจัดกวาดล้าง ท่านลองนับต่อไป ตอนนี้เก้าสัมพันธมิตรเหลืออยู่มากน้อยเท่าใด?"

"สหพันธ์เสือดาว พิราบถูกล้มล้าง ยังเหลืออยู่เจ็ดสัมพันธมิตร"

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

"...ซึ่งความจริง ชมรมโดดเดี่ยวและพันธะหมื่นกัลป์คิดเข้าร่วมกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ แต่ได้เจียงกุนมีใจทะเยอทะยานเกินไป ไม่อาจรักษาความเยือกเย็นไว้ ฮุบชมรมโดดเดี่ยวก่อน พันธะหมื่นกัลป์เห็นผิดท่า จึงถอนตัวออกห่าง ยังมีสหพันธ์นกเหยี่ยวลิ้มเต้าฮวยหายสาบสูญ ภายในสหพันธ์เกิดความระส่ำระสาย ในความเห็นของเรา ค่ายพรรคสมาคม สหพันธ์เหล่านี้ ต้องถูกได้เจียงกุนแยกย้ายจู่โจมทำลาย เมื่อถึงเวลานั้น สหพันธ์แนวร่วมใหญ่จะเป็นใหญ่ในยุทธจักร แต่คงต้องสูญเสียกำลังไม่น้อย"

" ...แต่ไม่ว่าอย่างไร ค่ายพรรค สมาคม สหพันธ์ที่หลงเหลืออยู่ในตอนนี้ ยังมีขุมกำลังที่ไม่อาจดูแคลนได้"

"เนื่องด้วยไม่อาจดูแคลน พวกเราจึงคิดยืมมือได้เจียงกุนที่ชมชอบฆ่าฟัน คิดครองความเป็นใหญ่จัดการกับพวกมัน"

ดุยเมี่ยถามว่า

"ท่านทำหน้าที่เชื่อมโยงชักนำ?"

"พวกเราล้วนใช่ ท่านรับหน้าที่จับกุมคน ส่วนเราทำร้ายคน เป้าหมายของพวกเราล้วนพ้องต้องกัน ความชั่วร้ายครอบคลุมทั่วแผ่นดิน มารทมิฬยึดครองทุกเส้นทางไว้ ดีที่ยังมีพวกเราคอยจัดการกับคนร้าย คอยทำร้ายพวกมัน"

ดุยเมี่ยดื่มสุราอีกหนึ่ง ยกมือปาดเช็ดคราบสุราบนสากเครา กล่าวว่า

"ดูท่าพวกเราล้วนเป็นนักบู๊เดนตายที่บาปหนาแล้ว"

"ไม่ถูกต้อง เราไม่ต้องการเป็นนักบู๊เดนตาย ท่านเป็นผู้มีปณิธานจัดการกับบาปชั่วร้าย เราเป็นนักต่อสู้กับคนร้าย พวกเราล้วนเป็นดาวข่มของอิทธิพลอันชั่วร้าย"

ดุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวังว่าพวกเราอย่าได้ถูกมารร้ายสะกดข่มไว้"

"ท่านอย่าได้สาปแช่งคน ตัวเองต้องระมัดระวังไว้ ไต้เจียงกุนเพิ่งระแวงสงสัยท่าน ไม่เช่นนั้นคงไม่ใช้เหตุการณ์ของเชียงกงน้อยทดสอบท่าน แต่ตอนนี้เจี่ยไท้ชือที่เป็นสหายเก่าของมันตายแล้ว ชีทู้-ป๊วกเต๋าก็จบชีวิต บวกกับลี้ก๊กฮวยรับบาดเจ็บหลบหนี เราจะให้มันเข้าใจว่า นี่เป็นแผนของสหพันธ์นางแอ่น ตอนนี้มันกำลังต้องการใช้คน หากไม่มีหลักฐานแน่ชัด คงไม่ทำลายล้างบริวารเช่นกาลก่อน พวกเราก็จะฉวยโอกาสแทรกซึมเข้าไป"

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ได้เจียงกุนเป็นบุคคลที่หยั่งความตื้นลึกหนาบางไม่ออก ยังคงระมัดระวังไว้"

"คนที่ท่านต้องระวังคือตุลาการเย็นเอี้ยกัง มันจึงเป็นบุคคลที่ลึกซึ้งชั่วร้ายสุดหยั่งคาด ส่วนรองแม่ทัพชายแดนอูเจ่กเปียง ไม่ยอมมั่วสุมกับความชั่วร้าย คนผู้นี้อาจสามารถแย่งชิงมา นอกจากนั้นยังต้องให้ความสนใจเรื่องหนึ่ง ได้เจียงกุนมักไปที่ข้างบ่อโบราณเขตตึกหลัง ยืนใช้ความคิด ก่อนที่พวกเราจะทำความเข้าใจว่า บ่อหลังนั้นมีความลี้ลับใดเคลือบแฝง ทางที่ดีอย่าได้เคลื่อนไหวโดยพลการ จิ้งจอกเฒ่านี้ยากจัดการได้ หากไม่มีความมั่นใจเปี่ยมล้น ไม่ควรแหวกหญ้าให้งูตื่น"

ตุยเมี่ยพลันกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลับมีเรื่องหนึ่งคิดเรียนถาม"

สตรีอ้วนใหญ่หัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"ยามอยู่ที่นี้ ท่านไม่ถามเรา ยังจะถามผู้ใด?ท่านถามอย่างเต็มที่เถอะ"

"กาลก่อนที่นี้ยังมียอดฝีมือผู้หนึ่ง อายุเยาว์ยิ่ง ใช้ดาบที่ไร้ฝักเป็นอาวุธ เนื่องด้วยมันหน้าตาหล่อเหลาเกินไป ขณะที่ฆ่าคน ต้องสวมหน้ากากของปีศาจร้ายค่อยลงมือได้ คนผู้นี้ใช่ตายแล้วหรือไม่? ใช่ตายในเงื้อมมือได้เจียงกุนหรือไม่?"

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"เราทราบ คนผู้นี้เรียกว่าเชียวเกี่ยมเจ็ง ฉายาเทพยะเยียบน้อย มันเคยเป็นคนสนิทของได้เจียงกุน แต่แล้วได้เจียงกุนนึกระแวงสงสัยหาข้ออ้างข่มขืนเพื่อนหญิงของมันฮึงดงยี้พร้อมกับใช้ฮึงดงยี้เป็นตัวประกัน

ประหารฆ่ามัน เราก็นึกสงสัยความเป็นมาของเชียวเกี่ยมเจ็ง”

ดุยเมี่ยผงกศีรษะกล่าวว่า

“ในชีวิตชือแป่เพียงรับศิษย์สี่คน นอกจากนั้นยังรับบุตรบุญ-ธรรมสามคน บุตรบุญธรรมคนหนึ่งคือเชียวเกี่ยมเจ็ง มันได้รับมอบหมายให้ใกล้ชิดกับได้เจียงกุน หากไม่สามารถช่วงชิงอำนาจมา ก็ลงมือฆ่าทิ้ง น่าเสียดายที่เมื่อถึงดอนท้าย มันกลับตายในเงื้อมมือได้เจียงกุน”

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวดำหนิว่า

“จูก้วะชือเจ่กช่างเป็นไปเสียได้ มักใช้ผู้คนปะปนเป็นไส้ศึกอยู่ข้างกายจอมโฉดชั่ว ชือแป่เราก็เช่นกัน พวกท่านวางแผนกำหนดนโยบาย พวกเราพาดัวเข้าถ้ำเสือต่อให้ได้ลูกเสือ ก็ต้องแปดเปื้อนมูลเสือก่อน”

พลางกล่าวด้วยความเสียดายว่า

“มิน่าเล่าเพลงดาบของเชียวเกี่ยมเจ็งใกล้เคียงกับเพลงกระบี่ของแนฮ้วย ที่แท้เป็นบุคคลที่จูก้วะชือเจ่กฝึกอบรมทั้งสิ้น มันกล้าแข็งพอน่าเสียดายที่ไม่อาจผ่านด่านความรัก เพียงแต่เชียวเกี่ยมเจ็งจวบจนตายยังไม่เปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงของมัน นับว่าไม่เสียทีที่เป็นไส้ศึก”

ดุยเมี่ยรู้สึกว่า ในน้ำเสียงเศร้าเสียดายของนาง ยังแฝงความปลอดโปร่งเฉื่อยชา อดถามมิได้ว่า

“ท่านเห็นผลบั้นปลายของมัน ใช่บังเกิดความสำนึกเสียใจอยู่บ้างหรือไม่?”

“หากบอกว่าไม่มี นับเป็นเรื่องแปลกปลอม แต่มีแล้วจะเป็นไรท่านทราบหรือไม่ เราพาตัวเข้าถ้ำเสือปลอมตัวเป็นไส้ศึกไม่ต่ำกว่าหนึ่ง

ครั้ง และเคยถูกจับตัวไว้ รับทัณฑ์ทรมานนานา แต่ช่วงเวลาที่อ้วนที่สุดของเรา เป็นเวลาที่เราอยู่ในคุก พวกมันต้องการให้เราตาย เราพานมีชีวิตสืบต่อ หากไม่ถึงคราวมิอาจไม่ตาย เราจะไม่ยอมเสียสละโดยง่ายดายฝ่ายตรงข้ามเมื่อเป็นคนชั่วร้าย การตายของท่านย่อมเป็นยอดปรารถนาของพวกมัน หากท่านเข้าใจว่าไม่รับประทานข้าว ไม่มีความสุข หรือว่าใกล้ตายแล้ว จะสร้างความหวั่นไหวใจแก่พวกมัน พวกมันก็ไม่ถือเป็นคนชั่วร้ายแล้ว”

ดุยเมียกล่าวด้วยความนิยมชมชื่นว่า

“ความคิดต่อสู้ของท่าน เป็นที่เลื่อมใสของข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าก็กำลังต่อสู้ ชือแป่สูญเสียเชียวเกียมเจ็ง ความแค้นนี้ไม่ว่าโดยส่วนตัวหรือโดยส่วนรวม ข้าพเจ้าจะให้จอมโฉดชั่วนั้นรับกรรมสนอง”

พลางดื่มสุราอึกอึกหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

“หากสวรรค์ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องกรรมสนองก็ให้พวกเรากระทำแทน เพียงแต่เราเตะท่านเท้าหนึ่ง ใช่เจ็บปวดหรือไม่?”

สตรีอ้วนใหญ่หัวร่อคิกคัก กล่าวว่า

“เรามีหนังหนา เนื้อสมบูรณ์ กระดูกแข็งแกร่ง ได้รับการยั้งเท้าไว้ไมดรีจากท่าน เรายังทนทานได้ เมื่อถูกท่านเตะใส่เท้าหนึ่ง เราจะได้มีคำว่ากล่าวกับได้เจียงกุนแล้ว”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“จดจำไว้ ท่านดิดค้างเราเท้าหนึ่ง วันใดที่มารดาพอใจ จะต่อยตอบแทนสักสี่ห้าหมัด ท่านคงทนทานรับได้แล้ว”

ดุยเมียทราบว่า ชือเจ้ผู้นี้มีความเคลื่อนไหวประหลาดลี้ลับ

กล่าววาจาคึกคะนอง แปรเปลี่ยนสุดหยั่งคาด ได้แต่ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าติดค้างหนี้บัญชีท่านหนึ่งเท้า ย่อมต้องชำระชดใช้"

จากนั้นเขาถามว่า

"เพียงแต่ทางด้านไต้เจียงกุน ความเคลื่อนไหวขั้นต่อไปของพวกเราเป็นอะไร?"

สตรีอ้วนใหญ่ตอบว่า

"ท่านจับตัวผู้คนของท่าน เราทำงานก่อกวนของเรา ความเคลื่อนไหวขั้นต่อไปหรือ?"

นางทอดถอนใจคำหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"เราหิวอีกแล้ว"

โดยทั่วไป สิ่งที่ผู้คนรับประทานลงไปในแต่ละวันจะมากกว่าส่วนที่ขับออกมา

สตรีอ้วนใหญ่อาจแตกต่างอยู่บ้าง

นางได้รับความกดดันหนักหน่วงเกินไปทำให้นางมิอาจไม่ใช้การรับประทาน เป็นเครื่องลดความกดดัน นอกจากนั้นนางมีข้อด้อยทางรูปโฉมทำให้นางไม่สนใจมากความ เมื่อฟ้าประทานมาเช่นนี้ก็จะถือการรับประทานเป็นความสุขประการหนึ่ง

ยังมีนางฝึกพลังตีภูเขาข้ามวัว โดยใช้วิชาหมัดเก่าเป็นเครื่องกลบเกลื่อนย่อมต้องมีกำลังวังชาที่สมบูรณ์ ค่อยลงมือได้ ดังนั้นนางรับ-

ประทานมากเป็นพิเศษ

...คนผู้หนึ่งที่อ้วนพี นอกจากสืบเนื่องจากธรรมชาติแล้ว ยังมีส่วนเกี่ยวข้องกับความรู้สึกนึกคิด รูปโฉมภายนอก ความมุมานะและการปล่อยตัวปล่อยใจ

ดุยเมี่ยเห็นสตรีอ้วนใหญ่รับประทานเป็นการใหญ่ รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ในใจทั้งพลุ่งพล่าน ทั้งเห็นอกเห็นใจ

กาลก่อนเขาก็เป็นเช่นเดียวกับผู้อื่น พอพบเห็นสตรีที่ทั้งอ้วนทั้งอัปลักษณ์ ก็นึกสมเพชเวทนา แต่ความเวทนานี้เกิดจากความรู้สึกว่าตัวเองเลิศลอย เช่นเดียวกับที่ผู้คนนึกเห็นใจคนอ่อนแอ เพราะเข้าใจว่าตัวเองกล้าแข็ง

แต่ตอนนี้ดุยเมี่ยค่อยรู้สึกถึงความสูงส่งของนาง

รู้สึกถึงคุณค่าของนาง

นางปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ มุมานะทำงาน แม้ไม่มีรูปโฉมงดงามแต่แสวงหาความเป็นอมตะ

ดุยเมี่ยถึงกับบูชานางอยู่บ้าง

ในยุทธจักร สตรีสะคราญโฉมมักโชคดี พวกนางมักได้รับความสนใจจากผู้คน หากพลังฝีมือไม่เพียงพอ ก็มีผู้คนช่วยเหลืออุปถัมภ์ หากทำงานไม่สำเร็จ ก็อาศัยรูปโฉมคอยช่วยเหลือ

แต่สตรีที่หน้าตาไม่น่าดู นอกจากถูกหัวร่อเยาะแล้ว มักกลับกลายเป็นสิ่งชั่วร้าย กลับกลายเป็นคนโฉดชั่ว คล้ายกับว่าความอัปลักษณ์ซึ่งเป็นโชคร้ายมาแต่กำเนิด จะเป็นเครื่องกำหนดคราเคราะห์ในชีวิต เหล่านักสู้ผู้กล้าดูแคลนพวกนาง ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มก็แสดงท่าทีที่ไม่

เป็นมิตรต่อพวกนาง

เช่นนี้ยิ่งเพิ่มพูนความโชคร้ายของนาง

ตุยเมี่ยมองดูนางรับประทานข้าวชามแล้วชามเล่า รับประทานเนื้อชิ้นแล้วชิ้นเล่า ในใจทั้งลำบากใจ ทั้งพลุ่งพล่านใจ

.....

ยอดขุนพลสยองขวัญก็มองดูนางรับประทาน

คล้ายชมดูจนสนุกสนานสนใจยิ่ง

ไม่เพียงสนใจ ทั้งยังชมชอบ

...ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง มักชมชอบเห็นคนข่างกายเปิดเผย ไร้เดียงสาถึงกับอ่อนเยาว์ แฝงสันดานดิบ

วิธีแสดงออกถึงลักษณะพิเศษเช่นนี้คือ ตะกละตะกลาม ละโมบโลภหลง รักสนุก ชอบหรรษา

เช่นนี้จึงสามารถขับเน้นความเป็นผู้ใหญ่ และความสำเร็จของผู้ยิ่งใหญ่

ดังนั้นคนต่ำด้อยจำนวนมาก ก่อนที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ มักใช้วิธีเช่นนี้แสดงออกถึงความไร้มารยาของตัวเอง เพื่อสร้างความนิยมชมชอบแก่ผู้ยิ่งใหญ่

ผู้ยิ่งใหญ่พอบังเกิดความยินดี ก็จะสนับสนุนส่งเสริม

...ผู้คนใดที่ถือกำเนิดเกิดมา ไม่ต้องรับการสนับสนุนจากผู้คน

ตุยเมี่ยสังเกตสีหน้าที่ยอดขุนพลสยองขวัญมองดูสตรีอ้วนใหญ่รับประทานเป็นการใหญ่ คล้ายได้คิดถึงสาเหตุที่ “ชั้นที่หนึ่งฮวย-

เตียงต่อ"ชมชอบรับประทานอีกสองประการ

...ผู้คนมักชะล่าเลินเล่อต่อคนที่ชมชอบรับประทาน หรือเต็มไปด้วยจุดอ่อน

...อยู่เคียงท่านเฉกเช่นอยู่คู่พยัคฆ์ อยู่คู่พยัคฆ์ไม่ลำบากเท่าอยู่เคียงท่าน

ตุยเมี่ยนึกถึงตอนนี้ ก็ดื่มสุรา

ดื่มอย่างดุดัน

ด้วยเหตุผลเดียวกัน ผู้คนจะไม่ระวังป้องกันต่อคนที่เมาสุราเป็นเนืองนิจ

มิหนำซ้ำน้ำเต้าสุราพอดีบดบังใบหน้าของเขาได้ ทำให้ยอดขุนพลสยองขวัญไม่สามารถสังเกตเห็นสีหน้าของเขา

ทั้งนี้เพราะยอดขุนพลสยองขวัญกำลังสอบถามว่าเจี่ยไท้ซือเสียชีวิตอย่างไร ซีทู้ป๊วกเต๋าถูกฆ่าอย่างไร

สตรีอ้วนใหญ่รับประทานพลางตอบพลาง

นางทราบว่ายอดขุนพลสยองขวัญผ่อนผันต่อนางตลอดเวลา

นางก็แสร้งเป็นโง่งม แต่ไม่โง่เขลา

ยอดขุนพลสยองขวัญอาจใช้สอยบุคคลที่โง่งมจนน่ารัก แต่จะไม่เสียเวลากับคนที่โง่เขลาใช้การไม่ได้

ดังนั้นเมื่อยอดขุนพลสยองขวัญถามเสียงอ่อนโยนว่า "รับประทานอิ่มแล้วหรือไม่?" นางก็ตอบคำ "อิ่มแล้ว" พร้อมกับยกแขนเสื้อเช็ดคราบน้ำมันที่มุมปาก

ขณะที่นางกล่าวคำ "อิ่มแล้ว" นางอย่างน้อยยัดอาหารที่ผู้คน

เจ็ดแปดคนรับประทานไม่ลง ลงสู่กระเพาะ

ยอดขุนพลสยองขวัญถามอีกว่า

"ปากแผลยังปวดหรือไม่?"

"ตอนหิวยังปวดอยู่บ้าง กล่าวไปประหลาดนัก รับประทานไป รับประทานไปก็ไม่ปวดแล้ว"

นางเกรงว่ามิใช่ปวดที่รับบาดเจ็บ หากแต่ปวดกระเพาะ สตรีอ้วนใหญ่คล้อยตามคำหนึ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"พวกเราจะเป็นฝ่ายรับโดยไม่ตีโต้หรือ?"

ยอดขุนพลสยองขวัญย้อนถามว่า

"ในความเห็นของท่านเล่า?"

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวอย่างกระเหี้ยนกระหือรือว่า

"เชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวยเป็นหนึ่งในสามผู้เช่นสรวงของสหพันธ์นางแอ่น มันฆ่าชีทู้ชาเจียงกุน (แม่ทัพสามแซ่ชีทู้) และทำร้ายเจี่ยไท้ซือแต่ก็ถูกเราทำร้าย พวกมันเมื่อกล้าตอแยสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เรา มิสู้บุกสหพันธ์นางแอ่นเป็นการตอบโต้ ให้สหายร่วมแนวทราบว่า พวกเราไม่อาจตอแยโดยง่ายดาย..."

"สหพันธ์นางแอ่นย่อมต้องล้มล้าง..."

สตรีอ้วนใหญ่ตาเป็นประกาย ผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

"ได้เจียงกุน โปรดจัดส่งเราไป"

"ไปนั้นไปอยู่ แต่มิใช่บุกสหพันธ์นางแอ่นก่อน"

"อ้อ?"

ยอดขุนพลสยองขวัญถามว่า

"ดอนนี้ในเจ็ดสัมพันธมิตรที่หลงเหลือ หน่วยงานใดใกล้ชิดสนิทสนมกับสหพันธ์นางแอ่นที่สุด?"

"สหพันธ์กระเรียน"

"ใช่แล้ว ท่านบุกสหพันธ์นางแอ่น สหพันธ์กระเรียนต้องรุดมาช่วยเหลือ ผู้นำสหพันธ์นางแอ่นหงส์โกว ผู้นำสหพันธ์กระเรียนเชี่ยงชุนกวงเม้ง บวกกับผู้เช่นสรวงของสหพันธ์ทั้งสองอีกหกคน หากรวมกำลังเข้าด้วยกัน มีขุมกำลังกล้าแข็งยิ่ง"

"อย่างนั้นพวกเราบุกสหพันธ์กระเรียนก่อน ค่อยกินสหพันธ์นางแอ่น"

"พวกมันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ไม่ว่าท่านจู่โจมสหพันธ์ใดก่อน พวกมันต้องรวมกำลังต่อต้านถึงที่สุดนอกจาก..."

มันคิดกล่าวกระไร แต่แล้วกล้ำกลืนไว้

สีหน้าสตรีอ้วนใหญ่ปรากฏเค้าความดุร้ายขึ้น กล่าวว่า

"อย่างนั้นบุกจู่โจมสหพันธ์ทั้งสองโดยพร้อมเพรียง"

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อแล้ว

มันพอหัวร่อ ศีรษะที่คล้ายไข่ฟองม่หึมาหัวนั้น คล้ายกับปรากฏมังกรเขียวตัวเล็กๆเต้นร่ำอยู่ภายใน พอเพ่งพิจารณาค่อยทราบว่า นั่นเป็นเอ็นเขียวบนหน้าผากของมัน มันกล่าวว่า

"เราชมชอบความกล้าหาญดุดัน และความจงรักภักดีของท่าน แต่เพียงอาศัยความห้าวหาญ ไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่ได้ ยามจัดการศัตรูไม่อาจกระทำตามอารมณ์ ต้องคำนวณอย่างแม่นยำ ใช้แรงกายแรงใจที่น้อยที่สุด ทรัพย์สินจำนวนน้อยที่สุด ค่าตอบแทนที่น้อยที่สุด การ

สูญเสียที่น้อยที่สุด เพื่อแลกกับผลรับที่มากที่สุด จึงเป็นชัยชนะที่แท้จริง”

สตรีอ้วนใหญ่คล้ายเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง ดูจากแววตาของนางคล้ายยอมรับนับถือยอดขุนพลสยองขวัญจนหมด “หัวใจ” นางกะพริบตา ภล่าวว่า

“ได้เจียงกุนมิใช่สอนพวกเราหรอกหรือ ยามจัดการศัตรู ให้ยกมือผลัก ใช้เท้าเหยียบย่ำ จมูกสูดดม ใบหูสดับฟัง ถอยไปสิบก้าว มองดูจนแน่ใจ บุกสักครั้ง ฝ่าสักครา กินสักเที่ยว จากนั้นสำรวจดูว่าวิธีใดได้ผลที่สุด ก็ใช้วิธีนั้น”

ยอดขุนพลสยองขวัญชมชอบบริวารที่เปิดเผย หุนหันผู้นี้ยิ่งกลาวด้วยอารมณขนวา

“ถาดที่เรียงรายอยู่บนโต๊ะ ล้วนเป็นศัตรูของท่าน ท่านคงกินศัตรูไม่น้อย แต่ตำแหน่งที่ผลัก ไม่อาจให้ฝ่ามือถูกแทงทะลุ ตำแหน่งที่เตะอย่าได้เผชิญกับตะปู ยิ่งไม่อาจเผชิญพิษร้าย”

จากนั้นมันถามเอี้ยกังว่า

“คราก่อนพวกเราล้มล้างสหพันธ์พิราบ ใช้วิธีอันใด?”

เอี้ยกังกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

“ขั้นแรก ไต้เจียงกุนปล่อยข่าวว่า สหพันธ์พิราบคิดถอนตัวออกจากเก้าสัมพันธมิตร เข้ารวมกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เรา ขั้นที่สองไต้เจียงกุนออกปากว่า สหพันธ์แนวร่วมใหญ่เราได้รับการช่วยเหลือจากผู้นำสหพันธ์พิราบชัวเชี่ยวฉั้ง ค่อยล้มล้างสหพันธ์เสือดาวได้”

เสียงไต้ซือที่ด้านข้างกล่าวเสริมว่า

"ได้เจียงกุนยิ่งกล่าวเช่นนั้น สัมพันธมิตรที่หลงเหลือยิ่งระแวงเงสัยสหพันธ์พิราบ มิหนำซ้ำยิ่งแค้นชัวเชี่ยวฉั้ง"

พยัคฆ์สามช่องว่างโป่วชังทราบว่า ถึงรอบตัวเองกล่าววาจาแล้วดังนั้นกล่าวว่า

"น่าหัวร่อชัวเชี่ยวฉั้งเข้าใจว่า มีได้เจียงกุนคอยปกป้อง ดังนั้นเห็มเกริมขึ้นมา"

เอี้ยกังกล่าวสืบต่อ

"ขั้นที่สาม ได้เจียงกุนทำความตกลงกับชัวเชี่ยวฉั้งว่าจะไม่รุกรานกันและกัน พร้อมกับกำหนดวันที่ห้าเดือนสี่เป็นวันทำข้อตกลง ขั้นที่สี่เมื่อถึงวันที่ห้าเดือนสี่ ได้เจียงกุนใช้ให้สามปีศาจไปดอแยสามผู้เช่น-สรวงของสหพันธ์พิราบ จนได้รับบาดเจ็บ ได้เจียงกุนจึงดำเนินแผนขั้นที่ห้า นำกำลังบุกสหพันธ์พิราบ โดยกล่าวหาว่าชัวเชี่ยวฉั้งละเมิดความตกลงสัมพันธมิตรอื่นไม่ทราบข้อเท็จจริง ล้วนไม่กล้าส่งคนมาช่วยเหลือสหพันธ์พิราบ ดังนั้นสหพันธ์พิราบกลับกลายเป็นนกพิราบทอดกรอบแล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญหันไปกล่าวกับสตรีอ้วนใหญ่ว่า

"ดอนนั้นท่านอาสาเป็นแนวหน้า เข่นฆ่าผู้เช่นสรวงของสหพันธ์พิราบทั้งสามคน"

สตรีอ้วนใหญ่รู้สึกมีหน้ามีตานัก กล่าวว่า

"ได้เจียงกุน เราสมควรทำอย่างไร โปรดออกคำสั่งมา บริวารยินดีรับใช้"

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางถามว่า

"ท่านจำได้หรือไม่ว่า พวกเราล้มล้างสมาคมมังกรพยัคฆ์อย่างไร?"

สตรีอ้วนใหญ่ยกมือเกาศีรษะ ชั่วครู่จึงกล่าว

"พวกเราล้อมกักหัวหน้าสมาคมมังกรพยัคฆ์เล้งดิ่งโหว กับรองหัวหน้าจูป๋วกชิวและพวกไว้ จากนั้นจับตัวคนในครอบครัวพวกมันมา พวกมันก็เลิกล้มการต่อสู้ขัดขืน เชือดคอฆ่าตัวตาย"

ยอดขุนพลสยองขวัญขมวดคิ้วแต่แล้วสลายคลายออก...นอกจากมีความจำเป็นแล้ว ยามปรกติมันจะไม่ขมวดคิ้ว ไม่งอหลัง ไม่ทอดถอนใจ ไม่แสดงอิริยาบถแห่งความชราภาพออกมา

มันทราบดีว่า คนผู้หนึ่งขอเพียงเชื่อมั่นว่าตัวเองหนุ่มฉกรรจ์มิหนำซ้ำรักษาอารมณ์ที่แช่มชื่นไว้ มันก็จะหนุ่มฉกรรจ์

แน่นอน เมื่อถึงคราจำเป็น มันจะยอมรับความชรา ยอมรับว่าตัวเองอายุสูงวัย สำหรับกับมัน นี่เป็นฝีมือชนิดหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อพลางกล่าวว่า

"สตรีอ้วนใหญ่ ความทรงจำของท่านออกจะเลอะเลือนไปแล้ว ทั้งหมดจำได้หรือไม่ว่า ก่อนที่จะถล่มสมาคมมังกรพยัคฆ์ พวกเราได้กระทำเรื่องราวใด?"

เอี้ยกังกล่าวว่า

"พวกเราใช้ชื่อของผู้อื่น ไหว้วานสมาคมมังกรพยัคฆ์คุ้มกันสินค้าดำ (หมายถึงของโจร) ให้แก่พวกเรารายหนึ่ง หาคาดไม่ว่าสินค้าดำรายนั้น ถูกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองสกัดไปแล้ว ผู้ที่เฝ้าดูแลสินค้าดำรายนั้น เป็นคนของกอชูลั่งชั้งแห่งเมืองหลวง และพนักงานมือปราบ

เจ้าหน้าที่กรมเมืองจำนวนหนึ่ง สมาคมมังกรพยัคฆ์พอบุกเข้าไป เท่ากับทำร้ายคนของบ้านเมือง ก่อเภทภัยร้ายแรง เจ็ดพรรค แปดสมาคมเก้าสัมพันธมิตรในตอนนั้นล้วนไม่กล้าเกลือกกลั้วกับปลักน้ำนี้ ได้-เจียงกุนในฐานะยอดขุนพลชายแดนจึงนำกำลังล้มล้างสมาคมมังกรพยัคฆ์"

ยอดขุนพลสยองขวัญชมเชยว่า

"เอี้ยมิ้งจู้ (หัวหน้าหมู่ตึกแซ่เอี้ย) ท่านมีความทรงจำดียิ่ง"

เอี้ยกังกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

"นี่ล้วนเป็นผลงานอมตะของได้เจียงกุน เป็นที่ทอดถอนชมเชย เกิดประโยชน์อเนกอนันต์แก่พวกเราไหนเลยลืมเลือนได้?"

สตรีอ้วนใหญ่กลับทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราตั้งแต่เช้าจรดค่ำเอาแต่รับประทาน แม้แต่แผนอันแยบคายของได้เจียงกุน ยังจดจำไม่ได้ ช่างสมควรตายจริงๆ"

ตุยเมียพอฟัง ต้องลอบหัวร่อ ทั้งทอดถอนชมเชย เอี้ยกังกับสตรีอ้วนใหญ่ หนึ่งอาศัยความทรงจำที่แม่นยำ สร้างความนิยมยินดีแก่เบื้องบน หนึ่งแสร้งเป็นเลอะเลือนงมงาย ทำให้ผู้คนไม่ทันระวัง ต่างฝ่ายต่างมีความเข้มแข็ง ต่างมีจุดเด่น

แต่หนึ่งเดียวที่สอดคล้องต้องกัน แสดงออกถึงความลำบากของการอยู่เคียงท่าน ความยากเข็ญของการเอาใจเบื้องบน นับว่าต้องระมัดระวังทุกฝีก้าว อกสั่นขวัญแขวนตลอดเวลา

ดวงตาที่เปี่ยมแววคุณธรรมธัมมะของยอดขุนพลสยองขวัญ ซ่อนความโฉดชั่วเลวร้ายอยู่ภายใน กล่าวว่า

"ศัตรูที่แท้จริงไม่เพียงมีคนเดียว ดังนั้นการสู้ศัตรูเป็นเรื่องอัน

ยาวนาน เช่นเดียวกับการขึ้นเขา ก่อนอื่นท่านต้องบังเกิดความกระตือ-รือร้นต่อการเดินทางไกล ต้องกำหนดเป้าหมายว่า วันหนึ่งจะเดินทางไกลเท่าใด ระหว่างทางอย่าลืมปรับลมหายใจ ดอนขึ้นเขาให้แหงนมองยอดเขา เพื่อปลุกปลอบใจตัวเอง ในชีวิตของคน ก็จะโค่นศัตรูได้จำนวนมาก ขึ้นถึงยอดเขาของตัวเอง หากท่านหยุดยั้งลงก็จะกลิ้งตกลงไป ถูกศัตรูทุบตีจนลุกไม่ขึ้น ได้แต่เริ่มต้นกันใหม่ การอ้อมคดเคี้ยวบัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า คือวิธีเดินขึ้นเขา และเป็นวิธีการจัดการกับศัตรูเข้มแข็ง”

มันกล่าวเสริมว่า

“คุนดื่นเด้นเกินไป จะเกิดอุบัติเหตุได้โดยง่าย หากดึงเกินไป ก็ไปไม่ถึงที่สุด รีบร้อนเกินไม่อาจบรรลุถึง พอผ่อนช้าก็กลมกลืน ประลองปัญญาประลองกำลัง ใช้อุบายตอบต่ออุบาย เมื่อถึงเวลาลงมือ เท่ากับเป็นเวลาเก็บเกี่ยวผล”

จากนั้นมันถามทั้งหมด

“พวกท่านทราบหรือไม่ว่า เราไฉนกล่าวคำพูดเหล่านี้?”

ทั้งหมดล้วนบอกว่าไม่ทราบ

...นี่ถึงเวลาบอกว่าไม่ทราบแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“ลี้ก๊กฮวยฆ่าขุนพลสำคัญของพวกเราสองคน หากพวกเราปล่อยให้มันลอยนวล ผู้อื่นคงเข้าใจว่าพวกเราแสดงความอ่อนแอ เมื่อเป็นเช่นนี้ ทุกฝ่ายจะผนึกกำลังจัดการกับพวกเรา วิธีการของพวกเราคือรุกแทนการรับ พวกเราพอเปิดฉากจู่โจม ผู้อื่นจะทราบว่าพวกเรายังเข้มแข็ง ไม่กล้าแตะต้องดอแย ดังนั้นการรุกเป็นวิธีตั้งรับที่ดีที่สุด”

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

"แต่พวกเราเมื่อไม่บุกสหพันธ์นางแอ่น และไม่จู่โจมสหพันธ์กระเรียน...อย่างนั้นจะบุกจู่โจมอย่างไร?"

"พวกเราจะบุกพรรครอยเกลื้อน"

สตรีอ้วนใหญ่กับเอี้ยกังพากันร้องว่า

"อะไร?"

...เป็นคนของสหพันธ์นางแอ่นทำร้ายคนของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ยอดขุนพลสยองขวัญกลับไม่บุกสหพันธ์นางแอ่น ทั้งไม่จู่โจมสหพันธ์กระเรียน ที่เป็นสัมพันธมิตรกับสหพันธ์นางแอ่น อยู่ดีๆกลับคิดจัดการกับพรรครอยเกลื้อน หรือยังกลัวเพาะศัตรูไม่มากพอ?

มีแต่ดุยเมี่ยที่เป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง

ยอดขุนพลสยองขวัญก็พบเห็น ดังนั้นถามว่า

"ท่านเข้าใจจิตเจตนาของเรา?"

โดยทั่วไปแล้วผู้ที่ไม่แสดงความตื่นเต้นสงสัยต่อเรื่องราวที่เหนือความคาดหมาย คาดว่ามีเหตุผลอยู่สามประการ

หนึ่ง มันมีสติปัญญาเป็นเลิศ คาดการณ์ได้ตั้งแต่แรก

สอง มันฟังไม่เข้าใจ ไม่ทราบว่านั่นเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นสงสัย

สาม มันไม่เข้าใจ แต่แสร้งเป็นเข้าใจ แสดงว่ามันเป็นบุคคลที่ร้ายกาจเช่นกัน

บุคคลชนิดแรกน่ากลัว บุคคลชนิดที่สองน่าเศร้า บุคคลชนิดที่สามน่าหัวร่อ

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

"ได้เจียงกุนใช้แผนหลอกล่อช้ายจูโจมขวาล่อเสือออกจากถ้ำ"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"ที่ว่าหลอกล่อช้ายจูโจมขวากล่าวถูกเพียงครึ่งหนึ่ง แต่แผนล่อเสือออกจากถ้ำ หามีเรื่องเช่นนี้ไม่ พวกเราบุกจูโจมพรรครอยเกลื้อนเป็นการจู่โจมโดยไม่ทันระวังป้องกัน แต่การบุกพรรครอยเกลื้อน จะไม่ทำให้สหพันธ์นางแอ่นกับสหพันธ์กระเรียนยกกำลังไปช่วยเหลือ เราก็ต้องการให้นางคาดเดาว่า พวกเรากำลังดำเนินแผนล่อเสือออกจากถ้ำ"

ตุยเมียคาดเดาผิด มีสีหน้ากระอักกระอ่วนอยู่บ้าง ทิ้งน้ำหนักตัวอยู่ที่ไม้เท้า รอรับคำสั่งจากยอดขุนพลสยองขวัญ

เมื่อสตรีอ้วนใหญ่แสร้งเป็นเลอะเลือนงมงาย ส่วนเอี้ยกังคอยเอาอกเอาใจยอดขุนพลสยองขวัญ เขาได้แต่เป็นบุคคลชนิดที่สาม...คนที่คล้ายเข้าใจ แท้ที่จริงไม่เข้าใจแล้ว

มาตรว่าบุคคลชนิดนี้น่ารังเกียจอยู่บ้าง เอาแต่แสดงออกว่าตัวเองเข้มแข็ง แท้ที่จริงในกลวง แต่จะคลายความระแวดระวังของยอดขุนพลสยองขวัญ

ตุยเมียสำนึกตัวว่า ตัวเองได้แต่แสดงบทบาทเช่นนี้

...คนมีชีวิตอยู่ในโลก ล้วนมีบทบาทของตัวเอง ขึ้นอยู่ที่แสดงได้หรือไม่เท่านั้น

ยอดขุนพลสยองขวัญมองดูไม้เท้าที่ตุยเมียใช้ยันกาย เหลียวดูสตรีอ้วนใหญ่ที่กระเหี้ยนกระหือรือใคร่ลงมือ กล่าวว่า

"พรรครอยเกลื้อนความจริงเป็นค่ายพรรคที่เข้มแข็งที่สุดในเจ็ดพรรค แต่เนื่องด้วยมีใจทะเยอทะยาน คิดกลืนสมาคมผู้เฒ่า ดังนั้น

ต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ภายหลังชิงชัยกับมดน้อยปีงน่อยี้ เป็นเหตุให้รองหัวหน้าพรรค หัวหน้าองครักษ์ และองครักษ์ซ้ายขวาล้วนเสียชีวิตในการต่อสู้ ยามนี้บุคคลสำคัญภายในพรรคเพียงหลงเหลือปังจู้ (หัวหน้าพรรค) เส็งเจ่กเตี่ยว และจ้งก้วง (พ่อบ้าน) ฮ้วยเชี้ยง (เกลื้อนไลหิต)เอี๊ยบแป๊ะงู้ จับโจรจับหัวหน้า ยิงคนยิงม้าก่อน คิดล้มล้างพรรครอยเกลื้อนง่ายดายยิ่ง เพียงฆ่าคนทั้งสองนี้ก็ใช้ได้แล้ว”

สตรีอ้วนใหญ่กระโดดปราดขึ้น อาสาว่า

“ตกลง เราไป”

ตุยเมี่ยรีบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าก็ไปด้วย”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“มิต้องรีบร้อน ทั้งหมดต่างมีหน้าที่ ปัญหาอยู่ที่จะเคลื่อนไหวเมื่อใดเท่านั้น”

สตรีอ้วนใหญ่ร้องดังๆว่า

“พวกเราลงมือในคืนนี้”

ห้าดุร้ายใหญ่กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

“พรุ่งนี้บุกจู่โจม เข่นฆ่าให้สิ้นซาก”

เอี้ยกังกล่าวว่า

“วางแผนแล้วค่อยเคลื่อนไหว ร้อนรุ่มหามีประโยชน์ไม่”

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“สมควรหาข้ออ้าง ชักนำหัวหน้าพรรครอยเกลื้อนและจ้งก้วงออกมาแล้วค่อยลงมือ”

เสียงได้ชือกลับกล่าวว่า

“ในความเห็นเรา ได้เจียงกุนวางแผนไว้แต่แรกแล้วกระมัง?”

ยอดขุนพลสยองขวัญมองดูเสียงได้ชือด้วยความชื่นชมแวบหนึ่ง กล่าวว่า

“ลงมือในบัดดล”

คนทั้งหมดล้วนใจหายวาบ กล่าวว่า

“ในบัดดล”

ยอดขุนพลสยองขวัญอธิบายว่า

“เราซักนำหัวหน้าพรรครอยเกลื้อนและจ้งก้วงออกมาแต่แรกแล้ว พวกมันลุ่มหลงความงามสตรี แต่ไม่ชุบเลี้ยงนางบำเรออยู่ในบ้านมักออกมาหาเหยื่อ ยามนี้พวกมันไปยังเกี๊ยมเน็กจึง (ตึกเนื้อเค็ม) ที่เนินเตียกต้อปอ คนหนึ่งเสาะหาอั้งโกว คนหนึ่งคลอเคลียกับอวงเจ้ สตรีที่มีชื่อทั้งสองนี้ หนึ่งในสองเป็นศิษย์รอบนอกของหมู่ตึกสักการะฟ้า ดังนั้นข่าวคราวต้องไม่แปลกปลอม ปีศาจราคะทั้งสองนี้ อย่างมากนำบริวารออกมายี่สิบสามสิบคน เรื่องราวที่หลงเหลือ พวกท่านทราบว่าจะจัดการอย่างไรกระมัง?”

ทั้งหมดรับคำด้วยความลิงโลดยินดี ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยน้ำเสียงของผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งว่า

“ส่วนเรารับหน้าที่แก้ปัญหาหลังจากฆ่าคน ซึ่งความจริงฆ่าคนผู้หนึ่งไม่ยากนัก ข้อยุ่งยากอยู่ที่ปัญหาหลังการฆ่าคน พวกท่านก็ทราบว่าเจ็ดพรรคแปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตรล้วนมิใช่ดัวดี เรากระทำไปเพื่อขจัดเภทภัยแก่ส่วนรวม”

เอ่ยถึงตอนนี้ทอดถอนใจออกมา กล่าวอีกว่า

"อีกทางหนึ่ง เรายังต้องรับมือค่ายพรรค สมาคมและสัมพันธ-มิตรที่หลงเหลือ เพื่อมิให้พวกมันเข้าใจผิด ผนึกกำลังจัดการกับพวกเรา ทั้งความจริง เราเพียงกำจัดคนไม่ดีงามให้แก่พวกมัน นี่แสดงว่าการประ-พฤติตนเป็นคนยากเย็นเป็นคนดียากเย็นยิ่งกว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ยากยิ่งยาก"

ทั้งหมดผงกศีรษะเห็นพ้องรู้สึกคับข้องใจแทนยอดขุนพลสยองขวัญ เอี้ยกังยังยิ้มประจบกล่าวว่า

"ไต้เจียงกุนผดุงคุณธรรมบู๊ลิ้มกลับเป็นที่อิจฉาของสหายร่วมแนว ถูกเข้าใจผิดจากทางการ ซึ่งความจริง เจ้าหน้าที่กรมเมืองที่กินเงินเดือน หลวง กลับไม่ทำงานทำการ สมมุติเช่นคนชั่วช้าเยี่ยงหัวหน้าพรรค วอยเกลื้อน ยังต้องให้พวกเรากำจัดกวาดล้าง ดังนั้นฮ่องเต้สมควร พระราชทานหยกปราบกลียุคให้แก่ไต้เจียงกุนจึงถูกต้อง"

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราคุ้นกับการถูกเข้าใจผิดแล้ว เราเป็นคนทำตนอย่างเงียบงัน ซัดชาต่อคำครหาในโลก คืนนี้พวกท่านจะผดุงธรรมแทนฟ้า อย่าลืมนำชัยชนะกลับมา"

สตรีอ้วนใหญ่พลันยกมือกุมท้อง กล่าวว่า

"ไต้เจียงกุน เรา...เราสามารถ..."

ยอดขุนพลสยองขวัญเพ่งตาถามว่า

"รับประทานมากเกินไป คิดเข้าห้องน้ำหรือไร?"

สตรีอ้วนใหญ่ทำหน้านิ่ว กล่าวว่า

"มิใช่...เรา...เราหิวอีกแล้ว"

ทั้งหมดอดหัวร่อมิได้ สตรีอ้วนใหญ่ “ร้องขอ” ว่า

“เราสามารถ...รับประทาน...อีกเล็กน้อย..ค่อยไปหรือไม่?”

ดังนั้นนางรับประทานอาหาร “อีกเล็กน้อย” เพิ่มเติมลงไป นั่นประกอบด้วยน่องไก่เจ็ดข้าง ขาหมูสามข้าง ข้าวห้าชาม หมีสามจานครึ่ง หมั่นโถวหกใบ ก้นเป็ดแปดข้าง ปูนึ่งสิบหกตัว ไข่สิบห้าฟอง นกพิราบสิบเอ็ดตัว และหัวสุกรทั้งหัว

หลังจากรับประทานเสร็จสิ้น นางคล้ายบังเกิดความเสียใจที่ปล่อยให้ทั้งหมดรอนาน ดังนั้นตั้งใจกลับตัวเสียใหม่ ใช้ดินสอชาดเขียนคำ “เจี๋ยะ” (รับประทาน) ลงบนเสื้อผ้าของนางติดต่อกันห้าคำ

นางกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เด็ดเดี่ยวว่า

“เราเขียนอักษรเหล่านี้ เพื่อเตือนสติตัวเองว่า ครั้งหน้าจะไม่รับประทาน...มากมายปานนี้แล้ว”

ทั้งหมดล้วนทราบว่า นางว่ากล่าวส่วนว่ากล่าว กระทำส่วนกระทำ หลังจากนั้นไม่นาน ก็กลับคืนสู่สภาพเดิมอีก

แม้แต่ล้อชิ้ม (น้าแซ่ล้อ) ที่ออกมาเก็บถ้วยชามยังสั่นศีรษะเพียงเก็บถ้วยชามที่สตรีอ้วนใหญ่รับประทานแล้วไปล้างทำความสะอาด นางตั้งแต่เช้าจรดค่ำ ก็อย่าหมายมีเวลาพักผ่อนได้

มีแต่ตุยเมี่ยที่ทราบกระจ่างแก่ใจ

สตรีอ้วนใหญ่เขียนคำ “เจี๋ยะ” ทั้งห้าคำต่อล้อชิ้ม ล้อชิ้มเป็นคนรับหน้าที่ส่งข่าวออกไป

ความหมายของอักษรทั้งห้าคำนี้คือ ในที่สุดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ปะทะขั้นแตกหักกับหน่วยงานที่เหลือในเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้า-

สัมพันธมิตรแล้ว

เป็ดยามว่ายน้ำ ขาถีบวุ่นวาย ผิวน้ำหากระเพื่อมไม่

บุคคลที่จัดการได้ง่ายดายที่สุดในโลก ย่อมเป็นคนโง่เขลาที่ฉลาด ผู้ที่ยากจัดการที่สุดคือคนฉลาดแต่แสร้งเป็นโง่เขลา

สตรีอ้วนใหญ่แสดงว่าจัดอยู่ประเภทหลัง

นางยุยงให้ยอดขุนพลสยองขวัญ นำกำลังของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่บุกจู่โจมเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตร ส่วนนางเอาแต่รับประทาน รับประทานแล้วรับประทานเล่า จากนั้นรอให้ยอดขุนพลสยองขวัญออกคำสั่ง

ขณะที่นางออกเดินทางไปฆ่าคน ยังแคะฟันทอง

...คนที่ชมชอบรับประทาน ย่อมให้ความสำคัญแก่ลิ้นกับฟันเช่นเดียวกับที่จิตรกรรักถนอมมือ คนดีดพิณรักถนอมนิ้วมือของตัวเอง

นางมักนับดูว่าตัวเองมีฟันกี่ซี่

ไม่นับส่วนที่หักหลุดร่วง นางนับไปนับมา มีเพียงยี่สิบสี่ซี่

ฟังว่านี้เป็นลักษณะราศีของคนอายุสั้น ตายอย่างปัจจุบันทันด่วนและลำบากยากไร้

ดังนั้นนางถามดุยเมี่ยที่ร่วมทางว่า

“นี่ ท่านมีฟันกี่ซี่”

ดุยเมี่ยแม้ทราบว่านางแสร้งเป็นคลุ้มคลั่งเพื่อเสพสุข แกล้งเป็นงมงายเพื่อเอาชัย พอฟังยังทนทานไม่ได้อยู่บ้าง

พวกเขากำลังเดินทางไปจัดการกับยอดฝีมือพรรครอยเกลื้อน

พรรครอยเกลื้อนเป็นนามประหลาดยิ่ง วิชาฝีมือที่ฝึกปรือก็ประหลาดพิกล เมื่อพวกมันฝึกถึงขั้นลึกล้ำ เพียงรับประทานเห็ดขาวดะไคร่เขียว ทั้งจำศีลในฤดูหนาวเช่นสัตว์บางประเภท พอฝึกสำเร็จสามารถทนทานรับการจู่โจมทำร้าย มิหนำซ้ำฟื้นฟูอย่างรวดเร็ว

ผู้ที่ฝึกปรือพลังฝีมือประเภทนี้ บนผิวกายจะผนึกเป็นรอยเกลื้อนชั้นหนึ่ง บ้างงอกเงยบนใบหน้า บ้างงอกเงยที่นิ้วเท้า พลังฝีมือยิ่งสูง รอยเกลื้อนยิ่งหนา ทั้งยังเป็นเกลื้อนหลากสี หากถูกพิษเกลื้อนแทรกซึม นอกจากคนของดระกูลอุนร้านเล่ายี่ห้อแล้ว ไม่มีผู้ใดขจัดรักษาได้

...ยามจัดการกับบุคคลเช่นนี้ เกี่ยวข้องใดกับ “ฟัน” ด้วย?

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวสืบต่อ

“ฟังว่าพวกมันมีร่างคงกระพัน ดาบทวนแทงไม่เข้า นอกจากท่านระเบิดพวกมันทั้งเป็น ไม่เช่นนั้นเกรงว่าฆ่าไม่ตาย แต่ดั้งจมูกของพวกมันเป็นจุดอ่อน เราได้แต่ใช้ฟันกัดจมูกของพวกมันลงมา”

นางกล่าวเป็นเชิงรำพึงต่อตัวเอง

“เพียงไม่ทราบว่าจมูกที่มีรอยเกลื้อนของพวกมันน่ารับประทานหรือไม่?”

หากบอกว่าสตรีอ้วนใหญ่เป็นคนเปลือกนอกโง่งม จิตใจละเอียดอ่อน อย่างนั้นหัวหน้าพรรครอยเกลื้อนเส็งเจ่กเตี่ยวเป็นคนเยี่ยงไร?

มันเฉลียวฉลาดอย่างยิ่ง เข้มแข็งดุร้ายอย่างยิ่ง ทะเยอทะยานอย่างยิ่ง และเห็นแก่ตัวอย่างยิ่ง ทั้งสี่ประการนี้รวมกันเข้า ทำให้มันไม่ยอมสยบ ไม่ยอมอยู่ล้าหลัง ถึงกับไม่ยอมเพียงเป็นหัวหน้าพรรครอยเกลื้อน

ขณะเดียวกัน มันเป็นคนขยันขันแข็งยิ่ง

มาดรว่ามันเป็นหัวหน้าพรรครอยเกลื้อนแล้ว แต่ยังยึดมั่นในเรื่องบางประการ หากมันเกียจคร้านหรือวุ่นวายเกินไป ไม่ได้ฝึกฝีมือสองสามวัน หลังจากนั้นมันจะสละเวลาฝึกฝีมือมากกว่าเดิม เพื่อชดเชยส่วนที่ขาดไป

หากมันขาดทุนเงินไปจำนวนหนึ่ง จะพยายามตัดทอนค่าใช้จ่ายส่วนอื่น เพื่ออุดรอยโหว่นั้น หากมันโชคร้ายสูญเสียกำลังคน จะรับศิษย์ใหม่เข้ามา เพื่อทดแทนกำลังคนที่สูญเสียไป

ด้วยศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของมันทุกวันนี้ ความจริงสามารถจับจ่ายตามอำเภอใจ เสพสุขตามความปรารถนา แต่มันยังคร่ำเคร่งฝึกฝีมือ ดูแลภารกิจภายในพรรค ตั้งใจประหยัดค่าใช้จ่าย

เพียงแต่บุคคลรับไว้ได้ แต่บุคคลโคดเด่นยากแสวงหา ไม่ว่ามันเสาะหาอย่างไร ยังไม่อาจรับยอดฝีมือเช่นรองหัวหน้าพรรค ตลอดจนองครักษ์ซ้ายขวาที่เสียชีวิดในการต่อสู้

สำหรับจ้งก้วง เอี๊ยบแป๊ะงู้ ก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา

มันบากบั่นพากเพียร

ด้วยฐานะที่เพียงเป็นรองคนหนึ่ง แต่อยู่เหนือผู้คนนับพันเช่นมัน ความจริงไม่ต้องลำบากลำบนบ่านนั้น แต่มันยังคงทำงานร่วมกับบริวารภายในพรรค บางครั้งแม้แต่ตอนที่บริวารภายในพรรคหยุดพักผ่อน

มันยังไม่อยู่ว่าง

แม้แต่การรับประทานอาหาร ก็รับประทานข้าวปลาชนิดเดียวกับบริวารภายในพรรค

ดังนั้นคนในพรรครอยเกลื้อนล้วนชมชอบมัน และให้ความเคารพต่อมัน

หัวหน้าพรรรครอยเกลื้อนก็ให้ความสำคัญต่อมันยิ่ง

แต่คนทั้งสองมีความชอบพออย่างเดียวกัน

เป็นชมชอบสตรี

ลูกผู้ชายในยุทธจักรล้วนชมชอบสตรี เพียงแต่บางคนชมชอบยิ่งบางคนไม่ชมชอบเท่าใด

หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนและจงกวงชมชอบสตรียิ่ง

คาดว่าเป็นเพราะคนที่ฝึกแซเชี้ยงกง (พลังรอยเกลื้อน) ดื่มกินน้อยได้ ใช้จ่ายเงินน้อยได้ แต่ไม่อาจขาดสตรีได้

ระหว่างพวกมันร่วมมือกันด้วยดีเป็นเวลาหลายปี อาจบางทีสืบเนื่องจากมีความชอบพอเดียวกัน

ดังนั้นสองนายบ่าวมายังตึกเนื้อเค็ม

ที่ตึกเนื้อเค็ม พวกมันมีคู่ขาอยู่สองคน เป็นอั้งโกวกับอวงเจ้

อวงเจ้อยู่ในม่านมุ้งสีชมพู

หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนหัวร่อพลางเดินเข้าไป กล่าวว่า

“เอียงอายอันใด พวกเราเป็นคู่ขาเก่าแล้ว”

มันเลิกม่านมุ้ง พลันพบว่าไม่ถูกต้อง

มันคุ้นเคยกับร่างกายของอวงเจ้ไปแล้ว

นางมีอายุไม่น้อย แต่สตรีมีอายุที่งามอย่างโรยราอยู่บ้าง ยิ่งกัดกร่อนกินใจ

เรือนร่างที่คล้ายภูเขาลูกหนึ่งนี้ มิใช่เรือนร่างของอวงเจ้เด็ดขาด

พริบตานั้น มันเผชิญการจู่โจมจากสามปีศาจ

สามปีศาจความจริงเป็นบริวารคู่ใจของหัวหน้าชมรมโดดเดี่ยวฉั่วคอฮั่น แต่หลังจากที่ฉั่วคอฮั่นถูกยอดขุนพลสยองขวัญฆ่าทิ้ง สามปีศาจก็ขายชีวิตให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญแทน

ยามนั้น ผมปีศาจคล้ายแส้ เขาปีศาจขวิดใส่ เท้าปีศาจเตะกราดล้วนจู่โจมถูกมัน

หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนถูกผมปีศาจ เขาปีศาจ เท้าปีศาจจู่โจมทำร้ายโดยพร้อมเพรียง

แต่ในเวลาเดียวกัน ปลายผมของผมปีศาจถูกย้อมเป็นสีเขียวดะไคร่

ปลายเขาของเขาปีศาจก็เปื้อนรอยเกลื้อนหนังวัวชนิดหนึ่ง

ส้นรองเท้าของเท้าปีศาจเริ่มเน่าเปื่อย

หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนหัวร่อด้วยโทสะ กล่าวว่า

“เป็นผู้ใดใช้พวกเจ้ามาลอบทำร้ายเรา? อวงเจ้เล่า?”

ดูท่าปังจู้ผู้เฒ่าท่านนี้ ยังมีความรักผูกพันอย่างลึกล้ำ ในเวลาเช่นนี้ยังไม่ลืมเลือนอวงเจ้ ที่ทำให้มันแข็งแกร่งขึ้นมาได้

ที่ดอบคำมันเป็นชุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่ง

สตรีที่คล้ายภูเขาลูกหนึ่งนั้น

เป็นสตรีอ้วนใหญ่

นางกระโดดปราดขึ้นจากเตียง เตียงก็ยุบทลายในบัดดล นางกล่าวว่า

“ได้เจียงกุนใช้เรามาฆ่าท่าน ท่านตายเถอะ”

นางบอกให้หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนดกตาย พร้อมกับนั้นนางต่อยหมัดออก

เป็นหนึ่งหมัด หนึ่งฝ่ามือ หนึ่งเท้า

แต่หมัดฝ่ามือและเท้าไม่ได้ทักทายใส่หัวหน้าพรรครอยเกลื้อน หากแต่จู่โจมใส่ผมปีศาจ เขาปีศาจและเท้าปีศาจ

วิชาฝีมือที่นางใช้ออก เป็นพลังดีภูเขาข้ามวัว

สามปีศาจแยกย้ายใช้เส้นผม เขาแหลมและเท้าจู่โจมใส่หัวหน้าพรรครอยเกลื้อน

หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนรับการจู่โจมจากพวกมันมาแล้ว มันหากลัวไม่

พริบตานั้น ใบหน้ามันกลับกลายเป็นเขียวเข้ม

มันคิดฉวยโอกาสนี้แพร่พิษเกลื้อนมากกว่าเดิม ปลิดปลงสังหารสามปีศาจ จากนั้นแพร่ระบาดออกไป กำจัดสตรีอ้วนฉุนางนี้ด้วย

...พวกมันคงฆ่าอวงเจ้แล้ว

...อวงเจ้ เราจะล้างแค้นให้แก่ท่าน

สามปีศาจโถมใส่หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนอย่างลืมตัว

สามปีศาจจู่โจมใส่หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนอย่างไม่อาจควบคุม

รั้งยั้ง

หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนสูดลมหายใจลึกๆ จู่โจมออกสองฝ่ามือหนึ่งเท้าเช่นกัน ยันสภาวะถาโถมของคนทั้งสามเอาไว้

สามปีศาจแยกย้ายเป็นสามทิศทางโถมใส่หัวหน้าพรรครอยเกลื้อน แต่ถูกสองฝ่ามือหนึ่งเท้าของหัวหน้าพรรครอยเกลื้อนยันเอาไว้ ที่ด้านหลังของสามปีศาจ กลับยันไว้ด้วยหนึ่งหมัดหนึ่งฝ่ามือหนึ่งเท้าของสตรีอ้วนใหญ่ กลายเป็นสภาพยันกันอย่างพิสดาร

จากนั้นเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงที่น่าตระหนกขึ้น

เมื่อมองจากสายตาของสตรีอ้วนใหญ่ สองมือหนึ่งเท้าของนางยันกับแผ่นหลังสามปีศาจ สามปีศาจก็ใช้เส้นผม เขาแหลมและเท้าจู่โจมใส่ร่างหัวหน้าพรรครอยเกลื้อน

ทันใด ร่างของหัวหน้าพรรครอยเกลื้อนแตกหักเป็นห้าท่อน แต่ละท่อนล้วนปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา จากนั้นร่างของสามปีศาจก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง

เมื่อครู่นี้สตรีอ้วนใหญ่ใช้พลังดีภูเขาข้ามวัวจู่โจมสังหารหัวหน้าพรรครอยเกลื้อน จากนั้นชักนำพลังย้อนใส่ร่างสามปีศาจ สามปีศาจถูกพิษเกลื้อนระบาดทำร้าย ไหนเลยต้านทานพลังดีภูเขาข้ามวัวได้ ตลอดทั้งร่างเกิดการระเบิดขึ้น พลอยกระทบกระเทือนถึงซากศพที่แตกหักเป็นท่อนๆของหัวหน้าพรรครอยเกลื้อนเกิดระเบิดตาม

คนทั้งสี่อยู่ในสภาพยืนประจันยันกัน ซากศพพอเกิดการระเบิดขึ้นก็จำแนกไม่ออกว่าเศษกระดูกเลือดเนื้อเป็นของผู้ใดกับผู้ใดแล้ว

สตรีอ้วนใหญ่ตบมือคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ในที่สุดปฏิบัติหน้าที่สำเร็จลุล่วง สามปีศาจกับหัวหน้าพรรครอยเกลื้อน ต่อสู้จนดกตายตามกัน"

นางพลันลูบแก้มตัวเอง คล้ายขบเคี้ยวอันใด ไม่นานก็บ้วนฟันที่เปื้อนเลือดออกมาซี่หนึ่ง

ฟันซี่นั้นมีคราบเกลื้อนเบาบางชั้นหนึ่ง

สตรีอ้วนใหญ่หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย พึมพำว่า

"พิษเกลื้อนอันร้ายกาจนัก"

ซึ่งความจริง ขณะที่นางใช้พลังตีภูเขาข้ามวัว กระแทกทำลายสังขารของหัวหน้าพรรครอยเกลื้อน หัวหน้าพรรครอยเกลื้อนก็เร่งเร้าพิษเกลื้อนเข้าสู่ร่างนาง แต่ด้วยพลังฝีมือของสตรีอ้วนใหญ่ สามารถบังคับใช้พลังตีภูเขาข้ามวัวตามใจปรารถนา แปรสภาพเป็นพลังป้องกันชนิดหนึ่ง ถ่ายเทพิษเกลื้อนเข้าสู่ฟันซี่หนึ่ง ทำการรวมพิษร้ายเอาไว้ค่อยทำร้ายทิ้งไป

แต่ฟันที่เหลือน้อยอยู่แล้วของสตรีอ้วนใหญ่ ต้องหักไปอีกซี่หนึ่ง

จังก้วงพรรครอยเกลื้อนเอี๊ยกแป๊ะงู้หลั่งเหงื่อพรั่งพรู สีหน้าเจ็บปวดรวดร้าว ท่าทางลำบากยากเย็น แท้ที่จริงเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขของบุรุษผู้หนึ่ง

อั้งโกวอยู่ใต้ร่างของมันเอง

จากนั้นเอี๊ยบแป๊ะงู้ได้ยินซุ่มเสียงประหลาดชนิดหนึ่ง

มัน "รั้งกลับ" ในบัดดล

ในเวลาเช่นนี้ บุรุษที่บอกหยุดก็หยุด รั้งกลับก็รั้งกลับ ทั้งไม่ง่ายดาย และไม่รวบรัด

หลังจากนั้นมันพบว่า ที่ข้างเดียงเพิ่มคนผู้หนึ่ง

เป็นชายฉกรรจ์ไว้หนวดเคราครึ้มอยู่ข้างแก้ม ส่งกลิ่นสุราคละคลุ้งผู้หนึ่ง

เอี๊ยบแป๊ะงู้ไม่ได้ถาม “ท่านเป็นใคร?”

มันมิใช่คนพร่ำไร้สาระตลอดมา

...คนผู้นี้ปรากฏตัวในตอนนี้เพื่ออะไร ยังต้องถามไถ่มากความหรือ?

เอี๊ยบแป๊ะงู้ก้มศีรษะ บนกระดูกสันหลังปรากฏเกล็อนบินสาดพุ่งออกสามสาย

ศีนผู้นั้นถลันหลบหลีก ตีโต้ใส่เท้าหนึ่ง

เอี๊ยบแป๊ะงู้มองปราดเดียวก็ทราบว่า ตัวเองมิใช่คู่มือของคนผู้นี้

มันรับเท้านี้ไว้ กล้ำกลืนความเจ็บปวดพลันผละจากไป

มันไม่พุ่งตัวออกนอกหน้าต่าง ไม่ทะลวงขึ้นบนหลังคา ทั้งนี้เพราะหากมีกับดัก ผู้ที่เฝ้ารักษาอยู่ยังตำแหน่งนั้นต้องเป็นชนชั้นยอดฝีมือแน่นอน

มันได้แต่ฝ่าไปยังประตูใหญ่

ที่นอกประตูมีคนผู้หนึ่ง

มันยิ้มแย้มแจ่มใส ในมือถือวัตถุประหลาดสิ่งหนึ่ง ท่าทางปลอด-โปร่งสบาย

คนผู้นี้คล้ายกำลังรอคอยบุดรสุดสวาทของตัวเองออกมาก็ปาน

เอี๊ยบแป๊ะงู้พอปรากฏกาย คนผู้นี้ก็ทักทายว่า

"ไม่ทันสวมใส่เสื้อผ้าก็ออกมา ยังไม่ถึงฤดูร้อน ก็รุ่มร้อนถึงเพียงนี้หรือ?"

เอี๊ยบแป๊ะงู้พอเห็นชัดตาว่า วัตถุในมือฝ่ายตรงข้ามเป็นอะไร ถึงกับเข่าอ่อนระทวยแล้ว

นั่นเป็นกระโถนเสมหะใบหนึ่ง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนทราบว่า ผู้ที่ถือกระโถนเสมหะนี้ เป็นผู้ดูแลหมู่ดึกสักการะฟ้า ฉายาดุลาการเย็นเอี้ยกัง

สำหรับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ นอกจากยอดขุนพลสยองขวัญแล้ว เอี้ยกังเป็นบุคคลที่กลอกกลิ้งที่สุด ลึกล้ำสุดหยั่งคาดที่สุด

เอี๊ยบแป๊ะงู้ดวัดมือ ชัดเกลื้อนบินสามชิ้น แยกย้ายเป็นบน กลาง ล่างสาดพุ่งออก

ขณะเดียวกัน เอี๊ยบแป๊ะงู้รู้สึกปวดแปลบที่ส้นเท้า กระบี่เข็มเล่มหนึ่งแทงทะลุออกจากหลังเท้าของมัน

...ที่ใต้หอมีศัตรูซุ่มซ่อน

เอี้ยกังยกกระโถนเสมหะ ซ้อนเป็นสามทิศทาง ประกอบด้วยบน กลาง ล่าง เกลื้อนบินก็ตกลงในกระโถน จากนั้นเอี้ยกังร้องคำ "ขากถุย" คำหนึ่ง

เสมหะสายหนึ่งพุ่งใส่ใบหน้าเอี๊ยบแป๊ะงู้

เอี๊ยบแป๊ะงู้รู้สึกปวดแปลบที่ดั้งจมูก เสมหะก็พุ่งทะลุออกทางท้ายทอย

ขณะที่เอี๊ยะแป๊ะงู้ล้มลง ตุยเมี่ยกับพยัคฆ์สามช่องว่างโป่วช้าง

ที่หมอบชุ่มอยู่ชั้นล่างของหอก็ติดตามออกมา

เอี้ยกังผงกศีรษะคราหนึ่ง

พยัคฆ์สามช่องว่างรับคำสั่งปฏิบัติตาม

มันฉุดลากอั้งโกวที่แตกดื่นจนสิ้นสติอยู่บนเตียงออกมา สตรีนางนี้แม้สลบไสล แต่ร่างเปลือยของนางยังเปล่งประกายความงามเย้ายวนชนิดหนึ่ง

เอี้ยกังผงกศีรษะอีกครา

พยัคฆ์สามช่องว่างใช้กระบี่เข็มทิ่มแทงสังหารนางในกระบี่เดียว

ตุยเมี่ยความจริงคิดขัดขวาง แต่พริบตาที่ลังเล อั้งโกวก็จบสิ้นชีวิตแล้ว

วันรุ่งขึ้น ในห้องสามแซ็งซ้อ ยอดขุนพลสยองขวัญพึงพอใจต่อการทำงานของสตรีอ้วนใหญ่และพวกยิ่ง ยินดีจนหน้าผากล้านเลี่ยนปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา กล่าวว่า

“กระทำได้ดียิ่งนับแต่นี้พรรครอยเกลื้อนล่มสลายโดยสิ้นเชิงแล้ว”

เอี้ยกังรีบกล่าวว่า

“นี่ล้วนเป็นได้เจียงกุนวางแผนแยบคาย คำนวณโดยไม่ผิดพลาด”

สตรีอ้วนใหญ่เพียงกล่าวว่า

“ห้วหน้าพรรครอยเกลื้อนแท้ที่จริงเป็นเศษสวะ ชนชั้นเช่นนี้ต่อให้ฆ่าแปดคนสิบคนยังไม่สมใจ”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“คราครั้งนี้พวกท่านทั้งสองมีความดีความชอบใหญ่หลวงที่สุด”

สตรีอ้วนใหญ่ถามว่า

“ขั้นต่อไปจะเคลื่อนไหวอย่างไร?”

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านยังไม่ลืมเลือนลี้ก๊กฮวย?

“มันทำร้ายเจี่ยไท้ซือ ฆ่าซาเจียงกุน (แม่ทัพที่สาม) ทั้งยังทำร้ายเราบาดเจ็บ”

“พวกเราคิดจัดการสหพันธ์นางแอ่น ไม่อาจลืมเลือนคนผู้หนึ่ง”

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ผู้ใด?”

เอี้ยกังเห็นยอดขุนพลสยองขวัญทำท่าครุ่นคิดจึงตอบแทนว่า

“หนึ่งในสามผู้เช่นสรวงของสหพันธ์นกเหยี่ยวเชียงกงน้อยลี้เกี๊ยฮวย”

ยอดขุนพลสยองขวัญมองดูเอี้ยกัง กล่าวว่า

“ท่านช่างรู้ใจเรานัก”

เอี้ยกังรู้สึกเย็นวะวาบที่กลางหลัง รีบน้อมกายกล่าวว่า

“เราเพียงเป็นหนอนพยาธิในท้องของไต้เจียงกุนเท่านั้น”

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางกล่าวว่า

“มิน่าเล่าระหว่างนี้ท้องของเราไม่สู้ดี”

จากนั้นมันย้อนถามว่า

“ท้องไม่ดีควรทำอย่างไร?”

เอี้ยกังหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา กล่าวว่า

“สมควรขับถ่ายพยาธิทิ้ง”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ขับถ่ายทิ้ง ลี้เกี่ยฮวยเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวที่เห็นตู้มึ่งก่อการร้ายในคืนนั้น สตรีนางนี้ย่อมมิอาจไม่ฆ่าทิ้ง”

จากนั้นมันถามว่า

“พวกท่านทราบหรือไม่ว่า อาศัยตู้มึ่งซึ่งจัดอยู่หนึ่งในสี่จอมทมิฬเพียงรับเงินหนึ่งพันตำลึง บวกอีกทองคำพันตำลึง ก็ยินยอมใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อข้างเก๋งนานวันต้องพบกัน”

เอี้ยกังรีบกล่าวว่า

“นั่นเป็นได้เจียงกุนมีหน้ามีตา”

พยัคฆ์สามช่องว่างก็กล่าวว่า

“ได้เจียงกุนมอบหมายเรื่องราวแก่มัน ถือเป็นเกียรติของมัน”

ปังโฮ้วในห้าดุร้ายใหญ่ก็กล่าวประจบว่า

“ได้เจียงกุนดุร้ายปานนี้ มันกล้าไม่เชื่อฟังคำสั่งหรือ...”

ไม่ทันขาดคำ ก็ถูกพี่ใหญ่ปังแชดบหน้าฉาดหนึ่ง พลางดุเบาๆว่า

“หาที่ตายหรือ?”

ปังโฮ้วค่อยทราบว่าพลั้งปากไป สร้างความแตกตื่นจนไม่กล้ามองดูยอดขุนพลสยองขวัญอีก

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“เหตุผลรวบรัดยิ่ง มันรับจ้างฆ่าคนให้แก่ผู้อื่น สามารถเรียกร้องเงินทองมากกว่านี้ แต่เมื่อทำงานให้แก่เรา ไม่กล้าหยิบฉวยมากไป

ประการสำคัญคือ มันต้องการให้เราติดค้างน้ำใจมัน วันหน้ามันฆ่าคนกระทำผิด เราก็จะช่วยเหลือมัน ระหว่างนี้เตียฮ้อก็มาถึงเมืองงุ่ยเชี้ย คิดรับใช้เราเช่นกัน เพราะสืบเนื่องจากสาเหตุนี้เช่นกัน”

เสียงได้ชือกล่าวว่า

“ดังนั้นหากมีตำแหน่งหน้าที่ในบ้านเมือง ก็จะเคลื่อนไหวในยุทธจักรได้โดยสะดวกดายกว่าเดิม”

ดุยเมี่ยก็กล่าวว่า

“ไต้เจียงกุนเป็นผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ขณะเดียวกันก็เป็นยอดขุนพล เยแดน ตำแหน่งนี้สุดที่จะปฏิเสธได้”

...ขณะที่การประจบสอพลอกลายเป็นเคล็ดวิชาเพื่อความอยู่รอด พวกกล่าวพร่ำเพรื่อ ก็ไม่ถือเป็นความละอาย ถึงกับถือเป็นความเคยชิน

คนมักเป็นเช่นนี้เอง

ดุยเมี่ยอดลอบทอดถอนใจมิได้

ยอดขุนพลสยองขวัญวกเข้าสู่หัวข้อสนทนาว่า

“ตอนนี้ตู้มึงกับเตียฮ้อล้วนมาแล้ว พวกเรามีมือดีคับคั่ง ย่อมประเสริฐสุด พวกเราบุกจู่โจมพรรครอยเกลื้อน ที่ประสบผลโดยราบรื่นเป็นเพราะพวกมันเข้าใจว่า พวกเราตระเตรียมจัดการกับสหพันธ์นางแอ่นและสหพันธ์กระเรียน จึงกล้าออกมาหาสตรี ยามนี้เมื่อล้มล้างพรรครอยเกลื้อนสมควรถึงรอบสหพันธ์นางแอ่นกับสหพันธ์กระเรียน ดังนั้นผู้นำสหพันธ์นางแอ่นและสหพันธ์กระเรียน ตลอดจนผู้เช่นสรวงของสหพันธ์ทั้งสอง อาจรวมกำลังตอบโต้ต่อพวกเรา”

เสียงได้ชือกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากคนเหล่านี้รวมกำลังเข้าด้วยกัน ไม่อาจกำจัดไปในคราเดียวจริงๆ"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างปลอดโปร่ง และแฝงความกลอกกลิ้งอยู่เจ็ดส่วนว่า

"แต่พวกเราจะไม่กำจัดพวกมัน ในสรรพเรื่องราวที่ยากแก้ไขขอเพียงท่านเลือกลงมือต่อช่องทางที่สะดวกดายที่สุด เมื่อถึงตอนท้ายทุกประการล้วนคลี่คลาย ที่ว่าจับโจรจับหัวหน้าก่อน มาดรว่าหัวหน้ายากคร่ากุม ก็ฆ่าโจรให้หมดสิ้น อย่างนั้นหัวหน้านั้นย่อมไม่อาจเป็นหัวหน้าสืบไป"

ดุยเมี่ยตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"ไต้เจียงกุนหมายความว่า..."

สตรีอ้วนใหญ่เอียงศีรษะกล่าวว่า

"หมายความว่าอย่างไร?"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"พวกเราแบ่งกำลังเป็นสองสาย สตรีอ้วนใหญ่ เอี้ยกัง ชุยเฮียตี๋รวมเป็นกลุ่มหนึ่ง ฉวยโอกาสที่พวกเรายกกำลังบุกสหพันธ์นางแอ่นกับสหพันธ์กระเรียน ให้พวกท่านบุกเข้าสหพันธ์นกเหยี่ยว ปลิดศีรษะของผู้นำสหพันธ์นกเหยี่ยวเดียแม่คิ้ม และศีรษะของเชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยมาพบเรา"

เอี้ยกังมีความคิดอย่างไร ทั้งสองไม่ทราบได้ แต่

สำหรับกับตุยเมี่ยและสตรีอ้วนใหญ่ ภาระหน้าที่นี้ประเสริฐยิ่ง แต่ก็ลำบากใจยิ่ง

ในเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตรที่หลงเหลืออยู่ สหพันธ์นกเหยี่ยวเป็นหน่วยงานที่พวกเขาไม่คิดล้มล้างที่สุด

จูกัวะชิงแซเคยบอกต่อตุยเมี่ยว่า นับตั้งแต่ลิ้มเต้าฮวยเป็นผู้นำสหพันธ์นกเหยี่ยว ก็น้อยครั้งจะกระทำผิด บางครั้งยังมีการกระทำที่สอดคล้องกับทางบ้านเมือง ไม่ได้อยู่ในขอบเขตที่ต้องการกำจัด

ภายหลังลิ้มเต้าฮวยหายสาบสูญ ชื่อเสียงของสหพันธ์นกเหยี่ยวก็ตกต่ำลง มาตรว่าผู้ดูแลรับผิดชอบเตียแม่คิ้มชมชอบการฆ่าฟัน แต่ก็เป็นการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร ไม่จำเป็นต้องสนใจ

ยามนี้ยอดขุนพลสยองขวัญสั่งให้ล้มล้างสหพันธ์นกเหยี่ยว อดสร้างความลำบากใจแก่ตุยเมี่ยและสตรีอ้วนใหญ่มิได้

แต่หากพวกเขาไม่ยอมรับงานนี้ ลี้เกี่ยฮวยต้องตายแน่แล้ว

...ลี้เกี่ยฮวยพอตกตาย มลทินของแนฮ้วยก็ไม่อาจชะล้างได้

พลังของยอดฝีมือ เฉกเช่นกับมือสังหาร เมื่อถึงเวลาจู่โจมสังหาร ค่อยปรากฏขึ้นลงมือ

นับตั้งแต่สั่งการให้เอี้ยกัง สตรีอ้วนใหญ่ และตุยเมี่ย จัดการกับสหพันธ์นกเหยี่ยว ยอดขุนพลสยองขวัญก็มีกำหนดการนำขุมกำลังบุกสหพันธ์นางแอ่นและสหพันธ์กระเรียน มันก็น้อยครั้งจะพบกับคนนอกอีก

ฟังว่ามันเดินไปมา มือไพล่หลัง ใช้ความคิดที่ข้างบ่อโบราณเขตดึกหลังตลอดทั้งวัน

...มันคิดอะไร?

มันที่แท้ใคร่ครวญอันใด?

มันที่แท้วางแผนอันใด?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

สตรีอ้วนใหญ่เข้าสังกัดเนิ่นนานปานนี้ ยังไม่เห็นยอดขุนพลสยองขวัญลงมือ

ตุยเมี่ยก็ไม่

...ไม่แม้สักครั้งเดียว

จอมทมิฬอันดุร้ายผู้นี้ นอกจากแสดงความเมตตาการุณย์ของมันเป็นครั้งคราวแล้ว คล้ายไม่ต้องลงมือ ไม่จำเป็นต้องลงมือ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คู่ควรให้มันลงมือแล้ว

.....

ก่อนออกเดินทาง ตุยเมี่ยหาโอกาสกระซิบถามสตรีอ้วนใหญ่ว่า

“พวกเราจะฆ่าคนของสหพันธ์นกเหยี่ยวหรือไม่?”

“ในความเห็นของท่านเล่า?”

สตรีอ้วนใหญ่ย้อนถามพลางใช้เหล็กเหลี่ยมปลายแหลมอันเล็กๆ แคะชอกฟันทองของนาง บังเกิดเป็นเสียงระคายหูเบาๆ แคะจนเหงือกมีเลือดไหลซึมออกมา

ตุยเมี่ยล่วงรู้ความสามารถของนาง ได้แต่สะกดจิตใจกล่าวว่า

"หากว่าไม่ฆ่า ได้เจียงกุนคงต้องระแวงสงสัยมันคล้ายเริ่มสงสัยแล้ว"

"อืมม์"

"หากว่าฆ่าทิ้ง ในสหพันธ์นกเหยี่ยวยากจำแนกศัตรูสหาย ข้าพเจ้าไม่ต้องการทำร้ายคนไร้ความผิด"

สดรีอ้วนใหญ่ใช้เหล็กเหลี่ยมปลายแหลมคุ้ยแคะซอกฟัน จนบังเกิดเสียงเสียดสีระคายหูอีกครา ตุยเมี่ยอดขมวดคิ้วมิได้

สดรีอ้วนใหญ่ยิ้มแล้ว นางกล่าวว่า

"ท่านทนทานไม่ได้แล้วกระมัง ใช่ทราบหรือไม่ว่า นักสู้เดนตายเพื่อบรรลุภารกิจประการหนึ่ง ไม่เสียดายกับการดกตายทุกเมื่อ ผู้มีปณิธานเพื่อบรรลุถึงอุดมการณ์หนึ่ง หากไม่บรรลุถึงจุดหมาย ไม่ยอมเลิกราเด็ดขาด นักการต่อสู้เป็นคนที่ตั้งใจต่อสู้ถึงที่สุด ยิ่งเผชิญอุปสรรคยิ่งเข้มแข็ง บุคคลทั้งสามชนิดนี้ถือการเสียสละเป็นหนทางลัดสู่ความเป็นอมตะ สามารถอดทนในสิ่งที่ผู้คนไม่อาจอดทนได้ ท่านได้ยินชุ่มเสียงเช่นนี้ ก็ไม่อาจทนทานได้ ไหนเลยสำเร็จกิจการอมตะได้?"

ตุยเมี่ยฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ชือเจ้สั่งสอนถูกต้อง เพียงแต่ข้าพเจ้าเพียงคิดกระทำในสิ่งที่สมควรกระทำ คู่ควรกระทำ กลับไม่ได้นึกถึง และไม่กล้ามุ่งหวังความเป็นอมตะหรือไม่?"

สดรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

"ได้เจียงกุนเป็นบุคคลอันร้ายกาจ พฤติการณ์นี้ไม่แน่ว่าเพื่อ

ทดสอบพวกเรา ดังนั้นมิอาจไม่ฆ่าคนของสหพันธ์นกเหยี่ยว อยู่ที่ฆ่าน้อยลงบ้างได้หรือไม่เท่านั้น แต่ก่อนจะฆ่าศัตรู ให้ปลดปล่อยลี้เกี่ยฮวยก่อน ยังมี คนถือกระโถนเสมหะนั้น...”

นางหมายถึงตุลาการเย็นเอี้ยกัง ปากกล่าวอีกว่า

“สมควรดูแลให้มากไว้”

ตุยเมี่ยเข้าใจความหมายของนาง

ที่ว่า “ดูแล” เป็นความหมายเดียวกับที่คราก่อนนางดูแลสามปีศาจ

สามปีศาจได้รับการ “ดูแล” จากนาง กลับกลายเป็น “ปีศาจ” จริงๆ

ตลอดรายทาง สตรีอ้วนใหญ่มีเจตนา ¨ดูแล¨ เอี้ยกัง

แต่เอี้ยกังไม่รับการดูแลจากผู้คนโดยง่ายดาย

มันคนเดียวยังกลอกกลิ้งกว่าสามปีศาจอีก

ที่ตุยเมี่ยรู้สึกว่าเอี้ยกังน่ากลัวคือ มันมักอ่านหนังสือ

แม้แต่ระหว่างที่เดินทางสู่สำนักงานใหญ่ของสหพันธ์นางแอ่นดำเนินการทำศึก ขอเพียงมีเวลาว่าง เอี้ยกังยังไม่ลืมอ่านหนังสือ บวกกับมันมีความสามารถผ่านตาไม่ลืมเลือน ยิ่งได้รับประโยชน์มากกว่าเดิม

...มันเมื่อเป็นชาวยุทธจักร ไยต้องศึกษาหาความรู้ถึงเพียงนี้?

ตุยเมี่ยเห็นว่า นี่เป็นส่วนที่สูงส่งของมัน ไม่คล้ายกับคนต่ำต้อยที่ไม่เคยสำเร็จกิจการใหญ่ พอมีความสำเร็จอยู่บ้าง ก็บอกว่าไม่มีเวลา

ศึกษาหาความรู้ ไม่สามารถอ่านหนังสือ ที่ว่า “ไม่มีเวลา” เป็นข้ออ้างของพวกมัน ยังมีคำ “อ่านหนังสือไม่สามารถเพิ่มพลังฝีมือ ได้ร่ำรวยเลื่อนยศ”ก็เป็นการมองที่แคบสั้นของพวกมัน

มาตรว่าวุ่นวาย ยังคงศึกษาหาความรู้ จึงเป็นนักอ่านหนังสือเป็นบุคคลยิ่งใหญ่ที่แท้จริง

แต่สตรีอ้วนใหญ่เห็นว่า เอี้ยกัง “ลื่นไหล” เกินไป

มันยังลื่นไหลกว่าปลาไหลอีก

มันแทบไม่ไว้วางใจผู้ใด ดังนั้นมันดูไปปลอดโปร่งเฉื่อยชาพินอบพิเทาตลอดเวลา แท้ที่จริงระแวดระวังและตื่นตัวอยู่ทุกเมื่อ

...บุคคลเช่นนี้ยากจัดการได้

แต่บุคคลเช่นนี้หากท่านไม่จัดการมัน มันจะจัดการท่าน กลืนกินท่านลงไป

...ขณะที่กลืนกินท่าน ท่านยังเข้าใจว่ามันเป็นผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่เสียอีก

.....

เรื่องราวไม่เป็นไปตามที่คาดหวังไว้

ตุยเมี่ยและพวกทั้งสามยังไม่บรรลุถึงสำนักใหญ่สหพันธ์นกเหยี่ยว เพิ่งบรรลุถึงเก๋งลักฮุงปั่วเต้ง (เก๋งหกหุนครึ่ง) ซึ่งห่างจากสำนักใหญ่สหพันธ์นกเหยี่ยวหกลี้ครึ่ง ก็เผชิญการจู่โจมจากรักษาการผู้นำสหพันธ์นกเหยี่ยวเดียแม่คิ้ม สามผู้เช่นสรวงของสหพันธ์ลี้เกี่ยฮวย ซีทู้ลี้ และอาวเอี้ยงชั่ว

สหพันธ์นกเหยี่ยวก็จัดกำลังมาอย่างฉุกละหุก

...พวกมันทราบว่า สหพันธ์แนวร่วมใหญ่ทุ่มเทกำลังจัดการกับสหพันธ์นางแอ่นกับสหพันธ์กระเรียน ความจริงหายใจโล่งอก เข้าใจว่าสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ไม่อาจปลีกตัวมารุกรานพวกมันได้

แต่ลี้เกี่ยฮวยเห็นว่า ยอดขุนพลสยองขวัญต้องรุกรานรังควานเพื่อฆ่าปิดปากนาง

...แผนหลอกล่อซ้ายจูโจมขวา เป็นความถนัดของยอดขุนพลสยองขวัญอยู่แล้ว พรรครอยเกลื้อนก็ถูกล้มล้างในลักษณะนี้

เพราะข้อเสนอของนาง ทำให้เตียแม่คิ้มเพิ่มการระวังป้องกัน

ในสหพันธ์นกเหยี่ยว เซียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยมีพลังฝีมือรองจากเตียแม่คิ้มเท่านั้น เพียงแต่นางถูกตู้มึงทำร้าย เสียโลหิตมากเกินไป ยามการบาดเจ็บยังไม่ทุเลา พลังฝีมือจึงลดทอนลงมากนัก

อาจบางทีเป็นเพราะพลังฝีมือของนางลดทอนลง สตรีอ้วนใหญ่พลิกแพลงเปิดฉากก็เสาะหานาง

ลี้เกี่ยฮวยงดงามยิ่ง ผิวพรรณของนางละเอียดอ่อนราวแพรพรรณแพไสดุจธารน้ำแร่กลางป่าเขา สูงสง่าจนแฝงความเหนื่อยหน่ายอยู่บ้าง ยามอายุยังเยาว์ ความจริงไม่สมควรมีวี่แววเหนื่อยหน่ายอย่างหลุดพ้นเช่นนี้ สตรีเช่นนาง หากท่านฝันเห็นนางกลางวิกาล พอตื่นขึ้นมาจะพบว่าตัวเอง ร้องไห้จนสะท้านตื่นขึ้นมา

นางเป็นสตรี แต่ชมชอบปลอมตัวเป็นบุรุษ

ที่ทรวงอกนางมีคันฉายบานหนึ่ง สามารถบังคับพลังที่จูโจมมาแล้วย้อนคืนกลับไป

สตรีอ้วนใหญ่ใช้เพลงหมัดเก่า ขณะที่กระแสลมหมัดดังปานฟ้าร้อง นางลอบกระซิบบอกต่อลี้เกี่ยฮวยว่า

“ท่านรีบหนี เราไม่คิดฆ่าท่าน ได้เจียงกุนคิดฆ่าปิดปากท่าน หากท่านไม่คิดตาย ให้บ่งบอกทุกประการที่ท่านพบเห็นต่อคนทั้งหมด เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้มันฆ่าท่านก็ไม่มีประโยชน์แล้ว ท่านยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ มิใช่คู่มือของเรา รีบหนีเถอะ”

ขณะที่นางลงมือและกล่าววาจาเหล่านี้ ตุยเมี่ยก็ใช้สองเท้าสู้พัวพันกับหมัดจิบชิ่วคุ้ง (หมัดปวดศีรษะ) ของอาวเอี้ยงชั่ว กับท่งชิมเจี้ย (ฝ่ามือปวดหัวใจ) ของชีทู้ลี้

ด้วยพลังฝีมือของตุยเมี่ย สามารถเอาชัยเป็นมั่นเหมาะ แต่เขาเปลี่ยนเป็นใช้ไม้เท้า น้อยครั้งจะใช้เท้า

หนึ่งนั้นตุยเมี่ยไม่คิดฆ่าคน สอง ไม่คิดแสดงฝีมือแท้จริงออกมา

เขากับสตรีอ้วนใหญ่ล้วนยกเตียแม่คิ้มให้แก่เอี้ยกัง

คนทั้งสองกลับเป็นคู่มืออันคู่คี่ก๋ำกึ่งกัน

เอี้ยกังความจริงไม่คิดประมือกับเตียแม่คิ้ม

มันคิดเสาะหาตุยเมี่ย แต่ตุยเมี่ยต่อสู้กับชีทู้ลี้และอาวเอี้ยงชั่วแล้ว

มันคิดเสาะหาสตรีอ้วนใหญ่แต่สตรีอ้วนใหญ่พัวพันลี้เกี่ยฮวยเอาไ

บริวารของหมู่ดึกสักการะฟ้ารวมทั้งศิษย์ของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ก็ต่อสู้ตะลุมบอนกับบริวารสหพันธ์นกเหยี่ยว

อย่าว่าแต่เตียแม่คิ้มคิดเสาะหามันโดยเฉพาะ

ในสายตาของเตียแม่คิ้มที่ลำพองผยอง ชุยกักฉั้งไร้ชื่อเสียงเรียงนาม สตรีอ้วนใหญ่เพียงเป็นสตรี บุคคลที่มันคิดต่อสู้ สมควรเป็นค

ที่ยากตอแยที่สุดเช่นดุลาการเย็นเอี้ยกัง

เตียแม่คิ้มแดกฉานท่าร่างสิบสามชนิด เพลงหมัดฝ่ามือยี่สิบสี่ชนิด ยังสามารถใช้อาวุธสิบเก้าชนิด เมื่ออายุยี่สิบแปดปี ก็รวมรั้งวิชาฝีมือทั้งหมดเข้าด้วยกัน บัญญัติเป็นกระบวนท่าหนึ่ง เรียกว่าตักป่าทีแอ๋ (เป็นใหญ่ในแผ่นดิน)

...คนผู้หนึ่งมีสติปัญญา หาได้ไม่ยากนัก แต่มีสติปัญญา แต่ไม่ใช้พร่ำเพรื่อ มุ่งศึกษาเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ จึงเป็นสิ่งที่หายากยิ่ง

เตียแม่คิ้มเป็นบุคคลเช่นนี้

ดังนั้นท่าเป็นใหญ่ในแผ่นดินแม้มีเพียงท่าเดียว แต่ขอเพียงมันเหินขึ้นไปได้ ก็ไม่มีผู้ใดสามารถฉุดดึงมันลงมา

...เอี้ยกังสามารถหรือ?

ใต้กระโถนเสมหะของมัน ไม่มีผู้ใดต้านติด

...ผู้ใดสามารถเลิศภพจบแดน เป็นใหญ่ในแผ่นดินได้?

เตียแม่คิ้มมีเพียงกระบวนท่าเดียว

มันลอยตัวขึ้น ทิ้งลงจากกลางอากาศ .

ชัยชนะหรือพ่ายแพ้ความเป็นกับความตายขึ้นอยู่กับกระบวนท่านี้

...ผู้ใดชนะผู้ใดพ่ายแพ้?

...ผู้ใดเป็นผู้ใดตาย?

เตียแม่คิ้มลอยตัวขึ้นโฉบจู่โจมใส่เอี้ยกังดุจทวิบาทอันดุร้ายตัวหนึ่ง

เอี้ยกังทราบว่า ตัวเองไม่อาจหลบหลีก

...พอหลบหลีก สภาวะก็อ่อนโทรมลง มีแต่หนทางตายสถานเดียว ไม่อาจเลี่ยงหนี

...พอเลี่ยงหนี พลังก็เสื่อมโทรม มีแต่ตกตายเท่านั้น

ไม่อาจปิดป้อง

...ไม่ว่ากระบวนท่าใด ล้วนไม่สามารถทำลายท่าจู่โจมที่หล่อหลอมรวมจากร้อยพันกระบวนท่าได้

เอี้ยกังได้แต่รับศึก

มันดวัดกระโถนเสมหะขึ้น

นั่นเป็นกระโถนเสมหะที่ประหลาดลึกลับ สะท้อนสีสันแพรวพรายใบหนึ่ง

เตียแม่คิ้มรู้สึกมีพลังกล้าแข็งสายหนึ่ง ดึงดูดตัวเองไปในกระโถนเสมหะ

มันใกล้ถูกดึงดูดเข้าไปแล้ว

ไม่อาจถูกดึงดูดเข้าไปเด็ดขาด

ต้องบังคับออกมา

มันบังคับตัวเองออกมาอย่างสุดกำลัง

ในที่สุดมันบังคับตัวเองออกมาได้

เอี้ยกังรู้สึกว่า ในกระโถนเสมหะมีพลังรุนแรงสายหนึ่งกระแทกสะท้อนกลับออกมา

ยามนั้น พลันเกิดเรื่องราวหนึ่งขึ้น

เซียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยกล่าวกับสตรีอ่วนใหญ่ว่า

“ตกลง”

ความหมายของนางคือ นางเข้าใจจิตเจตนาของสตรีอ้วนใหญ่

สตรีอ้วนใหญ่หยุดมือลง

มิคาดลี้เกี่ยฮ่วยหมุนตัวไป คันฉายเจียระไนบนร่างสะท้อนแสง อันเกรี้ยวกราด ส่องต้องหน้าผากเดียแม่คิ้มที่ลอยอยู่กลางอากาศ

หน้าผากของเดียแม่คิ้มปรากฏควันร้อนกรุ่นพวยพุ่งขึ้นในบัดดล

นี่เป็นโอกาสที่หายากยิ่ง ดังนั้นเอี้ยกังดีโต๋ในฉับพลัน

มันอ้าปากขึ้น

เสมหะสายหนึ่งพุ่งทะลุลำคอของเดียแม่คิ้มไป

เดียแม่คิ้มล้มระทวยลง ตลอดทั้งร่างห่อเหี่ยวลงดุจแมวตัวหนึ่ง ถูกดูดไปในกระโถนเสมหะใบนั้น

แทบเป็นเวลาเดียวกัน สตรีอ้วนใหญ่เข้าใจทุกสิ่ง

นางพลันพุ่งปราดออกจากเก๋งหกหุนครึ่ง ร้องบอกต่อเอี้ยกังว่า

“รีบหนี ความจริงถูกเปิดโปงแล้ว”

...ที่น่าประหลาดคือ นางร้องบอกต่อเอี้ยกังหาได้ชักชวนดุยเมี่ย ไม่

ปฏิกิริยาของนางไม่อาจบอกว่าไม่รวดเร็ว พอพบว่าผิดท่า ก็ชิงล่าถอย เพิ่งพุ่งปราดออกจากเก๋ง บนเก๋งพลันปรากฏคนผู้หนึ่ง “ร่วงหล่น” ลงมา ยื่นมือปราดออก ฝ่ามือคล้ายประกาศิต ประทับใส่ทรวงอกนาง

นางพอเห็นคนผู้นั้น คล้ายกับเห็นคนที่เมื่อวานนางฆ่าทิ้งกับมือ พลันฟื้นคืนชีวิต กระทั่งถลันหลบยังลืมถลันหลบ

คนผู้นั้นพอลงมือประสบผลในท่าเดียวก็ถอนตัวล่าถอยไปด้านข้าง

ศีรษะมันล้านเลี่ยนเป็นประกาย

มันลงมือด้วยความดุดันอำมหิต จากนั้นยืนอยู่กับที่ด้วยความเมตตาการุณย์ คล้ายไม่มีเรื่องราวใดก็ดาม

มันย่อมเป็นยอดขุนพลสยองขวัญเล่งเลาะเจี๊ยะ

มันมองดูฝ่ามือของมัน

ฝ่ามือของมันคล้ายป้ายประกาศิดป้ายหนึ่ง

เหตุแปรเปลี่ยน อุบัติอย่างฉับพลัน

ตุยเมี่ยพอเห็นสตรีอ้วนใหญ่รูดตัวล้มลงกับเสาเก๋ง จากนั้นเห็นยอดขุนพลสยองขวัญปรากฏกายขึ้นก็เร่งลงมือเผด็จศึก

ตุยเมี่ยเตะอาวเอี้ยงชั่วปลิวกระเด็น

จากนั้นเขาเตะชีเบ๊ลี้ล้มลง

ตุยเมี่ยเพียงคิดเตะคนทั้งสองพ้นห่างไปเท่านั้น

แต่ขณะที่เขาเตะคนทั้งสองพ้นห่าง พลันปรากฏเงาร่างแปดสายโถมใส่สถานที่สองแห่ง

แทบเป็นเวลาเดียวกัน เงาร่างห้าในแปดสายแยกสังขารอาว-เอี้ยงชั่วออกมา เป็นการแยกศีรษะ มือเท้าของมันออกเป็นห้าส่วน

ขณะเดียวกัน อีกสามคนที่หลงเหลือก็แยกร่างชีทู้ลี้เป็นส่วนบน กลาง ล่างสามท่อน

คนทั้งสามนี้เป็นสามมือสังหารข้างกายยอดขุนพลสยองขวัญ ประกอบด้วยถังเชี่ยวเจี๋ยว ลุ้ยได้เก็งและเก้าเด้าหยิน

ส่วนคนที่ห้านั้นเป็นผู้ดูแลสหพันธ์ทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน นางปังแช

ปังอั้ง ปังเล็ก ปังฮวย และปังโฮ้ว

พวกมันล้วนมาแล้ว

...พวกมันที่ว่าหมายถึงคนข้างกายของยอดขุนพลสยองขวัญ

ที่ข้างกายยอดขุนพลสยองขวัญยังมีผู้คนอีกสองคน

หนึ่งเป็นเสียงไต้ซือ

...มันเป็นบุคคลที่ยอดขุนพลสยองขวัญไว้วางใจตลอดมา ยอดขุนพลสยองขวัญอยู่ที่ใด มันมักอยู่ด้วย

อีกคนหนึ่งเป็นบุคคลที่น่าแตกตื่นนัก

มันกลับปรากฏขึ้นที่ใต้แสงอาทิตย์ แสดงว่าเรื่องราวในโลกยากที่จะยอมเชื่อได้

คนผู้นี้มิใช่ยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม ถึงกับไม่รู้จักยอดวิชาฝีมือ

แต่การปรากฏกายของมัน สร้างความตื่นตระหนกให้แก่ตุยเมีย สร้างความสิ้นหวังให้แก่สตรีอ้วนใหญ่ ยิ่งกว่ายอดฝีมือร้อยคนปรากฏกายอีก

มันกลับเป็นหมอหลวงเจี่ยไท้ซือ ที่ทั้งอมโรคทั้งเกียจคร้าน

มันมิใช่กลืนกินยาพิษฆ่าตัวตายหรอกหรือ?

ประการนี้แม้แต่เอี้ยกังก็บังเกิดความตื่นตระหนก

ยามนี้สหพันธ์นกเหยี่ยวล่มสลายแล้ว

เพียงหลงเหลือเชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยเท่านั้น

แต่ดูจากสภาพการณ์ ลี้เกี่ยฮวยยังนับเป็นคนของสหพันธ์

นกเหยี่ยวหรือไม่

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางถามสตรีอ้วนใหญ่ว่า

"เรื่องถึงขั้นนี้ ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

สตรีอ้วนใหญ่กล่าววาจาแล้ว พอกล่าววาจา โลหิตก็ทะลักออกมา แต่มิใช่ไหลจากปาก หากแต่ไหลหลั่งจากหน้าผาก ชุ่มเสียงของนางก็ไม่ได้เปล่งจากลำคอหากแต่เล็ดลอดออกจากรูหู

นางเพียงถูกยอดขุนพลสยองขวัญฟาดใส่หนึ่งฝ่ามือ

...เพียงฝ่ามือเดียวก็กระแทกอวัยวะภายใน องคาพยพ จุดชีพจรของนางคลาดเคลื่อนจากดำแหน่งเดิมแต่ยังถามว่า

"ท่านใช้ออกด้วยวิชาเจียงกุนเหล็ง(ประกาศิตขุนพล)?"

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางกล่าวว่า

"นี่เป็นเพลงฝ่ามือของเราจริง ท่านมีภูมิรอบรู้นับเป็นอัจฉริยะบุคคล น่าเสียดายที่ทรยศต่อเรา"

ชุ่มเสียงของสตรีอ้วนใหญ่ ไม่คล้ายเป็นของนางเอง นางยามหัวร่อคล้ายร่ำไห้ ชุ่มเสียงของนางคล้ายกลับกลายเป็นชายชราผู้หนึ่งกล่าวว่า

"ท่านทราบตั้งแต่เมื่อใด?"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"เราระแวงสงสัยตลอดเวลา และให้ความสนใจแต่แรก ท่านหลอกใช้เรากำจัดค่ายพรรคอื่น เราก็ยืมมือท่านกำจัดศัตรูที่ขวางทางเรา แต่เราเพียงระแวงสงสัยเท่านั้น จวบกระทั่งเราใช้ท่านไปทดสอบความบริสุทธิ์ใจของเจี่ยไท้ชือ ชุยเฮียตี๋และชีทู้ป๊วกเต๋า ท่านกลับฆ่าได้ไม่

หมดจด..."

มันมองดูเจี่ยไท้ชือ เจี่ยไท้ชือก็กล่าวต่ออย่างเกียจคร้านว่า

"ท่านยังไม่อำมหิตพอ จึงปล่อยให้เราฆ่าตัวตายเราเป็นคนค้นคว้าตัวยา ทั้งไม่รู้จักวิชาฝีมือ ท่านย่อมวางใจ เราใช้ตัวยาแสร้งตายมิหนำซ้ำยอมรับการจู่โจมจากท่านคราหนึ่ง ท่านก็หลงเชื่อโดยสนิทใจ ฝ่ามือของท่านนั้นฟาดได้ไม่เบาจริงๆ"

สตรีอ้วนใหญ่หัวร่ออย่างหดหู่

นางพอหัวร่อ ใบหูก็ร่วงหลุดลงมา

...นั่นเป็นพลังฝ่ามืออันใด กลับมีอำนาจการทำลายล้างถึงเพียงนี้?

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"เจี่ยไท้ชือพอฟื้นคืนชีวิต บอกความจริงต่อเรา เรายังให้โอกาสท่านครั้งหนึ่ง เรายืมมือท่านกำจัดพรรครอยเกลื้อน ขณะเดียวกัน เราก็ลอบติดต่อกับเชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวย..."

เอ่ยถึงตอนนี้ มันอธิบายว่า

"เชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวยกับเราเพาะความแค้นลึกล้ำ ยากปรับความเข้าใจได้ แต่เราสามารถเดินทางลัด เกลี้ยกล่อมลี้เกี่ยฮวยเป็นผลสำเร็จ ขอเพียงนางช่วยเหลือเรากำจัดเตียแม่คิ้มและพวก นางก็จะเป็นผู้นำสหพันธ์นกเหยี่ยวคนใหม่ ขอเพียงเชียงกงน้อยเข้ารวมกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ นางก็จะเป็นพยานยืนยันว่า แนฮ้วยเป็นคนใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ"

จากนั้นมันมองดูลี้เกี่ยฮวย ดวงตาทอแววชั่วช้าลามกชนิดหนึ่ง

ลี้เกี่ยฮวยกล่าวอย่างแช่มช้าเลื่อนลอยว่า

“จะอย่างไรต่อให้เราไม่รับปาก ภายใต้ขุมกำลังของไต้เจียงกุนสหพันธ์นกเหยี่ยวด้องจบสิ้นแน่นอน ดังนั้นมิสู้ยอมสยบแต่โดยดี”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“สตรีนางหนึ่งสามารถคลุกคลีอยู่ในยุทธจักร ต้องมีความสามารถที่เด่นล้ำเหนือผู้คนอยู่บ้าง นางมีความสามารถเช่นนี้เอง”

มันกล่าวกับสตรีอ้วนใหญ่ว่า

ท่านก็เช่นกัน น่าเสียดายที่ท่านตั้งประจันกับเรา เราให้โอกาสแก่ท่านแล้ว มาตรว่าเจี่ยไท้ซือใช้แผนทรมานสังขารคิดปรักปรำท่าน หากท่านยังจงรักภักดีต่อเรา ก็สมควรทำตามคำสั่งเรา อย่าได้ปล่อยปละละเว้นลี้เกี่ยฮวย แต่ท่านยังกระทำ ท่านเมื่อปลดปล่อยนาง นางกลับไม่ละเว้นท่าน”

สตรีอ้วนใหญ่ส่งเสียงหอบหายใจ เสียงหอบหายใจกลับดังจากขม่อมของนาง พร้อมกับกล่าวว่า

“เรา...ยังเข้าใจว่าท่านนำกำลังไปล้มล้างสหพันธ์...นางแอ่นและกระเรียนแล้ว...”

กล่าวพลางส่งเสียงไอ คราครั้งนี้ชุ่มเสียงค่อยดังจากปาก แต่พอส่งเสียงไอ ก็อาเจียนเลือดเนื้อออกมาชิ้นหนึ่ง คลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นชิ้นส่วนของตับอ่อน

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เรามิใช่บอกว่าตู้มี่งกับเตียฮ้อเดินทางเข้าเมืองมาแล้วหรือ? เราไม่ได้หลอกลวงท่าน เรื่องจัดการกับผู้นำสหพันธ์นางแอ่นและสหพันธ์

ทะเรียน มือสังหารอันดับหนึ่งเช่นพวกมัน ย่อมกระทำได้ดียิ่ง ไยต้องเกี่ยงรอบเราลงมือ?"

มันกลับหลิ่วตาให้ กล่าวว่า

"ท่านดู เราให้เกียรติท่านเป็นพิเศษ ค่อยจัดการท่านกับมือเอง"

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวอย่างยากลำบากว่า

"เรา...รู้สึกเป็นเกียรตินัก...แต่เราจะอย่างไรปะปนอยู่ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เป็นเวลาไม่น้อย...และกระทำเรื่องราวไม่น้อย..."

"นั่นก็ใช่แล้ว เราจะกระจายข่าวออกไปว่า ท่านเป็นคนฆ่าเตียแม่คิ้ม ท่านคงไม่ทราบว่า เตียแม่คิ้มกับชีทู้ลี้และอาวเอี้ยงชั่วมีมิภักดิ์ต่อทางการ เป็นเส้นสายอยู่ในค่ายพรรค สมาคม สัมพันธมิตรท่างานคล้ายคลึงกับท่าน ท่านกลับเข่นฆ่าพวกเดียวกัน แม้ตายก็ไร้เกียรติ เราต้องการดูว่าท่านจะแสวงหาความเป็นอมตะอย่างไร?"

สตรีอ้วนใหญ่คล้ายพังทลายลงโดยสิ้นเชิง

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความเศร้าเสียตายราวกับแมวว่าให้มุสิกว่า

"ความน่ากลัวของพวกท่านเหล่านักสู้เดนตายและนักการต่อสู้ผู้ที่นี้ เพื่อปฏิบัติภารกิจประการหนึ่ง ไม่เสียดายกับการตกตาย เห็นการตายดุจคืนกลับมาดุภูมิ ถือการสละชีวิตเป็นหนทางสู่ความเป็นอมตะ ไม่เสียดายที่ท่านเผชิญพบเรา แม้แต่ความอมตะต้องสิ้นสูญไปราวความฝัน"

จากนั้นมันกล่าวเสริมว่า

"หากท่านคิดตายอย่างปลอดโปร่งสบายกว่าเดิม ก็บอกต่อเราว่า

ผู้ใดเป็นพวกพ้องของท่าน เจี่ยไท้ซือได้ยินคำสนทนาโต้ตอบระหว่างท่านกับพวกพ้อง น่าเสียดายที่คนผู้นั้นคลุมหน้าไว้ เจี่ยไท้ซือตอนนั้นก็รับบาดเจ็บสาหัส จำแนกไม่ออกว่าที่แท้เป็นใคร ดังนั้นได้แต่ให้ท่านบอกต่อเราแล้ว”

สตรีอ้วนใหญ่เศร้าเสียใจอยู่หลายส่วน งมงายอยู่หลายส่วน การแข่งขันก็กลายเป็นความฝัน

ความฝันสูญสลายแล้ว

แผนการก็ล้มเหลวแล้ว

...ด่อให้นางไม่แสวงหาความสุข ไม่แสวงหาวาสนา เพียงแสวงหาความเป็นอมตะ น่าเสียดายที่ความเป็นอมตะอยู่ห่างไกลลิบลับปานนั้น มาดรว่าเป็นช่วงเวลาที่จริงแท้แน่นอนที่สุด ก็คล้ายความฝันดื่นหนึ่ง

การตายที่เป็นไปตามความต้องการที่สุดต้องแสดงด้วยตัวเอง

การตายของนางเป็นการปิดฉากของโศกนาฏกรรม

มิหนำซ้ำการแสดงสิ้นสุดลงแล้ว

ยามนี้นางพยายามแสดงถึงฉากสุดท้าย

ฉากสุดท้ายเริ่มตั้งแต่ตอนที่นางทราบว่า แผนการล้มเหลวความฝันสูญสลาย ก็ร้องชักชวนให้เอี้ยกังล่าถอย...

นางพลันหัวร่อคักคักออกมา

ตลอดทั้งร่างของนางเบ่งพองราววัวใหญ่ตัวหนึ่ง มีแต่นางที่ทราบว่าทุกองคาพยพส่วนสัดของนางล้วนคลาดเคลื่อนจากตำแหน่งเดิมแล้ว

ประการนี้ยอดขุนพลสยองขวัญก็ทราบเช่นกัน

สตรีอ้วนใหญ่กล่าวว่า

"...เราใกล้ตายแล้ว ยังจะบ่งบอกเรื่องเหล่านี้ต่อท่านหรือ?"

ยอดขุนพลสยองขวัญหน้าแปรเปลี่ยนไป

มันมีใบหน้าที่คล้ายพ่อมดใบหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ยากสังเกตสีหน้าแท้จริงของมันออก

มันที่หน้าแปรเปลี่ยนไป เพราะมันพบเห็นเรื่องหนึ่ง

...ความผิดพลาดของตัวเองประการหนึ่ง

มันเข้าใจว่า สตรีอ้วนใหญ่หากไม่บอกความจริง ต้องมีชีวิตอยู่รับทัณฑ์ทรมาน

แต่สตรีอ้วนใหญ่ยังคงตายได้

มาดรว่ามันกระแทกชีพจรหัวใจ ดลอดจนลมปราณภายในของนางแดกช่านสลาย แต่นางยังคงตายได้

นางทำท่าขบเคี้ยวคราหนึ่ง

จากนั้นมุมปากนางปรากฏโลหิตสีขาวไหลซึมออกมา

เป็นพิษ

ภายในปากนางมีพิษ

...พิษคงซุกซ่อนอยู่ในชอกฟัน ขอเพียงขบกัดจนแตก น้ำพิษจะไหลเข้าปาก สามารถคร่าชีวิตในบัดดล

ยอดขุนพลสยองขวัญกระทืบเท้าคราหนึ่งมองดูเจี่ยไท้ชือแวบหนึ่ง

เจี่ยไท้ชือง้างปากของสตรีอ้วนใหญ่ออก ลิ้นของนางก็กลับกลายเป็นสีม่วงแล้ว

ไม่มีการเกิดแก่เจ็บดายใด สามารถรอดพ้นจากสายตาของเจี่ย-ไท้ชือได้

มันสั่นศีรษะต่อยยอดขุนพลสยองขวัญ กล่าวว่า

"นางตายแล้ว ในชอกฟันของนางซุกซ่อนพิษเกี่ยงไจฮ่วยจุ้ย (ภัยละลายกับสายน้ำ) ของร้านเล่ายี่ห้อ พอเผชิญกับน้ำลายก็เสียชีวิตทันที"

ที่มุมปากของสตรีอ้วนใหญ่ ปรากฏฟันทองร่วงหลุดลงมาชี่ห่นึ่ง

ฟันสีทองอร่ามดา

...มันเคยฝังอยู่ในเหงือกของจู้ยิ้น (นาย) และเคยเหิมเกริมพร้อมกับตอนที่จู้ยิ้นมันมีชีวิตอยู่ การร่วงหลุดของมันคล้ายเกิดจากการกัดกินอาหารโดยแรง

ยอดขุนพลสยองขวัญตาแหลมคม เหลือบเห็นด้านในของฟันทอง คล้ายสลักตัวหนังสือเล็กๆอยู่หลายตัว

มันสั่งให้เจี่ยไท้ชือเก็บขึ้นมา อ่านออกเสียงว่า

"เอี้ย...ฮู่ ไช่ (ผู้ช่วยเอี้ย)"

เจี่ยไท้ชือพออ่านคำหนึ่ง กล้ามเนื้อบนใบหน้าของเอี้ยกังก็สั่นสะท้านคราหนึ่ง สั่นกระตุกคราหนึ่ง

หลังจากที่ท่องอ่านสามคำนี้ออกมา สายตาของทุกผู้คนในบริเวณก็เบือนจากซากศพของสตรีอ้วนใหญ่ จ้องจับบนร่างของมัน

น้ำเสียงของยอดขุนพลสยองขวัญหนักอึ้งกว่าปรกติมากนักกล่าวว่า

"เอี้ยฮู่ไช่ ที่แท้เป็นท่าน ปรกติเราดีต่อท่านไม่น้อย เราให้ท่านดูแลหมู่ดึกสักการะฟ้า..."

มันแสดงว่าเจ็บปวดใจอยู่บ้าง ดังนั้นกล่าวอย่างแค้นเคืองว่า

"...ที่แท้ท่านสมรู้ร่วมคิดกับสตรีอ้วนใหญ่ ขายเราที่ไว้วางใจท่าน สนับสนุนท่าน มีบุญคุณต่อท่าน มิหนำซ้ำทุ่มเทสติปัญญาความสามารถรับใช้ชาติบ้านเมือง เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อราษฎร และบางครั้งจำต้องใช้ความรุนแรงเข้าปราบภัยพาล พวกท่านสร้างความผิดหวัง สร้างความลำบากใจ และความเจ็บปวดใจแก่เราที่เฝ้าประกอบคุณงามความดีนัก"

ตอนที่ 5

ถือพ่ายแพ้เป็นบทเรียน

คนเมื่อประสบความสำเร็จ ต้องสะกดข่มความเย่อหยิ่งไว้ คนยามผิดหวัง ต้องข่มเพลิงโทสะเอาไว้

ขณะที่สตรีอ้วนใหญ่เสียชีวิต ตุยเมี่ยอยู่ห่างจากนางไม่ถึงเจ็ดเชียะ

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันปรากฏกาย พอลงมือก็จู่โจมสังหารต่อสตรีอ้วนใหญ่ พริบดานั้นรวดเร็วเกินไป แม้แต่ตุยเมี่ยที่มีปฏิกิริยารวดเร็วตลอดมา ก็ไม่ทันมีปฏิกิริยาใด

เหตุเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในพริบตาดุจประกายไฟนี้ใหญ่หลวงเกินไป มากมายเกินไป เกรี้ยวกราดเกินไป รุนแรงเกินไป

ก่อนอื่น เหตุเปลี่ยนแปลงเกิดแก่เชียงกงน้อยลี้เกียฮวย

สตรีอ้วนใหญ่ประมือกับนางคล้ายกล่าววาจากับนางหลายประโยค ตุยเมี่ยทางหนึ่งสู้พัวพันกับชีทู้ลี้และอาวเอี้ยงชั่ว ทางหนึ่งยัง

สอดส่ายสายตามองสี่ทิศ เงี่ยหูสดับฟังแปดทาง

เขาเข้าใจว่าสตรีอ้วนใหญ่คิดลอบปล่อยตัวลี้เกี่ยฮวยไป

มิคาดลี้เกี่ยฮวยมิเพียงไม่ไป ทั้งยังลอบทำร้ายต่อรักษาการผู้นำสหพันธ์ของตัวเองเดียแม่คิ้ม เป็นเหตุให้เอี้ยกังสามารถจู่โจมสังหารเดียแม่คิ้มในคราเดียว

เดียแม่คิ้มพอเสียชีวิต ตุยเมี่ยดกตะลึง สตรีอ้วนใหญ่ดกตะลึง แม้แต่ชีทู้ลี้กับอาวเอี้ยงชั่วก็ตะลึงลาน

สตรีอ้วนใหญ่ฟื้นฟูเร็วที่สุด

นางร้องชักชวนให้เอี้ยกังรีบหนี

คราครั้งนี้ตุยเมี่ยยิ่งเลอะเลือนสงสัยกว่าเดิม

...เขาจึงเป็นพวกเดียวกับสตรีอ้วนใหญ่ หาใช่เอี้ยกังไม่ ก่อนหน้านี้เขากับสตรีอ้วนใหญ่ยังวางแผนกำจัดฆ่าเอี้ยกังชัดๆ

ตุยเมี่ยแม้ดื่นดระหนกแล้วดื่นดระหนกเล่า แต่ปฏิกิริยายังรวดเร็วกว่าคู่มือทั้งสองของเขาอีก

ยามนั้น ชีทู้ลี้กับอาวเอี้ยงชั่วดื่นดระหนกที่ลี้เกี่ยฮวยแปรพักดร์เดียแม่คิ้มเสียชีวิต ตุยเมี่ยก็ชิงจู่โจม เตะคนทั้งสองปลิวกระเด็น

...ชึ่งความจริง เขาคิดเตะคนทั้งสองจากไป

...ภายใต้เหตุเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ คนที่รั้งอยู่เกรงว่าไม่อาจมีชีวิตสืบไป

คิดไม่ถึงชีทู้ลี้กับอาวเอี้ยงชั่วไม่ทันออกจากเก๋งหกหุนครึ่ง ก็ถูกแยกร่างตัดสังขาร

ตุยเมี่ยค่อยทราบว่า ห้าตุร้ายใหญ่และสามมือสังหารของยอด-

ขุนพลสยองขวัญล้วนมาแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันปรากฏกาย ทำให้สตรีอ้วนใหญ่พ่ายแพ้พินาศสิ้น จากนั้นเสียงไต้ชือที่ฟังว่าร่วมบุกสหพันธ์นางแอ่นและกระเรียน ยังมีเจี่ยไท้ชือที่ตายแล้วฟื้นคืนชีพล้วนปรากฏขึ้น

จนบัดนี้แผนการที่สตรีอ้วนใหญ่ปะปนเข้าสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ทำหน้าที่ไส้ศึก กล่าวได้ว่าถูกทำลายล้างโดยสิ้นเชิง

สตรีอ้วนใหญ่ก็ตายแล้ว

นางเพียงทิ้งเบาะแสไว้สายหนึ่ง

เอี้ยกังจึงเป็น “พวกพ้อง” ของนาง

เหตุแปรเปลี่ยนทั้งหลายนี้ ตุยเมี่ยทั้งไม่ทันไม่สามารถและไม่มีปัญญาสอดมือหรือลงมือ

ลี้เกี่ยฮวยพลันแปรพักตร์ เจี่ยแม่คิ้มเสียชีวิต ยอดขุนพล-สยองขวัญปรากฏกาย สตรีอ้วนใหญ่ถูกโค่นล้มลง ชีทู้ลี้กับอาวเอี้ยงชั่วถูกแยกสังขาร แต่สตรีอ้วนใหญ่ก่อนตายยังดำเนินแผนย้อนรอย ทำให้ยอดขุนพลสยองขวัญกับเอี้ยกังเผชิญหน้ากัน

ช่วงเวลานี้ ตุยเมี่ยไม่อาจมีความเคลื่อนไหวใดๆความเคลื่อนไหวทุกประการของเขา อาจทำให้ตัวเองตกตายโดยไร้ที่กลบฝัง ทำให้สตรีอ้วนใหญ่ตายอย่างไร้คุณค่าความหมาย

ปฏิกิริยาที่รวดเร็ว มาตรว่ามีความสำคัญยิ่ง แต่ในความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง การไม่เปลี่ยนแปลงไม่เคลื่อนไหว

บางครั้งเป็นแผนการรับมือที่ดีที่สุด

แต่หากให้ดุยเมียมองดูสหายร่วมแนวเสียชีวิตในการต่อสู้ ตัวเองไม่อาจทำอันใด ทั้งทำอันใดไม่ได้ในใจของเขามีความรู้สึกอย่างไร

แนฮ้วยก็เคยเห็นพวกพ้องถูกประหารฆ่าคนแล้วคนเล่า เห็นสตรีที่ตนรักถูกหยามย่ำยี ตอนนั้นเขาไม่อาจทำอันใดเช่นกัน ขั้นตอนนั้นยาวนานยิ่ง และเป็นผลกระทบกระเทือนต่อเขาอย่างใหญ่หลวง การเคียวกรำที่ได้รับก็น่ากลัวยิ่ง

ขั้นตอนที่ดุยเมียประสบในตอนนี้ กลับอุบัติดิดต่อตามกัน กระชั้นสั้นยิ่ง

เมื่อเขาทราบว่าตัวเองต้องอดกลั้น ต้องรอคอย ต้องตอบแทนการเสียสละชีวิตของสตรีอ้วนใหญ่ ต้องเผชิญหน้ากับบุคคลที่ลึกชั้งหั่วร้าย ปรากฏกายไม่คาดหมาย ทั้งลึกล้ำสุดหยั่งคาด เช่นยอดขุนพล-สยองขวัญ เรื่องแรกคือไม่อาจเสียขบวนรวนเร ไม่อาจกระทำการโดยวู่วาม

เขามองดูการตายของสตรีอ้วนใหญ่ รู้สึกเศร้าเสียดายยิ่ง เคียด-แค้นยิ่ง

แต่แล้วเขาเปลี่ยนเป็นนึกถึงเรื่องราวอื่น สมมุติเช่นที่หน้าหอม่อกังเล้า (หอมองธาร) มีรูปปั้นพระโพธิสัตว์ดินเผารูปหนึ่ง วันหน้าต้องไปรจนากลอนที่สะดือของพระโพธิสัตว์สักบทหนึ่ง

จากนั้นเขาครุ่นคิด สตรีอ้วนใหญ่ท้องนูนปานนั้น ไม่ทราบมีสะดือเพียงสะดือเดียว หรือว่ามีสะดือคู่หนึ่ง

เมื่อครุ่นคิดเช่นนี้ ความเจ็บปวดรวดร้าวและดื่นเต้นตึงเครียดก็ลดทอนลงมากนัก

ตุยเมี่ยตกลงใจว่า อย่างน้อยตัวเองต้องมีชีวิตสืบไป สักวันหนึ่งจึงล้างแค้นให้แก่สดรีอ้วนใหญ่ได้ เมื่อถึงเวลานั้น ค่อยรำลึกถึงทุกประการที่เกี่ยวข้องกับชือเจ้ผู้นี้ได้

แต่มิใช่ตอนนี้

ตอนนี้เป็นเวลาเผชิญศัตรู

ศัตรูมิใช่ผู้คน

หากแต่คล้ายเป็นจอมอสูรผู้บ้าคลั่งตนหนึ่ง

ยามนั้น "จอมอสูรผู้บ้าคลั่ง" ยอดขุนพลสยองขวัญใช้สีหน้าที่เศร้าเสียดายชนิดหนึ่ง กล่าวกับเอี้ยกังว่า

"เอี้ยเฮียดี่ (น้องแซ่เอี้ย) คิดไม่ถึงท่านก็ขายเรา"

เอี้ยกังก็กล่าวด้วยสีหน้าเป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลงว่า

"เราไม่ได้ขายท่าน"

ยอดขุนพลสยองขวัญยกมือขึ้นอย่างแช่มช้า

นิ้วทั้งห้าของมันประกบแนบชิด คล้ายกับเป็นป้ายประกาศิดป้ายหนึ่ง

และคล้ายเป็นหลักหินก้อนหนึ่ง

มันยกมือขึ้น เท่ากับออกคำสั่งประกาศิดประการหนึ่ง

...ประกาศิดขุนพล

เอี้ยกังมองดูมือของยอดขุนพลสยองขวัญโดยไม่คลาดคลา

ฝ่ามือของยอดขุนพลสยองขวัญเคลื่อนเข้าใกล้ศีรษะของเอี้ยกัง

อย่างแช่มช้า ปากกล่าวว่า

“ท่านไฉนทำเช่นนี้?”

“เราไม่ได้ทำอะไร”

“หากท่านกระทำ ทางที่ดีให้ยอมรับ เราเห็นแก่น้ำใจไมตรีนานปี อาจปล่อยปละละเว้นชีวิตของท่านสักครา”

“เราไม่ได้ทรยศต่อท่าน เรายอมรับอันใด?”

. ฝ่ามือของยอดขุนพลสยองขวัญห่างจากจุดแป๊ะหวยบนขม่อมของเอี้ยกังไม่ถึงสามนิ้ว

ฝ่ามือคล้ายประกาศิต

แข็งแกร่งกว่าหลักหิน

ประกาศิตพอประทับลง เอี้ยกังต้องถูกกระแทกสมองแหลกเละ

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวสืบต่อ

“เฒ่าแช่จูก้วะกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ อย่างน้อยวางกำลังไส้ศึกอยู่ข้างกายเราสองคน เราก็ไม่โง่เขลา เราวางหมากอยู่ข้างกายมันเช่นกัน ดังนั้นสามารถล่วงรู้แผนร้ายของฝ่ายตรงข้ามท่านไม่ยอมรับ เรายังคงสืบทราบได้ อย่าว่าแต่ที่แล้วมาเรามีแต่ฆ่าผิด ไม่เคยปล่อยปละละเว้น มาตรว่าฆ่าไม่ผิดก็ไม่ปล่อยปละละเว้นผู้คน”

เอี้ยกังไม่ขยับเคลื่อนไหว กระทั่งดวงตาก็ไม่กะพริบแม้สักครา เดียว ปากกล่าวว่า

“เราทราบ หากท่านฆ่าเรา เท่ากับฆ่าผิด...ฆ่าสหายผิด รังแต่เป็นประโยชน์ต่อศัตรู”

ฝ่ามือของยอดขุนพลสยองขวัญกระทบถูกศีรษะเอี้ยกังแล้ว ขอ

เพียงแผ่พุ่งพลัง รอยยิ้ม องคาพยพ ชุ่มเสียง และสีหน้าความรู้สึกของเอี้ยกัง จะกลับกลายเป็นฝนโลหิตฉีดกระจาย ถูกลบชื่อไปจากโลกนี้

.....

แต่ว่า -ไส้ศึก- เป็นตยเมี่ย

ตุยเมี่ยปะปนอยู่ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่

มีแต่เขาทราบว่า เอี้ยกังเป็น “คนไร้ความผิด”

เอี้ยกังหาใช่บุคคลที่ยอดขุนพลสยองขวัญกำลังค้นหาไม่

ตุยเมี่ยได้แต่มองดูคนผู้หนึ่งต้องตกตาย เพียงเพราะเขาไม่ได้เสนอหน้าไป มาตรว่าเป็นชนชั้นอันโฉดชั่ว เขาก็ไม่สบายใจ

แต่เขาไม่อาจยับยั้งเรื่องนี้

เขาพอเสนอหน้า ไม่เพียงแต่ตัวเองต้องตายเปล่า แม้แต่สตรีอ้วนใหญ่ก็พลีชีวิตสูญเปล่า

มาตรว่าเมื่อครู่ยอดขุนพลสยองขวัญใช้วิธีลอบทำร้าย จู่โจมสังหารสตรีอ้วนใหญ่ แต่ด้วยระดับฝีมือของยอดขุนพลสยองขวัญ หากตัวเองคิดเอาชัยด้วยกำลังเพียงลำพัง เป็นความหวังเลือนรางยิ่ง

ยามนี้ สตรีอ้วนใหญ่เสียชีวิตแล้ว หากคิดฆ่ายอดขุนพลสยองขวัญ เขาต้องผนึกกำลังกับแนฮ้วย

แต่แนซือตี่ (ศิษย์ผู้น้องแซ่แน) ยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ

อย่าว่าแต่ยอดขุนพลสยองขวัญตอนนี้มีมือดีคับคั่ง สามมือสังหารห้าดุร้ายใหญ่ ลี้เกี่ยฮวย เสียงได้ชือ เจี่ยไท้ชือล้วนจับจ้องคุมเชิงอยู่ด้านข้าง ในพวกมันไม่มีผู้ใดตอแยได้โดยง่ายดาย

แต่ไม่ว่าอย่างไร ดุยเมี่ยไม่อาจทนทานรับที่มีคนเสียชีวิตโดยไร้ความผิดเพราะเขา ดังนั้นอดกล่าวมิได้ว่า

"หากเอี้ยมึ้งจู้ (ผู้ดูแลหมู่ดึกแช่เอี้ย) เป็นไส้ศึก เมื่อครู่ไยต้องฆ่าเตียแม่คิ้ม หากกระทั่งเอี้ยมึ้งจู้ยังเป็นไส้ศึก ท่านจะไว้วางใจผู้ใ[illegible]

คำพูดพอกล่าว ทั้งหมดล้วนเงียบสงบลง

...ยอดขุนพลสยองขวัญเคลื่อนไหวคราใด [illegible]ยมีคนกล้าเกลี้ยกล่อมทัดทานมาก่อน

อย่าว่าแต่นี่เป็นช่วงเวลาที่มันกำลังจัดการกับ [illegible]รยศ

แม้แต่สีหน้าของเอี้ยกัง ก็คล้ายตำหนิว่ากล [illegible]ไป

ยอดขุนพลสยองขวัญเพ่งตาวาววับจับ[illegible]งเขา คาดคั้นถามว่า

"ท่านหมายความว่า เอี้ยกังมิใช่ไส้ศึก? [illegible]นไส้ศึกเป็นใคร?"

มันหยีตาลง คล้ายสัตว์ร้ายตัวห[illegible]ที่เหยื่อของมัน ปากกล่าวว่า

"เป็นท่าน?"

ดุยเมี่ยหัวร่อแล้ว

เขาทราบว่าตัวเองยื่นเท้าไปใน[illegible]

เพราะดื่นเต้นดึงเครียด เขากลั[illegible]ออกมา

เขาดึงจุกน้ำเต้าออก กรอก[illegible]งไปหลายคำ "กลืน" หัวใจที่แทบกระดอนออกจากปากลงคอ

เขาไม่อาจกล่าวกระไรอีก[illegible]รักษาชีวิตไว้ได้แต่นิ่งดูดาย

นิ่งดูดายว่าเอี้ยกังที่ได้รับ[illegible]สสะท้อนจากตัวเอง จะหลั่งโลหิต

ชโลมพสุธาอย่างไร

.....

ความอดทนของยอดขุนพลสยองขวัญคล้ายถึงขีดสุด เอ็นเขียวที่หน้าผาก โหนกแก้มเต้นระริก ดวงตาคล้าย ปรากฏเปลวอัคคีพวยพุ่ง กล่าวว่า

"ที่แล้วมาเราปลูกฝังท่าน คิดไม่ถึงคนที่ขายเรากลับเป็นท่าน"

เอี้ยกังยังคงไม่หลบหลีก ดูจากท่าทีของมัน คล้ายไม่คิดต่อสู้ ขัดขืน ปากกล่าวว่า

"ที่แล้วมาคนที่ปลูกฝังเราคือท่าน ยามนี้ผู้ที่ระแวงสงสัยเราและ คิดฆ่าเราก็เป็นท่าน ผู้ที่ช่วยเหลือเราเป็นท่านผู้ที่คิดกำจัดเราเป็นท่าน เรายังมีคำพูดใดจะกล่าว?"

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันหัวร่อฮาฮา ยกมือสวมกอดเอี้ยกัง เอาไว้ กล่าวว่า

"ท่านไม่คิดหลบหลีก ไหนเลยเป็นคนขายเรา ? หากท่านเป็น ไส้ศึกจริง ด้วยความสุขุมของสตรีอ้วนใหญ่ก่อนตายไฉนชักชวนท่าน หลบหนี ทั้งยังสลักชื่อของท่านอยู่ในฟันทอง? อย่าว่าแต่ท่านเป็นคนที่ เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ส่งมาช่วยเหลือเรา เราก็จงรักภักดีต่อ เสี่ยงเอี้ยตลอดมา พวกเราถือว่าเป็นแนวร่วมเดียวกัน ท่านไหนเลย ทรยศต่อเรา ? พวกมันยุยงให้แตกแยก เราจึงไม่โง่เขลา เมื่อครู่เรา เพียงล้อท่านเล่น พร้อมกับทดสอบท่าน และทดสอบทั้งหมด"

มันเพ่งตาวาววับ จับจ้องมองเอี้ยกัง ตบไหล่เอี้ยกังโดยแรง กล่าว

อย่างหนักแน่นว่า

"น้องอันประเสริฐ ท่านเป็นเพื่อนคู่หูอันประเสริฐของเรา"

จากนั้นมันยิ้มให้แก่ดุยเมีย กล่าวว่า

"ชุยเฮียดี่ ท่านก็ถูกเราทดสอบ ในเวลาเช่นนี้ท่านยินยอม กล่าววาจาแทนเอี้ยมึ้งจู้ ท่านต้องมิใช่ไส้ศึกแน่นอน"

จากนั้นมันกล่าวด้วยท่าทีลึกซึ้งสุดหยั่งคาดว่า

"ดังนั้นก่อนที่จะเสาะพบไส้ศึก ทุกผู้คนล้วนต้องสงสัย ทุกผู้คนอาจเป็นไส้ศึก แต่เราจะไม่หลงเชื่อคำปลุกปั่นยุยงของศัตรู พลั้งมือฆ่าพวกเดียวกัน"

ดุยเมียสูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง รู้สึกในกลิ่นสุรายังแฝงรสเปรี้ยวฝาด

ดุยเมียนับว่าทำความเข้าใจลึกซึ้งอีกขั้นหนึ่ง

นี่คือยอดขุนพลสยองขวัญ...ยอดขุนพลที่สร้างความหวาดหวั่นสยองขวัญแก่ผู้คน

.....

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอีกว่า

"เฒ่าแช่จูก้วะคงคิดใช้ให้สตรีอ้วนใหญ่ยุยงทำลายพวกเรา ให้พวกเราไม่ไว้วางใจกันและกัน ประหารฆ่ากันเองมันนับเป็นจิ้งจอกเฒ่าตัวหนึ่งจริงๆ แต่เราก็ไม่หลงกลมันโดยง่ายดาย อาจยังมีไส้ศึกคนที่สองหรืออาจไม่มีอาจบางทีมันทราบแต่แรกว่า ข้างกายของมันมีคนของเรากับเสี่ยงเอี้ยปะปนอยู่ ดังนั้นจงใจวางแผนทดสอบเช่นนี้ นอกจากเรามี

หลักฐานแน่ชัด เราจะไม่ฆ่าคนที่จงรักภักดีต่อเรา เพื่อมิให้หลงกลของมัน”

เอี้ยกังค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

“ไต้เจียงกุนปราดเปรื่อง”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

“ด้วยอุปนิสัยใจคอของท่าน ไม่มีเหตุผลที่ราจะมีอรอความตาย ท่านใช่คำนวณแน่ว่า ท่านเป็นคนที่เสี่ยงเอี้ยส่งมา เราต้องไม่กล้าฆ่าท่าน จึงไม่หลบเลี่ยงหรือไม่?”

เอี้ยกังตอบว่า

“มิใช่ เราดิดสอยห้องตามไต้เจียงกุนระยะเวลาหนึ่ง ทราบว่าการฆ่าคนของไต้เจียงกุน ขอเพียงเป็นคนที่สมควรฆ่า ก็จะฆ่าทิ้ง ไม่เคยสนใจหลังฉาก และผลที่ตามมา”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านไม่กลัวเราฆ่าท่านหรือ?”

“กลัว”

“ท่านเมื่อกลัว ไฉนไม่ต่อสู้ขัดขืน?”

“ทั้งนี้เพราะเรามิใช่บุคคลที่ไต้เจียงกุนสมควรฆ่าอย่างน้อยจนบัดนี้ยังไม่”

ยอดขุนพลสยองขวัญลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน กล่าวว่า

“เพียงเพราะสาเหตุนี้หรือ?”

“ยังมี เราทราบดีว่าหากไต้เจียงกุนคิดฆ่าเราจริงๆ เราหลบหลีกปิดป้อง หรือหนีหน้าก็ไม่มีประโยชน์...ไม่มีประโยชน์แม้แต่น้อย”

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อ แล้วชมเชยว่ามันชาญฉลาด จากนั้นกล่าวว่า

"ดอนนี้เราต้องการให้พวกท่านบอกต่อเราเรื่องหนึ่ง ดูว่าผู้ใดชาญฉลาดกว่า"

มันกล่าวถามทีละคาวา

"ตามเหตุตามผลในคนทั้งหมดผู้ใดที่เป็นไปได้ที่สุดว่าเป็นไส้ศึก?"

กล่าวพลางใช้สายตาที่มีแต่มารร้ายในมนุษยชาติจึงพึงมีสำรวจมองทุกผู้คน

ทั้งหมดเงียบงันไปชั่วขณะ เอี้ยกังจึงกล่าว

"เราทดลองดูก่อน"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"ท่านบอก"

เอี้ยกังกล่าวย้ำทีละคำว่า

"เจี่ย ไท้ ชือ"

หมอหลวงเจี่ยไท้ชือแดกดีนจนหน้าเขียวคล้ำ

สีหน้ามันยังปั้นยากกว่าดอนที่แสร้งตายในเรือนเบญจมาศนิทราอีก

...นี่ไม่อาจล้อเล่นเด็ดขาด

ยอดขุนพลสยองขวัญชำเลืองมองเจี่ยไท้ชือ ค่อยถามเอี้ยกังว่า

"เพราะเหตุใด?"

"ทั้งนี้เพราะมันเป็นไปได้ที่สุด"

เอี้ยกังตอบอย่างยิ้มแย้ม ขณะที่มันยิ้มองคาพยพบนใบหน้ากระจุกรวมกัน คล้ายหมั่นโถวที่มีองคาพยพใบหนึ่ง หรือมุสิกที่ปั้นจากแป้ง

หมีตัวหนึ่ง

ตุยเมี่ยมองดูสารรูปของเอี้ยกัง พลันได้คิดเรื่องหนึ่ง

บริวารของยอดขุนพลสยองขวัญ ยิ่งมีพลังฝีมือเข้มแข็ง สารรูปยิ่งขี้ริ้ว ยิ่งกุมอำนาจไว้ หน้าดายิ่งทนดูไม่ได้

ยอดขุนพลสยองขวัญเองก็ขรึว แต่ขรึวอย่างน่ายำเกรง แต่บริวารที่มันไว้วางใจ เพียงขี้ริ้วอย่างปราศจากอานุภาพ

คาดว่ามันกริ่งเกรงมีคนหน้าตาดีกว่าตัวเอง จะมีบารมีกล้าแข็งกว่าตัวเอง ดังนั้นสะกดมิให้คนผู้นั้นไต่เต้าขึ้นมา หากเป็นคนที่สารรูปตามมันไม่ทัน มันจึงกล้าใช้สอยอย่างวางใจ

ดังนั้นการใช้คนของยอดขุนพลสยองขวัญ จะวัดจากรูปโฉม ค่อยมอบหมายหน้าที่ให้

จูก้วะชิงแชก็ถนัดในการดูลักษณะราศีผู้คน แต่วิธีการและฝีมือที่ใช้คงผิดแผกแตกต่าง

ตุยเมี่ยหวนนึกถึงบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ) ทิชิ่ว (มือเหล็ก) แนฮ้วย (เลือดเย็น) แม้แต่เช็งโช่วเชียงหยิน ได้เจี๊ยะกงและชูบ้อที่ ที่คบหาเป็นสหายกับจูก้วะชิงแช หากมิใช่หล่อเหลาสง่างาม ก็มีหน้าตาโอ่อ่าผ่าเผย

จูก้วะชิงแชไม่กริ่งเกรงว่า บริวารและสหายของท่านจะเข้มแข็งกว่าท่าน ทั้งนี้เพราะคนข้างกายเข้มแข็ง ท่านก็จะเข้มแข็งยิ่งกว่า

ดังนั้นฉั่วเกียและพวกแม้กุมอำนาจใหญ่ไว้ในมือ มันยังไม่อาจโค่นขุนนางดงฉินที่มีขุมกำลังน้อยกว่าเช่นจูก้วะชิงแชได้

นี่คือข้อแตกต่างในการใช้คน และการมอบหมายเรื่องราวให้ของยอดขุนพลสยองขวัญกับจูก้วะชิงแช

ยอดขุนพลสยองขวัญระแวงสงสัยคน
จูก้วะชิงแชไว้วางใจผู้คน
ยอดขุนพลสยองขวัญใช้การฆ่าคนเพื่อรักษาฐานอำนาจของตัวเอง
จูก้วะชิงแชใช้การช่วยคน เพื่อเสริมสร้างเกียรติภูมิของตัวเอง

ตุยเมียพลันฉุกคิดว่า อาจบางทียอดขุนพลสยองขวัญจูก้วะชิงแชเป็นบุคคลประเภทเดียวกัน คล้ายทั้งสองด้านของดาบ และคล้ายด้านมืดและสว่างของจันทรา เพียงแต่คนหนึ่งใฝ่ดีงาม คนหนึ่งมุ่งชั่วร้าย ดังนั้นถูกกำหนดกฎเกณฑ์ให้สะกดข่มกันเอง ต่อสู้จนตกตายไปข้างหนึ่ง

นึกถึงตอนนี้ ตุยเมียกลับคลายใจลง

ต่อให้ยอดขุนพลสยองขวัญน่ากลัวกว่านี้ ก็เพียงเป็นหมากตาหนึ่ง

เพียงแต่หมากของเขาตานี้ใฝ่ดีงาม มุ่งธัมมะเขาจะคงอยู่อย่างยาวนาน ไม่ละทิ้งการต่อกรกับคนชั่วร้าย ตราบใดที่อธรรมยังอยู่ เขาจะคงอยู่มาตรว่าพลีชีวิต ก็มีคนแทนที่เขา ต่อสู้กับมารร้ายสืบไป ต่อสู้ถึงที่สุด

วันเวลาที่ผ่านมา มารร้ายคุ้นกับการสวมหน้ากากจอมปลอมที่แล้วมาเป็นขุมกำลังอันชั่วร้ายชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ เพราะเหตุนี้พลังอันเที่ยงธรรมจึงต้องต่อสู้กับอธรรมโดยไม่สิ้นสุด

ดังนั้นสถานะอันเลวร้ายที่เขาเผชิญอยู่ในตอนนี้เป็นจุดอับที่วีรบุรุษนับแต่โบราณกาลล้วนต้องประสบ ไม่เช่นนั้นได้แต่โอนอ่อนผ่อนตามต่อผู้มีอิทธิพล ยอมศิโรราบต่อผู้ชนะ อย่าคิดหมายต่อสู้กับความอยุติธรรม หวังผดุงคุณธรรมอันใดแล้ว

พอได้คิดถึงข้อนี้ แม้แต่จูก้วะชิงแชกับยอดขุนพลสยองขวัญ ก็เพียงเป็นหมากแห่งความดีและความชั่วดั้งประจันกัน อย่างนั้นความเป็น

ตายของเขาไปน่าครั่นคร้าม ความสำเร็จล้มเหลวไม่ต้องคำนึงถึงประการสำคัญคือ เขาต่อสู้กับมารร้ายอย่างเต็มที่หรือไม่

ดังนั้นไม่มีอันใดน่ากลัวแล้ว

แต่เจี่ยไท้ชือหวาดกลัวยิ่ง แดกดีนจนฟันในปากกระทบกันดังกึกกักกลาวว่า

"ท่าน...ท่านไฉน...กล่าวเช่นนี้ได้?"

เอี้ยกังยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่มีใดไม่ได้ ท่านเป็นคนเปิดโปงว่าสตรีอ้วนใหญ่เป็นไส้ศึกได้เจียงกุนค่อยฆ่านาง หากท่านเป็นไส้ศึก วิธีที่จะทำให้ตัวได้รับความไว้วางใจที่สุดคือ หาตัวไส้ศึกให้แก่ได้เจียงกุน มิหนำซ้ำไส้ศึกอีกคนหนึ่งพอเสียชีวิต ก็ไม่มีผู้ใดสามารถเปิดเผยศักดิ์ศรีของท่าน หากทำงานใหญ่สำเร็จ ท่านจะเป็นผู้มีความดีความชอบเพียงหนึ่งเดียว"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"หากเจี่ยไท้ชือเป็นไส้ศึก ทุกประการต้องประเมินกันใหม่แล้ว"

เอี้ยกังกล่าวสืบต่อ

"สองทัพตั้งประจัน ผู้ที่ตัดสินผลแพ้ชนะคือแม่ทัพ หาใช่ไพร่พลไม่ สิ่งที่ไพร่พลต้องการคือความคิดต่อสู้และพละกำลังทำศึก แต่การกำหนดความเป็นตาย ตัดสินผลแพ้ชนะ ต้องพึ่งพากุศโลบาย และไหวพริบรับเหตุเปลี่ยนแปลงของแม่ทัพ ผู้ใดเกาะกุมไหวพริบรับเหตุเปลี่ยนแปรได้ ผู้นั้นจะประสบชัย นี่ล้วนเป็นคำพูดที่ได้เจียงกุนเคยบอกต่อพวกเรา"

เจี่ยไท้ชือรับฟังจนเข่าอ่อนระทวย

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มแล้ว ยิ้มจนเผยเห็นเขี้ยวขาวแวววาว ราวสัตว์ร้าย กล่าวว่า

"ท่านกลับจดจำได้อย่างแม่นยำ ความหมายของท่านคือ..."

เอี้ยกังกล่าวว่า

"ทุกประการล้วนเป็นไปได้ เคยมีคนว่าไว้ คนที่ท่านไว้วางใจที่สุด เป็นไปได้ที่สุดว่าจะขายท่าน สหายที่ดีที่สุดของท่าน จึงเป็นศัตรูสำคัญที่สุดของท่าน"

คราครั้งนี้ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน หากแต่ลูบคาง

เจี่ยไท้ชือแดกดื่นจนแทบร่ำไห้ออกมา กล่าวว่า

"ได้เจียงกุน...เอี้ยมึงจู้มีเจตนาทำร้ายเรา...ท่านอย่าได้เชื่อคำพูดของมัน มันจึงเป็น...เป็นไส้ศึก..."

ยอดขุนพลสยองขวัญยื่นมือที่ลูบคางข้างนั้นออกไป หยิกแก้มที่ชูบเชียวของเจี่ยไท้ชือเบาๆ กล่าวว่า

"ท่านกลัวอันใด?"

เจี่ยไท้ชือแดกดื่นจนกรามด้านล่างแทบหลุดจากขากรรไกรแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญยังถามเสียงนุ่มนวลว่า

"หากว่าท่านมิใช่ ท่านไยต้องหวาดกลัว?"

เจี่ยไท้ชือแดกดื่นจนแทบร่ำไห้ออกมา เพียงสั่นศีรษะไม่หยุดยั้ง

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอีกว่า

"หากว่าใช่ท่าน หวาดกลัวจะมีประโยชน์ใด?"

เจี่ยไท้ชือทำท่าราวกับจะอาเจียนออกมา

ยอดขุนพลสยองขวัญตบแก้มมันเบาๆ คล้ายกับแมวที่ใช้กรงเล็บดะปบหยอกเย้ามุสิกที่หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน กล่าวว่า

"ไม่ต้องกลัว ท่านมิใช่ไส้ศึก ท่านมีโอกาสวางยาต่อเรา แต่ท่านไม่ได้ลงมือ แน่นอน หากท่านวางยาต่อเรา คงไม่อาจมีชีวิตรอดถึงวันนี้ ท่านก็ทราบว่าของที่เรารับประทาน มีคนคอยตรวจสอบพิษให้แก่เรา อีกประการขณะที่เราฆ่าสตรีอ้วนใหญ่ ไม่ได้ฟังความของท่านเพียงข้างเดียว เราให้โอกาสแก่นาง นางกลับคิดปล่อยตัวลี้เกี่ยฮวยไป เราค่อยแน่ใจศักดิ์ศรีของนาง ค่อยจู่โจมสังหารนาง"

ดลอดทั้งร่างของเจี่ยไท้ชีอล้วนอ่อนระทวย น้ำตาดลอดจนปัสสาวะไหลหลั่งออกมาอย่างไม่อาจข่มกลั้น

ยอดขุนพลสยองขวัญเปลี่ยนเป็นถามดุยเมี่ยว่า

"ท่านเล่า?ท่านเห็นว่าผู้ใดเป็นไปได้ที่สุดว่าเป็นไส้ศึก?"

ดุยเมี่ยดื่มสุราหลายอึก ค่อยหยีตากล่าวกับยอดขุนพลสยอง-ขวัญว่า

"ข้าพเจ้าบอกออกไป ท่านจะไม่มีโทสะ?"

คราครั้งนี้ยอดขุนพลสยองขวัญใช้มือขวาลูบจมูกใหญ่ของมัน... มันลูบคลำศีรษะ ปลายคาง จมูกล้วนใช้มือขวา มันจะใช้มือซ้ายจู่โจมลงมือ เช่นเมื่อดอนปลิดชีวิตสตรีอ้วนใหญ่ ปากกล่าวว่า

"เมื่อให้ผู้คนบ่งบอกความเห็น พอฟังแล้วก็มีโทสะ ยังจะได้ฟังความเห็นอันใด? ยังมีผู้ใดกล้าบ่งบอกความเห็น"

ดุยเมี่ยพานหลับตาลง คล้ายกำลังจำแนกรสสุราโดยละเอียดชั่วครู่ค่อยเปล่งคำพูดออกมาคำหนึ่ง

“ท่าน”

“เรา?”

“ใช่แล้ว เป็นได้เจียงกุนท่านเอง”

หลังความเงียบไปชั่วขณะ ยอดขุนพลสยองขวัญพลันหัวร่อออกมากล่าวว่า

“เรา? เราไยต้องเป็นไส้ศึกตัวเอง ? เราทรยศต่อตัวเองทำอะไร?”

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างสงบเยือกเย็นว่า

“หนึ่ง ในพวกเราทั้งหลาย ท่านเป็นคนที่เป็นไปไม่ได้ที่สุดว่าจะกระทำเรื่องนี้ แต่หากท่านเห็นว่าสหายที่ดีที่สุดเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุด เรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่สุด มักเป็นเรื่องจริงแท้แน่นอนที่สุด เมื่อถึงตอนท้ายศัตรูของท่านมีแต่ตัวท่านเอง”

เขากล่าวด้วยความมึนเมาอีกว่า

“สอง เรื่องทุกประการล้วนสืบเนื่องจากได้เจียงกุนท่าน หากไม่มีท่าน ตลอดจนขุมกำลังของท่าน ก็จะไม่มีไส้ศึก ท่านเป็นได้เจียงกุน หากยืนหยัดไม่ล้มลง ชนะแล้วชนะเล่า ต้องเสาะหาคู่มืออันเข้มแข็ง ทำให้ตัวเองอยู่ในสภาพเผชิญหน้าตลอดเวลา จึงจะผลักดันตัวเอง ไม่ให้ตัวเองผ่อนคลายหรือเสื่อมถอยลง ดังนั้นแม้ไม่มีศัตรู ท่านก็จะเพาะศัตรูขึ้น ต่อให้ไม่มีไส้ศึก ท่านก็จะสร้างไส้ศึกขึ้น”

ไม่ว่าแฝงความมึนเมาหรือไม่ คำพูดของตุยเมี่ยล้วนเสียดแทงใจยิ่งแต่เงียบน้อยเมื่อกระทบโสตยอดขุนพลสยองขวัญ รู้สึกระคายหูเป็นพิเศษ

ทั้งหมดดื่นเต้นดึงเครียดแทนตุยเมี่ย จนหลั่งเหงื่อออกมา

แต่ตุยเมี่ยยังคงกล่าวสืบต่อ

"ดังนั้นศัตรูของไต้เจียงกุนท่านคือท่านเอง ท่านเป็นไส้ศึกของตัวเอง ทุกประการสืบเนื่องจากท่าน ยังคงเป็นท่าน"

ความเงียบ

ความเงียบสงบ

หากว่าความเงียบสามารถฆ่าคน ตุยเมี่ยคงถูกฆ่าตายไปหลายสิบครั้งแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญมีขุมกำลังซนิดหนึ่งขณะที่นิ่งเงียบ เปรียบกับเสียงโห่ร้องฆ่าฟันของขุนพลอันดุดัน ยังชวนอกสั่นขวัญแขวน สะท้านดวงวิญญาณ น่าหวาดหวั่น น่าสะพรึงกลัวกว่ามากนัก

ตุยเมี่ยดื่มสุราอย่างปลอดโปร่ง

ที่น่าประหลาดคือ ยามนี้เขากลับนึกถึงสตรีที่เขาเคยหลงรัก ทั้งเชี่ยวเถ่าและซูตุ๋งนั้ง ทั้งดอกไม้ขาวเล็กๆและเสื้อสีม่วงที่หม่นหมอง พอนึกถึงสิ่งเหล่านี้ เขาทั้งอ้างว้างเลื่อนลอย ทั้งหวานวูบอยู่บ้าง

คนมีชีวิตอยู่ในความทรงจำ ค่อยมีเขาในปัจจุบัน เมื่อนึกถึงพวกนาง เขารู้สึกว่าเขาพบเห็นพวกนาง ชมชอบพวกนาง ไม่ว่าพวกนางทราบหรือไม่ ก็ปราศจากความสำนึกเสียใจแล้ว

เขายังเห็นว่า เขาสูญเสียพวกนาง ไม่ได้ครอบครองพวกนางอย่างนั้นการมีชีวิตสืบไปหรือไม่ ก็ไม่มีความสำคัญเท่าใดแล้ว

คนไม่มีปัญญานึกถึงเรื่องสองประการพร้อมกัน แม้แต่บุคคลที่ชาญฉลาดสุดยอดก็ไม่สามารถ ดังนั้นขณะที่ตุยเมี่ยนึกถึงสตรีที่เขา

หลงรัก เขาก็ชืดชาต่อความเป็นตาย กลับไม่ประหวั่นลนลาน พาตัวอยู่เหนือความเป็นความตาย

ผ่านไปเนิ่นนาน ยอดขุนพลสยองขวัญค่อยกล่าวอย่างเข้มแข็งว่า

“ท่านกล้ากล่าวคำพูดนี้ต่อเรา...”

มันหยุดเล็กน้อย ใช้มือบีบคลึงปลายคางที่สมบูรณ์ด้วยเลือดเนื้อราวกับกำลังคลึงเคล้าทรวงอกของสตรี ปากกล่าวว่า

“ท่านกล่าวถูกต้อง ท่านเตือนสติเรา ศัตรูของเราแท้ที่จริงคือเราเอง ที่แล้วมาเราไม่สบายใจ จิตใจไม่สงบ หวาดระแวงต่างๆนานา แท้ที่จริงสงสัยตัวเอง เราทรยศต่อตัวเอง เป็นไส้ศึกต่อตัวเอง ตราบใดที่ยังเข้าใจว่า ศัตรูที่น่ากลัวที่สุด คือสหายที่ดีที่สุดต่อให้เรายังไร้ผู้ต่อต้าน ก็ต้องถูกตัวเองโค่นพ่ายแพ้”

มันคล้ายชราภาพลงหลายสิบปี กล่าวเสียงแผ่วทุ้มว่า

“ท่านกล่าวถูกต้อง เราเอาแต่รับมือศัตรูภายนอก ค้นหาคนทรยศข้างกาย กลับลืมเลือนศัตรูและคนทรยศในจิตใจ เราเป็นคนไม่พ่ายแพ้ แต่ไม่ว่าเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตรหรือเฒ่าแซ่ผู้เก๋าะหากคิดโค่นเราพ่ายแพ้ ต้องค้นหาตัวเราออกมาก่อน มีแต่เราจึงสามารถโค่นตัวเราเอง คณะที่เราเห็นว่าสหายคือศัตรู เราก็ไม่มีสหาย มีแต่ศัตรู คนที่ไม่มีสหายถือเป็นคนที่พ่ายแพ้ ยามเมื่อเราเห็นว่า เรื่องที่ผิดวิสัยเป็นสิ่งผิดปรกติ เรานับเป็นคนวิปริต คนที่ไม่มีสติสัมปชัญญะจะ

ไม่ได้รับความสุข ผู้ที่มีความคิดเช่นนี้ ไม่แน่ว่าสามารถทำลายล้างศัตรูทั้งหมด แต่ในที่สุดต้องทำลายตัวเอง ขอบคุณในคำเตือนของท่าน มาตรว่าระคายหู แต่มีประโยชน์ต่อเรายิ่ง"

คราครั้งนี้ดุยเมี่ยยังดื่นตระหนกกว่าตอนที่ยอดขุนพลสยอง-ขวัญลงมือปลิดชีวิตสตรีอ้วนใหญ่อีก

เขาบังเอิญเปิดเผยว่า ศัตรูที่แท้จริงของยอดขุนพลสยองขวัญคือตัวมันเอง

ที่เขากล่าวเป็นความจริง มาตรว่าความจริงนี้อาจสืบเนื่องจากความคับแค้นเดือดดาลต่อการตายของสตรีอ้วนใหญ่ หรือเกิดจากการตัดสินไม่นำพาต่อความเป็นตายของตัวเอง แต่เขากล่าวเช่นนี้ ไม่ได้คาดคิดว่ายอดขุนพลสยองขวัญจะมีปฏิกิริยาเช่นนี้

ยอดขุนพลสยองขวัญตอบรับในบัดดล

ยอดขุนพลสยองขวัญทบทวนได้สำนึก

มันแก้ไขปรับปรุงท่าทีของตัวเองในฉับพลัน

ความสำเร็จไม่ได้ครอบงำสติสัมปชัญญะของมัน

ชัยชนะยังไม่ทำให้มันคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

ในเวลานี้ ยอดขุนพลสยองขวัญยังสามารถดูดซึม ยอมรับ ทบทวน ได้คิดคำพูดของเขา อย่างนั้นความน่ากลัวที่สุดของศัตรูเบื้องหน้าไม่เพียงเพราะมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม หากแต่ยังเฉลียวฉลาดสุดยอด

...มันเฉลียวฉลาดสุดยอด จนศีรษะกลายเป็นล้านเลี่ยน

ดุยเมี่ยได้แต่ฝืนยิ้ม เปลี่ยนเป็นนึกถึงเรื่องราวที่สนุกสนาน

...ไม่เช่นนั้นเขาจะทำอย่างไร?

ตุยเมี่ยเพียงสะท้านหวั่นไหว

แต่ไม่ได้สำนึกเสียใจ

มาตรว่าสัศัตร เขาก็จะให้ความเป็นธรรมต่อศัตร ยังคงกล่าวว่าจาตักเตือน หากศัตรูสามารถดูดซึม บังเกิดความตื่นตัว เป็นเพราะคู่มือผู้นี้เข้มแข็ง เขาเองจะไม่เอาชนะโดยไร้เกียรติ

นี่เป็นหลักการของตุยเมี่ยตลอดมา

แต่แล้วยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"ท่านรั้งอยู่ข้างกายเราเถอะ ท่านสามารถกล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อเรา ย่อมต้องมีส่วนช่วยเหลือเรา เราต้องการสหายเช่นท่าน ค่อยหยิบยื่นความเห็นอันล้ำค่าต่อเรา"

ตุยเมี่ยรับฟังจนบังเกิดความละอายยิ่ง

...ยอดขุนพลสยองขวัญไม่เพียงยอมรับคำเตือน ยังยึดถือเขาเป็นผู้รู้ใจ บุคคลเช่นนี้เพียงพอให้ผู้คนยอมรับใช้ขายชีวิตให้จริงๆ

...ยอดขุนพลสยองขวัญยึดถือเขาเป็นสหาย หาทราบไม่ว่าไส้ศึกที่แท้จริงเป็นเขา

แต่ตุยเมี่ยทราบว่า โดยน้ำใจ โดยคุณธรรม โดยเหตุผล ตัวเองต้องกำจัดฆ่ายอดขุนพลสยองขวัญให้จงได้

โดยเหตุผล ยอดขุนพลสยองขวัญก่อกรรมทำชั่ว ย่อมสมควรตาย

โดยคุณธรรม จูกัวะชิงแชมีคำสั่ง ตุยเมี่ยต้องเคารพปฏิบัติตาม

โดยน้ำใจ เขาด้องทวงถามหนี้ชีวิตจากยอดขุนพลสยองขวัญให้

แก่สตรีอ้วนใหญ่

แต่ตุยเมียยอมรับว่า ตัวเองได้รับความไว้วางใจจากยอดขุนพล-สยองขวัญ รู้สึกหวั่นไหวใจอยู่บ้าง

เนื่องด้วยแววตาอันดื้นดันของเขา ไม่อาจเสแสร้งแกล้งดัดได้ ดังนั้นยอดขุนพลสยองขวัญก็พึงพอใจอยู่บ้าง

ชึ่งความจริง มันไม่มีอันใดไม่พอใจ "เภทภัย" ข้างกายถูกกำจัด ลี้เกี่ยฮวยที่เคยเป็นศัตรูกลับกลายเป็นสหาย เสียงแห่งการคัดค้าน กำลังที่แข็งข้อถูกมันสะกดเอาไว้ มันครองความเป็นใหญ่ มีอานุภาพเกริก-ไกร ยังมีอันใดไม่พึงพอใจ?

ยังมีอยู่

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"เชียงกงใหญ่ลี้กิกฮวยล่วงรู้ความลับมากเกินไป มิอาจไม่กำจัดฆ่าทิ้ง สำหรับแนฮ้วย ก็ไม่อาจปล่อยให้มันกลับสู่เมืองหลวง เฒ่าแซ่จูก้วะคล้ายเก้าอี้ไท้ชือ (เก้าอี้มีที่ท้าวแขนและพนักพิง) อันมั่นคงตัวหนึ่ง สี่ยอดมือปราบเป็นขาเก้าอี้ของมัน หากเราเลื่อยตัดไปข้างหนึ่ง มันก็กลับกลายเป็นเก้าอี้สามขา แม้ไม่ผลักไสก็ล้มครืนลง"

เอียกงถามอย่างยิ้มแย้มว่า

"อย่างนั้นพวกเราสมควรบุกสหพันธ์นางแอ่นก่อน หรือกระชากตัวแนฮ้วยออกมาก่อน?"

"ด้านสหพันธ์นางแอ่น ย่อมมีตู้มึ่งกับเตี่ยฮ้อจัดการ พวกมันพอลงมือ เราย่อมวางใจได้"

เสียงไต้ชือกลับกล่าวว่า

"แนฮ้วยไม่ได้เผยโฉมระยะเวลาหนึ่ง มันใช่เร้นกายหลบหนีกลับเมืองหลวงหรือไม่?"

"เราจัดส่งมือสังหารหน่วยพลัดตก แช่จม อาดูร ซ่อนเร้น เฝ้าอยู่ดามเส้นทางต่างๆ ขอเพียงแนฮ้วยเผยโฉม ต้องหนีไม่รอด อย่าว่าแต่เท่าที่เราทราบมา แนฮ้วยมีนิสัยแข็งกร้าว นอกจากเฒ่าแช่จก้วะออกคำสั่ง ไม่เช่นนั้นก่อนที่จะปฏิบัติหน้าที่สำเร็จ มันต้องไม่ยอมกลับไปด้วยมือเปล่า"

เสียงได้ชือยังคงกล่าวด้วยความระมัดระวังว่า

"หากออกตามล่าแนฮ้วยอย่างสุดกำลัง ใช่จะกระตุ้นโทสะของจูก้วะชิงแช จัดส่งมือปราบอีกสามคนมายังที่นี้ คิดร้ายต่อไต้เจียงกุนหรือไม่?"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"เรากำลังต้องการกระตุ้นโทสะมัน ตอนนี้เสี่ยงเอี้ยอยู่ในเมืองหลวง กำลังหาทางกราบทูลฮ่องเต้ ยอมเชือดแบ่งแผ่นดินแก่ศัตรูภายนอกเพื่อสงบศึก จะได้ปราบปรามคนทรยศภายใน แต่ได้รับการขัดขวางจากเฒ่าแช่จูก้วะหากเราสามารถดึงดูดความสนใจของมัน เสี่ยง-เอี้ยก็ปราศจากคนขัดขวางอีก - ยังมี หากสี่ยอดมือปราบเคลื่อนไหวพร้อมเพรียง เราก็จะขออนุญาตเสี่ยงเอี้ย ให้จัดส่งถังชิ้วกับอี้เตี่ยมาเมื่อถึงเวลานั้น สี่จอมทมิฬจะหักหาญกับสี่ยอดมือปราบสักครา"

มันกล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"เราเพียงกริ่งเกรงกระตุ้นโทสะมันไม่ได้"

จนบัดนี้ เสียงไต้ชือค่อยเข้าใจการดกลงใจของยอดขุนพลสยอง-ขวัญ มันเคยคลุกคลีกับขุนนางบ้านเมือง เข้าใจความหมายของคำ

“น้ำถึงคูคลองขุดสำเร็จ” และเข้าใจว่า หากต้องการให้สายน้ำไหลไปตามเส้นทางที่ผู้คนกำหนดไว้ ต้องขุดลอกร่องน้ำก่อน

ยอดขุนพลสยองขวัญแสดงว่าต้องการย้ายสมรภูมิจากเมืองหลวงมายังเมืองงุ่ยเซี้ย มันเห็นว่านี่เป็นโอกาสประกอบความดีความชอบครานึ่งอย่างนั้นเสียงได้ชือก็ไม่สะดวกกับการกล่าวอันใด กล่าวไปหามีประโยชน์ต่อตัวเองไม่

อย่าว่าแต่เมืองงุ่ยเซี้ยหากเกิดความขัดแย้งรุนแรงขึ้น การเข่นฆ่าสังหารเพิ่มพูนทวีคูณ มันเองก็มีโอกาสประกอบความดีความชอบเช่นกัน

ดังนั้นเสียงได้ชือเพียงกล่าวว่า

“แต่แนฮ้วยช่อนตัวเอาไว้”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“บุคคลเช่นมัน สามารถช่อนตัวได้นานเท่าใด?”

“แต่ว่าขอเพียงมันช่อนตัวจนทุเลาจากอาการบาดเจ็บ ก็ยากจัดการได้แล้ว”

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มแล้ว ฟันขาวของมันเย็นเยือกดุจอาวุธปากกล่าวว่า

“ดังนั้นพวกเราไม่ปล่อยให้มันทุเลาหายดี ก็จะประหารฆ่าทิ้ง”

ปังโฮ้วในห้าดุร้ายใหญ่กล่าวว่า

“ตกลง พวกเราแยกย้ายออกไป กระชากตัวมันออกมา”

ยอดขุนพลสยองขวัญสั่นศีรษะ

ห้าดุร้ายใหญ่ล้วนไม่ทราบว่ากล่าวผิดอันใด

เสียงได้ชือกล่าวแทนยอดขุนพลสยองขวัญว่า

"ท่านมิใช่แมว หากคิดจับมุสิก ย่อมไม่อาจดิดตามถึงรูมุสิก วิธีที่จับมุสิกคือ ล่อให้มุสิกออกมาก่อน"

จากนั้นมันถามว่า

"ทำอย่างไรมุสิกจึงออกจากรูมุสิก?"

คนตายเพราะสมบัติ นกตายเพราะอาหาร

สำหรับกับดุยเมี่ย ดอนนี้เขามีอายุสามสิบเศษ ไม่มีที่ฝากฝังทางใจ เพียงหวังแก้ไขเปลี่ยนแปลงเรื่องอยุดิธรรมในโลก ที่หลงเหลือคือร่ำดื่มสุราหาความสุข

ดุยเมี่ยอ้างว่า สุราในหมู่ตึกสักการะฟ้าไม่ถูกปาก ดังนั้นปลีกตัวออกมา มาถึงร้านอาหารย่งเอี้ยงปึ่งเคี่ยม (ร้านอาหารตลอดกาล) ร้องสั่งสุรา ผู้รับใช้เชี่ยวคัวะยกสุรามาสามครั้ง เขาล้วนไม่ถูกใจ ดบโต๊ะด่าทอเป็นการใหญ่

เสมียนแซ่โข่วรีบรุดมาคำนับ บอกว่าในห้องเก็บสุราที่อยู่ใต้ดินมีสุราดี เรียกว่าเชียเทียนกวง (เผาฟ้าหมดสิ้น) ดุยเมี่ยพอได้ยินชื่อก็กล่าวว่า

"ดกลง ดูว่ามันสามารถเผาข้าพเจ้าจนหมดสิ้นหรือไม่?"

เสมียนแซ่โข่วมีสีหน้าลำบากใจอยู่บ้างดุยเมี่ยกล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"ท่านเกรงว่าข้าพเจ้าไม่มีปัญญาชำระเงินหรือ?"

เสมียนแซ่โข่วรีบกล่าวว่า

"ผู้มายังร้านเรามักเป็นลูกค้าเก่า เป็นขาประจำ หากยกสุรานี้มา

ให้แก่ท่าน ทั้งหมดล้วนขอแบ่งปัน สุราดีของร้านเราคงถูกดื่มหมดสิ้นในชั่วค่ำคืนเดียวแล้ว”

ดุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“เมื่อไม่สะดวก ข้าพเจ้าก็ไปดื่มที่ห้องใต้ดินที่เก็บสุรา เป็นอย่างไรดื่มสุราที่ห้องใต้ดินที่เก็บสุรา ไม่มีสถานที่เหมาะสมกว่านี้อีก ข้าพเจ้าดื่มชามหนึ่ง มาตรว่าต้องจ่ายเป็นเงินสามชามก็คู่ควร พวกเราไปกันเถอะ”

ห้องใต้ดินที่เก็บสุราของร้านอาหารดลอดกาลลึกลับยิ่ง เข้าสู่เขตด็กใน เลี้ยวเข้าซอกตึก ผ่านทางอุโมงค์ลงสู่ห้องใต้ดิน ผ่านประตูลับหลายบาน ทางลับหลายสาย ค่อยสูดได้กลิ่นหอมของสุรา

ที่มุมมืดของทางลับ มีคนชุดครามผู้หนึ่งยืนรออยู่ กลับเป็นเถ้าแก่แซ่เบของร้านอาหารดลอดกาล

เถ้าแก่แซ่เบ๊เห็นดุยเมี่ยมาถึง ก็เปิดซ่องลับแห่งหนึ่งขึ้น เสมียนแซ่โข่วถือตะเกียง คนทั้งสามทยอยเดินลงไป ในที่สุดมาถึงสถานที่เก็บสุราแห่งหนึ่ง

ดุยเมี่ยคล้ายม้าแก่ชำนาญทาง เดินถึงหน้าถังไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่งดบทั้งซ้ายขวา เป็นจังหวะสองหนักหนึ่งเบา กล่าวว่า

“ผู้สืบทอดปณิธานอยู่หนใด?”

ในถังไม้บังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งขานรับว่า

“ต่ำใต้ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักท่าน”

ได้ยินเสียงครืดครืด คนผู้หนึ่งชะโงกศีรษะขึ้นจากภายในถังอย่างช้าๆ ในความมืดครึ้มเลือนสลัว ยังเห็นใบหน้าที่ขาวเกลี้ยงเกลา ขนคิ้วที่ดำเข้ม ริมฝีปากที่แดงสดใส

เป็นแนฮ้วยที่ไม่ได้พบกันนานแล้ว

เป็นแนฮ้วยเอง

แนฮ้วยหลบซ่อนตัว พักรักษาบาดเจ็บในร้าน อาหารตลอดกาล

เป็นดุยเมี่ยให้แนฮ้วยซ่อนตัวไว้ รักษาบาดเจ็บจนทุเลาแล้ว ค่อยว่ากล่าว

ดราก่อนผู้นำสหพันธ์นางแอ่นหงส์โกวบังเกิดจิตหึงหวง ใช่ให้หนึ่งในสามผู้เช่นสรวงลี้ก๊กฮวยสะกดรอยตามเนี่ยซู่อั้ว ดูว่ามันมั่วสุมกับสตรีอื่นหรือไม่ มิคาดเชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวย แห่งสหพันธ์นกเหยี่ยวก็หลงรักลี้ก๊กฮวย สะกดรอยตามลี้ก๊กฮวยอีกทอดหนึ่ง

เมื่อถึงเก๋งนานวันต้องพบกัน ลี้ก๊กฮวยพบว่าถ่านไฟเก่าระหว่างเนี่ยซู่อั้วกับมารดาอาลี้คุโซนขึ้นใหม่ จึงกลับไปรายงานต่อหงส์โกว แต่ลี้เกี่ยฮวยยังไม่จากในบัดดล เมื่อเป็นเช่นนี้ ลี้เกี่ยฮวยก็เห็นเหตุการณ์ที่ตู้มึ่งใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อกับตา

แต่ตู้มึ่งมีความสามารถเหนือธรรมดา กลับพบเห็นนาง ทั้งสองหนึ่งอยู่ภายในห้อง หนึ่งอยู่เบื้องนอก ประมือกันท่าหนึ่ง จนรับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย จากนั้นลี้เกี่ยฮวยรุดมาขอรับการรักษาจากเจี่ยไท้ชือ

ยอดขุนพลสยองขวัญพอทราบเรื่องก็ข่มขู่ด้วยอำนาจ หลอกล่อด้วยผลประโยชน์ ลี้เกี่ยฮวยที่รับบาดเจ็บยากแข็งขืน ได้แต่สวามิภักดิ์ต่อสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ วางแผนล้มล้างสหพันธ์นกเหยี่ยว ที่เป็นต้นสังกัด

ของนางเอง

ขณะเดียวกัน ยอดขุนพลสยองขวัญขอให้ลี้ก๊กฮวยปลอมตัวเป็นลี้เกี่ยฮวย เพื่อชักนำไส้ศึกที่แฝงตัวอยู่ข้างกายออกมา สุดท้ายสตรีอ้วนใหญ่ทำร้ายลี้ก๊กฮวยบาดเจ็บ เข่นฆ่าชีหู้ป๋วกเต๋า แต่เจี่ยไท้ชือชิงแสร้งตาย ภายหลังค่อยเปิดโปงศักดิ์ศรีแท้จริงของสตรีอ้วนใหญ่ เป็นเหตุให้ยอดขุนพลสยองขวัญปลิดปลงสังหารนาง มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น ลี้ก๊กฮวยยังไม่ได้รับความไว้วางใจจากยอดขุนพลสยองขวัญ ดังนั้น ชักชวนสหพันธ์นางแอ่นกับสหพันธ์กระเรียนร่วมมือกัน ต่อต้านสหพันธ์แนวร่วมใหญ่

แนฮ้วยก็ถูกปรักปรำว่า เป็นฆาตกรฆ่าคนของบ้านดระกูลฮ่อกลายเป็นผู้ต้องหา เขาความจริงเข้าเมืองงุ่ยเซี้ย เพื่อรวบรวมหลักฐานความผิดของยอดขุนพลสยองขวัญ จับกุมมันดำเนินคดี มิคาดยามนี้กลายเป็น “คนมีด” ไม่อาจเผยโฉม ยอดขุนพลสยองขวัญกลับปิดประกาศจับกุมเขา

ดุยเมี่ยได้รับบาดเจ็บ นับตั้งแต่เหตุการณ์ที่เมืองเล่าคื้อ จนถึงภูเขาสี่ปั้งชัว จวบกระทั่งถึงหมู่ดึกสักการะฟ้า เขาได้รับบาดเจ็บทั้งกายและใจ

แต่เขายังทนทานรับได้

ที่น่ากลัวที่สุดคือท่าจู่โจมของตู้มึ่ง

ซึ่งความจริง ตู้มึ่งรับการจู่โจมจากลี้เกี่ยฮวยก่อน ค่อยประมือกับเขา แต่เขายังถูกตู้มึ่งทำร้ายบาดเจ็บ

แต่ว่าเท่าที่ดุยเมี่ยทราบ ตู้มึ่งหลังจากประมือกับแนฮ้วย จนรับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ก็ไม่ได้เผยโฉมอีก คาดว่ารับบาดเจ็บไม่น้อยเช่นกัน

แนฮ้วยมีจิตสำนึกอันรุนแรงชนิดหนึ่ง

เขาคิดล้างแค้น

การรับบาดเจ็บ กลับกระตุ้นจิตสำนึกอันรุนแรงของเขาขึ้น

อุปสรรคขวากหนาม กลับปลุกเร้าความคิดต่อสู้ของเขาขึ้น

แต่ดุยเมี่ยไม่ชมชอบเช่นนี้

ผมเผ้าร่างกาย ได้รับจากบิดามารดา มิใช่ย่ำยีเยี่ยงนี้

คนเดินทางไกลต้องรู้จักพักผ่อน ผู้ที่รักถนอมตัวเอง รู้จักคุ้มครองชีวิตผู้อื่น ยอดยุทธ์มิใช่สัตว์ป่า การอาบเลือดสู้ศึก หลั่งโลหิตสัประยุทธ์ เป็นเรื่องราวที่อับจนปัญญา

วีรบุรุษที่แท้จริงมิใช่สังเวยเลือดฆ่าศัตรู ยิ่งมิใช่ชมชอบการต่อสู้หากแต่กรีดโลหิตอันระอุอุ่น ดีแผ่ความรู้สึกอันพลุ่งพล่านเพื่อบ้านเมือง เพื่อราษฎร เพื่อน้ำใจเพื่อคุณธรรม

ดังนั้นดุยเมี่ยคัดค้านมิให้แนฮ้วยยืนหยัดสู้สืบไป

โดยเฉพาะการจัดการกับศัตรูสำคัญเช่นยอดขุนพลสยองขวัญต้องต่อสู้อย่างยาวนาน ปรับตัวอย่างปราดเปรียว มิใช่พึ่งพาความห้าวหาญดุดัน ต่อสู้ถึงที่สุด

การต่อสู้ฆ่าฟันเพื่อชิงความเป็นใหญ่ ไม่เพียงน่ารังเกียจ ทั้งยังถือเป็นความละอาย

ดุยเมี่ยเห็นเกลี้ยกล่อมแนฮ้วยไม่ยอมรับฟัง ก็ไม่เสียดายกับการใช้ศักดิ์ศรีของซาซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สาม) ให้แนฮุ้วยเชื่อฟังวาจาพักรักษาตัวอยู่ในห้องใต้ดินที่เก็บสุราของร้านอาหารตลอดกาล

เถ้าแก่ร้านอาหารตลอดกาลคือเทพทมิฬเบ๊ยื่อเสมียนคือ

มารดุร้ายโข่วเนี่ย

พวกมันความจริงเป็นคนของยอดขุนพลสยองขวัญ ยามนี้ก็ใช่เพียงแต่ผู้ที่สนับสนุนพวกมันเป็นเทพยะเยียบน้อยเชียวเกี่ยมเจ็ง ครั้งกระโน้นยอดขุนพลสยองขวัญลุ่มหลงความงามของฮึงต๋งยี้ ไม่เสียดายกับการใช้ฝีมืออันต่ำช้า เข่นฆ่าสังหารเชียวเกี่ยมเจ็ง เทพทมิฬกับมารดุร้ายไม่ยอมรับนับถือ แต่ไม่กล้าแสดงออก เมื่อเป็นเช่นนี้จึงถูกบุคคลที่จูก๊วะซิงแชวางอยู่ในเมืองงุ่ยเซี้ยลอบดึงตัวไป

พวกมันผละจากความมืดสู่แสงสว่าง ดุยเมี่ยพอปะปนเข้าสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ พวกมันก็ติดต่อกับดุยเมี่ย คราครั้งนี้อาศัยร้านอาหารตลอดกาล ซึ่งยอดขุนพลสยองขวัญใช้เป็นสถานที่ติดต่อกับชาวมิจฉาชีพ เป็นที่ซ่อนตัวของแนฮ้วย

จากข้อนี้ แนฮ้วยยิ่งเห็นถึงข้อแตกต่างระหว่างยอดขุนพลสยองขวัญกับจูก๊วะซิงแช

คนผู้หนึ่งพอมีอิทธิพล ย่อมมีคนสวามิภักดิ์ แต่คนพึ่งพิงยิ่งมาก ยิ่งปรากฏคนทรยศเอาตัวออกห่างได้โดยง่าย

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ยินยอมให้ผู้คนเอาใจออกห่าง

มันยิ่งไม่อนุญาตให้ผู้คนทรยศ

วิธีที่มันจัดการกับคนทรยศรวบง่ายยิ่ง นั่นคือฆ่า คนตายแล้วไม่อาจทำอะไรทั้งสิ้น รวมทั้งการทรยศ

มันมีใจทะเยอทะยาน มันใช้คนด้วยความระแวง ดังนั้นผู้อื่นยากที่จะทรยศต่อมัน แต่มันก็พลั้งมือฆ่าคนที่จงรักภักดีต่อมันไม่น้อย และบีบบังคับคนที่เคยจงรักภักดีต่อมันกลายเป็นคนทรยศ

จูกัวะชิงแชหาเป็นเช่นนั้นไม่

ท่านยอมรับคนที่มีความเห็นไม่ตรงกัน

ยามใดที่ท่านยึดถือคนผู้นั้นเป็นพวกเดียวกัน ก็จะมีความผูกพันกับ มัน หากมันมีความคิดเป็นอื่นเพราะเห็นแก่ตัว หากอีกฝ่ายหนึ่งไม่หวังความก้าวหน้า หากว่าศิษย์คิดทรยศแข็งข้อ ท่านจะเจ็บปวดใจ ผิดหวังเสียใจ และตำหนิติเตียน

ท่านจะดุว่า ตักเตือน เกลี้ยกล่อมให้มันกลับใจ ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่

แต่หลายปีมานี้ ตุยเมี่ยพบว่าจูกัวะชิงแชไม่กล่าวอันใดอีก ปล่อยให้คนผู้นั้นจากไป แต่จูกัวะชิงแชจะพยายามเป็นครั้งสุดท้าย หวังให้คนผู้นั้นสามารถกลับใจเห็นฟากฝั่ง

แต่นอกจากกอบกู้ เศร้าเสียดายและดุด่าว่ากล่าวแล้ว จูกัวะ-ชิงแชไม่ได้ทำอะไร

ท่านเพียงด่าทอด้วยลมปาก ไม่เคยทำร้ายคนมาก่อน

ท่านยิ่งไม่ทำร้ายสหายของท่าน ศิษย์ของท่าน “พวกเดียวกัน” ของท่าน

เนื่องด้วยจูกัวะชิงแชดีงามเกินไป คนที่ดีงามเกินไป ต่อให้ชาญฉลาดเกินไป ก็จะถูกหลอกลวง ถูกทรยศได้โดยง่าย แต่กับคนที่ขายท่าน สหายที่หันอาวุธเข้าหาท่าน ท่านไม่เคยตอบโต้ และไม่เคยแก้แค้นมาก่อน

ท่านเพียงเศร้าเสียใจ ลำบากใจ

หรือเพียงดุด่าว่ากล่าว

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ดุยเมี่ยก็เคยถามจูก้วะชิงแซว่า “ด้วยความชาญฉลาดของสี่เจ่ก ความจริงไม่ต้องกล่าวอันใด ไยต้องดำหนิต่อหน้าจนถูกเคียดขึ้งด้วย”

จูก้วะชิงแซยกมือลูบเครากล่าวว่า “หากเราไม่บ่งบอกสาเหตุออกมา พวกมันไหนเลยได้สำนึก? เรายินยอมให้พวกมันเคียดขึ้ง แทนที่จะไม่ว่ากล่าวตักเตือน พวกมันล้วนเป็นสหาย เป็นพวกเดียวกับเรา พวกมันทรยศต่อเรา หาเป็นไรไม่ แต่หากไม่เข้าใจความผิดถูก จะทำร้ายพวกมันไปชั่วชีวิต”

ดุยเมี่ยนึกถึงคำพูดเหล่านี้ มองดูเทพทมิฬกับมารดุร้ายที่หันหลังให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ สวามิภักดิ์ต่อจูก้วะชิงแซแทน พบว่าระหว่างคนทั้งสองมีข้อแตกต่างอย่างใหญ่หลวง

ยอดขุนพลสยองขวัญทำไปเพราะคล้อยเห็นแก่ตัว

จูก้วะชิงแซกลับแสดงออกซึ่งความรัก

ดุยเมี่ยบอกเล่าเหตุการณ์ที่สตรีอ้วนใหญ่เสียชีวิตตลอดจนสภาพชุมกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญต่อแนฮ้วยโดยละเอียด

แนฮ้วยแค่นเสียงหนักๆกล่าวว่า

“ลี้เกี่ยฮวยเมื่อสวามิภักดิ์ต่อได้เจียงกุน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่สามารถยืนยันความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้าแล้ว”

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

"ดูท่าเป็นเช่นนั้น แต่ลี้เกี่ยฮวยยังมีชีวิตอยู่ ตู้มึ่งก็ยังไม่ตาย เรื่องราวในโลกมักแปรผัน สภาพอันเลวร้ายไม่คงอยู่นาน ผู้อดทนกล้ำกลืนต้องได้ชัย"

แนฮ้วยยังกล่าวด้วยความกระเหี้ยนกระหือรือว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่า ตอนนี้วิธีที่ดีที่สุด และเป็นวิธีที่รวบรัดโดยตรงที่สุดคือ ข้าพเจ้าออกไปฆ่าได้เจียงกุน"

ดุยเมี่ยทอดถอนชมเชยว่า

"นี่เป็นวิธีที่ดีจริงๆ ได้เจียงกุนและเหล่ามือสังหารของมันกำลังรอให้ท่านคาดคิดเช่นนี้ เคลื่อนไหวเช่นนี้"

แนฮ้วยทราบว่าดุยเมี่ยกล่าวแดกดันเขา แต่หากให้บุคคลที่ถือการต่อสู้เป็นชีวิตจิตใจ และเป็นหน้าที่เช่นเขาต้องหมกตัวอยู่ที่นี้นับเป็นเรื่องปวดร้าวประการหนึ่ง จึงกล่าว

"ซาซือเฮีย นับตั้งแต่ข้าพเจ้าประมือกับได้เจียงกุนเป็นต้นมา ล้วนตกเป็นเบี้ยล่าง เป็นผู้พ่ายแพ้ ความพ่ายแพ้เป็นบ่อเกิดแห่งความสำเร็จ ข้าพเจ้าเพียงคิดเสี่ยงกับมันสักครา จะดีชั่วก็ได้รับความสมใจ หากทำงานสำเร็จ ก็จะกำจัดเภทภัยสำคัญนี้ ข้าพเจ้าสามารถคืนความยุติธรรมหรือไม่ หามีความสำคัญไม่ หากจะเสียชีวิต เรื่องราวหลังจากนี้ขอให้ซาซือเฮียสืบสานต่อไป"

ดุยเมี่ยรับคำว่า

"ถูกต้อง ท่านเป็นคนที่ได้เจียงกุนส่งมา รับกระบวนท่าเถอะ"

ขาดคำเตะกราดใส่แนฮ้วย

แนฮ้วยคิดไม่ถึงว่าดุยเมี่ยจะลงมือ รีบถอยปราดไป

ดุยเมี่ยพอเตะพลาดผิด ก็เปลี่ยนเป็นถีบยันใส่ถังสุรา

ถังสุราทุ่มใส่แนฮ้วยอย่างดุดัน

แนฮ้วยผลักดันสองมือ กระแทกถังสุราพ้นห่าง แต่แล้วปวดแปลบที่ปากแผลทรวงอก ต้องแค่นเสียงหนักๆ ถอยกายไปสองก้าวแทบชนมารดุร้ายที่ข้างกายล้มลง ดังนั้นร้องโพล่งว่า

“ซุยชือเฮีย...”

ดุยเมี่ยไม่ลงมือซ้ำเติม เพียงกล่าวว่า

“ได้เจียงกุนยังมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจจู่โจมสังหารฮวยชือเจ้ในท่าเดียว ท่านยังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บหากแม้นลงมือ ฝีมือย่อมลดทอนลง ไม่เช่นนั้นถังสุราใบนี้อย่าหมายคกคามท่านล่าถอย แม้สักครึ่งก้าว ในสภาพเช่นนี้ ท่านไหนเลยปลิดปลงสังหารสัตว์ร้ายเช่นได้เจียงกุนได้?”

แนฮ้วยหน้าหมองคล้ำลง ดุยเมี่ยกล่าวสืบต่อ

“ตอนนี้ท่านถาโถมออกไป หากไม่คำนึงถึงชีวิตที่ยังมีประโยชน์ของท่าน ไม่คำนึงถึงความไว้วางใจที่สี่เจ่กมีต่อท่าน ท่านก็ออกไป ฆ่าคนในสิบก้าว สะบัดกระบี่สมใจ ข้าพเจ้าจะไม่ฉุดรั้งท่าน แต่นี่มิใช่เรียกว่าความพ่ายแพ้เป็นบ่อเกิดแห่งความสำเร็จ ทั้งนี้เพราะท่านไม่ได้ดดซับบทเรียนแห่งความพ่ายแพ้ เป็นรากฐานของความสำเร็จ เพียงแต่ถือความพ่ายแพ้เป็นสาเหตุแห่งการลงมือ ไม่อาจสะกดจิตระงับใจได้เท่านั้น”

เขากล่าวอีกว่า

“ท่านไม่ได้ยินสี่เจ่กบอกว่า คนที่ไม่อาจสะกดกลั้นใจ ไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่หรอกหรือ? ความหุนหันพลันแล่นเป็นด่านอุปสรรคของ

บุรุษหนุ่ม คิดไม่ถึงท่านก็ไม่อาจผ่านได้”

แนฮ้วยสูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง

เขายืดอกขึ้น เอวตั้งตรงอีกครา

ดวงตาของเขาเป็นประกายใหม่ ริมฝีปากที่เบาบางเม้มอย่างดื้อรั้น

ดุยเมี่ยชมชอบเห็นลักษณะเช่นนี้ของเขา นี่จึงเป็นบุรุษหนุ่มที่ไม่อาจโค่นล้ม ไม่กลัวความพ่ายแพ้ พลิกจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัยผู้หนึ่ง

แนฮ้วยถามอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ซาชือเฮีย ตอนนี้ข้าพเจ้าสมควรผสานความเคลื่อนไหวก็บท่านอย่างไร? ข้าพเจ้าสมควรทำอย่างไร?”

ดุยเมี่ยก็สูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง จึงกล่าว

“ท่านทราบหรือไม่ว่า วันนี้ข้าพเจ้าพบปะสนทนากับได้เจียงกุนข้าพเจ้าเรียนรู้อันใด?”

แนฮ้วยนิ่งรับฟัง ดุยเมี่ยกล่าวว่า

“ขณะที่ได้เจียงกุนได้รับชัยชนะ ยังสามารถรับฟังความเห็นของข้าพเจ้า แสดงว่ามันยังมีสติสัมปชัญญะ เป็นบุคคลอันร้ายกาจ คนเมื่อประสบความสำเร็จ ต้องสะกดข่มความเย่อหยิ่งไว้ ประการนี้มันกระทำได้”

เขากล่าวอีกว่า

“ตอนนี้ข้าพเจ้าสนทนากับท่าน สภาพของท่านที่เป็นอยู่ก็ทำให้เราได้คิดประการหนึ่ง...คนยามผิดหวัง ต้องข่มเพลิงโทสะไว้ ประการนี้ท่านก็กระทำได้ นับว่ายอดเยี่ยมยิ่ง”

ดุยเมี่ยยิ้มแล้ว ยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวสะอาด

รอยยิ้มทำลายเค้าความเย็นชาของเขาไป คล้ายสายน้ำวสันต์

ละลายน้ำแข็งเยียบเย็น ในห้องใต้ดินอันมืดครึ้ม ก็กลับกลายเป็นเจิดจ้าดุจแสงอาทิตย์เพราะรอยยิ้มนี้

ตุยเมียพลอยยิ้มตาม กล่าวว่า

"ตอนนี้เป็นเราท่านร่วมกันต่อต้านไต้เจียงกุน นอกจากท่าน ยังมีข้าพเจ้า ตลอดจนเบ๊เล่าปั้ง (เถ้าแก่แซ่เบ๊) โข่วเจี้ยกุ่ย (เสมียนแซ่โข่ว) และผู้คนอีกจำนวนมาก ดังนั้นพวกเราต้องรักถนอมตัวเอง ไม่อาจกระทำการตามอำเภอใจ ไม่อาจหุนหันพลันแล่น กระทบกระเทือนถึงสถานการณ์ใหญ่ เราท่านล้วนมิใช่มือสังหาร มือสังหารเพียงทำหน้าที่ฆ่าคน บุรุษหนุ่มหลงบูชามือสังหาร แท้ที่จริงเพียงเป็นการบูชาฆาตกรที่ฆ่าคน ขอถามหลังจากที่ฆ่าคน ไม่ว่าคนที่ถูกฆ่าเป็นคนดีหรือคนชั่ว มีส่วนช่วยอันใดต่อโลก?เกิดประโยชน์อันใดต่อชาติและราษฎร?

ผู้คนจำนวนมากชมชอบวีรบุรุษ เข้าใจว่าวีรบุรุษรับหน้าที่ต่อสู้ แต่การใช้ความรุนแรงจัดการกับความรุนแรง ก็สามารถแก้ปัญหาหรือ? การต่อสู้กับคนร้าย พัวพันกับคนโฉด ยังต้องพึ่งพาเราท่าน พวกเราถูกควบคุม ไม่คล้ายกับชาวยุทธจักรที่พอใจลงมือก็ลงมือ ยังถูกจำกัดด้วยข้อกฎหมาย ไม่คล้ายกับผู้เหี้ยมหาญที่ฆ่าคนตามอำเภอใจ พวกเราจะไม่ฆ่าคนผิด ไม่ประกอบคดีผิดพลาด นี่จึงเป็นหน้าที่ของมือปราบ ดังนั้นเป็นนักสู้ง่ายดาย เป็นผู้กล้าหาญไม่ยากนัก คิดเป็นมือปราบที่ดีคนหนึ่งจึงยากลำบาก แต่ก็มีความหมายอย่างยิ่งยวด"

แนฮ้วยเห็นพ้องด้วย ก้มศีรษะลง กำหมัดแนบแน่น

คิ้วดกหนาของเขาขมวดมุ่น แสดงเห็นถึงภาระหน้าที่ที่เขาแบกรับไว้

ดุยเมี่ยตบไหล่ของเขา กล่าวว่า

"ท่านต้องระวัง ไต้เจียงกุนยึดถือท่านเป็นหนามตำตา หากไม่กำจัดท่านไป มันคงกินไม่ได้นอนไม่หลับ"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถทำให้มันนอนตาไม่หลับ ถือว่ากระทำอันใดบ้างแล้ว ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ากลับรู้สึกว่า ตัวเองเป็นคนไร้ประโยชน์ผู้หนึ่ง"

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ในขุนพลของไต้เจียงกุน ถือเอี้ยกัง เสียง-ไต้ชือและแม่ทัพกุหลาบหนูยากดอแยที่สุด แต่แม่ทัพกุหลาบหนูกลับเสียชีวิตในเงื้อมมือท่าน"

เทพทมิฬเบี่ยอสอดคำขึ้น

"ระหว่างนี้ไต้เจียงกุนยากนอนตาหลับจริงๆ"

ดุยเมี่ยถามไถ่รายละเอียด เทพทมิฬกล่าวว่า

"ไต้เจียงกุนมีคนสนิทสองคน เรียกว่าเตียบ้อซูกับซ่งบ้อฮือ คนหนึ่งดูแลความเป็นอยู่หลับนอนของไต้เจียงกุน คนหนึ่งดูแลอาหารการกินของไต้เจียงกุน แต่ระหว่างนี้คนทั้งสองถูกลอบทำร้ายที่ปากทางเข้าเมืองงุ่ยเชี้ย ล้วนถูกทำร้ายจนหน้าฟกช้ำบวมพอง"

ดุยเมี่ยกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ในพื้นที่ของไต้เจียงกุน กลับเกิดเรื่องเช่นนี้ มันย่อมอดพิโรธมิได้ ไต้เจียงกุนกลับปกปิดเรื่องราวไว้ แม้แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ล่วงรู้"

มารดุร้ายกล่าวเสริมขึ้น

"ผู้ที่ทราบเรื่องมีไม่มากนัก หากมิใช่ซ่งบ้อฮือกับเตียบ้อซูมาเคาะประตูขอความช่วยเหลือจากพวกเรา พวกเราก็ไม่ทราบเช่นกัน"

ดุยเมี่ยถามว่า

"พวกท่านทราบหรือไม่ว่า นี่เป็นการลงมือของผู้ใด?"

เทพทมิฬกล่าวว่า

"เราไม่ทราบ จะอย่างไรเป็นคนที่แค้นได้เจียงกุนถึงขีดสุด"

มารดุร้ายกล่าวว่า

"พวกมันไม่สามารถฆ่าได้เจียงกุน ได้แต่ระบายโทสะใส่บริวารของได้เจียงกุน ฟังว่าภายในเมืองมีผู้คนที่สมรู้ร่วมคิดกับได้เจียงกุนหลายคน อยู่ดีๆก็ถูกผู้คนจัดการ ยังมีคนที่ทำหน้าที่มือเพชฌฆาตให้แก่ได้เจียงกุนผู้หนึ่ง ถูกผู้คนฟันร่างขาดเป็นสองท่อน"

เทพทมิฬกล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ เราเป็นห่วงอยู่บ้าง หากพวกท่านสี่ยอดมือปราบรวมกำลังจัดการกับจอมมารร้ายนี้ ได้เจียงกุนคงเรียกระดมสี่จอมทมิฬมารับมือ เมื่อถึงเวลานั้นไม่ทราบผู้ใดเป็นผู้ใดตาย แต่เชิญภูตผีง่ายดาย ส่งภูตผีลำบาก คนทมิฬดุร้ายเหล่านั้นพอเข้าเมืองงุ่ยเชี้ยงุ่ยเชี้ยก็อันตรายมากแล้ว"

มารดุร้ายกล่าวเสริมว่า

"พวกเราอยู่ที่เมืองงุ่ยเชี้ยเป็นเวลานาน กลายเป็นชาวเมืองงุ่ยเชี้ยแต่แรก เห็นว่าชักนำสุนัขป่าเข้าบ้าน สร้างความไม่สบายใจยิ่ง"

ดุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจจิตเจตนาของท่านทั้งสอง เราสองชือเฮียดี่ก็จะกำจัดได้เจียงกุนโดยเร็ว มิให้เหตุการณ์ลุกลามบานปลาย หากต้องทำศึกกับสี่จอมทมิฬ ก็จะหาทางต่อสู้กันที่นอกเมือง มิให้กระทบกระ-

เทือนถึงชาวเมืองงุ่ยเชี้ย”

มารดุร้ายกล่าวว่า

“อย่างนั้นก็ขอบคุณมากแล้ว”

เทพทมิฬกล่าวว่า

“พวกเราเห็นว่าได้เจียงกุนทำร้ายบริวาร เข่นฆ่าสังหารผู้มีพระคุณของพวกเราเชียวเกี่ยมเจ็ง บังเกิดความคับแค้น เปลี่ยนเป็นรับใช้จูกัวะชิงแช ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ พวกเราไม่อาจทนดูได้เจียง-กุนถือการทำร้ายราษฎรเป็นความสุข หากพวกท่านสามารถขจัดเภทภัยให้แก่เมืองงุ่ยเชี้ย เรากับโข่วเล่ายี่ (อันดับสองแช่โข่ว) ยินดีพลีชีวิตเข้ารับใช้”

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

“คุณธรรมของท่านทั้งสอง เป็นที่น่าเลื่อมใส พวกเราจะทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ สี่เจ่กใช้สี่ซือตี๋มาสะสางคดีนี้ นอกจากต้องการให้เขามีประสบการณ์ต่อสู้กับจอมอสูรแล้ว คาดว่ายังมีเจตนาอื่นอีก ท่านผู้เฒ่ายังมอบถุงแพรแก่ข้าพเจ้าใบหนึ่ง บอกว่าหากสี่ซือตี๋ตกอยู่ในห้วงคับขันเป็นตาย ให้แก้ออกดู แต่ก็หวังว่าไม่ต้องแก้ออกจึงประเสริฐ”

แนฮวยตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

“ชาซือเฮียหมายความว่า....”

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

“อาจบางทีที่สี่เจ่กให้แก่ข้าพเจ้าเพียงเป็นความเชื่อมั่นประการหนึ่ง พวกเราเชื่อมั่นท่านผู้เฒ่า ดุจเดียวกับผู้มีจิตศรัทธาเชื่อว่า เมื่อสร้างกุศลผลบุญ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ย่อมคุ้มครอง ดังนั้นบุกบั่นไปเบื้องหน้าด้วย

ความกล้าหาญ”

ขณะที่ตุยเมี่ยออกจากร้านอาหารตลอดกาล รู้สึกเบื้องบนศีรษะมีดวงตาจำนวนมาก พอเงยหน้าขึ้น เห็นประกายดาวพราวฟ้า

ยังมีดาวตกกรีดผ่านท้องนภา ไม่ทราบตกลงยังที่ใด

ตุยเมี่ยนึกถึงสตรีที่เขาหลงรัก ทั้งเชียวเถ่าและต๋งนั้ง ยังมีกอกอและเจ้เจ๊ของนาง ยามนี้ไม่ทราบอยู่หนใด?

นึกถึงตอนนี้ เขาอดทอดถอนใจมิได้ ดื่มสุราอีกหนึ่ง ไม่ทันดื่มลงไป ก็ได้ยินเสียงสุนัขเห่าหลายครา เห่าดังปาปา จากนั้นมีคนกล่าวว่า

“เมื่อครู่มันทอดถอนใจ”

“ฟังว่าคนผู้หนึ่งรู้จักทอดถอนใจแสดงว่ามันยังไม่สูญสิ้นมโนธรรม”

“มันยังเป็นคนขาเป๋”

“ดังนั้นพวกเราไม่อาจลอบทำร้ายมัน”

“พวกเราจะให้โอกาสมันสักครั้ง”

“พวกเราลองให้มันเลือกเฟ้นว่า จะหักขาข้างหนึ่งเอง หรือให้พวกเราลงมือ ฟาดกระดูกเท้าของมันทั้งคู่หักไป”

ยามนี้มีเดือนไร้ดาว

ดวงดาวใกล้เข้ามาจนแทบยื่นมือปลิดได้

ตุยเมี่ยอาศัยประกายดาว มองเห็นผู้คนสามคน

ผู้คนลักษณะพิเศษเฉพาะสามคน

คนที่สูงๆต่ำๆ ประหลาดพิกล คล้ายเดินออกจากจันทราที่ไร้ประกาย

คำพูดในตอนแรกของคนทั้งสาม ยังดอบรับกันอย่างกลมกลืน แต่หลังจากนั้นก็"ใช้ไม่ได้" แล้ว

"มันมิใช่ขาเป๋ข้างหนึ่งหรอกหรือ? หากฟาดเท้าทั้งสองของมันหักไป ไยมิใช่กลับกลายเป็นว่ามันมีเท้าสามข้าง?"

"เราบอกว่าฟาดเท้าทั้งสองของมันหักไป มันเพียงใช้ไม้เท้าพยุงกาย เท้าหาได้หักไม่ นั่นมิใช่เท้าคู่หนึ่งหรือยังเป็นมือคู่หนึ่ง?"

"มันเมื่อใช้ไม้เท้าพยุงกาย เท้าข้างนั้นย่อมไม่คล่องแคล่ว เท้าที่ไม่คล่องแคล่ว ท่านฟาดหักไปมีประโยชน์ใด กระทั่งขาเป๋พิการยังคิดฟาดหัก ออกจะอำมหิดไปกระมัง นี่เฉกเช่นกับคนผู้หนึ่งไม่มีนิ้วทั้งห้ามือข้างนั้นเท่ากับพิการ ท่ายังจะฟันแขนของมันลงมา"

"ท่านหมายถึงวิชาบ้อจี้เจี้ย(ฝ่ามือไร้ดรรชนี)ของชั้นต่ำที่สามหรือ? ฝ่ามือพิษนี้พอฝึกถึงขั้นสูงล้ำ นิ้วมือก็ถูกกัดกร่อนมลาย แต่พลังฝ่ามือกลับร้ายกาจยิ่ง ท่านเห็นมันใช้ไม้เท้าพยุงกาย เข้าใจว่าเท้าข้างนั้นไม่คล่องแคล่วหรือ? ในแปดเซียนก็มีทิไกวลี้ (ไม้เท้าเหล็กแซ่ลี้) ท่านผู้เฒ่าใช่ไม้เท้าด้ามหนึ่ง มิใช่ข้ามแม่น้ำได้หรอกหรือ?"

พลันปรากฏคนที่สามกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสองล้วนผิดแล้ว หนึ่ง แปดเซียนเหินฟ้าข้ามทะเลมิใช่ข้ามแม่น้ำ สอง ทิไกวลี้เป็นเซียนวิเศษ มิใช่คนธรรมดา ไหนเลยนำมาเปรียบเทียบได้? สาม มันเป็นสุนัขรับใช้ของไต้เจียงกุน พวกเราต้องจัดการมัน อย่าว่าแต่ฟาดเท้าของมันหักไป ต่อให้ฆ่ามัน ก็หาเป็นไรไม่

สี่ ไม่ว่าวิชาบ้อจี้เจี่ย (ฝ่ามือไร้ดรรชนี) บ้อจี้คา (เท้าไร้นิ้วเท้า) บ้อฮวก-เท้า (ศีรษะไร้เส้นผม) ไม่ทันทำร้ายคน ก็ทำร้ายตัวเองก่อน บอกว่าคิดฝึกยอดวิชา ต้องวกดาบตอนตัวเอง หากเปลี่ยนเป็นเรา เราจึงไม่กระทำ ห้า..."

คนแรกนนรองนกล่าวว่า

"พวกเรามิใช่ฟังคำสั่งสอนของท่าน ยังกล่าวหนึ่ง สองสามอันใด ท่านไม่ล่วงรู้วิชาฝีมือเหล่านี้ คงบังเกิดจิตริษยาแล้ว"

คนที่สองก็กล่าวว่า

"ท่านรอบรู้จำกัด ยังสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่ผู้คนอีก สำนักชั้นต่ำที่สามเรามีวิชาฝีมือหนึ่ง พอตบหน้าตัวเองหนึ่งฝ่ามือ เท่ากับตบหน้าตัวเองสิบกว่าฉาด วิชาฝีมือนี้ลี้ลับสุดหยั่งคาด ท่านกระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา ยังอวดตัวเป็นยอดฝีมืออันใด?"

คนที่สามแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"พวกท่านสองคนรวมกำลังจัดการเราหรือ เราไม่อาจข่มเหงโดยง่ายดาย..."

ดุยเมี่ยทอดถอนใจอีกครา

เขาพบว่าตัวเองมักทอดถอนใจ

เขาร่ำเรียนวิชาดูลักษณะราศีมาบ้าง ตามตำราว่าไว้ ลักษณ์เกิดจากใจ คนที่มักทอดถอนใจมักไม่มีโชคดี แต่เขากลับดื่มสุรา ชมชอบหยอกล้อ ปลอดโปร่งไม่นำพา

เขาเห็นคนทั้งสามทุ่มเถียงกันเองไม่เลิกรา กลับทอดทิ้งตัวเองอยู่ด้านข้าง ได้แต่เตือนสติว่า

"ผู้กล้าทั้งสาม พวกท่านรุดมายามวิกาลด้วยเรื่องใด?"

คนผิวดำมะเมื่อมนั้นกล่าวว่า

"เพราะเพื่อท่าน"

ตุยเมียกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับท่านทั้งหลายไม่เคยพบหน้ามาก่อน"

คนผอมเล็กที่มีหน้าตาชาญชฉาดนั้นกล่าวว่า

"ท่านไม่รู้จักพวกเรา พวกเรากลับรู้จักท่าน ท่านเป็นสุนัขรับใช้ของเล่งเลาะเจ๊ียะ เช่นเดียวกับเด็กแซ่เตียแซ่ซ่งนั้น"

ตุยเมียกลับเข้าใจเรื่องราวได้กว่าครึ่ง กล่าวว่า

"ที่ท้เตียบ้อซูกับซ่งบ้อฮือถูกพวกท่านทำร้าย"

ชายฉกรรจ์ทมิดวงดาคลายสุนขกลาวอย่างกระหยิ่มยิ้มยองว่า

"มิใช่พวกเรายังมีผู้ใด?"

คนผิวดำมะเมื่อมนั้นกล่าวว่า

"พวกเรารอท่านอยู่ที่นี้ รับประทานลมเหนือ มองดูดวงดาว ป้อนเลือดให้แก่ยุงแมลง ยามนี้ด่าว่าจนลำคอแห้งผาก ยังมิใช่เพราะเพื่อท่าน"

คนผอมเล็กนั้นกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"หากมิใช่สุนัขรับใช้เช่นท่านลอบทำร้ายแนฮ้วย มันไหนเลยจะพวกท่านทำร้ายบาดเจ็บได้? ดอนนี้มันสาบสูญไร้ร่องรอย คงไปซ่อนตัวต่อยมบาล ท่านทำร้ายสหายของพวกเรา พวกเราจะล้างแค้นให้แก่มัน"

ตุยเมี่ยย้อนถามว่า

"แนฮ้วยมิใช่ใช้เลือดล้างครอบครัวของพวกท่านหรอกหรือ? พวกท่านยังปกป้องมันถึงเพียงนี้?"

คนที่มีดวงตาคล้ายสุนัขตวาดว่า

"หยุดปาก ท่านอย่าหมายยุยงให้แตกแยก พวกเราเชื่อมั่นว่ามันมิใช่ฆาตกรฆ่าคนเด็ดขาด"

คนผอมเล็กนั้นกล่าวเสริมขึ้น

"นี่คงเป็นลวดลายของไต้เจียงกุน ใช่หรือไม่ อาลี้?"

คำพูดดอนท้าย หันไปถามคนผิวดำมะเมื่อมนั้น คนผิวดำมะเมื่อมนั้นเม้มปากสนิท กำหมัดแนบแน่น แต่ก็ผงกศีรษะรับอย่างหนักแน่น

ตุยเมี่ยตื้นตันใจยิ่ง

เขารู้สึกว่า แนฮ้วยไม่ได้รับความคับแค้นสูญเปล่า แนฮ้วยสามารถคบหาสหายที่แท้จริงแล้ว

พวกมันแม้คับแค้นเดือดดาล เจ็บช้ำรันทดเศร้าโศกเสียใจ แต่ยังไม่เข้าใจผิดต่อสหาย

คนยามตกยาก ยิ่งเห็นซึ้งถึงจิตใจคน

...พวกมันยังยึดถือแนฮ้วยเป็นสหาย

พวกมันย่อมเป็นสามพี่น้องที่เหลืออยู่ในพรรคห้าคน ซึ่งประกอบด้วย

ยีจ้วงจื้อ

ล้งจี้อิด

ยังมีอาลี้

อาลี้ที่สูญเสียมารดาและเจ่กเจก (อา)

แต่ตุยเมี่ยไม่อาจบ่งบอกว่า เขาเป็นซือเฮียของแนฮ้วย ทั้งยังซ่อนตัวแนฮ้วยไว้

เขารุดมาจัดการกับยอดขุนพลสยองขวัญ เขาเป็นไส้ศึกที่จูกัวะ-ชิงแซจัดส่งมา เขาไม่ทราบว่าในคนทั้งสามมีสายของยอดขุนพลสยอง-ขวัญปะปนอยู่หรือไม่ และไม่ทราบว่ายอดขุนพลสยองขวัญส่งคนมาจับตาดูเขาหรือไม่

ไม่ว่าอย่างไร เขากับอาลี้ ลังจี้อิด ยี่จ้วงจื้อเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก

ตุยเมี่ยได้แต่ถามว่า

"พวกท่านคิดทำอะไร?"

ยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า

"รวบรัดยิ่ง"

ลังจี้อิดกล่าวว่า

"พวกเราคิด"

อาลี้กล่าวว่า

"ทุบตีท่าน"

คนทั้งสามทุ่มเถียงส่วนทุ่มเถียง แต่ยามปฏิบัติการประสานสอดคล้องตลอดมา

อาลี้มีความแค้นลึกล้ำที่สุด ดังนั้นลงมือเป็นบุคคลแรก

มันต่อยหมัดออก

ตุยเมี่ยไม่ได้หลบหลีก

หมัดของอาลี้ชะงักค้างไว้

มันมองดูช่วงเอวของตุยเมี่ย สีหน้าเปี่ยมแววเหยียดหยาม

ตุยเมี่ยก็ถูกมองดูจนบังเกิดความกระดากอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เข้าใจผิด ข้าพเจ้าเพียงชมชอบรับประทานเกินไป มีหน้าท้องอยู่บ้าง หาได้ตั้งครรภ์ไม่"

อาลี้กล่าวว่า

"ดื่มสุราก่อนเถอะ"

"ดื่มสุรา"

"เราทราบว่ามียอดฝีมือบางคน หากไม่ดื่มสุรา ไม่อาจรวบกำหมัดได้ หากเราไม่ให้โอกาสแก่ท่าน แม้ได้ชัยก็ไร้เกียรติ"

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนที่ปราศจากสุรา มือก็ไม่มั่นคง ไม่อาจนับเป็นยอดฝีมือเพียงถือเป็นปีศาจสุรา"

อาลี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หากท่านมิสามารถสู้ศึก ไฉนไม่หลบหลีกหมัดของเรา?"

"หมัดของท่านยังต่อยไม่ถึง ก็หดรั้งกลับไป ข้าพเจ้าหลบหลีกไยกัน?"

อาลี้บันดาลโทสะกล่าวว่า

"ท่านเข้าใจว่าเราไม่กล้าต่อยตี?"

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านทางที่ดีอย่าได้ต่อยตี ข้าพเจ้ากลัวเจ็บปวดยิ่ง"

อาลี้ตวาดก้อง ต่อยหมัดออกอีกครา

หมัดของมันนี้คล้ายจู่โจมอย่างสุดกำลัง แต่ขอเพียงดุยเมี่ย มีความเคลื่อนไหวอันใด มันสามารถพลิกแพลงกลับกลาย สกัดจู่โจมได้อย่างแม่นยำ

แด่ดุยเมี่ยไม่มีความเปลี่ยนแปลงใดๆ

ดุยเมี่ยคลายรอคอยหมัดนี้ คลายตระเตรียมรับการดอยัด

หมัดกระทบถูกเสื้อผ้าแล้ว

เสื้อผ้าเบ่งพองขึ้น

ดุยเมี่ยยังคงไม่หลบเลี่ยง

และไม่เคลื่อนไหว

อาลี้ร้องเสียงพิกล พลันหยุดชะงักไว้

เนื่องด้วยรั้งหมัดอย่างกะทันหัน ยังเสื่อมสูญพลังกว่าต่อยหมัดออกอย่างสุดกำลัง ใบหน้าสีดำดิ้นรนจนแดงฉาน บนหน้าผากปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆไหลซึมออกมา ขู่คำรามใส่ดุยเมี่ยว่า

“ท่านยังไม่หลบเลี่ยง คิดหาที่ตายหรือ?”

ดุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

“หมัดของท่านยังไม่บรรลุถึง ข้าพเจ้าหลบเลี่ยงทำอะไร?”

อาลีขุนแค้นจนจมูกเขียวคล้ำ ขู่คำรามว่า

“ดกลง ท่านเมื่อคิดหาที่ตาย ไม่อาจโทษว่าเราได้”

ขาดคำ ต่อยหมัดออกเป็นคำรบสาม

หมัดนี้ไม่คิดรั้งกลับคืนอีก ดังนั้นใช้พลังฝีมือหกส่วน

แต่พลังหมัดหกส่วน ยังรุนแรงถึงเพียงนี้ เป็นเหตุให้หมัดอันใหญ่โตบังเกิดเป็นเสียงลมเกรี้ยวกราด เสื้อผ้าและผมเผ้าของดุยเมี่ย

ล้วนกระพือพลิ้วไปด้านหลัง

หมัดอันรุนแรงนี้บรรลุถึงทรวงอกแล้ว

ตุยเมี่ยคล้ายถูกหมัดนี้ต่อยใส่ หดตัวถดถอยไปไกล คนก็ย่อเล็กลงมากนัก งอตัวค้อมเอว พลันพลิ้วกลับมา คล้ายกับพอผ่านพ้นก็ไม่มีเรื่องราวใด อาลี้หาได้ต่อยหมัดนี้ออกไป

แม้แต่อาลี้ก็เข้าใจว่า หมัดนี้คล้ายกับต่อยถูกฝ่ายตรงข้าม

แต่นั่นเพียงแต่"คล้ายกับ" เท่านั้น

ตุยเมี่ยกลับมาอีกแล้ว มาถึงเบื้องหน้ามันอีกครา

อาลี้ขบคิดไม่เข้าใจว่า เป็นเพราะหมัดของตัวเองไม่แข็งพอ หรือว่าทรวงอกตุยเมี่ยอ่อนนุ่มเกินไป ไม่รับกำลังจู่โจม?

แต่ยี่จ้วงจื้อมองปราดเดียวก็เข้าใจแล้ว

นั่นเป็นวิชาตัวเบา

...ตุยเมี่ยอาศัยวิชาตัวเบาอันเลิศล้ำ สลายพลังหมัดของอาลี้

มันพลันยืดกายขึ้นกล่าวว่า

"ผู้แซ่ชุย อาศัยท่าเท้าของท่านนี้ พวกเราทั้งสามหากไม่ผนึกกำลังไม่สามารถเอาชัย เราในที่นี้ขอบ่งบอกล่วงหน้า ท่านจะได้ไม่กล่าวหาพวกเราใช้พวกมากเข้าเอาชัย"

มันตัดสินใจในฉับพลัน ลงมือในบัดดล

ในคนทั้งสาม มันมีวิชาตัวเบาเลอเลิศที่สุด ลงมือรวดเร็วที่สุด

"แต่ลมดาบของลังจื้อิตน่ากลัวที่สุด

ดาบเคียวของมันเรียวโค้งดุจหางตา ทั้งยังขนานนาม งั่งบ๊วยตอ(ดาบหางตา)

ดาบของมันยังรวดเร็วกว่าหางตากะพริบคราหนึ่งอีก

ดาบของมันหากคิดมุ่งใส่ตำแหน่งใดของศัตรู ดาบไม่บรรลุถึงลมดาบก็ถึงก่อน ดังนั้นมันพอจู่โจมดาบใส่ร่างฝ่ายตรงข้าม เสื้อผ้าส่วนนั้นต้องถูกกรีดขาดเป็นริ้วรอยดาบสายหนึ่ง

คนทั้งสามผนึกกำลังชิงจู่โจม

ใต้ประกายดาวสอดคล้อง ประกายดาบล้งจี้อิดกราดเกรี้ยว ฝีมือของอาลี้พลิกแพลง ท่าร่างของยีจ้วงจื้อรวดเร็ว

แด่ตุยเมี่ยดื่มสุราอึกหนึ่ง ต่อสู้ครู่หนึ่ง ดื่มสุราอีกอึกหนึ่ง ก็ต่อสู้อีกครู่หนึ่ง

ต่อสู้เป็นเวลาชั่วน้ำเดือด อาลี้และพวกทั้งสามหยุดมือราวกับนัดแนะกันไว้ ส่งเสียงหอบหายใจออกมา

ตุยเมี่ยกลับถามอย่างปลอดโปร่งว่า

“เป็นไร เหน็ดเหนื่อยแล้วกระมัง? อย่างนั้นอภัยละเว้นข้าพเจ้าเถอะ”

ยีจ้วงจื้อทางหนึ่งโคจรพลัง ทางหนึ่งหลั่งน้ำตา กล่าวว่า

“หากว่า...เล่าตั๋ว (พี่ใหญ่) ยังอยู่ อาตั่ง...ยังอยู่ พวกเรา....จึงไม่กล้วมัน”

อาลี้ก็ร่ำไห้กล่าวว่า

“พวกเราพรรคห้าคน...หากยังอยู่พร้อมหน้า ท่านยังยิ้มออกหรือ?”

ล้งจี้อิดกลับตวาดด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

“ร่ำไห้อันใด สู้ไม่ได้ก็ต้องสู้”

พลางร่ายรำดาบเข้าหาใหม่ ดังนั้นคนทั้งสามผนึกกำลังจู่โจมอีกครา

ดุยเมี่ยหัวร่ออย่างหดหู่ เขาแม้ไม่ทราบชัดว่า เล่าตั่วของพวกมันคือเยลุกงิ้นชง อาตั่งคือตั่งปาอวง แต่รู้สึกว่าหากถูกคนทั้งสามพัวพันไว้คิดสลัดก็สลัดไม่หลุด กลับเป็นเรื่องน่าเศร้านัก

ดุยเมี่ยทั้งไม่อาจฆ่าพวกมัน

แต่ก็ไม่อาจบ่งบอกสภาพความจริง

คนทั้งสามชิงจู่โจมไร้ผล พักผ่อนอยู่ครู่หนึ่ง ก็กลุ้มจู่โจมใหม่ ดุยเมี่ยเห็นฟ้าสางรำไรแล้ว ต้องกระซากเสียงว่า

“ต้องทำอย่างไรพวกท่านค่อยหยุดมือ?”

ยจวงจอร้องว่า

“พวกเราแม้มิใช่คู่มือของท่าน แต่ยังไม่หยุดมือ”

อาลี้แผดด่าว่า

“สุนัขรับใช้ นอกจากท่านเคาะฟันของเราร่วงหลุด ไม่เช่นนั้นเรามิเพียงไม่หยุดมือ ยังจะกัดท่านจนตาย”

ล้งจี้อิดเพียงกล่าวว่า

“มีท่านก็ไม่มีเรา”

ดุยเมี่ยหวนนึกถึงตัวเองไม่มีความแค้นกับคนเหล่านี้อย่างลึกล้ำไยต้องก่อกวนถึงขั้นมีท่านก็ไม่มีเรา เช่นนี้ได้แต่ให้พวกมันรับความเจ็บปวด เลิกราแต่เนิ่นๆ

เห็นอาลี้ใช้ท่าร่างบิดหมุนอย่างลี้ลับชนิดหนึ่งโถมเข้ามาในอ้อมอก ดุยเมี่ยพลันตวาดว่า

“ประเสริฐ”

พลางตวัดเท้าเตะออก

อาลี้ไม่ทันปิดป้อง ได้แต่ตระเตรียมรับเท้านี้อย่างตรงๆ

ยี่จ้วงจื้อรีบขวางอยู่เบื้องหน้าอาลี้ รับไว้อย่างหักโหม

ลงจอดชงถลนอยู่เบื้องหน้าอจ้วงจื้อ ตานทานอย่างสุดกาลง

เสียงโครมคราหนึ่ง เท้านี้ยังถูกเตะถูกใบหน้าลังจี้อิด

ลังจี้อิดรับเท้านี้ไว้ กลับไม่มีเรื่องราวใด

ขณะที่มันหงายศีรษะไปด้านหลัง ก็ชนถูกใบหน้ายี่จ้วงจื้อ

ยี่จ้วงจื้อถูกชนจนคอพับไปด้านหลัง แต่ก็ไม่มีเรื่องราวใด

ศีรษะด้านหลังของยี่จ้วงจื้อกระแทกถูกใบหน้าอาลี้ อาลี้ก็ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง แต่ยังไม่มีเรื่องราวใด

....มีเรื่องเล็กน้อยประการหนึ่ง

ฟันกรามของอาลี้ร่วงหลุดแล้ว

มิหนำซ้ำร่วงหลุดชี่แล้วชี่เล่า รวมทั้งสิ้นสามชี่

.....

ยามนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนดออกว่า หากตนเมี่ยดิดกระแทกฟันในปากของอาลี้ร่วงหลุดหมดสิ้นหรือคิดว่าพวกมันทั้งสามคนหาใช่เรื่องยากลำบากไม่

...อาลี้มิใช่บอกว่า หากไม่เคาะฟันในปากมันร่วงหลุดหมดสิ้นแล้วยอมหยุดมือหรอกหรือ?

ดุยเมี่ยฉวยโอกาสที่พวกมันตะลึงลาน พลันพุ่งควับจากไป ทิ้งไว้

แต่ประกายดาวพราวฟ้า และผู้คนที่คับแค้นแน่นอก แต่ก็อับจนปัญญารวมสามคน

ล้งจี้อิดถามด้วยความห่วงใยว่า

"อาลี้ ท่านเป็นไรแล้ว"

ทางหนึ่งถาม ทางหนึ่งประหลาดใจ ฝ่ายตรงข้ามเดะถูกใบหน้ามันแต่มันไม่ได้รับบาดเจ็บใด แต่คนที่อยู่ด้านหลังถัดไปเป็นคนที่สอง กลับถูกกระแทกฟันหัก

...นี่เป็นเพลงเท้าอันใด?

ยี่จ้วงจื้อก็อกสั่นขวัญแขวนถามว่า

"อาลี้ ท่านไม่เป็นไรกระมัง?"

ตุยเมี่ยบอกไปก็จากไป มันที่ถือดีว่ามีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ยามนี้กลับไม่อาจเห็นชัดตาว่า ฝ่ายตรงข้ามใช้ท่าร่างอันใดจากไป

...นี่เป็นวิชาตัวเบาอันใด?

อาลี้ยกมือปิดปาก ส่งเสียงเลอะเลือนไม่ชัดเจนว่า

"เร็ว...ได้เสียเปรียบเรายังหยิบฉวยสิ่งของจากตัวมันมาสิ่งหนึ่ง..."

พลางแบมือออก ใต้ประกายดาวสาดส่อง เห็นป้ายหยกอันหนึ่งสลักข้อความ "งื่อซื่อเพ้ง" (พระราชทานปราบกลียุค)

พวกมันย่อมไม่ทราบว่า นี่เป็นสิ่งของใด

พวกมันย่อมไม่ทราบว่า สิ่งที่อาลี้ใช้วิชาลักล้วงของชั้นต่ำที่สามลักขโมยจากร่างตุยเมี่ย เป็นสัญลักษณ์ที่เกี่ยวพันถึงความเป็นความตายของตุยเมี่ย...หยกปราบกลียุค

จบเล่ม 1

4มือปราบพญายม
ตอน

เชือดเฉือน

เล่ม2

น.นพรัตน์

ตอนที่ 6

ศัตรูเป็นสหาย

คนที่ชมชอบท่านย่อมช่วยเหลือท่าน คนที่เคียดแค้น
่านย่อมคิดร้ายต่อท่าน ความรู้เช่นนี้ได้แต่เรียนรู้ด้วยจิต
สานึก ไม่อาจบอกกล่าวเข้าใจได้

คืนนี้มีจันทร์
ที่หมู่ดึกสักการะฟ้า

หรืออีกนัยหนึ่งที่ทำการยอดขุนพล

ที่ข้างต้นไม้แห้งเหี่ยว ริมบ่อโบราณเขตดึกหลัง ยอดขุนพล-สยองขวัญก้มศีรษะครุ่นคิด

นับตั้งแต่ตุยเมี่ยปะปนเข้าสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่เขาใกล้ชิดกับบ่อโบราณถึงเพียงนั้น

นั่นเพียงเป็นบ่อๆหนึ่ง

บ่อที่ลึกอย่างยิ่งบ่อหนึ่ง

ลึกจนผู้คนไม่กล้ามองดูมากความ

ขอเพียงดุยเมี่ยชะโงกศีรษะมอง จะพบว่าแสงจันทร์รำไรไม่ได้สะท้อนลงบนน้ำบ่อ

...เป็นเพราะภายในบ่อไม่มีน้ำ? หรือว่านั่นเป็นสถานที่ซึ่งแสงสุริยันจันทราส่องไม่ถึง?

สำหรับกับดุยเมี่ย ที่ทั้งใกล้ชิดกับยอดขุนพลสยองขวัญและใกล้ชิดกับบ่อโบราณนั้นเป็นครั้งแรก บังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดยิ่ง

นี่คล้ายกับภายในบ่อมีกบตัวหนึ่งสักวันหนึ่งมันจะกระโดดถึงข้างบ่อ เพียงแต่มันยังลังเลว่าสมควรกระโดดออกสู่ภายนอก หรือว่ากระโดดเข้าสู่ภายใน?

กระโดดเข้าสู่ภายในย่อมปลอดภัย แต่นั่นเป็นโลกที่น่าอัดอั้น กระโดดออกสู่ภายนอกอันตราย แต่เต็มไปด้วยความแปลกใหม่เร้าใจ

มาดว่าหมู่ดึกสักการะฟ้ากว้างใหญ่ไพศาลถึงเพียงนั้น แต่นับตั้งแต่วันแรกที่ดุยเมี่ยเหยียบย่างเข้าสู่สถานที่นี้ ก็รู้สึกว่าตัวเองคล้ายถูกกักอยู่ในบ่อ ภายในบ่อยังมีสัตว์ร้ายตัวหนึ่ง จ้องคุมเชิงตัวเองอยู่

ภูเขาลูกเดียวไม่อาจมีพยัคฆ์สองตัวอาศัยอยู่ อย่าว่าแต่บ่อๆ หนึ่งไหนเลยรองรับสัตว์ร้ายสองตัวได้?

ผู้คนบอกว่า “อยู่เคียงท่านเฉกเช่นอยู่คู่พยัคฆ์” ซึ่งความจริงอยู่คู่พยัคฆ์ง่ายดาย อยู่เคียงท่านยากลำบาก อยู่คู่พยัคฆ์อย่างมากต่อกรกับพยัคฆ์อยู่เคียงท่านไม่อาจทรยศต่อท่าน ยามใดที่ “ทรยศ” ไม่สำเร็จ

การถูกตัดศีรษะถือเป็นชะตากรรมที่ดีที่สุดแล้ว

...แต่ยอดขุนพลสยองขวัญเมื่อเรียกหาตัวเองมายังที่นี้ คาดว่าคงยิ่งมายิ่งไว้วางใจตัวเองกระมัง?

ดุยเมี่ยครุ่นคิด มันคงไม่ยกบุตรีแก่ตัวเองกระมัง?

นี่เฉกเช่นกับผู้คนที่ไม่อาจทางหนึ่งขุ่นเคืองทางหนึ่งเบิกบานใจ ดังนั้นไม่อาจทางหนึ่งหวาดกลัวทางหนึ่งปลอดโปร่ง ดุยเมี่ยจึงเลือกนึกถึงเรื่องราวที่น่าหัวร่อ ทำให้ปลอดโปร่งใจขึ้นมากนัก

จิตใจพอปลอดโปร่ง สีหน้าท่าทีย่อมเป็นธรรมชาติกว่าเดิม

แต่ก็มีคนที่ทางหนึ่งขุ่นเคือง ทางหนึ่งยังแย้มยิ้ม

ดอนนี้ยอดขุนพลสยองขวัญเป็นเช่นนี้

สีหน้ามันเดือดดาล ดวงตากลับทอแววเคลือบแคลงสงสัย น้ำเสียงมันเด็มไปด้วยแววกังวล แต่ท่าทีกลับตำหนิดิเตียน ดังนั้นมันดูไปคล้ายสัตว์ที่มิใช่ม้ามิใช่กวาง มิใช่งูมิใช่กิเลน

...อย่างนั้นเป็นอะไร?

ดุยเมี่ยนึกถึงมังกรขึ้นมา

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยเห็นมังกรมาก่อน

แต่สัตว์ที่เห็นหัวไม่เห็นหาง ไม่อาจวาดเค้าคำนวณได้นี้ กลับเป็นสัญลักษณ์แห่งอำนาจ เป็นตัวแทนของเทพสวรรค์

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวขึ้นว่า

"เรามีบุตรภรรยา แต่พวกนางเพียงสร้างความวิตกกังวลแก่เรา ฮูหยินเราเอาแต่หมกตัวอยู่ในห้อง ท่องสวดมนต์ เคาะไม้บักสือ (ไม้รูปตัวปลาทายในกลวง) นางกระทั่งมดตัวเล็กๆยังไม่อาจหักใจบดขยี้

สระเลี้ยงปลาของเราเต็มไปด้วยเต่าที่นางนำมาปล่อยไว้ ตลอดทั้งวัน เฝ้าหวั่นวิตกว่า เราจะถูกผู้คนแก้แค้น กริ่งเกรงบุตรธิดาพวกเราถูกผู้คนทำร้ายหวาดผวาว่าหมู่ตึกสักการะฟ้าจะถูกเผาทำลายสิบกว่ายี่สิบปีนี้ ไม่เคยเห็นนางยิ้มแย้มแจ่มใสมาก่อนท่านจะไม่ให้เรากังวลใจได้อย่างไร?"

มันใช้เสียงหัวร่อแสดงออกถึงความขุ่นแค้น กล่าวสืบต่อ

"บุตรีเราเชี่ยวตอ ไม่อยู่ในห้องหับ นั่งเย็บปักถักร้อย เพียงชมชอบควงดาบร่ายทวนท่านทราบหรือว่า สิ่งที่ทารกหญิงนางหนึ่งเสียเปรียบที่สุดเป็นอะไร? ภัยอันดรายใหญ่หลวงที่สุดเป็นอะไร? นั่นคือนางทั้งงามสะคราญ ทั้งขาดประสบการณ์บู๊ลิ้ม ไม่เช่นนั้นคงไม่คบค้ากับเด็กแซ่แนอย่างสนิทสนม นางไม่รู้จักดีชั่วถึงเพียงนี้ ท่านจะไม่ให้เราห่วงใยได้อย่างไร?

บุตรชายเราเชี่ยวกุก ยิ่งเหลวไหล ยิ่งไม่รักความก้าวหน้า มันพอก้าวสู่ยุทธจักร ก็ถูกหามกลับมา มันเป็นลูกผู้ชาย อย่าว่าแต่คิดดูแลเจ้เจ๋ ยังต้องให้เจ้เจ๋ดูแลมัน เรามีกิจการถึงเพียงนี้ มันกลับไม่แยแสสนใจ ท่านดูมันไม่ทราบรู้จักสตรีนามเงียวเงียวได้อย่างไร จนใจที่นางเป็นสตรีอายุสั้น มันก็เศร้าเสียใจต่อการตายของนาง จนไม่เป็นอันกินอันนอน เราขอให้เสียงได้ชือชักจูงมันเข้าเมืองหลวงไปรับราชการ มันหามีปฏิกิริยาใดไม่ เราจะไม่กังวลใจได้หรือ?"

ดุยเมี่ยไม่ทราบกล่าวกระไรดี ได้แต่แสดงว่าเห็นพ้องด้วย

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มอย่างเยือกเย็นอีกครา กล่าวว่า

"ที่แล้วมาเราชมชอบต่อสู้ช่วงชิง เรียกร้องความยุติธรรม ดังนั้นล่วงเกินคนต่ำช้าไม่น้อย พวกมันพอเห็นเราอ่อนล้าลง ก็จะรวมกำลัง

กลุ้มรุม ดังนั้นบางครั้งเราได้แต่ลงมือด้วยอำมหิตบ้าง เรามีฮูหยินบุตรธิดา รากฐานของเราได้มาไม่ง่ายดาย เราไม่คิดสูญเสียมันไป ท่านคงเข้าใจความรู้สึกของเรากระมัง?"

ตุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของได้เจียงกุนท่าน แต่ไม่เข้าใจว่าท่านไฉนกล่าวคำพูดเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า"

ยอดขุนพลสยองขวัญชี้มือไปยังศาลาหอเก๋ง สวนดอกไม้รอบข้าง ถามว่า

"ที่นี้งดงามหรือไม่"

ลมเย็นโชยพัด กลิ่นหอมของดอกไม้ชื่นนาสา ตุยเมี่ยต้องกล่าวอย่างจริงใจว่า

"งดงาม"

"เลิศหรูหรือไม่?"

"เลิศหรู"

"แต่ท่านทราบหรือไม่ว่า เมื่อสี่สิบปีก่อนที่นี้เพียงเป็นดินแดนอันรกร้างว่างเปล่า?"

"....."

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"อย่างลำบากยากเย็น เราค่อยมีรากฐานเช่นทุกวันนี้ เราปลูกสร้างตึกราม ใช้เสี้ยงรับรองแขกเหรื่อ เราไม่อาจมองดูมันถล่มทลายผู้คนแตกกระจัดกระจาย ดังนั้นเราตั้งปณิธานไว้ว่า ต้องรักษาผืนแผ่นดินนี้ให้จงได้"

จากนั้นมันเพ่งดาถามดุยเมี่ยว่า

“ท่านมีความเห็นอันใด?”

ดุยเมี่ยดื่มสุราอึกหนึ่ง ถามอย่างแช่มช้าว่า

“เมื่อแปดสิบปีก่อนเล่า?”

ยอดขุนพลสยองขวัญยามกะทันหันไม่ได้ยินคำพูดนี้อย่างชัดเจน จึงกล่าว

“ว่ากระไร?”

“ข้าพเจ้าหมายความว่าเมื่อแปดสิบปีก่อน ที่นี้คงยังไม่ได้ปลูกสร้างตึกรามหอเก๋งขึ้น ยังคงเป็นสภาพอันเปลี่ยวร้างเช่นกัน”

คำพูดพอกล่าว ทั้งสองล้วนเงียบสงบลง

ดุยเมี่ยทราบว่า ตัวเองอดว่ากล่าวตักเตือนยอดขุนพลสยองขวัญอีกมิได้

คำพูดเช่นนี้หากรับฟัง เรียกว่า “น้อมเตือน” หากฟังไม่เข้าหู จะเรียกว่า “ล่วงเกิน” ในบทบัญญัติของการอยู่เคียงท่าน คนที่กล่าวคำล่วงเกิน ยังคงถูกตัดศีรษะ

จันทร์เย็นคล้ายกลับกลายเป็นคมดาบ

คาดว่าเป็นเพราะเงียบสงัดเกินไป แม้แต่เสียงกรนเบาๆของสุนัขเหลืองที่อยู่ใต้พุ่มไม้ดอก ยังได้ยินอย่างชัดเจน

ดุยเมี่ยรู้สึกว่าใจกลางฝ่ามือตัวเองมีหยาดเหงื่อไหลซึม

จวบกระทั่งยอดขุนพลสยองขวัญยื่นมือลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน

ของมัน จากนั้นหัวร่อฮาฮาออกมา กล่าวว่า

"ท่านเตือนสติเราต่อเรื่องบางประการอีกแล้ว"

จากนั้นมันยื่นมือตบไหล่ดุยเมี่ย กล่าวว่า

"ท่านเป็นสหายที่ดีของเราจริงๆ"

จันทร์คล้ายมืดดำ

จันทร์คล้ายป้ายประกาศิต

ฝ่ามือนี้พอตบฟาดลง หากดุยเมี่ยไม่หลบเลี่ยง ใช่จะกลับกลายเป็นวีรบุรุษนิรนามที่หาชีวิตไม่หรือไม่?

ดุยเมี่ยยังคงไม่หลบเลี่ยง

หากเป็นวาสนาย่อมมาเยือน เป็นเคราะห์กรรมหลบไม่พ้น ยามรับมือยอดขุนพลสยองขวัญ เมื่อไม่ทันรับเหตุเปลี่ยนแปลง ได้แต่ไม่เปลี่ยนแปลง

มือของยอดขุนพลสยองขวัญ ขณะจะกระทบถูกหัวไหล่ของดุยเมี่ย พลันชะงักค้างไว้ เปลี่ยนเป็นปัดฝุ่นละอองบนหัวไหล่ของเขา ปากกล่าวว่า

"ท่านประมือกับผู้คนมา?"

พริบตานั้นดุยเมี่ยตกลงใจว่าจะบ่งบอกความจริง จึงกล่าว

"ถูกแล้ว"

"เป็นผู้ใด?"

"เป็นผู้คนสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นคนของตระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม"

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“พวกมันเป็นอาลี้ ล้งจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อ พวกมันเห็นท่านทำร้ายแนฮ้วย ทั้งยังเป็นผู้ช่วยอันเข้มเข็งของเรา จึงระบายโทสะใส่ท่าน คิดกำจัดฆ่าท่าน”

นี่นับว่าแทงถูกแล้ว

พรบดาทยอดขุนพลสยองขวัญถามถึง ตุยเมยหวนนึกถึงพวกดนต่อสู้กันบนเส้นทางสายเหนือของเมืองงุ่ยเชี้ย ยอดขุนพลสยองขวัญมีหูมีตามากมาย ไม่มีเหตุผลที่ไม่ล่วงรู้ ยังคงบ่งบอกความจริงประเสริฐกว่า

...ยังดีที่บ่งบอกความจริง

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างฉุนแค้นว่า

“ท่านดู เราไม่ได้รุกรานพวกมัน พวกมันกลับรุกรานเรา พยัคฆ์ไม่มีความคิดทำร้ายคน คนกลับตั้งใจทำร้ายพยัคฆ์ ยังดีที่เรามิใช่เสือกระดาษ”

มันกล่าวด้วยคุณธรรมน้ำมิตรว่า

“เรามีบริวารสองคนตายในเงื้อมมือพวกมัน อีกหกคนรับบาดเจ็บคราครั้งนี้กระทั่งท่านยังกล้าแตะต้อง ยังมีเรื่องใดไม่กล้ากระทำ ชุยเล่าตี่เราจะระบายโทสะให้แก่ท่าน คืนนี้เราจะกวาดล้างพวกมันให้หมดสิ้น”

ตุยเมียบังเกิดความตื่นตระหนก ถามว่า

“ได้เจียงกุนล่วงรู้ที่ซ่อนตัวของพวกมันแล้วหรือ?”

“เราส่งคนไปสิบห้าหน่วยงาน ออกค้นหากวาดล้างพวกมันแล้ว พวกมันซ่อนตัวอยู่ที่แท่นช่าฮุงปั่วไท้ (แท่นสามหุนครึ่ง) เราจะได้กำจัดฆ่าสิ้นในคราเดียว”

สิบห้าหน่วยงานเป็นขบวนการมือสังหารที่มีพลังฝีมือลี้ลับ ประกอบด้วยหน่วยทะเล พายุ จ้างวาน พลัดตก ถาโถม ต่อสู้ จำนน บิดจับ เด็ดถอน หนุนส่ง ประคอง ซ่อนเร้น อาดูร แช่จม หกล้ม คราก่อนผู้ที่ซุ่มสังหารชูบ้อที่ที่โรงเตี๊ยมชั่วคราว เป็นสามในสิบห้าหน่วยงานนี้เอง

ยอดขุนพลสยองขวัญหยีตาลง กล่าวว่า

"พวกมันซุ่มจู่โจมพวกเรา พวกเราก็จะซุ่มจู่โจมพวกมัน นี่เรียกว่าใช้พิษจู่โจมพิษ เรายังจะแก้แค้นให้แก่ท่าน เรียกว่าใช้ระบบฟันต่อฟัน"

...ผิดท่าแล้ว

ดุยเมี่ยใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว ด้วยขุมกำลังของยอดขุนพลสยองขวัญ คิดกำจัดอาสี้ ล้งจี้อิดและยี่จ้วงจื้อ นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ นอกจากมีคนแจ้งให้พวกมันหลบหนีไปก่อน

พวกมันไม่สมควรตาย

ต้องมีคนส่งข่าวต่อพวกมัน

ดุยเมี่ยขันอาสาว่า

"ไต้เจียงกุนจัดส่งข้าพเจ้าไปเถอะ จะได้ล้างแค้นส่วนตัวทำงานส่วนรวม ชำระหนี้เก่าและใหม่พร้อมกัน"

ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฆ่าพวกมันเป็นเรื่องเล็กน้อย ไยต้องใช้สอยท่าน ท่านมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม คืนนี้เราจะมอบหมายให้ท่านจับตาดูเอี้ยกัง ดูว่ามันมีความเคลื่อนไหวใดเรา...ยังไม่ไว้วางใจมันอยู่บ้าง"

...ที่แท้มันไม่ไว้วางใจเอี้ยกัง หรือว่าไม่ไว้วางใจเรา?

ตุยเมี่ยที่ล้อเล่นกับชีวิตตลอดมา ยามเผชิญหน้ากับยอดขุน-พลสยองขวัญผู้นี้ อดนึกหวาดระแวงมิได้

...มันคิดจัดการกับพรรคสามคน หรือว่าจัดการกับเรา?

ยามนั้น ส่วนลึกของบ่อโบราณ พลันบังเกิดเสียงกุกคราหนึ่ง คล้ายกับมีพรายน้ำดนหนึ่ง ดูดกลืนจันทราลงไปในคราเดียว

ตุยเมี่ยตกลงใจไปยังแห่นสามหุนครึ่งสักครา

เขาคิดแจ้งให้อาลี้ ล้งจี้อิดและยี่จ้วงจี้อรีบหนีเอาชีวิตรอด

เขาถือดีในวิชาตัวเบา อาจบางทีหลังจากแจ้งต่อเด็กโง่งมทั้งสามยังกลับมายังหมู่ตึกสักการะฟ้า เพื่อคุมเชิงเอี้ยกังต่อไป

เขามีความรู้สึกประการหนึ่งว่า การต่อสู้กับยอดขุนพลสยองขวัญบรรลุถึงขั้นพิสูจน์ความเป็นความตายกันแล้ว

ตุยเมี่ยพอแยกจากยอดขุนพลสยองขวัญ เดินผ่านสะพานดาบกล้วยไม้ ขณะจะเลี้ยวออกจากประตูสักการะฟ้า พลันได้ยินมีคนเรียกหาเขาเบาๆ

คนผู้นั้นความจริงร้องเรียกเขาอย่างสุดกำลัง เพียงแต่อ่อนระโหยโรยแรง ชุ่มเสียงยังคงแผ่วล้าจนน่าเวทนา

คนที่เรียกหาเขาคือเจี่ยไท้ชือ

ตุยเมี่ยถามว่า

“เรื่องอันใด?”

“ซุยเฮีย มีเรื่องหนึ่งคิดขอความช่วยเหลือจากท่าน”

"ท่านบอก"

"เราระแวงสงสัยว่า มันเป็นไส้ศึกที่จูกัวะชิงแซส่งมายังที่นี้"

ตุยเมี่ยถามว่า

"ผู้ใด?"

"เอี้ยมึ้งจู้ (ผู้ดูแลหมู่ตึกแซ่เอี้ย)"

"มันหรือ?"

"ถูกแล้ว แต่ได้เจียงกุนไม่แน่ว่าจะเชื่อถือเรา เมื่อวันก่อนเอี้ยมึ้งจู้จัดการเราจนสาหัสนัก ที่แล้วมาได้เจียงกุนไว้วางใจท่าน หากให้ท่านบอกกล่าว ยังมีน้ำหนักกว่าเรา...ท่านอย่าได้ทำท่าไม่เชื่อถือ เรามีหลักฐานแน่ชัด"

"หลักฐาน?"

เจี่ยไท้ชีอรับคำ สีหน้ามีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้าง ใช้หางตาชำเลืองมองไม้เท้าที่ตุยเมี่ยใช้ยันกาย กล่าวว่า

"ท่านตามเรามา"

นี่คล้ายกับว่ามันกล่าวเช่นนี้ ตุยเมี่ยต้องติดตามมันไปแน่นอน

ตุยเมี่ยติดตามมันไปจริง ๆ

เอี้ยกังอยู่ที่เรือนเบญจมาศนิทรา ดังนั้นเขาคิดสืบสาวราวเรื่องของเอี้ยกังก่อน มาตรว่ารอสักครู่ไม่ทันรุดไปแจ้งให้อาลี้และพวกหลบหนีก็ยังมีคำรายงานต่อยอดขุนพลสยองขวัญ

อย่าว่าแต่เอี้ยกังกลับเป็นไส้ศึกนับเป็นเรื่องเหลือเชื่อประการหนึ่ง

เมื่อถึงเรือนเบญจมาศนิทรา ห้องของเจี่ยไท้ชียังมีเศษไม้และซากฉากกั้น หาได้เก็บกวาดไปไม่

พอผ่านเข้าห้อง เจี่ยไท้ชือก็หยิบยื่นหนังสือแก่เขาเล่มหนึ่ง กล่าวว่า

"ท่านพลิกดูก็ทราบเอง"

ตุยเมี่ยมองดูปกหนังสือ พบว่าไม่มีข้อความใด พอพลิกดูหน้าแรก ก็ไม่มีตัวหนังสือแม้สักตัวเดียว

เขาพลิกถึงหน้าที่สอง ยังคงไม่มีตัวหนังสือ

เขาสะกดกลั้นใจพลิกไปเจ็ดแปดหน้า ยังคงเป็นความขาวว่างเปล่า ดังนั้นถามว่า

"ไฉน..."

เจี่ยไท้ชือกล่าวว่า

"ท่านสะกดจิตใจพลิกดูต่อไป"

ตุยเมี่ยไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ดังนั้นมองดูเจี่ยไท้ชือ

เจี่ยไท้ชือยิ้มเล็กน้อย บอกใบ้ให้เขาพลิกดูต่อไป

ตุยเมี่ยพอพลิกอีกหน้าหนึ่ง ก็พบเห็นตัวหนังสืออีกตัวหนึ่ง

"ซา (สาม)"

ตุยเมี่ยถามว่า

"นี่หมายความว่าอย่างไร?"

คราครั้งนี้เจี่ยไท้ชือกล่าวด้วยความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้นว่า

"ท่านดูต่อไปก็ทราบเอง"

ตุยเมี่ยพลิกอีกหน้าหนึ่ง เห็นตลอดทั้งหน้าเพียงมีเครื่องหมาย "....." (เครื่องหมายจุดแต้ม) จุดหนึ่ง

ตุยเมี่ยขบคิดบังเกิดความตื่นตระหนก โยนหนังสือทิ้ง ร้องโพล่งว่า

"จับซาเตี้ยม (สิบสามแต้ม)"

เจี่ยไท้ซือยิ้มอย่างเยือกเย็นกล่าวว่า

"ใช่แล้ว สิบสามแต้ม ท่านรวมทั้งหน้าปกพลิกดูทั้งสิ้นสิบสามหน้า ดังนั้นถูกพิษสิบสามแต้มแทรกซึม"

ตุยเมี่ยกระชากเสียงว่า

"ท่านกลับลอบทำร้ายพวกเดียวกัน"

"นั่นต้องดูว่าท่านใช่เป็น "พวกเดียวกัน" หรือไม่?"

ตุยเมี่ยลอบโคจรพลัง รู้สึกแขนขาไร้เรี่ยวแรง อย่าว่าแต่ลงมือต่อให้บดขยี้มดตัวหนึ่งก็ทำไม่ได้

...พิษสิบสามแต้มร้ายกาจเหนือธรรมดา เมื่อเข้าสู่ร่างกาย คิดรีดเร้นออกมาไม่ง่ายนัก

...นี่เป็นเขาชะล่าใจไป กลับไม่ระวังป้องกันผู้สูงอายุที่ป่วยหนักร่อแร่ผู้หนึ่ง คนผู้นี้ชำนาญการใช้ตัวยา เมื่อตกไปในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้าม เกรงว่ายากจะพลิกฟื้นตัว ยากจะมีชีวิตรอดได้

ตุยเมี่ยกระชากเสียงว่า

"หรือว่าท่านจึงเป็นไส้ศึก?"

เจี่ยไท้ซือโน้มตัวมา สูดดมตามร่างกายของตุยเมี่ย หัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"ท่านนับว่าทราบดีแต่แสร้งถามแล้ว เมื่อตอนกลางวัน ยามอยู่ที่เก๋งหกหุนครึ่ง เราจดจำท่านไม่ออก เป็นเพราะผู้คลุมหน้าที่ปรากฏกายในวันนั้นมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม ทั้งไม่ได้ขาเป๋ แต่เที่ยงวันนี้เราผ่านสะพานดาบกล้วยไม้ พบว่าคราบโคลนที่ใต้สะพานมีริ้วรอยของไม้เท้าทิ่งอยู่

คาดว่าวันนั้นท่านละทิ้งไม้เท้าก่อน ค่อยคลุมหน้าไว้ รุดไปหมายช่วยเหลือสั้เกี่ยฮวย หลังจากเสร็จเรื่อง ท่านก็กลับมาหยิบฉวยไม้เท้า คืนสู่รูปโฉมของชุยกักฉั้ง น่าเสียดายที่วันนั้นฝนดกพรำ ไม้เท้าของท่านทิ้งรอยอยู่บนดินโคลนที่ใต้สะพาน"

ตุยเมี่ยแคนหัวรอกล่าวว่า

"ต่อให้ข้าพเจ้าทิ้งร่องรอยอยู่บนดินโคลนจะเป็นไร ข้าพเจ้าพักอยู่ที่บ้านแฝงวสันต์ มักผ่านใต้สะพานดาบกล้วยไม้ ไม่ทิ้งร่องรอยไม้เท้าได้หรือ?"

"ท่านรู้จักโต้แย้งยิ่ง แต่นั่นไม่มีประโยชน์ เราจดจำกลิ่นของท่านออก เป็นกลิ่นใบสนผสมน้ำผึ้ง ยังมีกลิ่นสุราจางๆ เราชักนำท่านมายังที่นี้พอสูดดมก็พิสูจน์ยืนยันได้"

ตุยเมี่ยลอบร้องคำ "ร้ายกาจ" ในใจ ปากกลับกล่าวว่า

"ท่านใช้จมูกกำหนดความเป็นความตายของข้าพเจ้า แสดงว่าปรักปรำให้ร้ายข้าพเจ้า ไต้เจียงกุนไม่แน่ว่าจะเชื่อท่าน"

เจี่ยไท้ชือยิ้มอย่างลึกซึ้ง กล่าวว่า

"ดังนั้นเราไม่ได้ทำร้ายท่าน เพียงแต่คิดสืบสาวศักดิ์ศรีของท่าน หากค้นพบหลักฐานไต้เจียงกุนย่อมเชื่อถือ ย่อมปูนบำเหน็จรางวัลเรา เราไร้ปัญญาความสามารถ ทั้งไม่รู้จักวิชาฝีมือ หากต้องการให้ได้-เจียงกุนเห็นความสำคัญ ต้องกระทำเรื่องราวที่เด่นล้ำออกมา"

"ข้าพเจ้ากลับต้องการดูว่า ท่านจะค้นหาหลักฐานทำร้ายข้าพเจ้าได้อย่างไร"

เจี่ยไท้ชือกล่าวว่า

"หลักฐานอยู่ที่ตัวท่านเอง"

"ตัวข้าพเจ้า?"

"เราดูจากวิชาตัวเบาของท่าน คำนวณอายุของท่าน หากท่านเป็นคนที่เฒ่าแซ่จูกัวะส่งมา ต้องเป็นดุยเมี่ยแน่นอน หากท่านเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ ต้องพกพาหยกปราบกลียุค บนป้ายหยกประทับลายฝ่ามือของท่าน ต่อให้ท่านคิดปฏิเสธ ก็ปฏิเสธไม่สำเร็จ"

กล่าวพลางลงมือค้นตัวดุยเมี่ย

ดุยเมี่ยลอบคร่ำครวญในใจ ทราบว่าคราครั้งนี้ยากรอดพ้นได้

แต่แล้วการณ์กลับเหนือความคาดหมาย

เหนือความคาดหมายเจี่ยไท้ซือ

และเหนือความคาดหมายดุยเมี่ยเอง

บนร่างของเขากลับไม่มีหยกปราบกลียุค

...หยกปราบกลียุคไปยังที่ใด?

สีหน้าเจี่ยไท้ซือคล้ายยาหม้อที่ถูกเคี่ยวจนดำ ถามว่า

"ท่านที่แท้เป็นใคร?"

ดุยเมี่ยดีนเด้นสงสัยดุจเดียวกัน ปากกลับกล่าวอย่างปลอดโปร่ง ว่า

"ชุยกักฉั้ง"

"ท่านเป็นชุยกักฉั้งจริงๆ?"

ดุยเมี่ยย้อนถามว่า

"ตอนนี้ท่านพิราบแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นคนบริสุทธิ์กระมัง?"

เจี่ยไท้ซือกล่าวว่า

"ในตัวท่านไม่มีหยกปราบกลียุค ไม่แน่ว่ามิใช่ดุยเมี่ย"

"แต่ท่านไม่มีหลักฐาน ท่านต้องปลดปล่อยข้าพเจ้า"

"ท่านกล่าวราวกับมือปราบนัก พวกเราชาวยุทธจักร จึงไม่ยึดถือเรื่องเหล่านี้"

ดุยเมี่ยใจหายวูบ รู้สึกฤทธิ์ยาเริ่มกำเริบ กระทั่งชุ่มเสียงก็เลอะเลือนไม่ชัดเจน แต่ยังกล่าวว่า

"ท่านหากไม่มีหลักฐาน กลับฆ่าข้าพเจ้าโดยพลการ เท่ากับทรยศต่อได้เจียงกุน"

"แต่หากเราปลดปล่อยท่าน ท่านจะปล่อยปละละเว้นเราหรือยัง? เราไม่รู้จักวิชาฝีมือ ท่านมีฝีมือสูงเยี่ยม อีกประการ ท่านจะไม่ผูกใจอาฆาตหรือ? ต่อให้คืนนี้ท่านปลดปล่อยเรา วันหน้ายามอยู่เบื้องหน้าได้เจียงกุน จะไม่ปรักปรำให้ร้ายเราหรือ? เมื่อคิดเลวร้าย ต้องเลวร้ายถึงที่สุด อย่าได้กึ่งดีกึ่งร้าย อย่างนั้นรังแต่ทำลายตัวเอง"

หัวใจดุยเมี่ยดกวูบลง เขาได้ยินเสียงชายเสื้อปะทะลมดังขึ้นที่เบื้องนอกแล้ว จึงกล่าว

"ท่านคิดทำอย่างไร?"

เจี่ยไท้ชือหยีตาลงกล่าวว่า

"หากขาดท่านคนหนึ่ง เราก็ลดทอนคู่แข่งไปคนหนึ่ง ได้เจียงกุนมิใช่บอกว่า ยามจัดการกับศัตรู ได้แต่ฆ่าผิด อย่าได้ปล่อยปละละเว้นพลาดหรือ?"

มันยื่นหน้ามาถึงใบหูของเขา ปรากฏกลิ่นอายของคนชราจนแทบตายแล้วชนิดหนึ่งพลุ่งกระทบจมูกดุยเมี่ย ปากยังกล่าวว่า

"เราไม่ต้องฆ่าท่านด้วยตัวเอง ย่อมมีคนต้องการชีวิตท่าน หาก

ได้เจียงกุนสืบทราบได้ ก็มิใช่การลงมือของเรา หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่ เล่าดี่ ท่านอายุยังเยาว์ ยังไม่ทราบว่าการยืมดาบฆ่าคน เป็นเรื่องที่รวบรัดปลอดภัยที่สุด”

กล่าวจบก็ถอยห่างไป ฝืนใจรวบรวมเรี่ยวแรงอีดหนึ่ง ร้องถามว่า

“ที่เบื้องนอกเป็นใคร?”

คำพูดพอกล่าว คนก็ “ร่วงหล่น” ลงมา

คล้ายค้างคาวที่แขวนอยู่บนขื่อแต่แรกตัวหนึ่ง

แต่ที่ร่วงหล่นลงมาไม่คล้ายค้างคาว

นั่นมิใช่เป็นเพราะมันมีสารรูปน่าดู หากแต่มันคลับคล้ายอีกา มากกว่า

อีกาในร่างคนตัวหนึ่ง

เจี่ยไท้ชือหาแตกตื่นตะลึงลานไม่ เพียงถามว่า

“ท่านเป็นใคร?”

“อีกา” นั้นแยกเขี้ยวหัวร่อ กล่าวว่า

“เราเป็นคนดี”

เจี่ยไท้ชือกล่าวว่า

“เราทราบว่าท่านเป็นอาลี้ ในพรรคห้าคน”

อาลี้ผงกศีรษะกล่าวว่า

“เราเป็นศัตรูของท่าน”

เจี่ยไท้ชือปฏิเสธคำหนึ่ง ชี้มือไปยังตุยเมี่ย กล่าวว่า

“ศัตรูของท่านอยู่ที่นี้”

อาลี๊กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“พวกท่านมิใช่พวกเดียวกันหรอกหรือ?”

“เราทำงานกับไต้เจียงกุน เพราะถูกบีบบังคับ เราไม่รู้จักวิชาฝีมือดังนั้นไม่รู้จักฆ่าคน มันกลับผิดแผกแตกต่าง หากมิใช่มัน สหายของพวกท่านแนฮ้วย ไหนเลยรับบาดเจ็บสาหัสปานนี้ ฟังว่ามันยังทำร้ายพวกท่านวันนี้เราสยบมันไว้ ส่งมอบต่อพวกท่าน พวกท่านล้างแค้นได้อย่างเต็มที่”

ยามนั้น ที่เบื้องนอกบังเกิดชุ่มเสียงรวบรัดชัดเจนเสียงหนึ่งดังว่า

“ท่านไม่รู้จักวิชาฝีมือ ไหนเลยคร่าฤมมันได้?”

เจี่ยไท้ซือกล่าวด้วยสีหน้าปราศจากความละอายว่า

“เราใช้พิษ”

ที่เบื้องนอกบังเกิดชุ่มเสียงแหลมเล็กอีกเสียงหนึ่งดังว่า

“ท่านไม่รู้จักวิชาฝีมือ ไฉนทราบว่าพวกเรามาแล้ว?”

เจี่ยไท้ซือชี้ไปที่จมูกของตัวเอง กล่าวว่า

“ส่วนนี้ของเรายังปราดเปรียวกว่าสุนัขอีก”

คนกล่าววาจาพอถามจบ ล้วน “เดิน” เข้ามา

บุคคลแรกปรากฏขึ้นอย่างรวดเร็ว

เจี่ยไท้ซือเพียงรู้สึกละลานตาวูบ คนก็เดินเข้ามาแล้ว

คนผู้นี้รูปร่างผอมเล็ก หน้าตาก็เฉลียวฉลาด ความเคลื่อนไหวของมันรวดเร็วปานนี้ ดาดว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับส่วนสัดเรือนร่างของมัน

ซึ่งความจริงคนผู้หนึ่งพอมีอายุเกินยี่สิบห้าปี รูปร่างหน้าตาล้วนแสดงออกถึงธาตุแท้ใจคอ คนที่สุขนิยมหน้าดาแจ่มใส คนที่อมทุกข์มัก

ทอดถอนใจ คนที่ป่าเถื่อนดวงตาจะทอประกายดุร้าย คนที่เมดตาแม่ไม่ระบายรอยยิ้มบนใบหน้า ก็แสดงออกทางถ้อยร้อยวาจา

อีกคนหนึ่งนั่งอยู่บนดาบเล่มหนึ่ง “เหิน” เข้ามา

ดาบโค้งดุจดาบเดียว คล้ายหางตา

เจี่ยไท้ซือย่อมทราบว่าพวกมันเป็นใคร

ระหว่างนี้พวกมันลอบ “จัดการ” กับบริวารของยอดขุนพล-สยองขวัญ ซึ่งประกอบด้วย...

ยี่จ้วงจื้อ

ล้งจี้อิด

ยังมีเด็กน้อยผิวดำในปรากฏกายในดอนแรก...อาลี้

เจี่ยไท้ซือกำลังรอให้พวกมันมาถึง

หากปราศจากคนทั้งสาม มันไหนเลย “ยึมดาบฆ่าคน” ได้?

ยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า พวกเราความจริงรุดมาทำอะไร?”

เจี่ยไท้ซือกล่าวว่า

“พวกท่านคิดจัดการกับคนของได้เจียงกุน เราฟังว่าได้เจียงกุนคิดจัดการกับพวกท่านเช่นกัน คิดไม่ถึงพวกท่านกลับเข่นฆ่าเข้าหมู่ดึกสักการะฟ้า”

ยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า

“นอกจากนี้พวกเรายังมีอีกเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอันใด?”

ยี่จ้วงจื้อไม่ตอบคำ กล่าวว่า

"ท่านเป็นสหายของศัตรูพวกเรา พวกเราไยด้องเชื่อถือท่าน"

เจี่ยไท้ชือ ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มันจึงเป็นศัตรูของท่าน เราเป็นศัตรูในศัตรูของพวกท่าน ดังนั้นถือเป็นสหาย ท่านดู เราคร่ากุมมันให้แก่พวกท่านแล้ว เมื่อเป็นสหายที่แท้จริง ไม่มีใดเชื่อถือไม่ได้"

ยีจ้วงจื้อถามว่า

"มันถูกพิษอันใด?"

"มิใช่พิษ หากแต่เป็นยามอมประสาทสิบสามแต้ม"

ช่วงเวลานี้มีอยู่หลายครั้งที่ดุยเมียคิดกล่าววาจาแต่กล่าวไม่สำเร็จ ยามมอมประสาทสิบสามแต้มออกฤทธิ์แล้ว เขากระทั่งเรี่ยวแรงกล่าววาจาก็ไม่มี

ยีจ้วงจื้อเอียงหน้ามองดูดุยเมีย คล้ายมองดูสัตว์สี่เท้าที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน จากนั้นกล่าวว่า

"เจ้าผู้นี้สมควรตายจริงๆ เราแม้เป็นสหายของมัน แต่เห็นมันก่อกรรมทำเข็ญ ไม่อาจปกป้องมันได้"

"ยากนักที่ท่านเห็นซึ้งถึงคุณธรรม"

"ในสังกัดไต้เจียงกุน มีคนดีงามเช่นกัน"

"พวกเราจะจดจำไว้ ไม่ใช้ไม้รวกกวาดผู้คนทั้งลำเรือ"

เจี่ยไท้ชือกลับไม่ลืมเลือนคำพูดของยีจ้วงจื้อเมื่อครู่ ดังนั้นกล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกว่ายังมีเรื่องใด?"

ยีจ้วงจื้อจึงกล่าวว่า

"คราก่อนพวกเราประมือกับมัน พลาดท่าเสียทีอยู่บ้าง แต่ก็

ลักล้วงของสิ่งหนึ่งจากร่างมัน คล้ายเป็นป้ายหยกประกาศิตอันใด...”

เจี่ยไท้ชือฉุกใจคิด รีบกล่าวว่า

“ท่านมอบให้เราชมดู”

อาลี้ล้วงของสิ่งหนึ่งจากอกเสื้อ กวัดแกว่งแสดงที่เบื้องหน้าเจี่ย-ไท้ชือ กล่าวว่า

“เป็นของเล่นนี้”

ดวงตาที่ไร้ชีวิตชีวาของเจี่ยไท้ชือ ถึงกับเป็นประกายขึ้นมา

ตุยเมี่ยกลับลอบซ่อนคำรามในใจ

...ไม่อาจให้แก่มัน

แต่ป้ายหยกตกไปในเงื้อมมือเจี่ยไท้ชือแล้ว

เจี่ยไท้ชือคว้าจับมือซ้ายของตุยเมี่ย เทียบเคียงกับลายฝ่ามือที่ประทับอยู่บนป้ายหยก จากนั้นบนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับชนิดหนึ่งขึ้น

มันชำเลืองมองตุยเมี่ยแวบหนึ่ง แววตานั้นคล้ายบ่งบอกว่า

“ท่านยังคิดปฏิเสธอีกหรือ? คราครั้งนี้ต่อให้เราไม่ต้องยืมดาบก็ฆ่าคนได้แล้ว”

เจี่ยไท้ชือกล่าวว่า

“นี่เป็นประกาศิตลับที่ได้เจียงกุนมอบต่อมัน แสดงว่าได้เจียงกุนให้ความไว้วางใจมัน พวกท่านยังไม่ลงมือ จะรอถึงเวลาใด?”

ยีจ้วงจื้อกล่าวว่า

“รอจนท่านโผล่หางจิ้งจอกออกมา”

เจี่ยไท้ชือกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ว่ากระไร..”

ไม่ทันขาดคำ อาลี้ก็กระชากมันด้วยฝีมืออันประหลาดพิสดาร

อาลี้เพียงจิกดึงผมเผ้าของมัน แต่เจี่ยไท้ชือรู้สึกว่าบนร่างอย่างน้อยมีจุดเส้นสิบเจ็ดแห่งถูกดะปบคว้าไว้ เจ็บปวดจนน้ำตาเล็ดหลั่งออกมา แผดเสียงร้องว่า

“พวกท่านทำอะไร? นี่เป็นการปฏิบัติต่อสหายหรือ?”

ยี่จ้วงจื้อกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

“ท่านยึดถือพวกเราเป็นสหาย? ท่านยึดถือพวกเราเป็นตัวโง่งมต่างหาก”

อาลี้แก้ไขว่า

“มิใช่ตัวโง่งม แต่เป็นชนชั้นโง่เขลา”

ยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า

“นี่มีข้อแตกต่างอันใด?”

อาลี้กล่าวอย่างขึงขังว่า

“ตัวโง่งมบางครั้งแสร้งเป็นเลอะเลือน บางคราโง่งมอย่างน่ารัก ชนชั้นโง่เขลากลับเป็นคนโง่เขลาบัดชบจริงๆ”

ล้งจื้ออิดพาดรอยโค้งของดาบเคียวกับลำคอของเจี่ยไท้ชือ เพียงถามประโยคหนึ่งว่า

“มันใช่เป็นตุยเมี่ยหรือไม่?”

เจี่ยไท้ชือเพียงรู้สึกคำพูดนี้คล้ายดาบอันเยียบเย็น ทิ่มแทงใส่หัวใจของมัน ได้แต่ดอบว่า

"ใช่"

ล้งจี้อิดมองดูมันแวบหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"มันเมื่อเป็นตุยเมี่ยในสี่ยอดมือปราบ อย่างนั้นท่านเป็นศัตรูของมัน ท่านจึงคิดใช้พวกเรากำจัดฆ่ามัน ใช่หรือไม่?"

เจี่ยไท้ชือถูกมันมองแวบหนึ่ง คล้ายปรากฏมีดสั้นสองเล่มปักดรึงใส่หัวใจมัน ได้แต่ดอบว่า

"ใช่"

ล้งจี้อิดถามอีกว่า

"ท่านคิดใคร่ตายหรือไม่?"

"ไม่คิด"

อาลี้ที่ด้านข้างสอดคำขึ้น

"แต่ว่าท่านเจ็บไข้ได้ป่วย มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า"

เจี่ยไท้ชือหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"คนที่อมโรคผู้หนึ่ง ยิ่งรู้จักรักถนอมชีวิต"

ล้งจี้อิดกล่าวว่า

"หากท่านไม่คิดใคร่ตาย ก็รีบถอนพิษให้แก่มัน"

เจี่ยไท้ชือลังเลเล็กน้อย คมดาบเดียวก็สะกิดลำคอมันเป็นบาดแผลโลหิตสายหนึ่ง

เจี่ยไท้ชือสั่นกระดุกคราหนึ่ง รีบกล่าวว่า

"เราไม่มียาขจัด หากคิดสลายฤทธิ์ยา ต้องใช้วิชาฝังเข็ม"

ยีจ้วงจื้อขมวดคิ้วถามว่า

“ด้องฝังกี่เข็ม”

“สิบสามเข็ม”

“ตกลง ท่านฝัง”

เจี่ยไท้ซือทราบว่าตัวเองมีหนทางรอดเพียงเส้นสายใยเดียว จึงกล่าว

“เราช่วยเหลือมันก็ได้ แต่พวกท่านต้องปล่อยปละละเว้นเรา”

ยีจ้วงจื้อกล่าวว่า

“เราท่านความจริงไม่มีความแค้นลึกล้ำอันใด”

เจี่ยไท้ซือกล่าวด้วยความยินดีว่า

“พวกท่านทั้งสามต้องไม่ทำร้ายเรา ใช่หรือไม่?”

มันแสดงว่าต้องการรับฟังคำพูดนี้ มันทราบว่าชาวยุทธจักรล้วนมีวาจาเป็นสัจจะ

ยีจ้วงจื้อ ล้งจี้อิดและอาลี้กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ใช่”

เจี่ยไท้ซือรุกคืบอีกขั้นหนึ่งว่า

“พวกท่านขอให้ตุยเมี่ยตั่วกอท่านนี้ไว้ชีวิตสุนัขของเราด้วย เพื่อมิให้มันพอฟื้นคืนสู่สภาพเดิม ก็จะปลิดชีวิตเรา”

อาลี้กล่าวถามตุยเมี่ยว่า

“นี่ ท่านเห็นเป็นอย่างไร?”

ตุยเมี่ยจนใจที่ไม่สามารถกล่าววาจาได้ ยีจ้วงจื้อมีมันสมองปราดเปรียวกว่า จึงกล่าว

“ท่านรับฟังไว้ หากท่านเห็นด้วย ก็มองดูเรา หากไม่เห็นด้วย ให้มองดูอาลี้”

ตุยเมี่ยกวาดตาไปยังยี่จ้วงจื้อในบัดดล

อาลี้ ร้องเสียงพิกลว่า

“ไฉนไม่บอกให้เห็นด้วยก็มองดูเรา? สมควรไม่เห็นด้วย ให้มองดูท่านจึงถูกต้อง หาไม่ก็มองดูเล่าล้ง (คนแซ่ล้ง)...”

ยี่จ้วงจื้อไม่แยแสสนใจมัน กล่าวกับเจี่ยไท้ชือว่า

“มันเห็นด้วยแล้ว”

เจี่ยไท้ชือยังคงสั่นศีรษะ ล้งจี้อิดหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่า

“ท่านคิดหาที่ตายหรือ?”

เจี่ยไท้ชือหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

“ที่แล้วมาเรารักตัวกลัวตาย หากไม่ตายได้ เราจะพยายามไม่ตาย ชุยเอี้ยท่านนี้เมื่อเป็นมือปราบตุยเมี่ย เราย่อมเชื่อว่ามันมีวาจาเป็นสัจจะ ดังนั้นเราคิดขอร้องว่า หากเรารักษาอาการของมันจนทุเลา มันก็อย่าได้เปิดเผยเหตุการณ์ในคืนนี้ด่อได้เจียงกุน ไม่เช่นนั้นต่อให้เรามีชีวิตพ้นจากวันนี้ ก็ไม่อาจมีชีวิตถึงวันพรุ่ง มิสู้ฉวยโอกาสที่ฝังเข็มให้แก่ตุยเอี้ยทิ่มแทงสังหารมัน เราจะดีชั่วสามารถถอนทุนกลับคืน...”

ล้งจี้อิดกระซากเสียงว่า

“ท่านกล้า...”

ยี่จ้วงจื้อรีบเกลี้ยกล่อมว่า

“ที่มันกล่าวเป็นความสัตย์”

เจี่ยไท้ชือฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ท่านไม่เคยนินทาลับหลังผู้คนหรือ? ขอเพียงกล่าวจากปาก ก็จะถูกผู้คนยุยงให้ร้ายได้ เมื่อครู่เราเข้าใจว่าพวกท่านทั้งสาม...เปิดเผยสัตย์ชื่อ...คิดใช้ให้พวกท่านฆ่าชุยเอี๋ย ค่อยวางยาสังหารพวกท่าน เพื่อร้บความดีความชอบจากได้เจียงกุน...มิคาดกลับตกไปในเงื้อมมือพวกท่าน เราเมื่อกล่าววาจาที่ไม่สมควรกล่าว กระทำเรื่องที่ไม่สมควรกระทำ หากผิดมีชีวิตสืบไป ย่อมต้องฉวยโอกาสที่ยังมีเค้าหน้าตักอยู่บ้าง ทุ่มเดิมพันสักครา”

ดวงตายี่จ้วงจื้อทอแววชื่นชม กล่าวว่า

“ท่านกล่าวถูกต้อง”

จากนั้นหันไปกล่าวกับดุยเมี่ยว่า

“เรื่องในคืนนี้หักกลบลบล้างกันไป ท่านเมื่อเปิดเผยศักดิ์ศรีเจี่ยไท้ชือคงไม่รั้งอยู่ในหมู่ตึกสักการะฟ้าอีก พวกท่านทั้งสองอย่าได้ฟ้องร้องกันและกัน ดีหรือไม่?”

ดุยเมี่ยกะพริบตา มองดูยี่จ้วงจื้อ ยี่จ้วงจื้อกล่าวสืบต่อ

“เพื่อความปลอดภัย รอสักครู่ปีศาจเฒ่านี้ทิ่มแทงท่านเช็มหนึ่ง หากท่านเห็นว่าทิ่มแทงถูกต้อง ก็มองดูเราหากไม่ถูกต้อง ให้มองดูอาลี้ดีหรือไม่? หากเห็นดีด้วย ให้กะพริบตาหนึ่งครั้ง หากเห็นว่าไม่ดี ก็กะพริบสองครั้ง”

ดุยเมี่ยกะพริบตาคราหนึ่ง หยุดเล็กน้อยก็กะพริบอีกครา

ยี่จ้วงจื้อกล่าวอีกว่า

“ก่อนหน้านี้พวกเราประมือกับท่าน ขโมยป้ายหยกมา...”

อาลี้ร้องเสียงพิกลว่า

“อย่าได้แย่งชิงความดีความชอบ เป็นเราขโมย ท่านหามีความสามารถเช่นนี้ไม่”

ยี่จ้วงจื้อแสร้งเป็นไม่ได้ยิน กล่าวสืบต่อ

“ดังนั้นคาดเดาว่าท่านก็เป็นมือปราบ ปะปนเข้าสังกัดได้เจียงกุน พวกเราแม้ไม่มีภูมิรอบรู้ แต่เคยเห็นป้ายหยกนี้จากแนฮ้วย ย่อมไม่แปลกปลอม ดังนั้นเร้นกายมายังที่นี้ คิดลอบคืนแก่ท่าน กลับเห็นปีศาจเฒ่านี้ใช้ตัวยาสะกดท่านไว้ ไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย จึงคิดทดสอบดู มันจงใจบอกว่าป้ายหยกนี้เป็นของได้เจียงกุน แสดงว่าเป็นศัตรูมิใช่สหาย พวกเราจึงใช้แผนซ้อนแผน คร่ากุมมันเอาไว้ บีบบังคับมันขจัดพิษให้แก่ท่าน ปีศาจเฒ่านี้กล่าววาจาดีงามฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิต นับเป็นคนดีที่ชั่วช้า ท่านอย่าได้เห็นพวกเราโง่งม...”

อาลี้รับฟังถึงตอนนี้ หันไปกล่าวกับล้งจื้อิดว่า

“สารรูปของเราโง่งมนักหรือ?”

ยี่จ้วงจื้อยังคงไม่แยแสสนใจมัน กล่าวสืบต่อ

“พวกเรารู้จักปลอมเป็นสุกรกลืนกินพยัคฆ์ รอสักครู่ขจัดพิษให้แก่ท่าน ค่อยสอบถามร่องรอยของแนฮ้วยจากท่าน ท่านเห็นด้วยหรือไม่? จดจำไว้หากเห็นด้วยให้กะพริบตาคราหนึ่งไม่เห็นด้วยก็กะพริบตาสองครั้ง”

ดุยเมี่ยกลับกะพริบตาสามครั้ง

คนทั้งหมดงงงันวูบใหญ่ ไม่เข้าใจความหมายของดุยเมี่ย

ทั้งหมดล้วนต้องการทราบว่าดุยเมี่ยคิดกล่าวอันใด

...รีบไป

...ไปในบัดดล

...ศัตรูรายล้อมพวกท่านไว้แล้ว

ดุยเมี่ยสูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหวและกล่าววาจา แต่หาเป็นผลกระทบกระเทือนถึงปฏิกิริยาอันปราดเปรียวและโสตประสาทของเขาไม่

เขาพบว่าที่เบื้องนอกมีศัตรูมาถึง

เป็นศัตรูจำนวนมาก

เป็นยอดฝีมือจำนวนมาก

อาลี้และพวกทั้งสามคำนึงถึงชัยชนะเฉพาะหน้า ละเลยถึงภัยอันตรายที่กำลังจะได้รับ

น่าเสียดายที่ดุยเมี่ยไม่อาจกล่าวจากปากได้

เขาทราบว่าเจี่ยไท้ชือก็ล่วงรู้ว่า ที่เบื้องนอกถูกล้อมเอาไว้

...เจี่ยไท้ชืออาจไม่ได้ยิน แต่ต้อง “สูดดม” ออก

ที่นอกเรือนเบญจมาศนิทรา ปรากฏยอดฝีมือมากมายปานนี้ ย่อมเป็นคนของยอดขุนพลสยองขวัญเร่งรุดมาถึง

ดังนั้นดุยเมี่ยเข้าใจว่า เจี่ยไท้ชือกล่าววาจาเหล่านี้ ยื่นข้อเรียกร้องเหล่านี้ จุดประสงค์เพื่อถ่วงเวลา

ถ่วงเวลาทำอะไร?

...รอคอยกำลังสนับสนุน

กำลังสนับสนุนเมื่อสามารถช่วยชีวิตเจี่ยไท้ชือย่อมสามารถปลิดชีวิตอาลี้และพวกทั้งสามด้วย

ดังนั้นตุยเมียทั้งหวั่นวิตก ทั้งตื่นตระหนก

อาลี้และพวกก็ต้องการทราบว่าตุยเมี่ยคิดกล่าวอันใด ดังนั้นเร่งรัดเจี่ยไท้ชือรีบฝังเข็ม เพื่อถอนฤทธิ์ยาของสิบสามแต้ม

ยี่จ้วงจื้อกล่าวข่มขู่ว่า

"หลังจากที่ท่านฝังเข็ม ๆหนึ่ง มันมองดูอาลี้ เราจะฆ่าท่านก่อน"

เจี่ยไท้ชือฝังเข็มติดต่อกันสามเข็ม ตุยเมี่ยไม่ได้มองดูยี่จ้วงจื้อและไม่มองดูอาลี้ หากแต่มองไปที่นอกประตู

อาลี้ ยี่จ้วงจื้อกับสังจี้อิดล้วนมีความสงสัย อาลี้ถามว่า

"ฝังถูกต้องหรือไม่?"

ตุยเมี่ยกะพริบตา...กะพริบหนึ่งครั้ง

อาลี้หัวร่อออกมากล่าวว่า

"ถูกต้อง"

แต่แล้วตุยเมี่ยกะพริบตาอีกครั้ง ยี่จ้วงจื้อกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ไม่ถูกต้อง"

แต่ว่าตุยเมี่ยกะพริบตาซ้ำสาม ยี่จ้วงจื้อต้องร้องเสียงพิกลว่า

"มันกะพริบตาสามครั้งคนผู้นี้ลืมเลือนรหัสของพวกเราแล้วหรือ?"

อาลี้กล่าวว่า

"ไม่แน่ว่ามีเม็ดทรายเข้าตามัน ค่อยกะพริบตาอีกครั้งหนึ่ง"

สังจี้อิดแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“อย่างนั้นมันไยไม่กะพริบตาอีกหลายครั้ง?”

ยี่จ้วงจื้อกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“มันคงต้องการบ่งบอกอันใดต่อพวกเรา”

ดุยเมี่ยกลอกตาไปยังยี่จ้วงจื้อในบัดดล ยี่จ้วงจื้อจึงกล่าว

“ดูท่าเราคาดเดาถูกแล้ว”

เจี่ยไท้ชือถามว่า

“ต้องการให้เราฝังเข็มที่สี่หรือไม่?”

อาลี้ชักมีดน้อยที่แหลมคมออกมาเล่มหนึ่ง กรีดกรายที่เบื้องหน้าเจี่ยไท้ชือ กล่าวข่มขู่ว่า

“ระวัง อย่าได้เล่นลวดลาย”

พลางปักมีดน้อยกับพื้นเบื้องหน้าเจี่ยไท้ชือ เจี่ยไท้ชือกล่าวอย่างหวั่นขึ้นว่า

“เราไม่รู้จักวิชาฝีมือ ไหนเลยเล่นลวดลาย ต่อหน้ายอดฝีมือตระกูลฮ่อแห่งชั้นต่ำที่สาม เพียงแต่หลังจากนี้ต้องฝังเข็มอีกสิบเล่ม ขนาดของเข็มผิดแผกแตกต่าง เก็บรักษาอยู่ในกล่องเข็มที่ห้องข้างเคียง”

ยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า

“ท่านบอกว่าซุกซ่อนอยู่ที่ใด เราจะหยิบฉวยมาให้แก่ท่าน”

พลางเดินถึงหน้าประตูห้องที่ปิดสนิท กลับเห็นดุยเมี่ยกะพริบตาอย่างรุนแรง

อาลี้ก็สังเกตเห็น กล่าวว่า

“หนังตาของมันกระตุกหรือ เราไม่เคยเห็นคนกะพริบตาเช่นนี้มาก่อน น่าเสียดายที่มันมิใช่สตรีสะคราญโฉม”

พลางชะโงกศรีษะเข้ามามองดูดุยเมี่ย

เจี่ยไท้ซือร้องขอต่อลังจี้อิดว่า

"เราชราแล้ว ทั้งไม่รู้จักวิชาฝีมือ ให้เรารับประทานตัวยาสักเม็ดหนึ่งเถอะ รอสักครู่จะได้มีสดิสมาธิ ไม่ฝังเข็มผิดพลาด"

ล้งจี้อิดเปลือกนอกดุร้าย จิดใจเมตตา ดังนั้นแค่นเสียงหนักๆ ปล่อยให้เจี่ยไท้ซือเปิดล่วมยาออก

ล่วมยาจัดวางอยู่ห่างจากที่ซึ่งดุยเมี่ยนอนอยู่ไม่ถึงสามเชียะ

ดุยเมี่ยถูกฝังเข็มสามเข็ม ฤทธิ์ยาของสิบสามแต้มผ่อนคลายไปส่วนหนึ่ง ทำให้มีสติแจ่มใสกว่าเดิม

สภาพในตอนนี้ชัดแจ้งยิ่ง

เจี่ยไท้ซือใช้ให้ยี่จ้วงจื้อไปหยิบฉวยกล่องบรรจุเข็ม

อาลี้ไม่ล่วงรู้ว่าตัวเองกะพริบตาเดือนภัย ชะโงกศีรษะเข้ามาชมดู

ล้งจี้อิดบังเกิดความชะล่าใจ ปล่อยให้เจี่ยไท้ซือเปิดล่วมยา และเข้าใกล้ตัวเอง

ที่นอกประตูถูกศัตรูรายล้อมเอาไว้

พวกมันกำลังรอให้ยี่จ้วงจื้อเปิดประตูออก

ยามนี้ดวงตาของท่านมองเห็นได้ นับเป็นวาสนานักลองนึกถึงคนที่ตาบอด ไม่อาจเห็นแสงเดือนแสงตะวันตลอดกาล เช่นเดียวกับที่สามารถได้ยินเสียงลมเสียงฝนแม้แต่เสียงการโต้แย้ง ก็เป็นความโชคดีประการหนึ่ง

คนมักรำลึกถึงแต่สิ่งที่สูญเสียไป ใฝ่ฝันถึงสิ่งที่ไม่ได้ครอบครอง ก็มีสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ ทั้งไม่สังเกตและไม่ทะนุถนอม ดังนั้นผู้คนเอาแต่กล่าวโทษเจ้าไร้สาระถึงกับกล่าวคำไร้ยางอาย ในขณะที่มีเท้าคู่หนึ่ง บางครั้งไม่รู้จักใช้ให้เป็นประโยชน์ ปล่อยให้ตัวเองนอนราวกับเป็นคนพิการ

ตุยเมี่ยต้องครุ่นคิด หากตัวเองสามารถกล่าววาจาสักคำ ใช้มือเท้าคนหนังสือสักตัว ส่งสัญญาณภัยใดๆ ก็จะช่วยชีวิตตัวเอง และช่วยชีวิตผู้คนอีกหลายชีวิตแล้ว

ยามนั้น ประตูพลันเปิดออก

เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

ยี่จ้วงจื้อหอเปิดประตูออก ก็ไม่ได้เดินออกทางประตู

มันเหินออกทางหน้าต่าง

ดังนั้นประกายกระบี่ที่ทิ่มแทงเข้ามา พร้อมกับบิดไหวไม่หยุดยั้ง หลังจากที่ประตูเปิดออก ล้วนแทงถูกอากาศธาตุ

ยี่จ้วงจื้ออยู่นอกประตู

มันพุ่งฝ่าประกายกระบี่ เข่นฆ่าเข้ามาจากเบื้องนอก

มันพอโถมไปในประกายกระบี่ที่บิดไหว ก็คล้ายดั่งหมัดที่กระโดดไลดเด้นตัวหนึ่ง ดีดพุ่งโดยไม่หยุดยั้ง

ตุยเมี่ยนอนอยู่บนพื้น ภาพการต่อสู้ที่มองเห็นล้วนพลิกตลบ และทุลมุนวุ่นวาย ทั้งนี้เพราะมือสังหารที่เข่นฆ่าเข้ามา ล้วนเป็นมือดีหน่วยนิดจับ พวกมันบิดตัวเคลื่อนไหวพลางใช้กระบี่ออก ส่วนยี่จ้วงจื้ออาศัย

ท่าร่างที่รวดเร็วประเปรียว ถลันหลบพลางตีโต้

ยี่จ้วงจื้อยังมุดฝ่าไปในประกายกระบี่และค่ายกลกระบี่ ใช้นิ้วแทนสิ่ว บางครั้งเคาะใส่หลังมือของมือกระบี่ บางคราทิ่มใส่ดั้งจมูกของมือสังหาร บางครั้งจิกใส่ขม่อมของศัตรู ชั่วพริบตาก็โค่นฝ่ายตรงข้ามล้มลงหลายคน

ตุยเมี่ยรู้สึกว่าท่าดรรชนีนี้คุ้นตาอยู่บ้าง แต่ไม่มีเวลาจำแนกออกว่านั่นเป็นดรรชนีอันใด

ยี่จ้วงจื้อแม้มีปฏิกิริยารวดเร็ว ลงมือว่องไว ท่าร่างปราดเปรียว แต่ยังปรากฏมือกระบี่เข่นฆ่าเข้าห้องมา

เพียงแต่มือกระบี่ที่เข่นฆ่าเข้ามาสองสามคนนั้น ยังเสียชีวิตเร็วกว่าพวกพ้องที่พัวพันกับยี่จ้วงจื้อที่หน้าประตูอีก

ทั้งนี้เพราะล้งจื้ออิดและดาบเคียวของมันรอคอยพวกมันอยู่

ที่ตุยเมี่ยห่วงใยกังวล มิใช่มือสังหารหน่วยบิดจับ หากแต่เป็นเจี่ยไท้ชือ

เจี่ยไท้ชือที่ไม่รู้จักวิชาฝีมือ ยังน่ากลัวกว่าศัตรูที่มีพลังฝีมือกล้าแข็งอีก

เมื่อครู่มันเฝ้าถ่วงเวลา ให้ผู้คนที่เบื้องนอกจัดวางกำลัง เพียงแต่มันยังประเมินความเฉลียวฉลาดของพรรคสามคนต่ำทรามไป อาลี้เป็นยอดฝีมือของชั้นต่ำที่สาม พอพบว่าเบื้องนอกถูกล้อมเอาไว้ ดูไปคล้ายหลงกล แท้ที่จริงคนทั้งสามส่งข่าวแก่กัน เข่นฆ่าโดยที่ฝ่ายตรงข้ามไม่ทัน

ตั้งตัว

แต่เมื่อถึงตอนคับขันเช่นนี้ ยีจ้วงจื้อรับมือศัตรูที่หน้าประตู ลังจ๋อิดเท่นฆ่าศัตรูอยู่ภายในห้อง มีแต่อาลี้ที่พลัน “สาบสูญ” ไป

...อาลี้ไปยังที่ใด?

เจี่ยไท้ชือเห็นเป็นโอกาสเหมาะ ยื่นมือหยิบฉวยมีดสั้นที่อาลี้ทิ้งอยู่บนพื้นขึ้นมา พาดกับลำคอของตุยเมีย รวบรวมเรี่ยวแรง เปล่งเสียงร้องว่า

“มันดกอยู่ในเง็อมมือของเราแล้ว ผู้ใดคิดแข็งขืนเราจะฆ่ามันก่อน”

คนทั้งหมดหยุดยั้งชะงักมือจริงๆ เหลียวมองเจี่ยไท้ชือ สีหน้าพิเศษพิสดารยิ่ง

เจี่ยไท้ชือทราบว่าแผนการของตัวเองประสบผลด้องนึกกระหยิ่มขึ้มย่อง

...เหตุใดเหล่าผู้ที่เรียกตัวเองเป็นชาวธัมมะ ขอเพียงญาดิมิตรของพวกมันถูกสยบไว้ พวกมันก็ยอมมอบชีวิดให้แด่โดยดี?

หากแม้นเป็นมัน ต่อให้เป็นญาดิสนิทมิดรสหาย มันก็ไม่เลิกล้มการต่อสู้ขัดขืน หากรามือรับการจับกุม มีประโยชน์อันใด? เมื่อถึงตอนท้ายตัวเองด้องตกตาย ฝ่ายตรงข้ามไม่แน่ว่าจะปลดปล่อยผู้คนที่สยบไว้

ทุกผู้คนหยุดชะงักไว้

มือสังหารหน่วยบิดจับล้มลงแปดคน

ห้าในแปดถูกนิ้วมือของยีจ้วงจื้อเคาะล้มลง อีกสามคนตายใต้ดาบ

โค้งดุจหางตา

หางตาที่ฆ่าคน

...ขณะที่ไม่ฆ่าคน ส้งจี้อิดก็ใช้ตาบโค้งของมันแต่งเล็บนิ้วของตัวเอง

มือสังหารยังหลงเหลืออยู่สิบเอ็ดคน

พวกมันบังเกิดความระย่นย่อ แต่ไม่มีความคิดล่าถอย

ยามนั้น ที่เบื้องนอกพลันบังเกิดซุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“ของร้อน ของร้อน หลีกทาง หลีกทาง”

คนทั้งหมดเปิดทางสายหนึ่งให้จริงๆ

ผู้ที่เดินเข้ามาเป็นบุรุษผิวดำคล้ำผู้หนึ่ง

อาลี้นั่นเอง

...มันเดินออกไปตั้งแต่เมื่อใด?

...มันไฉนย้อนกลับมาอีก?

วัตถ “ของร้อน” ที่ว่า ที่แท้เป็นกล่องที่มันถืออยู่ในมือยกชูขึ้นสูง

...เป็นกล่องบรรจุเข็ม

หรือว่ามันหลบหน้าออกไป เพื่อหยิบฉวยกล่องเข็มใบนี้มาส่งมอบต่อเจี่ยไท้ซือ จัดแจงขจัดพิษให้แก่ดุยเมี่ย?

อาลี้เดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม รอยยิ้มของมันคล้ายเด็กโง่งมที่ชาญฉลาดผู้หนึ่ง

มันยืนส่งกล่องเข็มให้แก่เจี่ยไท้ซือ ปากกล่าวว่า

“ท่านมิใช่บอกว่าต้องฝังอีกหลายเข็มหรอกหรือ? เข็มอยู่ที่นี้”

เจี่ยไท้ซือดวาดคำ “หยุดไว้” มันพอร่ำร้องดังๆ ซุ่มเสียงก็แหลมเล็กดุจสตรี มันกล่าวอีกว่า

"ท่านเข้ามาอีก เราจะเชือดคอมันในมีดเดียว"

อาลี้กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ขอถามหากท่านไม่รู้จักวิชาฝีมือ เพียงถือรองเท้าหญ้าข้างหนึ่ง แ เมารถเชือดคอผู้คนหรือ?

เจี่ยไท้ชือเพ่งตามอง พบว่าของที่ถืออยู่ในมือไหนเลยเป็นมีดสั้นที่อาลี้ปักอยู่บนพื้น หากแต่เป็นรองเท้าหญ้าที่เหม็นคละคลุ้งข้างหนึ่ง

"ท่านคิดปลอมเป็นพยัคฆ์กลืนกินสุกรหรือไร?"

อาลี้กล่าวถามพลางโยนกล่องเข็มให้แก่เจี่ยไท้ชือสั่งว่า

"เข็มอยู่ที่นี้ รีบรักษาอาการ รอจนพวกเราเข่นฆ่าศัตรูจนหมดสิ้น ท่านยังรักษาคนไม่ได้ พวกเราจะฆ่าท่าน"

ยามนี้ที่ตุยเมี่ยห่วงใย ไม่เพียงแต่เป็นการซุ่มจู่โจมของหน่วยบิดจับ และไม่เพียงแต่แผนอุบายของเจี่ยไท้ชือ

ที่เขาห่วงใยคืออะไร?

เจี่ยไท้ชือฝังเข็มให้แก่ตุยเมี่ยถึงเข็มที่ห้าแล้ว

อาลี้เฝ้าคุมเชิงอยู่ด้านตรงข้ามของเจี่ยไท้ชือ

ขอเพียงตุยเมี่ยกวาดตามาที่มัน มันจะฆ่าเจี่ยไท้ชือ...นี่เป็นคำพูดที่มันกล่าวกับเจี่ยไท้ชือ

ใบหน้าดำคล้ำของอาลี้ ปรากฏหยาดเหงื่อไหลซึมออกมา

เนื่องด้วยสีผิวของมันคล้ำเกินไป ทั้งยังกลบเกลื่อนเป็นอย่างดี ดังนั้นมันแม้หลั่งเหงื่อไม่หยุดยั้งแต่ผู้คนยากสังเกตออกได้

มันเพียงเร่งรัดเจี่ยไท้ชือรีบถอนฤทธิ์ยาให้แก่ตุยเมี่ย

...หากไม่รักษา มันจะฆ่าเจี่ยไท้ชือ

...รักษาไม่ทุเลา มันก็ฆ่าเจี่ยไท้ชือ

...รักษาชักช้าเกินไป มันยังคงฆ่าเจี่ยไท้ชือ

แต่มันไฉนหลั่งเหงื่อออกมา?

บุคคลที่คลุ้มๆคลั่งๆ สรวลเสเฮฮาดลอดทั้งวัน ไฉนลอบหลั่งเหงื่อด้วย?

มือสังหารหน่วยบิดจับ ยังคงต่อสู้กับยี่จ้วงจื้อและล้งจื้อิด

อาลี้จับตาดูเจี่ยไท้ชือฝังเข็ม

มันไม่ไว้วางใจจิ้งจอกเฒ่าตัวนี้ ดังนั้นไม่อาจปลีกตัวไปช่วยเหลือพี่น้องทั้งสองคนได้

แต่ละซุ่มเสียงของผู้คนที่ล้มลง มันอาศัยโสตประสาทที่เหนือคนจำแนกแยกแยะโดยละเอียด

...ใช่เป็นพี่น้องของมันล้มลงหรือไม่?

มิใช่

โชคดีที่มิใช่

มีคนล้มลงอีกสามคนแล้ว สองคนตายใต้ดาบเดียวของล้งจื้อิด คนหนึ่งถูกยี่จ้วงจื้อปิดสกัดจุดชีวิต

ศัตรูหลงเหลือเพียงห้าคน

ยามนั้น ชายฉกรรจ์ผมเผ้าหนวดเครารุงรังพันยุ่งเหยิงในหน่วยบิดจับผู้หนึ่ง พลันขู่คำรามว่า

"เตียกเล่าตั๋ว (อันดับหนึ่งพลัดตก) พวกท่านยังเอารัดเอาเปรียบ

ไม่พอหรือ?"

เพิ่งขาดคำ ชุ่มเสียงที่อาลี้เฝ้ารอคอย และดุยเมี่ยนึกห่วงใย แฝงนั้นพลันดังว่า

"นิ่วเล่าตั่ว (อันดับหนึ่งบิดจับ) ท่านยอมรับชะดากรรม ปล่อยให้เตียกผ่าย (หน่วยพลัดตก) เรารับช่วงแทนเถอะ"

ห่วงเวลานั้น เจี่ยไท้ซือถูกอาลี้เร่งรัดให้ปักเข็มที่หกต่อดุยเมี่ย

ชุ่มเสียงนั้นพอกล่าวจบ ก็ปรากฏผู้คนยี่สิบกว่าคน "พลัดตก" เข้ามาแล้ว

พวกมันไม่ได้โถมเข้ามา และไม่ได้พุ่งปราดเข้ามา หากแต่พลัดตกเข้ามา

ทางหนึ่ง "พลัดตก" ทางหนึ่งจู่โจมกระบี่

ทุกกระบี่จู่โจมใส่ร่างท่อนล่าง เป็นกระบี่ที่ดุดัน สภาวะจู่โจมที่ดุดันยิ่งกว่า

ดุยเมี่ยพบเห็นแต่แรกว่า ผู้มาไม่เพียงเป็นมือสังหารหน่วยบิดจับจำนวนสิบเก้าคน ยังมีผู้คนอีกขบวนหนึ่ง ชุ่มรอโอกาสเคลื่อนไหว

พวกมันไม่ได้ลงมือ อาจบางทีเพราะช่วงชิงความดีความชอบ อาจบางทีเพราะความขัดแย้งภายในสำนัก อาจบางทีเพราะรอคอยโอกาสจวบจนบัดนี้ พวกมันค่อยปรากฏกายลงมือ

พวกมันนอนลงมือ บนพื้นเต็มไปด้วยประกายกระบี่พลุ่งพล่านด้วยพลังกระบี่

พวกมันพอลงมือ ยี่จ้วงจื้อกับล้งจี้อิดที่ความจริงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ เริ่มกันแรงขึ้นมา

ยีจ้วงจื้อแม้มีตัวเบาเลิศล้ำ มีท่าร่างรวดเร็ว แต่ก็ไม่อาจลอยตัวอยู่โดยที่เท้าไม่แตะสัมผัสพื้นตลอดเวลา

ล้งจี้อิดก็ไม่มีเวลาใช้ดาบเคียวแด่งเล็บนิ้วของตัวเองอีก

ดาบของมันวุ่นวาย ตัวมันก็เข้าร่วมวงต่อสู้

...ขอเพียงคนของหน่วยพลัดดกเข่นฆ่าเข้ามาได้ดุยเมี่ยที่นอนอยู่บนพื้นก็คับขันอันตรายแล้ว

...ขอเพียงอาลี้แบ่งแยกสมาธิไปจัดการกับศัตรู ดุยเมี่ยก็มีอันตรายเช่นกัน ทั้งนี้เพราะเจี่ยไท้ซือเป็นอสรพิษที่สามารถฉกกัดคนได้ทุกเมื่อ

แด่ที่ดุยเมี่ยวิดกกังวล ยังไม่เพียงนี้เท่านั้น

มือสังหารหน่วยพลัดดกที่เข่นฆ่าเข้ามายี่สิบสองคน บวกกับมือสังหารหน่วยบิดจับที่เหลืออยู่ห้าคน ยังมีเจี่ยไท้ซือ รวมทั้งสิ้นยี่สิบแปดคน ในยี่สิบแปดคนนี้ ขอเพียงมีผู้ใดผู้หนึ่งรอดชีวิดออกไปศักดิ์ศรีแท้จริงของเขาด้องถูกเปิดโปง

ผู้คนยี่สิบแปดคนมิใช่จำนวนเล็กน้อย สถานที่เกิดการต่อสู้เป็นบ้านแฝงวสันต์ การต่อสู้ยิ่งยืดเยื้อยาวนาน ผู้คนที่หนุนเนื่องมาช่วยเหลือเจี่ยไท้ซือยิ่งมากขึ้น

หากเป็นเช่นนี้สืบไป สถานะของพรรคสามคน เป็นที่น่าวิตกมากแล้ว

ดุยเมี่ยคิดร้องบอกให้อาลี้และพวกรีบหนี

เขาฟื้นฟูพลังลมปราณมาอีดหนึ่งแล้ว

ประจวบกับยามนั้นเจียได้ซือฝังเข็มที่แปดต่อเขาแล้ว

เจี่ยไท้ซือไม่กล้าไม่ฝังเข็ม ทั้งนี้เพราะอาลี้บีบจมูกมัน ทำให้มันอ้าปากขึ้น จากนั้นยัดสิ่งของใดเข้าปากมัน เจี่ยไท้ซือรู้สึกลำไส้ร้อนลวก

ที่นมา ได้ยินอาลี้กล่าวว่า

"ท่านรักษามันทุเลา เราค่อยมอบยาขจัดแก่ท่าน"

ยอดฝีมือชั้นต่ำที่สามผู้นี้ รู้จักใช้ฝีมือชั้นต่ำที่สาม จัดการกับคนที่นต่ำที่สามจริง ๆ

แต่เรื่องราวที่ดุยเมี่ยห่วงใยอย่างแท้จริง ยังไม่เพียงนี้เท่านั้น

ในพรรคสามคน นับยี่จ้วงจื้อฉลาดปราดเปรื่องที่สุด

มันก็ทราบว่า ยามอยู่ในหมู่ดึกสักการะฟ้า ยิ่งรวบรัดเผด็จศึกยิ่งดี ไม่เช่นนั้นต่อให้มีความสามารถสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจจากไปได้

ดังนั้นมันคิดชักนำวงต่อส้ออกมายังนอกห้อง หนึ่งนั้นให้อาลี้ภายในห้องเร่งรีบรักษาดุยเมี่ยจนทุเลา สอง ให้อาลี้หาโอกาสแบกดุยเมี่ยออกไป เมื่อปราศจากเครื่องถ่วงนี้ พวกมันจะได้ถอนกำลังจากไป

มันสู้พลางล่าถอยพลาง แต่มือสังหารหน่วยพลัดตกใช้กระบี่ในท่านอน ก็ยากรับมืออยู่แล้ว ยังมีมือสังหารหน่วยบิดจับใช้กระบี่อย่างกระบิดกระบวน ยิ่งยากรับมือได้

ทันใด ใต้เท้ามันสะดุดคราหนึ่ง

ใต้เท้ามันไม่มีสิ่งของใดชัด ๆ แต่พอเหยียบย่างออกไป ก็ถอนกลับมาไม่ได้

พริบตานั้น ยี่จ้วงจื้อถูกผู้คนจับกดล้มลง

มันพอล้มลง ค่อยพบว่าเท้าช้ายตัวเองเหยียบไปในกระโถนเสมหะใบหนึ่ง

ขณะที่ยี่จ้วงจื้อสะดุดล้มลง ดาบเคียวของลังจี้อิดก็กรีดเป็นประกายรุ้งสายหนึ่ง ปลิดศีรษะของมือสังหารหน่วยพลัดตกผู้หนึ่งหลุดจากบ่า ค้ดรุดไปช่วยเหลือยี่จ้วงจื้อ

พลันได้ยินเสียงถ่มเสมหะคำหนึ่ง น้ำเลือดลำนั้นพลันแยกออกมาเป็นเส้นสายหนึ่ง ฉีดพุ่งใส่ใบหน้าลังจี้อิด

ลังจี้อิดยกดาบเคียวปิดสกัดทันเวลา จนบุปผาโลหิตกระเซ็นช่านก้อนเลือดถูกปัดกระจาย แต่น้ำเลือดกระเซ็นใส่ใบหน้า รู้สึกปวดแปลบครั้งแล้วครั้งเล่า

ลังจี้อิดคลำถูกเข็มทิ่มใส่ใบหน้ายี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดเข็ม

หลังอาการปวดแปลบแสบร้อน อย่างน้อยมีกระบี่เจ็ดเล่มแทงถูกจุดสำคัญของมัน

อาลี้พอเห็นเช่นนั้น พลันหยิบฉวยกระบี่เล่มหนึ่งขึ้นจากพื้น จ่อกระบี่ใส่เจี่ยไท้ซือ ตวาดว่า

"รีบฝังเข็ม"

เจี่ยไท้ซือฝังเข็มที่สิบต่อตุยเมี่ย

มันไม่กล้าเล่นลวดลาย

....พยัคฆ์คับขันกระโดดกำแพง คนร้อนรุ่มคลุ้มคลั่งก็จะฆ่าคน

....อย่าว่าแต่เอี้ยมึ่งจู้ (ผู้ดูแลหมู่ตึกแช่เอี้ย) มาแล้ว ต่อให้รักษาตุยเมี่ยทุเลา ตุยเมี่ยก็ไม่อาจหนีเอาชีวิตรอดได้

ลังจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อล้วนถูกคร่ากุม มือสังหารหน่วยบีบจับห้าคน

และมือสังหารหน่วยพลัดตกยี่สิบเอ็ดคนพากันหยุดมือ

แต่เจ้าของกระโถนเสมหะไม่ได้จู่โจมลงมือ

ถึงกับไม่ได้ปรากฏกาย

กลับมีผู้คนหลายคน แสดงตนขึ้น

เป็นผู้คนห้าคน

คนหนึ่งถือดาบ คนหนึ่งกระชับขวาน คนหนึ่งยึดถือสิ่ว คนหนึ่งหยิบฉวยบรรทัด คนหนึ่งยึดจับเลื่อย พวกมันพอแสดงตน ก็รื้อห้องหับรื้อกำแพง

เพียงชั่วขณะ บ้านทั้งหลังถูกรื้อทำลายจนหมดสิ้น ปรากฏอยู่ใต้แสงจันทร์เยียบเย็นโดยสิ้นเชิง

ผู้ที่สามารถรื้อทำลายบ้านช่องอย่างรวดเร็วราวกับไม่เคยมีบ้านหลังนี้อยู่ที่นี้มาก่อน ย่อมเป็นห้าดุร้ายใหญ่แห่งตระกูลปัง

หลังจากที่รื้อถอนบ้านช่องโดยสิ้นเชิง คนในห้องย่อมเปิดเผยร่องรอยออกมา แต่ผู้คนเบื้องนอกก็ไม่สามารถหลบซ่อนตัวอีกต่อไปเช่นกัน

ดุลาการเย็นเอี้ยกังที่แย้มยิ้มราวกับหัวสุนัขที่ถูกปิ้งย่างจนสุก ยืนมือไพล่หลังอยู่เบื้องนอกเอง

ยามนั้น เจียไท้ชือฝังเข็มที่สิบเอ็ดต่อดุยเมียแล้ว

ดุลาการเย็นเอี้ยกังสวมชุดขาวสีเหา ซึ่งซักฟอกจนขาวใบหน้ามันขาวราวกระดาษแผ่นหนึ่ง นิ้วมือขาวยิ่งกว่า

คล้ายดินสอพองสิบแท่ง

แต่ริมฝีปากของมันแดงยิ่ง

ขณะที่ยิ้มสามารถเห็นเพดานปากและลิ้นของมันล้วนเป็นสีแดงสด คล้ายเพิ่งดูดเลือดของผู้ใดมา

องคาพยพบนใบหน้ามันเล็กยิ่ง และน้อยยิ่งคล้ายกับจิตรกรผู้หนึ่งนึกรังเกียจเดียดฉันท์ตัวละครผู้นี้ เพียงขีดวาดไม่กี่เส้น แต่โหนกแก้มของมันกว้างขวางยิ่ง ขณะกล่าววาจาและยามยิ้ม คล้ายเหงือกปลาขยับกระพือก็ปาน

สีหน้าที่ให้ความรู้สึกแก่ผู้คนอย่างลึกซึ้งของใบหน้านี้คือรอยยิ้ม

ยิ้มอย่างฉ้อฉลถึงกระดูก

เอี้ยกังทางหนึ่งยิ้ม ทางหนึ่งกล่าวว่า

"เจี่ยไท้ซือ ท่านร้ายกาจจริงๆ สิบสามเข็มที่สามารถปักใส่ในคราเดียว ท่านกลับยืดเย้อถึงตอนนี้"

กระบี่ในมืออาลี้บังเกิดเสียงดังอึงอล คล้ายกับสุนัขดุที่หลุดจากการบังคับตัวหนึ่ง แต่ถูกอาลี้บีบเค้นเอาไว้

มันคิดฆ่าเจี่ยไท้ซือ นับว่าง่ายดายดุจพลิกฝ่ามือ แต่มันไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมฆ่าผู้สูงอายุที่ไม่รู้จักวิชาฝีมือคนหนึ่ง

ตุยเมี่ยพลันยกมือผลักไสเจี่ยไท้ซือออกห่าง

เขากลับฝังเข็มให้แก่ตัวเองสี่เล่ม

ที่แท้ตุยเมี่ยก็เรียนรู้หลักการแพทย์ เมื่อครู่จดจำตำแหน่งที่เจี่ยไท้ซือฝังเข็ม คำนวณวิถีทางออกได้พอเห็นสถานการณ์เลวร้าย ก็ไม่รอให้เจี่ยไท้ซือถ่วงเวลาต่อไป ชิงฝังเข็มให้แก่ตัวเอง

เอี้ยกังกลับงงงันวูบ จากนั้นหัวรุ่อคักคักกล่าวว่า

"ท่านสามารถขจัดฤทธิ์ยา จะมีประโยชน์ใด? พละกำลังของท่านยังไม่ฟื้นฟู ท่านเป็นคู่มือของเราหรือ? พวกเราในที่นี้มีผู้คนมากมายปานนี้ ท่านฆ่าได้หรือ? ขอเพียงมีคนผู้หนึ่งหนีรอดได้ ได้เจียงกุนจะปล่อยปละละเว้นท่านหรือ? คนของท่านยังตกอยู่ในเงื้อมมือเราท่านช่วยเหลือได้หรือ?"

ดุยเมี่ยแค่นเสียงหนักๆ ปลดน้ำเต้าสุราที่แขวนอยู่ข้างเอวออก เปิดจุกดื่มสุรา

เขาคิดใช้ฤทธิ์สุราเร่งเร้าพลัง รีดเร้นพิษที่หลงเหลือของสิบสาม-แต้มออกมาให้หมดสิ้น

เอี้ยกังย่อมสังเกตข้อนี้ออก ดังนั้นถามว่า

"คราครั้งนี้เป็นท่านถ่วงเวลากระมัง?"

ดุยเมี่ยย้อนถามเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าใช่ถามท่านหรือไม่ว่า ท่านกำลังยิ้มอย่างชั่วช้า?"

เอี้ยกังกล่าวว่า

"ท่านไม่ถามเรา เรากลับคิดถามท่าน คำ "แช" ทั้งสามคำในอุ้ยแชแชแช รำลึกถึงอันใด?"

ดุยเมี่ยงงงวับ ชั่วครู่ค่อยตอบว่า

"รำลึกถึงปิงเด็งเด็งเด็ง"

จากนั้นย้อนถามว่า

"ผู้วิเศษ สืบตระกูล ทอดไพศาล ปณิธานใหญ่ อยู่ทุกแห่งหนทางไหน ทิศทางใด?"

เอี้ยกังกล่าวตอบโดยไม่หยุดยั้งรั้งรอว่า

"ต่ำใต้ฟ้า ไม่มีขอบเขต ผู้คนไหน ชนชั้นใด ไม่ล่วงรู้ไกล จักเอ่ยขาน ท่านท่องทะยาน"

ดุยเมี่ยอุทานดังอาคำหนึ่ง ค่อยกล่าวว่า

"เราท่านคืนนี้ไม่ตายไม่เลิกรา ไม่เข่นฆ่าไม่สิ้นสุด"

เอี้ยกังตอบรับว่า

"ใช่แล้ว ดูว่าผู้ใดมีชีวิตรอดสืบไป?"

เสียงขาดคำ ทั้งสองก็ลงมือ

พริบตานั้น ห้าดุร้ายใหญ่แห่งตระกูลปังกลับกลายเป็นคนตายห้าคน

พวกมันตายในเงื้อมมือเอี้ยกัง ขอเพียงถูกมันกระทบถูกคราหนึ่งก็สูญเสียพลังชีวิต จบสิ้นชีวัน

ขณะเดียวกัน ดุยเมี่ยตวัดเท้าเตะออก เตะทั้งสิ้นสี่เท้า

ทุกเท้าเตะมือสังหารคนหนึ่งล้มลง ช่วยเหลือชิงตัวล้งจี้อิดกับยี่จ้วงจื้อที่ถูกคร่ากุมกลับคืนมา

มือสังหารที่หลงเหลือยี่สิบสามคน ล้วนเบิกตาค้าง

อย่าว่าแต่พวกมัน แม้แต่อาลี้ ลังจี้อิดและยี่จ้วงจื้อก็ปากอ้าตาค้าง

พี่ใหญ่ของหน่วยบิดจับ และพี่ใหญ่ของหน่วยพลัดตกเห็นผิดท่าก็ส่งสัญญาณคำหนึ่ง แตกฮือหลบหนีไป

มือสังหารยี่สิบสามคน นอกจากพี่ใหญ่ทั้งสองหน่วยแล้ว แบ่งกำลังเป็นแปดกลุ่ม กลุ่มละสามคนแยกย้ายไปแปดทิศทาง

เอี้ยกังกับดุยเมี่ยสบตากันอย่างรวดเร็วแวบหนึ่ง เป็นความหมายว่า

"ไม่อาจปล่อยให้พวกมันหลบหนีกลับไป"

ทั้งสองไล่ติดตามไปอย่างเร่งร้อน

คนๆหนึ่งรับผิดชอบสี่ทิศทาง ติดตามผู้คนสี่กลุ่ม

รอจนตุยเมี่ยกับเอี้ยกังแยกย้ายออกไล่ล่าฆ่า อาลี้ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง มองดูเจี่ยไท้ซือที่ตัวสั่นงันงก กล่าวอย่างลังเลว่า

"ฆ่าคนต้องปิดปาก เฒ่าผู้นี้เจ้าเล่ห์เพทุบายไม่อาจปล่อยให้มันมีชีวิตอยู่"

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ยังไม่อาจลงมือด้วยอำมหิต

ล้งจี้อิดยังมึนงงสงสัย กล่าวอีกว่า

"ที่แท้เป็นเรื่องราวใด? พวกมันเป็นสุนัขกัดสุนัขหรือว่าภูตผีโจมตีภูตผี? เอี้ยกังที่แท้ดีงามหรือชั่วร้าย"

ยี่จ้วงจื๊อกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"มันดีงามหรือชั่วร้าย เราไม่ทราบชัด แต่ทราบว่าคำถามที่มันถามตุยเมี่ย ตุยเมี่ยไม่มีเหตุผลที่ตอบผิดพลาด นี่แสดงว่าเป็นรหัสภายในสำนัก"

"คำถามอันใด?"

"เอี้ยกังถามมันว่า คำ "แช" ทั้งสามคำในอุ้ยแชแชแชรำลึกถึงอันใด? ซึ่งความจริงอุ้ยแชแชแชเป็นซือแป๋ของจูกัวะชิงแช ซึ่งเป็นซือโจ้ว (อาจารย์ของอาจารย์) ของตุยเมี่ย ตุยเมี่ยไม่มีเหตุผลที่ไม่ทราบ คำแชแรกรำลึกถึงปึงเซ็งเฮี้ย แชที่สองรำลึกถึงเช็กเซ้งจือ แชที่สามรำลึกถึงเต็กซอแจ๋เอง"

อาลี้กล่าวเสริมขึ้น

“นั่นก็ใช่แล้ว ชั้นต่ำที่สามเราแตกฉานการใช้รหัสลับ พวกท่านลองนึกดู ในข้อความที่ตุยเมียย้อนถามเอ้ยกัง หากดึงคำใดคำหนึ่งในประโยคหนึ่งมา ไยมิใช่เป็นข้อความ “ผู้สืบทอดปณิธานอยู่หนใด” ส่วนข้อความที่เอ้ยกังตอบคำถามของตุยเมีย หากดึงคำพูดจากในประโยคมามิใช่เป็นคำ “ต่ำใดไม่มีผู้ใดไม่รู้จักท่าน” หรอกหรือ?”

ล้งจี้อิดพึมพำว่า

“อย่างนั้นเอ้ยกังที่แท้เป็นใคร?” มันกับตุยเมียที่แท้มีความสัมพันธ์อันใด?”

อาลี้เหลือกตาขึ้นกล่าวว่า

“ท่านถามเรา เราถามผู้ใด?”

ล้งจี้อิดได้แต่มองดูยี่จ้วงจื้อ ยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า

“หากเราทราบแต่แรก ก็ไม่เหยียบเท้าไปในกระโถนเสมหะแล้ว”

ได้ยินชุ่มเสียงหนึ่งหัวร่อเบาๆกล่าวเสริมขึ้น

“อย่าว่าแต่พวกท่านไม่ทราบ แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ”

คนกล่าววาจาคือตุยเมีย

...เขากลับมาแล้ว

ผู้คนอีกคนหนึ่งกล่าวเสริมขึ้น

“เราเป็นสหายของสหายท่าน ทั้งเป็นแนวร่วมในสมรภูมิ และเป็นผู้มีปณิธานพ้องต้องกัน สหายที่แท้จริงก็เฉกเช่นกับศัตรูที่แท้จริงต้องถึงยามคับขันเป็นตายค่อยปรากฏขึ้น และมีแต่เวลานั้นค่อยแยกแยะออกได้”

คนกล่าววาจาคือเอี้ยกัง

...มันก็กลับมาแล้ว

ดุยเมี่ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เมื่อถึงยามคับขันเป็นตาย ท่านกลับช่วยเหลือข้าพเจ้า หากมิใช่เป็นเพราะคุณธรรมธัมมะ คงไม่มีคำอธิบายที่สมเหตุผลแล้ว"

เอี้ยกังกลับกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ซึ่งความจริงคนที่ชมชอบท่านย่อมช่วยเหลือท่าน คนที่เคียดแค้นท่านย่อมคิดร้ายต่อท่าน ความรู้เช่นนี้ได้แต่เรียนรู้ด้วยจิตสำนึก ไม่อาจบอกกล่าวเข้าใจได้

ทั้งสองกลับมาอย่างรวดเร็วถึงเพียงนั้น ปลอดโปร่งถึงเพียงนั้น ทำให้ผู้คนเข้าใจผิดคิดว่า ทั้งสองเพียงปลีกตัวไปปัสสาวะคราหนึ่ง

แต่โดยข้อเท็จจริง ทั้งสองออกไล่ล่าฆ่ามือสังหารชั้นที่หนึ่งจำนวนยี่สิบสามคน

อาลี้คิดถามคนทั้งสองว่า ตามทันหรือไม่? ตามทันสักกี่คน? หนีรอดไปกี่คน? ผู้ใดตามล่าได้มากกว่า? แต่เอี้ยกังพอกลับมาก็กล่าวว่า

"พวกเรายังมีเรื่องต้องรีบรุดไป"

ใบหน้าของดุยเมี่ยซีดขาวอยู่บ้าง ไม่ทราบเป็นเพราะแสงจันทร์สาดส่อง หรือว่าเพิ่งรีดเร้นพิษสิบสามแต้มออกมา ปากกล่าวถามว่า

"ไปยังแท่นสามหุนครึ่งหรือ?"

เอี้ยกังรับคำคราหนึ่ง ดุยเมี่ยทอดถอนใจ กล่าวว่า

"นี่จึงเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าห่วงใยกังวลที่สุด"

อาลี้ถามอย่างมึนงงสงสัยว่า

"เรื่องอันใด?"

เอี้ยกังกล่าวว่า

"ไม่ทันการณ์แล้ว พวกเราสนทนาพลางบอกเล่าพลาง"

อาลี้กล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"พวกเราสามารถไปด้วยหรือ?"

ยี่จ้วงจื้อกลับกล่าวว่า

"พวกเราไยด้องไปด้วย?"

เอี้ยกังกล่าวว่า

"หากพวกท่านคิดช่วยเหลือแนฮ้วย พร้อมกับสืบสาวคดีเลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ ก็ลองร่วมทาง หากไม่มีความสนใจ ให้เชิญดามสะดวก ระหว่างนี้ได้เจียงกุนพบว่าทุกฝ่ายกำลังเร่งสืบสวนเรื่องของมัน มิหนำซ้ำบัณฑิตส่วนหนึ่งก็บรรลุถึงเมืองหลวง ยื่นหนังสือร้องเรียน ดังนั้นมันอาจละทิ้งเมืองงุ่ยเชี้ย รุดไปสุมหัวรวมกับฉั่วเกี๋ยได้ทุกเวลา เมื่อถึงเวลานั้นฉั่วเกียจะเป็นเช่นพยัคฆ์ติดปีก ยิ่งยากจัดการกว่าเดิม"

ไม่ทันกล่าวจบ ล้งจี้อิด ยี่จ้วงจื้อและอาลี้ล้วนกระเหี้ยนกระหือรือคิดรุดไปในบัดดล

ตุยเมี่ยยังมิขอกรงเกรง กล่าววา

"การไปของพวกเราครั้งนี้ เกรงว่าจะเผชิญหน้ากับได้เจียงกุนโดยตรง หากพวกท่านไม่รุดไป ก็จะรักษาขุมกำลังส่วนหนึ่งไว้...."

ล้งจี้อิดสอดคำขึ้น

"ผู้ใดไม่ให้พวกเราร่วมทาง เท่ากับดูแคลนพวกเราเป็นศัตรูกับเราสาม"

ดุยเมียขณะจะกล่าวกระไร พลันพบว่าเอี้ยกังยื่นมือมาที่เขา

ยามกะทันหันดุยเมียไม่ทราบสมควรหลบเลี่ยง หรือไม่หลบ-เลี่ยงดี

พริบตานั้น มือของเอี้ยกังยื่นมาถึง เคลื่อนไหวดุจสายลม ถอนเข็มทองบนร่างดุยเมียทั้งสิบสามเล่มออกมาใช้ผ้าโพกศีรษะห่อหุ้มไว้ ถิ้มพลางกล่าวว่า

"เข็มเหล่านี้ยังมีประโยชน์"

ขณะกล่าว บังเกิดเสียงพึบพับ ชัดพุ่งเข็มสี่เล่มออกอย่างเร่งร้อน

ดุยเมียชมดูจนงงงันวูบ

เข็มทั้งสามเล่มพุ่งใส่หว่างคิ้วของมือสังหารสี่คน คนทั้งสี่แค่นเสียงคำหนึ่ง สิ้นใจตายไป

คนทั้งสี่นี้เป็นมือสังหารหน่วยพลัดดก ที่ดุยเมียหลังจากรีดเร้นพิษ ก็เดะพวกมันล้มลง ช่วยเหลือชิงตัวยีจ้วงจื้อกับล้งจื้อิดมา เอี้ยกังกลับจำได้ว่า พวกมันเพียงถูกเดะสกัดจุดไว้ หาได้เสียชีวิตไม่

เอี้ยกังพอลงมือปลิดชีวิตผู้คนสี่ชีวิต ยังใช้ผ้าห่อหุ้มมือ หยิบฉวยหนังสือที่ฉาบพิษสิบสามแต้มมาถือไว้ ใช้ผ้าห่อหุ้มหนังสือ ชุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

ดุยเมียไม่อาจหักใจได้ กล่าวว่า

"ไยต้อง...ปลิดชีวิตพวกมัน?"

เอี้ยกังกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ชุยชาเอี้ย (นายที่สามแซ่ชุย) ท่านออกจะมีเมตตาจิตของสตรีไปแล้ว มือสังหารเช่นนี้ไม่อาจปล่อยปละละเว้น พวกเราต่อสู้กับความม

ชั่วร้าย หากไม่ฆ่าทิ้งจะถูกพวกมันเปิดโปงศักดิ์ศรี ดังนั้นการปล่อยปละละเว้นผู้คนมีชีวิตรอด เท่ากับเหยียบกับระเบิดปืนป่ายขึ้นเขา”

ยี่จ้วงจื้อชี้มือไปยังเจี่ยไท้ซือซึ่งแดกดื่นจนอุจจาระ ปัสสาวะเรี่ยราด ถามว่า

“อย่างนั้นมันเล่า?”

เอี้ยกังเหลียวหน้าไป เจี่ยไท้ซือถึงกับแดกดื่นจนขวัญวิญญาณหลุดลอยจากร่าง

เอี้ยกังกล่าวว่า

“มันยังมีประโยชน์ต่อเรา”

ดังนั้นคนทั้งหมดออกเดินทางสู่เห่นสามหุนครึ่ง

ยี่จ้วงจื้อทำหน้าที่แบกเจี่ยไท้ซือซึ่งถูกปิดสกัดจุดอยู่บนหลัง

ระหว่างทาง ตุยเมียกล่าวกับเอี้ยกังว่า

“ข้าพเจ้าได้ยินท่านเอื้อนเอ่ยรหัสออกมา บังเกิดความดื่นดระหนกยิ่ง กล่าวตามความสัตย์ ก่อนหน้านี้ข้าพเจ้าคาดคิดไม่ถึงว่า ท่านเป็นบุคคลที่สี่เจ่ก (ท่านอา) จัดส่งมาประสานงานกับข้าพเจ้า”

“เราความจริงใช่ เราใช่ดลอดมา ท่านปะปนเข้าสังกัดได้เจียงกุน เพื่อจับกุมได้เจียงกุน สดรีอ้วนใหญ่เข้าสู่หมู่ดึกสักการะฟ้า เพื่อประกอบวีรกรรมอมตะ เราหาใช่ไม่ จูก้วะชิงแชมีบุญคุณต่อเรา ได้เจียงกุนกลับฆ่างี่ดี่ (น้องร่วมสาบาน) ของเราเชี่ยวเกี่ยมเจ็งเราต้องทำลายมัน ฆ่ามันเป็นการล้างแค้น ดังนั้นเราไม่จับกุมคน เพียงรอถึงโอกาสเหมาะ จะ

กวาดล้างให้สิ้นซาก เพียงเมื่อครู่ เราก็เข่นฆ่าสังหารผู้คนไปสามสิบกว่าคน”

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง ข้าพเจ้าสมควรได้คิด ฮวยชือเจ้เป็นบุคคลที่ตั๋วชือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่คนโตของอาจารย์) จัดส่งมา หาใช่บุคคลที่สี่เจ่กใช้ให้มาประสานงานไม่ นี่สมควรมีคนสองคน มิใช่เพียงคนเดียว”

“ดังนั้นฮวยชือเจ้ของท่านฉุดลากเราลงน้ำ ก่อนตายชักชวนเราหลบหนี และสลักชื่อของเราอยู่บนฟันทอง นับว่าทำร้ายเราสาหัสมากแล้ว ดีที่ได้เจียงกุนชาญฉลาดเกินไป ไม่ยอมเชื่อหลักฐานความผิดที่เด่นชัดนี้ ไม่เช่นนั้นเราเองไม่อาจเอาตัวรอด วันนี้คงไม่อาจช่วยเหลือท่านได้”

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีเรื่องหนึ่งไม่เข้าใจ”

“ท่านสามารถถามเรา”

“ท่านได้รับความไว้วางใจจากได้เจียงกุนไยไม่กำจัดฆ่ามันแต่เนิ่นๆ”

เอี้ยกังกล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่ ครอบครัวของเรายังอยู่ในเมืองงุ่ยเซี้ย ถูกคนของได้เจียงกุนเฝ้าจับตาดู ตราบใดที่เรามีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ขอเพียงลงมือล้มเหลว ต่อให้เราหนีรอดได้ ครอบครัวของเราต้องได้รับผลกระทบกระเทือน แต่หากเราไม่นำครอบครัวมา ได้เจียงกุนก็ไม่ไว้วางใจเรา มาตรว่าครอบครัวที่เราทิ้งอยู่ในเมืองงุ่ยเซี้ยล้วนเป็นตัวปลอม แต่จะอย่างไรพวกมันล้วนเป็นญาติมิตรของเรา หากไม่ถึงคราจำเป็น ไม่มีความมั่นใจแน่ใจ เราจะไม่กระทำการโดยผลีผลาม”

"ตอนนี้..."

"เราต้องช่วยเหลือท่าน ไม่มีหนทางเลือกได้ มิหนำซ้ำได้เจียงกุนบังเกิดความตื่นตัว หลังจากฆ่าแนฮ้วย มันอาจเดินทางขึ้นเมืองหลวงหรือซ่อนตัวในยุทธจักร ดังนั้นเรามิอาจเคลื่อนไหวได้ในบัดดล"

ตุยเมี่ยไม่ทราบกล่าวกระไรดี เอี้ยกังกล่าวสืบต่อ

"เรากับเจี่ยไท้ซือถือว่าตรงกันข้าม มันเป็นคนชั่วที่ซื่อสัตย์ เปลือกนอกมันสัตย์ซื่อ เรากลับแสดงความโฉดชั่วออกทางสีหน้า แท้ที่จริงเป็นคนดีที่โฉดชั่ว ยุคสมัยนี้การประพฤติเป็นคนดีไม่อาจมีชีวิตยืนยาว ไม่ได้รับกุศลสนอง คิดเป็นคนดี ต้องโฉดชั่วพอ เราเป็นคนเช่นนี้เอง"

มันกล่าวอีกว่า

"เราช่วยเหลือท่าน เพราะพบเห็นว่า หากจะกำจัดได้เจียงกุนไม่อาจขาดท่าน ยิ่งต้องได้รับความช่วยเหลือจากแนฮ้วย ได้เจียงกุนน่ากลัวไปแล้ว เราใกล้ชิดมันปานนั้น จนบัดนี้ยังหยั่งความตื้นลึกหนาบางของมันไม่ออก แต่เราก็ใช้ให้คนสนิท หลอกลวงบุตรภรรยามันไปยังแท่นสามหุนครึ่ง หากการต่อสู้เพลี่ยงพล้ำเรายังสามารถใช้คนเหล่านั้นเป็นเครื่องข่มขู่"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"ตอนนี้พวกเราจะไปช่วยเหลือแนฮ้วยหรือ?"

"ใช่แล้ว เมื่อครู่ท่านทราบได้อย่างไรว่า ตอนนี้พวกเราจะรุดไปช่วยเหลือแนฮ้วย?"

"รวบรัดยิ่ง ได้เจียงกุนบอกว่าจัดส่งมือสังหารทั้งสิบห้าหน่วยไปยังแท่นสามหุนครึ่ง เพื่อจู่โจมสังหารพรรคสามคน แต่พรรคสามคน

ส่วนมายังหมู่ดึกสักการะฟ้า มิหนำซ้ำปรากฏมือสังหารสองหน่วยติดตามมา เช่นนี้เป็นว่า แผนการฆ่าพรรคสามคนเป็นความจริง ส่วนพรรคสามคนอยู่ที่แท่นสามทุนครึ่งเป็นเรื่องแปลกปลอม แต่ข่าวนี้พอถูกปล่อยออกไป คนที่ร้านอาหารดลอดกาลย่อมต้องแจ้งต่อแนฮ้วย แนฮ้วยเป็นคุณธรรมน้ำมิตร ต้องเร่งรุดไปยังแท่นสามทุนครึ่ง เพื่อช่วยเหลือพรรคสามคน แสดงแน่ชัด เป้าหมายของได้เจียงกุนอยู่ที่ล่อเสือออกจากถ้ำ ล่อลวงสังหารแนฮ้วย ข้าพเจ้าพอเห็นพรรคสามคนปรากฏกายก็วิตกกังวลเรื่องนี้ตลอดมา"

เอี้ยกังผงกศีรษะกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้องทั้งสิ้น ฤทธิ์ยาสิบสามแต้มในร่างกายของท่าน คงสูญสลายไปสักแปดส่วนแล้วกระมัง?"

"ขอบคุณที่ห่วงใย ภายในร่างข้าพเจ้าอย่างมากมีพิษหลงเหลืออยู่ส่วนหนึ่ง"

เอี้ยกังชมเชยว่า

"ท่านมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมจริงๆ ในมือสังหารทั้งสิบสามคน ท่านคร่ากุมไว้สิบสี่คน ทั้งยังปล่อยพลุสัญญาณที่ข้างธารน้ำดก คาดว่าแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตระเตรียมกวาดล้าง ขุมกำลังของได้เจียงกุนกระมัง?"

"แต่ท่านมิเพียงไล่ล่าฆ่ามือสังหารเก้าคน ทั้งยังย้อนกลับไปฆ่าปิดปากมือสังหารที่ถูกข้าพเจ้าปิดสกัดจุดไว้สิบสี่คนจนหมดสิ้น ดังนั้นค่อยกลับมาสายกว่าข้าพเจ้าก้าวหนึ่ง ใช่หรือไม่?"

"พวกเราทำหน้าที่ไส้ศึก ต้องร้ายกว่าคนชั่วร้าย ไม่อาจทิ้งผู้คนรอดชีวิตสืบไป เราเพียงฆ่ามือสังหารสิบสองคน พี่ใหญ่ของหน่วยบิดจับกับพี่ใหญ่หน่วยพลัดดา ยังถูกท่านซ่อนตัวไว้ เราน้อมเตือนท่านฆ่า

พวกมันประเสริฐกว่า”

อาลี้ สังจี้อิดและยี่จ้วงจื้อ รับฟังจนลอบแลบลิ้นด้วยความตระหนก

...คนทั้งสองตามล่ายี่สิบสามมือสังหาร กลับตามล่าจนครบถ้วน

...ดูท่ามีคนจับกุมมือสังหารมากกว่า แต่ก็มีคนปลิดปลงมือสังหารมากกว่า

ขณะจะบรรลุถึงแท่นสามหุนครึ่ง ตุยเมี่ยกล่าวถามเอ้ยกังว่า

“บ่อโบราณที่ตึกหลังของไต้เจียงกุน ที่แท้มีความประหลาดพิกลอันใด?”

“ไม่ทราบ”

“ไม่ทราบ?”

“เนื่องด้วยไม่ทราบ ดังนั้นขณะที่ทำศึกกับไต้เจียงกุน ต้องหาทางห่างจากหมู่ตึกสักการะฟ้า หรือสิ่งนั้นหนึ่งเป็นที่ทำการยอดขุนพล อย่าได้เข้าใจว่าเราใกล้ชิดกับมัน ก็ล่วงรู้ทุกเรื่องราว ท่านก็เป็นคนสนิทของไต้เจียงกุน ท่านทำความเข้าใจกับไต้เจียงกุนมากน้อยเท่าใด?”

ตุยเมี่ยสั่นศีรษะคราหนึ่ง เอ้ยกังกล่าวว่า

“บ่อหลังนั้นอาจเพียงเป็นบ่อธรรมดาบ่อหนึ่ง ไต้เจียงกุนอาจเพียงเป็นคนธรรมดาที่ป่าเถื่อนดุร้ายผู้หนึ่ง ยามจัดการกับบุคคลเช่นไต้เจียงกุน หากคิดเอาชัย ต้องดูเจตนาของฟ้า หวังพึ่งโชคชะตา”

มันถามตุยเมี่ยว่า

“ระหว่างนี้ท่านโชคดีหรือไม่? แนฮ้วยเล่า?”

ตุยเมี่ยตอบคำ “ไม่ทราบ” ทางหนึ่งพุ่งปราดอย่างรวดเร็ว ทาง

หนึ่งแหงนมองจันทร์ ไม่ลืมดื่มสุราหลายอึก ค่อยกล่าวว่า

"แสงจันทร์คืนนี้ดียิ่ง ข้าพเจ้าก่อนตาย หรือสามารถคร่ากุมตัวการร้าย มีจันทร์กระจ่างเช่นนี้ ก็ไม่เสียทีที่เคลื่อนไหวแล้ว"

ค่ำคืนนี้มีจันทร์อย่างแท้จริง

ตอนที่7

สู้ศัตรูรายทาง

ต้นไม้ใหญ่ที่ถูกลมฝนพัดกระหน่ำ ยังไม่ถูกโค่นล้ม
กลับเหี่ยวเฉาตายใต้มดปลวกเล็กๆ

แสงจันทร์สาดส่องศีรษะล้านเลี่ยน

บนศีรษะมันปกคลุมด้วยกลุ่มหมอก แผงสีเขียวอมเทา ไม่ทราบเป็นศีรษะล้านเลี่ยนของมัน สะท้อนสีสันจันทรา หรือว่าแสงจันทร์สะท้อนสีสันบนศีรษะล้านเลี่ยนของมัน

เชาวนนยอดขุนพลสยองขวัญดันขึ้นมา เห็นเชียวเกยมเจงที่ตายแล้ว กล่าวกับมันอย่างนอบน้อมว่า

"ได้เจียงกุน มารดาท่านมีคำพูดคิดกล่าวกับท่าน"

ยอดขุนพลสยองขวัญร่ำร้องในใจ...เห็นผีสางชัด ๆมารดาเสียชีวิตไปสี่สิบเอ็ดปีแล้ว ก่อนตายนางยังสั่งเสียว่า

"เจี๊ยะเท้ายี้ (ก้อนหินน้อย) เจ้าก่อเวรสร้างกรรมมากไปแล้ว ทำ

ไฟมารดาไม่ทันอุ้มหลานก็ต้องจากไป หลังจากที่เราตายแล้ว ให้ฝังเราไว้แม่วัน จากนั้นเคลื่อนย้ายซากศพมารดาออกมา ใช้แส้โบยศพสามร้อยแฟ จะได้ลดทอนบาปกรรมอันสืบเนื่องจากเรากำเนิดเจ้าออกมา"

...มารดาตายแล้ว ขณะที่นางเสียชีวิต เรายังไม่ได้เป็นได้เจียงกุน ห แกนางทราบว่าในที่สุดเราได้เป็นได้เจียงกุนผู้ยิ่งใหญ่ คงไม่กล่าววาจาเช่นนั้นแล้ว

ไม่ว่าอย่างไร ยอดขุนพลสยองขวัญยังติดตามเชี่ยวเกี่ยมเจ็ง เดินผ่านซุ้มประดูหลายหลัง แต่ละหลังยิ่งมายิ่งเล็กลง เมื่อถึงตอนท้ายต้องห่อมเอวค่อยผ่านเข้าไปได้

เมื่อถึงซุ้มประดูหลังสุดท้าย คนถึงกับต้องมุดเข้าไป

จากนนยอดขุนพลสยองขวัญคอยพบเห็นมารดาของมน อาจบางทีเป็นมารดามัน อาจบางทีมิใช่ นางเป็นมารดาของมันอยู่ครึ่งหนึ่ง ตักครึ่งหนึ่งถูกด้มจนเปื่อย ดูไปคลับคล้ายสี้เกาะแอ๋ และดูไปคลับคล้ายเต้งได้จง ซึ่งถูกตัวเองจับดองทั้งเป็น

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันสะดุ้งตื่นขึ้นมา .

ที่แท้เป็นเวลาระหว่างยามจื้อ (เที่ยงคืน) กับยามทิ่ว (สองนาฬิกา) วกาลยังยาวนานนก

ที่แท้เป็นความฝัน

จากนั้นยอดขุนพลสยองขวัญไม่จดจำใส่ใจหลับใหลต่อไป

มันพลันพบเห็นคนผู้หนึ่ง ซึ่งถูกโซ่ตรวนล่ามเท้า อีกปลายหนึ่งของสายโซ่ลากไว้ด้วยหินใหญ่สีแดงก้อนหนึ่ง

คนผู้นี้กำลังใช้ขวานเล่มหนึ่งตัดหางของตัวมันเอง จนหยาดโลหิต

สาดกระจาย

ที่กลางอากาศลอยวนเวียนด้วยสตรีชึ่งมีทรวงอกอวบอัดจำนวนมาก มนุษย์เทพหน้าเขียวที่โดยสารทวิบาทจัตุบาทแปลกประหลาด แต่ละคนทิ่มนิ้วใส่คนที่ดัดหางตัวเอง

พอเพ่งพิจารณาที่แท้คนที่ดัดหางตัวเองอย่างดุดันกลับเป็นมันเอง เพียงแต่ตาบอดข้างหนึ่ง หูแหว่งข้างหนึ่ง หลงเหลือใบหน้าครึ่งซีก

ยอดขุนพลสยองขวัญสะท้านดื่นอีกครา

ดื่นขึ้นมาครู่หนึ่ง ยังรู้สึกว่าหางของตัวเองปวดแปลบปลาบ

แต่มันไม่มีหาง

มันเป็นมนุษย์ ย่อมไม่มีหาง

ยอดขุนพลสยองขวัญระงับสติ ดกลงใจว่าจะนอนต่อ

...คนที่ก่อกรรมทำเข็ญหากคิดเหยียบย่ำมันสมองคราบโลหิตของผู้อื่น มีชีวิตสืบไปด้วยดี ต้องรับประทานอาหารดี นอนหลับอย่างเต็มที่

มีคนว่าไว้ “ในชีวิดไม่กระทำเรื่องผิดมโนธรรม แว่วเสียงเคาะประดูกลางวิกาลไม่หวั่นไหว” ชึ่งความจริง ต่อให้ในชีวิดกระทำเรื่องผิดมโนธรรม แว่วเสียงเคาะประดูกลางวิกาล ยิ่งห้ามมิให้หวั่นไหว

พอหวั่นไหวจะทำร้ายตัวเองก่อน

โลกนี้ไม่แน่ว่าจะมีกรรมสนอง มิหนำซ้ำต่อให้กรรมสนองก็มาสาย หากตัวเองอกสั่นขวัญแขวนไปชั่วชีวิด ก็ไม่คู่ควรแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญหลับใหลต่อไป

คราครั้งนี้มันฝันเห็นเด็กชายผู้หนึ่ง

มันอุ้มเด็กชาย หยอกเย้าอย่างสบายอารมณ์

เด็กชายประพิมประพายคลับคล้ายมัน คาดว่าคงเป็นเลือดเนื้อเฟ้นไขของมัน

เด็กชายหน้าผากกว้างยิ่ง ยามยิ้มน่ารักยิ่ง เผยูเห็นฟันชี่เล็กๆ

ยอดขุนพลสยองขวัญหยอกเย้าไป ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับพ่งมือทำให้เด็กชายร่วงหล่นลง

ร่วงหล่นลงภายในบ่อ

บ่อลึกอย่างยิ่ง

ที่ข้างบ่อมีต้นไม้ต้นหนึ่ง

เป็นต้นไม้โบราณ

ทันใด ต้นไม้โบราณแตกระเบิดออก กิ่งก้านคบไม้หักร่วงหล่นหมดสิ้น โลหิตจำนวนมากทะลักออกมายังมีศีรษะ มือเท้าของเด็กชาย...

มันก้มลงมองดูบ่อลึกบ่อนั้น

ขณะที่มันเพ่งมองลงไป ทั้งกายและใจคล้ายกับจะร่วงหล่นลงสู่ก้นบ่อ

ดีที่ยามนั้นยอดขุนพลสยองขวัญดีนขึ้นมา

มันนึกทบทวนความฝันทั้งสามครั้ง ขบเคี้ยวความฝันทั้งสามครั้งรวมกับขบกัดถั่วยี่สง ได้รับข้อสรุปประการหนึ่ง

นี่มิใช่ลางที่ดีเด็ดขาด

วันเวลาที่ผ่านมา เทพเจ้าปกปักรักษามัน ไม่เช่นนั้นก็ภูตผีอยู่เคียงคู่มัน มันเมื่อฝันถึงสิ่งเหล่านี้คงต้องแฝงคำเตือนอันใด น่าเสียดายที่ยามกะทันหันมันไม่สามารถดีความเข้าใจแต่ก็สร้างความตื่นตัวแก่มันขึ้นมา

ดังนั้นมันตัดสินใจสองประการ

หนึ่ง วันนี้ต้องฆ่าแนฮ้วย

สอง คืนนี้ต้องทำความตกลงกับอูเจ่กเปียง

.....๔.....

รองแม่ทัพชายแดนอูเจ่กเปียงและกองทหารของมัน ประจำการอยู่ที่แก่งหินเลาะเจี๊ยะกี

นับตามตำแหน่ง ยอดขุนพลสยองขวัญเป็นยอดขุนพลชายแดนสูงศักดิ์กว่าอูเจ่กเปียงขั้นหนึ่ง แต่อำนาจการสั่งเคลื่อนกำลังทหารชายแดนอยู่ที่อูเจ่กเปียง

ราชวงศ์เหม็งในตอนนั้นไม่ไว้วางใจกองกำลังท้องถิ่น มีเจตนาดัดทอน เพื่อมิให้ลุกฮือขึ้นแข็งข้อ ดังนั้นตามจุดยุทธศาสตร์ชายแดนเช่นเมืองงุ่ยเชี้ย ซึ่งต้องวางกำลังประจำการ ก็จะมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ที่ไว้วางใจดูแลรับผิดชอบ เช่นยอดขุนพลสยองขวัญซึ่งเป็นสายของมหาเสนาบดีฉั่วเกีย และเพื่อความปลอดภัย ยังจัดส่งแม่ทัพคนสนิทถือป้ายประกาศิตทางทหาร เช่นอูเจ่กเปียงซึ่งเป็นคนของฮ่องเต้

ดังนั้นยอดขุนพลสยองขวัญแม้มีอำนาจฆ่าฟันตามอำเภอใจในเมืองงุ่ยเชี้ย แต่ด้านอำนาจทางทหาร หากไม่มีอูเจ่กเปียงร่วมลงนาม ไม่สามารถเคลื่อนกำลังได้ ด้านเอกสารทางราชการ ก็อยู่ในมือนายทัพเตียพ่วง ถือเป็นการถ่วงดุลอำนาจกัน

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญมิเพียงลอบฝึกไพร่พลทหาร ทั้งยังเป็นหัวหน้าหมู่ตึกสักการะฟ้า เป็นผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ในรัศมีห้าร้อยลี้นี้ ไม่มีผู้ใดกล้าแข็งข้อแม้แต่น้อย

นายทัพเตียพ่วงยังไม่กล้าขัดใจยอดขุนพลสยองขวัญ แต่อูเจ่ก-เปียงมีนิสัยแข็งกร้าว กุมอำนาจทางทหารอยู่ในมือ ดังนั้นยอดขุนพล-สยองขวัญไม่ไปตอแยมัน มันก็น้อยครั้งจะตอแยเรื่องราว

แต่ยามนี้อับจนปัญญาแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญรู้สึกถึงวิกฤตการณ์ ดังนั้นเดินทางไปหาอูเจ่กเปียง

มันพอพบหน้าอูเจ่กเปียง ก็กล่าวว่า

"เล่าอู (คนแซ่อู) เราท่านนับเป็นสหายเก่ากัน"

อูเจ่กเปียงตอบว่า

"ใช่แล้ว มีไมตรีคบหากันยี่สิบห้าปี"

"ไมตรีคบหาไม่อยู่ที่ระยะเวลายาวสั้นหากแต่อยู่ที่รู้ใจหลายปีมานี้เราใช่เคยสร้างความลำบากใจแก่ท่านหรือไม่?"

"ท่านเคย"

ยอดขุนพลสยองขวัญร้องคำ "ท่าน" อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

"ท่านถืออำนาจบาตรใหญ่ มาตรว่าสร้างความลำบากใจแก่ผู้อื่นท่านเองไม่แน่ว่าจะรู้สึกด้ว ได้รับการเกื้อกูลจากท่าน เปรียบกับผู้อื่นท่านนับว่าดีต่อเราเป็นพิเศษอย่างน้อยเราไม่ได้รับความลำบากใจเกินไป"

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

"เล่าอู ท่านยังคงมีนิสัยดื้อรั้นไม่เปลี่ยนแปลง แต่เราทราบว่าที่ท่านกล่าวเป็นความสัตย์ คนมีหลักการก็ประเสริฐ เพียงแต่ท่านยึดมั่นหลักการเกินไป เราให้เกียรติแก่ท่านมากพอแล้ว"

"เราทราบ"

“ท่านทราบก็ประเสริฐ การมาของเราในคืนนี้ คิดขอร้องท่านเรื่องหนึ่ง”

อูเจ่กเปียง กล่าวว่า

“ท่านบอก เราสามารถรับปากได้ก็รับปาก”

“เรื่องนี้มีความสำคัญยิ่ง ท่านสามารถรับปากถือเป็นสหายของเราสมกับที่เราให้เกียรติแก่ท่านนานปีหากไม่รับปากเท่ากับเป็นศัตรูของเรา”

“เราทราบดี ผู้ที่เป็นศัตรูกับท่าน ล้วนไม่มีผลบั้นปลายที่ดี”

ยอดขุนพลสยองขวัญ กล่าวว่า

“ท่านทราบก็ประเสริฐ ตอนนี้เฒ่าแซ่จูก้วะคิดช่วงชิงอำนาจหวังให้เสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ต้องโดดเดี่ยว พวกมันทราบว่าเราจงรักภักดีต่อเสี่ยงเอี้ย จึงจัดส่งสุนัขรับใช้สี่คนมา เพื่อกำหนดโทษเรา มือปราบทั้งสี่ถือดีที่มีหยกปราบกลียุคของฮ่องเต้ มีสิทธิ์ประหารแล้วค่อยกราบทูล และเรียกระดมกำลังท้องถิ่น ท่านดู นี่ยังมีกฎหมายบ้านเมืองอีกหรือ แน่นอนเราถือสุจริตเที่ยงธรรม ไม่เคยกระทำเรื่องผิดมโนธรรม พวกมันปรักปรำเราด้วยสาเหตุส่วนตัว แต่หากพวกมันปั้นหลักฐานความผิดขึ้นให้ท่านยกกำลังไปจับกุมเรา ท่านจะทำอย่างไร?”

อูเจ่กเปียงขมวดคิ้วแนบแน่น กล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

“ท่านต้องการให้เราทำอย่างไร?”

“ท่านก็ทราบว่าควรทำอย่างไร พวกมันเป็นผู้ต้องหาฆ่าคน หากท่านทำตามความประสงค์ของพวกมัน เท่ากับร่วมกระทำผิด หากท่านคร่ากุมพวกมัน มิเพียงไม่ขัดพระราชหฤทัยฮ่องเต้ วันหน้าเรายังจะทำ

รายงานถึงเสี่ยงเอี้ย กล่าวยกย่องท่าน ไม่แน่ว่าฮ่องเต้ทรงพอพระทัย โยกย้ายท่านกลับเข้าเมืองหลวง ไม่ต้องทนอัดอั้นตันใจในที่นี้"

อูเจ่กเปียงฝืนยิ้มกล่าวว่า

"หากเราทำตามความประสงค์ของพวกมันเล่า?"

"อย่างนั้นเท่ากับเป็นศัตรูของเรา"

อูเจ่กเปียงกล่าวย้ำคำเดิมว่า

"ผู้ที่เป็นศัตรูกับท่าน ล้วนไม่มีผลสรุปที่ดี"

"ท่านเป็นคนดื้อรั้น แต่ก็เป็นคนชาญฉลาด หลายปีมานี้ เราทราบว่าท่านเฝ้าควบคุมเรา แต่เรายังไม่กำจัดท่าน ทั้งนี้เพราะท่านเป็นคนมีหลักการ แต่ไม่โง่เขลา ดังนั้นท่านเพียงหลบเลี่ยงเรา แต่ไม่เป็นศัตรูกับเรา มิหนำซ้ำท่านไม่กล้าเป็นศัตรูกับเรา"

กล่าวพลางหัวร่อออกมา

อูเจ่กเปียงเปลี่ยนเป็นถามว่า

"บุตรทั้งสองของเราอยู่ในหมู่ตึก ยังเชื่อฟังวาจากระมัง?"

"เชื่อฟังวาจายิ่ง ยังรู้จักวางตัวกว่าบิดาของพวกมันอีก เราให้ความรักต่อพวกมันราวลูกหลาน ท่านวางใจ หากท่านบังเกิดจิตกริ่งเกรงก็สามารถรับตัวพวกมันกลับมา เพียงแต่ท่านประจำการในค่ายทหารเด็กทั้งหลายติดตามอยู่ร่วมกับท่านจะได้รับความลำบาก เราหวังดีต่อท่านจึงใช้ให้ฮูหยินดูแลพวกมันแทนท่าน"

อูเจ่กเปียงนิ่งเงียบงัน ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าว

"เราทราบว่าควรทำอย่างไรแล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อแล้ว

หัวร่อจนฟันในปากและหน้าผากล้านเลี่ยนเป็นประกาย ปากกล่าวว่า

"ท่านเป็นสหายเก่าเราจริงๆ เราเชื่อถือท่าน ท่านกล่าวคำใดเป็นคำนั้นตลอดมา"

อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

"แต่แนฮ้วยยังไม่ตาย มือปราบอีกสามคนจะติดตามมา ขอเพียงเราไม่เห็นหยกปราบกลียุค ไม่เห็นคำสั่ง ไม่ว่าเกิดเรื่องใด เราล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว มิหนำซ้ำตรึงกำลังไม่เคลื่อนไหว"

ยอดขุนพลสยองขวัญยกมือลูบคาง กล่าวว่า

"ไม่ว่ามีมือปราบกี่คน พวกมันไม่อาจมีชีวิตยืนยาว อย่างน้อยแนฮ้วยไม่อาจมีชีวิตรอดจากคืนนี้"

"สี่ยอดมือปราบยากจัดการได้"

"สี่จอมทมิฬยิ่งยากดอแย"

อูเจ่กเปียงส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง

มันพลันเข้าใจแล้ว ดังนั้นไม่กล่าวสืบต่อ

ยอดขุนพลสยองขวัญสัพยอกมันว่า

"ดท่านมีรอยย่นบนใบหน้ามากมายปานนั้น หากไม่เป็นแม่ทัพมิสู้เป็นหลวงจีนทุกรกิริยา บุตรธิดาของท่านอยู่ร่วมกับเราประเสริฐกว่า ไม่เช่นนั้นคงต้องหน้านิ่วคิ้วขมวด นามอูเหล็งกับอูเต้าสมควรเปลี่ยนเป็นแช่โค่ว (ทุกข์) แล้ว"

อูเจ่กเปียงกล่าวว่า

"ในความเห็นมา คนพอถือกำหนดเกิดมาก็ร้องไห้ ตอนตกตาย

เป็นผู้อื่นร้องไห้เพราะท่าน ล้วนแล้วแต่เป็นความทุกข์ เล่งเล่าตั๋ว (อันดับหนึ่งแซ่เล่ง) ท่านก่อการนานปีฆ่าคนไม่น้อย ไม่รู้สึกลำบากใจ ไม่เคยหวั่นไหวมาก่อนหรือ?"

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ท่านคิดบอกว่า เราก่อกรรมทำเข็ญนานปี ไม่อกสั่นขวัญแขวนหรือ ใช่หรือไม่? นี่เป็นเรื่องน่าหัวร่อนัก เราผู้นี้ไม่รู้สึกว่าตัวเองกำลังก่อกรรม ไม่รู้สึกไม่สบายใจ เราเพียงแต่ขจัดเภทภัยให้แก่ราษฎร ผดุงคุณธรรมอันดีงามไว้ บางครั้งก็กระทำเพื่อตัวเองบ้าง จะอย่างไรคนไม่เห็นแก่ตัว ฟ้าดินพิฆาตดับสูญ"

มันหัวร่อด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่อง กล่าวสืบต่อ

"เหล่าตั๋วโง่งมที่เรียกตัวเองเป็นชนชาวธัมมะ เข้าใจว่าพวกเราเมื่อก่อกรรมทำเข็ญ จะกินไม่ได้นอนไม่หลับ ซึ่งความจริง นี่เป็นความผิดอย่างมหันต์ ทั้งนี้เพราะพวกเราถือว่าเป็นฝ่ายถูก ถือว่ากระทำถูกต้อง หากพวกเราไม่สบายใจ จึงไม่มีความยุติธรรมของฟ้าคงเหลืออยู่"

พลางชี้มือไปยังอูเจ่กเปียง กล่าวว่า

"ท่านดู ท่านอายุเยาว์กว่าเรา แต่บนใบหน้ามีรอยย่นมากกว่าเรา ไม่เบิกบานใจกว่าเรา มีความทุกข์มากกว่าเราอีก"

อูเจ่กเปียงทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ท่านสมกับเป็นได้เจียงกุน ชั่วชีวิตนี้เราไม่อาจไล่ตามท่าน"

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เราชมชอบท่านที่สัตย์ซื่อ ไม่ก้าวร้าว ไม่เกินเลย ดังนั้นจึงปล่อยปละละเว้นท่านมายี่สิบห้าปี"

ข่าวคราวที่ยอดชุนพลสยองขวัญส่งกำลังไปกวาดล้างพรรคสามคนที่แท่นสามหุนครึ่ง ล่วงรู้ถึงหูมารดุร้ายโซ่วเนี่ย

มารดุร้ายรีบรุดมาแจ้งต่อเทพทมิฬบู๊ยื่อ เทพทมิฬไม่ขบคิดมากความก็บอกต่อแนฮ้วย

แนฮ้วยพอฟัง กล่าวว่า

"ไม่ได้ อาลี้ ล้งจี้อิด ยี่จ้วงจื้อล้วนเป็นสหายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องส่งข่าวต่อพวกมัน"

เทพทมิฬกล่าวว่า

"แต่ท่านรุดไปเช่นนี้ จะเปิดเผยร่องรอยได้โดยง่าย"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่อาจเห็นการดายโดยไม่ช่วยเหลือ แม้ทราบว่าภูเขามีพยัคฆ์ ก็ต้องล่าพยัคฆ์"

มารดุร้ายกล่าวว่า

"มิสู้ให้พวกเราแจ้งต่อพวกมันแทนท่าน"

"แต่พวกมันไม่แน่ว่าจะเชื่อถือพวกท่าน ผู้คนที่เบื้องนอกยึดถือว่าพวกท่านเป็นคนของไต้เจียงกุน"

เทพทมิฬและมารดุร้ายทราบว่า ไม่อาจเกลี้ยกล่อมกลับกลายแนฮ้วยได้

แนฮ้วยเพียงกล่าวว่า

"พวกเราต้องรุดไปก่อนพวกมัน หากพรรคสามคนหลบหน้าได้ ก็หลบหน้า ไม่แน่ว่าต้องต่อสู้กัน"

เทพทมิฬและมารดุร้ายได้แต่กล่าวว่า

"ตกลง พวกเราไปด้วยกัน"

แนฮ้วยรีบรุดสู่แท่นสามหุนครึ่งตลอดเวลา

อาการบาดเจ็บของเขา คล้ายแปรสภาพเป็นพลังอันยิ่งใหญ่

ชีวิตของเขาคล้ายอาชาที่ถูกตามล่าตัวหนึ่ง

ทั้งไม่อาจล่าถอย ยังต้องโลดตะบึง

มารดุร้ายกลับอัดอั้นจนเป้ากางเกงแทบระเบิดแล้ว

นับแต่ล่วงรู้ข่าวนี้ มันไม่มีโอกาสหยุดยั้งพักผ่อน กระทั่งเวลาปัสสาวะก็ไม่มี ยามนี้ยังติดตามแนฮ้วยออกเดินทาง แทบไม่อาจกลั้นปัสสาวะอีกต่อไป

เทพทมิฬกลับกระหายน้ำ

การวิ่งตะบึงเช่นนี้ แทบทำให้น้ำที่มันดื่มลงไปเมื่อสามปีก่อน ยังถูกขับเป็นเหงื่อออกมา เทพทมิฬความจริงดื่มน้ำมากยิ่ง ยามนี้คล้ายกลับกลายเป็นต้นไม้โบราณที่เผชิญกับความแห้งแล้งมาสามเดือนก็ปาน

แต่แนฮ้วยทั้งไม่กระหายน้ำ และไม่ปวดปัสสาวะ ถึงกับไม่หยุดยั้งชะงักลงเปลี่ยนลมหายใจ

เขาถือการวิ่งตะบึงเป็นความสุข

แนฮ้วยวิ่งทวนลม คล้ายกับแม้แต่เสื้อผ้ายังเป็นส่วนเกิน

กล้ามเนื้อทุกส่วน โครงกระดูกทุกท่อน เส้นประสาททุกเส้น แม้แต่ผมเผ้าทุกเส้น ล้วนมุ่งมั่นจดจ่ออยู่กับการวิ่งตะบึงอย่างสุดกำลัง

คล้ายกับว่าการวิ่งตะบึงเป็นการระบายออกที่ไม่อาจควบคุมรั้งยั้งชนิดหนึ่ง

ก่อนจะถึงแท่นสามหุนครึ่ง ต้องผ่านแก่งหินเลาะเจี้ยะชัว ที่หน้าหมู่บ้านสุยเอ็งซึง มีเพิงน้ำชาเล็กๆแห่งหนึ่ง มาดรว่ามืดค่ำแล้ว ยังมีลูกค้าสองสามคนดื่มชาอยู่

ในที่สุดมารดุร้ายไม่อาจกลั้นสืบไป ร้องเสียงพิกลว่า

"เราจะปัสสาวะ..."

เสียงร้องครั้งนี้นับว่าหยุดร่างตุยเมี่ยไว้วูบหนึ่ง เทพทมิฬฉวยโอกาสกล่าวเสริมว่า

"เราจะดื่มน้ำ"

แนฮ้วยได้แต่รอคอยพวกมัน

....ทั้งหมดมาด้วยกัน เราไม่สะดวกกับการไม่รอคอย

มาดรว่าเขาร้อนรุ่มใจก็ปาน

ร้อนรุ่มใจหมายแจ้งให้สหายของเขาหนีเอาชีวิตรอด

เทพทมิฬตำหนิมารดุร้ายว่า

"วิ่งตะบึงตลอดทาง น้ำในร่างกายถูกเผาผลาญหมดสิ้น ท่านยังมีปัสสาวะหลงเหลืออีก?"

มารดุร้ายสวนคำว่า

"คนดื่มน้ำมีรูปร่างอ้วน ท่านอ้วนพอแล้วเอาแต่ดื่มน้ำ ระวังท้องแตกตาย"

แนฮ้วยพลันรู้สึกคลับคล้ายอยู่บ้าง

....เทพทมิฬกับมารดุร้าย คลับคล้ายคนในพรรคห้าคนอยู่บ้าง

โดยเฉพาะคำโต้ตอบระหว่างพวกมัน

เทพทมิฬกับมารดุร้ายสองชือเฮียตี่คู่นี้ปรกติสุขุมรอบคอบอยู่บ้าง แต่พอทุ่มเถียงขึ้นมา กลับคลับคล้ายคนในพรรคห้าคน ที่พัวพันไม่เลิกรา

...ใช่เป็นไปได้หรือไม่ว่า คนเหล่านี้ทราบว่าตัวเองต้องเผชิญกับผัดรูเข้มแข็ง การต่อสู้ช่วงชิง และตกอยู่ในห้วงความเป็นความตายอยู่ทุกเมือ ดังนั้นพอมีโอกาสก็ผ่อนคลายตัวเอง ถึงกับกล่าวเหลวไหล เพื่อที่ความคับขันไม่ลนลาน?

แนฮ้วยรู้สึกว่า นี่เป็นวิธีการอันประเสริฐสำหรับเดินทางไกล ฝ่ามรรคาคับขัน

นั่นคือการผ่อนคลายจิตใจ

เขารู้สึกว่าตัวเองไม่สมควรดึงเครียดเกินไป ดังนั้นเสาะหาที่นั่งทรุดนั่งลง

หญิงสาวในเพิงน้ำชาที่ใช้ผ้าโพกศีรษะ รินน้ำชาให้แก่เขาถ้วยหนึ่ง

แนฮ้วยมือถือถ้วยชา มองดูเมฆขาวที่ห่อหุ้มจันทรา นึกถึงคำ “วัฏสงสาร” จากนั้นคิดจิบน้ำชาคำหนึ่ง ค่อยรีบรุดเดินทางไปช่วยเหลือสหาย

เพียงแต่เขาไม่มีบุญวาสนาเช่นนี้

เขามิใช่ดุยเมี่ย

ดุยเมี่ยสามารถดื่มสุราทุกเวลาทุกโอกาส

เขาเป็นแนฮ้วย

...แนฮ้วยที่ถือชีวิตเป็นเช่นอาชาที่ถูกตามล่าตัวหนึ่ง มีแต่โลดตะบึงถ่ายเดียว

เขาขณะจะดื่มน่าชาลงไป พลันรู้สึกถึงภัยอันตราย

เป็นลางการฆ่าฟันชนิดหนึ่ง

แนฮ้วยเป็นเด็กชายที่เติบใหญ่ขึ้นมากลางป่าเขา มีสัญชาตญาณที่ดีนด้วดุจสัตว์ป่าชนิดหนึ่ง

เขายกถ้วยชาขึ้นแตะกับริมฝีปาก แต่ไม่ได้ดื่มลงไป

หญิงสาวในเพิงน้ำชานั้นกล่าวว่า

“นายท่าน น้ำชาเย็นแล้วกระมัง ข้าพเจ้าจะรินถ้วยใหม่ให้แก่ท่าน”

นางรินน้ำชาให้แก่เขาจริง ๆ

นางสาดน้ำชาที่ร้อนกรุ่นทั้งป้านใส่หน้าแนฮ้วย

เสียงฉี่ดังขึ้น น้ำชาพอกระเซ็นใส่ ปรากฏกลุ่มควันที่แฝงกลิ่นเหม็นไหม้พลุ่งขึ้น

แต่แนฮ้วยไม่ได้นั่งอยู่บนม้านั่งแล้ว

เขาบรรลุถึงด้านหลังหญิงสาวนั้น

มือของเขาแตะด้ามกระบี่ ปากถามว่า

“ท่านเป็นใคร?”

หากฝ่ายตรงข้ามมิใช่สตรีนางหนึ่ง กระบี่ของเขาคงเสือกแทงออกแต่แรกแล้ว

หญิงสาวนั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงที่เหยียดหยามว่า

“ท่านใช้กระบี่ ท่านเมื่อฆ่ากอกอ (พี่ชาย) ข้าพเจ้าได้ ย่อมฆ่าข้าพเจ้าได้เช่นกัน”

แนฮ้วยพอฟัง ความคิดต่อสู้พลันสิ้นสูญไป

....ที่แท้เป็นอ้ายฮี้โกวเนี้ย

แนฮ้วยฆ่าแม่ทัพกุหลาบหนู ซึ่งเป็นกอกอของอ้ายฮี้ อ้ายฮี้เห็นกับตาว่าแม่ทัพกุหลาบหนูตายในเงื้อมมือของเขา แต่ไม่ล่วงรู้ด้นสายปลายเหตุ ย่อมคิดล้างแค้นให้แก่กอกอของนาง

แนฮ้วยไม่มีวันลืมเลือนว่า ขณะที่เขาตั้งปณิธานประหารฆ่าแม่ทัพกุหลาบหนู ที่เลวชาติกว่าเดียรัจฉาน ใต้แสงจันทร์เยียบเย็นยังมีใบหน้าที่สวยชิ้งใบหนึ่ง แสดงความรู้สึกเศร้าสลด ลนลาน พลุ่งพล่าน ปวดร้าวและวิงวอนขอร้องเป็นที่น่าเวทนา

ยามนี้ ใบหน้านั้นยังปรากฏอยู่ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น ตลอดทั้งร่างระเหยกลิ่นอายอันบริสุทธิ์ แม้แต่ความแค้นก็เป็นความบริสุทธิ์

แต่นางยังงดงามดุจเดิม

ถึงกับงามสดใสกว่าเดิม

เมื่อเผชิญกับโกวเนี้ยเช่นนี้ แนฮ้วยด้องอับจนปัญญาจริงๆ

แนฮ้วยยังพบเห็นแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะมกปู่ได้ มาดรว่ามันสวมหมวกเล้ยหรุบหน้าก็ตาม

ดูท่าแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะไม่ได้จงรักภักดีต่อยอดขุนพลสยองขวัญหากแด่จงรักภักดีต่อแม่ทัพกุหลาบหนู หลังจากที่แม่ทัพกุหลาบหนูเสียชีวิต มันทุ่มเทจิดใจทั้งหมดอยู่ที่อ้ายฮี้โกวเนี้ย

อ้ายฮี้หันควับไปยังแนฮ้วย เชิดหน้ายืดอกุ กล่าวโดยปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึงว่า

“ท่านฆ่าข้าพเจ้าเถอะ เป็นไร ท่านไม่กล้าลงมือ”

ดุยเมี่ยถอยกายไปหนึ่งก้าว

ทันใด เขาเลื่อนมือเตะด้ามกระบี่อีกครา

ที่ด้านหลังของเขามีรังสีการฆ่าฟันที่คล้ายถ่านไฟลุกโชนชนิดหนึ่ง เทพทมิฬกับมารดุร้ายเห็นสตรีนางนี้ลอบทำร้ายแนฮ้วย ยังเข้าใจว่าเป็นคนของยอดขุนพลสยองขวัญพอเห็นอ้ายฮี้ยืดอกรับความตายพากันกล่าวว่า

"ช่างงดงามน่าดูนัก"

"เป็นทรวงอกแรกดูมคู่หนึ่ง"

แนฮ้วยพลันรู้สึกว่า รังสีการฆ่าฟันที่ด้านหลังรุนแรงกว่าเดิม เป็นรังสีการฆ่าฟันที่คล้ายเหล็กเผาไฟจนแดง

ยามนั้นเทพทมิฬกำลังกล่าวว่า

"ท่านอย่าได้เข้าใจว่าท่านเป็นสตรี พวกเราก็ไม่กล้าฆ่าท่าน"

มารดุร้ายก็กล่าวว่า

"แนฮ้วยไม่กล้าฆ่า เราจึงไม่เกรงอกเกรงใจ..."

แนฮ้วยไม่อาจเหลียวหน้ากลับไป

รังสีการฆ่าฟันนั้นรุนแรงเกินไป หากเหลียวหน้าไป ก็ต้องใช้กระบี่ตีโต้

...นั่นเป็นรังสีการฆ่าฟันที่ละลายเหล็กโลหะชนิดหนึ่ง

ทันใด แนฮ้วยผลักมือขวาเกี่ยวเท้าขวา กระแทกเทพทมิฬกับมารดุร้ายพ้นห่าง คนยังไม่เหลียวหน้ากลับ กระบี่ของฝ่ายตรงข้ามก็จ่อคุกคามถึงกระดูกสันหลังแล้ว

แนฮ้วยชักกระบี่ด้วยมือซ้าย ตีโต้ไปหนึ่งกระบี่ จากนั้นกดลงหนึ่ง

กระบี่

เสียงเปรื่องเปรื่องดังขึ้น เมื่อหักล้างกันสองกระบี่

สะเก็ดไฟแลบกระจายในบัดดล

คนที่หักล้างกระบี่กันทั้งสอง ล้วนทราบว่าเผชิญศัตรูเข็มแข็ง พากันรั้งกระบี่กลับคืน

คนที่หักล้างกระบี่กับแนฮ้วย เป็นบุรุษหนุ่มคิ้วเรียวจรดจอน ใบหน้าขาวจนน่าตระหนก ฝักกระบี่ที่หว่างเอวยังห่อหุ้มกำมะหยี่ไว้อย่างพิถีพิถัน

มันสวมชุดดำรัดกุม คลุมเสื้อคลุมลายดอกแพรวพราย เป็นเหตุให้เงาร่างใต้แสงจันทร์กับแสงไฟ ยังใหญ่โตกว่าตัวมันสามเท่า

เมื่อเพ่งพิจารณา มันเพียงเป็นชายหนุ่มที่เย็นชายิ่ง ซูบผอมยิ่งเดียวดายยิ่ง เมื่อมองดูใหม่ ที่แท้ตัวมันก็ไม่สูงใหญ่ เพียงแต่ยืนอยู่บนเก้าอี้ยามกะทันหันจึงดูไม่ออก .

บุรุษหนุ่มนั้นแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"ท่านดูอะไร?"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่รู้จักท่าน"

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้จักท่าน ท่านคือแนฮ้วย"

"ข้าพเจ้าเมื่อไม่รู้จักท่าน ท่านไม่มีเหตุผลที่ฆ่าข้าพเจ้า"

"ขณะที่พยัคฆ์ตะปบกวาง กวางดาวก็ไม่รู้จักพยัคฆ์ร้ายเช่นกัน"

เทพทมิฬกับมารดุร้ายมีชีวิตรอดจากห้วงความตาย เห็นผู้มาชัดตา ร้องโพล่งว่า

"มันคือแนโต่วยี้"

"ทิกุ้งชิ้งม้อ (อสูรกระโปรงเหล็ก) แนโต่วยี้"

แนฮ้วยพอได้ยินชื่อฉายานี้ กลับบังเกิดความอัดอั้นอยู่บ้าง กล่าวว่า

"มันไม่ได้สวมกระโปรง"

เทพทมิฬกล่าวว่า

"นั่นเป็นผ้าคลุมไหล่ของมัน มันหมุนตัวบังคับเสื้อคลุมกระพือพลิ้วใช้เท้าใช้กระบี่ ครอบคลุมศัตรูอยู่ใต้กระโปรง สุดที่จะหลบเลี่ยงได้"

มารดุร้ายกล่าวว่า

"มันยังมีกอกอ (พี่ชาย) ผู้หนึ่ง รับตำแหน่งแม่ทัพในสังกัดโป่ว-จงจือ เรียกว่าชิ้งอาเจียงกุน (แม่ทัพอีกา) แนฮูยี้ สองพี่น้องกดขี่ข่มเหงราษฎร มิใช่ตัวดีอันใด"

แนโต่วยี้กระชากเสียงว่า

"เหลวไหล กอกอเราเป็นกอกอเรา เราเป็นเรา ผู้คนไฉนจดหนี้บัญชีของกอกอใส่ดีดี้"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ตกลง เรื่องของกอกอท่านไม่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า แต่พวกเราไม่มีความแค้นต่อกัน ท่านไฉนคิดฆ่าข้าพเจ้า?"

แนโต่วยี้ไม่ทันตอบคำ อ้ายฮี้ชิงกล่าวว่า

“เขากระทำเพื่อข้าพเจ้า เป็นข้าพเจ้าใช้ให้เขามาฆ่าท่าน”

แนฮ้วยไม่สามารถกล่าวสืบต่อ เทพทมิฬกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

“บุคคลเช่นแนโด่วยี้ก็ขายชีวิตเพื่อผู้คนด้วย”

แนโด่วยี้กล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

“ไม่เพื่อผู้อื่น แด่เพื่อสตรี ข้าพเจ้าลิ้มรสสวาทของนางมาหนึ่งครั้ง ข้าพเจ้าคิดลิ้มรสสวาทจากนางอีกหนึ่งครั้ง ดังนั้นสมควรจ่ายค่าตอบแทนบ้าง”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

“ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าแซ่แน ท่านก็แซ่แน ในพวกเราเพียงมีคนผู้หนึ่งมีชีวิตสืบต่อ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าไม่เรียกว่าแนโด่วยี้”

แนฮ้วยพึมพำว่า

“ดีที่ข้าพเจ้าแซ่แน หากแซ่ลี้หรือแซ่เตีย ข้าพเจ้าคงต้องต่อสู้เสี่ยงชีวิตกับผู้คนทุกวี่วัน”

แนโด่วยี้ดวาดว่า

“แนฮ้วย วันนี้มิใช่ท่านล้มลงก็เป็น...”

เสียงเช้งคราหนึ่ง แนฮ้วยชักกระบี่แล้ว

กระบี่จ่อใส่คอหอยแนโด่วยี้

จากนั้นแนฮ้วยกลาวยาทละคาว่า

“ท่านล้มลง มิใช่ข้าพเจ้า”

ใบหน้าซีดขาวของแนโด่วยี้ดิ้นรนจนแดงฉาน

มันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เปล่งเสียงออกมาว่า

“ข้าพเจ้าไม่ยอมรับนับถือ”

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ท่านไม่ยอมรับนับถือ ข้าพเจ้าจะให้ท่านยอมรับนับถือ"

ขาดคำ รั้งกระบี่กลับจากคอหอยแนโต่วยี้ ปักกระบี่ใส่โต๊ะไม้

ด้ามกระบี่ยังสั่นไหวไม่หยุดยั้ง

ในมือแนฮ้วยปราศจากกระบี่แล้ว

แนโต่วยี้ชักกระบี่ในบัดดล

แนฮ้วยก็ชักกระบี่

ที่เขาชักออกมิใช่กระบี่ของเขาเอง หากแต่เป็นกระบี่ของแนโต่วยี้

ทั้งสองหนึ่งใช้มือซ้าย หนึ่งใช้มือขวา แย่งชิงกันชักกระบี่ ใช้มือที่เหลือหักล้างกันเจ็ดกระบวนท่า

เจ็ดกระบวนท่าให้หลัง แนโต่วยี้พลันชะงักท่วงท่าไว้ ใบหน้าชืดขาวดุจกระดาษ

ลำคอมันถูกปลายกระบี่จ่อไว้อีกครา

เป็นกระบี่ของมันเอง

ยามนั้นทั่วทั้งบริเวณเงียบสงบลง เงียบสงบไร้ซุ่มเสียง

แนฮ้วยถามเสียงเย็นชาว่า

"ท่านยอมรับนับถือหรือไม่?"

แนโต่วยี้สั่นศีรษะ

ต่อให้ลำคอมันถูกกระบี่แหลมคมจ่อใส่ มันยังออกกำลังสั่นศีรษะเป็นเหตุให้ที่ลำคอเพิ่มรอยแผลโลหิตสองสาย

โลหิตไหลซึมออกมา ย้อนชโลมคมกระบี่

แนฮ้วยชัดกระบี่ออก เสียงฉึกเมื่อกระบี่แทงทะลุเสา พู่กระบี่ยังเฟ่นพลิ้วอยู่ใต้จันทร์เย็น

แนฮ้วยเผฺิญหน้ากับแนโด่วยี้ด้วยมือเปล่า

แนโด่วยี้งงงันวูบ

แต่มันเพียงงงงันวูบหนึ่ง จากนั้นกลับกลายเป็นปุยเมฆหย่อมหนึ่ง

เป็นเมฆพลิ้ว

มันหมุนคว้างละลิ่วร่าง เสื้อคลุมที่สวมใส่ก็โบกกระพือขึ้นดุจเมฆหลากสีหย่อมหนึ่ง

ระหว่างที่หมุนคว้าง มันตวัดเท้าเตะออก

แนฮ้วยจับจ้องมองมันแน่วนิ่ง

มองดูเมฆพลิ้วที่ลานตาแน่วนิ่ง จากนั้นพุ่งฝ่ามือออก

นิ้วทั้งห้าของเขาประกบแนบชิด ใช้มือดุจกระบี่

เป็นหัตถ์กระบี่

กระบี่นี้ปิดสกัดปลายเท้าของฝ่ายตรงข้าม เสียงพึบพับเมื่อหัวรองเท้าหนังของแนโด่วยี้ ปรากฏมีตปลายแหลมดีดพุ่งออกมาสองเล่ม แต่ก็ถูกหัตถ์กระบี่ฟันหักไป

แนโด่วยี้ลอยตัวขึ้นดุจเมฆเหิน

มือของแนฮ้วยแผ่พุ่งประกายกระบี่ ไล่ติดตามไป

แนโด่วยี้ ทิ้งตัวลงที่หลังเสา ถอนกระบี่แทงปราดออก

หัตถ์กระบี่ของแนฮ้วยไม่หยุดยั้งชะงัก เสียงเชียะเมื่อแทงทะลุเสาไม่ จ่อกับลูกกระเดือกของแนโด่วยี้

ยามนั้น กระบี่ที่แนโด่วยี้แทงออก ยังห่างจากทรวงอกแนฮ้วย

ประมาณสี่นิ้ว

แนฮ้วยชะงักอิริยาบถไว้

กระบี่ของแนโต่วยี้ก็ไม่ได้แทงสืบต่อ

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ข้าพเจ้าบอกแล้วว่า เป็นท่านล้มลง มิใช่ข้าพเจ้าล้มลง”

แนโต่วยี้เริ่มหลั่งเหงื่อออกมา

มันได้ยินว่าในร่างกายตัวเองคล้ายมีสิ่งใดถูกกระแทกทำลายจนแตกสลายไป

แนฮ้วยถอนมือกลับมาช้าๆ สลัดคราบโลหิตที่แปดเปื้อนที่ปลายนิ้วออกเบาๆกล่าวกับอ้ายฮี้ว่า

“ท่านไม่ต้องเสาะหาผู้คนมาฆ่าข้าพเจ้าแล้ว ผู้ที่สามารถรับปากท่านทำเช่นนี้ ไม่แน่ว่าสามารถฆ่าข้าพเจ้าได้”

อ้ายฮี้ชำเลืองมองแนโต่วยี้ ที่หน้าซีดขาวไร้สีเลือดกล่าวว่า

“มันฆ่าท่านไม่ได้ แต่ย่อมมีคนฆ่าท่านได้”

ได้ยินเสียงขู่คำรามคราหนึ่ง แนโต่วยี้เสือกแทงกระบี่ใส่แนฮ้วย

กระบี่ของมันความจริงห่างจากแนฮ้วยเพียงสี่นิ้ว แนฮ้วยรั้งหัตถ์กระบี่กลับ แต่มันไม่ได้รั้งคมกระบี่กลับคืน

เสียงฉี่คราหนึ่ง กระบี่นี้แทงถูก และแทงเข้าไปแล้ว

แนโต่วยี้โห่ร้องด้วยความยินดีว่า

“ท่านยังแสดงความดุดันหรือ? ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามิใช่ท่านล้มลงก็เป็นข้าพเจ้าล้มลง...”

จากนั้นมันล้มลง

มันหงายร่างล้มลง โดยที่ไม่อาจลุกขึ้นอีก

แนฮ้วยเหลียวหน้ามาซ้าๆ กล่าวว่า

“ท่านกล่าวถูกต้อง ตอนนี้มิใช่ข้าพเจ้าล้มลง หากแต่เป็นท่านล้มลง”

พริบตาก่อนที่กระบี่ของแนโต่วยี้จะแทงใส่กลางหลังของเขา เขาก็ชักฝักกระบี่ที่ข้างเอวของแนโต่วยี้ออกมาสวมสอดคมกระบี่เอาไว้ ทำให้แนโต่วยี้มีความรู้สึกว่า “แทงเข้าไปแล้ว”

จากนั้นแนฮ้วยต่อยฝ่ายตรงข้ามล้มลงในหมัดเดียว

เมื่ออ้ายฮี้มองดูแนโต่วยี้ใหม่ แววตานั้นคล้ายกับปลดผ้ากันเปื้อนที่สกปรกออกผืนหนึ่ง

แม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะผุดลุกขึ้นยืน

ร่างสูงใหญ่ของมันบดบังอ้ายฮี้เอาไว้

ดูจากท่าทีของมัน แสดงว่าดกอยู่ในความพึงพอใจที่ปวดร้าว

สีหน้ามันคล้ายบ่งบอกว่า...ต่อให้เรามิใช่คู่มือของท่าน เราก็จะปกป้องนาง

แนฮ้วยเข้าใจความรู้สึกเช่นนี้

เขาทอดถอนใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

“อ้ายฮี้โกวเนี้ย ข้าพเจ้าฆ่ากอกอท่าน เพราะถูกบีบบังคับ...”

อ้ายฮี้ดัดบทของเขาว่า

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าจะยอมรับคำพูดเช่นนี้ของท่าน?หรือว่ากอกอข้าพเจ้าถูกฆ่าตาย ข้าพเจ้ายังต้องรับฟังศัตรูแจกแจงความผิดของ

เขา? หรือว่าข้าพเจ้าพอฟังคำพูดของท่าน ข้าพเจ้าก็จะยกโทษให้แก่ท่าน? ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีญาติสนิทเพียงคนเดียว มีกอกอเพียงคนเดียว มีแต่เขารักปกป้องข้าพเจ้า ดีต่อข้าพเจ้า ไม่ว่าท่านกล่าวอย่างไร ข้าพเจ้าเห็นกับตาว่าท่านประหารฆ่าเขา ข้าพเจ้าจะไม่ลืมเลือน"

จากนั้นนางจากไป

แม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะดิดตามหลังนางโดยกระชั้นชิด

ก่อนจากไปอ้ายฮี้ทิ้งคำพูดไว้ว่า

"ข้าพเจ้ายังจะเสาะหาคนมาฆ่าท่าน ข้าพเจ้าต้องล้างแค้นให้จงได้"

เทพทมิฬมองจนเงาหลังของอ้ายฮี้ และแม่ทัพเจ็ดฟันศีรษะจากไปไกล ค่อยเหลียวมองแนโต่วยี้ที่นอนทอดกายราวกับดินเหลวกองหนึ่งยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"มัน...ยังไม่ตายกระมัง?"

แนฮ้วยสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวด้วยจิตใจไม่อยู่กับตัวเองว่า

"มันต่ำช้าปานนี้ กลับยึดครองร่างกายของสตรี ถือเป็นค่าตอบแทนของความเคลื่อนไหว ข้าพเจ้าจะทำลายความเชื่อมั่นของมันมิให้มันทำร้ายคนอีก"

กล่าวพลางเปลื้องเสื้อคลุมจากร่างคนที่สูญเสียความคิดต่อสู้นั้นล้อมคาดเอวตัวเองแทน กล่าวกับแนโต่วยี้ว่า

"ของสิ่งนี้กลับมีประโยชน์ ท่านคลุมกายเพื่อความสวยงาม มิสู้ให้ข้าพเจ้าใช้งาน"

มารดุร้ายกลับกล่าวว่า

"นี่อาจไม่ใช่ความผิดของมัน หากว่าโกวเนี้ยนางนั้นยอมพลีกาย

ให้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจทนทานรับความเย้ายวนเช่นนี้ได้”

แนฮ้วยนึกดูรู้สึกมีเหตุผล ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

“กล่าวไปหากมิใช่ข้าพเจ้าฆ่ากอกอของนาง อ้ายฮี้โกวเนี้ยคงไม่เป็งกับเสียสละทุกสิ่ง ตั้งใจล้างแค้นให้จงได้...แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ฆ่ากอกอของนางได้หรือ?”

เทพทมิฬถามว่า

“ตอนนี้เป็นเวลานึกถึงปัญหานี้หรือไม่?”

แนฮ้วยค่อยได้คิด ย้อนถามว่า

“ท่านมิใช่กระหายน้ำหรอกหรือ?”

เทพทมิฬยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราไปยังต้นน้ำที่หลังเขาบรรจุน้ำใส่ถุงหนังเมื่อพกพาถุงหนังติดตัวยังกลัวเดินทางไกลหรือ?”

แนฮ้วยหันไปกล่าวกับมารดุร้ายว่า

“ท่านมิใช่คิดปลดทุกข์เบาหรอกหรือ?”

มารดุร้ายกล่าวว่า

“ขอบคุณที่ห่วงใย ตอนนี้เราตัวเบาราวนางแอ่นแล้ว แต่กลับมีอยู่เรื่องหนึ่ง แนเฮียต้องเปลี่ยนเส้นทางเดิน”

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“หมายความอย่างไร?”

มารดุร้ายกล่าวอย่างระมัดระวังว่า

“เมื่อโกวเนี้ยนางนั้นรู้จักนำกำลังมาซุ่มทำร้ายท่านที่เพิงน้ำซาของหมู่บ้านสุยเอ็งซึง แสดงว่าเรื่องที่ได้เจียงกุนสั่งการให้จู่โจมสังหาร

พรรคสามคนที่แท่นสามหุนครึ่ง ได้แพร่สะบัดออกไปแล้ว พวกนางจึงสามารถรุดมารอคอยท่านในที่นี้ เมื่อมีหน่วยชุ่มที่หนึ่ง ต้องมีหน่วยชุ่มที่สอง พวกเราล้วนไม่ต้องการให้ท่านดิดกับของได้เจียงกุน ในความเห็นเรายังคงให้พวกเราไปหยั่งความดื้นลึกหนาบาง ท่านทิ้งสัญลักษณ์ไว้ ให้พวกเราแสดงต่อพรรคสามคน ท่านไม่จำเป็นต้องพาตัวเสี่ยงอันตรายขอเพียงท่านไม่ร่วมทาง พวกเราทั้งสองก็ปลอดภัยกว่ามากนัก”

เทพทมิฬกล่าวว่า

“เราเห็นด้วย มือปราบก็ถือเหตุผล ดอนนี้พวกเราทั้งสองมีความเห็นตรงกัน ท่านสมควรคล้อยตามความเห็นของพวกเรา”

แท่นสามหุนครึ่งเป็นหินใหญ่ก้อนหนึ่งยื่นสู่ริมหน้าผา ในจำนวนนี้มีอยู่หกส่วนครึ่งที่ฝังอยู่ในดิน ที่เหลือยื่นออกกลางอากาศ

สายลมโชยพัดผ่าน หินใหญ่คล้ายโยกคลอนอยู่บ้าง

บนก้อนหินปกคลุมด้วยดินดำ งอกเงยด้วยต้นไม้ใหญ่หลายต้น เก้าในสิบเหี่ยวเฉาตายแล้ว

ที่ใต้หินใหญ่ ส่วนที่อยู่ดิดกับพื้นดิน มีถ้ำที่เว้าลึกเข้าไปแห่งหนึ่ง

ถ้ำกว้างใหญ่ยิ่ง สามารถรองรับผู้คนนับพันคน

ยามนั้นภายในถ้ำนั่งไว้ด้วยผู้คนสามคน หันหลังให้แก่แสงจันทร์ รูปร่างสูงๆต่ำๆดูไปคล้ายเป็นพรรคสามคน

เทพทมิฬกับมารดุร้ายแฝงกายเข้าไป

คนผอมสูงพลันตื่นตัว ตวาดถามว่า

“ผู้ใด?”

เทพทมิฬปรากฏกายขึ้น กล่าวว่า

“เราได้รับมอบหมายจากแนฮ้วย ให้ส่งข่าวต่อพวกท่าน”

คนผิวคล้ำกล่าวถามว่า

“เราทราบได้อย่างไรว่า พวกท่านได้รับมอบหมายจากแนเล่าตี๋มาจริงๆ?”

มารดุร้ายปรากฏกายขึ้นอีกผู้หนึ่ง พร้อมกับกวัดแกว่งแสดงของสิ่งหนึ่ง กล่าวว่า

“นี่เป็นชีวิตจิตใจของแนฮ้วย ท่านคงเคยพบเห็นมากระทำ?”

คนผิวคล้ำงงงันวูบจึงกล่าว

“หยกปราบกลียุค?”

มารดุร้ายกล่าวว่า

ครานี้ท่านเชื่อแล้วกระมัง?”

เทพทมิฬกล่าวเสริมขึ้น

“แมวที่ท่านเลี้ยงไว้ ยังมีชีวิตอยู่กระมัง?”

คนผิวคล้ำตอบว่า

“ยังกระปรี้กระเปร่าและเชื่องเชื่อปานนั้น”

ศนผอมสูงย้อนถามว่า

“แนฮ้วยใช้พวกท่านมาส่งข่าวอันใด?”

มารดุร้ายกล่าวว่า

“ให้กล่าววาจาหนึ่ง”

คนผอมสูงกับคนผิวคล้ำถามโดยพร้อมเพรียงว่า

“วาจาอันใด?”

ยามนั้นภายในถ้ำพลันบังเกิดเสียงกระแอมเบาๆคำหนึ่ง

เทพทมิฬและมารดุร้ายพากันกล่าวว่า

“มารดาท่านคิดหลอกลวงพวกเรา บรรพบุรุษท่านยี่สิบแปดรุ่นยังไม่มีศักดิ์ศรีคู่ควร”

กล่าวจบ เทพทมิฬและมารดุร้ายลงมือโดยพร้อมเพรียง จากนั้นวิ่งตะบึงหลบหนี

เทพทมิฬและมารดร้าย ย่อมมิใช่โคถึกน้อยที่เพิ่งออกสู่โลกกว้าง

พวกมันสามารถทรยศต่อยอดขุนพลสยองขวัญโดยไม่ถูกพบเห็น ย่อมต้องมีมันสมองที่ปราดเปรียว

หยกปราบกลียุคที่พวกมันแสดงออกมา ย่อมเป็นของปลอม

พรรคสามคนเคยเห็นหยกปราบกลียุค โดยเฉพาะอาลี้เคยลักล้วงหยกปราบกลียุค ไม่มีเหตุผลที่จดจำไม่ออก

อย่าว่าแต่อาลี้ไม่ได้เลี้ยงแมว

ที่มันเลี้ยงเป็นสุนัขน้อยนามปาปา

ผลการทดสอบเช่นนี้ ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนกระจ่างชัดแล้ว

คนในถ้ำมิใช่พรรคสามคน

นี่เป็นกลลวงประการหนึ่ง

ดังนั้นเทพทมิฬ มารดุร้ายถอนตัวหลบหนีในบัดดล
ก่อนที่จะถอนตัวหลบหนี พวกมันล้วนจู่โจมลงมือ
เทพทมิฬใช้ดาบ มารดุร้ายใช้กระบี่
ดาบเทพทมิฬเบาบางดุจดาบกระดาษ กระบี่มารดุร้ายเล็กเรียว
ดุงกระบี่เส้นผม
แสดงแน่ชัด นามของดาบกระบี่นี้ ไม่รับกับรูปโฉมของมันยิ่ง
พริบดานั้น เทพทมิฬอย่างน้อยชัดพุ่งดาบเทพทมิฬออกยี่สิบเอ็ด
เล่ม
มารดุร้ายก็ชัดกระบี่มารดุร้ายออกสิบหกเล่ม
ปฏิกิริยาของพวกมันมิอาจบอกว่าไม่รวดเร็ว ยิ่งไม่อาจบอกว่าไม่
เผดร้อนดุร้ายพอ
น่าเสียดายที่คู่มือของพวกมันไม่รวบรัดธรรมดา
คนในถ้ำทั้งสามเป็นมือสังหารของยอดขุนพลสยองขวัญ ซึ่ง
ประกอบด้วย
เชี่ยวเพ็กกัว (ทลายโลงน้อย) ถังเชี่ยวเจี้ยว
เชี่ยยิกเทียนอ้วง (ผู้ยิงอาทิตย์) ลุ้ยได้เก็ง
เจ่กชี้แป๊ะเลี่ยว (ตายสิ้นเรื่องราว) เก้าเต้าหยิน
พวกมันกับเจ่กเลียวแป๊ะเลี่ยว (หนึ่งหมดร้อยสิ้น) โถ่วได้ซือ
ความจริงเป็นสี่มือสังหารเจี้ยว (นก) เก็ง (เกาทัณฑ์) โถ่ว (กระต่าย) เก้า
(สุนัข) แต่โถ่วได้ซือลุ่มหลงราคะเกินไป คิดย่ำยีซากศพของเงียวเงียว
กระตุ้นโทสะของโชกเลือดใหญ่ตู้มึง ถูกฆ่าในค้อนเดียว คงเหลือสามมือ
สังหาร ยังคงรับใช้ยอดขุนพลสยองขวัญ

ขณะที่เทพทมิฬกับมารดุร้ายลอบระวังป้องกัน มือสังหารทั้งสามก็คิดลงมือด้วยอำมหิต

แต่พวกมันยังรอคอยก่อน

รอคอยแนฮ้วยปรากฏกาย

ภารกิจของพวกมันคือ กำจัดอุปสรรคขวากหนามทั้งหมด ก่อนที่ยอดขุนพลสยองขวัญจะมาถึง หากไม่สามารถจับเป็นแนฮ้วย ก็ให้จับดาย

เทพทมิฬและมารดุร้าย ยังไม่คู่ควรให้พวกมันเปิดเผยศักดิ์ศรีแท้จริงออกไป

พริบตาที่รีรอ เทพทมิฬกับมารดุร้ายชิงลงมือก่อนพวกมัน

เทพทมิฬกับมารดุร้ายลงมือด้วยอำมหิตยิ่ง

ทั้งสองทราบว่าเจตนาดีไม่มา เจตนาร้ายจึงหา ดังนั้นคนทั้งสองพากันจู่โจมอาวุธออกสามสิบเจ็ดเล่ม เพียงแต่ไม่ได้จู่โจมใส่ศัตรูทั้งสามกลับมุ่งใส่คนๆเดียว

เป็นคนผอมสูงนั้น

คนผอมสูงคือเก้าเต้าหยิน ชึ่งปลอมเป็นล้งจี้อิด

ทั้งสองคิดจัดการกับศัตรูคนหนึ่ง ต่อให้ถูกสกัดตัวไว้ ก็เป็นการต่อสู้กันสองต่อสอง หากคิดเข่นฆ่าสังหารผู้คนสามคนในคราเดียว เมื่อถึงตอนท้ายเกรงว่าฆ่าไม่ได้แม้สักคนเดียว

มือสังหารทั้งสามความจริงเข้าใจว่า เทพทมิฬและมารดุร้ายถูกหลอกลวงหลงเชื่อ ดังนั้นเก้าเต้าหยินพอเผชิญการจู่โจมอย่างกะทันหันแม้ไม่ตายก็ต้องรับบาดเจ็บสาหัส

...หากมิใช่มีเสียงกระแอมเบาๆนั้นดังขึ้น

คนส่งเสียงกระแอม เป็นยอดฝีมือที่หมอบซุ่มอยู่ในที่นี้ สั่งการแทนเทพทมิฬขุนพลสยองขวัญ

เสียงกระแอมพอดัง ถังเชี่ยวเจี้ยว ลุ้ยได้เก็งและเก้าเต้าหยินล้วนตกตะลึงพรึงเพริด

ดังนั้นเก้าเต้าหยินสามารถปัดป่ายสิบหกดาบยี่สิบเอ็ดกระบี่ในชั่วพริบตาเดียว

ลุ้ยได้เก็งซ้อนดาบกระบี่บนพื้นขึ้นมา

มันน้าวเกาทัณฑ์ พาดดาบพาดกระบี่ ยิงดาบกระบี่กลับคืนใส่เทพทมิฬและมารดุร้าย

คนผู้นี้พกพาคันเกาทัณฑ์ แต่ที่ยิงออกมิใช่ลูกธนู

ไม่ว่าวัตถุที่สามารถยิงออกหรือไม่ เมื่อถูกยิงออกจากคันเกาทัณฑ์ของมัน ล้วนกลับกลายเป็น “เกาทัณฑ์” คร่าชีวิต

ยามนี้ท่านค่อยทราบว่า เบ๊ยือกับโข่วเนี่ยไฉนมีฉายาเทพทมิฬกับมารดุร้าย

คนทั้งสองร่ำร้องก้อง กู่เกรี้ยวกราด ทางหนึ่งต่อสู้ ทางหนึ่งวิ่งหลบหนี ทางหนึ่งฝ่าวงล้อม ทางหนึ่งลงมือด้วยอำมหิต

มือสังหารในที่นี้ไม่เพียงมีสามคน ยังมีบริวารของหมู่ดึกสักการะฟ้าอีกมากหลาย

คนเหล่านี้หากมิใช่ด่านทานไม่สำเร็จ ก็ปล่อยให้เทพทมิฬและมารดุร้ายก้าวข้ามซากศพของพวกพ้องมันไป มีบ้างบางคนพอเห็นท่าทางดุร้ายหมายขวัญเช่นนี้ ล้วนไม่กล้าสกัดขัดขวาง เปิดทางให้ผ่านไป

แต่มีคนผู้หนึ่งไม่เปิดทาง

เป็นสตรีผอมเล็กแบบบางนางหนึ่ง

นางมีใบหน้าน้อยๆที่โศกซึ้งใบหนึ่ง

นางยืนอยู่ที่นั้นอย่างอ่อนแอแบบบาง ให้ความรู้สึกที่สดใสแก่ผู้พบเห็น

เทพทมิฬและมารดุร้ายทราบว่า นางเป็นสตรีที่ปลอมเป็นยี่จ้วงจื้อ

ยี่จ้วงจื้อความจริงขาวสะอาดและผอมเล็ก มีส่วนคลับคล้ายสตรีอยู่บ้าง

ทั้งสองไม่คิดทำร้ายนาง

ยิ่งไม่คิดร่วมนาง

ดังนั้นคนทั้งสองดวาดว่า

“หลีกไป”

ทั้งสองหนึ่งยื่นเท้าหมายเกี่ยวนางล้มลง หนึ่งยื่นมือหมายผลักไสนางออกห่าง

ทั้งสองล้วนไม่ทราบว่า หัวหน้าชมรมโดดเดี่ยวฉั่วคอฮั่น หัวหน้านิกายดะปูเหล็กยิ่มเล่าโกย และหัวหน้าธงคร่าวิญญาณโชวชู่ชิ่วดกตายอย่างไร

พวกมันล้วนดกตายอย่างอนาถ

ชาวยุทธจักรดกตายอย่างอนาถ ล้วนพบเห็นมาจนชาชิน แต่สภาพการตายของพวกมัน ทำให้สหายร่วมแนวที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตายังไม่กล้าชมดู เมื่อชมดูแล้วล้วนไม่ลืมเลือนไปชั่วชีวิต

พวกมันล้วนตายในเงื้อมมือคนๆเดียว

เป็นสตรีนางนี้เอง

นางคือถังเชี่ยวเจี้ยว (นกน้อยแช่ถัง)

ถังเชี่ยวเจี้ยวที่คล้ายนกน้อยคลอเคลียกับผู้คนตัวหนึ่ง

แต่อย่าได้ลืมเลือนว่านางแช่ถัง

นางเคยลงมือต่อศิษย์ตระกูลถังด้วยอำมหิต ค่อยสะกิดความแค้นของศิษย์ในสำนัก ถูกผู้อาวุโสตระกูลถังอัปเปหิออกมา กลับกลายเป็นหนึ่งในสี่มือสังหารสังกัดยอดขุนพลสยองขวัญ

ทั้งความจริงนางพอถูกขับออกจากตระกูลถัง ศิษย์ตระกูลถังที่มีความแค้นกับนางเป็นส่วนตัว ต้องไม่ปล่อยให้นางมีชีวิตอยู่ เพียงแต่เชี่ยวเจี้ยวพอออกจากสำนัก ก็กราบผู้คนอีกคนหนึ่งเป็นอาจารย์ หลังจากที่นางกราบอาจารย์ ยอดฝีมือตระกูลถังก็ไม่กล้าดอแยนางแล้ว

นางความจริงยากดอแยอยู่แล้ว แต่ศิษย์ตระกูลถังยิ่งไม่ต้องการดอแยชือแป๋ของนาง

ชือแป๋ของนางแช่อี้นามเตีย

อี้เตียที่เป็นหนึ่งในสี่จอมทมิฬ ฉายาไต้เพ็กก้ว (ทลายโลงใหญ่)

ดังนั้นถังเชี่ยวเจี้ยวกลับกลายเป็นเชี่ยวเพ็กก้ว (ทลายโลงน้อย)

ยามนี้ถังเชี่ยวเจี้ยวไม่หลบหลีกท่าผลักไสตวัดเกี่ยวของเทพทมิฬและมารดุร้าย

นางกำลังรอคอย

ขอเพียงมือเท้าของศัตรูกระทบถูกนาง พวกมันต้องตายอย่างน่าเวทนากว่าหัวหน้าชมรมโดดเดี่ยวฉั่วคอฮั่น ที่ตายอยู่เหนือออกของนางอีก

...เราจะให้พวกท่านเหล่าบุรุษโสโครกทราบว่า สตรีในโลกไม่อาจกระทบถูกได้

...เราถังเชี่ยวเจี้ยวคือหนึ่งในจำนวนนั้น

นางครุ่นคิดเช่นนี้

ทันใด เทพทมิฬกับมารดร้ายปลิวลิ่วออกไป

ขณะที่เทพทมิฬกับมารดุร้ายต่อสู้กับผู้คน ท่าทางดุร้ายหมายขวัญแท้ที่จริงหวาดหวั่นขลาดเขลายิ่ง

นี่ความจริงเป็นเหตุผลธรรมดา คนที่ขวัญอ่อนต้องแสร้งเป็นป่าเถื่อนดุร้าย ผู้อื่นค่อยไม่ล่วงรู้ความขลาดเขลาของมัน

ขณะที่พวกมันถูกกระแทกปลิวลิ่วออกไป ยังร่ำร้องคำราม คล้ายกับว่าการกระทำเช่นนี้ สามารถกลบเกลื่อนความประหวั่นพรั่นพรึงของพวกมัน ทำให้ศัตรูไม่กล้าบุกจู่โจม

ศัตรูไม่ได้ชิงจู่โจม

รอจนเทพทมิฬกับมารดุร้ายตกถึงพื้นเพ่งตา มองค่อยพบว่าตัวเองไม่ได้รับบาดเจ็บ และพบว่าตัวเองคล้ายลอยลิ่วขึ้นฟ้า แท้ที่จริงเพียงถูกปัดกระแทกถอยไปสามก้าว ทั้งยังพบว่าศัตรูมิใช่ศัตรู...

หากแต่เป็นแนฮ้วย

คนที่ปัดกระแทกทั้งสองล่าถอยเป็นแนฮ้วย

แนฮ้วยไม่ได้จากไปตามข้อตกลง

ชิ่งความจริง แนฮ้วยไม่ได้จากไป

เขาเพียงเห็นด้วยกับข้อเสนอของเทพทมิฬกับมารดุร้าย

เขาปล่อยให้ทั้งสองรุดมาหยั่งความตื้นลึกหนาบาง

แต่เขายังติดตามหลัง คอยคุ้มครองคนทั้งสอง

ซึ่งความจริง ด้วยนิสัยใจคอของแนฮ้วย ไหนเลยปล่อยให้สหาย แปดเปื้อนตรายเพราะเขา ตัวเขาเองกลับพาตัวอยู่นอกวงได้

มีเรื่องบางประการที่ผู้คนบางคนไม่ขอกระทำ ดังนั้นพวกเราไม่ได้ ปรารถนาเลื่อนยศ ไม่สามารถพบธารทั้งซ้ายขวา ไม่ได้เสพสุขวาสนา ไม่มี ความเดือดอันเรืองโรจน์

แต่หากปราศจากบุคคลเช่นนี้ ก็ปราศจากยุคสมัยใหม่ไม่อาจ สร้างปรากฏการณ์ใหม่ ไม่ปรากฏยอดคนยิ่งใหญ่

แนฮ้วยกระแทกเทพหมิฟีและมารดร้ายพันห่างไป

เขามองดูถังเชี่ยวเจี้ยวแวบหนึ่ง พลันนึกถึงภาพเหตุการณ์ที่ เชี่ยวดอแทบถูกแม่ทัพกุหลาบหนูข่มขืนย่ำยี

ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดยิ่ง

นับแต่เหตุการณ์ครั้งนั้น ความคิดอันต่ำช้านี้คอยรบกวนเขา อยู่เสมอ

แนฮ้วยก็ไม่เข้าใจว่า ตัวเองไฉนบังเกิดความคิดอันต่ำช้านี้ ที่แล้วมาเขาเดินโดกลางป่าเขา เขาไม่เห็นว่าความต้องการตาม ธรรมชาติเช่นนี้มีอันใดน่าละอาย

แนฮ้วยเพียงประหลาดใจว่า ตัวเองพอพบเห็นสตรีนางนี้ ไฉนนึก ถึงภาพเหตุการณ์นั้น

ถังเชี่ยวเจี้ยวแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวอย่างยั่วยวนว่า

"ในที่สุดท่านปรากฏกายแล้ว ที่พวกเรารอคอยคือท่าน"

แนฮ้วยถามว่า

"ท่านเป็นใคร?"

ยามนั้น บริวารของหมู่ตึกสักการะฟ้าพากันรายล้อมเข้ามา ถังเชียวเจียวกแยมยมอย่างเฉดฉาย

เทพทมิฬกับมารดุร้ายกลับมาถึงข้างกายแนฮ้วย จนบัดนี้คนทั้งสองยังไม่เข้าใจว่า สตรีนางนี้มีอันใดน่ากลัว แนฮ้วยไฉนปัดกระแทกพวกมันออกห่าง

ถังเชียวเจี้ยวกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาฆ่าท่าน หรือว่าท่านล้มลงก็เป็นเช่นเดียวกัน"

แนฮ้วยทอดถอนใจกล่าวว่า

"วันนี้ทุกผู้คนไฉนต้องการให้ข้าพเจ้าล้มลง?"

ถังเชียวเจี้ยวแย้มยิ้มอีกครา

นางแม้มีใบหน้าเล็ก ปลายคางเรียวแหลม แต่โหนกแก้มนูนสูงยิ่ง นี่แสดงว่านางมีนิสัยแข็งกร้าว

และทำให้นางยามแย้มยิ้มงามเฉิดฉายยิ่ง

ในรอยยิ้มที่ชวนรัญจวนใจ นางพลันลงมือ

นางไม่ได้ลงมือต่อแนฮ้วย

หากแต่ลงมือต่อเทพทมิฬ

นางไม่ได้จู่โจมต่อเทพทมิฬ

นางเพียงตวัดเท้า เตะถุงหนังบรรจุน้ำที่หว่างเอวเทพทมิฬลอยขึ้นกลางอากาศ จากนั้นนางกวักมือวูบไม่ทราบชัดสิ่งของใดไปในถุงน้ำ ถุงน้ำแตกระเบิดออกหยดน้ำนับพันหมื่นหยดสาดกระจายออก

พริบตานั้น แนฮ้วยพลันกระตุกเสื้อคลุมลายดอกที่ล้อมคาดเอวออกมา ตวัดขึ้นปิดบังอยู่เหนือศีรษะ

เขาปิดบังตัวเองไว้ พร้อมกับปิดบังให้แก่เทพทมิฬและมารดุร้าย

ยามนั้นพลันบังเกิดเสียงแผดร้องดังจากรอบข้าง

หยดน้ำเหล่านั้นกระเซ็นใส่ร่างบริวารหมู่ตึกสักการะฟ้า ทุกผู้คนแผดร้องพลางเกลือกกลิ้งดิ้นรน บนร่างปรากฏควันพวยพุ่งขึ้น ส่งกลิ่นเหม็นไหม้คละคลุ้ง

เทพทมิฬกับมารดุร้ายค่อยเข้าใจแล้ว

เข้าใจว่าสตรีเบื้องหน้านี้น่ากลัวเพียงไหน

พร้อมกับเข้าใจว่า แนฮ้วยไฉนกระแทกพวกมันพ้นห่างไป

สตรีนางนี้สามารถแพร่พิษใส่หยดน้ำที่กระเซ็นออกรอบข้าง กลับกลายเป็นอาวุธลับอาบยาพิษที่น่ากลัว

แต่แล้วทั้งสองพบว่า แนฮ้วยมือหนึ่งคลี่เสื้อคลุมที่ปรากฏควันเขียวลอยกรุ่น อีกมือหนึ่งกลับถือกระบี่มั่น

กระบี่หลุดจากฝักแล้ว

ปลายกระบี่จ่อใส่ลำคอถังเชี่ยวเจี้ยว

ถังเชี่ยวเจี้ยวหน้าเผือดขาว...ขาวราวกับแสงจันทร์

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“ท่านอย่าได้บีบบังคับข้าพเจ้าฆ่าท่าน ข้าพเจ้าไม่ฆ่าสตรี”

ถังเชี่ยวเจี้ยวกะพริบตา แววตาแม้ดื้นตระหนกแต่ปราศจาก

ความประหวั่นพรั่นพรึง

ยามนั้น เก้าเต้าหยินเร้นกายถึงด้านหลังเทพทมิฬและมารดุร้าย ผลักสองมือออกอย่างแช่มช้าไร้ชุ่มเสียง

ขณะเดียวกัน แนฮ้วยพลันบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น

ความรู้สึกอันใด?

...ความรู้สึกที่สัตว์ร้ายเผชิญศัตรู

นั่นเป็นความรู้สึกอันใด?

...ความรู้สึกที่น่ากลัวยิ่ง

ความรู้สึกนั้นมีข้อแตกต่างใดกับเผชิญคู่มืออื่น?

...ผิดแผกแตกต่าง แต่ก็คุ้นเคยยิ่ง

แนฮ้วยทราบว่าตัวเองเคยผ่านความรู้สึกเช่นนี้

...เพียงแต่นั่นเป็นเมื่อใด?

แนฮ้วยได้ยินเสียงกลอง

เสียงกลองอันลึกลับน่าสะพรึงกลัวนั้น

เสียงกลองมาจากเสียงเต้นของหัวใจตัวเอง

...เสียงกลองนั้นคล้ายเร่งเร้าให้สัตว์ร้ายดึกดำบรรพ์ตัวหนึ่งมุ่งหน้าไป

มิหนำซ้ำยังคุกคามเข้าใกล้มา

...ที่แท้สัตว์ร้ายนั้นเป็นตัวเขาเอง หรือว่าเป็นศัตรู

ยามนั้นค้อนด้ามหนึ่งคล้ายแหวกพุ่งมาแต่บรรพกาล มาจากที่

เสียงห้วงจักรวาล ชัดจู่โจมมาถึง

มุ่งใส่ศีรษะของแนฮ้วย

ค้อนนี้คล้ายไม่อยู่หน้า ไม่อยู่หลัง ไม่คงอยู่ ไม่มาจากที่มา หากแต่มาจากส่วนลึกของหัวใจ

หากมิใช่แนฮ้วยรู้สึกล่วงหน้าว่า จะปรากฏค้อนแห่งความเป็นความตายนี้ ก่อนที่ค้อนจะมาถึง ศีรษะของเขาคงแตกระเบิดเป็นบุปผาไม้ดอกหนึ่ง พร้อมกับนั้นกระบี่ของเขาคงเสือกแทงออกแทงทะลุลำคอของถังเซี่ยวเจี้ยวไป

แต่แนฮ้วยรู้สึกถึงค้อนนี้ล่วงหน้า

ค้อนนี้คล้ายกำหนดนัดความเป็นความตายกับเราแต่แรก

แนฮ้วยรั้งกระบี่กลับ

...ก่อนที่เขาจะรั้งกระบี่ ความจริงสามารถทิ่มแทงสังหารถัง-เซี่ยวเจี้ยว

แต่เขาไม่ได้ทำเช่นนั้น

จากนั้นเขาชักกระบี่ออก

พร้อมกับเหลียวหน้ากลับไป

ที่ด้านหลังของเขาไม่มีศัตรู

มีแต่ค้อน

กระบี่ของเขาแทงใส่สายโซ่ที่ผูกร้อยค้อน

...ทิ่มแทงก่อนที่ค้อนจะซัดต้องศีรษะของเขาวูบหนึ่ง

กระบี่หักสะบั้น

กระบี่หักพุ่งวาบออก แยกย้ายเป็นสองท่อนปักใส่ฝ่ามือของเก้า-เต้าหยิน

เก้าเต้าหยินส่งเสียงร้องปานสุนัขหอนโหยถอยร่นกลับไป

สายโซ่ที่ผูกร้อยค้อนขาดสะบั้น

ค้อนบินยังแฝงพลังสภาวะ กระแทกใส่ทรวงอกของแนฮ้วย

แนฮ้วยคราง หนักๆ ได้ยินเสียงกระดูกชี่โครงตัวเองหักสะบั้น พร้อมกับเหลือบเห็นภายในถ้ำที่เว้าลึกเข้าไปปรากฏคนผู้หนึ่งถลันออกมา

คนผู้นี้มีใบหน้าเขียวซีด และดวงตาที่แดงเพลิงคู่หนึ่ง

มันสูญเสียค้อน ซึ่งเป็นอาวุธที่สร้างชื่อแก่มันไป

มันกระแทกถูกศัตรู

แต่มันต้องฆ่าศัตรู จึงยอมเลิกรา

มันเหินร่างออก เทพทมิฬกับมารดุร้ายพากันดาหน้าเข้าหา

ในมือมันยังมีโซ่ขาด

โซ่ขาดม้วนวูบ ก็สลัดเหวี่ยงเทพทมิฬกับมารดุร้ายปลิวกระเด็นออกไป

มันต้องจัดการกับแนฮ้วยอย่างเต็มที่

นี่เป็นคู่มือที่เคยทำร้ายมันบาดเจ็บครั้งหนึ่ง

มันย่อมเป็นตู้มึง

โชกเลือดใหญ่ตู้มึง

...อาจบางทีเป็นท่านล้มลง หรือเป็นเราล้มลง เมื่อมีเราผู้แซ่ตู้ ก็ไม่มีท่านผู้แซ่แน

...เป็นไร มันถูกเรากระแทกใส่ค้อนหนึ่ง ไฉนยังยืนหยัดอยู่ได้?

...ไฉนปรากฏประกายเจิดจ้าแวบหนึ่ง ในมือมันยังมีอาวุธหรือ?

ที่แท้เป็นกระบี่หักเล่มหนึ่ง

กระบี่หักของแนฮ้วยยังเปล่งอานุภาพยิ่งกว่ากระบี่ที่สมบูรณ์อีก

ตู้มึงมองดูกระบี่หักที่ปักอยู่บนทรวงอกของตัวเอง คล้ายกับเห็นสะดือของตัวเองมีศีรษะคนหัวหนึ่งโผล่พ้นออกมา

จากนั้นมันล้มโครมลง พร้อมกับหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ที่แท้คนที่ล้มลงยังเป็นเรา...กระบี่หักของท่านยังใช้ได้ผลกว่ากระบี่ที่สมบูรณ์...อย่าได้ปล่อยให้เรา...ตกไปในเงื้อมมือมัน..."

เอ่ยถึงตอนนี้ มือสังหารที่ปราศจากความหวาดหวั่นพรั่นพรึงตลอดมา ดวงตากลับทอแววขลาดเขลาวูบหนึ่ง

ยามนั้น ภายในถ้ำปรากฏผู้คนอีกคนหนึ่งถลันวูบออกมา

เป็นบัณฑิตผู้หนึ่ง

สีหน้ามันเป็นสีเทาซีดราวกับชุดยาวที่มันสวมใส่ แต่ผ้าโพกศีรษะเป็นสีแดงสด ริมฝีปากก็แดงสดใสยิ่ง

...หรือว่าคนที่ตู้มึงเอ่ยถึงเป็นมัน?

มันที่ว่า เป็นบัณฑิตนักศึกษา ที่ดูไปไม่มีเรี่ยวแรงแม้ฆ่าไก่ผู้นี้หรือว่าเป็นแนฮ้วย?

บัณฑิตนักศึกษานั้นเดินตรงมายังเบื้องหน้าแนฮ้วย

แนฮ้วยถูกกระแทกใส่ค้อนหนึ่ง แต่เขายังสามารถต่อสู้เสี่ยงชีวิต

อย่างน้อยเขายังสามารถจู่โจมสังหารตู้มึงก่อน

...สังหารตู้มึ่ง เพื่อล้างแค้นให้แก่ไกวจื้อฮ่อและครอบครัว

เมื่อครู่แนฮ้วยถูกกระแทกใส่ค้อนหนึ่ง กระบี่หักเพียงแต่พุ่งถูกเป้าหมาย แต่ไม่สามารถปลิดชีวิตของศัตรู

แต่แล้วยามนั้น แนฮ้วยรู้สึกดึงวูบที่กลางหลัง

จากนนดงอกครา

เมื่อรู้สึกดึงเป็นคำรบสาม แนฮ้วยก็ถูกผู้คนสยบไว้โดยสิ้นเชิง

คนที่อยู่ด้านหลังของเขาเป็นถังเชี่ยวเจี้ยว

...เมื่อครู่เขาไฉนไม่ฆ่าสตรีนางนี้?

...หากว่าฆ่านาง ก็ไม่ถูกนางสยบไว้แล้ว

...หรือว่าการประพฤติตัวของคน ท่านไม่สยบคนไว้ ก็ต้องถูกคนสยบ?

แนฮ้วยไม่สามารถขยับเคลื่อนไหวอีก

นั่นไม่เพียงเป็นวิชาสยบจุดชนิดหนึ่ง ทั้งยังเป็นพิษชนิดหนึ่ง

พร้อมกับนั้นแนฮ้วยพบว่า ตัวเองที่ถูกศัตรูทางด้านหลังสยบไว้เป็นเพราะบัณฑิตนักศึกษานั้นพอปรากฏกาย ก็ดึงดูดความสนใจทั้งหมดของเขาไป รวมทั้งพลังสมาธิของเขาด้วย

...บัณฑิตนักศึกษามีท่าทีที่เป็นศัตรูกว่าตู้มึ่ง

น่ากลัวกว่าตู้มึ่ง

...มันไม่ได้ลงมือ ยังน่าสะพรึงกลัวกว่าลงมือ

มันเป็นใคร? มันที่แท้เป็นใคร?

ใต้คางของบัญฑิตนักศึกษานั้นมีสากเคราที่โกนไม่หมดสิ้นอยู่บ้าง

มันยกมือลูบคางเบาๆ กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ท่านคงต้องการทราบว่าเราเป็นใคร? รอให้เราจัดการกับคนที่กินประทานข้าวของไต้เจียงกุน แต่ทรยศต่อไต้เจียงกุนทั้งสองนี้ แล้วค่อยแจ้งต่อท่าน ไม่ ให้เราถามผู้รับผิดชอบในที่นี้ก่อน"

คนที่มันคิด "จัดการ" คือเทพทมิฬกับมารดุร้าย คนที่มันถามไถ่คือคนในถ้ำ มันถามว่า

"เสียงได้ชือ คนทั้งสามนี้จะรอให้ไต้เจียงกุนรุดมาตรวจสอบ แล้วค่อยฆ่าทิ้งหรือไม่?"

ภายในถ้ำบังเกิดเสียงกระแอมเบาดังขึ้น

ฟังจากเสียงกระแอม แสดงว่าเป็นคนที่บอกใบ้ให้ม้อสังหารนกเวหาทัณฑ์ สุนัข หลบหลีกการจู่โจมทำร้ายของเทพทมิฬกับมารดุร้าย

จากนั้นเสียงได้ชือที่สวมใส่ชุดยาว จมูกใหญ่เป็นพิเศษ รูปร่างท่าทำสูงใหญ่เป็นพิเศษ แต่ซุ่มเสียงแหลมเล็กพิกล เดินออกจากถ้ำท่างปลอดโปร่ง

มันกระแอมคราหนึ่ง

นี่คล้ายแสดงว่ามันเผยโฉมแล้ว

มันกระแอมอีกครั้ง

นี่คล้ายแสดงว่ามันคิดกล่าววาจา

มันกระแอมซ้ำสาม

นี่คล้ายแสดงว่ามันตัดสินใจแล้ว

เสียงได้ชือกล่าวว่า

"ไม่ต้องรอแล้ว วิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิงได้เจียงกุนสั่งไว้ เมื่อเผชิญผู้ก่อความวุ่นวาย ให้ประหารฆ่าโดยไม่ละเว้น"

มันกล่าวเสริมว่า

“แนฮ้วยพบเห็นความงามบังเกิดราคะจิต เข่นฆ่าสังหารไกวจื้อ-ฮ่อและครอบครัว สมควรตายแต่แรกแล้ว”

แนฮ้วยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“จะอย่างไรข้าพเจ้าตกไปในเงื้อมมือพวกท่านแล้ว จะฆ่าจะฟันเชิญตามสะดวก คิดกำหนดความผิดล้วนแล้วแต่ใจปรารถนา”

เทพทมิฬกับมารดุร้ายคิดโถมเข้ามาช่วยเหลือแนฮ้วย แต่ทั้งสองพอขยับตัว ลุ้ยได้เก็งก็ขวางกันไว้ เปล่งเสียงหัวร่อกล่าวว่า

“พวกเจ้าเองไม่อาจเอาตัวรอด ยังคิดช่วยคนอีก ยังคงดระเดรียมไปรายงานตัวต่อยมบาล พร้อมกับผู้แซ่แนเถอะ”

เทพทมิฬหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

“พวกเราระแวงสงสัยแต่แรกว่า นี่เป็นกลลวงประการหนึ่ง แต่ยังคงหลงกล”

มารดุร้ายกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“พวกเราเพียงพ่ายแพ้ที่ขุมกำลัง หากพวกเรามีกำลังกล้าแข็งวันนี้พวกเราจะกลับเป็นฝ่ายโอบล้อมพวกมันแล้ว”

แนฮ้วยกล่าวว่า

“พวกเราเพียงแต่สู้แพ้ ความล้มเหลวเป็นบ่อเกิดแห่งความสำเร็จ จะช้าเร็วต้องขจัดภัยพาล โค่นล้มคนต่ำช้าเป็นผลสำเร็จ”

เสียงได้ชือกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“เสียคารวะแล้ว ทุกครั้งที่ท่านปะทะกับขุมกำลังของได้เจียงกุนมีแต่พ่ายแพ้ ปราศจากความสำเร็จ เราไม่ทราบสมควรเรียกขานท่านเป็นบ่อเกิดแห่งความสำเร็จ หรือเป็นผลแห่งความล้มเหลวดี?”

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงสู้แพ้ ยังไม่ตกตาย"

"ท่านจะตายในบัดดล บริวารของหมู่ตึกสักการะฟ้าก่อตั้งค่ายกลเตียมเซี้ยงได้ติ่ง (ค่ายกลเหินซ่อนเร้น) อยู่ในพื้นที่รัศมีสามลี้นี้ ต่อให้มีคนรุดมาช่วยเหลือท่าน ก็ไม่อาจบุกฝ่าเข้ามา ต่อให้บุกฝ่าเข้ามาได้ ก็ไม่อาจมีชีวิตรอดออกไป มิหนำซ้ำท่านตกตายไปก่อนแล้ว"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าแม้ตกตาย แต่ความคิดต่อสู้ยังไม่ตาย"

เสียงไต้ซือยิ้มอย่างเหยียดหยาม กล่าวว่า

"ความคิดต่อสู้ไม่ตาย? นับแต่โบราณกาลมา ไม่ทราบมีผู้คนมากน้อยเท่าใดลั่นปากเช่นนี้ สุดท้ายยังคงดับดิ้นสิ้นชื่อ แม้แต่ชื่อเสียงเรียงนาม ผู้คนก็ลืมเลือนโดยสนิทใจ"

มันกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

"นอกจากไต้เจียงกุนทบทวนคำสั่ง ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ช่วยเหลือท่านไม่ได้"

จากนั้นมันร้องลั่นว่า

"พวกเรา"

มีคนร้องขานรับว่า

"อยู่"

เสียงไต้ซือกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ประหารฆ่าโจรแข็งข้อผู้นี้"

คนผู้นั้นก้าวยาวๆออกมา ตวัดดาบโค้งที่ใช้ตัดศีรษะผู้คนขึ้น

สีหน้าของเสียงได้ชือ ปลอดโปร่งสบายอารมณ์ราวกับร้องสั่งอาหารก็ปาน

มันมองดูผู้คนถูกตัดศีรษะ มีความสุขราวกับเห็นผู้คนดีบกับรับ-ประทาน

ยามนั้น พลันได้ยินชุ่มเสียงหนึ่งร้องทัดทานว่า

“ฆ่าไม่ได้”

เสียงได้ชือกวาดมองไปยังต้นเสียง ต้องงงงันวูบ

แม้แต่แนฮ้วย ลุ้ยได้เก็ง ถังเชี่ยวเจี๋ยว เก้าเต้าหยิน เทพทมิฬและมารดุร้ายล้วนตะลึงลานกับที่

คนร้องทัดทานสวมเครื่องแบบทหาร ท่าทางพินอบพิเนา กลับเป็นนายทัพเมืองงุ่ยเชี้ยนามเตียพ่วง

เตียพ่วงกลับรุดมาขัดขวางมิให้ฆ่าแนฮ้วย

มันไฉนขัดขวางการประหารฆ่าแนฮ้วย?

มันอาศัยอะไรขัดขวางเรื่องนี้?

มันขัดขวางได้หรือ?

เสียงได้ชือกล่าวว่า

“เตียตั่วนั้ง ท่านกล้าขัดคำสั่งได้เจียงกุน?”

เตียพ่วงกล่าวด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนว่า

“มิกล้า”

“อย่างนั้นท่านล่าถอยไปด้านข้าง”

เตียพ่วงแม้เป็นนายทัพ แต่เสียงได้ชือเคยรับดำแหน่งชั้นสูงในเมืองหลวง เพราะล่วงเกินศัตรู ค่อยกบดานซ่อนกายที่เมืองงุ่ยเชี้ย ดังนั้น

ไม่เห็นเตียพ่วงอยู่ในสายตา

เตียพ่วงกล่าวว่า

"ได้ชือ นี่ทำไม่ได้"

เสียงได้ชือลูบจมูก เหลือกตากล่าวว่า

"ท่านคิดขัดขวาง?"

"เราไม่กล้า"

"อย่างนั้นผู้ใดกล้า?"

เตียพ่วงกล่าวด้วยความอ่อนน้อมว่า

"เราไม่กล้า นางกล้า"

มันกริ่งเกรงเสียงได้ชือเข้าใจผิด รีบกล่าวเสริมว่า

"เป็นเจียงกุนฮูหยิน (ฮูหยินยอดขุนพล) ฮูหยินยอดขุนพลห้ามมิให้ประหารม่า"

เสียงได้ชือกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"เจียงกุนฮูหยิน? นาง...นางไฉน..."

ภายในถ้ำที่เว้าลึกเข้าไป พลันบังเกิดชุ่มเสียงอ่อนโยนของสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"เสียงได้ชือ"

เสียงได้ชือเหลียวหน้าไป ก็พบเห็นเจียงกุนฮูหยินช่งอั้งน้ำ

ช่งอั้งน้ำที่เป็นภรรยาคู่ชีวิดยอดขุนพลสยองขวัญและเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดเชี่ยวดอ เชี่ยวกุก

เสียงได้ชือประสานมือคารวะจนจรดพื้น

ช่งอั้งน้ำกล่าวว่า

“ขอท่านอย่าได้ม่าแนเสียวเฮียบ”

เสียงได้ชือตอบรับด้วยความเคลือบแคลงสงสัยว่า

“ทราบแล้ว แต่ว่า...”

ช่งอั้งน้ำโบกมือกล่าวว่า

“ท่านรีบปลดปล่อยเขา”

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความห่วงใยกังวล

เสียงได้ชือเงยหน้าขึ้น เห็นข้างกายช่งอั้งน้ำมีผู้คนสองคน แยก-ย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา ประคองนางไว้

คนทางซ้ายเป็นเชี่ยวกุก ชึ่งทุเลาจากอาการบาดเจ็บภายนอก แต่ไม่ทุเลาจากแผลหัวใจ

คนทางขวาเป็นเชี่ยวดอ ชึ่งรอดพ้นจากชะดากรรม แต่ฝากรอยแผลเป็นบนใบหน้า

เสียงได้ชือเข้าใจเรื่องราวกว่าครึ่ง ดุด่อเตียพ่วงว่า

“ท่านไฉนแจ้งเรื่องนี้ไปรบกวนด่อเจียงกุนฮูหยิน? ท่านลืมเลือนคำสั่งของได้เจียงกุนแล้วหรือ?”

ช่งอั้งน้ำชิงกล่าวว่า

“นี่ไม่เกี่ยวข้องกับมัน เป็นเราต้องการมาเอง ทีแล้วมาเราให้มันใกล้ชิดกับแนฮ้วย เป็นเพื่อนกับแนฮ้วย หากมีข่าวคราวของแนฮ้วย ให้แจ้งต่อเราก่อน มันเพียงปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น”

เสียงได้ชือส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

“เรื่องนี้...”

ยามนั้น บัณฑิตนักศึกษาที่โพกผ้าสีแดงนั้นประคองดู้มึงขึ้น

คราครั้งนี้ตู้มึงรับบาดเจ็บสาหัส กระบี่หักของแนฮ้วยยังปักตรึงเทียทรวงอกที่คล้ายหล่อหลอมจากเหล็กของมัน

แต่ตู้มึงยังขยับดิ้นรน ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

“ปลดปล่อยมัน...เราต้อง...ฆ่ามัน...กับมือ...”

เสียงได้ชือพอฟัง บังเกิดปฏิภาณวูบ กล่าวว่า

“เรียนเจียงกุนฮูหยิน ผู้ต้องหาที่ดุร้ายนี้ เพิ่งทำร้ายอาคันตุกะของได้เจียงกุน ตู้เฮียท่านนี้รับบาดเจ็บสาหัสยากทุเลา ท่านเห็นว่าบุคคลเช่นนี้หากปล่อยทิ้งไว้ ไยมิใช่เป็นเภทภัย...”

เชี่ยวตอกล่าวว่า

“มารดาเรียกท่านปลดปล่อย ท่านก็ปลดปล่อยเถอะ ยังพร่ำพิไรอันใด?”

เชี่ยวกุกก็กล่าวว่า

“ท่านใช่คิดขัดคำสั่งมารดาหรือไม่?”

เสียงได้ชือสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ปากยังกล่าวอย่างยืนกรานว่า

“แต่ว่าผู้ต่ำต้อยก็ได้รับคำสั่งจากได้เจียงกุน”

ช่งอั้งน้ำน้ำตาเอ่อคลอหน่วย ใบหน้าชีดขาว ริมฝีปากสั่นสะท้านเล็กน้อย กล่าววา

“เรื่องนี้ท่านทำตามเรา ทางด้านได้เจียงกุน ให้เรารับผิดชอบเอง”

เสียงได้ชือฟังออกว่าการปล่อยตัวแนฮ้วย เพียงเป็นความประสงค์ของช่งอั้งน้ำ คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับยอดขุนพล เมื่อเป็นเช่นนี้ มันยิ่งไม่กล้าปล่อยคนแล้ว

เพียงแต่มันบังเกิดความสงสัยใจ ที่แล้วมาเจียงกุนฮูหยินไม่

ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายนอก มิหนำซ้ำมีนิสัยอ่อนแอคล้อยตาม ไหนเลยเคยเห็นนางยืนกรานอย่างเด็ดเดี่ยว นางขอร้องมันเพราะเด็กโสโครกแนะย้วยคาดว่าคงมีเลศนัยเคลือบแฝง

เสียงได้ชือเห็นเชี่ยวดอเชี่ยวกุกก็อยู่ด้วย ก็คาดการณ์ได้แปดส่วนกล่าวว่า

"เสียวเจี้ยะ เสียวเอี้ย พวกท่านคบหาสหายต้องระมัดระวังได้เจียงกุนหวังดีต่อพวกท่าน หากพวกท่านขัดใจท่านผู้เฒ่า เราก็ไม่อาจรับผิดชอบได้"

คำพูดของมันเตือนสติเชี่ยวดอเชี่ยวกุกว่า อย่างได้ยืมมือเจียงกุนฮูหยินขัดขวางเรื่องประหารฆ่าคน มิคาดช่งอั้งน้ำกล่าวว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกนาง ท่านปลดปล่อยคน"

เสียงได้ชือลำบากใจยิ่ง ยอดขุนพลสยองขวัญแม้ไว้วางใจมัน แต่มันยังไม่กล้าขัดคำสั่งของเจียงกุนฮูหยินต่อหน้าบริวารหมู่ดึกสักการะฟ้า หากแม้นปลดปล่อยคน เกรงว่าคร่าถุมพยัคฆ์ง่ายดายปล่อยพยัคฆ์ลำบาก หากปล่อยผิดพลาด ยอดขุนพลสยองขวัญดำหนิลงมา ต่อให้ช่งอั้งน้ำยอมรับผิดชอบ ตัวเองก็ต้องได้รับผลกระทบกระเทือน

ชุ่มเสียงของช่งอั้งน้ำแปรเปลี่ยนเป็นแหลมเล็กขึ้นมาร้องว่า

"รีบปล่อยคน เชี่ยวดอ เชี่ยวกุก พวกเจ้าเข้าไปปล่อยคน"

เชี่ยวดอเชี่ยวกุกถลันออกมาตามเสียง

สองเจ้ตีลำบากใจอยู่บ้าง ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นใบหน้ามารดาประดับด้วยคราบน้ำตา

ช่งอั้งน้ำพลุ่งพล่านใจจนร่างสั่นระริก กล่าวอีกว่า

“ต่อให้ได้เจียงกุนอยู่ด้วย เขาก็ต้องปลดปล่อยคน”
ทันใด ที่กลางอากาศบังเกิดเสียงหัวร่อดังว่า
“ผู้ใดว่าเราจะปลดปล่อยคน?”

ชุ่มเสียงยังดังอยู่ที่กลางอากาศ คนก็บรรลุถึงแท่นสาม-หุนครึ่ง ฝ่ามือข้างหนึ่งทาบกับจุดแปะหวยบนขม่อมแนฮ้วยแล้ว

คนคือยอดขุนพลสยองขวัญเล่งเลาะเจี๊ยะ
ยอดขุนพลสยองขวัญยิ้มพลางกล่าวว่า
“คืนนี้แสงจันทร์เจิดจรัส ชุมนุมยอดฝีมือคับคั่ง พอดีเป็นช่วงฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งเป็นฤดูกาลประหารนักโทษ เราก็จะประหารฆ่าลูกเด่าคันชั่วช้านี้”

จากนั้นมันยื่นหน้าที่คล้ายไข่ฟองมหึมาเข้าใกล้แนฮ้วย ใกล้จนน้ำลายแทบกระเซ็นใส่ใบหน้าแนฮ้วย กล่าวว่า

“ดีที่เรามาทันเวลา สามารถประหารฆ่าคนกับมือ”
ซ่งอั้งน้ำส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง กล่าวว่า
“เลาะเจียะ ท่านปลดปล่อยเขา”
ยอดขุนพลสยองขวัญหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า
“ฮูหยิน ท่านไม่เข้าใจเรื่องราวในยุทธจักร อย่าได้สอดมือยุ่งเกี่ยว”
จากนั้นดวาดสั่งต่อเชี่ยวดอเชี่ยวกุกว่า
“พวกเจ้าส่งมารดากลับไปก่อน”
เชี่ยวดอวิงวอนว่า

“บิดา ท่านไม่อาจฆ่าเขา”

เชี่ยวกุกก็กล่าวว่า

“บิดา วิงวอนท่าน...”

ยอดขุนพลสยองขวัญเดือดดาลเป็นการใหญ่ สะบัดฝ่ามือกวาดคนทั้งสองกลิ้งกระเด็นไป ปากดวาดว่า

“ไสหัวไป หากไม่ประคองมารดาเจ้ากลับไป เราจะฟาดขาสุนัขของพวกเจ้าหักสะบั้น เชี่ยวตอ เจ้าเป็นอิสตรี กลับเสนอหน้าว่ากล่าวแทนเดียรัจฉานน้อยนี้ นับเป็นความประพฤติอันใด? เชี่ยวกุก เราปูทางที่นครหลวงให้แก่เจ้าอย่างยากเย็น เจ้าหาข้ออ้างไม่ไป กลับคบค้ากับคนต่ำช้าเช่นนี้ รังแต่เสื่อมเสียศักดิ์ศรีของเจ้า”

ซ่งอั้งน้ำพลันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวขึ้นมา แสงจันทร์ส่องต้องใบหน้าที่ยังงดงามไม่คลาย แสดงว่านางเมื่อเยาว์วัยต้องเป็นหญิงงามแห่งยุค นางกล่าวว่า

“เลาะเจี๊ยะ ท่านไม่อาจฆ่าเขา ท่านเลิกรามือเถอะ ท่านดูต้นไม้ใหญ่ในที่นี้ ใต้ลมฝนพัดกระหน่ำ ยังไม่ถูกโค่นล้ม กลับเหี่ยวเฉาตายใต้มดปลวกเล็กๆ การผุกร่อนจากภายใน ยากคงอยู่นานได้ เราไม่เคยห้ามปรามท่าน แม้ห้ามปรามท่านก็ไม่รับฟัง แต่คืนนี้ไม่อาจเป็นเช่นนี้สืบไป เมื่อคืนเราฝันเห็นพั่วพั้ว (คำเรียกแม่ผัว) ให้ท่านเลิกรามือ เลาะเจี๊ยะ ท่านไม่อาจสร้างกรรมอีก...”

ยอดขุนพลสยองขวัญหน้าแดงก่ำ สองตาพวยพุ่งเพลิงโทสะ คล้ายกับจะตะปบทำร้ายผู้คน

...ฮูหยินที่โอนอ่อนผ่อนตามมันตลอดมา ไหนเลยกล้ากล่าวคำ

พูดเช่นนี้ต่อมัน มิหนำซ้ำยังกล่าวต่อหน้าผู้คนพวกมาก

ยอดขุนพลสยองขวัญตวาดด้วยโทสะว่า

"หยุดปาก ท่านหากกล่าวอีก เราพลอยฆ่าท่านด้วย"

เชี่ยวตอ เชี่ยวกุกเห็นบิดาพิโรธเดือดดาล รีบปกป้องคุ้มครองมารดา

แนฮ้วยก็รู้สึกว่าพวกนางไม่จำเป็นต้องทำเช่นนี้เพื่อตัวเอง

เขามองดูเค้าใบหน้าที่คล้ายพระโพธิสัตว์กวนอิมเนื้อหยกของซ่งอั้งน้ำ ไม่ทราบเพราะเหตุใด ในใจบังเกิดความสนิทสนม เกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น ไม่ต้องการเห็นนางได้รับความลำบากเพราะตัวเอง จึงกล่าว

"ดายก็ดายเถอะ ไม่นับเป็นอย่างไร เราแนฮ้วยตายแล้ว ยังมีแนฮ้วยอีกร้อยพัน เสนอหน้ามาทวงถามชีวิตจากท่าน พวกท่านอย่าได้ขัดขวางแล้ว คนของตระกูลเล่งยังมีสำนึกอันดีงามอยู่บ้าง ยังไม่สูญสิ้นมโนธรรม ข้าพเจ้าแม้ตายก็นอนตาหลับ"

ยอดขุนพลสยองขวัญแสยะยิ้มกล่าวว่า

"ดกลง เราจะให้เจ้าพลีชีวิตสมใจ เจ้าไปดายเถอะ"

ซ่งอั้งน้ำร้องครำ่ครวญว่า

"วิงวอนท่าน เลาะเจี๊ยะ ท่านไม่อาจฆ่าเขา"

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่เคยเห็นฮูหยินบังเกิดความอาดูรถึงเพียงนี้ ต้องลังเลเล็กน้อย จากนั้นความคิดฆ่าฟันประดังขึ้นอีกครา กล่าวว่า

"เราไม่ฆ่ามัน ภายหน้ามันต้องฆ่าเรา"

ซ่งอั้งน้ำทางหนึ่งร่ำไห้ทางหนึ่งฉุดดึงแขนเสื้อของยอดขุนพลสยอง-ขวัญ กล่าวว่า

“ไม่หรอก เขาจะไม่ฆ่าท่าน เขาจะไม่ทำร้ายท่าน...”

ยอดขุนพลสยองขวัญสูญเสียความหนักแน่นเยือกเย็นที่พึงมีไป เตะนางปลิวลิ่วไป กล่าวว่า

“ไม่หรอก? ล้วนเป็นความคิดของอิสตรี”

นี่เป็นเรื่องภายในของยอดขุนพลสยองขวัญ ทั้งหมดล้วนทราบว่ายอดขุนพลสยองขวัญมีอารมณ์วู่วามปานเปลวเพลิง ไม่ว่าผู้ใดทั้งไม่สะดวกและไม่กล้าเข้ามาห้ามปราม ล้วนยืนหยัดกับที่ทั้งไม่สบายใจ และไม่สะดวกกับการจากไป

ช่งอั้งน้ำถูกเตะปลิวลิ่วไป ทราบว่ายอดขุนพลสยองขวัญคิดลงมือด้วยอำมหิตแล้ว ต้องกรีดร้องว่า

“ท่านไม่อาจฆ่ามัน”

มือของยอดขุนพลสยองขวัญชะงักค้างไว้ แต่พลังลมปราณคุกคามเข้าสู่สมองของแนฮ้วยแล้ว ปากขู่คำรามว่า

“เพระเหตุใด?”

“ทั้งนี้เพราะ...เราเป็นมารดาของมัน”

ช่งอั้งน้ำรวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดร้องออกมา นางยังร้องอีกว่า

“มันเป็นบุตรในสายเลือดของท่าน”

ตอนที่ 8

ปริศนาชาติกำเนิด

ขณะที่ทำร้ายคน หากแม้นครุ่นคิด คนที่ถูกทำร้าย
หากเป็นญาติมิตรของตัวเอง ท่านอาจไม่ลงมือด้วยอำมหิตแล้ว

ป็นไปไม่ได้เด็ดขาด

เมื่อยอดขุนพลสยองขวัญกับแนฮ้วยได้ยินช่งอั้งน้ำกล่าวคำ “มันเป็นบุตรในสายเลือดของท่าน” ในใจของทั้งสองล้วนร่ำร้องเช่นนี้

...เป็นไปไม่ได้แม้แต่น้อย

ยอดขุนพลสยองขวัญเข้าใจว่า ฮูหยินของมันคิดละทิ้งมันแล้วนางกลับนึกหาวิธีการอันเหลวไหลเช่นนี้ เพื่อให้มันเลิกล้มความคิดฆ่าแนฮ้วย

เรื่องราวในโลกไฉนเช่นนี้?ระหว่างนี้ทุกผู้คนไฉนล้วนทรยศต่อมัน?ทั้งลี้เกาะแอ๋ ถังได้จง แม่ทัพกุหลาบหนู ลี้ก๊กฮวยสดรีอ้วนใหญ่ รวมทั้งฮูหยินของมัน...หรือว่ามันเดินถึงขั้นญาติสนิทมิตรสหายเอาใจออก

ท่างแล้ว?

แนฮ้วยจะเป็นบุตรชายของมันได้อย่างไร?

...เราไม่เชื่อ

แนฮ้วยก็พลุ่งพล่านใจอย่างรุนแรง ทั้งนี้เพราะเขามีความรู้สึกที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่ง เขาแม้ไม่เชื่อคำพูดของหญิงงามนั้น แต่ก็บังเกิดความไว้วางใจต่อหญิงงามนั้นอย่างบอกไม่ถูก

ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้เขาแทบเคลือบแคลงสงสัยต่อความไม่เชื่อของตัวเองขึ้นมา

ยอดขุนพลสยองขวัญเป็นบิดาของเขา? นั่นออกจะเหลวไหลไปแล้ว

หน้าผากของยอดขุนพลสยองขวัญปรากฏเอ็นเขียวผุดขึ้นหกสาย คล้ายมังกรเขียวโผล่ขึ้นมาหกตัว ร้องว่า

“ท่านไยต้องพูดปด?”

ช่งอั้งน้ำกล่าวว่า

“เราไม่ได้พูดปด”

“ท่านไยต้องปกป้องมัน?”

“เราไม่ได้ปกป้องมัน?”

“เราไม่ได้ปกป้องมัน มันเป็นบุตรชายของท่านจริงๆ”

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่ออย่างโกรธแค้นกล่าวว่า

“มันเป็นบุตรชายของเรา อย่างนั้นเชียวกุกเป็นอะไร?”

"เชี่ยวกุกเป็นบุตรชายของแนเล่าเม้งจู้ (ผู้นำสหพันธ์รุ่นก่อนแซ่แน)"

"ว่ากระไร?"

ช่งอั้งน้ำอับจนสิ้นหนทางแล้ว วันนี้หากนางไม่บอกออกมา แนฮ้วยต้องตายแน่นอน นับตั้งแต่แนฮ้วยเข้าเมืองงุ่ยเชี้ย นางคอยห้ามปรามมิให้สามีเป็นศัตรูกับแนฮ้วย แต่ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ได้รับฟัง ยังคงกระทำการตามอำเภอใจ เมื่อถึงคืนนี้ หากนางไม่บอกออกมาอีก ก็ไม่อาจรักษาชีวิตของบุตรชายเพียงคนเดียวของนางได้ ดังนั้นนางร่ำไห้พลางกล่าวว่า

"เชี่ยวกุกเป็นบุตรชายของแนอ่วยเสียงที่ถูกท่านทำร้ายถึงแก่ชีวิต"

ท่าทีของยอดขุนพลสยองขวัญ คล้ายถูกผู้คนฟันศีรษะหลุดจากบ่าก็ปาน

"ท่านว่าอะไร?"

"ท่านว่าอะไรมารดา?"

ประโยคแรกเป็นยอดขุนพลสยองขวัญเปล่งวาจาราวกับคนใกล้ตายผู้หนึ่ง

ประโยคหลังเป็นเชี่ยวกุกถามไถ่ราวสูญเสียวิญญาณไป

คนในบริเวณล้วนตะลึงงานกับที่

สายลมโชยพัดผ่าน หินใหญ่สั่นไหวเล็กน้อย

จันทร์เยียบเย็นไร้ขอบเขต

นภาราตรีเวิ้งอ้างว้าง

ยอดขุนพลสยองขวัญชู่คำรามว่า

“ที่แท้เป็นเรื่องราวใด ท่านรีบบอกออกมา”

ช่งอั้งน้ำสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

“นั่นล้วนสืบเนื่องจากท่านประหารฆ่าแนเล่าเม้งจู้ทั้งครอบครัว”

“ว่ากระไร”

“ดอนนั้นท่านใกล้ชิดกับแนเล่าเม้งจู้ท่านนั้นเคารพเชื่อฟังท่านนั้นเป็นไหนเลยคาดคิดว่าท่านจะลงมือด้วยอำมหิตอย่างกะทันหัน ท่านเพียงคิดช่วงชิงอำนาจ ไม่เคยสนใจเรื่องของเราสามแม่ลูก เชี่ยวตอในตอนนั้นเพิ่งมีอายุครบขวบปี เชี่ยวกุกยังอยู่ในวัยแบเบาะเพียงสามเดือน เราทำตามความประสงค์ของท่าน คอยใกล้ชิดกับแนฮูหยิน มีอยู่ครั้งหนึ่งแนฮูหยินบอกต่อเราว่า “น้ำม่วย เราเห็นเลาะเจี๊ยะดาทอประกายดุร้ายมีการฆ่าฟันรุนแรงเกินไป ท่านมีสู้มอบทารกให้เราดูแลสักคนหนึ่ง มาตรว่าเกิดเรื่องใด จะได้...” เรายอมรับว่าท่านมีการฆ่าฟันรุนแรงเกินไปบังเกิดความไม่สบายใจ ดังนั้นส่งมอบเชี่ยวกุกให้แนฮูหยินเลี้ยงดู...”

ยอดขุนพลสยองขวัญร่ำร้องว่า

“แต่ว่า...ท่านไม่เคยบอกต่อเรามาก่อน”

“เราจะบอกต่อท่านได้อย่างไร? เราเพิ่งส่งมอบเชี่ยวกุกไปไม่ถึงครึ่งเดือน ครึ่งเดือนนั้นท่านวุ่นวายกับการเตรียมการอันใด เราไม่มีโอกาสพบหน้าท่าน อย่าว่าแต่ท่านเคยสั่งไว้ ทุกเรื่องราวให้คล้อยตามตระกูลแน พวกเขาจึงไม่ระแวงสงสัย ตอนนั้นเรายังไม่ทราบว่า ที่ว่าระแวงสงสัยเป็นอะไร...”

ยอดขุนพลสยองขวัญหอบหายใจอย่างหนักหน่วงกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านส่งมอบเชี่ยวกุกไปจริงๆ? อย่างนั้น...เด็กของพวกเราผู้นี้เป็น..."

"มันเป็นบุตรชายคนเล็กของแนเล่าเม้งจู้...แนเชี่ยวคี ค่ำคืนก่อนวันสิ้นปีสามวัน เราเป็นแขกของตระกูลแน รักชอบเชี่ยวคียิ่ง อุ้มมันหยอกเย้าเล่น แนฮูหยินจึงบอกว่า "พวกเรามิสู้เปลี่ยนกันเลี้ยงดูเด็กทารก ท่านอุ้มเชี่ยวคีกลับไปเลี้ยงสักหลายวัน ระหว่างนี้เราไม่ใคร่สบายท่านเลี้ยงดูเชี่ยวคีแทนเรา เชี่ยวกุกอยู่กับเราเพิ่งปรับตัวได้ หากท่านอุ้มกลับไปก็ต้องเริ่มต้นกันใหม่ ยังคงรอถึงวันสิ้นปี แล้วค่อยว่ากล่าวเถอะ "ซึ่งความจริง นางเห็นเราไม่ได้อุ้มเด็ก บังเกิดความอ้างว้างเลื่อนลอย ทั้งยังรักชอบเชี่ยวคี จึงยกเชี่ยวคีให้เราเลี้ยงดูสักหลายวัน รอถึงวันสิ้นปี เราไปอวยพรปีใหม่ที่บ้านตระกูลแนค่อยคืนเชี่ยวคีแก่พวกเขา...มิคาดเมื่อถึงวันสิ้นปี ท่านก็ลงมือ"

ร่างของยอดขุนพลสยองขวัญสั่นกระตุกอย่างรุนแรงคาดคั้นถามว่า

"ท่านไฉนไม่บอกต่อเรา? ตอนนั้นท่านไฉนไม่บอกต่อเรา"

"เราไหนเลยบอกต่อท่านได้? แนเล่าเม้งจู้พอถูกล้างทั้งครอบครัว ท่านก็ประกาศว่าจะล้างแค้นให้แก่เขา ฉวยโอกาสกำจัดศัตรูที่ขวางทาง แต่เราทราบว่านั่นเป็นการลงมือของท่าน ต้องเป็นการลงมือของท่าน หากเราบอกต่อท่าน ท่านยามพิโรธเดือดดาล ลงมือฆ่าเชี่ยวคี... ซึ่งเป็นเชี่ยวกุกในปัจจุบัน เราไม่กล้าบอกต่อท่าน เพื่อรักษาเลือดเนื้อเชื้อไขของแนเล่าเม้งจู้ เราถนอมฟูมฟักมันจนเติบใหญ่ เมื่อถึงวันนี้ เรามิอาจไม่บอกต่อท่าน ไม่เช่นนั้นท่านจะฆ่าบุตรในสายเลือดของท่านเอง.."

ยอดขุนพลสยองขวัญรู้สึกฟ้าหมุนคว้างแผ่นดินวนคล้ายขุนเขาแล่มลงตรงหน้า

มันพลันนึกออกแล้ว ครั้งกระโน้นหลังจากที่มันฆ่าแนอ่วยเสียงฮูหยินของมันร่ำไห้จนตาบวมแดง เศร้าเสียใจจนเกินไป มันไม่ทราบสาเหตุความนัย ยังระแวงสงสัยว่าฮูหยินของมันกับแนอ่วยเสียงมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง อีกทางหนึ่ง มันก็เชื่อมั่นในความประพฤติของแนอ่วย-เสียง และความถือพรหมจารีของฮูหยินมัน ดังนั้นเพียงเข้าใจว่าเป็นเพราะสตรีใจอ่อน คร้านที่จะยุ่งเกี่ยวมากความ หาคาดไม่ว่า ซ่งอั้งน้ำร่ำไห้เพราะบุตรในสายเลือดของตัวเอง

ดูท่าเรื่องนี้กลับกลายเป็นความจริงแล้ว

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า

"ท่านหมายความว่า...คนที่เราฆ่าในคืนนั้น...เป็นเด็กทารกของเราเอง?"

ใต้แสงจันทรา ดวงตาและใบหน้าของซ่งอั้งน้ำเต็มไปด้วยประกายน้ำตา กล่าวว่า

"ครั้งกระโน้นหากมิใช่ท่านไม่ถามไถ่ต่อพวกเรา ไหนเลยจดจำเด็กทารกของตัวเองไม่ออก? เลาะเจี๊ยะ ตอนที่ท่านทำร้ายคน หากแม้นครุ่นคิด คนที่ถูกทำร้ายหากเป็นญาติมิตรของตัวเอง ท่านอาจไม่ลงมือด้วยอำมหิตแล้ว"

ยอดขุนพลสยองขวัญรู้สึกตาลายสมองหมุน ใช่แล้ว เมื่อยี่สิบปีก่อน มันฝักใฝ่ต่อชื่อเสียงลาภยศ ตอนนั้นมันมีกำลังวังชาสมบูรณ์ ที่น่าประหลาดคือ หลังจากที่จู่โจมสังหารแนอ่วยเสียง ขณะที่ร่วมรัก ไม่ว่า

อย่างไรไม่สามารถหลั่งน้ำรักออกมา นี่ที่แท้เป็นเพราะเหตุใด มันหาเข้าใจไม่

มันเคยอธิบายต่อตัวเอง หมอหลวงเจี่ยไท้ชือก็เคยอธิบายว่า ที่ไม่สามารถหลั่งน้ำรัก เป็นเพราะพลังรักพวยพุ่งขึ้นสู่สมอง แสดงว่ามันมีพละกำลังและพลังปัญญาเกินคน ยอดขุนพลสยองขวัญได้แต่หลงเชื่อตาม แต่น้ำรักคงค้างอยู่ภายในกาย ทำให้มันรุ่มร้อนกว่าเดิม ความคิดฆ่าฟันรุนแรงกว่าเดิม

สภาพเช่นนี้ ยิ่งทำให้ยอดขุนพลสยองขวัญถนอมตัวกว่าเดิม ไม่ว่าอย่างไรมันให้กำเนิดบุตรธิดาอย่างละคนแล้ว

เป็นเชี่ยวดอและเชี่ยวกุก

คิดไม่ถึง “เชี่ยวกุก” มิใช่เชี่ยวกุก

แนฮ้วยจึงเป็นเชี่ยวกุก

ดีที่ค่ำคืนนั้นไม่ได้ฆ่า “บุตรชายคนเล็ก” ของแนอ่วยเสียงจริงๆ

ทั้งนี้เพราะนั่นจึงเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของมัน

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันนึกออกว่า ขณะที่มันจับทุ่ม “บุตรชายคนเล็ก” ของแนอ่วยเสียงลงกับพื้น แนอ่วยเสียงมีสีหน้าประหลาดพิกลยู่คารามว่า

“เจ้ากระทั่งมันก็...”

มันจำได้ว่า มันคิดเข่นฆ่าให้สิ้นชาก เพียงแต่บริวารของมันไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งมันถึงที่สุด

...ดีที่ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งถึงที่สุด

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันร้องเรียกว่า

“เอี้ยกัง”

คนชุดเทาผู้หนึ่งเร่งรุดเข้าใกล้ ขานรับว่า

“อยู่”

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น ใบหน้ามันคล้ายจานเคลือบที่ยังไม่ได้แต่งเติมลายดอกไม้ใบหนึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“ลี้เกาะแอ่กับถังไต้จงอยู่ที่ใด? เรื่องนี้เราจะพิสูจน์ยืนยันจากพวกมัน”

เอี้ยกังตอบว่า

“ถังไต้จงกับลี้เกาะแอ่ถูกท่านตัดมือตัดเท้าตั้งแต่หนึ่งเดือนก่อน แช่อยู่ในไหโหงวชีจู่ (หนอนห้าศพ) ตอนนี้ยังไม่สิ้นลมหายใจ แต่พวกมันมีสภาพเช่นเดียวกับตัวหนอนภายในไห ไม่สามารถพิสูจน์ยืนยันอันใดต่อท่านแล้ว”

ยอดขุนพลสยองขวัญกระซากเสียงว่า

“เป็นผู้ใดจัดการกับพวกมันจนเป็นเช่นนี้?”

เอี้ยกังตอบว่า

“เป็นไต้เจียงกนท่านออกคำสั่งเอง”

ยอดขุนพลสยองขวัญหันไปถามซ่งอั้งน้ำว่า

“ท่านทราบได้อย่างไรว่า แนฮ้วยเป็น...ทารกของพวกเรา?”,

ซ่งอั้งน้ำสะอึกสะอื้นพลางกล่าวว่า

“ค่ำคืนนั้นเราพอล่วงรู้ข่าวร้ายของแนเล่าเม้งจู้ถูกฆ่าทั้งครอบครัว ทราบว่าเป็นการลงมือของท่าน ในใจบังเกิดความปวดร้าวรันทด แต่ท่าน

วุ่นวายกับการฆ่าคน ช่วงชิงอำนาจ ไม่แยแสสนใจเรา ดังนั้นเราตามตัวถังได้จงกับสี่เกาะแอ่มาถามไถ่ให้แน่ชัด พวกมันไม่กล้าไม่รายงานตามความสัตย์ว่า บุตรชายคนเล็กของแนอ่วยเสียงก็ตายแล้ว เด็กทารกถูกจับโยนลงสู่ก้นหุบเหวของหน้าผาเลิกแล้วต่อกัน

เราพอฟังเช่นนั้น ไม่ว่าอย่างไรต้องค้นหาซากศพของทารกอันอาภัพของเรากลับมา เราขอให้เตียพ่วงส่งกำลังทหารออกค้นหาทั่วทั้งภูเขา แต่ไม่มีผลลัพธ์อันใด ภายหลังพรานป่าที่ก้นหุบเหวของหน้าผาเลิกแล้วต่อกันบอกว่า เคยมีคนผมขาวเคราเงินผู้หนึ่ง อุ้มทารกผู้หนึ่งมาขอให้ภรรยาของพรานป่าป้อนนมแก่ทารก ฟังจากคำบรรยายของพวกมันทารกนั้นคือเซี่ยวกุก ดังนั้นเราขอให้เตียพ่วงสืบเสาะใหม่ ทราบว่าค่ำคืนที่เกิดเหตุ จูก้วะชิงแชแห่งเมืองหลวง เดินทางมาคุมครองแนเลาเมงจู แต่มาสายก้าวหนึ่ง..".

ยอดขุนพลสยองขวัญสูดลมหายใจเข้าไปคำหนึ่ง กล่าวว่า

"มันเป็นคนช่วยเหลือเซี่ยวกุก?"

"เพราะเรื่องนี้เราขอให้เตียพ่วงไปยังเมืองหลวง ทวงถามทารกจากจูก้วะชิงแช แต่เราไม่อาจบ่งบอกว่า บุตรชายของแนอ่วยเสียงอยู่ที่เรา และไม่อาจเปิดเผยว่า ท่านเป็นคนเข่นฆ่าล่าล้างตระกูลแน ดังนั้นจูก้วะ-ชิงแชเข้าใจผิดว่า เราคิดขุดรากถอนโคน ไม่ยอมให้เราแตะต้องทารกนี้..."

ยอดขุนพลสยองขวัญร้องถามเตียพ่วงว่า

"ใช่มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่?"

เตียพ่วงตอบว่า

"คำพูดของเจียงกุนฮูหยินล้วนเป็นความสัตย์จริง"

เสียงได้ชือก็ทอดถอนใจกล่าวว่า

"มีเรื่องเช่นนี้จริง เราก็ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด เพียงแต่เจียง-กุนสูหยินมีเรื่องปิดบังอำพรางเรา ดังนั้นเราไม่กล้าเรียนต่อได้เจียงกุน"

ยอดขุนพลสยองขวัญยกมือกุมศีรษะตัวเองคล้ายกับมีคนคิดใช้ค้อนใหญ่ฟันศีรษะของมัน ใช้ค้อนใหญ่กระแทกมันสมองของมัน มันต้องการศีรษะที่คล้ายไข่ฟองมหึมานี้เอาไว้ มันกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า...แนฮ้วยเป็นเชี่ยวกุก?"

ซ่งอั้งน้ำกล่าวว่า

"วันเวลาที่ผ่านมา เราจับตาดูความเคลื่อนไหวของจูกัวะซิงแชที่เมืองหลวง ไม่ว่าอายุ ชาติตระกูลและรูปโฉม แนฮ้วยคือเชี่ยวกุก ต้องไม่ผิดพลาดแน่นอน ระหว่างนแนฮ้วยมายังเมืองงุยเชย คิดตรวจสอบความผิดของท่าน เราก็ขอให้เตียพ่วงติดต่อกับมัน รั้งอยู่ข้างกายมันหนึ่งนั้นคอยรายงานลับต่อเรา หากว่าท่านคิดลงมือด้วยอำมหิต เราก็จะขัดขวางทันท่วงที สอง ให้เตียพ่วงล้วงถามความลับชาติกำเนิดจากแนฮ้วย ในที่สุดพบว่าชาติกำเนิดของแนฮ้วยพ้องกับเหตุการณ์ในคืนนั้น มันไม่ได้แช่แน หากแต่แช่เล่ง...มันคือเล่งเชี่ยวกุก"

แนฮ้วยพลันร้องดังๆว่า

"ไม่...ไม่ใช่"

ชุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งร้องว่า

"ข้าพเจ้าเล่า? ข้าพเจ้าเป็นใคร?"

คนร้องถามคือเชี่ยวกุก ซ่งอั้งน้ำกล่าวด้วยความคับแค้นว่า

"เจ้าแช่แน เรียกว่าแนเชี่ยวคี"

เชี่ยวดอร้องว่า

“สวรรค์ไม่เป็นความจริง มารดาที่ท่านกล่าวล้วนไม่เป็นความจริง”

ซ่งอั้งน้ำกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“เรา...เราไยต้องหลอกลวงพวกเจ้า? ในสายตาของมารดา พวกเจ้าล้วนเป็นทารกของเรา...เป็นเด็กอันประเสริฐของเรา...”

เสียงได้ชือพลันกล่าวเบาๆต่อยอดขุนพลสยองขวัญว่า

“คนของพวกเราล้วนปรากฏกายแล้ว ที่นี้มิใช่ค่ายทหาร และไม่ได้อยู่ในหมู่ดึก อาจถูกศัตรูฉกฉวยได้โดยง่าย”

ในเวลาและสภาพแวดล้อมเช่นนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญกลับคืนสู่ความเยือกเย็นในบัดดล สั่งว่า

“จุดโคม”

บริวารหมู่ดึกสักการะฟ้าที่หมอบชุ่มอยู่ทั้งบนและล่างของหินใหญ่พากันจุดโคมในมือขึ้น

ในม่านวิกาล ดวงโคมเปล่งแสงสีขาว ใต้ประกายดาวสาดส่องเป็นความงามอย่างประหลาด คล้ายกับนี่ไม่ใช่โลกมนุษย์ หากแต่เป็นดินแดนอันเปลี่ยวร้างในห้วงจักรวาล ซึ่งผู้คนถูกจับเนรเทศมา และเพื่อค้นหาเผ่าพันธุ์ของตัวเอง ทั้งหมดส่งสัญญาณเป็นแสงสว่างสีขาวออกมา

คนเหล่านี้กำลังก่อตั้งค่ายกลเหินช่อนเร้นขึ้น ดังนั้นโคมขาวกระจัดกระจายเป็นหย่อมๆ เป็นทัศนียภาพที่สวยงามน่าดูยิ่ง

มิคาดยามนั้นบนเนินดินเหลืองนอกแท่นสามหุนครึ่ง ก็ปรากฏแสงโคมสีแดงสว่างวูบขึ้นเป็นหย่อมๆ คล้ายจัดขบวนทัพขึ้นเช่นกัน

โคมขาวไร้ตำหนิ และโคมแดงอันเฉิดฉาย คล้ายตั้งอยู่คนละ

ฟากฝั่ง แยกย้ายจุดโคมของตัวเองขึ้น ฉลองเทศกาลตงชิว (ไหว้พระ-จันทร์) ด้วยความรื่นรมย์

อารมณ์ของยอดขุนพลสยองขวัญตอนนี้ย่อมไม่รื่นรมย์ ขณะที่จิตใจมันได้รับความกระทบกระเทือนอย่างใหญ่หลวง ยังบังเกิดความตื่นตัว ถามว่า

"โคมที่ด้านตรงข้ามเป็นผู้ใดจุดขึ้น?"

ในความมืด โคมไฟที่ทอดคดเคี้ยวทางด้านตรงข้ามสดใสสะดุดตายิ่ง

เสียงได้ซือลังเลเล็กน้อย สำรวจดูชั่วขณะจึงกล่าว

"เป็นขบวนที่อูเจียงกุน (แม่ทัพแซ่อู) ก่อตั้งขึ้น"

ยามนั้น ที่ด้านตรงข้ามกับหินใหญ่ บังเกิดซุ่มเสียงทุ้มหนัก เสียงหนึ่งร้องถามว่า

"เล่งได้เจียงกุน ทางด้านของท่านเกิดเรื่องหรือไม่?"

ซึ่งความจริง ระหว่างหินใหญ่กั้นด้วยเหวลึกสายหนึ่ง ห่างกันอย่างน้อยสามถึงห้าสิบวา แต่ซุ่มเสียงนั้นยังดังกระทบโสตอย่างชัดเจน

ยอดขุนพลสยองขวัญขมวดคิ้ว ร้องตอบว่า

"ฮู่เจียงกุน (รองแม่ทัพ) ท่านหมายความว่าอย่างไร?"

จากนั้นพบว่าซุ่มเสียงของตัวเองอ่อนล้า ยามกะทันหันลืมเกร็งคมปราณ ไม่สามารถถ่ายทอดเสียงออกไป ต้องบังเกิดความตื่นตัวขึ้น

...เล่งเลาะเจี๊ยะเอยเล่งเลาะเจี๊ยะ เจ้าจิตใจว้าวุ่น แม้แต่พลังคมปราณยังแตกซ่านสลาย ต้องระวังว่าจะเผชิญการตอบโต้จากมารร้ายตกลกฉวยจากศัตรู เรื่องราวในวันนี้แม้คาดคิดไม่ถึง เป็นเหตุเปลี่ยน

แปลงที่ข้างกาย แต่ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจท้อแท้ทอดอาลัย

มันระงับจิตใจลง แต่พอหวนนึกถึงหลายปีมานี้ มันฝากความหวั
ต่อเชี่ยวกุก วางแผนกรุยทางสู่ความสำเร็จให้แก่บุตรชาย แต่แล้วเกิ
เหตุไม่คาดหมาย แนฮ้วยซึ่งเป็นศัตรูที่มันคิดหมายกำจัด จึงเป็นบุตรชา
ของมัน "เชี่ยวกุก" กลับเป็นบุตรชายของศัตรู นี่ไหนเลยไม่สร้า
ความร้าวรานใจแก่มัน ราวกับถูกบิดกระชากได้?

ในใจยอดขุนพลสยองขวัญครุ่นคิดเช่นนี้ ปากกลับร้องว่า

"อูเจียงกุน ท่านมารวดเร็วนัก"

ชุ่มเสียงทุ้มหนักที่ด้านตรงข้ามดังว่า

"เราเฝ้ารักษาอยู่ละแวกนี้ ได้รับรายงานจากสายสืบว่า มีชา
ยุทธจักรที่ความเป็นมาไม่กระจ่างชัดเคลื่อนไหวอยู่ละแวกนี้ จึงเคลื่อ
กำลังทหารมา เมื่อเป็นความเคลื่อนไหวของได้เจียงกุน เราจะหยุดทัพ
โดยไม่รบกวน"

ยอดขุนพลสยองขวัญได้ยินอูเจ่กเปียงแสดงท่าทีเช่นนี้ ค่อยคลา
ใจลงกล่าวว่า

"อูเจียงกุน ท่านไม่ลืมเลือนคำพูดที่เรากล่าวกับท่านในกระ
โจมจริงๆ เรื่องในที่นี้เรายังรับมือได้ ท่านรอคอยเถอะ"

ที่ด้านตรงข้ามบังเกิดเสียงขานรับคราหนึ่ง น้ำเสียงมีแต่คล้อยตา
ปราศจากความเคารพนบนอบ ไม่มีความสำนึกขอบคุณ แต่ก็ไม่มีเจตน
แข็งขืน

จิตใจของยอดขุนพลสยองขวัญยามนี้ยุ่งเหยิงยิ่ง มันเองก็คำนว
ไม่ถูกว่า อูเจ่กเปียงจงรักภักดีต่อตัวเองหรือไม่ แต่หลายปีมานี้ อูเจ่ก

เป็นไม่อาจฆ่าผิด หนึ่งนั้นกริ่งเกรงฮ่องเต้ทรงตำหนิ สอง หากว่ามันฆ่าคนที่เชื่อฟังวาจา เปลี่ยนเป็นบุคคลที่ยากตอแยมาแทน ไยมิใช่ได้ไม่เท่าเทียมคุณเสีย?

ยอดขุนพลสยองขวัญจงใจนึกถึงเรื่องของอูเจ่กเปียง จุดประสงค์เพื่อทำให้ตัวเองสามารถถอนตัวออกจากสถานะที่สร้างความปวดร้าวแก่มัน

ที่แล้วมามันเห็นว่า เมื่อมีจิตใจไม่สงบ บังเกิดความหงุดหงิดแต่ตกลุ้ม มีวิธีดำเนินการอยู่หลายประการ

หนึ่ง เผชิญหน้ากับมันโดยตรง เมื่อท่านกล้าแข็งกว่าความกลัด-กลุ้ม ใหญ่กว่าตัวปัญหา ก็ไม่มีใดที่แก้ไม่ได้ ไม่มีใดคู่ควรให้วิตกกังวล

สอง พาตัวออกจากสถานะที่เป็นอยู่ พิชิตปัญญาที่ใหญ่กว่านี้ หมกจดจ่อกับเรื่องราวที่น่าสนใจยิ่งกว่า รอจนท่านย้อนกลับมาเผชิญกับความยุ่งยากที่มีอยู่ ก็ไม่คู่ควรให้แยแสเหลือบแลแล้ว

สาม ปล่อยวางทุกสิ่งเฉพาะหน้า ทำตัวตามสบาย มีอยู่ครั้งหนึ่งมันคิดเข้าเมืองหลวงไปครองอำนาจ แต่ถูกโป่วจงจือที่เป็นคนสนิทของแห แสนาบดีฉั่วเกียกีดกัน ในที่สุดยอมรับคำเตือนของเสียงไต้ซือ ลอยเรือออกทะเลเจ็ดวัน ค่อยกลับมาเป็น “ยอดขุนพล” ของมันสืบไป

ตอนนี้ยอดขุนพลสยองขวัญใช้วิธีที่สอง

มันหันไปเผชิญปัญหาอีกประการหนึ่ง รอจนมันแก้ปัญหาอีกประการหนึ่งได้ กลับคืนสู่สถานะ ติม อย่างน้อยจิตใจจะสบายบ้าง

ยามนั้น ถังเชี่ยวเจี๋ยวถามมันว่า

“ไต้เจียงกุน ข้าพเจ้าสมควรจัดการกับมันอย่างไร?”

นางมิอาจไม่ถามไถ่

ทั้งนี้เพราะนางพบว่า แนฮ้วยที่รับบาดเจ็บสาหัส ทั้งถูกนางสยบไว้ เริ่มต่อสู้ดิ้นรนอย่างรุนแรง ขอเพียงชะล่าใจ นางเองกลับถูกแนฮ้วยทำร้าย

...หากไม่ฆ่าแนฮ้วยในบัดดล ก็ต้องปลดปล่อยแนฮ้วยไป หาไม่ นางเกรงว่าไม่อาจต้านทานการตอบโต้จากเสือดาวพิโรธตัวนี้ได้

ยอดขุนพลสยองขวัญขบคิดแล้วกล่าว

“ปลดปล่อยเถอะ”

ในเวลาอันสั้น มันใคร่ครวญเรื่องราวโดยรอบคอบ

มันมิอาจไม่ปลดปล่อยแนฮ้วย

....ทั้งนี้เพราะแนฮ้วยจึงเป็นเล่งเชียวกุก เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของมัน

....แนฮ้วยพอทราบว่ามันเป็นบิดา คงไม่ดั้งตัวเป็นศัตรูกับมันอีก

....สำหรับกับมัน การมีบุตรชายเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ เท่ากับเป็นการเสริมกำลังแก่มัน

....มาตรว่าสันดานดิบของแนฮ้วยยากกลับกลาย แต่ก็ต่อสู้กับดู้มึงจนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ไหนเลยจัดการกับมันได้

ถังเชียวเจี้ยวก็คลายมือปลดปล่อยแนฮ้วย

นางพอปล่อยคน ก็หงายร่างดีลังกา ทิ้งตัวลงยังที่ห่างไปวาเศษ

ขณะที่นางสยบแนฮ้วยไว้ รู้สึกว่าแนฮ้วยยิ่งถูกสยบ พลังต่อต้านยิ่งรุนแรง ยิ่งรับบาดเจ็บ ความคิดต่อสู้ยิ่งกล้าแข็ง

เทพทมิฬและมารดุร้ายพากันสะอึกเข้ามาประคองแนฮ้วย

แนฮ้วยแม้รับบาดเจ็บสาหัส ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง แต่เขาก็รวมณ์พลุ่งพล่าน ลืมเลือนอาการบาดเจ็บที่ได้รับ

แนฮ้วยผลักไสเทพทมิฬและมารดุร้ายออก เดินเข้าหายอดขุนพลสยองขวัญ

ที่ด้านหลังยอดขุนพลสยองขวัญพลันปรากฏคนผู้หนึ่งแสดงตนขึ้น

เป็นดุยเมี่ยในคราบซุยกักฉั้ง

ดุยเมี่ยสะอึกเข้ารับหน้าแนฮ้วย หมายความว่าดุยเมี่ยขวางอยู่ระหว่างแนฮ้วยกับยอดขุนพลสยองขวัญ

แนฮ้วยสั่นศีรษะ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันถามว่า

“ข้าพเจ้าเป็นบุตรชายของท่าน”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“คาดว่าคงใช่”

แนฮ้วยถามอีกว่า

“ท่านเป็นคนฆ่าแนอ่วยเสียง?”

“แต่มันมิใช่บิดาเจ้า”

“แต่ว่าท่านทั้งส่งคนตามล่าข้าพเจ้า ทั้งปรักปรำให้ร้ายข้าพเจ้า”

“นั่นเป็นเพราะตอนนั้นเรายังไม่ทราบว่าเจ้าเป็นบุตรชายเรา... ตอนนี้เจ้าเมื่อทราบว่าเราเป็นบิดาเจ้า ยังไม่คำนับเราอีก?”

แนฮ้วยหน้าชีดขาว กระอักโลหิตจากปาก

ดุยเมี่ยสืบเท้าไปหนึ่งก้าว

เพียงก้าวเล็กๆเท่านั้น จากนั้นไม่เคลื่อนไหวอีก

นึคล้ายคิดฉวยโอกาสลงมือต่อแนฮ้วย แต่ไม่มีคำสั่งของยอด-ขุนพลสยองขวัญ ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

....ชั่งความจริงดุยเมี่ยเห็นแนฮ้วยกระอักโลหิต คิดเข้าไปช่วย-เหลือ แต่แล้วได้คิด ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ

ยอดขุนพลสยองขวัญตวาดสาทบว่า

"เราเป็นบิดาเจ้า เจ้าพบพานเรายังไม่เรียกหาอีก?"

...แนฮ้วยกลับเป็นบุตรชายของยอดขุนพลสยองขวัญ?

...ยอดขุนพลสยองขวัญกลับเป็นบิดาของแนฮ้วย?

เหตุแปรเปลี่ยนนี้ สร้างความตื่นตะลึงแก่ดุยเมี่ย ไม่ทราบทำอย่างไรดี

...ดูท่าหากแนฮ้วยอยู่ฝ่ายยอดขุนพลสยองขวัญ คืนนี้ศักดิ์ศรีแท้จริงของตัวเองคงต้องถูกเปิดโปงแล้ว

แนฮ้วยจะทำเช่นนี้หรือ?

...แต่หากแนฮ้วยไม่ยอมรับยอดขุนพลสยองขวัญเป็นบิดา ยอด-ขุนพลสยองขวัญคงไม่ยอมปล่อยปละละเว้นแนฮ้วยแล้ว

ในสภาพเช่นนี้ ดุยเมี่ยไม่ลงมือได้หรือ?

ดุยเมี่ยมองดูเอี่ยกัง

เอี่ยกังยังคงยิ้มอย่างชั่วช้า ชั่วช้าจนดุยเมี่ยดูไม่ออกว่า นอกจากความชั่วช้าแล้ว เอี้ยกังยังมีนิสัยด้านอื่นหรือไม่?

...ยอดขุนพลสยองขวัญเล่า?

...นอกว่าพยัคฆ์แม้ดุร้าย ไม่ทำร้ายลูกในไส้ แต่อย่าว่าแต่พยัคฆ์แม้กระทั่งงูเห่า พอหิวขึ้นมายังกินลูกของตัวเอง อย่าว่าแต่ยอดขุนพล

สยองขวัญที่ดุร้ายกว่าพยัคฆ์

...แนฮ้วยเล่า?

มีคนบอกว่าพระคุณของบิดามารดา ลึกล้ำดุจห้วงสมุทร ที่แท้แนฮ้วยเป็นบุตรชายของยอดขุนพลสยองขวัญ มีอนาคตอันเรืองโรจน์แนฮ้วยยังจะเป็นมือปราบที่หลั่งโลหิตหลั่งเหงื่อ และกล้ำกลืนน้ำตาแห่งท้องหรอกหรือ?

ทำรกกำพร้าที่ไร้บิดามารดาผู้หนึ่ง สิบแปดปีให้หลังพบพานบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ด้วยความผูกพันทางสายเลือด แนฮ้วยไหนเลยเห็นญาติด้วยคุณธรรมได้

แต่ระหว่างหนึ่งเคลื่อนไหว หนึ่งสงบนิ่ง หนึ่งหยิบฉวย หนึ่งละทิ้ง แม้แต่เกี่ยวพันถึงความปลอดภัยของตุยเมี่ย

ถึงกับกระทบกระเทือนถึงสถานะของธัมมะสิ้นสูญ อธรรมลำพองในภูลิ้ม

แนฮ้วยถูกกระแทกใส่ค้อนหนึ่ง อาการบาดเจ็บทั้งเก่าและใหม่ปะทุขึ้น แม้แต่รูจมูกก็ปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

เขากระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง ที่มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

เขายกมือปาดเช็ด แต่โลหิตก็ไหลออกจากรูจมูก ไหลลงมาถึงมุมปาก จนไม่ทันปาดเช็ด

แนฮ้วยเพียงถามว่า

"ตู้มึงอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าปะทะกับค้อนของมันสามครั้ง ข้าพเจ้าจดจำออกว่า คนตายที่บ้านตระกูลฮ่อ ล้วนตายใต้ค้อนด้ามนี้ ใช่เป็นท่านใช้ให้มันลงมือ แต่ป้ายความผิดมาที่ข้าพเจ้าหรือไม่ ?"

เขาสูดลมหายใจคำหนึ่ง ฝืนใจยืนหยัด เร่งรัดซ้ำว่า

"ท่านบอก"

แต่แล้วยอดขุนพลสยองขวัญส่งเสียงตวาดออกมา

เสียงตวาดที่สะท้านทั่วบริเวณ

นี่นับเป็นเงื่อมปมสำคัญ

...แนฮ้วยที่ตกเป็นผู้ต้องหาฆ่าคน เพราะเกี่ยวพันถึงคดีใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ

แนฮ้วยมีจิตใจพลุ่งพล่าน แต่ยังคงถามปมปัญหาสำคัญนี้

ขณะเดียวกัน ยอดขุนพลสยองขวัญก็ใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว

...แนฮ้วยเมื่อเป็นบุตรชายเรา ย่อมสมควรล้างมลทินให้ ปัญหาอยู่ที่แนฮ้วยต้องเป็นบุตรชายของมัน หาใช่ศัตรูไม่

...ขอเพียงเป็นศัตรูของมัน ก็ต้องกำจัด ขอเพียงเป็นศัตรูที่คิดทำร้ายมัน ก็ต้องฆ่าทิ้ง

...แยแสไยกันว่ามันเป็นใคร เรายังเดินทางของเรามีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง หากเพราะเพื่อตัวเอง ต้องกำจัดสิ่งกีดขวาง....สิ่งกีดขวางทั้งหลายทั้งปวง

ดังนั้นยอดขุนพลสยองขวัญพลันส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง เพื่อปลุกสติตัวเอง

...ทุกประการมีจุดเริ่มอยู่ที่ตัวเอง

...ทุกประการมีเป้าหมายอยู่ที่ตัวเอง

...ไม่ถูกน้ำใจพัวพัน ไม่ถูกผู้คนสะกดไว้ ไม่ถูกเหตุผลควบคุม ไม่ถูกกฎหมายบังคับ ไม่ถูกวัตถุธาตุพัวพัน ไม่ถูกความนึกคิดเหนี่ยวรั้ง เคลื่อนไหวตามอำเภอใจ กระทำตามอารมณ์ตัวเอง

...แม้แต่ความเกี่ยวพันทางสายเลือดก็ปล่อยวางได้

...เจ้ามีความผูกพันกับเรา เราจึงมีความผูกพันกับเจ้า เจ้าไม่ให้ความเคารพต่อเรา เราจะตัดญาติกับเจ้า

ดังนั้นยอดขุนพลสยองขวัญย้อนถามว่า

"เราใช่เป็นบิดาเจ้าหรือไม่? เจ้าใช่ยึดถือเราเป็นบิดาหรือไม่?"

ความหมายของมันชัดแจ้งยิ่ง

....หากเจ้าเป็นบุตรชายของเรา เราจะล้างมลทินให้แก่เจ้า หากว่ามิใช่ เจ้าก็เป็นศัตรูของเรา

เมื่อเป็นศัตรู มิใช่เจ้าตายก็เป็นเราสิ้น

แนฮัวแม้มีจิตใจพลุ่งพล่าน แต่ก็เป็นคนฉลาดและเป็นคนมีไหวพริบปราดเปรียว

เขาย่อมเข้าใจความหมายของยอดขุนพลสยองขวัญ

เรื่องที่ยอดขุนพลสยองขวัญเป็นบิดาของเขา สั่นสะท้านจิตใจของเขาอย่างแท้จริง

...เรากลับตั้งตัวเป็นศัตรูกับบิดาของตัวเอง

ตามชาติกำเนิดที่แนฮัวยรับทราบมา เขาเป็นบุตรชายของมังการ

เทพยดาไม่ดายแนอ่วยเสียง

ดังนั้นไม่เพียงแต่ผู้อื่นเรียกขานเขาเป็นแนฮ้วย (เลือดเย็น) เขาเองก็เรียกตัวเองเป็นแนฮ้วย แช่ “แน” นาม “ฮ้วย”

แต่ยามนี้จากเหตุการณ์เฉพาะหน้า ยอดขุนพลสยองขวัญจึงเป็นบิดาของเขา บิดาผู้ให้กำเนิดเขากลับฆ่าแนอ่วยเสียง ที่ตัวเองเข้าใจว่าเป็นบิดาบังเกิดเกล้า

หมายความว่าเขาสมควรแช่เล่ง มิใช่แช่แน

...สวรรค์ ที่แท้บุคคลที่คิดร้ายต่อตัวเองทุกวิถีทาง กลับเป็นบิดาของตัวเอง

....ที่แท้จอมโฉดชั่วสุดสามานย์ ตัวเองตั้งใจจับกุมไปดำเนินคดีเป็นบิดาของตัวเอง

ทำอย่างไรดี?

...สมควรทำอย่างไรดี?

บุคคลแรกและเรื่องแรกที่แนฮ้วยนึกถึงคือเชี่ยวดอ

...หรือวาเชี่ยวดอเป็นเจ้เจี๋ (พี่สาว)ของตัวเอง?

จิตใจของเขาสับสนยุ่งเหยิง คล้ายกับในสี่ห้องหัวใจมีกองกำลังสิบสองสิบสามขบวน ควงดาบร่ายรำกระบี่ โถมเข้าประหัตประหารเป็นพัลวัน

ขณะที่เขาเจ็บปาดรวดร้าวใจ พลันถามคำถามต่อยอดขุนพล-สยองขวัญ

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญให้เขาแสดงท่าทีก่อน

...หากเจ้าเป็นบุตรชายของเรา เราย่อมปกป้องเจ้า หาไม่อย่าได้คิดหมาย

แนฮ้วยพลันตวาดคำหนึ่ง

เสียงตวาดนี้คล้ายตัดบททุกสิ่ง

เขาคล้ายคนที่ลอยคออยู่กลางกระแสเชี่ยว หากให้ตัวเองลอยขึ้นตรงกันข้ามต้องเลิกล้มการขัดขืนดิ้นรน ปล่อยให้จมลงก่อน ค่อยลอยขึ้นมา

...เพื่อความอยู่รอด จำต้องยอมตาย

...เมื่อมีที่ยึดมั่น จะต้องสละสิ้น

จนบัดนี้ยอดขุนพลสยองขวัญยังปราศจากความผูกพันทางสายเลือด หากแต่คำนึงถึงผลได้ผลเสีย หากตัวเองยึดถืออีกฝ่ายหนึ่งเป็นบิดา ก็ต้องละทิ้งหลักการเดิม ยืนอยู่ฝ่ายยอดขุนพลสยองขวัญ ยอดขุนพลสยองขวัญก็จะล้างมลทินให้แก่ตัวเอง

นี่มิใช่น้ำใจฉันพ่อลูก หากแต่เป็นการสุมหัวกระทำชั่ว แนฮ้วยถามไถ่ประโยคหนึ่ง ก็ได้รับการย้อนถามเช่นนี้ หากว่าอีกฝ่ายหนึ่งยินยอมแก้ต่างให้แก่ตัวเอง ตัวเองไม่แน่ว่าต้องคุกเข่าเรียกบิดา

ยอดขุนพลสยองขวัญเป็นมารร้ายฆ่าคน เป็นผู้ต้องหาที่ตัวเองตัดจับกุม ไม่ว่ายอดขุนพลสยองขวัญเป็นบิดาของเขาหรือไม่ ประการนี้ล้วนไม่แปรผัน

ดังนั้นแนฮ้วยส่งเสียงตวาดก้อง

เสียงตวาดของเขานี้ ใกล้เคียงกับของยอดขุนพลสยองขวัญ

...ปัจจุบันที่ตวาดผิดแผกแตกต่าง

เขาคิดตวาดขับไล่ความคิดฟุ้งซ่านของตัวเอง

...มีแต่ทำให้ความผูกพันทางโลกตายสิ้น คุณธรรมประจำใจต่อย

ฟื้นคืนชีวิต

ดังนั้นเสียงดวาดของเขาครั้งนี้ คล้ายหยุดการเคลื่อนคล้อยของก้อนเมฆ หยุดการลอยเลื่อนของจันทราและหยุดทุกผู้คนบนแท่นสามหุนครึ่ง

จากนั้นแนฮ้วยกล่าวย้ำทีละคำว่า

“ข้าพเจ้าไม่สนใจท่านเป็นบิดาข้าพเจ้าหรือไม่ ท่านทำร้ายราษฎรสกัดฆ่าฟันบัณฑิตที่คิดขึ้นเมืองหลวงไปร้องทุกข์ ใช้สอยคนร้ายนี้ใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ ยังป้ายความผิดต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องจับกุมท่านไปดำเนินคดี”

เขากล่าวย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่มีการผ่อนผันแม้แต่น้อย

จมูกปากของเขาปรากฏโลหิตหลั่งไหล แต่เขาเผชิญหน้ากับยอด-ขุนพลสยองขวัญ

โคมสีขาวอยู่ข้างเคียง

โคมสีแดงอยู่ห่างไกล

จันทร์ประดับฟ้า

...จันทราชิวเทียน (ฤดูใบไม้ร่วง) ที่เรืองรองแต่โศกชั้งถึงเพียงนี้

ยอดขุนพลสยองขวัญชบกรามกรอด กล่าวว่า

“เจ้าใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ เราจึงจะจับกุมเจ้า”

ช่งอั้งน้ำพลันกล่าวเสียงละห้อยหดหู่ว่า

“ผู้ที่ใช้เลือดล้างบ้านตระกูลฮ่อ มิใช่เชี่ยวกุกเด็ดขาด”

ทุกผู้คนล้วนดื่นเต้นสงสัย แนฮ้วยเหลียวหน้าร้องไห้ร้องเรียกว่า

"มารดา"

...เขาไม่ยอมเรียกยอดขุนพลสยองขวัญเป็นบิดา แต่ยินยอมเรียกซ่งอั้งน้ำเป็นมารดา

ซ่งอั้งน้ำเรียกหาด้วยความพลุ่งพล่านว่า

"เชี่ยวกุกบุตรเรา"

แนฮ้วยกล้ำกลืนน้ำเลือดไว้ กล่าวว่า

"มารดา ข้าพเจ้าเป็นเด็กของท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้เรียกว่าเชี่ยวกุกเชี่ยวกุกคือเชี่ยวกุก ข้าพเจ้าคือแนฮ้วย เป็นกำพร้าที่ถูกบิดามารดาทอดทิ้งแต่แรก"

ซ่งอั้งน้ำร่ำไห้รำพันว่า

"เด็กเอย เจ้ายังโทษว่ามารดา ใช่เป็นเพราะ....."

ยอดขุนพลสยองขวัญตวาดว่า

"อาน้ำล่าถอยกลับไปอย่าได้กล่าวเหลวไหลที่นี้ไม่มีเรื่องของท่าน"

ซ่งอั้งน้ำกลับกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"มันมิใช่ผู้ต้องหาฆ่าคนจริงๆวันที่บ้านตระกูลฮ่อถูกเลือดล้าง ข้าพเจ้าลอบใช้ให้เตียพ่วงสืบเสาะ ในที่สุดค้นพบคนที่มีชีวิตรอดจากศราเคราะห์ครั้งนี้ ที่บึงน้ำริมเก๋งนานวันต้องพบกัน..."

จากนั้นนางเรียกเบาๆว่า

"เตียพ่วง"

เตียพ่วงถลันออกมาตามเสียง

ที่ข้างกายมันยังมีคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้พอปรากฏกาย พบเห็นดู้มึงนอนอยู่บนพื้น ก็บังเกิดเพลิงโทสะลุกฮือโหม ขู่คำรามว่า

"เป็นมัน ค่ำคืนนั้นเป็นมันลงมือด้วยอำมหิต"

มันยืดกายขึ้น หมายโถมใส่ตู้มึ่ง เตียพ่วงรีบสะกดมันเอาไว้

ยอดขุนพลสยองขวัญก็สงสัยยิ่ง

เอี้ยกังร้องทัดทานว่า

"ช้าก่อน ท่านเป็นใคร?"

เตียพ่วงชิงกล่าวว่า

"มันคือฟันปีศาจยี่สิบแปดเนียชู่อั้ว ค่ำคืนนั้นมันอยู่ร่วมกับมารดาอาลี้ที่บ้านตระกูลฮ่อ ถูกทำร้ายค้อนหนึ่ง พลัดตกลงในน้ำ แต่ไม่เสียชีวิต ค่ำคืนนั้นเราช่วยเหลือมันขึ้นมาทำตามความประสงค์ของเจียงกุนฮูหยิน รักษาอาการบาดเจ็บให้แก่มัน วันนี้ค่อยชักนำมันมาเพื่อล้างมลทินแก่แนฮ้วย"

ยอดขุนพลสยองขวัญแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เตียพ่วง ท่านเชื่อฟังวาจาภรรยาเรา หรือเชื่อฟังวาจาเรามากกว่า?"

เตียพ่วงน้อมกายคารวะกล่าวว่า

"ได้เจียงกุน ฮูหยินท่านเป็นซือเจ้ (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นหญิง) ของเรา นางดูแลเราตลอดมา เราค่อยมีวันนี้ ท่านก็ทราบว่าเราทำตามคำสั่งนางตลอดมา"

แต่แล้วยามนั้น มีคนผู้หนึ่งเรียกหาว่า

"บิดา"

คนเรียกหามิใช่แนฮ้วย

ยิ่งมิใช่เชี่ยวกุก

คนอยู่ใต้พื้นดิน หลังจากเรียกหาก็โผล่ศีรษะพ้นผิวดินออกมา

แสงจันทร์พอดีส่องต้องศีรษะมัน
มันเป็นอาลี้

อาลี้ ลังจี้อิดและยี่จ้วงจี้อ่ความจริงแยกทางกับเอี้ยกังและตุยเมี่ย แต่มีเป้าหมายตรงกัน นั่นคือเร้นกายเข้าสู่แห่นสามหุนครึ่ง เพื่อหาทางช่วยเหลือแนฮัวย

มิคาดที่แท่นสามหุนครึ่ง เกิดโศกนาฏกรรมสองพ่อลูกดั้งเผชิญหน้ากัน

อาลี้เป็นศิษย์ตระกูลย่อแห่งชั้นต่ำที่สาม ถนัดจัดแจงวิชาแทรกกายใต้พสุธา ยี่จ้วงจี้อเป็นมือดีด้านวิชาตัวเบา คนทั้งสองผ่านขบวนค่ายกลของอูเจ่กเปียง เร้นกายเข้าสู่ค่ายกลของยอดขุนพลสยองขวัญบวกกับยอดขุนพลสยองขวัญพบพานบุดรชาย มีจิดใจพลุ่งพล่าน เอี้ยกังกับตุยเมียย่อมไม่รายงาน ปล่อยให้คนทั้งสองแฝงกายเข้ามา โดยที่ลังจี้อิดเฝ้ารักษาอยู่รอบนอก

อาลี้ความจริงซ่อนตัวไว้ แต่แล้วพบว่าเนี่ยชู่อั้วยังไม่ตาย หวนนึกถึงผู้อาวุโสเสียชีวิตสิ้น บังเกิดความยินดีที่บิดายังมีชีวิตอยู่ ยามกะทันหันลืมเลือนความแค้นเคืองที่มีต่อบิดา เรียกหา “บิดา” คำหนึ่ง

เนี่ยชู่อั้วเห็นศีรษะหัวหนึ่งโผล่พ้นขึ้นจากภายในดิน เห็นเป็นอาลี้ สร้างความพลุ่งพล่านใจยิ่งกว่า พุ่งปราดเข้าไปสวมกอดบุดรชาย ส่งเสียงร่ำไห้ออกมา

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันฉุกคิดขึ้น

...เรื่องราวในวันนี้คล้ายไม่ถูกต้อง

...แนฮ้วยกลับเป็นบุตรชายของมัน

...เชี่ยวกุกกลับเป็นบุตรชายของศัตรู

...วันเวลาที่ผ่านมา ฮูหยินกลับปิดบังเรื่องราวมันมากมายปานนี้

...ด้านอูเจ่กเปียงไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย แต่คาดว่าคงล่วงรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในที่นี้

...เตียพ่วงคล้ายอยู่ฝ่ายช่งอั้งน้ำ ส่วนเอี้ยกังเสียงได้ชือและชุยเลียกเซียงล้วนไม่กล้าแสดงความเห็นอันใด

...เทพทมิฬและมารดุร้ายเอาใจออกห่าง อาลี้พลันโผล่พ้นขึ้นจากใต้พื้นดิน เนียซู่อั้วเดินออกจากภายในถ้ำ คาดว่าศัตรูก็มีการตระเตรียมพร้อม ยากที่จะจัดการได้

...เพียงไม่ทราบยังมีศัตรูอีกมากน้อยเท่าใด อยู่ข้างกายตัวเองหรืออยู่นอกค่ายกล

พร้อมกับนั้นยอดขุนพลสยองขวัญบังเกิดความสะทกสะท้อนยิ่ง

มันหวนนึกถึงรองผู้นำสหพันธ์จังชุ้ยฮ้ง หัวหน้าชมรมโดดเดี่ยวฉั่วคอฮั่น เทพกระบี่ยะเยือกเชี่ยวเกี่ยมเจ็ง รวมทั้งลี้เกาะแอ่กับถังได้จง

หากแม้นมันไม่เข่นฆ่าทำร้าย และลงทัณฑ์ต่อพวกมัน คนเหล่านี้ล้วนเป็นบุคคลที่มันสามารถไว้วางใจ สามารถดถลงใจแทนมัน

มันมองดูสภาพที่เนียซู่อั้วสองพ่อลูกสวมกอดกันร่ำไห้ ยิ่งสะท้อนเห็นถึงความชาเย็นที่แนฮ้วยมีต่อมัน

มันยังหวนนึกถึงขณะที่เดินทางไปเข่นฆ่าสังหารแนอ่วยเสียงในใจยังครุ่นคิด สมควรให้คนของตระกูลแนผ่านวันสิ้นปีก่อนแล้วค่อย

ลงมือหรือไม่

แต่มันยังดกลงใจว่าจะไม่รอคอย ไม่รอคอยแม้ชั่วครู่ชั่วยาม มันร้อนรุ่มคิดเป็นผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่แต่แรกแล้ว

มันคิดเข่นฆ่าล่าล้างคนของตระกูลแนให้หมดสิ้น หลังจากนั้นฮูหยินค่อยเร่งรุดถึง พอดีพบเห็นเหตุการณ์โชกเลือด ด้วยน้ำใจที่ฮูหยินมีต่อตระกูลแน คงต้องเศร้าเสียใจยิ่ง มันจะได้ให้ชนชาวโลกทราบว่ามันสองสามีภรรยามีความผูกพันต่อตระกูลแน

เนื่องด้วยมันไม่อาจอดรนทนรอ ทำให้ฮูหยินไม่ทันอุ้มทารกมาเปลี่ยนตัวกับเชี่ยวกุก เป็นเหตุให้บุตรชายที่แท้จริงของมันต้องระหกระเหินอยู่เบื้องนอกนานปี กลายเป็นศิษย์ของศัตรูทางการเมืองตัวเองและจัดส่งมาโค่นทำลายมัน

เพราะความคิดชั่ววูบนี้ ทำให้บุตรชายของศัตรูเป็นบุตรชายของตัวเอง ต้องชุบเลี้ยงเป็นเวลาสิบแปดปี แต่ยังไม่อาจแลกกับคำบิดาแม้สักคำเดียว

นึกถึงตอนนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญไม่โทษว่าตัวเอง เพียงโทษว่าจูก๊วะชิงแช

...ล้วนเป็นการก่อกวนของเฒ่าแช่จูก๊วะ

มันแค้นจูก๊วะชิงแชถึงขีดสุด

ยามนั้น แนฮ้วยก็นึกถึงจูก๊วะชิงแช

แต่ความรู้สึกของเขาเป็นตรงกันข้าม

...ที่แท้จูก้วะชิงแชใช้ให้เขามาสะสางคดีนี้ เพื่อให้เขาเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง

การเคี่ยวกรำทุกสิ่ง

การทดสอบทุกสิ่ง

มิน่าเล่าจูก้วะชิงแชเคยบอกต่อเขาว่า “เรามอบหมายเรื่องนี้แก่เจ้า เพื่อพิสูจน์ยืนยันเรื่องหนึ่ง และคลี่คลายความในใจของเราประการหนึ่ง ยอดฝุนพลสยองขวัญผู้นี้ผิดถูกชั่วดีอย่างไร เจ้าต้องตรวจสอบความรู้สึกของราษฎร รอจนพิสูจน์ยืนยันแล้วค่อยลงมือ เราไม่ต้องการให้เจ้ากระทำเรื่องที่เสียใจไปชั่วชีวิต และไม่ต้องการให้เจ้ากระทำเรื่องที่ไม่สมควรเพราะคำพูดของเรา ประการนี้หวังให้เจ้าเข้าใจ และหวังว่าเจ้าสามารถทำความเข้าใจเรื่องราวด้วยตัวเอง...เมื่อถึงเวลาเจ้าย่อมเข้าใจเอง”

ตอนนั้นแนฮ้วยไม่เข้าใจจริง ๆ

ตอนนี้เขาเข้าใจแล้ว

จูก้วะชิงแชต้องการให้เขาเลือกเฟ้นด้วยตัวเอง

เลือกเฟ้นระหว่างความผูกพันทางสายเลือด กับคุณธรรมอันเที่ยงธรรม

นี่เป็นการทดสอบครั้งสำคัญที่สุดในชีวิตของเขา

และเป็นด่านอุปสรรคอันโหดร้าย บนเส้นทางอันยาวไกลของมือปราบที่ดี ซึ่งคิดรักษากฎหมายของบ้านเมือง และขจัดเภทภัยให้แก่ราษฎร

หากผ่านไม่ได้ ก็ไม่สามารถเดินต่อไป

จูก้วะชิงแชแม้เป็นผู้มีพระคุณที่เลี้ยงดูเขา ช่วยให้เขาค้นพบ

แนวทางฝีมือของตัวเอง แต่ก็จัดส่งเขามายังที่นี้ เผชิญหน้ากับบิดาผู้ให้กำเนิด มอบคดีสำคัญนี้แก่เขา ให้เขากำหนดทางเลือกเอง

...จูกัวะชิงแชเคารพการตัดสินใจของเขา

นี่เปรียบกับยอดขุนพลสยองขวัญ ซึ่งให้เขายอมรับยอด-ขุนพลสยองขวัญเป็นบิดา ค่อยแก้ข้อหาให้แก่เขา และข้อหาความผิดนี้เป็นยอดขุนพลสยองขวัญสุมใส่เขาเอง

นึกถึงตอนนี้ แนฮ้วยร้องเรียกอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"บิดา"

ในที่สุดยอดขุนพลสยองขวัญหวั่นไหวคล้อยตาม

มันมีสีหน้ายินดีขึ้นมา

แนฮ้วยกล่าวต่อว่า

"บิดา ท่านมอบตัวเถอะ"

ยอดขุนพลสยองขวัญขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ว่ากระไร?"

แนอ้วยวิงวอนว่า

"ข้าพเจ้าจะนำตัวท่านไปรับการสอบสวนที่เมืองหลวง ท่านยอมรับความผิด กลับตัวกลับใจใหม่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าจูกัวะชิงแชต้องลดหย่อนผ่อนโทษให้แก่ท่าน"

ยอดขุนพลสยองขวัญหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

"ปีศาจแซ่จูกัวะอีกแล้ว มันเป็นตัวอะไรเราจะสับมันร้อยพันดาบ"

แนฮ้วยกล่าวว่า

"บิดา เสียทีที่ท่านเป็นยอดขุนพลชายแดนที่ได้รับแต่งตั้งจาก

ทางการ แม้ล่วงรู้กฎหมายยังทำผิดกฎหมาย นับว่ายิ่งกว่าโจรร้ายอีก”

ยอดขุนพลสยองขวัญรับฟังจนเลิกคิ้วสูงชัน ช่งอั้งน้ำรีบร้องว่า “เด็กเอย”

แนฮ้วยเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“เล่งไต้เจียงกุน ในสายตาของท่านยังมีกฎหมาย ในจิตใจของท่านยังมีชาติบ้านเมืองหรือไม่ ท่านถืออำนาจบาตรใหญ่ก่อการร้าย ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายถูกท่านทำลายสิ้นแล้ว ท่านไม่รักราษฎร ห่วงใยชาติบ้านเมือง ก็ไม่มีคุณสมบัติเป็นไต้เจียงกุน ต่อให้ท่านเป็นบิดาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะเป็นศัตรูกับท่าน”

ยอดขุนพลสยองขวัญหัวร่อเฮอะฮะกล่าวว่า

“เด็กน้อย เจ้ายังไม่ปีกกล้าขาแข็งเต็มที่ ก็คิดรักชาติด้วย? ที่แล้วมาความรักชาติมีความผิด เจ้าลองพลิกดูประวัติศาสตร์ มีแต่ขุนนางเบาปัญญา จึงสามารถเสพสุขชั่วชีวิต คนโฉดที่ต่ำช้าจึงมากศักดานุภาพ ขุนนางดงฉินแม่ทัพที่แท้ มีผลบั้นปลายที่ดีสักกี่คน? หากมิใช่ตายในเงื้อมมือข้าศึก ก็ถูกพวกเดียวกันลอบทำร้าย ทวงวิญญาณคนดีงาม กลับสร้างความผิดพลาดแก่บ้านเมือง ยิ่งกว่าคนต่ำช้าอีก พวกมันทำร้ายตัวเอง ทำร้ายผู้อื่น ทำร้ายชาติบ้านใกล้เรือนเคียง เจ้าอายุยังเยาว์ คิดผดุงธรรมแทนฟ้า ชำระบุญคุณความแค้นสมใจ หาทราบไม่ว่าในสถานการณ์โลก ความฮึกหาญทะยานฟ้า ความจงรักใจภักดีล้วนปราศจากราคาค่างวด เหล่าขุนนางดงฉินวีรบุรุษอะไรนั่น ล้วนแล้วแต่เป็นศัตรูของบิดา ศัตรูเป็นสหายบนสมรภูมิที่ดีที่สุด ศัตรูทำให้เรากระตือรือร้นคึกคัก ทำให้เราเบิกบานใจ เจ้ายังคงเชื่อฟังวาจาเรา รีบตื่นจากหลับ

เถอะ เจ้าคับแค้นใจก็ดี โกรธเคืองก็ดี ผิดหวังก็ดี แต่คำพูดของเรามีเหตุผล เจ้ามิอาจไม่เชื่อ”

แนฮ้วยก้มศีรษะลง

ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น เขาดูไปตกยากเป็นพิเศษอ้างว้างเป็นพิเศษ

ทุกผู้คนล้วนรู้สึกถึงความคับแค้นรันทดของเขา

เนิ่นนานให้หลัง แนฮ้วยค่อยเงยหน้าขึ้น

โลหิตชโลมปลายคางของเขาจนแดงฉาน

แต่ดวงตาของเขายังแวววาว

แวววาวเพราะเยาว์วัย ดั่งแค้น เต็มไปด้วยความคิดต่อสู้ที่ไม่ยอมสยบ

ความคิดต่อสู้ไม่ยอมสยบ แต่สีหน้ากลับสงบราบเรียบยิ่ง

แนฮ้วยกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

“คำพูดของท่านมีเหตุผล แต่ข้าพเจ้าจะไม่คล้อยตามคำพูดของท่าน โลกนี้หากเป็นคูคลองอันสกปรก เรื่องโง่เขลาที่ข้าพเจ้ากระทำคือชำระล้างมัน ทำให้มันกลายเป็นน้ำใสสะอาด หากข้าพเจ้าสามารถแปรสภาพเป็นหนึ่งหยดน้ำบริสุทธิ์ ขอเพียงสามารถชะล้างคูคลองอันโสโครก มาดรว่าต้องพลีชีวิต ก็หาเสียดายไม่ หากว่ารักชาติมีความผิดเพียงเป็นความคิดของบุคคลบางกลุ่ม ขอเพียงยึดมั่นคุณธรรม จะจุดประกายอันจำรัสขึ้น ได้เจียงกุน ท่านอย่าได้น้อมเดือนข้าพเจ้า ยังคงตักเตือนตัวเองเถอะ”

ตุยเมี่ยรับฟังถึงตอนนี้ไม่อาจสะกดกลั้นใจสืบไปปรากฏกายออกไป กล่าวเสียงกังวานว่า

"แนฮ้วยกล่าวได้ประเสริฐ ข้าพเจ้าสนับสนุนท่าน"

ขุยเมื่อแสดงตน โยนไม้เท้าทิ้ง ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับแนฮ้วย หันหน้าหายอดขุนพลสยองขวัญและพวกปลดน้ำเต้าสุราจากข้างเอวดื่มสุราหลายอึกหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"กล่าวตามความสัตย์ สี่ชือตี่ (ศิษย์ผู้น้องคนที่สี่) ตอนแรกข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเป็นนักบู๊ผู้หนึ่ง เป็นชือตี่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสมควรคุ้มครองท่าน ยามนี้ได้ฟังคำพูดของท่าน ค่อยทราบว่าความรู้ไม่มีการแบ่งก่อนหลัง ผู้แตกฉานบรรลุถึงก่อน หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้าพลันพบพานบิดาบังเกิดเกล้า ไม่แน่ว่ายังไม่รู้จักประกาศจุดยืน ยึดมั่นในความถูกต้องเที่ยงธรรมเช่นท่านสี่เจ่กคัดเลือกชือตี่ที่ดีให้แก่ข้าพเจ้าจริงๆ"

เขาคารวะสุราต่อแนฮ้วยคำหนึ่ง ตัวเองดื่มสุราเจ็ดแปดคำ ค่อยกล่าวกับยอดขุนพลสยองขวัญว่า

"เล่งกวงเท้า (ศีรษะล้านแช่เล่ง) บอกต่อท่านข้าพเจ้าดื้นดันต่อบุตรชายของท่านนัก ข้าพเจ้าความจริงคิดแฝงตัวอยู่ข้างกายท่านรวบรวมหลักฐานความผิดของท่านจนครบถ้วน ค่อยหาทางคราวุมท่าน แต่สี่ชือตี่กล่าวเช่นนี้ แสดงออกถึงความเปิดเผยหมดจด ข้าพเจ้าที่เป็นซาซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สาม) กลับคล้ายเป็นคนต่ำช้าแล้ว มารดามันเถอะเราชุยเลียกเซียง แม้ลุ่มหลงสุรา ไม่รักความก้าวหน้าแต่ในชีวิตไม่กระทำเรื่องผิดมโนธรรม ดอนนี้ข้าพเจ้าหาตัวจอมโฉดชั่วพบแล้ว แต่หากให้เป็นไส้ศึกเพื่อลอบทำร้ายคน ข้าพเจ้าจึงไม่กระทำต่อให้จัดการกับ คนต่ำ

ช้าก็ไม่อาจใช้ฝีมืออันสามานย์ หาไม่พวกเราก็ไม่แตกต่างกับคน ต่ำช้าสารเลว ยามนี้จันทร์เย็นประดับฟ้า ลมเฉื่อยฉิวจากทุกทาง ข้าพเจ้าขอประกาศว่าข้าพเจ้าแช่ชุยนามเลียกเชียง จัดอยู่อันดับสามในสี่ยอดมือปราบ"

คราครั้งนี้ยอดขุนพลสยองขวัญต้องตะลึงลานกับที่

มันมีไหวพริบปราดเปรียว มีอานุภาพเกริกไกร กุมอำนาจฆ่าฟันตามอำเภอใจ ครองความยิ่งใหญ่มาหลายสิบปี จวบกระทั่งถึงค่ำคืนจันทร์กระจ่างลมเฉื่อยฉิวนี้ ค่อยพบว่าบุตรชายที่เลี้ยงดูมาสิบแปดปีกลับเป็นบุตรชายของศัตรู บุคคลที่ตัวเองทุ่มเทกำลังเข้าจัดการ จึงเป็นบุตรชายของตัวเอง

แม้แต่หนึ่งในสามมันสมองที่ข้างกาย ที่แท้ก็เป็นไส้ศึก มิหนำซ้ำยังเป็นหนึ่งในสี่ยอดมือปราบ ที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดินนามดุยเมีย (ล่าชีวิต)

...นี่ช่างหนักหนาถึงแก่ชีวิตจริงๆ

...ที่หนักหนาถึงแก่ชีวิตยิ่งกว่าคือ ดุยเมียแสดงตนออกมา ยอมรับอย่างเปิดเผยเอง

ความโอ่อ่าอาจหาญ เปิดเผยชัดเจนนี้ ไม่เพียงเป็นพลังสนับสนุนต่อแนฮ้วย ทั้งยังกระทบกระเทือนต่อยอดขุนพลสยองขวัญอย่างรุนแรง

ยอดขุนพลสยองขวัญไม่อาจกล่าววาจาใดได้ เพียงกล่าวว่า

"เจ้า..."

ดุยเมียกล่าวเสียงอ่อนลงว่า

"ดังแก (นายจ้าง) ข้าพเจ้าไม่ต้องการลอบทำร้ายท่านทางด้านหลัง ทั้งนี้เพราะท่านแม้มีนิสัยมากระแวง แต่ยังดีต่อข้าพเจ้าไม่น้อย ข้าพ

เจ้าไม่อาจหักใจกระทำเรื่องลอบทำร้าย สตรีอ้วนใหญ่ตายในเงื้อมมือ ท่าน ข้าพเจ้าสมควรล้างแค้น แต่ไม่ว่าเป็นน้ำใสใจจริงหรือจอมปลอม พวกเราเคยมีความสัมพันธ์ฉันนายบ่าว ข้าพเจ้าคิดจัดการท่าน ก็ต้องกระทำอย่างเปิดเผยชัดเจน”

ยอดขุนพลสยองขวัญแคนหวรอกล่าววา

“คำ “เปิดเผยชัดเจน” อันประเสริฐ กลับซ่อนตัวอยู่ในหมู่ตึกสักการะฟ้าเป็นเวลานานปานนี้ ดูท่าหากคิดกล่าวโทษเราผู้แช่เล่ง คงมีหลักฐานเพียงพอแล้วกระมัง?”

ตุยเมี่ยยอมรับตรงๆยืดคอดื่มสุราอีกหลายอึก ทอดถอนใจกล่าวว่า

“หลายเดือนมานี้ เพื่อไม่สะกิดความสงสัยของท่าน มีสุราไม่อาจดื่ม กระทั่งน้ำเต้าสุราก็ไม่สามารถพกติดตัว ไหนเลยมีความสมใจเช่นวันนี้?”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“ผู้คนบอกว่าตุยเมี่ยดื่มสุรายิ่งมาก ฝีมือยิ่งสูงเยี่ยม เจ้าเมื่อดื่มสุรา คงคิดลงมือแล้วกระมัง?”

“นั่นต้องดูว่าท่านคิดลงมือหรือไม่”

เขาแม้เดินออกมาอย่างเปิดเผยห้าวหาญ แต่ขุมกำลังยังเปราะบางยิ่ง

แนฮ้วยรับบาดเจ็บสาหัส

ทางด้านยอดขุนพลสยองขวัญมีเสียงได้ชื่อที่ลึกล้ำสุดหยั่งคาดบัณฑิตนักศึกษาโพกผ้าที่ประหลาดพิกล ยังมีถังเชี่ยวเจี้ยว ลุ้ยได้เก็ง เก้าเด้าหยิน ที่ห่างไปยังมีรองแม่ทัพชายแดนอูเจ่กเปียง ในจำนวนนี้ยังไม่นับขุมกำลังโคมขาวและโคมแดง

ทางฝ่ายตัวเอง เพียงอาศัยอาลี้ ยี่จ้วงจื้อ เทพทมิฬและมารดุร้าย ก็กำลังเปราะบางยิ่ง

หมากที่สามารถพลิกสถานะจากพ่ายแพ้เป็นได้ชัย เป็นเอี้ยกังที่ยังแฝงตัวอยู่ข้างกายยอดขุนพลสยองขวัญ

ตัวเองเปิดเผยศักดิ์ศรี นับเป็นเรื่องสมใจ แต่เอี้ยกังยังต้องรั้งอยู่ข้างกายยอดขุนพลสยองขวัญ จึงจะประสานทั้งในนอกได้

ตุยเมี่ยย่อมไม่ต้องการแตกหักกับยอดขุนพลสยองขวัญในตอนนี้

เขาก็ไม่ทราบว่า เตียพ่วง เชี่ยวตอ เชี่ยวกุกและซ่งอั้งน้ำจะทำอย่างไร?

...ช่วยเหลือยอดขุนพลสยองขวัญ หรือว่าช่วยเหลือแนฮ้วย?

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันกล่าวว่า

“เราจะไม่ลงมือต่อพวกเจ้า อย่างน้อยมิใช่คืนนี้”

จากนั้นมันสั่งการว่า

“ถอย”

โคมสีขาวทยอยดับวูบไป

ยามนี้ยอดขุนพลสยองขวัญชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ความจริงแล้วสามารถกำจัดศัตรูที่เป็นหนามยอกอกเหล่านี้ในคราเดียว

แต่มันไม่ได้ทำเช่นนี้ กลับสั่งให้ถอนกำลังไป

...มันไฉนทำเช่นนี้?

...หรือว่ามันกลับใจได้สำนึกแล้ว?

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวกับแนฮ้วยว่า

“เราให้เวลาเจ้าสามวัน หวังให้เจ้าใช้เวลาสามวันนี้ใคร่ครวญโดยรอบคอบ หากเจ้ายังตั้งตัวเป็นศัตรูกับเรา เราจะไม่เกรงอกเกรงใจต่อเจ้า”

มันชี้มือไปยังดุยเมี่ย กล่าวสืบต่อ

“ยังมีเจ้า ความสำเร็จของเจ้าอยู่ที่กบดานอยู่ข้างกายเราเป็นเวลานาน เรากลับไม่ล่วงรู้...คราก่อนแนฮ้วยรับบาดเจ็บ ถูกกักอยู่ที่อารามเอี้ยงง้วยอำ หากมิใช่เจ้า มันไหนเลยหนีเอาชีวิตรอดได้ แต่เรายังดูไม่ออก”

คำพูดของมันนี้ ทำให้ดุยเมี่ยได้คิดว่า คราก่อนเอี้ยกังก็ร่วมล้อมจับ หากมิใช่เอี้ยกังแสร้งเป็นไม่รู้เห็น ตัวเองไม่แน่ว่าจะช่วยเหลือแนฮ้วยได้

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอีกว่า

“เจ้าตบตาเราเป็นเวลานาน คงล่วงรู้เรื่องราวของเราไม่น้อย เราจะไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า”

กล่าวพลางโบกมือเป็นความหมายให้คนของมันจากไป

ยอดขุนพลสยองขวัญพลันถอนตวลาถอย ดุยเมี่ยบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย แนฮ้วยกลับกล่าวว่า

“มันต้องรั้งอยู่”

“มัน” ที่ว่าหมายถึงตู้มึ่ง

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

“เราไม่รู้จักคนผู้นี้ และไม่รับรู้การกระทำของมัน”

เนียชู่อั้วคำรามด้วยโทสะ ลอยตัวโถมใส่ตู้มึงที่นอนทอดกายอยู่เนพื้น

มันผ่านความยากลำบาก ค่อยได้พบกันมารดาอาลี้ แต่ค่ำคืนที่ตู่ร่วมกันใหม่ มารดาอาลี้ก็เสียชีวิตในเงื้อมมือคนผู้นี้ มันบังเกิดความแค้นแน่นอก ปรารถนาใคร่สับร่างคนผู้นี้เป็นสองร้อยแปดสิบท่อนต่งนั้นพอลงมือก็ใช้ออกด้วยท่าไม้ตาย

มันใช้ออกด้วยท่าไม้ตาย แต่การลงมือกลับเบายิ่ง
เบาราวกระดาษแผ่นหนึ่ง
ที่มันใช้ออกเป็นดาบกระดาษเล่มหนึ่ง
...ดาบกระดาษลงมือยิ่งเบา ทำร้ายคนยิ่งรุนแรง
ยามนั้นบัณฑิตโพกผ้าแดงพลันลงมือ

ชึ่งความจริง ไม่ว่าผู้ใดก็ระวังป้องกันว่ามันจะลงมือช่วยเหลือตู้มึง
โดยเฉพาะแนฮ้วยระวังป้องกันเป็นพิเศษ

...เพราะคนผู้นี้ เมื่อครู่ตัวเองค่อยเสียสมาธิ ถูกถังเชี่ยวเจี้ยวสกดไว้

ตอนนั้นคนผู้นี้ยังไม่ลงมือ ก็มีพลังดึงดูดใจอันลี้ลับเพียงนี้ ดังนั้นแนฮ้วยอดบังเกิดความกริ่งเกรงต่อมันมิได้

เนียชู่อั้วพอเคลื่อนไหว คนผู้นั้นก็เคลื่อนไหวแล้ว
คนผู้นั้นพอเคลื่อนไหว แนฮ้วยก็แทงกระบี่ออก
เนียชู่อั้วความจริงเป็นมือดีตระกูลเนียสำนักสันติ ย่อมมีท่าร่างเดเร็ว แต่ว่ามันรวดเร็ว บัณฑิตโพกผ้าแดงยังรวดเร็วยิ่งกว่า
รวดเร็วยังพอทำเนา มิหนำซ้ำยังประหลาด ทั้งยังลี้ลับ
มันไม่ช่วยเหลือตู้มึง ไม่สกัดขัดขวางเนียชู่อั้ว แต่กลับพาตัวเข้า

หากระบี่ของแนฮ้วย

ขณะเดียวกัน มันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กคราหนึ่ง

นั่นคล้ายเป็นเสียงกรีดร้องของสตรี แหลมคมราวกับมีดน้ำแข็งเล่มหนึ่งแทงใส่รูหูผู้คน

มันยื่นมือออก

เป็นมือขวา

มือหยกที่เรียวงามดุจลำเทียนของสตรีข้างหนึ่ง

พอลงมือก็ช่วงชิงกระบี่ของแนฮ้วยไป

เพียงกระบวนท่าเดียวก็ช่วงชิงกระบี่จากแนฮ้วย

แต่มันคาดคิดไม่ถึงว่า แนฮ้วยสูญเสียกระบี่ ยังมีกระบี่เป็นหัตถ์กระบี่

...ใช้ฝ่ามือแทนกระบี่

แนฮ้วยประมือกับผู้คน มีแต่รุกไม่มีถอย ยิ่งเผชิญศัตรูเข้มแข็งตัวเองกล้าแข็งยิ่งกว่า

...หากกระบี่หัก เขาจะใช้กระบี่หัก

...หากสูญเสียกระบี่ เขาจะใช้หัตถ์กระบี่

บัณฑิตโพกผ้าแดงถอยปราดไป

มันคิดไม่ถึงว่าแนฮ้วยยังมีพลังตอบโต้ บังเกิดความตื่นเต้นดระหนกที่แนฮ้วยสูญเสียกระบี่ ยังใช้ฝ่ามือแทนกระบี่

แม้แต่ดุยเมี่ยก็คาดคิดไม่ถึง

ซึ่งความจริงแนฮ้วยกับตู้มึ่งประมือกันสามครั้ง ครั้งแรกที่หน้าโรงเตี๊ยมรับส่ง ทั้งสองเผชิญหน้ากัน ภายหลังเชี่ยวดอปรากฏกายขึ้น ตู้มึ่ง

เกริ่งเกรงขว้างมุสิกถูกภาชนะเสียหาย พลั้งมือทำร้ายถูกธิดาของยอดขุนพลสยองขวัญ จึงรั้งค้อนจากไป ค่ำคืนนั้นแม้ไม่ได้ลงมือ แต่พลังสภาวะของแนฮ้วยถูกพลังค้อนเสียงกลองสะกดไว้

ครั้งที่สองที่อารามเอี้ยงง้วยอำ แนฮ้วยลอบสังหารยอดขุนพลสยองขวัญล้มเหลว เผชิญการจู่โจมทำร้ายจากตู้มึ่ง แนฮ้วยรับบาดเจ็บสาหัส ตู้มึ่งก็ไม่ดีเลิศกว่า ซึ่งความจริง ตู้มึ่งลอบทำร้ายก่อน แต่ยังต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย แสดงว่าหากแนฮ้วยลงมืออย่างสุดกำลัง จะชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

ครั้งที่สามประมือกันที่แท่นสามหุนครึ่งนี้ ทั้งสองล้วนรับบาดเจ็บ แต่แนฮ้วยยังยืนหยัดอยู่ได้ ตู้มึ่งกลับล้มลงกับพื้น แนฮ้วยยิ่งมายิ่งเข้มแข็ง แต่ตู้มึ่งยิ่งมายิ่งรับบาดเจ็บสาหัสกว่าเดิม ความเลื่อมล้ำต่ำสูงของทั้งสองเป็นที่เห็นได้

แนฮ้วยทั้งที่เผชิญการเปลี่ยนแปลงของชีวิต ยังมีการตกลงใจที่ถูกต้อง พอรับการจู่โจมจากศัตรูเข้มแข็ง ก็ละทิ้งกระบี่สร้างกระบวนท่า ทำให้ดุยเมี่ยบังเกิดความตื่นเต้นตระหนก และนิยมยกย่องเชี่ยวชีอตี่ผู้นี้กว่าเดิม

ดุยเมี่ยตื่นเต้นส่วนตื่นเต้น คนกลับไม่นิ่งเฉย ขณะจะพุ่งปราดเข้าหาแนฮ้วย มิคาดบัณฑิตโพกผ้าแดงก็เปลี่ยนเป็นจู่โจมใส่เขา

มันต่อยออกหมัดหนึ่ง

เป็นหมัดซ้าย

หมัดนี้พอต่อยออก เห็นมือข้างนั้นผ่ายผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก ผิวหนังยับย่น เต็มไปด้วยรอยสากหนา คล้ายเป็นมือที่ฝึกวิชา

ฝ่ามือกับทรายเหล็กที่คั่วจนร้อนระอุมาหกสิบปีก็ปาน

...มือที่ชราภาพนัก

...หมัดที่อัปลักษณ์นัก

ดุยเมี่ยเห็นเช่นนั้น ต้องร้องโพล่งว่า

"เล่าคุ้งเสียวเจีย (หมัดชราฝ่ามือเยาว์วัย)"

เขาดวัดเท้าเตะออก ปากดวาดถามว่า

"ท่านคือเตี่ยฮ้อ?"

...เตี่ยฮ้อที่เป็นหนึ่งในสี่จอมทมิฬเช่นกัน

เสียงโครมครา**หนึ่ง** หมัดเท้าปะทะกัน ทั้งสองส่ายร่างโงนเงน ครา**หนึ่ง**

• ยามนั้นเนี่ยซู่อั้วจู่โจมถึงตัวตู้มึ่งแล้ว

เตี่ยฮ้อกลับหยิบยืมพลังปะทะกับดุยเมี่ย ลอยตัวพุ่งถอย เนี่ย-ซู่อั้วพอฟันดาบลง มันก็ใช้มือข้างหนึ่งโอบอุ้มร่างตู้มึ่งขึ้น ทางหนึ่งกล่าวว่า

"มันเป็นของเรา ท่านไม่อาจฆ่ามัน"

มันทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งยื่นมือปิดป้อง

มันไม่ได้ใช้มือของมันเอง หากแต่ใช้มือของตู้มึ่ง

เป็นมือซ้าย

ตู้มึ่งรับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว ได้แต่ปล่อยให้เตี่ยฮ้อจัดการตามอำเภอใจ

แม้แต่เนี่ยซู่อั้วก็คิดไม่ถึงว่า จะปรากฏ "มือ" เช่นนี้ยื่นมาปิดป้อง

มันฟันดาบลง

ประกายโลหิตสาดกระจายในบัดดล

มือซ้ายข้างนั้นถูกฟันขาดสะบั้นไป
ตู้มึงแผดเสียงร้องว่า
“ท่าน...”
เดียฮ้อฉวยโอกาสปิดสกัดจุดของตู้มึง มิให้กล่าววาจา ทั้งยังจี้จุดห้ามโลหิตของตู้มึง ทางหนึ่งพึมพำว่า

“ไม่เป็นไร ท่านเข่นฆ่าล่าล้างผู้อื่นทั้งครอบครัว ชดใช้แขนให้แก่มันข้างหนึ่ง ท่านยังคงได้กำไร”

เนี่ยชู่อั้วขณะจะจูโจมลงมืออีก ที่เบื้องหน้าพลันกลับกลายเป็นสีแดง
มันรีบหลับตาลง ขว้างดาบถอยปราดไป
รอจนมันลืมตาขึ้นใหม่ เดียฮ้อก็หายสาบสูญไปแล้ว
ตู้มึงย่อมหายสาบสูญไปด้วย
ใต้แสงจันทร์เยียบเย็น บนก้อนหินใหญ่ปราศจากเงาร่างของคนทั้งสองอีก
ทั้งสองคล้ายหายสาบสูญกับอากาศธาตุก็ปาน
ยังดีที่อาลี้ประคองเนี่ยชู่อั้วทันท่วงที หาไม่มันอาจสะดุดล้มลง
เนี่ยชู่อั้วยังไม่เข้าใจว่า สีแดงฉานที่เบื้องหน้าเป็นอะไร มันทดลองยกฝ่ามือขึ้นมาดูใบหน้าของตนเอง หามีโลหิตหลั่งไหลไม่
...อย่างนั้นนั่นเป็นอะไร?

เนี่ยชู่อั้วไม่ได้เห็นชัดตา ตุยเมี่ยกลับเห็นถนัดชัดเจน

หนึ่งนั้นแนฮ้วยไม่อาจประคองตัวเอาไว้ ตู้มึงรับบาดเจ็บสาหัส

แนฮ้วยก็รับบาดเจ็บสาหัส โลหิตไหลออกจากจมูกปากไม่หยุดยั้ง บวกกับเมื่อครู่แม้ประมือกับเตี่ยฮ้อท่าหนึ่ง แต่ก็สูญเสียเรี่ยวแรงอักโข เป็นเหตุให้อาการบาดเจ็บบอบช้ำทรุดหนักลง

หากมิใช่แนฮ้วย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจยืนหยัดทรงกายถึงดอนนี้

สอง เตี่ยฮ้อขณะถลันวูบ ก็สลัดผ้าโพกศีรษะสีแดง พอดีบดบังสายตาของเนี่ยซู่อั้วไว้ เตี่ยฮ้อฉกฉวยโอกาสนั้นโอบอุ้มตู้มึ่งจากไป

หากตุยเมี่ยคิดติดตาม อาจสามารถติดตามทัน

แต่ตุยเมี่ยไม่มีความมั่นใจเอาชัยเตี่ยฮ้อ

อย่าว่าแต่สถานการณ์เฉพาะหน้าไม่อนุญาตให้เขาจากไป

เขาไม่อาจไปจากแนฮ้วย

แนฮ้วยในดอนนี้ต้องการเขาที่สุด

แต่เตี่ยฮ้ออาศัยหมัดชราฝ่ามือเยาว์วัย และมั่วงั่งอั้ง (เนตรแดงฉาน) สะกดพวกเขาทั้งสามไว้ นับเป็นพลังฝีมือที่ไม่รวบรัดธรรมดาจริง ๆ

ยามนั้นแนฮ้วยก็นึกถึงข้อนี้

แนฮ้วยยังหวนนึกถึงเมื่อครู่ตอนที่ตู้มึ่งล้มลง บัณฑิตโพกผ้าแดงผู้นี้เดินออกจากถ้ำ ตู้มึ่งเคยกล่าวคำ "อย่าได้ปล่อยให้เรา...ตกไปในเงื้อมมือมัน..."

แนฮ้วยเห็นกับตาว่า เตี่ยฮ้อใช้มือซ้ายของตู้มึ่งต้านรับดาบของเนี่ยซู่อั้ว ดูท่า "มัน" ที่ว่าเป็นคนผู้นี้เอง

แต่คนผู้นี้มิใช่เป็นพวกเดียวกับตู้มึ่งหรอกหรือ?

ซาซือเฮียเมื่อเปิดโปงว่า คนผู้นี้คือเตี่ยฮ้อ เตี่ยฮ้อมิใช่จัดอยู่ใน

ที่จอมทมิฬ ซึ่งประกอบด้วยพิษของถังชิ้ว ค้อนของตู้มึ่ง หัวใจของเตี่ยฮ้อ เพลงลีลาศของอี้เตี่ยหรอกหรือ?

...เตี่ยฮ้อไฉนลงมือต่อพวกเดียวกันถึงเพียงนี้?

...แม้แต่แนวร่วมเดียวกันยังเป็นเช่นนี้ สำหรับศัตรูไยมิใช่อำมหิตดังกว่า?

เตี่ยฮ้อพลันลงมือ ชิงตัวตู้มึ่งจากไป ยอดขุนพลสยองขวัญกลับไม่แยแสสนใจ เพียงตวาดต่อซ่งอั้งน้ำและพวกว่า

"ตามเรากลับไป"

จากนั้นนำกำลังล่าถอยไปดุจคลื่นหนุนเนื่องเข้าหาฝั่ง

แม้แต่โคมแดงที่ด้านตรงข้ามก็ดับวูบไป

แสดงแน่ชัด อูเจ่กเปียงก็สั่งให้ถอนกำลังล่าถอยเช่นกัน

ตุยเมี่ยไม่ได้ขัดขวางทิศทางไปของยอดขุนพลสยองขวัญ

เขาสำนึกตัวว่าด้านขุมกำลัง คืนนี้ยากจะมีความหวังเอาชัย

ที่เขาประหลาดใจคือ ด้วยนิสัยใจคอของยอดขุนพลสยองขวัญ คืนนี้ไฉนไม่กวาดล้างพวกเขาให้สิ้นซาก?

ซ่งอั้งน้ำย่อมติดตามยอดขุนพลสยองขวัญกลับไป

เตียพ่วงยังคงคุ้มครองนาง

แต่ด้วยสายตาอันคมกล้าของตุยเมี่ย ยังเหลือบเห็นเตียพ่วงล้วงนกพิราบสื่อสารจากอกเสื้อตัวหนึ่งปล่อยขึ้นฟ้าไป เพียงชั่วพริบตา

นกพิราบสื่อสารก็กลับกลายเป็นจุดเล็กๆจุดหนึ่ง หายลับจากคลองจักษุ

...มันไฉนปล่อยนกพิราบสื่อสารออก?

...นกพิราบสื่อสารส่งข่าวอันใดไป?

...มันส่งนกพิราบสื่อสารถึงผู้ใด?

หากมิใช่ดุยเมี่ยด้องระวังป้องกันยอดขุนพลสยองขวัญวกกลับมาจู่โจมทำร้าย ทั้งไม่อาจหักใจทอดทิ้งแนฮ้วยที่รับบาดเจ็บสาหัส ถึงกับคิดดิดตามนกพิราบสื่อสารไปชมดูให้รู้แน่

เชี่ยวตอเศร้าหมองยิ่ง

เชี่ยวกุกก๊สะทกสะท้อนยิ่ง

นางเดินเข้าใกล้แนฮ้วย กล่าวว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเป็นดี่ดี่ (น้องชาย) ของข้าพเจ้า...”

ใต้แสงจันทรา ใบหน้าที่เศร้าหมองของนางยิ่งงามซึ้งกว่าเดิม นางกล่าวอีกว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่ทราบกล่าวกระไรดี...ข้าพเจ้าต้องไปหามารดา...ข้าพเจ้าเกรงว่าบิดาจะ...”

แนฮ้วยเข้าใจความหมายของนาง

เขาเองก็ปวดร้าวรันทดเช่นเดียวกัน

...เชี่ยวตอกลับเป็นเจ้เจี๊ของเรา

แต่ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้ เชี่ยวตอสมควรติดตามมารดาของ

นางไปในบัดดล ทั้งนี้เพราะซ่งอั้งน้ำกระทำเรื่องเหล่านี้ โดยปิดบังฝ่าพรางยอดขุนพลสยองขวัญ หลังจากที่กลับไป ไม่ทราบว่ายอดขุนพล-สยองขวัญจะจัดการกับซ่งอั้งน้ำอย่างไร

แต่ดูจากสถานการณ์คืนนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญไม่ได้เข่นฆ่าแนฮ้วย ตุยเมี่ย ถึงที่สุด ถือว่าเป็นลางที่ดี อาจบางทีหลังจากเหตุแปร-เปลี่ยนครั้งนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญจะกลับใจได้สำนึก

เชี่ยวกุกกลับกล่าวด้วยความปวดร้าวว่า

"เขาเป็นฆาตกรฆ่าบิดาข้าพเจ้า แต่ก็เลี้ยงดูข้าพเจ้านานปี ไม่ว่าอย่างไร เขาเคยเป็นบิดาข้าพเจ้า...จะให้ข้าพเจ้าล้างแค้นอย่างไร?"

เชี่ยวตอกุมมือมันไว้ กล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"เชี่ยวกุก ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าผู้ใดเป็นบิดาท่าน แต่ท่านเป็นดี่ดีคนประเสริฐของข้าพเจ้าตลอดกาล"

เชี่ยวกุกเป็นเสียวเอี้ย (นายน้อย) สูงศักดิ์ตลอดมา ระหว่างนี้ประสบเหตุแปรเปลี่ยนซ้ำซ้อน ค่ำคืนนี้ยิ่งเผชิญการเปลี่ยนแปลงของชีวิต ทำให้มันไม่อาจรับได้ กล่าวว่า

"เขา...เขายังฆ่าเงียวเงียว เป็นเขาใช้คนฆ่าเงียวเงียว...ตู้มึง ตู้มึง ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยปละละเว้นมัน"

เมื่อครู่มันบังเกิดความปวดร้าวรันทด ลืมเรื่องล้างแค้น ยามนี้พานระบายความแค้นทั้งหมดใส่ตู้มึง

แนฮ้วยเห็นเชี่ยวกุกคับแค้นรันทดถึงเพียงนี้ ต้องบังเกิดความห่วงใย ตุยเมี่ยกำลังพันบาดแผลให้แก่แนฮ้วย พลันกล่าวเบาๆว่า

"ปล่อยให้มันเศร้าเสียใจก็ดีอยู่ ดอกไม้ไม่สะพรั่งร้อยวัน คน

ไม่ดีเลิศพันวัน คนต้องเผชิญหน้ากับความกลัดกลุ้มเศร้าหมอง ปล่อยให้มันเผชิญหน้าแด่เนิ่นๆกลับเป็นผลดี ที่เราเป็นห่วงกลับเป็นท่านได้เจียงกุนกลับเป็นบิดาท่าน ท่านสมควรทำอย่างไรดี”

แนฮ้วยกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า

“ชาชือเฮีย ท่านเห็นว่า...ค่ำคืนนี้ได้เจียงกุนไฉนไม่เข่นฆ่าพวกเราให้หมดสิ้น”

ดุยเมี่ยกล่าวอย่างลังเลว่า

“เรื่องนี้...”

เขาก็ถามไถ่ตัวเอง...ยอดขุนพลสยองขวัญไฉนไม่กวาดล้างให้หมดสิ้น ซึ่งเป็นแบบฉบับที่มันนิยมกระทำ? เป็นมันบังเกิดความสำนึกเสียใจ หรือว่าคำนึงถึงความสัมพันธ์ทางสายเลือด หาไม่มีแผนอื่นอีก?

ระหว่างที่อยู่บนเส้นทางล่าถอย เสียงไต้ชือกล่าวกับยอดขุนพลสยองขวัญว่า

“เหตุเปลี่ยนแปลงในวันนี้ใหญ่หลวงนัก หากไม่ใช้วิธีการอันเฉียบขาด เกรงว่าจะเป็นเภทภัยไม่สิ้นสุด เพียงไม่ทราบได้เจียงกุนไฉนสั่งให้ล่าถอย”

ยอดขุนพลสยองขวัญย้อนถามว่า

“ท่านเห็นว่าไม่สมควรล่าถอย?”

“ไม่สมควร”

“ท่านเห็นว่าสมควรฆ่า?”

"สมควรฆ่า"

ยอดขุนพลสยองขวัญปรบมือกล่าวว่า

"ในเวลาเช่นนี้ มีแต่ท่านรู้ใจเรา ทั้งยังจงรักภักดีต่อเรา ช่างไม่เสียทีที่เราปกป้องเกื้อหนุนท่าน"

ชื่งความจริง ทั้งยุทธจักรและในบ้านเมือง ล้วนไม่ล่วงรู้ความแม่พันธ์ที่แท้จริงของยอดขุนพลสยองขวัญกับเสียงได้ชือ

เพราะความสัมพันธ์พิเศษเฉพาะนี้ยอดขุนพลสยองขวัญเชื่อมั่นว่าต่ะให้ผู้คนในโลกล้วนขายมัน ทรยศต่อมัน เสียงได้ชือก็ไม่เอาใจออกห่างจากมัน

ดังนั้นยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวว่า

"เราก็ทราบว่า นี่เป็นห้วงคับขันเป็นตายไม่อาจเมตตาการุณย์ได้ อย่าว่าแต่เราไม่นับญาติโยม พวกมันก็ไม่ยอมนับญาติก่อน ศัตรูในห้นนี้ ไม่อาจปล่อยปละละเว้นแม้แต่สักคนเดียว หาไม่จะเป็นผลร้ายต่อเส้นทางราชการของเรา เราจะช้าเร็วต้องปลิดชีวิตตุยเมี่ย อาลี้ ยี่-ง่วงจื้อ เทพทมิฬ มารดุร้ายและเนี่ยซู่อั้ว แต่มิใช่คืนนี้..."

เสียงได้ชือไม่เข้าใจ ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความชาญ-ฉลาดว่า

"เราระแวงสงสัยว่า พวกมันในคืนนี้เตรียมพร้อมอยู่ก่อน ทุ่มเทกำลังมาทั้งรัง จุดประสงค์เพื่อรบกวนสมาธิจิตใจเรา ให้เราละล้าละลังสูญเสียความคิดต่อสู้ พวกมันจะได้ฉวยโอกาสจู่โจมต่อเราอย่างสุดกำลัง แต่งน็กดู ฮูหยินไฉนเปิดเผยเรื่องนี้ต่อหน้าผู้คน คาดว่าศัตรูหลอกลวงมาก่อน เคลื่อนไหวอย่างสอดคล้อง ยังมีอาลี้ ยี่จ้วงจื้อพลันเร่งรุดมาถึง

แสดงว่าได้รับการช่วยเหลือจากยอดฝีมือ หนุนส่งเข้ามา เทพทมิฬกับมารดุร้ายก็ปราศจากจิตครั่นคร้าม คาดว่ามีกำลังหนุนหลัง ที่น่าสงสัยที่สุดคือตุยเมี่ย มันปลอมตัวเป็นชุยกักฉั้ง ดบดาเราเป็นผลสำเร็จ ในห้วงคับขันสำคัญ พลันเปิดเผยศักดิ์ศรีแสดงตนออกมา เพราะสืบเนื่องจากคำ “ประพฤติเปิดเผย” หรือ? มันมิใช่ตัวโง่งม จึงไม่ทำเช่นนั้นจริง ในความเห็นเรา คนเหล่านี้เพียงแสดงตนออกมาจำนวนหนึ่ง ยังมีมือดีที่ร้ายกาจกว่านี้ซุ่มซ่อนอยู่ หากเราขัดขืนการจับกุม ลงมือตอบโต้มันจะได้มีเหตุผลจู่โจมลงมือ กำหนดโทษเราสถานหนัก”

เสียงไต้ซือกล่าวด้วยความตื่นเต้นสงสัยว่า

“ท่านหมายความว่า...”

ยอดขุนพลสยองขวัญผงกศีรษะกล่าวว่า

“เฒ่าแซ่จูกัวะใช่มาแล้วหรือไม่?”

เสียงไต้ซือกล่าวอย่างตื่นเต้นตระหนกว่า

“จูกัวะชิงแช?”

ยอดขุนพลสยองขวัญลูบคลำศีรษะล้านเลี่ยน กล่าวว่า

“อย่างน้อยอูเจ่กเปียงพลันเร่งรุดมาถึง ตรึงกำลังอยู่ด้านตรงข้ามคล้ายศัตรคล้ายสหาย ยากที่จะวางใจได้”

“เช่นนี้เป็นว่า หลังจากนี้...ต้องระวังป้องกันคนผู้นี้ให้มากไว้”

“ไหนเลยเพียงระวังป้องกัน หากแต่ชิงลงมือเข้มแข็งกว่า”

“อย่างนั้นบุคคลอื่น....”

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

“เราใช้ให้พยัคฆ์สามช่องว่างคุมตัวฮูหยินกลับหมู่ดึกสักการะฟ้า

รอสักครู่จะสอบปากคำนาง ดูว่าเป็นผู้ใดใช้สอยนางมา จึงกำเริบเสิบสานปานนี้ ส่วนตู้มึ่งต่อสู้กับแนฮ้วยจนบาดเจ็บสาหัส เตี่ยฮ้อผู้นี้สติเลอะเลือน ยากแก่การควบคุม เราจงใจถ่วงเวลาไปสามวัน หนึ่งนั้นเพื่อรายงานด่วนต่อฉั่วเสี่ยงเอี้ย (มหาเสนาบดีแซ่ฉั่ว) ร้องขอกำลังหนุนแดง รอให้อุนละจื้อระดมมือดีของตระกูลอุนกลับมาจากแดนเนี่ยน้ำสาม อย่างมากอีกสามสี่วันได้เพ็กกัว (ทลายโลงใหญ่) อี้เตี่ย กับเซียว-เซาะเซียง (เซียนหิมะน้อย) ถังชิ้ว จะกลับจากการล้มล้างสหพันธ์นางแอ่นกระเรียน เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้เฒ่าแซ่จูกัวะมาด้วยตัวเอง เราก็ไม่เกรงกลัวแล้ว”

เสียงได้ซือค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

“เราความจริงเข้าใจว่า ได้เจียงกุนใช้ให้ตู้มึ่งกับเตี่ยฮ้อบุกสหพันธ์นางแอ่น กระเรียน ที่แท้อี้เตี่ยกับถังชิ้วจึงเป็น...”

“ตอนนั้นเรายังไม่ทราบว่าแนฮ้วยเป็นบุตรชายของเรา ดังนั้นมอบหมายให้มันกำจัดฆ่าแนฮ้วย บวกกับมันเป็นฆาตกรล้มล้างบ้านตระกูลฮ่อ หากใช้ให้มันออกนอก ถูกผู้คนคร่ากุมไว้ เปิดเผยความจริงออกมา จะเป็นผลร้ายต่อเรา สำหรับเตี่ยฮ้อสติเลอะเลือน หากจัดส่งไปทำลายล้างสหพันธ์นางแอ่น นกเหยี่ยว ยากที่จะวางใจได้”

“มิน่าเล่าเมื่อครู่เนี่ยชู่อั้วลงมือต่อตู้มึ่ง ได้เจียงกุนหาขัดขวางไม่”

ยอดขุนพลสยองขวัญผงกศีรษะกล่าวว่า

“หากตู้มึ่งจบชีวิต ขอเพียงเราแก้ต่างว่า เนี่ยชู่อั้วให้ร้ายเราว่าเป็นคนสั่งการให้ล้มล้างบ้านตระกูลฮ่อ ก็ไม่มีผู้อื่นสามารถกล่าวโทษเรา จะอย่างไรตอนนี้ตู้มึ่งรับบาดเจ็บถึงเพียงนี้ แม้ไม่ตายก็กลับกลายเป็น

พิเภาร คาดว่ามันไม่อาจกระทำการอันใดอีก”

เสียงได้ชือยิ้มพลางกล่าวว่า

“เดียฮ้อผู้นี้ประหลาดพิกลจนเหลือเชื่อ ทั้งไม่ลงรอยกับตู้มึง ตอนนี้ตู้มึงใช่ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ยังเป็นปัญหาอยู่ ได้เจียงกุนวางแผนลึกซึ้ง สุดที่เราจะทัดเทียบเปรียบได้ มิน่าเล่าได้เจียงกุนให้เวลาแก่แนฮ้วยสามวัน จนบัดนี้เราค่อยเข้าใจจิตเจตนาของได้เจียงกุน”

“ซึ่งความจริง แนฮ้วยหากยอมรับเราเป็นบิดา เมื่อครู่คงยอมรับแล้ว หากว่าไม่ยอมรับ มาตรว่าให้เวลามันอีกห้าวันสิบวัน ก็ไม่มีประโยชน์ แต่มันจะอย่างไรเป็นบุตรชายเรา เราจะรอคอยมัน หากว่ามันได้คิดรุดมาหาเรา เราก็ไม่ถือสาเรื่องที่แล้วมา สองพ่อลูกครองความยิ่งใหญ่ในยุทธจักร ไม่เช่นนั้นต่อให้เป็นบุตรในสายเลือด ขอเพียงมันเป็นภัยแก่เรา ขัดขวางอนาคตของเรา ก่อกวนเรื่องสำคัญของเรา คิดร้ายหมายชีวิตเรา เราก็ต้องกำจัดฆ่า ผู้ใกล้ชิดที่สุดของคนคือตัวมันเอง ผู้ยิ่งใหญ่ต้องกระทำเรื่องเหนือธรรมดา ก่อนทำศึกประหารบุตร มีอันใดไม่ได้? เมื่อครู่เราเห็นว่าสถานการณ์เพลี่ยงพล้ำ ในใจเราไม่มีความคิดต่อสู้ ดังนั้นแสร้งนัดวันเวลา ฉกฉวยโอกาสล่าถอย ต่อให้มียอดฝีมือซุ่มซ่อนอยู่ในความมืด ยอดมือปราบเช่นดุยเมี่ย แนฮ้วย ก็ไม่ถึงกับดิดตามตะลุยไล่เรา เพราะเหตุนี้เราสามารถผ่อนลมหายใจ จัดการกับพวกมันในภายหลัง”

วาจาประดานี้ทำให้เสียงได้ชือด้องถามว่า

“อย่างนั้นสำหรับเชี่ยวกุก ได้เจียงกุนคิด...”

ยอดขุนพลสยองขวัญยกมือขึ้น ทำท่าฟันลงกล่าวว่า

"เราความจริงก็ไม่อาจหักใจอยู่บ้าง แต่นับแต่โบราณกาลมา มีบุรุษยอดขุนพลมากหลาย ล้วนพ่ายแพ้ภายใต้คำน้ำใจสายเลือด หย่าว่าแต่เราให้โอกาสมันแล้ว ขณะที่เราสั่งให้อั้งน้ำกลับหมู่ดึก หากมันยังตามมารดามันกลับไป แสดงว่ายังมีน้ำใจผูกพันกับเรา หากว่ามันรั้งอยู่ที่นี้ คงต้องรับการเสี้ยมสอนจากดุยเมี่ย ต่อให้ตัวมันกลับมา จิตใจก็ไม่กลับมา เรายังรอให้มันมาฆ่าเราหรือ มันจะอย่างไรเป็นบุตรของศัตรู หากปล่อยให้มันลอยนวลอยู่ทางเบื้องนอก สักวันหนึ่งคงต้องมาคิดบัญชีกับเรา เราแม้อำมหิตไปบ้างก็สมควรชิงลงมือก่อน"

เสียงได้ชือรับฟังจนตะลึงลาน

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"ท่านไม่ต้องเกลี้ยกล่อมเราอีก เราไม่เพียงดกลงใจทำเช่นนี้มิหนำซ้ำยังกระทำแล้ว"

เสียงได้ชือลอบนับคำนวณบริวารที่ล่าถอยตามเที่ยวหนึ่ง เสียบ-เค่ียงถามว่า

"ท่านจัดส่งถังเชียวเจี้ยว ลุ้ยได้เก็งและเก้าเต้าหยินไป..."

ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวด้วยความคิดอันลึกซึ้งว่า

"เพื่อมิให้ลงมือล้มเหลว เพิ่มความแค้นแก่เชี่ยวกุก เรายังเพิ่มกำลังคนไปอีกจำนวนหนึ่ง"

มันทอดถอนใจกล่าวว่า

"เชี่ยวกุกเอยเชี่ยวกุก เจ้าอย่าได้โทษว่าเราโหดเหี้ยมอำมหิต ผู้ใดให้เจ้าเป็นบุตรของแนอ่วยเสียง หาใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของเราไม่"

กล่าวพลางยกแขนเสื้อปาดเช็ดเงาน้ำตาที่ข้างแก้มจุดหนึ่ง

ซึ่งความจริง ยอดขุนพลสยองขวัญยังมีสาเหตุสำคัญกว่านี้ไม่ได้บอกออกมา

...มันประสบเหตุเปลี่ยนแปลง จิตใจพลุ่งพล่านหวั่นไหว เป็นเหตุให้วิชามารพิ้งฮวงสี่ ซี มึ้ง (สี่บานประตูฉากกั้น) ที่มันคร่ำเคร่งฝึกปรือบังเกิดปฏิกิริยาสนองกลับ หากยามนี้ต่อสู้เสี่ยงชีวิตกับผู้คน เกรงว่าจะถูกจิตมารครอบงำ ธาตุไฟเข้าแทรก ดังนั้นคิดรีบรุดกลับหมู่ตึกสักการะ-ฟ้า หากไม่ต้องลงมือ ทางที่ประเสริฐอย่าได้ลงมือ

อีกด้านหนึ่ง แนฮ้วยและพวกที่รักษาบาดเจ็บอยู่ในร้านอาหารตลอดกาลกำลังสนทนากัน

หนึ่งในจำนวนนั้นเป็นเชี่ยวกุก

เชี่ยวกุกร่วมทางกับดุยเมี่ยจริง ๆ

ทั้งหมดเป็นห่วงว่า ซ่งอั้งน้ำจะเกิดเรื่องขึ้น ดังนั้นเกลี้ยกล่อมเชี่ยวกุกสองเจ้ตี๋กลับไป

...ทั้งหมดล้วนคาดคิดไม่ถึงว่า ยอดขุนพลสยองขวัญจะประหารฆ่าบุรุษหนุ่มที่ตัวเองชุบเลี้ยงมาสิบแปดปีด้วย

ดุยเมี่ยเห็นแนฮ้วยดกอยู่ในสถานะอันยุ่งยาก ลำบากใจ ดังนั้นกล่าวเป็นเชิงผ่อนคลายบรรยากาศว่า

"สี่เจ่กช่างเป็นไปเสียได้ ท่านผู้เฒ่าล่วงรู้ชาติกำเนิดของท่านแต่แรก แต่กลับใช้ให้ท่านมาเผชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้"

แนฮ้วยรีบกล่าวว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับสี่เจ่ก นี่เป็นเรื่องของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าหาก ไม่สามารถผ่านด่านนี้ ก็เสียทีที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากท่านผู้เฒ่าแล้ว ท่านไม่ควบคุมบังคับข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าทะลวงผ่านเอง นี่จึงเป็นวิธีที่ ช่วยให้ข้าพเจ้ายืนหยัดอยู่ในยุทธจักรได้ท่านดูได้เจียงกุนให้ความรักถนอม และควบคุมบังคับเชี่ยวกุก พอเกิดเรื่องขึ้น กลับละล้าละลัง ไม่สามารถ จับเหตุการณ์ได้"

ตุยเมี่ยกล่าวตัดพ้อเช่นนี้ เพียงเพื่อระบายความคับข้องในอก เท่านั้น ยามนั้นบ่งบอกเรื่องหนึ่งว่า

"สี่เจ่กเคยมอบถุงแพรแก่ข้าพเจ้าใบหนึ่ง ก่อนออกเดินทางกำชับ ว่า หากเผชิญปัญหาที่ไม่สามารถคลี่คลาย ให้เปิดถุงแพรออก ดูท่าถึง เวลาเปิดดูแล้วกระมัง?"

ผลการหารือ ทั้งหมดเห็นว่าถึงเวลาเปิดถุงแพรขอคำแนะนำแล้ว

ตุยเมี่ยล้วงถุงแพรออกมา ในถุงแพรมีลูกกลอนที่ห่อหุ้มด้วย ขี้ผึ้งลูกหนึ่ง และกระดาษแผ่นหนึ่ง บนกระดาษเขียนข้อความประโยคหนึ่ง ด้วยลายมือที่เข้มแข็งเปี่ยมพลัง ซึ่งเป็นลายมือของจูก้วะชิงแซ่ว่า

"ผู้ที่ไม่เคยนินทาลับหลังผู้คนสามารถไม่ดู"

ทุกผู้คนยิ้มออกมา บรรยากาศอันเคร่งเครียดและละล้าละลัง พลันปลาสนาการไป

ตุยเมี่ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ดูท่าสี่เจ่กทราบแต่แรกแล้วว่า พวกเราจะตัดพ้อตำหนิท่านผู้ เฒ่าแล้ว"

ทั้งหมดล้วนหัวร่อออกมาจากนั้นตุยเมี่ยบีบลูกกลอนขี้ผึ้งแตกออก

ตอนที่ 9

ชาติกำเนิดแท้จริง

หากต้องการให้คนยกย่องท่าน ต้องกระทำเรื่องราวให้คนที่ดูแคลนท่านชมดู

ลูกกลอนขี้ผึ้งถูกบีบแตกออก ภายในหามีแผนแยบคายไม่

มีแต่ชื่อคนชื่อหนึ่ง

"โชวชิวฮ้วง"

ทั้งหมดขบคิดไม่เข้าใจว่านี่หมายความอย่างไร?

...นี่มีส่วนเกี่ยวข้องใดกับโชวชิวฮ้วง?

โชวชิวฮ้วงเป็นบัณฑิตคงแก่เรียนของที่นี้ ครั้งก่อนเป็นผู้นำชาวเมืองงุ่ยเซี้ยเรียกร้องขอความยุติธรรม จนสะกิดเพลิงโทสะของยอดขุนพลสยองขวัญขึ้น

แต่โชวชิวฮ้วงจะอย่างไรเพียงเป็นบัณฑิตยากไร้ ไหนเลย

คลี่คลายปริศนาชาติกำเนิด ซึ่งเกี่ยวพันถึงความเป็นตายของนักสู้ผู้กล้าวัยฉกรรจ์ผู้หนึ่งได้

แนฮ้วย อาลี้ ยี่จ้วงจื้อ ล้งจี้อิด เนี่ยชู่อั้ว เทพทมิฬและมารดุร้ายหันไปมองหน้ากัน ความรู้สึกที่มีต่อข้อความของจูกัวะชิงแซทั้งสามคำนี้คือ "ลึกล้ำสุดหยั่งคาด"

ตุยเมี่ยพลันกล่าวว่า

"นี่รวบรัดยิ่ง"

ทุกผู้คนมีสีหน้ายินดี พากันถามว่า

"ท่านเข้าใจ?"

"ไม่เข้าใจ"

ทุกผู้คนบังเกิดความผิดหวัง บางคนถึงกับระบายลมหายใจออกมา

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"เมื่อไม่เข้าใจ พวกเราก็รุดไปถามไถ่"

ที่แล้วมาเขาไม่เข้าใจ จะเรียนถามจากผู้คน ดังนั้นในสี่ยอดมือปราบเขามีประสบการณ์และภูมิรอบรู้ช่ำชองที่สุด

เมื่อไม่เข้าใจ ก็ถามไถ่ผู้คน ความจริงเป็นเรื่องราวที่รวบรัดยิ่ง จนใจที่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่ยอมทำเช่นนี้ แสร้งเป็นเข้าใจหรือหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น เข้าใจว่าตัวเองเข้าใจจริงๆ หรือไม่เข้าใจตลอดกาล ดังนั้นผู้ที่ประสบความสำเร็จ ยังคงเป็นคนที่ยอมรับว่าไม่เข้าใจ และกล้าหาญพอ ที่จะเรียนถามจากผู้คน

ตุยเมี่ยสรุปว่า

"สี่เจ่กเขียนชื่อโชวชิวฮ้วง พวกเราก็ไปถามไถ่มัน"

ทั้งหมดถามถูกแล้ว

ดอนแรกโชวชิวฮ้วงและเพื่อนพ้องที่ร่วมอุดมการณ์ มือคดิต่อแนฮ้วย แต่ดูจากพฤติการณ์ที่ยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวโทษแนฮ้วย กลับเป็นเครื่องยืนยันว่า แนฮ้วยเป็นมือปราบที่เที่ยงแท้

...ไม่เช่นนั้นยอดขุนพลสยองขวัญไหนเลยกล่าวโทษต่อแนฮ้วย

ในยุคสมัยนี้ ผู้ใดถูกยอดขุนพลสยองขวัญกล่าวโทษ หรือถูกดิดตามจับกุม แสดงว่าเป็นคนที่ไม่ยอมสยบต่ออำนาจป่าเถื่อน ไม่ยอมสุมหัวรวมกับคนโฉดชั่ว

...กรมเมืองงุ่ยเชี้ยปิดประกาศนำจับแนฮ้วย กลับแสดงว่าแนฮ้วยเป็นมือปราบอันเที่ยงธรรม คิดจัดการกับขุนนางกังฉิน ค่อยดกเป็นเป้าถูกทำลายล้าง

อย่าว่าแต่แนฮ้วยเคยช่วยชีวิดโชวชิวฮ้วงที่เมืองงุ่ยเชี้ยคราหนึ่ง

แต่โชวชิวฮ้วงและพวกพอพบเห็นดุยเมี่ย ย่อมระวังป้องกัน

เห็นดุยเมี่ยร่วมทางมากับแนฮ้วย ย่อมดันดวกว่าเดิม

เหล่าบัณฑิดไม่ทราบว่าดุยเมี่ยคือมือปราบดุยเมี่ย ยังเข้าใจว่าเป็นคนสนิทของยอดขุนพลสยองขวัญนามชุยกักฉั้ง

เหล่าบัณฑิดยึดถือยอดขุนพลสยองขวัญเป็นจอมโฉดชั่ว ผู้ใดใกล้ชิดกับมัน ย่อมต้องเป็นตัวเลวร้าย

ยังดีที่ในกลุ่มของโชวชิวฮ้วง ทั้งหมดพบพานคนรู้จักคนหนึ่ง

เป็นเล่าเตี้ยมจื้อแห่งเมืองเล่าคื้อ

เล่าเตี้ยมจื้อเคยร่วมมือกับแนฮ้วย ต่อต้านการรุกรานของกองกำลังยอดขุนพล ภายหลังแนฮ้วยถูกเลือดพิษจากการประหารม่าม้าแทรกซึม เชี่ยวตอ เชี่ยวกุก เนี่ยได้ดง และตั่งปาอวง จึงคุ้มครองขึ้นเขาสี่ปั้งชัว เพื่อขอรับการรักษา หลังจากนั้นกองกำลังของยอดขุนพลบุกเข้าเมืองเล่าคื้อ ยึดเมืองได้สำเร็จ

ชาวเมืองเล่าคื้อหลบหนีไปทางหน้าผาด้านทิศเหนือ เล่าเตี้ยมจื้อพลัดพรากจากเล่าโชว เล่าฮก ทั้งหมดเข้าใจว่า เล่าเตี้ยมจื้อเสียชีวิตในเงื้อมมือฝ่ายตรงข้ามแล้ว หาคาดไม่ว่าเล่าเตี้ยมจื้อยังมีชีวิตอยู่ พร้อมกับเปิดเผยพฤติการณ์อันโหดร้ายของกองกำลังยอดขุนพลต่อโชวชิวฮ้วงและพวก

เล่าเตี้ยมจื้อเมื่อเคยร่วมมือกับแนฮ้วย รับมือฝ่ายตรงข้าม ย่อมไว้วางใจต่อแนฮ้วย ทำให้โชวชิวฮ้วงและพวกคลายความสงสัย

ตุยเมี่ยก็มีประสบการณ์ช่ำชอง ทั้งยังเจนโลก พอมาถึงก็แสดงหยกปราบกลียุคต่อโชวชิวฮ้วง บ่งบอกศักดิ์ศรีตัวเอง และส่งมอบถุงแพรลูกกลอนของจูก้วะชิงแชต่อโชวชิวฮ้วง

โชวชิวฮ้วงพอล่วงรู้ศักดิ์ศรีแท้จริงของตุยเมี่ยและเจตนาการมาของแนฮ้วย ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

“ในที่สุดท่านก็มาแล้ว”

แนฮ้วยและตุยเมี่ยล้วนไม่เข้าใจสาเหตุความนัย

ซึ่งความจริง โชวชิวฮ้วงเฝ้ารอคนที่ถือลูกกลอนมาขอคำอธิบายตลอดเวลา เพียงแต่ไม่ทราบว่า ผู้ที่มาสอบถามปริศนาชาติกำเนิดกลับ

เป็นแนฮ้วย

ดังนั้นโชวชิวฮ้วงบอกเล่าเรื่องราวออกมา

เมื่อสามปีก่อน โชวชิวฮ้วงเดินทางขึ้นเมืองหลวงไปหาประสบการณ์ เคยอยู่ที่วังเจ้าจูก๊ะสองเดือน ได้รับการอบรมกล่อมเกลา จนตั้งปณิธานว่าจะปราบปรามขุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง

โชวชิวฮ้วงบังเกิดความนับถือเลื่อมใสต่อจูก๊ะชิงแซ จูก๊ะชิงแซก็บ่งบอกเรื่องราวหนึ่งต่อมัน

เมื่อสิบแปดปีก่อน ผู้นำสหพันธ์แนวร่วมใหญ่มังกรเทพยดาไม่-ดายแนอ่วยเสียง มีการคบหากับจูก๊ะชิงแซ ดอนนั้นสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ที่อยู่ภายใต้การนำของแนอ่วยเสียง มีผลในการหยุดยั้งการขยายตัวของฝ่ายอธรรมอยู่บ้าง

ระหว่างที่จูก๊ะชิงแซพบกับแนอ่วยเสียง ยังได้พบหน้ายอดขุน-พลสยองขวัญเล่งเลาะเจี๊ยะ รู้สึกว่าเล่งเลาะเจี๊ยะมีเค้าหน้าป่าเถื่อนดุร้ายความคิดฆ่าฟันรุนแรง ดังนั้นตักเตือนให้แนอ่วยเสียงระมัดระวัง

มิคาดแนอ่วยเสียงไม่เฉลียวใจ กลับบอกต่อฮูหยินตัวเอง แนฮูหยินกับเจียงกุนฮูหยินช่งอั้งน้ำ มีความสนิทสนมเป็นส่วนตัว กริ่งเกรงตระกูลเล่งถูกล้มล้าง จึงอุ้มบุตรชายของเล่งเลาะเจี๊ยะสองสามีภรรยามาเลี้ยงดู

จูก๊ะชิงแซพอทราบเรื่อง ต้องบังเกิดความสะทกสะท้อน เห็นว่า

คำสั่งหรือคำน้อมเตือน ต้องกระจ่างชัดเจน หากกล่าวอย่างคลุมเครือ ใช้คำสมมุติเปรียบเทียบ จะเกิดการเข้าใจผิดได้โดยง่าย

ตอนนั้นเชี่ยวเกี่ยมเจ็งได้รับมอบหมายจากจูก้วะซิงแซ ปะปนเข้าสังกัดเล่งเลาะเจี๊ยะ ดูออกว่าเล่งเลาะเจี๊ยะมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ ลอบรายงานด่วนต่อจูก้วะซิงแซ จูก้วะซิงแซก็รีบรุดมายังเมืองงุ่ยเชี้ยทั้งยามวิกาล

แต่โศกนาฏกรรมอุบัติขึ้น ตระกูลแนถูกทำลายล้างทั้งครอบครัว จูก้วะซิงแซยามคับแค้นรันทด อาศัยร่องรอยเบาะแสที่มีอยู่ สืบเสาะถึงก้นหุบเหวของผาเลิกแล้วต่อกัน ในที่สุดมีการพบเห็น

ท่านพบเห็นเด็กทารก

ไม่เพียงหนึ่งคน แต่เป็นสองคน

ดอนนั้นในหุบเหวมีเด็กทารกสองคน หนึ่งเป็นหนึ่งตาย คนหนึ่งร่วงฟาดลงมาเสียชีวิตแต่แรก อีกคนหนึ่งถูกทิ้งอยู่ในถ้ำที่เว้าลึกเข้าไป ดวงตาน้อยๆทอแววเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

จูก้วะซิงแซตรวจสอบโดยละเอียด พบว่าทารกที่ร่วงหล่นลงมาเสียชีวิต ถูกห่อหุ้มด้วยเนื้อผ้าเลิศหรูที่อบอุ่นนุ่มนิ่ม เป็นเนื้อผ้าที่โรงทอผ้าของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ทอขึ้นเอง

ที่ข้างซากศพของทารก ยังมีชายฉกรรจ์ที่ร่วงหล่นลงมาจนกะโหลกศีรษะแหลกสลายผู้หนึ่ง ใบหน้าสีครามปรากฏคราบโลหิตเกรอะกรัง ที่แผ่นหลังปักไว้ด้วยเข็มกลุ่มหนึ่ง ทั้งสิ้นหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดเล่ม ที่ทรวงอกก็ปักตรึงด้วยกระบี่ขนาดเล็กงามเฉิดฉายเล่มหนึ่ง

จูก้วะซิงแซจดจำเข็มกลุ่มนี้ออก

นี่เป็นอาวุธลับของพี่น้องร่วมสาบานกับเล่งเลาะเจี๊ยะนาม ถังไต้

จง เรียกว่าตอตังจำ (เข็มในมีดดาบ)

จูก้วะชิงแชก็จดจำกระบี่เล่มนี้ออก

นี่เป็นกระบี่บินที่สร้างชื่อให้แก่บริวารคู่ใจของเล่งเลาะเจี๊ยะนาม ลี้เกาะแอ๋ เรียกว่าเล่าลี้ปวยเกียม (กระบี่บินของคนแซ่ลี้)

จูก้วะชิงแชยังจดจำชายฉกรรจ์ที่เสียชีวิตออก

มันเป็นขุนพลอันเข้มแข็งของแนอ่วยเสียง นามก่ายโฮ้วน้า

ยังมี เด็กทารกนั้นก่อนที่จะร่วงหล่นลงมาตกตาย ที่ทรวงอกถูกเหยียบใส่เท้าหนึ่ง ยังถูกทำร้ายกระบี่หนึ่ง

จูก้วะชิงแชย่อมไม่ทราบว่า เท้านี้เป็นยอดขุนพลสยองขวัญเล่ง-เลาะเจี๊ยะเหยียบใส่ ขณะที่ยกเท้าเหยียบลง ที่ข้างหูยอดขุนพลสยองขวัญคล้ายแว่วเสียงแผดร้องคราหนึ่ง ตอนนั้นยอดขุนพลสยองขวัญงงงันวูบ แต่ยังไม่ได้หยุดเท้า ดังนั้นจูก้วะชิงแชดูออกว่า แม้ไม่ได้ถูกทำร้ายหนึ่งกระบี่ และร่วงหล่นลงจากหน้าผา เท้านั้นก็คร่าชีวิตอันเปราะบางของทารกไปแล้ว

จากข้อสันนิษฐานของจูก้วะชิงแช ก่ายโฮ้วน้าคงไม่อาจทนดูตระกูลแนถูกทำลายล้างสิ้น ยื่นมือช่วยทารกตระกูลแนด้วยคุณธรรม แต่เผชิญการสกัดฆ่าฟันจากบริวารของเล่งเลาะเจี๊ยะ จับโยนลงจากหน้าผา

เรื่องราวถึงขั้นนี้ จูก้วะชิงแชได้แต่ทอดถอนใจยาว ท่านรอนแรมเดินทางมา แต่สหายถูกล้างทั้งครอบครัว แม้แต่บุตรชายของสหายก็ไม่อาจเยียวยารักษา นับว่ามาสายก้าวหนึ่ง

แต่ในถ้ำสุนัขป่าที่ก่ายโฮ้วน้ากับเด็กทารกทอดร่างเป็นซากศพ ซึ่งห่างไปไม่ไกล ยังมีทารกชายอายุขวบเศษอยู่คนหนึ่ง ภายในถ้ำมีหนัง

เสือซึ่งคาดว่าใช้ห่อหุ้มทารกอยู่ผืนหนึ่ง ทารกชายยังใช้ดวงตาดำขลับที่ไร้เดียงสามองดูท่าน

...เราเก็บทารกได้จากที่นี้ ถือว่ามีวาสนา

จูกัวะชิงแชครุ่นคิดเช่นนี้ ตกลงใจว่าเลี้ยงดูทารกชายเดิบใหญ่

...หากคำนวณจากข้อเท็จจริง แนฮ้วยมีอายุมากกว่าแนเชียวคหนึ่งขวบปีจริงๆ

ครั้นแล้วจูกัวะชิงแชฝังซากศพก่ายโฮ้วน้ำและแนเชียวคี ค่อยอุ้มทารกชายที่ดื่มนมของสุนัขป่าระยะเวลาหนึ่งกลับเมืองหลวง และเพื่อเป็นการระลึกถึงสหายผู้ล่วงลับ ท่านให้ทารกชายใช้แซ่แน

ภายหลังซ่งอั้งน้ำทราบว่า จูกัวะชิงแชอุ้มทารกชายไปคนหนึ่ง ก็ใช้ให้เดียพ่วงเดินทางขึ้นเมืองหลวง ออกปากทวงถามบุตรชาย จูกัวะ-ชิงแชเป็นชนชั้นใด พลันคาดเดาสาเหตุความนัยออก...ที่แท้ซ่งอั้งน้ำเข้าใจผิดคิดว่าแนฮ้วยเป็นบุตรชายของนาง

จูกัวะชิงแชดกลงใจว่า จะให้ซ่งอั้งน้ำเข้าใจว่าท่านคอยกีดกัน มิให้สองแม่ลูกพบกัน

ชึ่งความจริง จูกัวะชิงแชทำเช่นนี้ เพราะมีความจำเป็นสองประการ

หนึ่ง หากซ่งอั้งน้ำทราบว่า บุตรในสายเลือดของนางถูกยอดขุน-พลสยองขวัญเหยียบดายคาเท้า คงด้องเจ็บช้ำรันทด หากยอดขุนพล-สยองขวัญสังเกตออก ทำการสืบสาวราวเรื่อง พบว่าเชียวกุกเป็นบุตรชายของศัตรู เชี่ยวกุกก็คับขันอันตรายแล้ว ยังมี ซ่งอั้งน้ำมีจิตใจมุ่งความดี เกลี้ยกล่อมยอดขุนพลสยองขวัญงดเว้นการก่อเวรสร้างกรรม หากเข้าใจว่าแนฮ้วยเป็นบุตรชายของนาง ยังมีความหวังอยู่ หากความ

หวังสิ้นสูญ จูกัวะชิงแซห่วงใยว่าจะเป็นภัยร้ายแรงกว่าเดิม

สอง จูกัวะชิงแซคิดให้แนฮ้วยเป็นผู้ตัดสินใจ ท่านลงจากผาเลิกแล้วต่อกัน เก็บได้แนฮ้วย ทั้งยังมาเพราะเรื่องของแนอ่วยเสียง ดังนั้นท่านมีความรู้สึกว่า แนฮ้วยเป็นผู้สืบสายเลือดของตระกูลแน หากแนฮ้วยขาดความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ยินยอมตกเป็นเครื่องมือของยอด-ขุนพลสยองขวัญ ก็จะมีอนาคตอันสดใส จูกัวะชิงแซก็จะไม่ขัดขวาง ถือเป็นการทดสอบแนฮ้วย ประการหนึ่ง

ดังนั้นขณะที่ท่านมอบหมายให้แนฮ้วยเดินทางมาสะสางคดีของยอดขุนพลสยองขวัญ ทางหนึ่งสั่งให้ตุยเมี่ยและเอี้ยกังคอยประสานเสริม ทางหนึ่งคำนวณแน่ว่า เมื่อถึงคราคับขัน ซ่งอั้งน้ำก็จะเปิดเผยว่าแนฮ้วยเป็นบุตรชายของนาง จึงสั่งต่อตุยเมี่ยแต่แรกว่า หากถึงคราจำเป็นให้เปิดถุงแพรบีบลูกกลอนออก พร้อมกับบ่งบอกความจริงต่อโชวชิวฮ้วงก่อน ขอเพียงตุยเมี่ยถือถุงแพรลูกกลอนมาขอคำอธิบาย ให้บ่งบอกความจริงว่า

แนฮ้วยมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของยอดขุนพลสยองขวัญ

แต่แนฮ้วยสามารถเลือกเฟ้นเองว่า จะยึดถือยอดขุนพล-สยองขวัญเป็นบิดา กลายเป็นผู้สืบตำแหน่งของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่หรือเปิดเผยความจริง ทำงานตามหน้าที่ หาไม่ก็ใช้แผนซ้อนแผน ฉกฉวยโอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์ต่อตัวเอง จะอย่างไรดอนนี้มีแต่แนฮ้วยทราบว่า ตัวเองมิใช่บุตรชายของยอดขุนพลสยองขวัญ ยอดขุนพลสยองขวัญกับซ่งอั้งน้ำหาทราบไม่

...ในโลกแห่งการต่อสู้ช่วงชิง ผู้ที่ทราบความจริงมากกว่า

มักมีเปรียบกว่าผู้ที่ล่วงรู้น้อยกว่า

แนฮ้วยตะลึงลานกับที่

พริบตานั้นเขาทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี แต่สมควรบอกว่ายินดีมากกว่าเศร้าโศก ถึงกับยังยินดีอย่างเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง

แต่ในความรู้สึกทั้งหลากหลายนี้ยังคงเป็นความเลื่อนลอยมากกว่า

สาเหตุที่เขาเบิกบานใจคือ ยอดขุนพลสยองขวัญ จะอย่างไรมิใช่บิดาบังเกิดเกล้าของเขา

หากแม้นใช่ ก็ยุ่งยากมากแล้ว

แนฮ้วยไม่ทราบรับมืออย่างไรจริงๆ

โดยเฉพาะเชี่ยวตอ หากว่านางเป็นเจ้เจ๊ของเขาอย่างนั้นคง...

ดีที่ตอนนี้เขาทราบแล้วว่า พวกเขามิใช่เจ้ดี มิหนำซ้ำเขายังอายุสูงวัยกว่านางหลายเดือน

ประการนี้สำหรับกับผู้อื่น ไม่แน่ว่ามีความสำคัญ แต่ในจิดใจที่เยาว์วัยของแนฮ้วย นับว่ามีน้ำหนักยิ่ง

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด เขานั้งเกิดความรู้สึกสนิทสนมต่อซ่ง-ลั้งน้ำอย่างบอกไม่ถูก

...หากว่านางเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดของเขา ไม่ทราบประเสริฐปานใด

สาเหตุที่แนฮ้วยบังเกิดความเลื่อนลอยคือ ตัวเองยังคงเป็นกำพร้า

...กำพร้าที่ไร้บิดามารดา ถูกทอดทิ้งอยู่ในถ้ำสุนัขป่าก้นหุบเหวผู้หนึ่ง

....ผู้ใดเป็นบิดา ผู้ใดเป็นมารดาของเขา ไฉนหักใจทอดทิ้งเขาโดยไม่แยแส?

ดุยเมี่ยกล่าวขึ้นว่า

"ขอแสดงความยินดีต่อท่าน ดีที่ท่านมิใช่บุตรชายของยอดขุน-พลสยองขวัญ อย่างนั้นก็เคลื่อนไหวโดยสะดวกมากแล้ว"

เล่าเตี้ยมจื้อกล่าวว่า

"ใช่แล้ว ตอนนี้ท่านทราบแล้วว่าท่านมิใช่บุตรชายของมัน แต่มันหาทราบไม่ ท่านย่อมชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ รุกถอยได้โดยสะดวก"

เทพทมิฬก็กล่าวว่า

"ประการนี้สมควรเกาะกุมให้ดี"

มารดุร้ายสนับสนุนว่า

"สำหรับกับศัตรูเช่นได้เจียงกุน ต้องฉกฉวยโอกาสสำหรับจู่โจมมันทุกประการ ทำความเข้าใจกับจุดอ่อนของมัน ดอนนี้มันเพาะเลี้ยงบุตรชายของศัตรู เข้าใจว่าบุตรในสายเลือดเป็นศัตรูของมัน จิตใจต้องยากทนทานรับได้พวกเราจะฉวยโอกาสที่มันว้าวุ่นใจจัดการกับมัน"

ดุยเมี่ยพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องโพล่งว่า

"ผิดท่าแล้ว"

แนฮ้วยระงับสติถามว่า

"ผิดท่าอันใด?"

ดุยเมี่ยกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เป็นเรื่องสำคัญ"

"เรื่องอันใด?"

"เมื่อครู่พวกเราปล่อยให้เชี่ยวกุกกลับหมู่ตึกสักการะฟ้า ด้วยความป่าเถื่อนดุร้ายของไต้เจียงกุน ใช่จะลงมือต่อเชี่ยวกุก ซึ่งเป็นเลือด-เนื้อเชื้อไขของศัตรูหรือไม่?"

แนฮ้วยงงงันวูบ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้ากลัดกลุ้มใจต่อเรื่องของตัวเอง หาทราบไม่ว่ามีคนคับขันยิ่งกว่าข้าพเจ้า ในฐานะของมือปราบ ความจริงสมควรให้ความสำคัญต่อเรื่องของผู้อื่นมากกว่าจึงถูกต้อง"

เมื่อครู่เขาบังเกิดความผิดหวังเลื่อนลอยต่อชาติกำเนิดของตัวเอง ยามนี้ทราบว่าตัวเองมิใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของยอดขุนพลสยองขวัญ ค่อยคึกคักแจ่มใสขึ้นมา นึกถึงข้อผิดพลาดของตัวเอง

ดุยเมี่ยกล่าวอย่างรอนรุ่มว่า

"ตอนนี้มิใช่เวลาน็กละอายเสียใจ เชี่ยวกุกใช้เส้นทางใดกลับหมู่ตึกสักการะฟ้า ข้าพเจ้าจะติดตามไปชมดู ด้วยฝีเท้าของข้าพเจ้าสมควรสกัดมันสองเจ้ดี่ไว้ ก่อนที่จะกลับถึงหมู่ตึก"

ยี่จ้วงจื้อแสดงความเห็นว่า

"เชี่ยวกุกเมื่อเป็นบุตรชายของแนอ่วยเสียง มันก็ไม่อาจหักใจทอดทิ้งศัตรูสังหารบิดาที่ชุบเลี้ยงมัน จะช้าเร็วต้องกลับไปหาไต้เจียงกุน แต่ไต้เจียงกุนจะไม่คำนึงถึงน้ำใจไมตรีอันใด อย่างนั้นเชี่ยวกุกมีอันตรายได้ทุกเมื่อ ในความเห็นข้าพเจ้า พวกเราต้องเกลี้ยกล่อมมันอย่าได้กลับไปยังข้างกายไต้เจียงกุน จะปลอดภัยกว่า"

ดุยเมี่ยมองดูชายหนุ่มที่หน้าตาชาญฉลาดนี้ รู้สึกว่ามันแจกแจงอย่างมีเหตุผล จึงกล่าว

"ข้อเสนอนี้ดียิ่ง ท่านก็มีฝีเท้ารวดเร็ว ให้ออกตามตัวเชี่ยวกุกด้วยกัน เมื่อถึงเวลาท่านลองเกลี้ยกล่อมสักหลายคำ"

อาลี้ก็กล่าวว่า

"วิชาตัวเบาของเราก็ดียิ่ง เพียงแต่ท่านดูไปรวดเร็วกว่า เราดูไปประหลาดพิกลกว่า มิสู้ให้เราร่วมทางด้วย เป็นอย่างไร?"

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

"ไม่ได้"

อาลี้มีสีหน้าผิดหวัง

ไม่เพียงแต่มันผิดหวัง ล้งจี้อิดก็ผิดหวังยิ่ง

.....หากอาลี้ร่วมทาง ล้งจี้อิดย่อมไม่อยู่นิ่งเฉย ยามนี้อาลี้ถูกปฏิเสธ ล้งจี้อิดก็ไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว

คราก่อนในพรรคห้าคน เยลุกงื่นชงสุขุมหนักแน่น พลังฝีมือกล้าแข็ง ตั่งปาอวงสัตย์ชื่อห้าวหาญ ยอมรับความลำบาก อาลี้ประหลาดพิกล ตลกขบขัน ยี่จ้วงจื้อคล่องแคล่วปราดเปรียว ชมชอบกลั่นแกล้งคน ล้งจี้อิดโดดเดี่ยวลำพัง ลงมือด้วยอำมหิต ดังนั้นในสามคนที่หลงเหลือมันยากคบหาสหายมากกว่าแต่เมื่อคบค้าสมาคมก็จะยึดถือเป็นเพื่อนตาย

ล้งจี้อิดเห็นดุยเมี่ยไม่อนุญาตอาลี้ร่วมทาง ตัวเองย่อมไม่ได้ไปด้วย เข้าใจว่า สี่ยอดมือปราบนึกดูแคลนพวกมัน ดังนั้นแสดงความไม่พอใจออกทางสีหน้า

ดุยเมี่ยย่อมดูออก จนใจที่เรื่องติดตามเชี่ยวกุกมีความสำคัญกว่า ได้แต่กล่าวอย่างรวบรัดว่า

"โซวชิงแซ (ท่านที่มีภูมิความรู้แซ่โซว) ไม่อาจรั้งอยู่ที่นี่ พวกเรา

เมื่อแตกหักกับได้เจียงกุน มันคงต้องชิงลงมือ ส่งคนออกกวาดจับบัณฑิตกลางในเมือง ดังนั้นต้องเสาะหาสถานที่ซ่อนตัว เพื่อหลีกเลี่ยงจากความสูญเสีย แนชือดีรับบาดเจ็บสาหัส ข้าพเจ้าคิดไหว้วานท่านกับล้งสี่กอ (พี่ที่สี่แซ่ล้ง) ตลอดจนเบ๊เล่าปั้ง (เถ้าแก่แซ่เบ๊) และ โข่วเจี้ยกุ่ย (เสมียนแซ่โข่ว) รวมกำลังบัณฑิตคงแก่เรียน รวมทั้งเจี่ยไท้ซือที่ถูกคร่ากุม จัดให้อยู่ในสถานที่อันปลอดภัย เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง เกี่ยวพันกับรากฐานของชาติบ้านเมือง ต้องพึ่งพาพวกท่านแล้ว”

อาลี้พอฟัง กลับนึกถึงสถานที่แห่งหนึ่ง รับคำว่า

“ตกลง เรื่องนี้มอบให้เรากระทำ”

ล้งจี้อิดเห็นว่าพวกตนมีภารกิจต้องกระทำ สีหน้าค่อยผ่อนคลาย

ดุยเมียถามว่า

“ท่านนึกหาสถานที่ได้แล้ว?”

อาลี้รับคำ ดุยเมียถามว่า

“เป็นสถานที่ใด?”

“ท่านต้องการทราบในบัดดล”

ดุยเมียยิ้มพลางกล่าวว่า

“หากข้าพเจ้าไม่ทราบ จะติดต่อกับพวกท่านอย่างไร?”

“นั่นก็มิผิด พวกเรามิสู้ล่าถอยไปยังศาลเจ้าเก่า?”

ดุยเมียกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ศาลเจ้าเก่า?”

แนฮ้ายกล่าวเสริมขึ้น

“ข้าพเจ้าเคยไปยังสถานที่นั้น พวกเขาคุ้นเคยกับภูมิประเทศแถบ

นั้นเป็นอย่างดี ได้เจียงกุนเพิ่งถอนกำลังจากที่นั้น คงคิดไม่ถึงว่าพวกเราจะใช้เป็นที่ซ่อนตัว”

ตุยเมี่ยผงกศีรษะกล่าวกับแนฮ้วยว่า

“อย่างนั้นข้าพเจ้าจะออกเดินทางไปก่อน ท่านรับบาดเจ็บ ทุกประการให้ระมัดระวัง ข้าพเจ้าพอสะสางเรื่องของเชี่ยวกุก จะไปยังแก่งหินเลาะเจ๊ียะก๊ี พบกับอูฮู่เจียงกุน (รองแม่ทัพแซ่อู) สักครา”

แนฮ้วยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“อูเจ่กเป๊ียงหรือ? ท่านเสาะหามันทำอะไร?”

“ดูจากสภาพการณ์ ได้เจียงกุนคงไม่ยอมมอบตัว พวกเราแม้ถือป้ายหยกปราบกลียุค แต่หากไม่มีกำลังทหารอยู่ในมือ ไม่สามารถเข้าสู่ถ้ำเสือไปจับกุมคน จากการเฝ้าสังเกตของข้าพเจ้า หากคิดเคลื่อนกำลังสะกดได้เจียงกุน ได้แต่พูดจาหว่านล้อมอูฮู่เจียงกุนผู้นี้”

แนฮ้วยขมวดคิ้วถามว่า

“ท่านมีความมั่นใจหรือไม่?”

“ไม่มี”

แนฮ้วยยิ่งไม่วางใจ กล่าวว่า

“ท่านพาตัวเข้าค่ายทหารของอูเจ่กเป๊ียงเพียงลำพัง หากอูเจ่กเป๊ียงจงรักภักดีต่อได้เจียงกุน ไยมิใช่เสี่ยงอันตรายหรือ?”

ตุยเมี่ยแบมือทั้งสองข้าง กล่าวว่า

“กล้ำกลืนรับทุกข์ในทุกข์ สำเร็จเป็นคนเหนือคน...คำพังเพยนี้ไม่แน่ว่าถูกต้อง มีผู้คนมากมายผ่านความทุกข์ยากมากหลาย เพียงเป็นคนชั้นต่ำ แต่คำ “ฟันฝ่าอันตรายเหนืออันตราย ได้รับของวิเศษในขอ

ิเศษ" กลับมีเหตุผลอยู่บ้าง ขอเพียงแย่งชิงอูเจ่กเปียงมาได้ เท่ากับควบคุมสถานการณ์เอาไว้ หาไม่ต้องให้ตั๋วชือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต) เชื้อเชิญกอซูลั่งชั้งตั๋วนั้งมาสะสางเหตุการณ์แล้ว"

พลันได้ยินอาลี้กระแอมคำหนึ่ง ใบหน้าดำคล้ำปรากฏแววเคร่งขรึมสำรวม ตุยเมี่ยสังเกตเห็นแต่แรกว่า อาล ลงจอด กบยจวงจอ อยู่ด้านข้างแล้วกีลีกูลู ไม่ทราบหารือลับอันใด จากนั้นคนทั้งสามพากันเดินเข้ามา

ตุยเมี่ยรีบถามว่า

"เรื่องอันใด?"

อาลี้ส่งเสียงกระแอมอีกครา หันไปมองดูยี่จ้วงจื้อ

ยี่จ้วงจื้อมองดูล้งจี้อิด

ล้งจี้อิดแลบลิ้นเลียริมฝีปาก จากนั้นมองดูอาลี้

อาลี้หันไปมองดูยี่จ้วงจื้อใหม่

ยี่จ้วงจื้อมองดูล้งจี้อิดอีกครั้ง

ในที่สุดล้งจี้อิดกล่าวว่า

"นี่ พวกเราทั้งสามให้เกียรติแก่พวกท่าน คิดเสาะหาสถานที่ถือท่านเป็นพี่น้อง เรียกว่าชิงโหงวนั้งปัง (พรรคห้าคนใหม่) พวกท่านคงไม่มีความเห็นเป็นอื่นกระมัง?"

ตุยเมี่ยและแนฮ้วยล้วนงงงันวูบ

แนฮ้วยความจริงคบค้ากับพวกมันที่โรงเตี๊ยมไต้อันแล้ว ดูท่าคนที่ตนเองจดจำไม่ได้ คราครั้งนี้ยังชักชวนอีก นี่ยังพอทำเนา แต่ตุยเมี่ยกับชือเฮียกับพวกมันไม่มีการคบหาอย่างลึกซึ้ง คนทั้งสามเสนอเช่นนี้ คงจะอุกอาจไปบ้าง จึงกล่าว

"นี่...คราก่อนพวกเราอยู่ที่เมืองเล่าคื้อ มิใช่คบค้ากันแล้วหรือเพียงแต่ยังไม่ทราบว่า จะตกลงใช้ชื่อพรรคแปดท่านหรือพรรคแปดนาง พวกเรามิสู้รอจนเชี่ยวตอกับเชี่ยวกุกมาถึง ค่อยหารือร่วมกันเถอะ"

ดุยเมี่ยทำความเข้าใจกับพวกมันไม่มากนัก จึงบ่ายเบี่ยงว่า

"ดกลง รอจนเหตุการณ์ใหญ่สงบลง พวกเราค่อยหารือโดยละเอียด"

เขาใช้คำ "เหตุการณ์ใหญ่สงบลง" แต่ทุกเรื่องราวล้วนดึงมือข้อพิพาทสับสน ไม่ทราบเมื่อใดเหตุการณ์ค่อยสงบลง

ล้งจี้อิดกับอาลี้ล้วนเห็นพ้องด้วย ยี่จ้วงจื้อกลับดูออกว่ามีเลศนัย แต่ดุยเมี่ยชิงกล่าวว่า

"พวกเรารีบตามเชี่ยวกุกให้ทันท่วงทีสำคัญกว่า ยี่จ้วงกอ (พี่ยี่จ้วง) พวกเราไปเถอะ"

ดุยเมี่ยกับยี่จ้วงจื้อบอกไปก็ไป ขณะที่แนฮ้วยหันไปชักชวนโชว-ชิงฮ้วงและพวกหันกายจากไป ในใจรู้สึกน่าหัวร่ออยู่บ้าง คนในพรรคห้าคนนี้ไฉนชมชอบสาบานเป็นพี่น้องกับผู้คน?

แต่แล้วแนฮ้วยครุ่นคิด เช่นนี้ก็ประเสริฐ พรรคห้าคนอยู่ร่วมกันอย่างยาวนาน มีน้ำใจลึกล้ำ หากคนที่ยังมีชีวิตอยู่อาลัยอาวรณ์ต่อพี่น้องผู้ล่วงลับ มิเพียงไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว ทั้งยังพาตัวเองจมอยู่ในห้วงอันปวดร้าว

ดุยเมี่ยกับยี่จ้วงจื้อล้วนมีฝีเท้ารวดเร็วยิ่ง

โชวชิวฮ้วงกับเพื่อนพ้องร่วมอุดมการณ์ชุมนุมอยู่ข้างตลาดสีกลักบนถนนอุ้ยเด็ง จากที่นี้ถึงที่ทำการยอดขุนพล ซึ่งตั้งอยู่ในหมู่ตึกสีกการะฟ้า เป็นระยะทางสองลี้เศษ ชั่วอึดใจเดียว ทั้งสองก็ติดตามเป็นระยะทางลี้ครึ่ง

ขณะจะติดตามถึงระยะทางสองลี้ ยี่จ้วงจื้อบังเกิดความไม่สบายใจอยู่บ้าง กล่าวว่า

"ไฉนยังไม่พบเห็นคน..."

ดุยเมี่ยทางหนึ่งโลดแล่น ทางหนึ่งใช้จมูกสูดดม หัวคิ้วขมวดแล้วคลายออก คลายออกแล้วขมวดมุ่นใหม่

ยี่จ้วงจื้อกลับหัวร่อออกมา

ดุยเมี่ยรู้สึกตัว ถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

"บ๊อกไปท่านอย่าได้ถือสา"

"ท่านบอก"

"จมูกของท่านคล้ายจมูกสุนัขจริงๆ"

ดุยเมี่ยไม่ถือสาหาความ กลับบังเกิดความภาคภูมิอยู่บ้าง กล่าวว่า

"จมูกสุนัขของข้าพเจ้ายังมีประโยชน์ นับว่าถูกข้าพเจ้าสูดดมอยู่บ้าง"

ยี่จ้วงจื้อกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

"สูดอันใดออก? เป็นกลิ่นแมวหรือกลิ่นกระดูก?"

ดุยเมี่ยทางหนึ่งครุ่นคิด ทางหนึ่งกล่าววาจา แต่หาเป็นผลกระทบกระเทือนด่อวิชาท่าร่างของเขาไม่ เขากล่าวว่า

"พวกมันต้องไม่กลับที่ทำการยอดขุนพล คล้ายเกิดการเปลี่ยนแปลงในระหว่างทาง"

ยี่จ้วงจื้อกล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

"นี่เป็นเรื่องเมื่อใด"

มันพบว่าตัวเองพอกล่าววาจา ทารางต้องเชื่องช้าลง

"ที่ปากทางแยกของทางหลวงกิมฮ้อเต๋า ซึ่งแยกไปยังศาลบูชาสี่ฮุงปั่วตึ้ง (ศาลบูชาสี่หุนครึ่ง).."

ตุยเมี่ยตอบพลางกวาดมองยี่จ้วงจื้อแวบหนึ่ง กล่าวเสริมว่า

"วิชาตัวเบาโลดแล่นของท่านดียิ่ง แต่พลังลมปราณคล้ายยังไม่เพียงพอ"

ยี่จ้วงจื้อยอมรับว่า

"ไม่เพียงพอจริง"

ตุยเมี่ยคิดไม่ถึงว่า ยี่จ้วงจื้อที่ดูไปเยาว์วัยชอบเอาชัย จะยอมรับคำวิจารณ์เช่นนี้ ต้องงงันวูบหนึ่ง

ยี่จ้วงจื้อสูดลมหายใจหลายคำ จึงสามารถกล่าวสืบต่อ

"เราร่างกายอ่อนแอตั้งแต่เล็ก พวกมันก็เพียงถ่ายทอดวิชาตัวเบาให้ ไม่เน้นวิชากำลังภายใน สรรพวิชาของเราล้วนฝึกปรือเอง ดังนั้นไม่ลึกซึ้งแตกฉาน..."

ตุยเมี่ยกล่าวถามว่า

"ท่านใช่แซ่เนี่ยหรือไม่?"

ยี่จ้วงจื้อใจหายวาบ กล่าวว่า

"สายตาอันแหลมคมนัก"

ดุยเมี่ยกล่าวว่า

“มีแต่คนของตระกูลเนี่ยสำนักสันดิ จึงมีพรสวรรค์ด้านวิชาตัวเบา”

เขาทอดถอนใจคำหนึ่งแล้วกล่าว

“ในโลกมีเรื่องบางประการ ขอเพียงมีพรสวรรค์ จะมีความสำเร็จมากกว่าความเพียรพยายาม สมมุติเช่นครอบครัวคนร่ำรวยประกอบการค้า ต้องได้กำไรมากกว่าพ่อค้าหาบเร่ บุตรหลานคนบุญหนักศักดิ์-ใหญ่รับราชการ ย่อมง่ายดายกว่าสามัญชนคนธรรมดา”

ยี่จ้วงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

“ปากของท่านกล่าวมีเหตุผล สายตาของท่านก็แหลมคมยิ่งแต่จมูกไม่ปราดเปรียวเท่าใด”

ดุยเมี่ยส่งเสียงดังอ้อเป็นเชิงถาม ยี่จ้วงจื้อชี้มือไป กล่าวว่า

“พวกมันมิใช่อยู่ที่นั้นหรอกหรือ?”

เบื้องหน้าที่ห่างไกล ปรากฏม้าสองตัวควบขับเคียงคู่ หนึ่งในสองคนบนหลังม้าคือเชี่ยวดอ ในแสงอุทัยอันเรืองรอง ผมยาวที่ปกคลุมแผ่นหลังของนางโชยพัดดุจความฝันสีดำช่อหนึ่ง

ดยเมี่ยยิ้มพลางกวาดตามองไป

เขาก็มุ่งหวังว่าไม่เกิดเหตุเหนือคาดหมาย

แต่แล้วรอยยิ้มของเขาชะงักค้าง

ยี่จ้วงจื้อดูจากสีหน้าของเขา ก็พบว่าไม่ถูกต้อง

...มีแต่เชี่ยวดอ ไม่มีเชี่ยวกุก

...เชี่ยวกุกเล่า?

ตุยเมี่ยและยี่จ้วงจื้อสกัดตัวเซี่ยวตอไว้ในบัดดล

คนบนหลังม้าอีกตัวหนึ่งคือเดียบ้อซู จมูกของมันยังพันผ้าพันแผล์ไว้ แสดงว่ายังไม่ทุเลาจากอาการบาดเจ็บ พอพบเห็นยี่จ้วงจื้อ บังเกิดความดื่นดระหนกเป็นพิเศษ

ตุยเมี่ยพอพบหน้า ก็ถามว่า

“เซี่ยวกุกเล่า?”

เซี่ยวตอกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“พวกท่านไฉนมาแล้ว?”

ตุยเมี่ยถามอีกว่า

“เซี่ยวกุกไฉนไม่ได้ร่วมทางกับท่าน?”

เซี่ยวตอกะพริบตากล่าวว่า

“ท่านต้องการหามันหรือ? มารดาเดินทางไปไหว้พระที่ศาลบูชาสี่หุนครึ่ง ให้เซี่ยวกุกไปเป็นเพื่อนนาง สั่งข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาก่อน...”

เอ่ยถึงตอนนี้ นางพลอยระแวงสงสัยขึ้นมา

ตุยเมี่ยถามอย่างรอนรนว่า

“เป็นมารดาท่านรับตัวมันไปเองหรือ?”

เซี่ยวตอลืมตากลมกว้าง กล่าวว่า

“มิใช่ นางใช้ซ่งบ้อฮือมา ท่านระแวงสงสัยว่า...”

ตุยเมี่ยถามอีกว่า

“พวกท่านแยกทางกันที่ใด?”

"ที่ปากทางแยกของทางหลวงกิมฮ้อเต๋า ซึ่งแยกไปยังศาลบูชาฝีหุนครึ่ง ข้าพเจ้าเห็นพวกเขาควบม้าไปตามทางน้อยสายนั้น..."

ตุยเมี่ยไม่กล่าววาจาอีก ร่างพลันย่อเล็กลง

ชั่วพริบตาก็ย่อเล็กลงเหลือเพียงจุดหนึ่ง

...ตุยเมี่ยกำลังพุ่งปราดไปอย่างเร่งร้อน

ยีจ้วงจื้อเห็นเช่นนั้น ต้องยกมือตบหน้าผาก กล่าวว่า

"มารดาของเรา ที่แท้มันไม่ได้ใช้วิชาตัวเบาที่แท้จริงออกมา"

ดวงตาของเชี่ยวตอปรากฏประกายน้ำตาขึ้น

แสงอาทิตย์ส่องต้องประกายน้ำตานั้น

นางคาดคั้นถามเตียบ้อชูว่า

"นี่ใช่เป็นเจตนาของบิดาหรือไม่? ท่านบอก"

เตียบ้อชูไม่กล้าบ่งบอก

ยีจ้วงจื้อหน้าเคร่งเครียดลง ใช้สายตาที่แหลมคมกว่าตะปูจับจ้องมองเตียบ้อชู กล่าวว่า

"ท่านบอก"

มันกับอาลี้และล้งจี้อิด เคยให้บทเรียนแก่เตียบ้อชูและซ่งบ้อฮือครั้งหนึ่ง

เตียบ้อชูใจเต้นระทึกขึ้น มันเคยประมือกับคนผอมเล็กนี้ สำนึกต่างยากมีเปรียบได้ มิหนำซ้ำยอดขุนพลสยองขวัญเพียงสั่งให้หลอก-นางเชี่ยวกุกไป แต่ไม่ได้สั่งการให้จัดการกับเชี่ยวตอ เชี่ยวตอเป็นธิดาของยอดขุนพลสยองขวัญ ดูท่าคนผอมเล็กนี้เป็นแนวร่วมเดียวกับนาง เกรงตัวเองรับมือไม่ดี คงยากทนทานรับได้

ยี่จ้วงจื้อตวาดสำทับว่า

"รีบบอก"

เตียบ้อซูหวนนึกถึงเซี่ยวตอโกวเนี้ยกับยอดขุนพลสยองขวัญมีความสัมพันธ์ฉันพ่อลูก หากบอกความจริงต่อนาง คาดว่าคงไม่เป็นไร จึงกล่าว

"ถูกแล้ว เป็นได้เจียงกุนสั่งไว้ บริวารไม่กล้าขัดขืน..."

เซี่ยวดอกรีดร้องว่า

"บิดาคิดกระทำกับเซี่ยวกุกอย่างไร?"

"ผู้ต่ำด้อย...ไม่ทราบ"

เซี่ยวดอตวาดเสียงสดใส หันหัวม้ากลับ สลัดผมยาวสยาย ควบม้ากลับเส้นทางเมื่อขามา

ยี่จ้วงจื้อเรียกรั้งแต่ไม่เป็นผล พึมพำว่า

"เอาเถอะ ผู้ใดให้เรามีดวงเบายอดเยี่ยม ผู้อื่นประหารม่าม้า เราจะไล่ตามม้า"

ร่างของมันคล้ายประกายสายฟ้า กระโดดขึ้นลงหลายครา ก็ไล่ตามหางม้าที่ดิ้งชันจนทัน

เตียบ้อซูมองดูดาวมฤตยูดวงนี้จากไป ค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง จากนั้นฉุกคิดว่า ตัวเองแพร่งพรายความลับของยอดขุนพลสยองขวัญ หวนนึกถึงผลบั้นปลายของถังได้จงกับลี้เกาะแอ๋ อดอกสั่นขวัญแขวนมิได้

ตุยเมี่ยพุ่งปราดอย่างเร่งร้อน แขนเสื้อทั้งสองข้าง

กระพือพลิ้วดังพืบพับ คล้ายวิหคตัวมหึมา แสดงออกถึงวิฑาตัวเบาที่แท้จริง

เมื่อครู่ระหว่างเร่งรุดเดินทาง ดุยเมี่ยคิดอ่อนข้อแก่ยี่จ้วงจื้อ มิให้มันเสื่อมเสียหน้าเกินไป จึงอดออมวิชาท่าร่างไว้ คิดไม่ถึงยอดขุนพลเผ่าองขวัญไม่รอให้เชี่ยวกุกกลับถึงที่ว่าการยอดขุนพล ก็สั่งคนมาสกัดข่าเฟิน ดังนั้นดุยเมี่ยไม่คำนึงมากความ เปลี่ยนเป็นโลดแล่นอย่างสุดกำลัง

เมื่อบรรลุถึงปากทางแยกของทางหลวงกิมฮ้อเด่า ดุยเมี่ยลดเพียวเข้าทางน้อย เร่งรุดเป็นระยะทางลี้เศษ พลันชะงักเท้าลง ถอยปราดไปยี่สิบห้าวา วกเข้าสู่สุสานอนาถาแห่งหนึ่ง ค้นหาโดยละเอียด

ที่นั้นมีหลุมที่เพิ่งขุดขึ้นมาใหม่หลุมหนึ่ง ดุยเมี่ยดอนแรกใจหายวูบ พอชะโงกศีรษะมองภายในหลุมหามีซากศพไม่

แต่มีโลหิต

ดุยเมี่ยใช้นิ้วมือจุ่มโลหิตขึ้นมา ชมดูอยู่ครู่หนึ่ง ละแวกใกล้เคียงมีหยาดโลหิตหลายหย่อม อยู่ในสภาพครึ่งแห้งกรัง เขาล้วนแตะตรวจดูจนแน่นยังเก็บได้เศษชิ้นส่วนขึ้นจากพื้น พินิจพิจารณาชั่วครู่ ค่อยพุ่งปราดออกจากเขตสุสาน

พอกลับออกมา ก็พบกับยี่จ้วงจื้อที่วิ่งกระหืดกระหอบมาถึง

ยี่จ้วงจื้อรีบถามว่า

"เป็นอย่างไร?"

ดุยเมี่ยชี้มือไป กล่าวว่า

“มีร่องรอยการต่อสู้”

พลางทุ่มเทฝีเท้าเร่งรุดต่อไป

ยี่จ้วงจื้อขณะจะติดตามไป พลันได้ยินเชี่ยวตอร่ำร้องที่ด้านหลังว่า

“รอข้าพเจ้า”

นางดำหนิว่าฝีเท้าม้าไม่เร็วพอ บวกกับย่างเข้าทางภูเขา ยากแก่การควบคุมบังคับ พานลงจากหลังม้า เกร็งลมปราณโลดแล่น ยามนี้วิ่งจนลมหายใจหอบถี่

ยี่จ้วงจื้อ หนึ่งนั้นมีความรู้สึกที่ดีต่อเชี่ยวตอ ในใจบังเกิดความคิดรักหยกถนอมบุปผา สองยามนี้ย่างเข้าสู่เขตภูเขา ภัยอันตรายรายล้อมรอบด้าน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่า ยอดขุนพลสยองขวัญใช่จะฆ่าเชี่ยวตอด้วยหรือไม่ ดังนั้นได้แต่ผ่อนฝีเท้าลง เดินทางเคียงคู่กับนาง

อย่างลำบากยากเย็น โลดแล่นเป็นระยะทางลี้เศษ เห็นตุยเมี่ยหยุดเท้าอยู่บนทางน้อย พงหญ้าที่ห่างไปปักตั้งป้าย ไม่ทราบระลึกถึงอันใด ป้ายหินหักโค่นลงครึ่งหนึ่ง ตุยเมี่ยเหม่อมองป้ายหินชำรุด ยืนตะลึงลานกับที่

เชี่ยวตอหอบหายใจถามว่า

“ชุย...ซา...กอ (พี่สามแซ่ชุย)...พบเห็น...เชี่ยวกุก...หรือไม่...”

ได้ยินตุยเมี่ยรำพึงว่า

“ยอดฝีมือ ยอดฝีมือ”

ยี่จ้วงจื้อตื่นตัวขึ้น กวาดตามองรอบข้างถามว่า

“ยอดฝีมืออันใด? อยู่ที่ใด?”

ตุยเมี่ยหน้าเคร่งขรึมจริงจัง มองดูรอยหักของป้ายหิน

ยี่จ้วงจื้อเพ่งตามอง เห็นรอยหักของหลักหินเรียบเสมอ คล้ายถูกดาบฟันหัก มิหนำซ้ำเป็นดาบที่แหลมคมเล่นหนึ่งฟันใส่ก้อนเต้าหู้

แต่นี่มิใช่ก้อนเต้าหู้

หากแต่เป็นก้อนหิน

ยี่จ้วงจื้อหวนนึกถึงในพวกตนทั้งห้า นับเยลุกงื่นซงมีพลังฝีมือกล้าแข็งที่สุด แต่หากคิดทำลายหลักหินเช่นนี้ ยังต้องใช้พลังหลายคราหนำซ้ำกระแทกจนแตกสลาย กระบวนท่าฟันหักในดาบเดียวนี้ดูเผินๆรวบรัดง่ายดาย แท้ที่จริงต้องมีพลังฝีมือเหนือธรรมดา จึงกล่าว

“เพลงดาบอันยอดเยี่ยม”

ดุยเมี่ยกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

“มิใช่ดาบ”

ยี่จ้วงจื้อส่งเสียงดังอ้อ เปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นกระบี่”

“มิใช่กระบี่ เป็นฝ่ามือ”

ยี่จ้วงจื้อแลบลิ้นด้วยความตระหนก

“ที่แท้เป็นหัตถ์กระบี่ของแนฮ้วย”

“ไม่ สี่ซือตี๋ไม่มีพลังฝ่ามือกล้าแข็งถึงเพียงนี้”

เชี่ยวดอรับฟังจนใจหายวูบ ผู้มายังมีพลังฝีมือสูงเยี่ยมกว่าแนฮ้วย เชี่ยวกุกไหนเลยมีความหวังรอดชีวิตได้?

ดังนั้นนางไม่กล่าวกระไร หลั่งน้ำตาออกมาอย่างเงียบงัน

ดุยเมี่ยมีจิตใจหนักอึ้งเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะป้ายหินนี้จัดสร้างจากเหล็กดังเอี้ยงเจี๊ยะอย่างดี ยังแข็งแกร่งกว่าเหล็กอีก กลับถูกผู้มาฟันหักใน

ฝ่ามือเดียว ความสูงส่งของฝีมือฝ่ายตรงข้าม กลับเป็นที่คาดคำนวณได้

ดุยเมี่ยก็พบเห็นเรื่องที่เชี่ยวตอหลั่งน้ำตา ดังนั้นปกปิดเรื่องคราบโลหิตที่สุสานอนาถาเอาไว้ ยี่จ้วงจื้อกลับพึมพำว่า

“คนผู้นี้ยังมีพลังฝีมือสูงส่งกว่าแนฮ้วย มันไม่มีเหตุผลที่ปรากฏขึ้นในที่นี้ เมื่อปรากฏขึ้นในที่นี้ ย่อมเป็นคนที่ได้เจียงกุนส่งมา ในสังกัดได้เจียงกุน ยังมียอดฝีมือเช่นนี้ ยอดฝีมือเช่นนี้เมื่อมาถึง เชี่ยวกุกไหนเลยมีหนทางรอดได้...”

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องกล้ำกลืนคำพูดไว้

ดุยเมี่ยพบว่า นี่เพียงเป็นสมรภูมิแห่งหนึ่ง การต่อสู้แสดงว่ายังดำเนินต่อไป เมื่อปรากฏยอดฝีมือเช่นนี้มาถึง เชี่ยวกุกยังสามารถแข็งข้อ นับเป็นเรื่องราวที่ผิดธรรมดา จึงกล่าว

“พวกเราไป”

ยี่จ้วงจื้อถามว่า

“เป็นไรหรือ?”

ดุยเมี่ยตรวจค้นไปตลอดทาง รุดหน้าเป็นระยะทางลี้เศษ พลันพุ่งควับเข้าทางน้อยสายหนึ่ง

ทีแท้ดุยเมี่ยพบว่า พฤกษาไม้ดอกระหว่างทางมีสภาพเสียหายยับเยิน คล้ายถูกพลังกระบี่ฟันเกรี้ยวกราดกวาดทำลาย เมื่อต้องเสียสมาธิตรวจค้น ความเคลื่อนไหวก็เชื่องช้าลง เชี่ยวตอกับยี่จ้วงจื้อจึงสามารถติดตามทัน

พอวกเข้าทางน้อยไปยี่สิบกว่าวา เห็นเป็นสวนไม้ดอกแถบหนึ่ง ดอกเมจริงเพาะปลูกบุปผานานาพันธุ์ ขับเน้นทิวทัศน์ภูเขาไกลตา นับเป็น

สถานที่อันรื่นรมย์ แต่ยามนี้กลีบบุปผาร่วงพร่างพรู กิ่งใบหักยับเยิน ได้รับความเสียหายไม่น้อย

ดุยเมี่ยกวาดตามอง เห็นกลีบบุปผาหลายดอกปักตรึงกับลำต้นไม้ ก้อนหิน บางดอกถึงกับทะลุลำต้นไม้ จมลึกไปในเนื้อหิน

...วิชาชัดใบทะลุต้นไม้ ชัดบุปผาจมลึกกับก้อนหินเช่นนี้ ในยุทธจักรมียอดฝีมือเช่นนี้ไม่กี่คน ไม่ว่าผู้มาเป็นใคร เกรงว่าตัวเองไม่อาจรับมือได้

...ดูท่าเชี่ยวกุกคับขันอันตรายกว่าที่คาดคิดไว้อีก

...ยังมี ผู้มามีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด วันนี้หากไม่ปลุกปลอบสมาธิเข้ารับมือ เกรงว่าไม่อาจล่าถอยโดยปลอดภัย

ดุยเมี่ยกลับคิดเกลี้ยกล่อมเชี่ยวดอกับยี่จ้วงจื้อกลับไปสมทบกับทั้งหมด เพื่อที่ตัวเองไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง ทุ่มเทกำลังเข้าช่วย-เหลือเชี่ยวกุก

ตอนแรกเขาชักชวนยี่จ้วงจื้อมา ความจริงตั้งใจว่าหากช่วยเหลือเชี่ยวกุกกลับมา เผชิญด่านกีดขวาง จะขอให้ยี่จ้วงจื้อคุ้มครองเชี่ยวกุกกลับศาลเจ้า ให้ตัวเองรั้งท้าย

แต่ยามนี้เขายังไม่เผชิญศัตรู ก็บังเกิดจิตใจขลาดเขลา นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน เพียงแต่แม้เกรงขามยังคิดช่วยคน กลับเป็นเชี่ยวตอไม่ควรเสี่ยงอันตรายหากรั้งอยู่ข้างกาย ก็ไม่สะดวกกับการลงมืออย่างเด็ดขาด

ปัญหาอยู่ที่เชี่ยวตอสองเจ้ดีมีความผูกพันลึกซึ้ง ยี่จ้วงจื้อดื้อรั้นถือดี ทำอย่างไรจึงให้พวกนางทั้งสองวกกลับไปก่อน?

ขณะครุ่นคิด ดุยเมี่ยยกน้ำเต้าสุราขึ้น ดื่มสุราหลายอึก พลันได้ยินเสียงขู่คำรามเสียงหนึ่ง คล้ายดังจากใต้ดิน เสียงปงเมื่อน้ำเต้าสุราแตกระเบิดออก สุรากระเซ็นใส่ทั่วร่าง

เสียงขู่คำรามนี้แม้แผ่วทุ้มถึงที่สุด แต่ก็แฝงพลังที่ไร้ขอบเขต ดุยเมี่ยรับฟังจนหัวใจสั่นกระตุก คล้ายถูกฉีกกระชากทั้งเป็นก็ปาน

หรือนี่เป็นเสียงคำรามของมัจจุมาร กลับมีอำนาจการทำลายล้างถึงเพียงนี้ แม้แต่น้ำเต้าสุราในมือดุยเมี่ยยังแตกระเบิดออก?

เหลียวดูเชี่ยวตอกับยี่จ้วงจื้อ กลับไม่มีเรื่องราวใด

ยี่จ้วงจื้อยังยกมือกุมอก หน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย เชี่ยวดอกลับคล้ายไม่ได้ยิน ถามว่า

“ชุยซากอ ท่านเป็นไรแล้ว?”

ดุยเมี่ยฉุกใจคิด ที่แท้เสียงขู่คำรามของคนผู้นั้น มีผลต่อบุคคลที่มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม เชี่ยวดอพลังการฝึกปรืออ่อนด้อยที่สุด ดังนั้นไม่ถูกคุกคามทำร้าย

ดุยเมี่ยทางหนึ่งปาดเช็ดหยาดเหงื่อบนหน้าผาก ทางหนึ่งฝืนยิ้มกล่าวว่า

“พวกท่านมิสู้กลับไปก่อน”

ยามตื่นเต้นตึงเครียด กลับลืมเช็ดคราบสุราที่ปกเสื้อ

ยี่จ้วงจื้อเห็นเช่นนั้น พบว่าผิดท่า ทราบว่าดุยเมี่ยเผชิญศัตรูเข้มแข็ง รีบถามว่า

“ผู้มาเป็นใคร?”

ดุยเมี่ยขณะจะตอบคำ พลันรู้สึกว่าพื้นดินใต้เท้าสั่นไหวเล็กน้อย

รีบปักหลักยืนหยัดมั่น ในใจดื่นเต้นสงสัยกว่าเดิม

...หรือว่าศัตรูต่อสู้ถึงใต้บาดาลแล้ว?

เชี่ยวตอกลับกล่าวว่า

“เกิดแผ่นดินไหวหรือ?”

เพิ่งขาดคำ ใต้พื้นดินบังเกิดเสียงกระแอมไอเสียงหนึ่ง

เสียงกระแอมไอนี้อ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง

ยี่จ้วงจื้อถามโพล่งว่า

“ใต้พื้นดินมีคน?”

คำพูดนี้ต่อให้ถามมันเอง ก็ไม่ยอมเชื่อ

ยามนั้นดุยเมี่ยพลันรู้สึกว่า ขุนเขาไกลตาโยกคลอนสั่นไหวคราหนึ่ง

...หรือว่าภูเขาเคลื่อนแผ่นดินไหวจริง ๆ?

ดุยเมี่ยกวาดมองแวบหนึ่ง พบว่าที่เชิงเขามีชายคาตึกที่ชำรุดมุมหนึ่ง นกกาฝูงหนึ่งบินเตลิดจากชายคาตึก พร้อมกับนั้นเสียงกระแอมไอดังจากใต้ดินอีกครา

คนกระแอมไอคล้ายอ่อนระโหยโรยแรง แต่กลับสามารถถ่ายทอดไกลถึงเพียงนี้

ดุยเมี่ยชี้มือไป ถามว่า

“นั่นเป็นสถานที่ใด?”

ยี่จ้วงจื้อคุ้นเคยกับภูมิประเทศ จึงตอบว่า

“เป็นศาลเจ้า”

“ศาลเจ้าอันใด?”

“ศาลเจ้าดิ่งกุ้ยเบี่ย (ศาลเจ้าปราบภูตผี)”

เชี่ยวตอเบิกตากลมกว้าง กล่าวว่า

"ภูตผี?"

มาดรว่าเป็นยามกลางวันแสกๆ นางยังกลัวภูตผี

ตุยเมี่ยฉวยโอกาสกล่าวว่า

"พวกท่านมิสู้กลับไปก่อน..."

คราครั้งนี้ยี่จ้วงจื้อมีการตระเตรียมอยู่ก่อน จึงกล่าว

"ชุยซากอ ท่านมิต้องเปลืองสมองเกลี้ยกล่อมพวกเราจากไปแล้ว ท่านสมควรดูออกว่า เซี่ยวตอโกวเนี้ยไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ยอมจากไป ส่วนข้าพเจ้าคุ้นเคยกับสถานที่นี้ ที่หลังศาลเจ้าปราบภูตผีมีถ้ำเกย-กุ้ยตั่ง (ถ้ำแบกภูตผี) บนถ้ำมีบันไดกั้วกุ้ยทุย (บันไดไล่ภูตผี) เราล้วนเคยไปมาแล้ว"

ยามนั้น ใต้พื้นดินบังเกิดเสียงกระแอมไอดังมาอีก คล้ายเป็นจอมอสูรไม่ตายตนหนึ่ง อยู่ในสภาพตะเกียงใกล้สิ้นแสง

ตุยเมี่ยเข้าสู่ศาลเจ้าปราบภูตผีก่อน เห็นหยากไย่ใยแมงมุมเกลื่อนกลาด บนพื้นสุมไว้ด้วยฝุ่นละออง พุทธรูปบนแท่นบชาชำรดทรดโทรม จำแนกรปเค้าเดิมไม่ออก

ท่ามกลางฝุ่นละอองสุมหนาเตอะบนพื้นปรากฏรอยเท้าผู้คนสับสนเกลื่อนกลาด

ตุยเมี่ยขณะก้มลงมองดู ที่ใต้เท้าบังเกิดเสียงครืนครันเลื่อนลั่นดังมาอีก ดังนั้นสืบเสาะไปตามต้นเสียง เข้าสู่โบสถ์ใน

โบสถ์ในประดิษฐานพุทธรูปไม้จันทน์สูงสิบกว่าวาองค์หนึ่ง บน

พุทธรูปมีริ้วรอยเสียหาย แสดงว่ามีคนต่อสู้ในที่นี้ สร้างความเสียหายแก่พุทธรูป

ยี่จ้วงจื้อถลันตามติดเข้ามา กล่าวว่า

"ที่แท้ซุ่มเสียงดังจากถ้ำแบกภูตผี"

ตุยเมี่ยทวนคำว่า

"ถ้ำแบกภูตผี?"

"ถูกแล้ว ฟังว่าที่นี้มีห้าภูตสองเทพ ล้วนเป็นบุคคลที่น่ากลัว ภายหลังปรากฏเชียนวิเศษผมเงินเคราขาวมาถึง ใช้ถุงผ้าใบหนึ่งครอบพวกมันไว้ แบกเข้าถ้ำไป ใช้พลังลมปราณอันลึกล้ำไพศาล สะกดพวกมันอยู่ใต้พื้นธรณี มิให้ออกมาสร้างเภทภัย..."

ทั้งสามตัดผ่านศาลเจ้า มาถึงปากถ้ำ เห็นแสงสว่างมืดครึ้ม คล้ายปรากฏเงาปีศาจตะคุ่มวังเวง ยื่นมือแทบไม่เห็นนิ้วทั้งห้า กลิ่นเหม็นคลุ้งโชยออกมาปะทะหน้า พื้นถ้ำก็ตะปุ่มตะป่ำ โขดหินระเกะกะ เป็นสภาพที่น่าตระหนกนัก

เชี่ยวตอตามติดอยู่ด้านหลังยี่จ้วงจื้อโดยกระชั้นชิด

ยี่จ้วงจื้อพบว่า มือของเชี่ยวตอยึดจับชายเสื้อของมันแนบแน่นทำให้มันบังเกิดความรู้สึกต้องคุ้มครองนาง

ยามนั้น ซุ่มเสียงที่คล้ายถูกเคี่ยวกรำในนรกดังอีกว่า

"หากเข้ามาอีก...!"

ซุ่มเสียงนี้คล้ายแฝงอานุภาพยิ่งใหญ่หลวง เชี่ยวตอ ยี่จ้วงจื้อ รวมทั้งตุยเมี่ยล้วนชะงักเท้าลง

ตุยเมี่ยกล่าวเบาๆว่า

"ข้าพเจ้าไปเอง พวกท่านรออยู่ที่นี้"

ชุ่มเสียงนี้แฝงอำนาจการฆ่าฟันชนิดหนึ่ง แม้แต่ดุยเมี่ยซึ่งผ่านคลื่นลมมาอย่างโชกโชน ยังบังเกิดความระย่นย่อชนิดหนึ่ง

แต่ต่อให้เป็นขุมนรกโลกันตร์ วันนี้ต้องบุกฝ่าสักครา หาไม่หากหวาดหวั่นขลาดเขลาต่อด่านนี้ ชั่วชีวิตต้องหวาดหวั่นขลาดเขลาต่อไป

ดุยเมี่ยทราบว่า นี้เป็นด่านสำคัญในชีวิตตัวเอง มาดว่าพอก้าวเท้าออกไป ต้องพลัดตกลงสู่หุบเหวหมื่นวา ก็มิอาจไม่ก้าวออกไป

คำพูดของเขาเหล่านี้กล่าวกับเชี่ยวดอ แม้แต่เขายังระย่นย่ออย่าว่าแต่เชี่ยวดอโกวเนี้ย

เชี่ยวดอร่างสั่นระริกขึ้นมา

นางหวาดกลัว

แต่นางจะเข้าไป

เชี่ยวดอกล่าวว่า

"ชุยชากอ เชี่ยวกุกมิใช่ดีดีข้าพเจ้า เนื่องด้วยเขามิใช่ดีดีข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายิ่งต้องไปช่วยเหลือเขา ดอนนี้เขากลับกลายเป็นกำพร้าที่ไร้บิดามารดา หากข้าพเจ้าไม่ไป ไหนเลยคลี่คลายความแค้นระหว่างบิดากับเขาได้ ? อย่าว่าแต่...ไม่ทราบเพราะเหตุใด ข้าพเจ้าคล้ายเคยมายังสถานที่นี้"

ดุยเมี่ยทอดถอนใจยาว ทราบว่าคำพูดดอนท้ายเป็นข้ออ้างของนาง แต่ก็ไม่อาจหักล้างเหตุผลในดอนแรกของนางได้

เขาหันไปทางยีจ้วงจื้อ

นี่ต้องทิ้งคนผู้หนึ่งไว้ที่นี้ จึงเป็นแผนอันปลอดภัย หากเกิดเรื่องอันใด จะอย่างไรมีคนล่าถอยไปโดยปลอดภัย

ยี่จ้วงจื้อชิงกล่าวว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า โชวชิวฮ้วงเคยบอกว่า หากต้องการให้คนยกย่องท่าน ต้องกระทำเรื่องราวให้คนที่ดูแคลนท่านชมดู ท่านก็ทราบว่า เราเป็นบุคคลเพียงหนึ่งเดียวของพรรคสามคนที่ติดตามท่านมา เราไม่อาจสร้างความเสื่อมเสียหน้าแก่อาลี้และล้งจี้อิด”

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ต้องการรั้งอยู่
ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมหยุดเท้าแต่เพียงนี้
คนทั้งสามเข้าถ้ำแบกภูตผีไป
ภายในถ้ำยิ่งมายิ่งคับแคบ คนต้องย่อตัวต่ำลง
กลิ่นคาวที่โชยมาปะทะหน้า ยิ่งมายิ่งคละคลุ้ง
ยิ่งรุดหน้าไป ยิ่งมืดมิดสนิท
เชี่ยวดอพลันเตะถูกของสิ่งหนึ่ง แทบสะดุดล้มลง
ดุยเมี่ยรีบประคองนางเอาไว้
เชี่ยวดอร้องออกมาว่า
“ต้องเป็นซากศพแน่นอน”
ยี่จ้วงจื้อล้วงชุดไฟกวัดแกว่งจุดขึ้น
บนพื้นมีซากศพซากหนึ่งจริงๆ
พริบตานั้น เชี่ยวดอเข่าอ่อนระทวย แทบสิ้นสติไป
นางไม่กลัวซากศพ หากแต่กลัวว่านี่เป็นซากศพของเชี่ยวกุก
ได้ยินยี่จ้วงจื้อกล่าวว่า
“เป็นซ่งบ้อฮือ”
....ซ่งบ้อฮือเป็นคนชักนำเชี่ยวกุกมา

เชี่ยวดอพอฟัง ค่อยคลายใจลง

จากนั้นนางทบทวนหวนนึก ความคิดเช่นนี้ใช่อำมหิตไปหรือไม่ ? ซ่งบ้อฮือก็มีญาติพี่น้อง หากญาติมิตรของมันพบเห็นซากศพมัน คงต้องเศร้าเสียใจ เนื่องด้วยมันไม่สนิทคุ้นเคยกับนาง นางแทนที่จะเศร้าโศกกลับยินดี เช่นนี้ไยมิใช่ไม่ยุติธรรมต่อคนตาย?

ดังนั้นนางประนมมือ นึกอธิษฐานในใจ

...ซ่งกอกอ ขอท่านอย่าได้ดำหนิ รอจนเราเสาะพบเชี่ยวกุกดี่ดี่ค่อยบรรจุฝังซากศพของท่าน

พลันได้ยินชุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“พวกท่านเป็นอะไรกับซ่งบ้อฮือ?”

นี่เป็นชุ่มเสียงของสตรี

ชุ่มเสียงนี้ไม่สดใสเท่าใด นุ่มนวลเท่าใด แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดทำให้ผู้คนรู้สึกว่าน่าฟังยิ่ง ต้องการพบเจ้าของชุ่มเสียงนี้ยิ่ง

ทั้งหมดพบเห็นในบัดดล

ยี่จ้วงจื้อส่องชุดไฟไป

ชุ่มเสียงดังขึ้นที่ละแวกใกล้เคียง

คนก็อยู่ละแวกใกล้เคียง

แสงชุดไฟเรื่อเหลือง สว่างวูบวาบไม่แน่นอน

สตรีชุดดำนางหนึ่ง ขนคิ้วดกยิ่ง หน้าผากกลมมนยิ่ง ดวงตาทอแววดัดพ้อ สวมเสื้อผ้าสั้นจนเผยเห็นสะดือ ตลอดจนช่วงเอวคอดกิ่วกางเกงก็ทั้งสั้นทั้งแคบ เผยให้เห็นช่วงขาอันเรียวงาม นางสวมใส่น้อยยิ่งแต่ที่หว่างเอวกลับผูกถุงอาวุธลับสีดำใบหนึ่ง

ใต้แสงไฟสีเหลืองสาดส่อง ดวงตาดำขลับของนางก็สะท้อนเป็นเปลวไฟสีเหลืองสองกลุ่ม นางสวมใส่เสื้อผ้าอาภรณ์น้อยยิ่ง แต่ไม่ได้กระตุ้นให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกต่ำช้าลามก หากแต่คล้ายเป็นเทพสตรีองค์หนึ่ง

ยี่จ้วงจื้อชมดูจนใจสั่นสะท้าน มือก็สั่นระริกสะเก็ดไฟลวกถูกหลังมือ เสียงเพียะเมื่อชุดไฟร่วงหลุดจากมือ ตกลงบนพื้น เผาไหม้จนเหลือแต่เปลวสีครามจุดหนึ่ง

ได้ยินเชี่ยวตออุทานเบาๆว่า

“เซียนวิเศษ”

พริบตานั้น นางนึกถึงเสียงคำรามของภูตร้ายในอเวจี เข้าใจว่าสวรรค์เบื้องบนส่งเทพธิดานีมากำราบปราบปราม

ยี่จ้วงจื้อปรกตินอยครั้งจะใกล้ชิดกับสตรี

มันก็เป็นชายหนุ่มเลือดลมร้อนแรง ปรกติเฝ้าฝันใฝ่ถึงเพศตรงข้าม นึกวาดมโนภาพของนางในฝัน แต่แล้วไม่ปรากฏสตรีผ่านเข้ามาในชีวิต

บางครั้งมันไปชมดูภาพวาด ยังซื้อหาภาพหญิงงามมาใบหนึ่ง แขวนอยู่บนผนัง นึกอธิษฐานให้สตรีในภาพวาดโบยบินออกมาพบกับมัน สุดท้ายความฝันสลายเป็นอากาศธาตุ รังแต่ถูกเหล่าพี่น้องร่วมสาบานหัวร่อเยาะ

บางครั้งมันรอจนรำคาญ พานอธิษฐานว่า ต่อให้พี่เทพธิดาไม่มา

น้องปีศาจมาแทนก็ได้

...ปีศาจก็ปีศาจ จะอย่างไรคลุกคลีกับปีศาจ ยังดีกว่าอยู่อย่างเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง

ระหว่างนี้มันพบเห็นเชี่ยวดอ ถูกประกายความงามของเชี่ยวดอสั่นไหวจนใจสั่นสะท้าน

แต่มันทราบตั้งแต่แรกว่า ระหว่างมันกับนางไม่มีวาสนาผูกพัน

เชี่ยวดอกับแนฮ้วยจึงเป็นคู่อันเหมาะสม มันกับพี่น้องร่วมสาบานของมันล้วนอยู่รองลงไป

ดังนั้นตอนแรกมันไม่ชมชอบแนฮ้วย หลังจากเหตุการณ์ที่เมืองเล่าคื้อ วีรบุรุษนิยมเลื่อมใสกันและกัน ค่อยบังเกิดความรู้สึกที่ดีต่อแนฮ้วยขึ้นมา

ดังนั้นมันเลิกล้มความคิดที่มีต่อเชี่ยวดอแต่แรก ยึดถือนางเป็นเช่นม่วยม่วย (น้องสาว) นางหนึ่ง

มิคาดในถ้ำศิลาที่เหม็นคละคลุ้ง มืดมิดสุดทนทานนี้ กลับปรากฏสตรีเช่นนี้ขึ้นนางหนึ่ง

นี่นับเป็นนางเชียนในภาพวาดของมัน

เป็นนางปีศาจที่มันวาดหวังไว้

ดังนั้นมันหวั่นไหวใจจนละทิ้งชุดไฟไป

...เมื่อเป็นนางเชียน ไยต้องมีแสงไฟ?

...เมื่อเป็นปีศาจ ไหนเลยต้องการแสงสว่าง

ทั้งนี้เพราะตัวนางคือแสงสว่าง

นางคืออัคคีของมัน...อัคคีที่สว่างไสวในจิตใจมัน

ตุยเมี่ยปีนี้มีอายุสามสิบสามปี

เขาไม่คล้ายกับแนฮ้วย แนฮ้วยสัตย์ซื่อถือมั่น ก่อนที่เขาจะพบเห็นเชี่ยวดอ ก็รู้จักกับสตรีมากหลาย

เขาไม่คล้ายกับทิชิ่ว ทิชิ่วเที่ยงธรรมองอาจ กระทำการใหญ่มากกว่าติดตามพัวพันอิสตรี

เขายิ่งไม่คล้ายกับบ้อเช้ง บ้อเช้งเย็นชาทระนง อ่านหนังสืออยู่ในห้องหับมากกว่าฝันถึงเพศตรงข้าม

ในสี่ยอดมือปราบ ตุยเมี่ยกราบอาจารย์โดยที่ฝึกฝีมือมาก่อนและมีอายุมากที่สุด นอกจากชมชอบดื่มสุราแล้ว ยังมีนิสัยอีกประการหนึ่ง

นั่นคือชมดูสตรี

โดยเฉพาะสตรีที่สวยงาม

ตุยเมี่ยแม้ไม่คิดตบแต่งหญิงงามทั้งแผ่นดิน แต่หวังว่าสามารถชมดูหญิงงามทั้งแผ่นดิน

ในถ้ำศิลาที่ทั้งเหม็นคละคลุ้งทั้งมืดมิด เขากลับพบเห็นสตรีที่สวมใส่อาภรณ์น้อยยิ่ง ผิวพรรณถูกแสงไฟที่อ่อนจางสาดส่องจนเหลืองละมุนสีคิ้วสีผมและสีสันเสื้อผ้าล้วนดำเข้มนางนี้

ตุยเมี่ยตาแหลมคม พริบดาที่แสงชุดไฟใกล้ดับไป ยังเหลือบเห็นเหนือริมฝีปากบางเบาที่เชิดรั้งขึ้นเล็กน้อยของนาง มีขนอ่อนเล็กละเอียดแถบหนึ่ง

ตุยเมี่ยออกท่องเที่ยวแต่เยาว์วัย มีประสบการณ์มากที่สุดใน

บรรดาสี่ยอดมือปราบ แต่ที่พบเห็นในตอนนี้ นับเป็นสตรีที่งดงามที่สุดเท่าที่เคยพบเห็นมา

กล่าวตามความสัตย์ ดุยเมี่ยนึกแค้นเคืองที่ยีจ้วงจื้อทำชุดไฟร่วงหล่นลงกับพื้น ทำให้มันไม่อาจมองดูสตรีชุดดำให้มากกว่านี้

แต่ขณะที่ดุยเมี่ยใจวาบหวิวหวั่นไหว ยังสังเกตเห็นว่าสตรีชุดดำตากระจ่างวูบ เขาทราบว่านั่นไม่ได้สืบเนื่องจากนางพบเห็นตัวเอง หากแต่พบเห็นเชี่ยวตอ

เชี่ยวตองามสดใสตลอดมา มาดรว่าอยู่ในถ้ำศิลาที่สกปรกคละคลุ้ง นางยังคงงดงามสดใส ไม่ได้รับผลสะท้อนแต่อย่างไร

สตรีชุดดำเพียงมองดูแวบหนึ่ง ก็พึมพำว่า

“น่าเสียดายที่บนใบหน้ามีรอยแผลดาบสายหนึ่ง”

นางหมายถึงเชี่ยวตอ

เชี่ยวดอแทบถูกแม่ทัพกุหลาบหนูข่มขืนย่ำยี บนข้างแก้มทิ้งรอยแผลดาบสายหนึ่ง

คำพูดของนางนี้เท่ากับทำร้ายจิตใจของเชี่ยวตอ สะกิดให้นางหวนรำลึกถึงความหลังนั้น

ดังนั้นเมื่อยีจ้วงจื้อกวัดแกว่งจุดชุดไฟขึ้นใหม่ นางก็โต้ตอบว่า

“ท่านงดงามยิ่ง แต่สวมเสื้อผ้าน้อยปานนี้ ข้าพเจ้าไม่ชมชอบ”

นางกล่าวเช่นนี้ เพราะสตรีชุดดำทำร้ายจิตใจของนางก่อน เอ่ยถึงรอยแผลเป็นของนาง นางเป็นเสียวเจี้ยะที่ได้รับการตามใจตลอดมา พอบังเกิดความขุ่นเคือง ต้องโต้ตอบกลับไป แต่สตรีชุดดำงดงามจริงๆ งามราวกับตะขาบต้นปะการังที่หลากสีหลากสัน ดังนั้นนางจึงไม่ได้ใช้คำ

“หน้าไม่อาย” เพียงบอกว่านาง “ไม่ชมชอบ”

แต่สตรีชุดดำยิ้มแล้ว

ขณะที่นางไม่ยิ้มงามบาดตา ยามยิ้มกลับแหลมคมยิ่ง

ยีจ้วงจื้อพบว่า ฟันของนางแหลมคมอย่างคาดไม่ถึงอยู่บ้าง

ตุยเมี่ยกลับพบว่า ข้างกายนางมีคนผู้หนึ่ง

นี่เป็นชายฉกรรจ์ที่กำยำสูงใหญ่ ห้าวหาญองอาจผู้หนึ่ง ไว้เคราดำราวเส้นลวด ตลอดทั้งร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต ได้รับบาดเจ็บแต่ยามยืนอยู่ที่นั้น ผู้คนกลับไม่รู้สึกว่ามันรับบาดเจ็บและหลั่งโลหิต

แต่คล้ายเป็นเทพเจ้าแห่งการต่อสู้องค์หนึ่ง

สตรีชุดดำยืนเคียงคู่กับมัน กลับคล้ายเป็นหญิงสาวคู่ชีวิตนางหนึ่ง

ตุยเมี่ยรู้สึกว่า ความคิดเช่นนี้ออกจะเป็นการลบหลู่สตรีชุดดำ สตรีชุดดำกลับยื่นมือออก ลูบคลำเสื้อกระโปรงสีขาวที่เชี่ยวดอสวมใส่ ตราหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“เราไม่มีเงินทองเช่นท่าน ที่สวมใส่เสื้อผ้าเนื้อดี ดังนั้นสวมใส่น้อยลง”

คำพูดนี้คล้ายใช่คล้ายมิใช่

ตุยเมี่ยเพิ่งงงงันวบ พลันได้ยินเสียงตวาดดังจากใต้พื้นดินว่า

“ถอด”

ทุกผู้คนไม่เข้าใจสาเหตุความนัย ล้วนตะลึงลานกับที่

ซุ่มเสียงที่เปล่งจากใต้พื้นดินนั้นขู่คำรามอีกว่า

“ถอดออก”

ตุยเมี่ยหน้าแปรเปลี่ยนไป

ที่แล้วมาเขาผ่านมรสุมอย่างโชกโชน เห็นว่าไม่มีเรื่องใดคู่ควรให้แตกตื่นลนลาน

แต่ยามนี้เขาหน้าแปรเปลี่ยนไป ทั้งนี้เพราะในที่สุดเขาจดจำชุ่มเสียงนี้ออกแล้ว

ยามนั้น ชุ่มเสียงที่เพียงพอกับการปั่นศิลาทลายหินผาดังขึ้นเป็นคำรบสามว่า

“รีบถอดออก”

จากนั้นบนพื้นดินที่ห่างไปวาเศษพลันปริแตกแยกออก คนผู้หนึ่งลอยตัวขึ้นมา คล้ายเทพอสูรที่ขึ้นจากขุมนรกชั้นที่สิบแปด ทะยานสู่ท้องฟ้าตนหนึ่ง

คนผู้นั้นทะยานกายขึ้น พลังลมที่แฝงมากับท่าร่างกระโชกจนเชี่ยวดอกับยีจ้วงจื้อไม่อาจทรงกายมั่น ถอยร่นไปด้านหลัง

เป้าหมายของคนผู้นั้น คล้ายอยู่ที่เชี่ยวดอ แต่คนเพิ่งทะยานขึ้นจากใต้พื้นผิวดิน ชายฉกรรจ์สูงใหญ่นั้นก็หมุนตัวไป กราดฟาดฝ่ามือจากบนลงล่างหนึ่งฝ่ามือ

คนผู้นั้นก็กราดฟาดจากล่างขึ้นบนหนึ่งฝ่ามือ

นี่เป็นการปะทะที่น่ากลัวที่สุด เท่าที่ดุยเมี่ยเคยพบเห็นมา

ได้ยินเสียงโครม แดกเป็นกลองฟ้ามากมายสุดคณานับ พลังลมภายในถ้ำไม่มีที่ระบายออก เกิดการเสียดสีกันเอง จนผนังผาปริแตกแยกออก สะเก็ดหินกระเซ็นซ่าน ลูกไฟสาดกระจาย บัดเดี๋ยวสว่างบัดเดี๋ยวดับสูญ แม้ขุนเขายังถูกโยกคลอน

สามสิบสามปีมานี้ ดุยเมี่ยพบเห็นการต่อสู้นับครั้งมิถ้วน แต่ไม่

เคยตีนตะลึงเท่ากับการหักล้างกำลังภายในเช่นนี้มาก่อน

แม้แต่ดุยเมี่ยก็ยอมรับว่า อาศัยเพลงเท้าที่กวาดไปทั่วแผ่นดินของเขา หากคิดต้านทานรับท่าฝ่ามือนี้ คงต้องถูกกระแทกจนข้อเท้าหักแน่นอน

ชายฉกรรจ์ที่สูงใหญ่นั้นพอปะทะฝ่ามือ สีหน้าปรากฏแววเจ็บปวดรวดร้าวขึ้น

คนที่ผุดโผล่ขึ้นจากใต้ดิน พอฟาดฝ่ามือเข้าปะทะ ก็คำรามอีกคราร่วงหล่นกลับไปใต้พื้นผิวดิน

พริบตาที่มันร่วงหล่นลงไป ก็เกิดเรื่องสองประการขึ้น

หนึ่ง พื้นผิวดินที่ปริแตกแยกออก กลับบีบตัวเข้าหากันทีละน้อย คนผู้นั้นก็คิดกระโดดลงใต้พื้นดิน ก่อนที่พื้นผิวดินจะประกบรวมกัน

สอง สตรีชุดดำนั้นลงมือแล้ว

นางลงมือรวดเร็วยิ่ง

แผ่วเบายิ่ง

และสวยงามยิ่ง

นางเพียงงอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือ ดีดพุ่งสะเก็ดไฟสายหนึ่งมุ่งใส่ใต้ชอกแขนของคนผู้นั้น

คนผู้นั้นหักล้างกับชายฉกรรจ์สูงใหญ่หนึ่งกระบวนท่า ก็กระโดดกลับลงไปอย่างรีบร้อน ยามนั้นพื้นผิวดินกำลังเคลื่อนบรรจบกัน คนผู้นั้นกระโดดลงไป ไยมิใช่ต้องเสียชีวิต แต่สตรีชุดดำคล้ายยังไม่พึงพอใจดีดพุ่งสะเก็ดไฟสายหนึ่งใส่

ยามนั้น ดุยเมี่ยพลันลงมือแล้ว

ในมือของเขายังถือเศษชิ้นส่วนของน้ำเต้าสุราอยู่

เขาดีดพุ่งเศษชิ้นส่วนออก กระแทกสะเก็ดไฟปลิวกระเด็น สะเก็ดไฟพุ่งไปปะทะกับผนังถ้ำ เพียงชั่วพริบตา ผนังถ้ำด้านนั้นก็ปรากฏควันเหม็นไหม้พวยพุ่งขึ้นถูกกัดกร่อนมลายไปแถบใหญ่

สตรีชุดดำอุทานดังเอ๊ะ ล้วงมือไปในถุงอาวุธลับ

ดุยเมี่ยพลันดวัดเท้าขึ้น เขี่ยถุงอาวุธลับของนางหลุดลอยไป

สตรีชุดดำใช้มืออีกข้างหนึ่งชักดาบออกมาเล่มหนึ่ง

...ดาบที่สวยงามยิ่งเล่มหนึ่ง

นางฟันดาบใส่เท้าของดุยเมี่ย

ดาบนี้คล้ายอ่อนล้าไร้เรี่ยวแรง แต่ดาบเพิ่งพ้นจากฝัก แสงชุดไฟก็ถูกกระโชกดับไป

พริบตานั้น ภายในถ้ำมืดมิดสนิททั่ว

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าดุยเมี่ยกับสตรีชุดดำประมือกันกี่กระบวนท่า เพียงได้ยินกระแสลมดังจากรอบข้าง เชี่ยวดอกับยี่จ้วงจื้อล้วนรู้สึกมีลมเย็นเยือกคุกคามใส่พวกนาง แต่ก็ถูกพลังอีกชนิดหนึ่งสกัดไว้แต่กลางคัน

ที่ใต้พื้นดินบังเกิดเสียงดวาดดังว่า

“เล่าชา(อันดับสาม)เป็นท่าน?”

จากนั้นคนผู้หนึ่ง ทะยานขึ้นจากใต้พื้นดิน ในมือถือคบไฟอันหนึ่งโยนให้กับดุยเมี่ยซึ่งตวัดเท้าเตะจู่โจมและกวาดเท้าป้องกันตัว

ดุยเมี่ยยื่นมือรับไว้ ปากกล่าวว่า

“ยี่กอ ข้าพเจ้ายังด้านทานรับได้”

ในแสงไฟลุกช่วงโชติ เห็นสตรีชุดดำมีสีหน้าอาฆาตมาดร้ายร้องว่า

"ที่แท้ตุยเมี่ยซาเอ้ย (นายที่สามล่าชีวิต) ก็มาแล้ว พวกเ ากไป"

ชายฉกรรจ์สูงใหญ่นั้นหิ้วปีกผู้คนสองคนขึ้นจากพื้น ก้าวยาวๆ ติดตามนางไป

ยามนั้น เชี่ยวดอกับยี่จ้วงจื้อค่อยพบว่า ชายฉกรรจ์สูงใหญ่นี้รับบาดเจ็บสาหัส

...คนที่รับบาดเจ็บสาหัสเช่นนี้ ดูเผินๆกลับไม่มีผู้ใดพบว่ามันรับบาดเจ็บ

ผู้คนที่มันประคับประคองทั้งสองคน ยังรับบาดเจ็บสาหัสยิ่งกว่า

แต่เชี่ยวดอและยี่จ้วงจื้อไม่เคยพบเห็นคนที่รับบาดเจ็บจนสิ้นสติไปทั้งสองนี้ ไม่ทราบว่าพวกมันเป็นใคร

สตรีชุดดำกับชายฉกรรจ์สูงใหญ่พอล่าถอยไป ได้ยินเสียงคำรามก้อง คนที่ทะยานขึ้นจากใต้พื้นดิน และโยนคบไฟให้กระโดดกลับลงไปใหม่ คล้ายกับใต้พื้นดินมีแรงดึงดูดอันใด ดูดรั้งคนกลับไป

ตุยเมี่ยยัดเยียดคบไฟไปในมือยี่จ้วงจื้อที่แตกตื่นตะลึงลาน เดินถึงรอยปริแตกแยกออกนั้น ก้มหน้ามองดู

เชี่ยวดอกวาดตามองตาม เห็นคนผู้นั้นกางแขนทั้งสองออก ใช้กำลังเพียงลำพัง ยันผนังดินทางซ้ายขวาที่เคลื่อนเข้าบรรจบกันเอาไว้

บนพื้นอุโมงค์ที่กว้างเพียงให้คนผู้หนึ่งกางแขนออก ยังมีผู้คนอีกหลายคนนอนฟุบอยู่ บางคนรับบาดเจ็บขยับดิ้นรน บางคนสลบไสลไม่ได้สติ บนผนังศิลายังปักไว้ด้วยคบไฟหลายอัน

ภายใต้แสงไฟสาดส่อง พบว่าหนึ่งในจำนวนนั้นกลับเป็นเซี่ยวกุก ได้ยินดุยเมี่ยร้องถามว่า

"ยี่ซือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่ที่สอง) ข้าพเจ้าจะช่วยเหลือท่านอย่างไร?"

เซี่ยวตอใจสั่นสะท้านขึ้นมา กล่าวว่า

"เขา...เขาคือทิ...ทิชิ่ว(มือเหล็ก)?"

ตามคำร่ำลือ ในสี่ยอดมือปราบ ทิชิ่วทิยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่ทิ) มีนิสัยอ่อนโยนที่สุด ใจกว้างที่สุด คิดไม่ถึงวันนี้พอพบพาน กลับมีสภาพดุร้ายปานนี้

เห็นทิชิ่วที่ใช้สองมือยันผนังดินซึ่งเคลื่อนเข้าหากันส่งเสียงไอออกมา ทางหนึ่งส่งเสียงไอ ทางหนึ่งตวาดว่า

"ที่นี้ดิดตั้งกลไก ผนังสองฝากข้างกำลังจะหนีบประกบพวกเรา เซี่ยวกุก ถังเซียวเจี้ยวและลี้เกี่ยฮวยล้วนรับบาดเจ็บสาหัส ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว เล่าซา ท่านมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยม รีบลงมาแบกพวกเขาขึ้น ที่นี้ปล่อยให้ข้าพเจ้ายันไว้ก่อน"

เซี่ยวดอชาญฉลาดปราดเปรื่อง พอเห็นเช่นนั้นคาดการณ์ได้กว่าครึ่ง

ทิชิ่วยื่นมือช่วยเหลือเซี่ยวกุกและพวก ติดกับอยู่ที่นี้ กลไกเริ่มทำงานเคลื่อนเข้ามากดทับ คนทั้งสี่ แต่ทิชิ่วอาศัยกำลังภายในอันกล้าแกร่ง ใช้มือเหล็กทั้งคู่ยันผนังดินทั้งสองด้านไว้ มิหนำซ้ำไม่ทราบยันเป็นเวลานานเท่าใด แต่ภายในถ้ำยังมีผู้คนสองคนคอยลอบทำร้ายอยู่เบื้องบน ทิชิ่วฝืนใจเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ขึ้นมาหักล้างกับคนทั้งสองท่าหนึ่ง จากนั้นพุ่งตัวกลับลงไปในอุโมงค์ ยันผนังดินต่อไป มิให้เซี่ยวกุกและ

พวกทั้งสามถูกกดทับเสียชีวิต

...คนผู้นี้ตกอยู่ในห้วงคับขัน ยังสละชีวิตเข้าช่วยคน สร้างความสำนึกตื้นตันแก่เซี่ยวตอยิ่ง

ดังนั้นนางร้องทัดทานว่า

"ช้าก่อน"

ตุยเมี่ยเห็นยี่ซือเฮียคับขันอันตราย ก็ตื่นเต้นตึงเครียดขึ้นมา ขณะจะลงไปช่วยเหลือ พลันได้ยินเซี่ยวตอเรียกรั้ง ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน

เซี่ยวตอกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเคยมายังที่นี้ แต่กาลก่อนหาเป็นเช่นนี้ไม่"

ยี่จ้วงจื้อตัดบทว่า

"สนใจไยกันว่าเคยมาหรือไม่ ช่วยคนสำคัญกว่า ทิยี่เอี้ยใกล้ยันไว้ไม่ได้แล้ว"

เซี่ยวตอรีบกล่าวว่า

"ไม่ ข้าพเจ้ารู้จักกลไกควบคุม ท่านรีบไปยังโบสถ์ใหญ่ บิดหมุนรูปปั้นพระโพธิสัตว์ดินเผาไปทางขวาสามรอบ กลไกในที่นี้จะหยุดความเคลื่อนไหว"

ตุยเมี่ยงงงันวูบจึงกล่าว

"เป็นความจริง?"

เซี่ยวตอเม้มริมฝีปาก ผงกศีรษะยืนยัน

ยี่จ้วงจื้อขณะจะหมุนตัวไป ตุยเมี่ยพลันสะกดมันไว้ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารุดไปประเสริฐกว่า"

....ท่าร่างของเขารวดเร็วกว่า

...ประการสำคัญคือ เขากริ่งเกรงยอดฝีมือทั้งสองยังซุ่มอยู่เบื้องนอก ยี่จ้วงจื้อไม่อาจรับมือได้

ตุยเมี่ยพอกล่าวจบ คนก็ถลันหายลับไป

เชี่ยวตอกล่าวด้วยความห่วงใยว่า

“เชี่ยวกุกเป็นไรแล้ว?”

ทิชิ่วเกร็งลมปราณอึดหนึ่ง ยันผนังดินเอาไว้ ย้อนถามว่า

“ท่านเป็นอะไรกับมัน? ไฉนล่วงรู้กลไกในที่นี้?”

“ข้าพเจ้าเชี่ยวตอ เขาเป็นตี่ตี๋ข้าพเจ้า สถานที่นี้เป็นบิดาข้าพเจ้าก่อสร้างขึ้น”

ทิชิ่วพึมพำว่า

“มิน่าเล่า...”

เชี่ยวตอได้ยินไม่ชัดเจน ดังนั้นถามว่า

“อะไรหรือ?”

ทิชิ่วร้องตอบว่า

“มันยามกะทันหันไม่ตาย ท่านยังคงเป็นห่วงท่านเองเถอะ”

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันพบว่าแรงกดดันบนผนังสองฟากข้างลดทอนลง ที่แท้กลไกได้รับการคลี่คลายแล้ว

...ระหว่างที่เชี่ยวตอกับทิชิ่วสนทนาโต้ตอบกัน ตุยเมี่ยก็พุ่งปราดออกไปปิดกลไกเอาไว้

ทิชิ่วรู้สึกว่าแขนขาดามร่างกายปวดเมื่อยยิ่ง เมื่อครู่เขาอาศัยกำลังเพียงลำพัง ด้านศัตรูพวกมาก เพียงนึกถึงการช่วยคน ไม่คำนึงถึง

ตัวเอง หาทราบไม่ว่าตัวเองสิ้นเรี่ยวแรงแล้ว

เซี่ยวดอเห็นกลไกหยุดทำงาน ต้องปรบมือหัวร่อออกมา

ทิชิ่วยื่นมือออก แยกย้ายแบกร่างสตรีสองนางอยู่บนหัวไหล่ ลอยตัวขึ้นจากพื้น คนลอยอยู่กลางอากาศ รู้สึกคล้ายมีควันสายหนึ่งพุ่งผ่านข้างกาย ที่แท้ยี่จ้วงจื้อปักคบไฟกับผนังถ้ำ กระโดดปราดลงมา ช่วยเหลือเซี่ยวกุกขึ้นไป

ทิชิ่วพอขึ้นไปภายในถ้ำ เรื่องแรกที่กระทำ คำพูดประโยคแรกที่กล่าวคือร้องบอกต่อเซี่ยวดอว่า

“รีบถอดออก”

เซี่ยวดอเห็นทิชิ่วมีประกายตาเกรี้ยวกราด ในใจบังเกิดความหวาดกลัว พอฟังยิ่งประหวั่นพรั่นใจ ร้องว่า

“ไม่...”

ทิชิ่วยื่นมือออก เสียงคว้ากเมื่อฉีกกระชากเสื้อชั้นนอกออกมาแถบใหญ่

ทิชิ่วโยนเสื้อผ้าที่ฉีกขาดออกมาทิ้งไป แทบโยนใส่ยี่จ้วงจื้อ ซึ่งแบกร่างเซี่ยวกุกพุ่งปราดขึ้นมา

พร้อมกับเสียงกรีดร้องของเซี่ยวดอ ยี่จ้วงจื้อดวาดว่า

“ท่านคิดทำอะไร?”

เซี่ยวดอแม้สวมใส่เสื้อชั้นใน แต่เสื้อชั้นนอกพอขาดออก ก็เผยเห็นผิวพรรณบางส่วนและตัวเอียมแนบเนื้อ เนื่องด้วยกาลก่อนนางถูกหยามย่ำยีจากแม่ทัพกุหลาบหนู สร้างความร้อนรุ่มขุ่นแค้นแก่เซี่ยวดอจนหน้าแดงฉาน เก็บก้อนหินก้อนหนึ่งขึ้น คิดเสี่ยงชีวิตกับทิชิ่ว

ยามนั้นข้างกระแสลมหอบหนึ่งกระโชกวูบ ที่แท้ดุยเมี่ยกลับมาแล้ว

ดุยเมี่ยรีบร้องว่า

“หยุดมือ ยี่ชือเฮียทำเช่นนี้ ต้องมีสาเหตุแน่นอน”

ทิชิ่วยังไม่ฟื้นฟูพลังฝีมือ แต่ร้อนรุ่มใคร่ช่วยคน ตวงตาถึงกับกลายเป็นแดงฉาน เบื้องบนศีรษะมีควันขาวพวยพุ่ง ปากกล่าวว่า

“สตรีเมื่อครู่คือเชียวเซาะเชียง (หิมะขาวน้อย) ถังชิ้ว เชี่ยวตอโกวเนี้ยผู้นี้กล่าววาจาล่วงเกินนาง นางจึงฉาบพิษจับโหงวแม้ (สิบห้าราตรี) อยู่บนเสื้อผ้าของเชี่ยวตอโกวเนี้ย ดังนั้นมิอาจไม่เปลื้องเสื้อชั้นนอกออก เสื้อชั้นนอกแม้ถอดออก ยังต้องฉวยโอกาสที่พิษยังไม่จู่โจมชีพจร รีดเร้นพิษที่หลงเหลือออก ตอนนี้กำลังภายในของข้าพเจ้าทะลักหลั่งออกมา ชั่วครู่ต้องเหือดแห้งหาย ข้าพเจ้าจะรักษาพยาบาลท่านก่อน รีดเร้นพิษออกมา”

วาจาประดานี้กล่าวอย่างเร่งร้อนรวดเร็ว ซุ่มเสียงก็เริ่มแหบพร่าทั้งยังส่งเสียงไอคั่นกลาง แต่เต็มไปด้วยความจริงใจ เขาร้อนรุ่มใคร่ช่วยคน ไม่เสียดายกับการสูญเสียพลัง การกระทำเช่นนี้เป็นการทำร้ายต่อตัวเองยิ่ง

เชี่ยวตอแม้ไม่เข้าใจว่า ตัวเองไฉนกล่าววาจาคำหนึ่งสตรีชุดดำนั้นก็ลงมือด้วยอำมหิต แต่ก็เชื่อคำพูดของทิชิ่วกล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าควรทำอย่างไร?”

ทิชิ่วกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“ท่านรีบนั่งลงโคจรพลัง รวมรั้งอยู่ที่จุดตังชั้ง”

เชี่ยวตอปฏิบัติตาม ทรุดกายนั่งลง

ทิชิ่ว จ่อนิ้วทั้งสิบกับจุดสำคัญที่กลางหลังนางเจ็ดแห่ง สูดลมหายใจลึกๆคำหนึ่ง กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ข้าพเจ้าพอแผ่พุ่งกำลังภายในคราหนึ่ง ท่านก็ร้องคำ "ฆ่า" คำหนึ่ง"

ยามนี้เชี่ยวตอก็รู้สึกว่าตอนนี้มีพิษร้ายแทรกซึมเข้าสู่ร่าง ดังนั้นไม่รีรอลังเลอีกต่อไป ทิชิ่วพอทาบฝ่ามือทั้งสองกับกลางหลังของนาง ในใจของนางก็บังเกิดความอบอุ่นและสงบอย่างบอกไม่ถูก รอจนรู้สึกมีกำลังภายในถ่ายทอดเข้าสู่กลางหลัง นางก็เผยอริมฝีปาก เปล่งเสียงออกมาคำหนึ่งว่า

"ฆ่า"

ได้ยินเสียงฉาด ผนังถ้ำที่ด้านตรงข้ามกับนางปรากฏควันเขียวพวยพุ่งขึ้น

ทิชิ่วโคจรพลังใหม่ หลั่งเหงื่อดุจห่าฝน จนเสื้อผ้าเปียกชุ่มโชก ควันขาวบนศีรษะก็ยิ่งมายิ่งแน่นหนา

เชี่ยวตอรู้สึกว่ามีกำลังภายในหนุนเนื่องเข้าสู่กลางหลังใหม่ราวระลอกทลายทำนบ ต้องดวาดเสียงแหลมเล็กอีกว่า

"ฆ่า"

เสียงปงคราหนึ่ง ผนังถ้ำเบื้องหน้านางคล้ายถูกกระสุนยิงใส่ปรากฏรอยแตกสายหนึ่ง

ยามนั้น ตลอดทั้งร่างทิชิ่วปกคลุมด้วยควันขาว คล้ายตกอยู่ในกลุ่มหมอก สองมือเร่งเร้าพลังใหม่ตวาดว่า

"ไป"

ขณะเดียวกัน เชี่ยวตอก็ตวาดเสียงสดใสว่า

"ฆ่า"

ได้ยินเสียงคัก วัตถุสิ่งหนึ่งพวยพุ่งออกจากปากเชี่ยวตอ หายลับกับแสงไฟ สาบสูญจนไร้ร่องรอย

ทิชิ่วค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่ง ตลอดทั้งร่างอ่อนระทวย ตุยเมี่ยรู้จักกับคนผู้นี้หลายปี ไม่เคยเห็นทิชิ่วเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียถึงเพียงนี้มาก่อน

ได้ยินทิชิ่วกล่าวเสียงอ่อนระโหยว่า

"พิษของถังชิ้วร้ายกาจจริงๆ เพียงอาศัยกำลังภายในของข้าพเจ้าเกรงว่ายังขจัดไม่ได้ ดีที่โกวเนี้ยบริสุทธิ์ผุดผาด ข้าพเจ้าอาศัยพลังอันสดใสสะคราญในตัวท่านเอง เปล่งคำ "ฆ่า" สามครา ขับสิ่งมีพิษออกจากร่าง ในที่สุดประสบความสำเร็จ นับเป็นบุญวาสนาของโกวเนี้ยนัก"

เขาช่วยคนเป็นผลสำเร็จ จิตใจค่อยสงบลง ชุ่มเสียงราบเรียบกว่าเดิม ยกอ้างความดีความชอบของการขจัดพิษช่วยคนคืนแก่เชี่ยวตอ กลับคืนสู่นิสัยที่ไม่หวังความดีความชอบ ไม่ชมชอบเอาชัยของเขา

แต่เชี่ยวตอกลับถูกเขาฆ่าชีวิตจนหวาดกลัวแต่แรก หวนนึกถึงตอนแรกเห็นเขาทะยานขึ้นจากใต้ดิน ด้วยสารรูปดุจภูตร้าย เห็นเขาปะทะฝ่ามือกับผู้คน เป็นสภาพราวกับอสนีบาตเฉาดฟ้า จากนั้นยังฉีกกระชากเสื้อผ้าของนาง ให้นางเปล่งคำ "ฆ่า" สามคำ ไหนเลยไม่หวาดกลัวได้

ตุยเมียทรุดนั่งลงที่ด้านหลังทิชิ่ว ทาบฝ่ามือกับจุดเมียมิ้งที่กลางหลังอีกฝ่ายหนึ่ง ช่วยฟื้นฟูพลังฝีมือให้ ทางหนึ่งกล่าวว่า

“ยี่ชือเฮีย ระหว่างทางข้าพเจ้าหวั่นวิตก ไม่ทราบเป็นยอดฝีมือใดมีกำลังภายในลึกล้ำกล้าแข็งถึงเพียงนี้ ที่แท้เป็นท่านรุดมาเอง แต่ไฉนจึงเป็นเช่นนี้?”

ทิชิ่วทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

“ทั้งหมดล้วนสืบเนื่องจากกิมบ๊วยปั้ง (ขวดเหมยทอง)”

ตอนที่ 10

ชาดวิเศษหมยทอง

ความต้องการของบุรุษสตรี ถือเป็นเรื่องปรกติวิสัย ต้นตอแห่งความสุข เกิดจากสองรักสมัครสมาน

ทิ่ว (มือเหล็ก) ซึ่งมีชื่อจริงว่าทิอิ้วแฮ่ ปีนี้อายุยี่สิบแปดปี มีพลังการฝึกปรือบรรลุถึงขั้นสุดยอด มือเหล็กทั้งคู่ก็ฝึกฝนจนถึงขีดขั้นที่ไม่เคยมีคนประสบความสำเร็จมาก่อน ถือเป็นช่วงเรืองโรจน์ที่สุดของลูกผู้ชายชาตรีคนหนึ่ง

เดือนนั้นทิซิ่วใช้ฝีมืออันเด็ดขาด คลี่คลายคดีใหญ่หลายคดี กลับมายังที่พักทางทิศตะวันออกของตัวเมืองเขตเมืองหลวง หมกตัวอยู่ในกู่เล้า (หอเก่า) หันหน้าหารูปหล่อของอรหันต์ทั้งแปดร้อยองค์ มองดูภาพผนังของผู้ทรงพลังเหินฟ้า ย่ำกลองต่างๆ ครำ่เคร่งฝึกยอดวิชาเจ่กอีก่วงจือ-ซิ้งกง (ลมปราณหนึ่งเรียงร้อยปรุโปร่ง) ซึ่งแม้แต่จูกัวะชิงแชยังฝึกปรือไม่สำเร็จ

แต่แล้วค่ำคืนนั้นจูกัวะชิงแซพลันมาถึง

โดยปรกติแล้ว จูกัวะชิงแซมาด้วยตัวเอง คงต้องมีเรื่องสำคัญทิชิ่วรีบจัดแจงเสื้อผ้า ปรากฏออกมารับหน้า

จูกัวะชิงแซ พอพบหน้าทิชิ่ว ก็ถามว่า

“ลมปราณหนึ่งเรียงร้อยปรุโปร่งของเจ้าฝึกถึงขั้นใด?”

ทิชิ่วกล่าวอย่างนอบน้อมว่า

“มีด่านอุปสรรค”

“ทราบหรือไม่ว่า ในโลกไฉนมีด่าน?”

“ขอเรียนถามสี่เจ่ก (ท่านอา)”

“ไม่ต้องเกรงใจ เจ้าลองบอกมาฟังดู”

“ด่านที่ว่าเฉกเช่นข้อปล้องบนลำไม้ไผ่ หากสามารถแตกกิ่งบนข้อปล้อง ค่อยถือว่ามีความเจริญรุดหน้าอีกขั้นหนึ่ง”

จูกัวะชิงแซอธิบายว่า

“ด่านใช้ทดสอบคน หากผ่านได้โดยง่ายดาย อาวุธไม่เปื้อนเลือด เรียกว่าผ่านด่าน หากทุบแตกดั้งแต่แรก เริ่มต้นกันใหม่ เรียกว่าทำลายด่าน ด้องได้คิดค่อยทำลายได้ ทำลายได้จึงยืนหยัดอยู่ได้ หาได้รู้จักแต่ฝ่าด่าน ไม่สามารถรักษาด่าน ขอเพียงปล่อยใจธรรมดา เดินเส้นทางธรรมดาจะบังเกิดผลอนันด์ ที่รุดหน้าไหนเลยเพียงก้าวหนึ่ง ต่อให้ล่าถอยร้อยก้าวก็หาเป็นไรไม่ ในชีวิดมนุษย์หากปราศจากด่านเหล่านี้ ก็เฉกเช่นน้ำนิ่งที่ตายแล้ว ยากจะมีความก้าวหน้า ดังนั้นยอดฝีมือที่แท้จริง จะจัดสร้างด่านขึ้นให้ตัวเองได้รับการทดสอบ ถือเป็นการฝึกฝนเคี่ยวกรำ ถึงกับมีคำว่าไว้ ทุกเรื่องราวนิรทุกข์ ทุกเรื่องราวมีทุกข์ ทุกแห่งหนไร้ด่าน ทุก

แห่งหนมีด่าน ตัวเองไม่จัดสร้างด่านใช้บุกฝ่า อาจถูกด่านของผู้อื่นกักตัวไว้โดยเหตุผลเดียวกัน เจ้ามีความประสงค์มากน้อยเท่าใด ขึ้นอยู่กับเรามีความอดทนมากน้อยเพียงไหน เจ้าต้องการได้รับอะไร อยู่ที่เจ้าสามารถจ่ายได้เท่าใด”

ทิชิ่วรับฟังอย่างตั้งใจ

เขาใช้ความตั้งอกตั้งใจเข้ารับฟัง

จูก้วะชิงแชยกมือลูบเคราเงิน ยิ้มพลางถามว่า

“เราถามเจ้า อันใดเรียกว่าดอกไม้ดอกหนึ่งปักบนกองมูลควาย?”

ทิชิ่วงงงันวูบ

เขาแทบไม่เชื่อสิ่งที่ใบหูของตัวเองได้ยิน

...จูก้วะชิงแชไฉนถามคำถามต่อเขาเช่นนี้?

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

“เจ้าตอบคำถามเรา”

“สี่เจ่กถามว่า...”

“อันใดเรียกว่าดอกไม้ดอกหนึ่งปักบนกองมูลควาย?”

ทิชิ่วทดลองลำดับความคิดของตัวเอง จากนั้นกล่าวว่า

“นั้นเป็นการเปรียบเทียบว่า หญิงงามนางหนึ่งแต่งงานกับบุรุษที่ไม่คู่ควรกับนางผู้หนึ่ง”

“ผู้คนทั่วไปเปรียบเทียบเช่นนี้ แต่เจ้าทราบหรือไม่ว่า คำพังเพยนี้มีที่มาอย่างไร?”

ทิชิ่วตอบตามความสัตย์ว่า

“ไม่ทราบ”

จูก้วะชิงแชอธิบายว่า

“คำพังเพยนี้ ความจริงมาจากคำดอกไม้ดอกหนึ่งปักบนศีรษะเล้าฮุง เล้าฮุงเป็นพ่อค้าวานิช สมัยเตียกจงฮ่องเต้ ความจริงถือกำเนิดในครอบครัวฐานะดี บวกกับถนัดจัดเจนในการค้า ได้รับสิทธิประโยชน์ในการค้าเกลือ ยิ่งร่ำรวยมหาศาล ทั้งยังคบค้าสมาคมกับขุนนางชั้นผู้ใหญ่เชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ แต่บางครั้งก็บริจาคทาน จุนเจือคนยากไร้ แต่ไม่ว่าอย่างไร สิทธิประโยชน์ของมันยิ่งมาก ทรัพย์สมบัติยิ่งเพิ่มพูนทวีคูณ”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเล้าฮุง เรื่องราวของคนผู้นี้ข้าพเจ้ากลับเคยได้ยินมาบ้าง ฟังว่ามันอายุห้าสิบปี ก็มีภรรยานางบำเรอหนึ่งร้อยแปดสิบเอ็ดนาง มีหนำซ้ำมีพละกำลังมหาศาล สามารถหลับนอนกับสตรีทุกคืน เมื่ออายุห้าสิบห้าปี ยังตบแต่งสตรีที่มันรักฝันใฝ่มาหานานปี แต่ไม่ได้ครอบครองนามฮักเลี้ยงเชี่ยวโกวมาเป็นภรรยา...คำพังเพยนี้มาจากเหตุการณ์ครั้งนี้หรือ?”

เขาทราบว่าจูก้วะชิงแชอยู่ดีๆต้องไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้ ดังนั้นรับฟังอย่างตั้งใจ ใช้ความคิดอย่างรวดเร็ว

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

“ใช่แล้ว ฮักเลี้ยงเชี่ยวโกวสะคราญปานบุปผา มากวิชาความรู้ตามเหตุผลเล้าฮุงทั้งอ้วนทั้งเตี้ย ปราศจากภูมิความรู้ ทั้งยังอายุสูงวัย ฮักเลี้ยงเชี่ยวโกวไม่มีเหตุผลที่ยอมลดตัวลงแต่งงานกับมัน ดังนั้นผู้คนสมัยนั้นบอกว่า ดอกไม้ดอกหนึ่งปักบนศีรษะเล้าฮุง แต่เนื่องด้วยไม่กล้าล่วงเกินเศรษฐีร่ำรวยนี้ จึงเลี่ยงเป็นใช้คำดอกไม้ดอกหนึ่งปักบนกอง

มูลควาย”

“ซึ่งความจริง เล้าฮุงไหนเลยเพียงร่ำรวย ถึงกับร่ำรวยเทียมเมือง คนผู้หนึ่งมีเงินทองถึงเพียงนี้ ย่อมมีคนขายชีวิตให้แก่มันไม่น้อย ไม่ว่ายุคสมัยใด ล้วนเต็มไปด้วยคนประจบสอพลอ ผู้ใดมีเงินทอง ก็ยึดถือผู้นั้นเป็นบิดามารดา ดังนั้นเล้าฮุงมีเงินทองสามารถใช้ปีศาจมาโม่แป้งฮักเลี้ยงเชี่ยวโกวแต่งให้แก่มัน ไม่แน่นักว่าเกิดจากความยินยอมพร้อมใจ”

จูกัวะชิงแชถามว่า

“เจ้าบังเกิดความคับข้องใจต่อสภาพอันฟอนเฟะในดอนนี้?”

“ข้าพเจ้าไม่อาจเข้าซึ้งถึงปรัชญาเซ็นวิชาพุทธ สำนึกตัวว่าไม่อาจหลุดพ้น ตอนนี้ราชวงศ์ซ้องเหลวแหลก นับแต่เบื้องบนลงมา ล้วนถือผลประโยชน์นำหน้า เห็นผู้ใดสูงส่งก็กราบกราน ผู้ใดต่ำต้อยก็เหยียบย่ำ ก่อให้เกิดความหิวโหย โจรผู้ร้ายชุกชุม คนยากไร้ยิ่งยากไร้ คนร่ำรวยยิ่งร่ำรวย คนยากไร้สิ้นหวัง คนร่ำรวยเหิมเกริม หากว่าทั้งเบื้องสูงเบื้องต่ำบูชาแต่เงินทอง แสดงว่าศีลธรรมดกต่ำ จริยะผู้คนยากฟื้นฟู หากเป็นเศรษฐีที่มีมโนธรรมสำนึก สมควรสนองคืนให้แก่ราษฎร เดารพผู้มีความรู้ความสามารถ เพาะสร้างค่านิยมอันดีจึงถูกต้อง”

จูกัวะชิงแชกล่าวว่า

“เจ้าก็อย่าได้พลุ่งพล่านใจไป คนมั่งมีเงินทองไม่แน่ว่าจะร่ำรวยโดยไร้เมตตาทั้งสิ้น พวกเขาวุ่นวายกับการหาเงิน ย่อมดีกว่าวุ่นวายกับการแย่งชิงอำนาจ หากปราศจากพวกเขา ชาติบ้านเมืองไหนเลยมั่งคั่งขึ้นมาได้? มาตรว่าไม่มีกิจการต่างๆ ราษฎรทั้งแผ่นดินคงอดอยาก

แร้นแค้นจนหมดสิ้น เพียงแต่คนมีเงินทองควรสร้างกุศลผลบุญ ไม่ประพฤติมิชอบ สำหรับผู้คงแก่เรียนก็เอาแต่ท่องตำราตายตัว จนกระดูกอ่อนระทวย ไม่อาจทำงานทำการ ทั้งหมดนี้หามีส่วนเกี่ยวข้องกับปรัชญาเซ็นและวิชาพุทธไม่ เซ็นนั้นไม่ช่วงชิงความเสมอภาค ทางพุทธอยู่เหนือความเสมอภาค เจ้าเป็นนักสู้ผู้กล้า ผู้กล้าจึงต้องแสวงหาความเสมอภาค”

ทิชิ่วน้อมรับคำสั่งสอน รับคำคราหนึ่ง จูก้วะชิงแชยกมือลูบเครากล่าวว่า

“ชึ่งความจริง ในข้อสันนิษฐานของเจ้าเมือครู่ มีอยู่ประการหนึ่งที่ถูกต้อง”

“สี่เจ่กโปรดแนะนำสั่งสอน”

“ตอนนั้นฮักเลี้ยงเชียวโกวเพิ่งมีอายุยี่สิบเศษ มีความงามเลื่องลือทั่วเมืองหลวง แต่นางแต่งงานกับเล้าฮุงที่มีอายุห้าสิบเศษ มิใช่เกิดจากความไม่ยินยอม”

“เห็นได้อย่างไร?”

จูก้วะชิงแชถามว่า

“เจ้าทราบหรือไม่ว่า ฮักเลี้ยงเชียวโกวเป็นใคร?”

“นี่....”

“นางเป็นธิดาวังเจ้าฮักเลี้ยง กอกอนางฮักเลี้ยงลักอั้ว มีศักดิ์เป็นมุขมนตรี ทั้งดูแลเรื่องการทหาร แม้แต่ฉั่วเกียยังไม่กล้าตอแยมัน พ่อค้าวาณิชเช่นเล้าฮุงไหนเลยข่มขู่แม่ทัพแช่ฮักเลี้ยงได้? อย่าว่าแต่ฮักเลี้ยง ลักอั้วก็ไม่ยินยอมให้ม่วยม่วยแต่งงานกับเล้าฮุง เพียงแต่เป็นค วมประสงค์ของฮักเลี้ยงเชี่ยวโกวเอง เล้าฮุงหลงรักฮักเลี้ยงเชียวโกวนานปี ในที่สุด

สมมาดปรารถนา จึงสลายภรรยานางบำเรอทั้งหมดไป ทุ่มเทความรักทั้งหมดอยู่ที่นางแต่ผู้เดียว จวบกระทั่งฮ่องเต้องค์ก่อนสวรรคต ฐานะของเล้าฮุงเริ่มตกต่ำ เมื่อสิบกว่าปีก่อน ยังล่วงเกินผู้มีอำนาจบาดรใหญ่ถูกยึดทรัพย์สั่งเนรเทศ ฮักเลี้ยงเชี่ยวโกวก็อยู่เคียงคู่มันดลอดเวลา นับเป็นน้ำใจอันลึกซึ้ง”

“ที่แท้ข้าพเจ้าดูผิดแล้ว คิดไม่ถึงเล้าฮุงมีวาสนาด้านสตรีถึงเพียงนี้”

จูกัวะชิงแชพลันทอดถอนใจกล่าวว่า

“ปัญหาสืบเนื่องจากมันมีวาสนาทางด้านสตรีเกินไป”

“หมายความว่าอย่างไร?”

“โชคชะตาดอกท้อมิใช่โชค บุญวาสนาด้านสตรีมิใช่วาสนา หากมิใช่เล้าฮุงมีบุญวาสนาด้านสตรีเช่นนี้ ผู้อื่นก็ไม่สนใจวัตถุที่มันครอบครองอยู่แล้ว”

“วัตถุที่มันครอบครอง?”

จูกัวะชิงแชส่งเสียงดังอืมม์ กล่าวว่า

“ใช่แล้ว ทุกประการล้วนสืบเนื่องจากขวดเหมยทอง”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอีกว่า

“ตามคำร่ำลือ ขวดเหมยทองเป็นขวดเล็กๆเนื้อหยกใส สร้างขึ้นในราชวงศ์ถัง ขวดใบนี้มีลักษณะพิเศษ ต่อให้เป็นฤดูร้อน เมื่อปักกิ่งเหมยลงไป ก็จะผลิดอกได้ หากทิ้งอยู่ในขวด สามารถเบ่งบานหนึ่งฤดูกาล สมัยราชวงศ์ถัง ความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษสตรีค่อนข้างอิสระเสรี ขอเพียงผูกสมัครรักใคร่ จะหาความสุขอย่างเต็มที่ ฟังว่าขวดใบนี้เป็นเจ้าต่าง

แคว้นองค์หนึ่ง ให้ช่างฝีมือดีจัดสร้างขึ้น ไม่ว่าบุรุษสตรีหลังจากที่ได้ขวดใบนี้ จะได้รับการเหลือบแลจากคนในดวงใจ โดยเฉพาะบุรุษ สามารถสร้างความดราดรึงใจแก่เพศตรงข้าม ไม่มีวันลืมเลือนได้”

ทิชิ่วไม่เข้าใจว่า จูก้วะชิงแชไฉนเอ่ยถึงเรื่องเหล่านี้

เขามีอายุไม่น้อยแล้ว แต่ยังไม่มีนางในดวงใจ บางครั้งคิดฟุ้งซ่านยังรู้จักควบคุมตัวเอง พอได้ยินบุคคลที่ตัวเองเคารพยกย่องเอ่ยถึงเรื่องเช่นนี้ อดบังเกิดความกระอักกระอ่วนมิได้

แต่ทิชิ่วทราบว่า จูก้วะชิงแชเอ่ยถึงเรื่องนี้ ต้องมีสาเหตุสำคัญจึงกล่าว

“หากบอกว่าหลังจากได้รับขวดเหมยทองใบนี้ จะเสพสุขวาสนาทางเพศอย่างเต็มที่ คาดว่าคงเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ ดุจเดียวกับเรื่องยาอายุวัฒนะไม่แก่เฒ่า”

“นี่เป็นความรู้สึกของปุถุชน รับฟังได้แต่เชื่อถือทั้งสิ้นไม่ได้ ที่ว่าเหลวไหลไร้สาระ กลับไม่แน่นัก”

“สี่เจ่กไฉนกล่าวเช่นนี้?”

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง คนแสวงหาการมีอายุยืนยาว ถือเป็นธาตุแท้ใจคอของคน มีผู้ใดไม่คิดมีอายุวัฒนะ สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์? ปัญหาอยู่ที่มีอายุวัฒนะ ต้องมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ด้วย หากเป็นคนที่ปรกติธรรมดา สุขภาพแข็งแรง และมีความสุข สามารถมีชีวิตยืนยาวกว่าเดิม ถือเป็นเรื่องดี ดังนั้นทางการแพทย์จึงมีการค้นคว้าสมุนไพรต้วยาต่อต้านกับโรคภัยไข้เจ็บ ผลจากการคิดค้นเช่นนี้ ชีวิตความเป็นอยู่

ของคนจึงได้รับการแก้ไขให้ดีขึ้น มนุษยชาติยิ่งมายิ่งมีอายุยืนยาว ไม่แน่นักว่าคนในภายภาคหน้าจะมีอายุถึงร้อยปีพันปี”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

“ความต้องการของบุรุษสตรี ก็ถือเป็นเรื่องปรกติวิสัย ต้นตอแห่งความสุข เกิดจากสองรักสมัครสมาน จากระบบการปกครองของราชวงศ์ที่ผ่านมา ยุคสมัยที่ห้ามปรามเรื่องทางเพศ ถือความสัมพันธ์ของบุรุษสตรีเป็นสิ่งต้องห้าม ภายในยิ่งประพฤติเหลวแหลก หมกมุ่นกับกามารมณ์ หาทราบไม่ว่าเรื่องความต้องการเฉกเช่นสายน้ำไหล ขอเพียงชักจูงไปถูกทาง ก็จะเป็นสิ่งดีงาม หากเอาแต่ปิดกั้น เกรงว่าปฏิกิริยาตอบโต้ยิ่งรุนแรง ซึ่งความจริง ขวดเหมยทองและยาอายุวัฒนะมิใช่เรื่องเลวร้าย หากแต่ช่วยให้มนุษยชาติมีความก้าวหน้า เกิดประโยชน์แก่ร่างกาย ทั้งมิใช่เรื่องราวอันเลื่อนลอย เช่นเดียวกับวิชาจี้สกัดจุด คนไม่รู้จักวิชาบู๊ เห็นว่าการสะกดผู้คนไม่อาจเคลื่อนไหว หรือส่งเสียงหัวร่อไม่หยุดยั้ง ถือเป็นเรื่องเหลวไหล แต่เจ้าเมื่อเรียนรู้ ย่อมกระทำได้โดยง่ายดาย ด้วยอายุ พละกำลัง จริยาความประพฤติของเจ้า หากมีอายุยืนยาวกว่าเดิม สำหรับตัวเองสำหรับผู้อื่น ล้วนเป็นเรื่องดีงาม ขอเพียงมีโอกาสวาสนา เจ้าก็สมควรแสวงหา แน่นอน หากไม่ได้มา ก็ปล่อยวางแต่เนิ่นๆ”

ทิชิ่วพอฟัง คล้ายตื่นจากห้วงความฝัน รู้สึกว่าคำกล่าวของจูกัวะ-ชิงแซไม่เสแสร้ง ไม่วางตัวเป็นผู้คงแก่เรียน ทุกถ้อยคำล้วนจู่โจมถึงเป้า

ผู้ที่ไม่รู้จักจูกัวะชิงแซ คงเข้าใจว่าท่านเป็นผู้อาวุโสที่เคร่งขรึมเกาะกุมมุกปัญญาไว้ ถนัดในการดำเนินกุศโลบาย ซึ่งความจริง จูกัวะ-

ชิงแซได้รับผลสะท้อนจากอุ้ยแซแซแซผู้เป็นซือแป๋ มีจิตใจที่เปิดกว้าง บางครั้งยังมีอารมณ์ขัน คบหากับผู้เยาว์รุ่นหลังได้อย่างกลมกลืน ปราศจากความคร่ำครึแม้แต่น้อย

ทิชิ่วเข้าสังกัดสำนักนานกว่า มีส่วนช่วยแก้ไขเรื่องราวจูกัวะชิงแซดังนั้นทราบว่าซือแป๋ผู้มีพระคุณไม่ยึดติดกับความนึกคิดทางโลก บางครั้งยังใช้วิธีการอันแยบคาย คลี่คลายเหตุการณ์อย่างสวยงาม

จูกัวะชิงแซมักบอกต่อเขาว่า “ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา วิญญูชนพาพลาดพลั้ง บางครั้งยังยิ่งกว่าคนต่ำช้า คนต่ำช้าพาพลาดพลั้ง มักเกิดจากความเห็นแก่ตัว แต่วิญญูชนพาพลาดพลั้ง เพราะเข้าใจว่าตัวเองกระทำถูกต้อง ดังนั้นเป็นภัยร้ายแรงยิ่งกว่า”

ดังนั้นจูกัวะชิงแซสามารถอยู่รับใช้ฮ่องเต้เป็นเวลานาน ต่อกรกับเหล่าขุนนางกังฉินถึงที่สุด เพราะสืบเนื่องจากท่านรู้จักวิธีกราบทูลพลิกแพลงวิธีที่ใช้ ไม่คล้ายกับขุนนางดงฉินบางคน ปั้นหน้าเป็นมหาบัณฑิตเอาแต่ว่ากล่าวสั่งสอน ฮ่องเต้ย่อมไม่โปรดปรานแล้ว

ทิชิ่วทราบว่า จูกัวะชิงแซเฉลียวฉลาดมากไหวพริบ ที่หายากยิ่งคือท่านสามารถรักษาจิตใจของความเป็นหนุ่มไว้ ถึงกับก้าวล้ำนำหน้ากว่าบุรุษหนุ่มทั่วไป เป็นเหตุให้ทิชิ่วและพวกทั้งสี่ซือเฮียดี้ แสวงหาความรุดหน้าไม่หยุดยั้ง

ยามนั้นทิชิ่วกล่าวว่า

“เช่นนี้เป็นเล้าฮุงมีขวดเหมยทอง นับเป็นเรื่องดี ไฉนเกิดปัญหาขึ้น?”

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"ในสมัยราชวงศ์ถัง ขวดเหมยทองมีชื่อเสื่องลือ ภายหลังมหาโจรอันเล็กชัวสร้างความปั่นป่วนแก่แผ่นดินถัง หลังจากที่เหตุการณ์สงบลง ขวดวิเศษใบนี้ไม่ทราบตกไปในมือของผู้ใด จวบกระทั่งเล้าฮุงตบแต่งฮักเลี้ยงเชี่ยวโกวเป็นภรรยา พ่อบ้านของมันนามเล่งเสียงง้ำสัพยอกมันต่อหน้าผู้คนว่า "ท่านมีอายุสูงวัยไม่น้อย กลับตบแต่งภรรยาสาว ระวังเผด็จศึกไม่ได้ ต้องกลิ้งตกลงจากเตียง"

ตอนนั้นทุกผู้คนหัวร่อครืนออกมา เล้าฮุงไม่อาจสะกดกลั้นใจได้จึงกล่าว "กลัวอันใด เรามีขวดเหมยทอง เราเพิ่งอายุห้าสิบเจ็ดปี ในสมัยราชวงศ์ถัง เจ้าต่างแคว้นมีอายุเจ็ดสิบสองปี เมื่อมีขวดเหมยทองสามารถหฤหรรษ์ทุกราตรี ราตรีละสี่ครั้ง"

ทิชิ่วพอฟัง กล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว เล้าฮุงกล่าวเช่นนี้ เท่ากับยอมรับว่ามันครอบครองขวดเหมยทอง นี่นับว่าตรงกับคำพังเพย คนไม่มีผิด ผิดที่ครอบครองหยก"

"ถูกต้อง ดังนั้นมีคนรายงานต่อฉั่วเกียว่า เล้าฮุงครอบครองขวดเหมยทอง ฉั่วเกียที่มักมากกามคุณ พอฟังว่ามีของวิเศษเช่นนี้ ไหนเลยไม่ต้องการ ดังนั้นใช้คนมาทวงถามจากเล้าฮุง กล่าวไปประหลาดนัก เล้าฮุงกลับบ่ายเบี่ยงเกี่ยงงอน ไม่ยอมยกให้แก่ฉั่วเกีย"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เล้าฮุงทำเช่นนี้ ไยมิใช่กระตุ้นโทสะของฉั่วเกียขึ้นมา?"

"มิผิด ดังนั้นฉั่วเกียกล่าวหาว่า เล้าฮุงมีการติดต่อกับโจรกบฏแถบลำน้ำเอ็กจุ้ย ลงโทษมันโดยการยึดทรัพย์ทั้งตระกูล เนรเทศเล้าฮุง

ออกจากเมืองหลวง ผู้ดำเนินการยึดทรัพย์เป็นคนของฉั่วเกีย พวกมันย่อมฉวยโอกาสกวาดสมบัติไปเป็นของตัวไม่น้อย”

ทิชิ่วกล่าวถามว่า

“ขวดเหมยทองเล่า? ใช่ถูกยึดไปด้วยหรือไม่?”

“ที่เหนือความหมายของผู้คนคือ ขวดเหมยทองหาได้อยู่ในบ้านตระกูลเล้าไม่ ที่แท้ขวดวิเศษใบนี้ถูกลักขโมยไปก่อนแล้ว”

“ผู้ใดลักขโมยไป?”

“เรื่องนี้รอจนฉั่วเปียงตบแต่งนางคณิกาเลื่องชื่อของเมืองหลวงนามโอ้วกิ้มเชีย ไปเป็นนางบำเรอ ความจริงค่อยกระจ่างชัดขึ้นมา”

ทิชิ่วกล่าวอย่างนึกได้ว่า

“ฉั่วเปียงใช่เป็นบุตรเขยของมหาเสนาบดีรัชกาลก่อนเฮ้งอันเจี๋ยงและเป็นดี่ตี่ (น้องชาย) ของฉั่วเกียหรือไม่?”

“เป็นมัน มันครองอำนาจตั้งแต่แรก หมกมุ่นดัณหาราคะเกินไปจนสูญเสียสมรรถภาพทางเพศ สิบกว่าปีให้หลัง ไฉนตบแต่งนางคณิกานางหนึ่งเป็นนางบำเรอได้? ฉั่วเกียพอส่งคนไปสืบเสาะ ค่อยทราบว่าฉั่วเปียงได้ครอบครองขวดเหมยทอง แปรเปลี่ยนเป็นคนละคน ผู้ที่กำนัลขวดนี้แก่มัน เป็นอดีตพ่อบ้านของเล้าฮุงนามเล่งเสียงง้ำ ฉั่วเปียงก็ตอบแทนความดีความชอบแก่เล่งเสียงง้ำ โดยแต่งตั้งให้เป็นนายอำเภอเมืองตั่วเมี้ย ดังนั้นฉั่วเกี[illegible]ะใส่เล่งเสียงง้ำ ประกาศจับกุมมันสร้างความแตกตื่นแก่เล่งเสียงง[illegible] ขณะสบหนีออกจากเมืองหลวง นอกจากนั้นฉั่วเกียยังลดยศของฉั่วเปียงผู้น้อง สั่งให้ดี่ตี่มอบขวดเหมยทองออกมา”

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เล่งเสียงง้ำความจริงเป็นคนรู้จักประจบสอพลอผู้มีอำนาจ คราครั้งนี้กลับถูกฉั่วเกียจัดการ นับว่ารับกรรมสนอง สุดท้ายมันถูกฉั่วเกียจับกุมตัวได้หรือไม่?"

"ภายหลังฉั่วเกียไม่สืบสาวราวเรื่อง สาเหตุสำคัญสืบเนื่องจากยอดขุนพลสยองขวัญส่งคนมาเจรจา มอบของขวัญให้ไม่ขาดสาย ฉั่วเกียพอรับของขวัญจำนวนมาก ค่อยใจอ่อนลง"

"ยอดขุนพลสยองขวัญไฉนเจรจาว่ากล่าวให้แก่เล่งเสียงง้ำ?"

"นี่เป็นสาเหตุหนึ่งที่เรามาหาเจ้า...เจ้าทราบหรือไม่ว่ายอดขุนพล-สยองขวัญมีชื่อจริงว่ากระไร?"

ทิชิ่วตอบคำ "เล่ง...เลาะ...เจี๊ยะ" จากนั้นฉุกใจได้คิดกล่าวว่า

"หรือว่าเล่งเสียงง้ำกับมันเป็น..."

"ใช่แล้ว เล่งเสียงง้ำเป็นกอกอ (พี่ชาย) ของเล่งเลาะเจี๊ยะ เล่ง-เลาะเจี๊ยะได้รับแต่งตั้งเป็นไต้เจียงกุน (ยอดขุนพล) วิชาฝ่ามือเจียง-กุนเหล็ง (ประกาศิตขุนพล) ของมัน น้อยคนที่ต้านทานรับมือได้ นอกจากนั้นมันยังฝึกลมปราณฉากกั้น ยามนี้ฝึกถึงประตูบานที่สาม หากสามารถทะลวงผ่านประตูบานที่สี่ เกรงว่าจะมีระดับฝีมือถึงขั้นเดียวกับซือโจ้ว (อาจารย์ของอาจารย์) เจ้าอุ้ยแชแชแช เนื่องด้วยมันมีฝีมือสูงเยี่ยม บวกกับชาญฉลาดสุดยอด มีส่วนช่วยสร้างฐานอำนาจให้แก่ฉั่วเกียไม่น้อย ได้รับความไว้วางใจจากฉั่วเกีย แต่กลับเป็นผลกระทบกระเทือนต่อเล่งเสียงง้ำ ทำให้เล่งเสียงง้ำถอนตัวออกจากเมืองหลวง"

ทิชิ่วทราบว่า จูก้วะชิงแชเอ่ยถึงแนวทางฝีมือของยอดขุนพล-

ขุนพลสยองขวัญ ต้องมีจิตเจตนาเคลือบแฝง ดังนั้นจดจำไว้ ปากกล่าวว่า

"ดี่ดี๋มันได้เป็นได้เจียงกุน ผู้เป็นกอกอสมควรยินดีจึงถูกต้อง ไฉนบังเกิดผลเป็นตรงกันข้าม?"

"นี่สืบเนื่องจากฉั่วเกียละโมบอำนาจ คราก่อนมันพอขึ้นครองตำแหน่งมหาเสนาบดี กระทั่งดี่ดี๋และบุตรชายตัวเองยังกีดกัน ไหนเลยปล่อยให้สองพี่น้องตระกูลเล่งที่เป็นหนึ่งบุ๋นหนึ่งบู๊ กุมอำนาจด้วยกันได้? ดังนั้นมันสนับสนุนเล่งเลาะเจี๊ยะผู้เป็นดี่ดี๋ จัดการกับเล่งเสียงง้ำผู้เป็นกอกอ เล่งเสียงง้ำได้แด่ล่าถอยออกจากเมืองหลวง เข้าสังกัดดี่ดี๋มัน แต่ไม่กล้าใช้ชื่อเดิม ดังนั้นคนของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เพียงรู้จักเสียงได้ชือหาเคยได้ยินชื่อเล่งเสียงง้ำไม่"

"ที่แท้เสียงได้ชือเป็นกอกอของยอดขุนพลสยองขวัญ แนฮ้วยกับดุยเมี่ยหนึ่งเปิดเผยหนึ่งซ่อนเร้นเดินทางไปคลี่คลายคดีที่ยอดขุนพลสยอง-ขวัญ เข่นฆ่าผู้คนดามอำเภอใจ ไม่ทราบพวกเขาล่วงรู้เรื่องนี้หรือไม่?"

จูกัวะชิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"เรื่องที่เสียงได้ชือเป็นเล่งเสียงง้ำ เป็นศิษย์สตรีของตั่วชือแป๊ะ (ศิษย์ผู้พี่คนโตของอาจารย์) เจ้านามฮวยเตียงดอสืบทราบได้ แต่ฮวยเตียงดอถูกยอดขุนพลสยองขวัญจู่โจมสังหาร ดุยเมี่ยและแนฮ้วยยังไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์นี้ นอกจากนี้ยังมีเรื่องหนึ่งสำคัญยิ่งกว่า"

"เรื่องอันใด?"

"เล่งเชี่ยวกุกคับขันอันตรายมากแล้ว"

"เล่งเชี่ยวกุกมิใช่เป็นบุตรชายของยอดขุนพลสยองขวัญหรอกหรือยังมีผู้ใดคิดฆ่ามัน?"

จูก้วะชิงแชบอกเล่าชาติกำเนิดของแนฮ้วยต่อทิชิ่ว พร้อมกับกล่าวว่า

“ค่ำคืนนั้นเราคิดช่วยเหลือเล่งเชี่ยวคี สืบเสาะถึงก้นหุบเหวของผาเลิกแล้วต่อกัน กลับพบเห็นแนฮ้วยอยู่ภายในถ้ำ ที่นั้นมีหนังเสือที่เคยใช้ห่อหุ้มร่างตกอยู่ มันที่แท้เป็นทายาทผู้ใด ไฉนถูกนำมาทิ้งไว้ ผลจากการสืบเสาะติดตามของเรา ยังไม่มีเบาะแสอันใด เราบ่งบอกข้อเท็จจริงต่อโซวชิวฮ้วงแต่แรก หากแนฮ้วยบังเกิดความละล้าละลังต่อชาติกำเนิดตุยเมี่ยคงต้องเปิดถุงแพรแกะลูกกลอนออก จากนั้นเดินทางไปหาโซวชิว-ฮ้วง เมื่อถึงเวลานั้น แนฮ้วยตัดสินใจอย่างไร ขึ้นอยู่กับมันเอง แต่คนที่คับขันอันตรายกลับเป็นเล่งเชี่ยวกุก”

ทิชิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ไฉนเป็นมัน หรือว่า...”

เอ่ยถึงตอนนี้ได้คิดอยู่บ้าง จูก้วะชิงแชก็กล่าวว่า

“ใช่แล้ว มันเป็นบุตรชายของแนอ่วยเสียง ยอดขุนพล-สยองขวัญย่อมต้องขุดรากถอนโคน คราก่อนตอนที่เราทราบเรื่องการเปลี่ยนตัวบุตรชายระหว่างแนฮูหยินกับช่งอั้งน้ำจากเตียพ่วง ก็หวั่นวิตกว่าจะเกิดเหตุเช่นนี้ขึ้น ดังนั้นระหว่างที่เจ้าเดินทางสู่หอฉิกฮุงปั่วเล้า (หอเจ็ดหุนครึ่ง) ให้คอยสังเกตพลุสัญญาณชาฮวยโหงวเฮียะก๊อิงเผ่า (พลุสัญญาณสามบุปผาห้าใบ) หากว่าพบเห็น ให้ปล่อยวางงานที่กระทำอยู่ รีบรุดไปคุ้มครองเล่งเชี่ยวกุก”

ทิชิ่วงงงันวูบ จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าต้องเดินทางสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง นั่นมิใช่สถานที่สำคัญของแซสวยหวย (สมาคมดอกไม้เขียว) หรอกหรือ?”

"นั่นเป็นสำนักใหญ่ของสมาคมดอกไม้เขียว ตอนนี้ยังเป็นที่ชุมนุมของสหพันธ์นางแอ่น กระเรียน หากเราคาดเดาไม่ผิด ไต้เจียงกุนทางหนึ่งจัดการกับแนฮ้วย อีกทางหนึ่งยังคิดกำจัดรองแม่ทัพอูเจ่กเปียงให้พ้นทาง มิหนำซ้ำยังจะล้มล้างสหพันธ์นางแอ่น นกเหยี่ยวและสมาคมดอกไม้เขียว"

ทิชิ่วกลับบังเกิดความดื่นตระหนกอยู่บ้าง กล่าวว่าซาชือตี่กับสี่ชือตี่ล้วนมิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน ยากที่จะจัดการได้ มันยังสามารถจุดไฟสงครามพร้อมกันหลายจุดหรือ?"

"ซึ่งความจริง จุดไฟสงครามขึ้นอีกหลายจุด ยิ่งช่วยกระพือสภาวะอัคคี สามารถทำลายล้างศัตรูที่คิดกำจัดในคราเดียว มันหากทราบว่าแนฮ้วยเป็นบุตรชายของมัน ไม่แน่ว่าจะกำจัดฆ่าหรือไม่ แต่ด้วยความทะเยอทะยานของมันจะช้าเร็วต้องยึดกำลังทหารของอูเจ่กเปียงเรื่องบุกจู่โจมสหพันธ์นางแอ่น กระเรียน และสมาคมดอกไม้เขียวยิ่งต้องดำเนินการ"

ทิชิ่วซักถามว่า

"ยอดขุนพลสยองขวัญไฉนคิดทำลายล้างค่ายสำนักทั้งสามในตอนนี้?"

"นั่นต้องวกกลับมาที่เรื่องของขวดเหมยทอง คราก่อนเล่งเสียงง้ำลักขโมยขวดเหมยทอง ลอบมอบต่อฉั่วเปียง เป็นเหตุให้ฉั่วเปียงถูกลดตำแหน่ง ดังนั้นคิดใช้ขวดวิเศษนี้ แลกกับการกลับเข้ารับราชการใหม่ จึงใช้ให้เล่งเสียงง้ำคุ้มครองขวดเหมยทองขึ้นเมืองหลวง คิดส่งมอบต่อฉั่วเกีย มิคาดระหว่างทางถูกหงส์โกวแห่งสหพันธ์นางแอ่น กับเชี่ยง-

ซุนกวงเม้งแห่งสหพันธ์กระเรียนสกัดช่วงชิงไป ทำให้เล่งเสียงง้ำไม่กล้ากลับเมืองหลวง หลังจากระเหเร่ร่อนระยะเวลาหนึ่ง ค่อยปลอมชื่อเปลี่ยนแซ่ กลับไปทำงานให้แก่ตี๋ตี๋มัน”

ทิชิ่วกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัยอยู่บ้างว่า

“สหพันธ์นางแอ่นกับสหพันธ์กระเรียนทราบว่า นี่เป็นของวิเศษที่ฉั่วเกียต้องการ ยังลงมือช่วงชิง?”

“มีอันใดไม่กล้า ตอนนั้นหงส์โกวกับเชี่ยงซุนกวงเม้งยังเยาว์วัย หนุ่มสาวคู่หนึ่งมีเรื่องใดไม่กล้ากระทำ? เจ้าลองถามไถ่แนฮ้วยดูว่า มันมีเรื่องใดไม่กล้ากระทำ? เราใช้ให้มันไปต่อกรกับยอดขุนพลสยองขวัญที่กลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์ จุดประสงค์เพื่อฝนตัวมัน หากถูกฝนจะที่อด้าน มันจะมีขีดความสำเร็จแต่เพียงนี้ หากว่ายิ่งฝนยิ่งแหลมคม สี่ชือตี๋เจ้าก็จะก้าวล้ำนำหน้าอีกขั้นหนึ่ง”

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าคาดว่าสี่ชือตี๋ต้องรับการเคี่ยวกรำได้ มันมีความอดทนกว่าข้าพเจ้า”

“แต่เจ้าสุขุม หนักแน่นและใจกว้างกว่ามัน เมื่อเปรียบเทียบกันบ้อเช้งมีบุคลิก ดุยเมี่ยมีท่วงท่า แนฮ้วยมีพลังสภาวะ แต่เจ้ามีการวางตัว”

ทิชิ่วกล่าวด้วยความละอายว่า

“ข้าพเจ้าขาดพลังอันแหลมคมเช่นมัน ข้าพเจ้านับเป็นบุรุษหนุ่มอันคร่ำครึ”

“เจ้ามิใช่คร่ำครึ เจ้าเพียงมีเหตุผลถือน้ำใจ ดุยเมี่ยกลับปล่อยตัวไม่สำรวม เราจึงใช้ให้มันปลอมตัวเป็นไส้ศึก ให้มันข่มตัวลงบ้าง ครราครั้ง

นี้เราใช้ให้เจ้าไปยังหอเจ็ดหุนครึ่ง เพื่อให้เจ้าเปิดใจให้กว้าง ต่อสู้กับฟ้า ต่อสู้กับคน ต่อสู้กับศัตรู เป็นการฝึกฝนตัวเอง เพิ่มความหนักแน่นเข้มแข็งกว่าเดิม”

“ข้าพเจ้าเข้าใจจิตเจตนาของสี่เจ่ก ความรู้ไม่มีที่สิ้นสุด นั่งศึกษาลุกขึ้นกระทำ ศึกษาถึงตอนท้าย ยังต้องมีความเคลื่อนไหว ขณะเดียวกันต่อสู้ถึงขั้นสุดท้าย ต้องรู้จักระงับศึกโดยไม่ลงมือ ดังนั้นข้าพเจ้าควรศึกษาจากตั่วชือเฮีย (ศิษย์ผู้พี่คนโต) เล่าเรียนหนังสือให้มากไว้ ใช้เวลากับการศึกษาหาความรู้ให้มากกว่าเดิม”

จูก๊วะชิงแชกล่าวว่า

“ปัญหาเกิดจากที่นี้เอง คนควรปรับพื้นฐานความรู้ แต่วิชาความรู้เป็นของตาย ต้องรู้จักดีความและดัดแปลงใช้ จุดเด่นของแนฮ้วยอยู่ที่ไม่ว่ากระทำเรื่องราวใด ล้วนทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ไม่มีความคิดล่าถอย ความตั้งใจที่มีแต่รุกหน้า โดยไม่ล่าถอยนี้ ทำให้เขาสามารถโค่นคู่มือที่กล้าแข็งกว่าเขาเท่าตัว แต่ขณะเดียวกัน มันไม่แน่ว่าสะสางเรื่องราวที่ซับซ้อนเกินไปได้ มันมุ่งมั่นฝึกกระบี่ ไม่เล่าเรียนหนังสือ ดังนั้นฝึกกระบี่ได้รวดเร็วกว่าผู้อื่น แต่เมื่อถึงขอบเขตขั้นสูง ก็ยากที่จะใช้สมาธิจดสะกดความยุ่งเหยิงแล้ว

ตุยเมี่ยกลับผิดแผกแตกต่าง มันปลงได้ตก รู้จักปล่อยวาง ท่องเที่ยวไปในโลกหล้าโดยเสรี มันรู้สึกว่าชีวิตจริงมีประโยชน์กว่าสนุกสนานน่าสนใจกว่าความรู้ในหนังสือ เพียงแต่พอออกท่องยุทธจักรเปลือกนอกสุขสำราญ จิตใจอ้างว้างไร้ที่พึ่ง พกพาสุราไปถึงสุดหล้าเท่มันมีเท้าวิเศษคู่หนึ่ง บวกกับความสามารถในเชิงสุราที่ติดตัวมาแต่

กำเนิด ถนัดจัดเจนในการสืบเสาะติดตาม ดังนั้นพอเข้าสู่ยุทธจักร มันก็มีผลรับมากกว่าเจ้าและบ้อเช้ง ตลอดจนแนฮ้วย”

จากนั้นเปลี่ยนเป็นเอ่ยถึงบ้อเช้งว่า

“บ้อเช้งแม้มีศักดิ์เป็นตั๋วชือเฮีย (ศิษย์พี่คนโต) ของเจ้า แต่เพียงมีอายุสูงวัยกว่าแนฮ้วยเล็กน้อย ยังเยาว์วัยกว่าเจ้าดุยเมี่ยมากนัก แต่ด้านปัญญาความคิด เป็นผู้ใหญ่มากนัก มันเปรียบตัวเองเป็นชายหนุ่มครำ่าครึ มันพิการมาแต่กำเนิด มีนิสัยโดดเดี่ยวพิกล ไม่สะดวกกับการฝึกวิชากำลังภายใน ไม่สามารถเดินทางไปทั่วแผ่นดิน จึงเล่าเรียนตำรับตำรา ศึกษาอย่างกว้างขวาง แตกฉานกุศโลบาย กลไกกับดัก น่าเสียดายที่ไม่ได้ผ่านโลกมาอย่างแท้จริง ถือเป็นการวิจารณ์อาวุธบนกระดาษบางครั้งยากจะควบคุมอารมณ์ความรู้สึก ตลอดจนน้ำใจทางโลกได้ ข้อเสียของมันอยู่ที่เรียนหนังสือมากเกินไป จนกลายเป็นความครำ่าครึ เจ้าอย่าได้ลอกเลียนประการนี้ของมัน”

ทิชิ่วรับฟังถึงตอนนี้ จึงกล่าว

“สี่เจ่ก เพียงไม่ทราบจุดอ่อนของข้าพเจ้าอยู่ที่ใด?”

“เจ้ามีใจกว้าง จริงใจต่อผู้คน เปิดเผยห้าวหาญ ชมชอบคบหาสหาย กำลังภายในและพลังฝ่ามือล้วนมีความสำเร็จเป็นพิเศษ เพียงแต่ยังไม่อาจย่อยสิ่งที่ร่ำเรียนมา มีข้อผูกมัดตัวเองมากเกินไป เจ้าปราศจากความโดดเดี่ยวเย็นชาเช่นบ้อเช้ง ปราศจากความเข้มแข็งเย็นชาเช่นแนฮ้วย ปราศจากความคึกคะนองเช่นดุยเมี่ย แต่พวกมันก็ปราศจากความสัตย์ซื่อถือธัมมะเช่นเจ้า ถือธัมมะยังพอทำเนา แต่หากพกพาความสัตย์ซื่อเข้าสู่ยุทธจักร ต้องเป็นฝ่ายเสียเปรียบ”

ทิชิ่วกล่าวด้วยความละอายว่า

"อิ๊วแฮ่สำนึกตัวว่าโง่เขลาเบาปัญญา แต่ก็มีนิสัยโง่ทึบ เสียทีที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากสี่เจ่ก"

"นั่นกลับมิใช่ ในศิษย์ของเราทั้งสี่ เจ้ารู้จักอดทนกล้ำกลืนที่สุด มีความหวังเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด หวังว่าเจ้าอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่เรา"

ทิชิ่วดื้นดันใจยิ่ง พลันฉุกคิดถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

"สี่เจ่ก พวกเราล้วนเป็นศิษย์ของท่าน วิชาฝีมือส่วนใหญ่ได้รับการถ่ายทอดจากท่าน ท่านมีพระคุณต่อพวกเราดุจขุนเขา เท่ากับเป็นผู้ชุบชีวิตใหม่ เท่ากับเป็นบิดาบังเกิดเกล้า แต่ว่า...ท่านไฉนไม่อนุญาตพวกเราเรียกท่านเป็นซือแป๋สักคำ?"

จูกัวะชิงแซซาเลืองมองทิชิ่ว ยอนถามว่า

"ผ่านไปเนิ่นนานปานนี้ พวกเจ้าทั้งสี่ยังหารือไม่ได้ข้อสรุปหรือ?"

"ตั๋วซือเฮียล่วงรู้จิตใจท่านผู้เฒ่าที่สุด เขาบอกว่าท่านเจนจบทุกศาสตร์สาขา คงคำนวณออกว่าพวกเราไม่ควรเรียกหาต่อท่านอย่างสนิทสนมเกินไป จะได้ไม่ขัดกัน"

จูกัวะชิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"บ้อเซ้งซาญฉลาดปราดเปรื่องจริงๆ นี่เป็นสาเหตุสำคัญ เจ้าดูเราอายุสูงวัย ยังไม่มีทายาท เพื่อมิให้ขัดกับพวกเจ้าเกินไป จึงให้เรียกหาเราเป็นสี่เจ่ก หวังลดทอนความผูกพันลงบ้าง นอกจากนั้นยังมีสาเหตุอื่นอีก รอให้ถึงเวลาบ่งบอก ดอนนี้จะสนทนาถึงเรื่องการเดินทางสู่หอเจ็ดหุนครึ่งของเจ้า"

ทิชิ่วห้อยมือสำรวม น้อมรับคำบัญชา จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"ในเจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตร ตอนแรกมีเจ็ดพรรคก่อน ค่อยมีแปดสมาคม จากนั้นจึงมีเก้าสัมพันธมิตร หัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียวโต่วน่อฮก เคยให้ความนิยมชมชื่นต่อหงส์โกวกับเชี่ยงชุนกวงเม้ง ตั้งแต่ตอนที่ทั้งสองเพิ่งเข้าสู่ยุทธจักร ทั้งยังให้การสนับสนุน ภายหลังหงส์โกวกับเชี่ยงชุนกวงเม้งมีความสำเร็จ ก็คิดดอบแทนพระคุณของโต่วน่อฮก

โต่วน่อฮกครองตัวเป็นโสดถึงอายุสี่สิบเจ็ดปี ภายหลังรักชอบบุตรีของหัวหน้าพรรคเสื้อแพรเนี่ยเตียงนามเนี่ยเอี๋ยงเอี๋ยง แต่เนี่ย-เตียงตระเตรียมยกบุตรีให้แก่หัวหน้าพรรคเสื้อสกปรกฉั่วค้วงอยู่แล้ว โต่วน่อฮกมีนิสัยเก็บตัว ไม่กล้าแสดงออก กอปรกับอายุมากแล้ว ไหนเลยแก่งแย่งกับผู้คนได้? ดังนั้นเชี่ยงชุนกวงเม้งกับหงส์โกวคิดช่วงชิงขวดเหมยทองมาให้แก่เขา ช่วยให้เขาสมรักสมปรารถนา"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"คนทั้งสองจดจำบุญคุณ รู้จักดอบแทน นับว่าหายากยิ่ง แต่ข้าพเจ้าเคยได้ยินคำร่ำลือว่า หงส์โกวคิดนำสหพันธ์นางแอ่นเข้าร่วมกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ หากเป็นเช่นนั้น หงส์โกวไยไม่ส่งมอบขวดเหมยทองต่อยอดขุนพลสยองขวัญ?"

จูก้วะชิงแซกล่าวว่า

"ไม่ทราบเป็นความรู้สึกทางใจ หรือว่าขวดวิเศษแสดงประสิทธิ-ภาพ ไม่เพียงแต่โต่วน่อฮกได้รับการเหลียวแลจากเนี่ยเอี๋ยงเอี๋ยง จนแต่งงานอยู่กินกัน แม้แต่หงส์โกวกับเชี่ยงชุนกวงเม้งที่เป็นคู่รักคู่แค้น ปรับความเข้าใจคืนดีกัน คนทั้งสองล้วนเป็นหนุ่มสาวที่ยึดมั่นในฐาน

ย่อมไม่ยอมส่งมอบขวดเหมยทองแก่คนโฉดชั่วเช่นยอดขุนพลสยองขวัญ เพียงแต่ไม่คิดตอแยมัน จึงจัดส่งยอดฝีมือในสังกัดลี้ก๊กฮวยมารับใช้ยอดขุนพลสยองขวัญ แต่แล้วลี้ก๊กฮวยถูกทำร้ายบาดเจ็บ หลบหนีกลับไป สร้างความเคียดแค้นแก่เชี่ยงซุนกวงเม้ง ประกาศแข็งข้อถึงที่สุด"

ทิชั่วกลาวถามว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าใช่จะช่วงชิงขวดเหมยทองกลับมาหรือไม่?"

"ซึ่งความจริง นี่เป็นเรื่องของพวกมัน แต่ตอนนี้ฮักเลี้ยงลักอั้วร่วมมือกับเรา ต่อต้านกับฉั่วเกีย มันได้รับคำร้องขอจากฮักเลี้ยงเชี่ยวโกว ขอให้หาทางช่วยเหลือสามีมันเล้าฮุงหลุดพ้นข้อหา หากพวกเราได้ขวดเหมยทอง นำมาถวายต่อฮ่องเต้ พระองค์คงโสมนัสยินดี นิรโทษให้แก่เล้าฮุง"

ทิชั่วตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"ดกลง ข้าพเจ้าจะรุดไปช่วงชิงขวดวิเศษกลับมา พร้อมกับติดตามดูความปลอดภัยของเล่งเชี่ยวกุก นอกจากนั้นยังจะติดต่อกับซาซือตี๋และสี่ซือตี๋"

"เพียงแต่ยอดขุนพลสยองขวัญก็คิดล้มล้างสหพันธ์นางแอ่นกระเรียน ช่วงชิงขวดเหมยทองส่งมอบต่อฉั่วเกีย เพื่อแลกกับอำนาจทางทหาร การไปของเจ้าครั้งนี้ อาจเกิดการปะทะกับมัน ให้ระวังป้องกันไว้ด้วยมีเชี่ยงซุนกวงเม้ง หงส์โกวและโต่วน่อฮกล้วนเป็นชาวยุทธจักรที่ได้รับการยกย่อง การช่วงชิงขวดวิเศษของเจ้า ให้พลิกแพลงตามสถานการณ์อย่าได้ล่วงเกินคน"

ทิชั่วก้มศีรษะรับคำว่า

"ข้าพเจ้าจะจดจำคำสอนของซือเจ่กไว้"

"ที่แล้วมาเจ้าหนักแน่นมั่นคง ดังนั้นเรามอบงานต่อเจ้าอย่างวางใจ ไม่เช่นนั้นดอนนี้เราเผชิญการชุ่มจู่โจมจากห้ายอดฝีมือในเจ็ดสำนักพิสดาร เราไหนเลยใช้สอยพวกเจ้าสามซือเฮียตี่ออกสู่ภายนอกเพียงทิ้งบ้อเช้งอยู่คุ้มครองแด่ผู้เดียว?"

ทิชิ่วใจหายวาบกล่าวว่า

"อะไร..."

"ไม่ต้องแตกตื่น ไม่ต้องเป็นห่วง พวกเจ้าทั้งสามทำงานให้สำเร็จลุล่วงสำคัญกว่า"

ทิชิ่วยังกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า?

"เป็นผู้ใดคิดชุ่มจู่โจมท่าน?"

"นอกจากฉั่วเกียที่แค้นเราจับใจ ยังมีผู้ใด? เพียงแต่คราครั้งนี้มันสามารถเรียกระดมห้ายอดฝีมือในเจ็ดสำนักพิสดารมาจู่โจมสังหารเรานับว่ายากรับมือได้"

ทิชิ่วงงงันวูบ สันนิษฐานว่า

"เจ็ดสำนักพิสดาร...หรือว่ามีตระกูลถังมณฑลเสฉวนอยู่ด้วย?"

จูกัวะชิงแชผงกศีรษะ กล่าวว่า

"ยังมีตระกูลอุนแห่งร้านเล่ายี่ห้อ"

"หรือยังมีมือขวานสำนักปังมึ้ง?"

"ถูกแล้ว และยังมีตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สาม"

"อย่างนั้นสำนักสันติ..."

จูกัวะชิงแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"ตระกูลฮ่อชั้นต่ำที่สามเมื่อเคลื่อนไหว ไหนเลยขาดตระกูลเนี่ยสำนักสันติได้? ดูท่านอกจากตระกูลลุ้ยแห่งตีกอสนีบาตแดนกังหนำทุกสำนักล้วนถูกฉั่วเกียชื้อตัวไป"

จากนั้นท่านย้อนถามว่า

"เจ้าทราบหรือไม่ว่า สำนักสันติกับชั้นต่ำที่สามจัดส่งผู้ใดมา?"

ทิชิ่วสั่นศีรษะ จูกัวะชิงแชจึงกล่าว

"สำนักสันติจัดส่งคงฮวกไล้ฮวง (ลมพัดผ่านช่องว่าง) เนี่ยจื่ออั้วมา ตัวแทนของชั้นต่ำที่สามคือไฮ้จื้ออ้วง (เจ้าทารก)..."

ทิชิ่วสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ร้องโพล่งว่า

"ฮ่อเพ้งหรือ?"

จูกัวะชิงแชสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"เป็นฮ่อเพ้ง"

จากนั้นท่านกล่าวสืบต่อ

"มิหนำซ้ำพวกมันฉวยโอกาสที่เจ้ายังไม่จากไป พากันมาแล้ว"

ได้ยินซุ่มเสียงแกร่งกร้าวกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

"จูกัวะชิงแชมีโสดประสาทยอดเยี่ยมจริงๆ"

ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"พวกเราเข้าใจว่า ด้วยดัวเบาของเนี่ยเฮีย บวกกับวิชาเร้นลับของเรา แม้ไม่สามารถบุกเข้าวังเจ้าจูกัวะ สมควรเข้าสู่หอเก่าของทิยี่เอี้ย (บรรพที่สองแซทิ) ได้ แต่พวกเราเพิ่งเข้ามา ก็ถูกจูกัวะชิงแชพบเห็น นับเป็นเสื่อมเสียหน้าถึงที่สุด"

จูกัวะชิงแชกล่าวเสียงกังวานว่า

"หลานทั้งสองต้องการพบเล่าฮู ขอเพียงบอกต่อก้วงแก (พ่อ-บ้าน) คำหนึ่ง ไยต้องข้ามหลังคาบ้านช่อง กรำลมน้ำค้างยามวิกาล ลำบากลำบนเกินไป?"

ได้ยินซุ่มเสียงแกร่งกร้าวนั้นดังว่า

"ทั้งนี้เพราะพวกเราไม่ได้มาเยี่ยมเยียนท่าน หากแต่มาฆ่าท่าน ดังนั้น..."

ซุ่มเสียงพลันหยุดชะงักแต่กลางคัน ซุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งกล่าวอย่างเสียใจว่า

"นี่เป็นเรื่องราวอับจนปัญญา ชิงแซก็ทราบว่าพวกเราเหล่าผู้เยาว์ปฏิบัติตามคำสั่งเบื้องบน อยู่ใต้บังคับบัญชาของสำนัก หากมีที่ล่วงเกิน ยังหวังให้อภัย ทั้งหวังให้ผู้อาวุโสไว้ไมตรี"

จูกัวะชิงแซหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"เราเข้าใจแล้ว พวกท่านเมื่อได้รับคำสั่งมา เราย่อมต้องต้อนรับขับสู้"

คำพูดเหล่านี้กล่าวอย่างแช่มช้ายิ่ง ขณะเดียวกัน ใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับทิชิ่วอย่างรีบร้อนว่า

"พวกมันพอรุดมา ก็บ่งบอกล่วงหน้า แสดงมารยาทของผู้เยาว์รุ่นหลัง รอสักครู่ต่อให้ลงมือด้วยอำมหิต เราก็ไม่สะดวกกับการปลิดปลง คาดว่าจุดประสงค์ของพวกมันคงรุดมาทดสอบกระบวนท่าดู"

ทิชิ่วกล่าวเบาๆว่า

"สี่เจ่ก เรื่องนี้มอบให้ข้าพเจ้าจัดการเถอะ ข้าพเจ้ากับพวกมันอยู่ในรุ่นเดียวกัน สะดวกกับการลงมือ"

จูก้วะชิงแชผลักดันม้านั่งสองตัวออกไปยังท้องฟ้าราตรีที่นอกหอ อย่างแช่มช้า ปากกล่าวว่า

“ในเมื่อมาแล้ว ยังคงนั่งเถอะ”

ขณะกล่าว ใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับทิชิ่วอย่างรับรอนว่า

“พวกเราไม่ถึงคราจำเป็น อย่าได้เข่นฆ่าถึงที่สุด วิชาลี้ลับของชั้นต่ำที่สาม เป็นสุดยอดหนึ่งของบู๊ลิ้ม ฮ่อเพ้งเป็นยอดฝีมือรุ่นเยาว์ที่มีฝีมือเด่นล้ำ ลงมือด้วยอำมหิต เจ้าต้องระวัง สำนักสันติถนัดในการหลบหนี หากให้พวกมันกำหนดเส้นทางหลบหนี ต้องรักษาชีวิตไว้ได้แน่นอน เนี่ยจื่ออั้วมีนิสัยถือดี ยังฝึกปรือเพลงดาบฟันปีศาจ ควรระวังเช่นกัน หากเจ้าสามารถรับมือผู้หนึ่งผู้ใดในคนทั้งสอง จะมีส่วนเสริมสร้างความมั่นใจในการเดินทางไกลของเจ้า”

ทิชิ่วพอฟัง บังเกิดความนับถือเลื่อมใสยิ่ง จูก้วะชิงแชทางหนึ่งกล่าววาจากับภายนอก ขณะเดียวกันสามารถใช้วิชาส่งเสียงทางลมปราณกล่าวกับตัวเองมากมายปานนี้ เพียงวิชากำลังภายในที่แบ่งใจเป็นสองทางนี้ สุดที่ตัวเองจะเทียบเทียมได้

หอเก่ามีความสูงเจ็ดชั้น ตั้งอยู่ทางด้านทิศใต้ของวังเจ้าจูก้วะ ภายในเก็บรักษาตำรับตำรา พระคัมภีร์ หนังสือแปลกประหลาด ยังมีรูปปั้นดินเผาของอรหันต์ กับรูปแกะสลักของทวยเทพแห่งสวรรค์ชั้นฟ้าหลายร้อยองค์

ทิชิ่วพักอาศัยอยู่ที่นี้ และเฝ้าดูแลที่นี้

แต่ที่แล้วมา สถานที่นี้สงบไร้เรื่องราว

ผู้คนยุคสมัยนี้ กระทั่งอ่านหนังสือยังคร้านจะอ่าน อย่าว่าแต่ขโมยหนังสือ หากจะขโมย สมควรขโมยโบราณวัตถุ และข้าวของมีราคา

ดังนั้นบ้อเช้งที่เฝ้ารักษาเชี่ยวเล้า (หอน้อย) ต้องคอยระวังป้องกันทั้งนี้เพราะที่นั้นเก็บรักษาโบราณวัตถุ ภาพวาดของมีค่าไม่น้อย แต่บ้อเช้งจัดเจนวิชากลไกกับดัก ไม่มีผู้ใดปะปนเข้าไปได้ ยิ่งไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องดอแย

แนฮ้วยดูแลได้เล้า (หอใหญ่) ใช้เป็นที่เก็บรักษาศัสตราวุธ ดุยเมี่ยดูแลเล่าเล้า (หอแก่) ซึ่งกักดุนสุราเก่าเก็บ ยิ่งน้อยครั้งจะมีคนเยือนกราย นอกจากผู้ทมการคนควาดานอาวุธ หรือนยมชมชอบศัสตราวุธเป็นพิเศษ ค่อยขออนุญาตเจ้าของหอ เข้าหอใหญ่ไปชมดู ส่วนผู้ที่รุดสู่หอแก่ มักเป็นสหายที่ชมชอบสุราของดุยเมี่ย

ชึ่งความจริง หอทั้งสี่กระจายอยู่ทั้งสี่ด้าน กึ่งกลางเป็นวังเจ้าจูก๊วะแบ่งเป็นสี่ฝ่าย คอยคุ้มครองจูก๊วะชิงแซ พร้อมกับดูแลอาวุธ สุราเก่าเก็บ ตำราโบราณและภาพวาดลือชื่อให้แก่จูก๊วะชิงแซ วังเจ้าจูก๊วะหากเกิดเรื่อง เจ้าของหอใหญ่ น้อย เก่า แก่ จะรีบรุดไปช่วยเหลือ มาดรว่าฉั่วเกียกุมอำนาจใหญ่ไว้ในมือ ทั้งยังมียอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มจำนวนมากขายชีวิดให้ ยังไม่อาจกำจัดจูก๊วะชิงแซให้พ้นทางไป

อีกประการ จูก๊วะชิงแซเคยช่วยชีวิดฮ่องเต้สามครา ทั้งล่วงรู้พระราชหฤทัยฮ่องเต้ คอยกราบทูลทัดทานในสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ฮ่องเต้ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ถอดถอนจูก๊วะชิงแซออกจากตำแหน่ง

ฉั่วเกียอับจนปัญญา ได้แต่ใช้วิชาลอบสังหาร

มือสังหารมาถึงหอเก่าแล้ว

ม้านั่งทั้งสองตัวถูกส่งถึงกลางห้องฟ้าราตรีอย่างแช่มช้า

จากนั้นม้านั่งทั้งสองตัววกกลับมาอย่างแช่มช้า คล้ายกับกลางอากาศมีสายใยที่มองไม่เห็นคอยกระตุกชักดึงก็ปาน

บนม้านั่งทั้งสองตัวบรรทุกคนผู้หนึ่ง

...คนๆเดียวนั่งม้านั่งสองตัว?

ไม่ เป็นนอน

คนผู้นี้นอนเท้าคางอยู่บนหลังม้านั่งสองตัวลอยล่องเข้ามา

คนผู้นี้ยามลอยอยู่กลางอากาศ ก็กล่าวว่า

“เราไม่ได้มาด่อยดี เรามาสังเกตการณ์ อย่างน้อยคนแรกที่ลงมือมิใช่คนของสำนักสันดิ”

ทิชิ่วประสานมือกล่าวว่า

“ท่านคือลมพัดผ่านช่องว่างเนี่ยจื่ออั้ว?”

คนที่ลอยอยู่กลางอากาศก้มศีรษะต่อจูกัวะชิงแซเล็กน้อย กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเนี่ยจื่ออั้ว กราบพบจูกัวะชิงแซ”

ทิชิ่วกล่าววาจากับมัน มันไม่แยแสสนใจ ปากแม้บอกว่า “กราบพบ” จูกัวะชิงแซ แต่ปราศจากความเคารพแม้แต่น้อย คนนอนหันข้างสามารถบังคับม้านั่งสองตัว วิชาตัวเบานี้เป็นที่นับถือเลื่อมใสของทิชิ่วนัก

จูกัวะชิงแชยกมือลูบเครา ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ฮ่อเพ้งมิใช่มาด้วยกันหรอกหรือ? ท่านไฉนเผยโฉมแต่ผู้เดียว?”

เพิ่งกล่าวจบ ได้ยินเสียงตักคราหนึ่ง

ซุ่มเสียงดังเพียงเสียงเดียว

เข็มกลับมีจำนวนสี่สิบเก้าเล่ม

เข็มยาวหนึ่งเชียะสามหุน ล้วนปักตรึงทับเก้าอี้ที่จูกัวะชิงแชเคยนั่งอยู่

แต่จูกัวะชิงแชไม่ได้อยู่บนเก้าอี้แล้ว

ท่านนั่งอยู่ข้างรูปปั้นอรหันต์ปราบเสือองค์หนึ่ง

หอเก่านี้นอกจากเก็บรักษาตำรับตำราแล้ว ยังจัดตั้งพุทธรูป ในจำนวนพุทธรูป นับรูปปั้นอรหันต์มากที่สุด

เพียงในเจดีย์ไม้บนชั้นที่เจ็ดนี้ ก็มีรูปปั้นอรหันต์หนึ่งร้อยแปดรูป

ทุกรูปคล้ายมีชีวิต อยู่ในอิริยาบถแตกต่างกัน

จูกัวะชิงแชนั่งอย่างยิ้มแย้ม เบื้องล่างเป็นเสือที่ถูกกำราบ ด้านข้างเป็นรูปอรหันต์ เบื้องบนเป็นหมัดที่ยกชูขึ้นปราบเสือของอรหันต์

ได้ยินจูกัวะชิงแชกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

“หลานเราการาบพบผู้อาวุโสในลักษณะนี้หรือ?”

ได้ยินซุ่มเสียงอ่อนเยาว์เสียงหนึ่งดังจากทิศทางด้านตรงข้ามกับเนี่ยซื่ออั้วว่า

“ผู้เยาว์เสียมารยาท เพราะรับทราบกิตติศัพท์ของผู้อาวุโสมานานจงใจแสดงความทุเรศ เพื่อทดสอบยอดวิชา วันนี้ได้รับการพิสูจน์ นับเป็นที่เลื่อมใสจริงๆ”

ทิชิ่วพอฟัง ทราบว่าคนผู้นี้ไม่ทันเผยโฉม ก็ชิงกล่าววาจายกย่อง ปูหนทางถอยไว้ แต่ฝีมือที่ใช้กลับชั่วร้ายอำมหิต นับเป็นบุคคลอันร้ายกาจยิ่ง

คนกล่าววาจามีใบหน้าอ่อนเยาว์ราวทารก ในมือถือกระบี่ที่คล้ายไส้เดือนเล่มหนึ่ง นิ้วมือขาวเรียวอ่อนช้อย คล้ายเป็นมือของจิตรกร

นี่เป็นบุรุษหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง

แต่ผิวพรรณของมันละเอียดอ่อน ริมฝีปากแดงสด แววตากลับเด็ดเดี่ยวคมกล้า

ทิชิ่วทราบว่า คนผู้นี้สมควรให้เขารับมือ

มาดรว่าคนผู้นี้ยากรับมือก็ตาม

แต่ผู้ที่ยากรับมือยิ่งกว่าคือฉั่วเกีย

...ฉั่วเกียไม่ทราบใช้ฝ่ามืออันใด ใช้สอยคนของชั้นต่ำที่สามกับสำนักสันติทำงานให้แก่มัน ฆ่าคนให้แก่มัน หากฆ่าจูกัวะซิงแซได้ เท่ากับขจัดศัตรูคนสำคัญไป หากฆ่าจูกัวะซิงแซไม่สำเร็จ ผู้มาประสบความพ่ายแพ้หรือถูกฆ่าทิ้ง จูกัวะซิงแซต้องเพาะความแค้นกับสำนักทั้งสองถูกตามรังควานไม่สิ้นสุด

จูกัวะซิงแซอย่างไรมีเพียงลำพัง หากถูกม้วนเข้าสู่กรณีพิพาทในยุทธจักร ไหนเลยมีเวลาแก้ไขสถานการณ์บ้านเมือง?

จุดประสงค์ของฉั่วเกียอยู่ที่นี้เอง

ดังนั้นจูกัวะซิงแซตกอยู่ในสภาพดึงมือ โดยเฉพาะผู้มาทั้งสองปากบอกว่าขอรับการสั่งสอน แท้ที่จริงดำเนินการจู่โจมสังหาร หากกระทำผิดพลาด เท่ากับดอแยความแค้นไม่สิ้นสุด

นึกถึงตอนนี้ ทิชั่วผุดลุกขึ้นกล่าวว่า

“ท่านที่นับถือคือฮ่อเพ้งฮ่อกงจื้อ (คุณชายแช่ฮ่อ)?”

บุรุษหนุ่มนั้นกล่าวคำ “มิกล้า” กล่าวด้วยท่าทีนอบน้อมว่า

“พี่ท่านคือทิอิ้วแฮ่ทิยี่เอี้ย (นายที่สองแช่ทิ)”

ทิชั่วก็กล่าวคำ “มิกล้า” จากนั้นกล่าวว่า

“ฟังว่าท่านประสบความสำเร็จแต่เยาว์วัย เป็นผู้ดูแลเด็กชีเทีย (ห้องโถงจริยะ) ของชั้นต่ำที่สาม แม้แต่ฮ่อเชียมยังตายในเงื้อมมือท่าน นับว่ายอดเยี่ยมยิ่ง...แต่ว่าฮ่อเชียมเป็นสหายของท่าน”

“มันเป็นสหายของข้าพเจ้า ขณะเดียวกันก็เป็นคนทรยศของตระกูลฮ่อ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้ล้างญาติด้วยคุณธรรม”

“คำ “ล้างญาติด้วยคุณธรรม” อันประเสริฐ มันเป็นโจรธัมมะปล้นคนรวยจุนเจือผู้ยากไร้ ข้าพเจ้าเลื่อมใสมันยิ่ง”

ฮ่อเพ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ได้ฟังผิดกระมัง? ทิปู้เท้ากลับสดุดีโจรร้ายที่ตายในเงื้อมมือข้าพเจ้าผู้หนึ่ง?”

“ข้าพเจ้าได้ยินมาว่ามันตายใต้การลอบทำร้ายของท่าน”

ฮ่อเพ้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“พวกเราชั้นต่ำที่สาม ทุกกระบวนท่าล้วนลอบทำร้าย เช่นเดียวกับบ้อเช้งพอลงมือก็ใช้อาวุธลับ ถือว่าลอบทำร้ายหรือไม่ ทิยี่เอี้ย ท่านคงไม่ได้ด่าว่าเราขายสหายหวังลาภยศ”

“มิใช่ขายสหายหวังลาภยศ ท่านลงมือฆ่ามัน กลับกลายเป็นผู้ดูแลห้องโถงจริยะ สมควรบอกว่าฆ่าสหายหวังลาภยศจึงถูกต้อง”

ฮ่อเพ้งกล่าวราวไร้เรื่องราวว่า

“ข้าพเจ้าหากสามารถฆ่าจูกัวะชิงแช ก็ได้เลื่อนตำแหน่งเช่นกัน”

ทิชิ่วโบกมือกล่าวว่า

“ท่านกลับไปเถอะ”

เขากลับบ่งบอกตรงๆให้ฮ่อเพ้งกลับไป

เนี่ยจืออ้วพลันกล่าวว่า

“ท่านอาศัยอะไรให้มัน...”

มันกล่าววาจาอย่างกะทันหัน และหยุดชะงักอย่างกะทันหัน ทำให้ผู้คนรู้สึกไม่มีต้นมีปลาย แต่ก็แฝงพลังที่ไม่อาจชะล่าดูแคลนได้

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ให้มันกลับไปเอง ข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องลงมือ”

เนี่ยชู่อ้วแค่นหัวร่อคราหนึ่ง

แม้แต่เสียงแค่นหัวร่อก็ดังขึ้นอย่างกะทันหัน และหยุดชะงักอย่างกะทันหัน

ฮ่อเพ้งก้มศีรษะมองดูนิ้วมือตัวเอง

นิ้วมือของมันสวยงามยิ่ง

จากนั้นมันถามว่า

“หากคิดฆ่าจูกัวะชิงแช ต้องฆ่าท่านก่อน?”

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ท่านไม่อาจผ่านด่านข้าพเจ้าได้”

ฮ่อเพ้งทอดถอนใจคำหนึ่ง จากนั้นใช้แววตาที่พิเศษพิสดารชนิดหนึ่งมองดูทิชิ่ว คล้ายกับเชียวตี่ตี่ (น้องชาย) คนเล็กผู้หนึ่ง มองดูด้วกอ

(พ่ีใหญ่)คนหนึ่ง ปากถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้ามุ่งหวังอันใดที่สุด?"

"บางคนต้องการเงินทอง บางคนต้องการอำนาจ บางคนพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านต้องการอันใด?"

"ข้าพเจ้าต้องการทุกสิ่ง แต่ไม่ว่าเรื่องราวใดต้องมีการเริ่มต้น ได้รับสิ่งหนึ่งก่อน เมื่อได้สิ่งหนึ่ง ที่เหลือย่อมติดตามมา ขอเพียงข้าพเจ้าชาญฉลาดกว่าเดิม หนักแน่นกว่าเดิม ก็จะโชคดีกว่าเดิม"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"นั่นเป็นเรื่องของท่าน"

"และเป็นเรื่องของท่าน"

"อ้อ?"

"หากข้าพเจ้าโค่นท่านพ่ายแพ้ ข้าพเจ้าจะมีชื่อเสียงยิ่ง"

ทิชิ่วกล่าวอย่างดรงๆว่า

"ข้าพเจ้าขอเตือนท่านอย่าได้เสี่ยงอันตรายเช่นนี้"

ฮ่อเพ้งยังกล่าวสืบต่อ

"...หากข้าพเจ้าสามารถฆ่าจูกัวะชิงแช ยิ่งมีชื่อเสียง ยิ่งมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน"

"ท่านกำลังฝันไป ผู้คนจำนวนมากล้วนฝันเช่นนี้ แต่ก็ฝันสลาย"

ฮ่อเพ้งกล่าวอย่างเลื่อนลอยอยู่บ้างว่า

"ไม่ ข้าพเจ้าเฝ้ามุ่งหวัง ท่านทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าคิดมีชื่อเสียงจนแทบเสียสติแล้ว เบื้องบนสั่งให้ข้าพเจ้ารุดมาฆ่าจูกัวะชิงแช ข้าพเจ้าทราบว่าทำไม่ได้ ยังคิดทดลองดู ทั้งนี้เพราะการเย้ายวนนี้ ยิ่งใหญ่เกินไป

จูก้วะชิงแชเป็นยอดคนอันดับหนึ่งแห่งยุค หากข้าพเจ้าฆ่ามันได้ ก็จะเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่งบู๊ลิ้ม ซึ่งความจริง วีรบุรุษอายุเยาว์ที่ผุดขึ้นในยุทธจักร ผู้ใดไม่คิดฆ่าจูก้วะ มาดรว่าไม่คิดฆ่าจูก้วะ ก็คิดฆ่าฉั่วเกีย ไม่ทราบมีคนมากน้อยเท่าใดทดลองกระทำ มีคนมากน้อยเพียงไหนตกตายทุกปีมุ่งหวัง ทุกคนฝันใฝ่ วันนี้ถึงรอบข้าพเจ้าแล้ว”

มันกล่าวอย่างจริงจังว่า

“ข้าพเจ้าจะทดลองดู มาตรว่าฆ่าจูก้วะชิงแชไม่ได้ อาจสามารถฆ่าท่าน ขอเพียงฆ่าท่าน ก็จะมีชื่อเสียงเช่นกัน”

ทิชิ่วกล่าวด้วยความเสียดายว่า

“แต่ท่านมีชื่อเสียงแล้ว”

ฮ่อเพ้งหน้าเผือดขาวลง หน้าผากปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปน กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่ต้องการมีชื่อเสียงเช่นนั้น ชื่อที่ในผู้คนหมื่นคน มีเพียงห้าร้อยคนที่รู้จัก ที่ข้าพเจ้ามุ่งหวังคือ ในผู้คนหมื่นคน ทุกผู้คนพอได้ยินชื่อล้วนหน้าเปลี่ยนสี ข้าพเจ้าเมื่ออยู่ในยุทธจักร ก็หวังสร้างชื่อ ไม่เพียงต้องการมีชื่อทั้งแผ่นดิน ทั้งยังต้องการมีชื่อสะท้านบู๊ลิ้ม”

“อย่างนั้นคืนนี้ท่านได้แต่ผิดหวังแล้ว”

“เพราะเหตุใด?”

“ทั้งนี้เพราะท่านกระทั่งข้าพเจ้ายังสู้ไม่ได้”

ฮ่อเพ้งกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“พวกเรายังไม่ประมือ ท่านทราบได้อย่างไร?”

“ทั้งนี้เพราะท่านใช้ฝีมืออันต่ำช้าฆ่าฮ่อเชียมท่านอายุยังเยาว์ แต่

ประพฤติไม่เที่ยง ไหนเลยเอาชนะวิชาฝีมือชายชาตรีของข้าพเจ้าได้?"

ฮ่อเพ้งยิ้มแล้ว

เนี่ยจื่ออั้วก็ยิ้มแล้ว

รอยยิ้มของมันพลันชะงักขาดหาย

ฮ่อเพ้งกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

"ที่แล้วมาชายชาตรีล้วนถูกคนต่ำช้าโค่นล้ม ท่านทราบหรือไม่ยอดวิชาของชั้นต่ำที่สามเรา ยิ่งเป็นคนจิตใจไม่เที่ยง ยิ่งประสบความสำเร็จ หากไม่เชื่อลองสำรวจดูผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูง มีผู้ใดไต่เต้าขึ้นมาด้วยความสัตย์ซื่อถือบริสุทธิ์? ผู้ใดมิใช่ใช้เล่ห์เพทุบาย ค่อยรักษาสถานะที่เป็นอยู่เอาไว้? ท่านไร้เดียงสาจนข้าพเจ้าแทบไม่เชื่อจริงๆ"

ทิชั่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ผิดแล้ว ผู้ยิ่งใหญ่ที่แท้จริง ล้วนเดินบนเส้นทางอันเปิดเผย ท่านคิดสำเร็จกิจการใหญ่ แต่ปราศจากบุคลิกภาพอันโอ่โถง กระทั่งลูกผู้ชายชาตรี ยังไม่อาจเป็นได้ หากไม่เชื่อก็ทดลองดู ท่านกระทั่งด่านของข้าพเจ้ายังผ่านไม่ได้"

ฮ่อเพ้งประกาศว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าจะใช้ท่านเป็นเครื่องสังเวยกระบี่ก่อน"

ทิชั่วทราบว่าฮ่อเพ้งต้องลงมือ

...ลงมือต่อเขา

แต่เขาคาดคิดไม่ถึงว่า ผู้ที่ลงมือต่อเขาในตอนนี้กลับเป็นจูก้วะ-ชิงแช

จูก้วะชิงแชใช้ท่วงท่าที่รวดเร็วดุจฟ้าร้องไม่ทันอุดหู สะอึกเข้าใกล้ ใช้นิ้วชี้นิ้วกลางข้างซ้ายมุ่งใส่ดวงตาทั้งสองของเขา งอนิ้วข้างขวาตะปบใส่ร่างท่อนล่างของเขา ตวัดเท้าขวาเตะใส่ขมับซ้ายของเขา ใช้แขนเสื้อราวคมดาบ ฟันใส่ลำคอของเขา

:...จูก้วะชิงแชกลับลงมือต่อเขาด้วยอำมหิต

ทิชิ่วสูดลมหายใจคำหนึ่ง ปักหลักยืนหยัด ย่อร่างต่ำลง รวมพลังที่จุดตั้งชั้ง

แต่เขาไม่ได้ลงมือ

เขาไม่เคลื่อนไหว

เขายืนหยัดดุจขุนเขา เพียงตวาดว่า

“เปิด”

ภาพที่เห็นพลันแตกสลาย เจือจางไป จากนั้นสิ้นสูญ

จูก้วะชิงแชยังคงนั่งอยู่ข้างอรหันต์ปราบเสืออย่างยิ้มแย้ม หาได้เคลื่อนไหวมาก่อน

เสียงตวาดของทิชิ่วครั้งนี้ ทำลายภาพหลอนไปสิ้น

ที่ปรากฏขึ้นแทนที่คือฮ่อเพ้งแทงกระบี่ปราดมา

ด้วกระบี่คดงอ คล้ายกับไส้เดือน

นี่เป็นกระบี่ไส้เดือนเล่มหนึ่งจริง

ทิชิ่วใช้มือเปล่ารับกระบี่ไว้

เขารับกระบี่นี้ไว้ได้

กระบี่พลันแปรสภาพ เปลี่ยนเป็นอ่อนนุ่ม

กระบี่ม้วนพันกับมือของเขา

กระบี่กลายเป็นอสรพิษเล่มหนึ่ง

อสรพิษฉกกัดใส่หลังมือของเขา

ทชัวตัวาดอกวา

"เปิต"

เสียงปงคราหนึ่ง อสรพิษพุ่งฝ่าอากาศไป กลับกลายเป็นประกายสีขาวที่คดงอสายหนึ่ง

ฮ่อเพ้งยืดกายลอยตัวขึ้น ประกายสีขาวก็ตกไปในเงื้อมมือมัน

สีหน้ามันปรากฏแววดุร้าย ซึ่งบุคคลเช่นมันน้อยครั้งจะแสดงออกชนิดหนึ่ง

มันยกเท้าถีบใส่รูปปั้นอรหันต์รูปหนึ่ง

นั่นเป็นอรหันต์ประหลาด ท่านแบะปกเสื้อ เผยเห็นศีรษะคนที่มีใบหน้าสีเขียวเขี้ยวงอกเงย เท้าของฮ่อเพ้งนี้ก็ถีบจนรูปปั้นอรหันต์กลายเป็นคนมีชีวิตผู้หนึ่ง

คนผู้นั้นโถมใส่ทิชั่ว พุ่งศีรษะชนใส่ทิชั่ว

มิหนำซ้ำจากหนึ่งศีรษะแยกออกเป็นสองหัว

ทิชั่วยื่นสองมือออก ก็ยันศีรษะที่หนักอึ้งกว่าเหล็กดีบุกทั้งสองหัวไว้

ยามนั้นฮ่อเพ้งเตะติดต่อกันหลายเท้าเตะจนรูปปั้นอรหันต์หลายรูปกลายเป็นมีชีวิตขึ้นมา

อรหันต์รูปหนึ่งมีใบหน้าสี่หน้า ใบหน้าหนึ่งหัวร่อ ใบหน้าหนึ่ง

ร้องไห้ ใบหน้าหนึ่งไม่หัวร่อไม่ร้องไห้ใบหน้าหนึ่งทั้งหัวร่อทั้งร้องไห้ รูปปั้นอรหันต์ที่ทั้งหัวร่อทั้งร้องไห้ พลันด่อยหมัดเตะเท้าใส่ทิชิ่ว

อรหันต์รูปหนึ่งมีลิ้นที่ยาวยิ่ง ยังมีหางที่ยาวยิ่ง ส่วนลิ้นและหางกลับกลายเป็นแส้สองเส้น ม้วนกวาดใส่ทิชิ่ว

อรหันต์รูปหนึ่งมีเท้างอกเงยจากหัวไหล่ ใช้มือเดินต่างเท้า และใช้เท้าทั้งคู่จูโจมใส่ทิชิ่ว

อรหันต์อีกรูปหนึ่งมีดอกไม้เจ็ดสีดอกหนึ่งปกปิดกาย เกสรของดอกไม้กลับพวยพุ่งออกมา มุ่งใส่ทิชิ่ว

ยังมีอรหันต์อีกรูปหนึ่งปลดศีรษะตัวเองลงมา ทุ่มใส่ทิชิ่ว บริเวณคอขาดกลับปรากฏร่มสีทองคันหนึ่งคลี่กางออก

ฝีมือการต่อสู้ที่แปลกประหลาด สภาพอันลี้ลับเช่นนี้ หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่นเผชิญพบพาน แม้ไม่แตกตื่นจนขวัญฝ่อตาย ก็ต้องถูกรบกวนจนจิตใจฟุ้งซ่าน

แต่ทิชิ่วพบพานกระบวนท่าคลี่คลายกระบวนท่า โคจรพลังลมปราณ ผลักดันสองมือออก เปล่งเสียงตวาดว่า .

“เปิด”

พริบตานั้น มรสุมพลังก่อหวอด คล้ายภูเขาถล่มดินทลาย ระลอกท่วมท้นทำนบ เป็นสภาพที่น่าดื่นตระหนกนัก

พร้อมกับนั้น ทิชิ่วสืบเท้าก้าวปราด พุ่งฝ่าวงล้อมของอรหันต์ทั้งสิบกว่ารูป ห่างจากฮ่อเพ้งเพียงแค่เงื้อม ตวัดฟาดฝ่ามือออก ปากตวาดว่า

“ฮ่อเพ้ง หากคิดเสาะหาข้าพเจ้า ก็แสดงความสามารถแท้จริงออกมา”

ฮ่อเพ้งแสดงอวิชชาของชั้นต่ำที่สาม ล้วนไม่อาจมอมทำร้ายจิตใจทิชิ่ว เห็นฝ่ายตรงข้ามเข้าประชิดถึงตัว คิดหลบเลี่ยงก็ไม่ทันท่วงที ได้แต่รับฝ่ามือของทิชิ่วเอาไว้

เสียงกร๊อบคราหนึ่ง แขนของฮ่อเพ้งถูกกระแทกหัก เสียงกร๊อบดังอีกครา กระดูกเท้าก็หักตาม พร้อมกับบังเกิดเสียงกร๊อบแกร๊บสองครา กระดูกก้านคอและกระดูกสันหลังล้วนหักไป

ฮ่อเพ้งล้มระทวยลงกับพื้นดุจดินเหลวกองหนึ่ง

ทิชิ่วเองก็ไม่ต้องการลงมือรุนแรง พอเห็นเช่นนั้นใจหายวาบ ขณะเดียวกันกระแสลมกระบี่มาถึงแล้ว

จูโจมมาจากด้านหลัง

กระบี่มีเพียงกระบวนท่าเดียว แต่แฝงท่วงท่าสามสิบเจ็ดรั้งกลับยี่สิบเก้าเสือกส่ง

นี่เป็นเคล็ดวิชาของฮ่อเพ้ง ที่ดัดแปลงเพลงดาบเป็นเพลงกระบี่

ยามนั้นทิชิ่วค่อยพบว่า ที่อ่อนระทวยอยู่บนพื้น เพียงเป็นอรหันต์เนื้อดินเผารูปหนึ่ง

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เร่งร้อนพิสดาร มาดว่าทิชิ่วระมัดระวังทุกฝีก้าว แต่พริบตาที่เข้าใจผิดคิดว่าตัวเองพลั้งมือฆ่าคน เพลงดาบเสือกส่งรั้งกลับของฮ่อเพ้ง ก็กลับกลายเป็นเงากระบี่อันชั่วร้าย โถมแทงใส่กลางหลังด้นคอและใต้ซอกแขนของเขา

พลันได้ยินจูก๊วะชิงแซดบหัวเสือที่ถูกอรหันต์กำราบไว้ ปากดวาดว่า

“ปิด”

ทิชิ่วคล้ายถูกฝ่ามือฟาดใส่ขม่อม พลันมีสติแจ่มใสขึ้นมา

ซึ่งความจริง ระหว่างเปิดกับปิด เพียงกั้นไว้ด้วยเส้นสายใยเดียว

...เต๋าไร้ประตู ไม่ว่าผู้ใดล้วนเข้าไปได้ แต่ผู้ที่ไม่เข้าใจวิถีแห่งเต๋าล้วนเข้าไปไม่ได้ ขณะเดียวกันเพราะไม่มีประตู ไม่ว่าที่ใดล้วนมีปากทางเข้า

ทิชิ่วพอได้ยินเสียงดวาดของจูกัวะชิงแช พลันฉุกใจได้คิด พริบตานั้นธาตุทั้งสี่ขันธ์ทั้งห้า จุดสำคัญทั้งสามสิบหกแห่งล้วนปิดสกัดไว้ หมุนตัวไปถลึงตาใส่ ประกบสองมือหนีบกระบี่เอาไว้

ฮ่อเพ้งโหมจู่โจมหกสิบหกกระบี่ แต่มีหกสิบห้ากระบี่ที่ปลายกระบี่กระทบถึงเสื้อผ้าของทิชิ่ว กลับปะทะกับลมปราณไร้สภาพชนิดหนึ่งไม่อาจแทงทะลุเข้าไป ขณะจะรวมพลังในกระบี่เดียว กระบี่ก็ถูกหนีบเอาไว้

มือของทิชิ่วแข็งแกร่งประดุจเหล็ก

กระบี่ไม่อาจแทงทะลุมือของทิชิ่ว และไม่อาจถอนดึงกลับไป

ฮ่อเพ้งทราบว่าหากตัวเองไม่ละทิ้งกระบี่ ก็คับขันอันตรายมากแล้ว

แต่กระบี่ไส้เดือนนี้เป็นอาวุธที่สร้างชื่อแก่มัน ไม่อาจละทิ้งไป

พริบตานั้น ฮ่อเพ้งคิดใช้ออกด้วยท่าไม้ตายสี่จับอิดเง่งโหงว-จับฉิกฮก (สี่สิบเอ็ดแหงนหงาย ห้าสิบเจ็ดฟุบร่าง) แต่แล้วทิชิ่วคลายมือออก

ทิชิ่วถามเสียงราบเรียบว่า

“ท่านคิดจากไปหรือไม่?”

ฮ่อเพ้งรู้สึกเลือดลมพลุ่งพล่าน จิตใจสับสนว้าวุ่น ต้องฝืนใจ

ปักหลัก จากนั้นสะกดจิตใจ ระงับเลือดลมที่พลุ่งพล่าน ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าสามารถรั้งอยู่ที่นี้หรือ?"

ทิชิ่วถามว่า

"ท่านคิดไปที่ใด?"

ฮ่อเพ้งสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อฆ่าไม่ได้ ก็ปล่อยให้เป็นไป จะอย่างไรทุกแห่งหนไร้บ้าน ทุกแห่งหนเป็นบ้าน"

ทิชิ่วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ซึ่งความจริงทุกเรื่องราวนิรทุกข์ ทุกเรื่องราวมีทุกข์ หากมิใช่สี่เจ่กตวาดว่า ข้าพเจ้าอาจคว้าจับพันกระบี่หมื่นกระบี่ของท่านไม่ได้"

ยามนั้น ฮ่อเพ้งคืนสู่ความสงบ ระบายลมจากปากยาว ๆ กล่าวว่า

"พันกระบี่หมื่นกระบี่ของข้าพเจ้า มีเพียงกระบี่เดียว ต่อให้จูกัวะชิงแชไม่ตวาดว่า อำนาจการฆ่าฟันของกระบี่ข้าพเจ้า ยังไม่อาจจู่โจมใส่ร่างแท้ของท่าน"

มันหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว แต่ล้มเหลวในวินาทีสุดท้าย คืนนี้ไม่มีเรื่องของข้าพเจ้าอีก"

ความหมายของมันคือ มันจู่โจมสังหารอย่างสุดกำลังแต่เอาชัยทิชิ่วไม่ได้ อย่าว่าแต่ลงมือต่อจูกัวะชิงแช

ดังนั้นตอนนี้ไม่มีเรื่องของมันอีก เพียงอยู่ที่เนียจืออั้วเท่านั้น

ทิชิ่วกลับทราบกระจ่างแก่ใจ...ก่อนที่เขาจะออกเดินทาง จูกัวะ-ชิงแชส่งเสียงดวาด ทำให้เขาผ่านด่านแรก

เสียงตวาดนี้บังเกิดผลสะท้อนต่อจิตใจของเขา ยิ่งกว่าเสียงดังที่ข้างหูอีก

ไร้ใจคือด่านแรก

ด่านมักเปิดออก

เปิดก็คือปิด

ม้านั่งที่กลางอากาศเลื่อนลงมาอย่างแช่มช้า

เมื่อครู่เนี่ยจืออั้วทำตัวเป็นนั่งอยู่บนภูผา ชมดูพยัคฆ์ต่อสู้กันดอนนี้เล่า?

มันชักดาบอย่างแช่มช้า

ในวิกาลบนหอสูง เสียงดาบดังกระหึ่ม

ทิชิ่วสดับฟัง

เขากลับได้ยินซุ่มเสียงอีกชนิดหนึ่ง

คล้ายกับเสียงฝนชัดต้องใบไม้ และคล้ายกับเสียงนกกระยางขาวบินผ่านผาน้ำแข็ง

...นั่นเป็นซุ่มเสียงอันใด?

คล้ายกับหัวใจที่มากรัก บังเกิดระลอกที่ไร้น้ำใจขึ้น

ตอนที่ 11

ฝีมือที่สุดยอด

คนผู้หนึ่งมีชีวิตอย่างอ่อนแอเกินไป ขาดความเข้มแข็งเกินไป มิสู้ตายอย่างสมใจ

นี่ยจื่ออั้วซักดาบ

เป็นดาบเหล็กกล้าแววว้บจับดาเล่มหนึ่ง
ดัวดาบจารึกอักษรเล็กๆ ในพลังดาบขับสะท้อน บัดเดี๋ยวเด่นชัด
บัดเดี๋ยวสลัว บัดเดี๋ยวนูนขึ้นบัดเดี๋ยวจมลง
เนี่ยจื่ออั้วฝนดาบ
มันกลับฝนดาบต่อหน้าจูกัวะชิงแชกับทิชิ่ว
ไม่มีหินฝนดาบ
มันฝนดาบกับท่อนแขนซ้าย กลับบังเกิดเสียงปานโลหะเสียดสีกัน
ม้นทางหนึ่งฝนดาบ ทางหนึ่งกล่าวกับทิชิ่วว่า
“เป็นอย่างไร มือของเราแข็งแกร่งกว่าท่านกระมัง?”

ทิชิ่วตอบว่า

“ชี่กรงเหล็กแข็งแกร่งกว่าดาบ”

หอเก่าสูงเจ็ดชั้น แต่ละชั้นล้วนมีหน้าต่าง หน้าต่างทุกบานกั้นชี่กรงเหล็กสามชี่

ยามนั้นประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง

ประกายดาบที่เจิดจ้ายิ่ง คล้ายประกายสายฟ้าแลบผ่านเข้ามาในห่อ

ดาบยังอยู่ในมือเนี่ยจืออั๋ว คล้ายไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

รอยยิ้มของมันยังหยิ่งยโสกว่าสีหน้าเมื่อครู่อีก

ทิชิ่วตาแหลมคม ย่อมดูออกได้

ชี่กรงเหล็กยังตั้งตรง แท้ที่จริงถูกฟันหักไปแล้ว

ถูกฟันหักทั้งสามชี่

ถูกฟันหักในดาบเดียว

มาตรว่าเป็นเพียงดาบเดียว แต่สภาพหักของชี่กรงเหล็กผิดแผกแตกต่าง

ชี่หนึ่งหักบน ชี่หนึ่งหักล่าง ชี่หนึ่งถูกฟันหักกลาง

ดาบเดียวฟันชี่กรงเหล็กหักสามชี่ มิหนำซ้ำสภาพหักไม่ละม้ายเหมือนกัน

เนี่ยจืออั๋วยิ้มพลางกล่าวว่า

“แต่ว่าดาบของเราคมกล้า”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“นั่นเป็นดาบของท่าน ดาบของท่านคมกล้าหรือไม่ หามีส่วน

เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้าไม่”

เนียจื่ออั้วกล่าวว่า

“มีส่วนเกี่ยวข้อง”

พลางยกชูดาบส่องกับแสงโคม กล่าวเสริมว่า

“ท่านดูรายชื่อเหล่านี้”

ทิชิ่วตาแหลมคม ท่องอ่านข้อความที่จารึกอยู่บนตัวดาบออกมาว่า

“ไท้เอี้ยงชง (ถล่มอาทิตย์) ก๊กฮ่วมก๊ก ได้ดีอ้วง (เจ้าพสุธา) กอ-เก่งเกา ทิทุ้ย (ค้อนเหล็ก) จาลี้ ลิบตีเช้งม้อ (สำเร็จเป็นอสูร) ชุยได้จ้อ”

เนียจื่ออั้วกล่าวด้วยทระนงว่า

“ท่านย่อมทราบว่าพวกมันเป็นใคร หากท่านไม่ทราบสามารถถามไถ่เฒ่าแช่จูก้วะ”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“พวกมันล้วนเป็นคนมีชื่อเสียง”

จูก้วะชิงแชยกมือลูบเครากล่าวเสริมขึ้น

“เป็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้ม”

เนียจื่ออั้วยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกมันบ้างตกตายบ้างพ่ายแพ้ได้คมดาบของเรา เรามีดาบทั้งสิ้นยี่สิบแปดเล่ม แต่ละเล่มจารึกชื่อคนไม่น้อย เราพอโค่นคนผู้หนึ่งพ่ายแพ้ จะจารึกชื่อของมันไว้ มิหนำซ้ำเก็บรักษาดาบอยู่ในคลังน้ำแข็งไม่หยิบใช้เป็นเวลาหนึ่งปี สำหรับเป็นที่ระลึก”

มันก้มสายตามองดูทิชิ่ว กล่าวสืบต่อ

“ท่านสมควรรู้สึกยินดี ทั้งนี้เพราะคนถูกจารึกชื่อคนต่อไป คือ

ท่าน”

จูก้วะชิงแชกับทิชิ่วสบตากันวูบ จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

“เจ้าได้รับเกียรติมากแล้ว”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าสมควรรู้สึกภาคภูมิใจ”

จูก้วะชิงแชยิ้มพลางกล่าวว่า

“บุรุษหนุ่มชมชอบโค่นผู้อาวุโสที่มีชื่อเสียงพ่ายแพ้ หาไม่ก็หวังว่าได้รับการกล่าวขวัญร่วมกับผู้อาวุโสที่มีชื่อเสียง เป็นความหมายว่าเรามีสหายที่มีชื่อเสียงเกริกไกรมากหลาย เราเองไหนเลยอ่อนด้อยได้ หาไม่ก็บอกว่า คนมีชื่อเสียงมากมายปานนั้นล้วนพ่ายแพ้ในเงื้อมมือเราอย่าว่าแต่ท่าน”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“นั่นเป็นเพราะตัวเองไม่มีความเชื่อมั่น”

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

“แต่ว่าในชีวิตหากไม่เคยลิ้มรสของความสำเร็จที่แท้จริง เจ้าจะให้มันบังเกิดความเชื่อมั่นได้อย่างไร?”

ทิชิ่วกล่าวเป็นเชิงเข้าใจดีว่า

“ดังนั้นความพึงพอใจที่แท้จริงอยู่ที่ความรู้จักพอ ลดทอนความต้องการที่มากเกิน มิใช่ไขว่คว้าแสวงหา เพื่อบรรลุถึงความต้องการอย่างไม่คิดชีวิต”

เนี่ยจื่ออั้วกระซากเสียงว่า

“พวกท่านว่ากระไร? คิดสั่งสอนเรา หรือเหน็บแนมเรา?”

จูก้วะชิงแชยกมือลูบเครา กล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“พวกเราไยด้องสั่งสอนท่าน ให้ท่านชาญฉลาดกว่าเดิม ท่านหาใช่บุตรชายของเราไม่”

ทชวกกล่าววา

“คนผู้หนึ่งหากคิดหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น ถือเป็นความสุขของมัน ไม่ว่าผู้ใดก็แก้ไขไม่ได้ ปัญหาเพียงอยู่ที่มันไม่อาจแก้ไขผู้อื่น ตลอดจนทุกเรื่องราวเช่นกัน”

เนี่ยจื่ออั้วกล่าวด้วยโทสะว่า

“เราจะให้ท่านจ่ายค่าตอบแทน...”

คาพูดนพลนชะงกขาดหายแตกลางคน

พริบตาที่คำพูดชะงักขาดหาย มันพลันลงมือ

ขณะที่มันลงมือ หาได้ปลดหมวกลงจากศีรษะไม่

ทั้งนี้เพราะมันหยิ่งยโส

เนี่ยจื่ออั้วความจริงนอนหันข้างอยู่บนม้านั่งสองตัว

ท่าทางก็โอ้อวดยิ่ง

ทั้งนี้เพราะตัวมันดีนเด้นยิ่ง

...สิ่งที่แสดงออกถึงความรู้สึกดีนเด้นของคนคือแววตา ในช่วงเวลาคันกระชั้นสั้น ที่ฮ่อเพ้งกับทิชั่วประมือกันอย่างลี้ลับ ในดวงตาของเนี่ยจื่ออั้วก็เปล่งประกายพิสดารที่ทั้งลิงโลดทั้งกระสับกระส่ายเจ็ดครั้ง

เนี่ยจืออั้วความจริงห่างจากทิชิ่วสิบเอ็ดเชียะ

ทิชิ่วยืนอยู่ข้างรูปปั้นอรหันต์หน้าม้าหัววัว แต่ในมือคีบดอกไม้ขาวเล็กๆดอกหนึ่ง

ด้านหลังของเนี่ยจื้ออั้วห่างไปสี่เชียะ คือจูก้วะชิงแช

จูก้วะชิงแชอยู่ในท่านั่ง

ด้านซ้ายของจูก้วะชิงแชเป็นรูปปั้นอรหันต์ปราบเสือ ซึ่งมีสายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้ารูปหนึ่ง

ด้านขวาของอรหันต์ปราบเสือเป็นฮ่อเพ้ง

หลังจากที่ฮ่อเพ้งสำนึกตัวว่าสู้ทิชิ่วไม่ได้ มันก็ยืนอยู่ที่นั้นอย่างสงบเรียบร้อย กระบี่ไส้เดือนยังไม่สอดคืนฝัก แต่ก็สงบเสงี่ยมราวกับทารกใหญ่ที่กระทำผิดผู้หนึ่ง รอการลงโทษจากผู้ใหญ่

ซึ่งความจริง มันทราบกระจ่างแก่ใจดี

ฉั่วเกียสั่งการให้ห้าสำนักพิสดารลอบสังหารจูก้วะชิงแช มันชมชอบลอบสังหาร เห็นว่าการลอบสังหารเป็นปฏิบัติการอันสวยชิ้งชนิดหนึ่ง โดยเฉพาะตอนที่ฆ่าคน ผู้ถูกฆ่าหลั่งโลหิตออกมา คล้ายตะขาบที่กัดคน เพราะมีพิษจึงสวยงาม คล้ายแมงป่องที่ต่อยคน เพราะทำร้ายถึงแก่ชีวิตจึงเร้าใจเป็นพิเศษ

แต่ฮ่อเพ้งทราบดีว่า ด้วยกำลังเพียงลำพัง ไม่แน่นักว่าจะฆ่าจูก้วะชิงแชได้

เนื่องด้วยมันทราบว่า ตัวเองไม่แน่ว่าจะฆ่าได้ ดังนั้นชิงลงมือหากประสบความสำเร็จ ย่อมเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง มาดรว่าล้มเหลว เพราะยังไม่ผูกพันความแค้นกัน ขอเพียงตอนปรากฏกาย

แสดงความคารวะของผู้เยาว์ ยังถอนตัวล่าถอยได้

จริงดังคาดหมาย ฮ่อเพ้งไม่ทันแตะต้องถูกจูกัวะชิงแซ ก็เพลี่ยง-พล้ำแก่ทิชิ่ว ดังนั้นวางมือจากการต่อสู้ ยุติในระดับอันควร

คิดไม่ถึงเนี่ยจื่ออั้วที่ยโสโอหัง ทระนงถือดีดลอดมา กลับยืนกรานร่วมทางกับมัน

...หรือว่าเนี่ยจื่ออั้วมีความคิดดุจเดียวกับมัน?

หากแม้นใช่ เนี่ยจื่ออั้วดูหยิ่งยโส แท้ที่จริงยากจัดการได้

หากแม้นใช่จริง จะขอดูว่าเนี่ยจื่ออั้วจะใช้เพลงดาบฟันปีศาจยี่สิบแปด ต่อสู้กับทิชิ่วอย่างไร

หากแม้นใช่จริงๆ จะขอดูวิชาตัวเบาโลดแล่นของสำนักสันติ ซึ่งมิชอเลื่องลือทั่วแผ่นดิน

ฮ่อเพ้งขณะจะนิ่งดูดาย พลันพบเห็นเรื่องประการหนึ่ง

เรื่องที่น่าสะพรึงกลัวประการหนึ่ง

จันทรางามซึ้งยิ่ง

อรหันต์วิจิตรยิ่ง

หอก็น่าอยู่ยิ่ง

แต่พรับตานนเจาทารกฮ่อเพ้งทหนกแนนเยอกเยน หนาตาออน-โยนจิตใจอำมหิต เปลือกนอกไร้เดียงสา แท้ที่จริงกร่ำศึกอย่างโชกโชน พลันมีจิตใจคดเคี้ยวเลี้ยวลดดุจเดียวกับกระบี่ของมัน มือของมันก็สั่นสะท้านเล็กน้อยดุจเดียวกับกระบี่ของมัน

...นี่สมควรแจ้งต่อจูกัวะชิงแซหรือไม่?

ฮ่อเพ้งไม่ทันตกลงใจ เนี่ยจื่ออั้วก็ลงมือแล้ว

มันสะบัดดาบโถมใส่ทิชิ่ว ด้วยระดับความเร็วราวกับไม่ได้เคลื่อนไหวมาก่อน

ทิชิ่วพอพบว่า ประกายดาบอยู่ใกล้ถึงเพียงนั้นค่อยพบเห็นว่าศัตรูก็อยู่ใกล้ถึงเพียงนั้น

ทิชิ่วต่อยหมัดทั้งสองออกในบัดดล

หมัดมีพลังหมัด ฝ่ามือมีลมฝ่ามือ ยิ่งอย่าว่าแต่หมัดของทิชิ่ว

อย่าว่าแต่หมัดนี้พอต่อยออก เนียจืออั้วก็ถูกกระแสลมหมัด “โชยพัด” ออกไป

ตัวมันคล้ายเบาบางกว่าขนนกอันหนึ่งเสียอีก

หมัดของทิชิ่วต่อยใส่อากาศธาตุ

แต่คมดาบกลับแหวกจู่โจมมาถึงท้ายทอยทิชิ่ว

...มันมาถึงด้านหลังตั้งแต่เมื่อใด?

ทิชิ่วรีบก้มศีรษะ ดันฝ่ามือทั้งสองขึ้นไป

กระแสลมดาบพุ่งผ่านเหนือศีรษะไปอย่างหวุดหวิด

พร้อมกับนั้น ปรากฏพลังสองสายดันสภาวะดาบขึ้นไป

เนียจืออั้วสำนึกตัวว่า ร่างท่อนกลางและล่างของตัวเอง เปิดเผยต่อศัตรู มันมีปฏิกิริยารวดเร็ว หยิบยืมพลังหนุนดัน โผพุ่งร่างขึ้นอย่างเร่งร้อน

พริบดานั้น มันบางครั้งสะกิด บางครั้งแขวนร่างกับเสา ขือ ไม้-ระแนง กรอบหน้าต่าง ชายคา กระเบื้อง ป้ายขวางของหอชั้นที่เจ็ด เพียงวูบเดียวก็พุ่งผ่านไป

ปรากฏผ้าโพกศีรษะชิ้นหนึ่งโชยพัดพลิ้วลงจากกลางอากาศ

ที่ชิ่วไม่อาจเห็นชัดตาว่ามันอยู่ที่ใด ยิ่งอย่าว่าแต่คิดจู่โจมลงมือแล้ว

ร่างของมันหอบพัดพลิ้วอยู่บนชั้นที่เจ็ดของหอเก่า หากมิใช่มันหยิบยืมพลังแตะหยั่งตามที่ต่างๆ เนี่ยจื่ออั้วถึงกับคล้ายคนยืนที่ลอยล่องท่องอยู่กลางอากาศ ราวกับลมเย็นที่โชยพัดผ่านช่องว่างเข้ามา

เนี่ยจื่ออั้วงอนิ้วดีดคมดาบเบาๆ ด้วยความพึงพอใจยิ่ง

หากปะทะอย่างหักโหม มันไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือของทิชิ่ว แต่มันอาศัยวิชาตัวเบาอันเลิศล้ำ และเพลงดาบที่สุดยอด พันผ้าโพกศีรษะของทิชิ่วลงมาชิ้นหนึ่ง

เพียงอาศัยดาบนี้ มันก็สามารถกลับไปรายงานแล้ว

ทิชิ่วมองดูเศษผ้าโพกศีรษะของตัวเองที่พัดพลิ้วลงมา ฝืนยิ้มต่อเนี่ยจื่ออั้วที่แนบร่างอยู่บนผนังราวจิ้งจก กล่าวว่า

“วิชาคงฮวกไล้ฮวง อู่เอี๊ยบ้อจงได้ฮวบ (วิชาลมพัดผ่านช่องว่างมีเงาไร้ร่องรอย) ของสำนักสันดิ?”

เนี่ยจื่ออั้วแบะปากกล่าวว่า

“กล่าวถูกต้อง นับว่าร้ายกาจกระมัง?”

ทิชิวประสานมือ กล่าวว่า

“เลื่อมใส เลื่อมใส”

เนี่ยจื่ออั้วกล่าวด้วยความถือดีว่า

“วิชาตัวเบาสำนักสันดิ เป็นเอกในแผ่นดิน พวกท่านคิดไล่ตามเรา ต้องฝึกอีกแปดชั่วโคตร”

พลันบังเกิดซุ่มเสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังว่า

“วิชาตัวเบาเช่นนี้หลอกตัวเองหลอกผู้อื่น ทั้งดูแคลนตัวเองดูแคลนผู้อื่น”

ขาดคำ บังเกิดเสียงควับคราหนึ่ง เงาคนถลันวูบ เสื้อสีขาวโชยพัดพลิ้ว ก็ปลดหมวกบนศีรษะของมันลงมา

เนี่ยจื่ออั้วใจหายวาบ

คนผู้นี้มิใช่ลงมือรวดเร็ว หากแต่ท่าร่างรวดเร็ว

รวดเร็วจนมันกระทั่งครุ่นคิดยังไม่ทันครุ่นคิด ฝ่ายตรงข้ามก็เคลื่อนไหวเสร็จสิ้นแล้ว

...วิชาตัวเบาของฝ่ายตรงข้าม ยังรวดเร็วกว่า “ความคิด” ของมันอีก

เนี่ยจื่ออั้วเงยหน้าขึ้น คิดชมดูว่าผู้มาเป็นใคร

พริบตานั้น มันแทบเข้าใจผิดคิดว่า คนลงมือเป็นเจ้าสำนักสันติเนี่ยซาเพ็ก

มีแต่เนี่ยซาเพ็กจึงมีวิชาตัวเบาเช่นนี้

มันเมื่ออายุยี่สิบสี่ปี ก็เป็นหนึ่งในสิบส่องรองเจ้าสำนักของสำนักสันติ ด้านวิชาตัวเบา มันเพียงยอมรับนับถือเจ้าสำนักสันติเนี่ยซาเพ็กคนเดียว

หากเนี่ยซาเพ็กมาถึง เพียงขยับตัวก็ปลดหมวกของมันลงมา มันย่อมไม่มีคำพูดจะกล่าว

แต่ฝ่ายตรงข้ามมิใช่เนี่ยซาเพ็ก

หากแต่เป็นบุรุษหนุ่มอายุเยาว์ หน้าขาวดั่งจันทร์เพ็ญ สองตาเยียบเย็นดุจคมดาบคู่หนึ่ง

รูปลักษณะของคนผู้นี้ มีคำจำกัดความว่า "สดใสเย็นชา"

ที่น่ากลัวคือ คนผู้นี้ลอยตัวอยู่กลางอากาศ

...มิผิดแม้แต่น้อย คนผู้นี้ลอยตัวอยู่กลางอากาศจริง ๆ

เบื้องบนไม่แตะสัมผัสเพดานห้อง

เบื้องล่างไม่เหยียบถูกพื้นกระดาน

คนลอยพลิ้วอยู่กลางอากาศโดยสิ้นเชิง

คนไหนเลยลอยอยู่กลางอากาศได้?

ทั้งไม่ต้องหยิบยืมพลัง ไม่ต้องสัมผัสพื้นไม่ต้องยึดเหนี่ยว ไม่ต้องเอนพิง

ที่น่ากลัวยิ่งกล่าวคือ ตั้งแต่ใต้หัวเข่าลงไปของคนผู้นี้ เท้าทั้งสองตกห้อยลง แสดงว่าพิการ

คนที่สองเท้าพิการผู้หนึ่ง กลับสามารถปลดหมวกของมันลงมาลอยตัวอยู่กลางอากาศ ทั้งยังผนึกแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เนี่ยจื่ออั้ว ตวาดถามด้วยความตระหนกว่า

"ท่านเป็นใคร?"

บุรุษหนุ่มที่เท้าพิการนั้นตอบเสียงเย็นชาว่า

"ข้าพเจ้าเรียกว่าเส็งไง้อื้อ ผู้คนเรียกขานเป็นบ้อเช้ง (ไร้น้ำใจ)"

คนที่เท้าพิการผู้หนึ่ง กลับมีวิชาตัวเบาเหนือล้ำกว่ามัน

นี่เป็นเรื่องที่มันไม่อาจยอมรับได้

เนียจื่ออั้วสะบัดดาบ

มันคิดสับร่างฝ่ายตรงข้ามเป็นยี่สิบแปดท่อน

มันความจริงเป็นเปาตี่ (น้องชายร่วมพ่อ) ของฟันปีศาจยี่สิบแปด เนียชู่อั้ว แต่พลังฝีมือยังสูงเยี่ยมกว่า สาเหตุสืบเนื่องจากมันใช้ช่วงเวลาที่เนียชู่อั้วแสวงหาความรัก ครำ่เคร่งฝึกเพลงดาบกับวิชาตัวเบา

...คนผู้หนึ่งหากเพียงคิดอยู่ไปวันหนึ่ง โดยไม่หวังความสำเร็จที่เด่นล้ำ ก็จะเรียนรู้ในสิ่งที่สมควรเรียนรู้ กระทำในสิ่งที่สมควรกระทำ แต่คนผู้หนึ่งหากคิดหวังความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ ก็ต้องศึกษาวิชาความรู้ดั้งแต่ขั้นพื้นฐาน หยั่งรากฝังลึก รู้จักดัดแปลงใช้ออก แปรสภาพธรรมดากลายเป็นความพิสดาร จึงจะมีความหวัง

เนียจื่ออั้วแม้ถือดี แต่ก็มีความคิดต่อสู้

...ความคิดต่อสู้คือ ขณะที่ผู้คนทั่วไปละความพยายาม มันยังไม่ยอมเลิกรา

มันคิดต่อสู้

ดังนั้นมันฟันดาบใส่บ้อเซ้ง

...บุรุษหนุ่มทลอยตัวอยู่กลางอากาศอย่างสวยงาม สูงสง่า และหม่นหมองดุจ จันทรา

ดาบของมันรวดเร็ว

ประกายดาบรวดเร็วยิ่งกว่า

ที่รวดเร็วที่สุดของมันคือวิชาตัวเบา

มันลอยตัวฟันดาบใส่บุรุษหนุ่มนั้น

แด่บุรุษหนุ่มนั้นเหินออกจากหอเก่า

ชี่กรงเหล็กบนหน้าต่างยังคงสภาพเดิม ไม่ทราบบุรุษหนุ่มนั้นพุ่งปราดออกไปอย่างไร

ที่นอกหอจันทร์กระจ่าง นอกหอเหว่ว้า

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง บุรุษหนุ่มที่สดใสยิ่งหม่นหมองกว่าเดิม

เนี่ยจืออั้วพุ่งทะลวงออกจากประตูที่เปิดอ้ากว้าง ดาบคล้ายปีศาจกระหายเลือด คิดดูดเลือดบุรุษหนุ่มที่หม่นหมองนี้

แต่มันไล่ฟันถูกอากาศธาตุ

บุรุษหนุ่มนั้นมีบุคลิกภาพอย่างยิ่ง

...บุคลิกภาพที่ไม่อาจสัมผัสจับต้องได้ชนิดหนึ่ง

ท่านเคยได้ยินว่า ดาบสามารถฟาดฟันทำลาย ดัดโค่นบุคลิกภาพได้หรือไม่?

ไม่เคยได้ยินมา

ดังนั้นเนี่ยจืออั้วฟันดาบใส่อากาศธาตุอีกครั้ง

บุรุษหนุ่มนั้นยังคงอยู่ใต้แสงจันทร์

จันทร์ที่นุ่มนวล

ราตรีที่นุ่มนวล

คนอยู่ใต้แสงจันทร์ ยามราตรี กลางอากาศ

...ยามอยู่นอกหอ “ลอยตัว” อยู่กลางอากาศเช่นกัน

เบื้องบนไม่แตะสัมผัสฟ้า

เบื้องล่างไม่เหยียบย่ำพสุธา

...ไฉนมีวิชาตัวเบาเช่นนี้?

...คนเป็นคนมีชีวิต ไหนเลยเหินบินได้? อย่าว่าแต่คนผู้นี้ไม่ได้เหินบิน หากแต่ "ลอยตัว" อยู่กลางอากาศ คล้ายขนนกอันหนึ่ง

เนี่ยจื่ออั้วรู้สึกมีความหนาวเย็นแผ่ซ่านจากกระดูกสันหลัง มันกวัดแกว่งดาบหลอกล่อ พุ่งย้อนกลับหลัง ใช้ดาบฟันชี่กรงเหล็กบนหน้าต่าง กลับเข้าสู่ชั้นที่เจ็ดของหอเก่า สองเท้าแตะหยั่งบนม้านั่งสองตัวนั้น ร่ายรำดาบเป็นบุปผาดาบวงหนึ่ง ปากดวาดว่า

"ท่านที่แท้เป็นผู้คนหรือภูตผี..."

บุรุษหนุ่มนั้นส่งเสียงมาจากนอกหอว่า

"ท่านรับทราบวิชาตัวเบาที่แท้จริงมาหรือไม่?"

เนี่ยจื่ออั้วขุ่นแค้นจนจมูกซีดขาว ร้องว่า

"นี่มิใช่วิชาตัวเบา หากแต่เป็นเวทมนตร์มายา เรามีพลังเที่ยงธรรมคุ้มครองกาย ถือดาบวิเศษมั่น ต่อให้ฟันท่านไม่ถูก ท่านก็อย่าหมายกระทบถูกเรา"

บุรุษหนุ่มนั้นพอฟัง กลับยิ้มออกมากล่าวว่า

"ท่านเมื่อเข้าใจว่าเป็นเวทมนตร์มายา -ข้าพเจ้าจะแสดงเวท-มนตร์มายาให้ท่านดูอีกครา"

พลางตวัดมือวูบหนึ่ง

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง เห็นประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง จากนั้นแยกย้ายออกเป็นสองสายสาดพุ่งเข้าสู่หอเก่า

เนี่ยจื่ออั้วมีสายตาแหลมคม ฝีมือว่องไว ปฏิกิริยารวดเร็ว รีบสะบัดดาบปิดป้อง กลับกระทบถูกอากาศธาตุ

เสียงฉี่ฉี่สองครา ม้านั่งทั้งสองตัวเอียงวูบแล้วพลิกล้มลง เนี่ย-

จีออั้วทุ่มเทสมาธิอยู่ที่บ้อเช้ง ที่ลอยอยู่กลางอากาศ ยามกะทันหันไม่ทันระวัง แทบล้มหงายลง

แต่มันจะอย่างไรเป็นยอดฝีมือสำนักสันดิ พอเสียหลักการทรงตัวเห็นแน่ชัดว่าล้มหงายลงกับพื้น รีบใช้ท่าร่างหลีฮื้อพะเท้ง (ปลาหลีฮื้อพลิกตัว) ทรงกายมั่นเอาไว้ ทั้งยังวกดาบมาคุ้มครองกาย จับจ้องมองบ้อเช้งที่อยู่ห่างไปวาเศษ คราครั้งนี้สร้างความขุ่นแค้นจนหน้าแดงฉานคอพอง

จากนั้นมันค่อยพบว่า ขาม้านั่งทั้งสองข้างถูกกระแทกหักไป

ที่แท้อาวุธลับของบ้อเช้งไม่ได้จู่โจมใส่มัน หากแต่ชัดใส่ขาม้านั่ง

หากว่าอาวุธลับนี้ต้องการปลิดชีวิตมัน มันมีความสามารถปิดป้องด้านรับหรือไม่?

เนี่ยจีออั้วไม่ทราบ

มันมีโทสะยิ่ง

แต่ก็สูญเสียความเชื่อมั่นไป

...คนที่มีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม จะกลายเป็นความถือดี คนที่ถือดีจะสูญเสียความสามารถอย่างเต็มเปี่ยม ทั้งนี้เพราะความเชื่อมั่นของมันเกิดจากลมที่อัดเข้ามา หาได้ปรับรากฐานในจิตใจไม่

เนี่ยจีออั้วสะบัดดาบด้วยโทสะ ร้องว่า

“ดกลง เราไป แต่เราจะอย่างไรฟันผ้าโพกศีรษะของที่ชั่วลงมา...”

เอ่ยถึงตอนนี้ บังเกิดเสียงเคร้งคร้าง ดาบหักเป็นสามท่อน ในมือหลงเหลือด้ามดาบยาวเชียะครึ่งท่อนหนึ่ง

ดังนั้นมันไม่ทันกล่าวจบก็ผละจากไป

...กระทั่งดาบยังหักไป ความเชื่อมั่นของมันก็หักสะบั้นพร้อมกับดาบด้วย

มันไม่จากไป ยังรั้งอยู่ทำอะไร?

เนี่ยจื่ออั้วไม่รอคอยฮ่อเพ้ง ถึงกับไม่ร้องชักชวนแม้สักคำเดียว

ฮ่อเพ้งยิ้มราวกับเรื่องราวไม่เกี่ยวข้องกับตัวเอง กล่าวว่า

“มันโกรธแค้นยิ่ง”

บุรุษหนุ่มนั้นส่งเสียงดังมาว่า

“มันไหนเลยเพียงหลอกลวงตัวเองหลอกลวงผู้อื่น พร้อมกับนั้นยังโกรธแค้นตัวเองโกรธแค้นผู้อื่น”

ฮ่อเพ้งกล่าวว่า

“วันนี้นับว่าได้เปิดหูเปิดตา รับทราบวิชาฝีมือของปู้เอี้ย(นายมือปราบ)ทั้งสอง”

ทิชิ่วถ่อมตนว่า

“ข้าพเจ้าไหนเลยมีวิชาฝีมืออันใด แม้แต่ผ้าโพกศีรษะยังถูกผู้คนฟันขาดลงมา”

ฮ่อเพ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

“ทิเอี้ยออกจะดแคลนสายตาของเราแล้ว ดาบของเนี่ยเฮียตี่(น้องแซ่เนี่ย) ถูกกระแทกหักตั้งแต่ตอนที่ทิเอี้ยตันมือทั้งสองขึ้น แต่รอจนมันร่ายรำดาบอีกหลายดาบ พลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในดาบค่อยเปล่งประสิทธิภาพออกมา วิชากำลังภายในเช่นนี้ กระทั่งได้ยินยังไม่เคยได้ยินมา”

ทิชิ่วกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"หามิได้ ข้าพเจ้าความจริงคิดไว้หน้ามัน แต่มันไม่ต้องการ ดาบค่อยหักสะบั้นในที่นี้ วิชากำลังภายในของข้าพเจ้า เปรียบกับแนวทางมาตรฐานของวัดเสียวลิ้มยี่พลังอ่อนหยุ่นของสำนักบู๊ตึง ยังห่างไกลอีกมากนัก ที่สี่เจ่กสอนแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่อาจเรียนรู้ได้"

จูกัวะชิงแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้ายังบอกว่าไม่อาจเรียนรู้ แต่วิชากำลังภายในของเจ้าเหนือล้ำกว่าเราแล้ว"

ฮ่อเพ้งกล่าวอย่างจริงจังว่า

"คืนนี้ข้าพเจ้ารับทราบวิชาตัวเบาอาวุธลับของบ้อเช้ง พลังหมัดฝ่ามือกำลังภายในของทิชิ่ว เพียงแต่ไม่มีวาสนาพบเห็นสุดยอดฝีมือของจูกัวะชิงแช"

จูกัวะชิงแชกล่าวว่า

"เราชราแล้ว ยังลงไม้ลงมืออันใดอีก? การถกถึงวิชาบู๊ เป็นเรื่องของพวกท่านเหล่าบุรุษหนุ่ม"

ฮ่อเพ้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"หวังว่าข้าพเจ้ามีวาสนาได้ยลชม เพื่อปลอบประโลมใจไปชั่วชีวิต"

จูกัวะชิงแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"หลานเรากล่าวรุนแรงไปแล้ว ที่นี้ไม่ได้จัดเวทีลุยไถ ต่อสู้ช่วงชิงความเป็นใหญ่ วิกาลดึกสงัด ท่านกลับไปเถอะ"

ฮ่อเพ้งยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า

"ไม่มีเรื่องสนุกสนานให้ชมดูจริง ๆ?"

ทิชิ่วยิ้มพลางประสานมือต่อมัน เป็นความหมายน้อมส่ง

“ไม่มีแล้ว?”

ฮ่อเพ้งพึมพำขึ้น ท่าทางคล้ายเด็กทารกที่ไม่รู้ความ พึมพำอีกว่า

“สมควรมีกระมัง?”

ยามนั้น เหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

จูก้วะซิงแซถูกสยบแล้ว

ท่านพลันพบว่าอรหันต์ปราบเสือที่ข้างกาย ใช้สองมือตะปบคว้าจุดสำคัญที่กลางหลังของท่านยี่สิบสามแห่ง ท่านขณะจะถลันหลบ ตอบโต้ดิ้นรน คนผู้นั้นก็ตวาดว่า

“ลิ่มเปียโต่วเจี้ยไกดิ่งลิต่อโจ้ย (ผู้ประจันไพร่พลประชิดแนวล้วนสลายอยู่เบื้องหน้า)”

ชุ่มเสียงนี้ดังปานฟ้าร้อง คล้ายกับภูเขาไฟระเบิด รังสีการฆ่าฟันอันเกรี้ยวกราดชนิดหนึ่ง สะกดจูก้วะซิงแซตะลึงลานกับที่

เหตุแปรเปลี่ยนเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน

แม้กระทั่งทิชิ่วและบ้อเซ้งก็ถูกสะกดให้ชะงักงันไว้

“อรหันต์ปราบเสือ” รูปนั้นมีนิ้วสิบนิ้วเช่นเดียวกับผู้คนทั่วไป แต่มันใช้นิ้วทั้งสิบตะปบคว้าจุดสำคัญที่กลางหลังของจูก้วะซิงแซยี่สิบสามแห่งในอึดใจเดียว

“อรหันต์ปราบเสือ” รูปปั้นกลับเป็นคนมีชีวิต

...มันเมื่อมีชีวิต เกรงว่าต้องมีคนดกตาย

ทั้งนี้เพราะพลังฝีมือของคนผู้นี้ ยังสูงเยี่ยมกว่าเนี่ยจืออั้ว ลงมือชั่วร้ายกว่าฮ่อเพ้ง

อายุของมันก็สูงวัยกว่าคนทั้งสอง

มุมปากทั้งสองข้างของจูกัวะชิงแชงอโค้งลง เป็นความรู้สึกที่กินแรงอย่างยิ่ง และเป็นสีหน้าที่เจ็บปวดอย่างยิ่ง

ขณะที่ท่านเจ็บปวด ยังให้ความรู้สึกที่มีพลังแก่ผู้คน

จูกัวะชิงแชสูดลมหายใจคำหนึ่ง ขณะจะส่งเสียง อรหันต์ที่ชูบกรังนั้นก็ใช้กำลัง ตลอดทั้งร่างบังเกิดเสียงดังเกรียวกราว คล้ายกับกระดูกทุกท่อน กล้ามเนื้อทุกส่วนล้วนปฏิบัติการจู่โจมสังหารให้แก่จู้ยิ้นของมัน

ใบหน้าของมันปรากฏรอยยิ้มอันลี้ลับชนิดหนึ่ง

ลึลับถึงขีดสุด เกรียวกราดถึงขีดสุด

ทิชิ่วไม่กล้าเข้าไป

บ้อเช้งไม่ได้เคลื่อนไหว

ทั้งนี้เพราะจูกัวะชิงแชดกอยู่ในเงื้อมมือของคนผู้นี้

ภายในหอเก่าความจริงปกคลุมด้วยกลิ่นอายตำรา แต่แล้วยามนี้พลันสิ้นสูญสลาย

คงเหลือแต่รังสีการฆ่าฟัน

แม้แต่แสงจันทร์ก็ไม่นุ่มนวล

แสงจันทร์โศกซึ้ง

จูกัวะชิงแชสูดลมหายใจอีกคำหนึ่ง

ท่านงอตัวสูดลมหายใจดุจปลาวาฬ

สีหน้าอรหันต์นั้นเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

จูก้วะชิงแชสูดลมหายใจอีกครั้ง คล้ายกับในทรวงอกมีปอดสามสิบสองข้าง กำลังสูดอากาศเข้าไปโดยพร้อมเพรียง

จากนั้นท่านสามารถเอ่ยปากกล่าววาจาแล้ว ท่านพอเอ่ยปากก็ถามว่า

"ท่าน...คือ...ลุ้ย...ซุ่ง ?"

"อรหันต์ปราบเสือ" กล่าวด้วยสีหน้าลี้ลับเกรี้ยวกราดว่า

"ใช่"

มันคล้ายคิดกล่าวสืบต่อ แต่กล่าวเพียงคำเดียวก็ไม่กล่าวแล้ว

...นั่นเป็นเพราะเหตุใด?

จูก้วะชิงแชสูดลมหายใจอีกคำหนึ่ง

ท่านพอสูดลมหายใจ ร่างไม่ได้เบ่งพองขึ้น หากแต่ซูบผอมลง

จูก้วะชิงแชทอดถอนใจกล่าวว่า

"คิดไม่ถึงคนของตึกอสนีบาดแดนกังหนำยังคงมาแล้ว มิหนำซ้ำผู้มายังเป็นหัวหน้าใหญ่ของลักฮุงปั่วตึ้ง (ตึกหกหุนครึ่ง) ฝีมือลอบทำร้ายของท่าน ยังสงเยี่ยมกว่าชั้นต่ำที่สามกับสำนักสันดิอีก"

(บทบาทของหัวหน้าใหญ่ ตึกหกหุนครึ่งลุ้ยซุ่งปรากฏอยู่ในตาบเสียดฟ้า)

จูก้วะชิงแชกล่าวพลางสูดลมหายใจอีกครา

ลุ้ยซุ่งไม่อาจตอบคำแม้สักคำเดียว

เห็นนิ้วทั้งสิบของมันเคลื่อนไหววุ่นวายอยู่ระหว่างกลางหลัง

ชอกแขนของจูก้วะชิงแซ บัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า

จูก้วะชิงแซพอสูดลมหายใจใหม่ ตลอดทั้งร่างก็เหี่ยวแฟบลง

สีหน้าของลุ้ยซุ่งลี้ลับกว่าเดิม และเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

จูก้วะชิงแซกล่าวว่า

"เคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำของท่าน ใช้ความเกรี้ยวกราดทำร้ายคน แต่ยามเมื่อความเกรี้ยวกราดทำร้ายคนไม่ได้ จะกลายเป็นทำร้ายตัวเอง ท่านคว้าใส่จุดชีวิดของเรา แต่ที่แล้วมาพลังฝีมือของเรารวมอยู่ที่จุดชีวิด ดำเนินการดอบโต้อย่างรุนแรงที่สุด"

จากนั้นท่านสูดลมหายใจอีกครั้งหนวดเคราขาวเงินเป็นพิเศษ ผมเผ้าก็ขาวโพลนเป็นพิเศษ แม้แต่สีหน้าก็เป็นเช่นเดียวกัน พร้อมกับกล่าวด้วยความระมัดระวังว่า

"เลิกรามือได้ควรเลิกรามือ"

ยามนั้นลุ้ยซุ่งกล่าววาจาแล้ว มันกล่าวว่า

"ยกขึ้นง่ายดาย ปล่อยวางลำบาก"

กล่าวจบมันพลันปล่อยมือ นิ้วทั้งสิบถึงกับสั่นไหว ราวกับกำลังกรีดกรายสายพิณ

ลุยซุ่งยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เลิกรามือได้ สมควรเลิกรามือ"

กล่าวจบคำ มันใช้มือขวาชักดาบ

ดาบพอชักออกมา ในสายตาของบ้อเช้ง เห็นประกายดาบคล้ายจันทร์เพ็ญ สกาวราวหิมะเย็น

ในสายตาของทิชิ่ว เห็นดาบคล้ายเหล็กไหล เกรี้ยวกราดเสียด

กระดูก

ฮ่อเพ้งกลับเห็นเป็นดาบที่คดเคี้ยวเล่มหนึ่ง คล้ายหนอนใหญ่สีเทาเรียบลื่นตัวหนึ่ง

คนทั้งสามเข้าใจว่า ลุ้ยซุ่งคิดจับดาบต่อสู้ใหม่

ลุ้ยซุ่งกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ สะบัดดาบฟันลง ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ก็ฟันนิ้วชี้ นิ้วนางและนิ้วก้อยของตัวเองลงมา

นิ้วทั้งสามขาดสะบั้น

ประกายดาบค่อยลดทอน

จูก้วะชิงแซยืดกายขึ้น ร้องโพล่งว่า

“ดาบที่ดี”

ลุ้ยซุ่งใช้มือขวาจี้จุดห้ามโลหิตบนนิ้วขาดของตัวเอง

จูก้วะชิงแซยังชมเชยอีกว่า

“เพลงดาบที่ดี”

ลุ้ยซุ่งล้วงยาสมานแผลออกมา พอกทาลงบนปากแผล

จูก้วะชิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

“นี่สมควรเป็นดาบปุกเอ่งปอดอ (ดาบวิเศษไม่สนอง) แล้ว”

ลุ้ยซุ่งหลับตาลง โคจรพลังพักผ่อน

ทิชิ่ว บ้อเช้ง ฮ่อเพ้ง ยังแตกตื่นตะลึงลาน ไม่สามารถระงับสติได้

จูก้วะชิงแซยกมือลูบเครา รอคอยลุ้ยซุ่งกล่าวว่า

“วิชาดรรชนีของท่านก็สูงเยี่ยมยิ่ง น่าเสียดายที่คว้าใส่จุดชีวิตของเรา”

ยามนั้น ลุ้ยซุ่งลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า ชั่วเวลาอันกระชั้นสั้น มัน

ตัดสินใจอย่างฉับพลัน ปล่อยมือ ฟันนิ้ว ห้ามโลหิต พอกทายา โคจรพลังพักผ่อน จากนั้นค่อยกล่าวว่า

"เราคิดไม่ถึงว่า ท่านฝึกฝีมือจนแปรสภาพของจุดชีวิต กลายเป็นตำแหน่งที่ตอบโต้แข็งขันที่สุด มาดรว่าเราปล่อยมือรวดเร็ว แต่กำลังภายในของท่านก็ย้อนจู่โจมใส่ ชำแรกเข้ามายังข้อนิ้วข้อแรกของนิ้วทั้งสามของเรา หากเราไม่ตัดนิ้วในบัดดล ข้อกระดูกหนึ่งจะกระแทกอีกข้อกระดูกหนึ่งหัก จวบกระทั่งตลอดทั่วร่างไม่มีชิ้นส่วนกระดูกที่สมบูรณ์"

จูก้วะชิงแชกล่าวชมเชยว่า

"นักสู้ตัดข้อมือ ยอดฝีมือฟันนิ้ว แผ่งความหมายดุจเดียวกัน ปฏิกิริยาหาชักช้าไม่"

ลุ้ยซุ่งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรายังคงรักษาชีวิตไว้ฆ่าท่านประเสริฐกว่า"

จากนั้นมันกล่าวเสียงละห้อยว่า

"แต่คืนนี้ฆ่าไม่ได้แล้ว จูก้วะชิงแชอันยอดเยี่ยมได้รับการไว้ชีวิต โอกาสหน้าพบกันใหม่"

กล่าวจบกระทืบเท้า โผพุ่งร่างขึ้นฟ้า ทลายกระเบื้องหลังคาจากไป

ทิชิวกับบ้อเช้งเข้ามาประคองจูก้วะชิงแช

จูก้วะชิงแชโบกมือ กล่าวกับฮ่อเพ้งว่า

"ท่านไม่ไป? ยังคิดลอบทำร้ายอีกครั้งหรือ?"

ฮ่อเพ้งรีบสั่นศีรษะ ทั้งยังโบกมือ กล่าวว่า

"ไม่หรอก ที่ข้าพเจ้าต้องการเห็นล้วนเห็นแล้ว นอกจากจุนจู้ (ผู้วิเศษ) ของพวกเราลงมือด้วยตัวเอง ไม่เช่นนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ฆ่าจูก้วะชิงแช

ไม่ได้”

พลางประสานมือคารวะต่อจูก้วะชิงแซ ประสานมือต่อบุรุษหนุ่มทั้งสอง จากนั้นลงจากหอ

มันเดินลงจากหอทีละก้าว จากไปทีละก้าว ทุกย่างก้าวไม่วอกแวกวุ่นวายแม้แต่นิดเดียว

รอจนมันจากไปไกล จูก้วะชิงแซจึงกล่าว

“บุรุษหนุ่มนี้ต้องเป็นคู่มืออันน่ากลัวในภายหน้า...”

พลางยกมือกุมอก อ้าปากกระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เป็นโลหิตสีทองระเรื่อ

จูก้วะชิงแซจะอย่างไรเป็นคน

ท่านถูกลุ้ยซุ่งลอบทำร้ายแต่ท่านฝึกจนจุดชีวิตทั่วร่างกลายเป็นตำแหน่งที่รวมพลังกล้าแข็งที่สุด กลับกระแทกนิ้วมือของลุ้ยซุ่ง จนต้องดัดนิ้วไปสามนิ้ว

เพียงแต่เคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำของลุ้ยซุ่งร้ายกาจยิ่ง ชีพจรของจูก้วะชิงแซถูกจู่โจมทำร้ายได้รับบาดเจ็บ

...ไม่ทราบบาดเจ็บสาหัสหรือไม่?

หิชิ่วก่อนออกเดินทาง กล่าวกับบ้อเซ้งว่า

“สี่เจ่กต้องให้ท่านดูแลแล้วฉั่วเกียจัดส่งยอดฝีมือมากมายปานนี้มาประทุษร้ายสี่เจ่ก ท่านต้องระมัดระวังให้มากไว้”

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินสี่เจ่กบ่งบอกภารกิจของท่าน ฟังว่ายอดขุนพลสยองขวัญจัดส่งถังชิ้วกับอี้เตี่ยไปฆ่าหงส์โกวกับเชียงซุนกวงเม้งสี่จอมทมิฬยิ่งไม่มีผู้ใดตอแยได้ ท่านจดจำไว้ เตี่ยฮ้อใจคับแคบ ถังชิ้วอำมหิต อี้เตี้ยลำพอง ตู้มึ่งดุร้ายเกรี้ยวกราด หากสู้กันตัวต่อตัว ยังสามารถต่อสู้ได้ แต่หากคิดจัดการกับพวกมันทั้งสี่ต้องรวมกำลังของยี่ชือตี่กับซาชือตี่

มาดรแม้นเป็นเช่นนั้น ยังยากเอาชัยได้ นอกจากพวกมันทั้งสี่เสียขบวนก่อน แต่สี่จอมทมิฬบางคนเพียงดุร้าย หาชั่วร้ายไม่ ไม่แน่ว่าต้องกำจัดฆ่าทิ้ง"

บ้อเซ้งแม้อายุเยาว์กว่าทิชิ่ว แต่ทิชิ่วยอมรับนับถือต่อตั๋วชือเฮียผู้นี้ ดังนั้นรีบค้า พลางกล่าวว่า

"ท่านมีถุงแพรหรือลูกกลอนที่จะมอบต่อข้าพเจ้า สำหรับคลี่คลายสถานการณ์ยามคับขันหรือไม่?"

บ้อเซ้งยิ้มแล้ว

ขณะที่เขายิ้มงดงามน่าดูยิ่ง คล้ายผีเสื้อโบยบิน คล้ายผิวน้ำแตกขยายเป็นวง และคล้ายลูกไก่ฟักเป็นตัวออกจากไข่

ช่างคลับคล้ายแนฮ้วยนัก

รอยยิ้มของแนฮ้วยก็คล้ายดอกไม้บานบนโขดหิน แต่บ้อเซ้งยังโศกซึ้งกว่า คล้ายแหวกเมฆเห็นจันทรา แนฮ้วยคล้ายเมฆกระจายเห็นอาทิตย์

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีถุงแพร ลูกกลอนหรือโสมพันปี ท่านก็ไม่มีคัมภีร์

เคล็ดวิชา หรือลายแทงขุมทรัพย์ สี่เจ่กมีความสามารถหยั่งรู้อนาคตข้าพเจ้าหามีไม่ แต่ข้าพเจ้าก็ศึกษาวิชาคำนวณช่วยให้ทำความเข้าใจกับการเคลื่อนตัวของจักรวาล เพียงแต่ไม่ล่วงรู้อนาคตของตัวเอง หากว่าเป็นชะตา ก็ลิขิตแน่นอน ข้าพเจ้าล่วงรู้จะมีประโยชน์ใด? หากเดินทางที่รู้จักไม้ทุกต้น หินทุกก้อนล่วงหน้า ยังมีความสนุกสนานอันใด หากข้าพเจ้าสามารถเปลี่ยนโชคชะตา ในโลกก็ไม่มีเรื่องของโชคชะตาแล้ว หากข้าพเจ้าทราบล่วงหน้าว่า ข้าพเจ้าได้แต่นั่งอยู่ภายในเกี้ยว อยู่บนเก้าอี้ล้อเลื่อน อาจไม่ฝึกปรือวิชาตัวเบาแล้ว”

“ตั่วชือเฮียกล่าวรุนแรงไป ใช่แล้ว ข้าพเจ้าลืมแสดงความยินดีต่อตั่วชือเฮีย ที่ฝึกยอดวิชาตัวเบาลิ้วฮวงชอกิบ (กระแสลมหนุนส่ง) สามารถเหินหาวอยู่กลางอากาศแล้ว”

บ้อเซ้งกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ายังไม่ฝึกปรือสำเร็จ เพียงแต่อ่านบันทึกยอดคนสมัยราชวงศ์ถัง บรรยายถึงวิชาชัดเชือกเหินหาวเหาะเหินไปมาจึงค้นคว้าหาที่มาบวกกับได้รับการชี้แนะจากสี่เจ่ก ค้นพบเคล็ดความพิสดาร สมมุติเช่นคนดกน้ำ หากขัดขืนดิ้นรน ก็จะจมลง หากปล่อยให้พัดพาไปตามกระแสน้ำ จะลอยตัวอยู่ได้ ซึ่งความจริงคนลอยอยู่กลางอากาศ สมควรปล่อยกระแสจิตว่าง บวกกับข้าพเจ้าเท้าพิการ สามารถแปรสภาพเป็นจุดเด่น ฝึกปรือเป็นวิชาตัวเบาที่ขู่ขวัญผู้คน แต่หากประลองวิชาตัวเบากับซาซือตี่ ยังเป็นรองอยู่ขั้นหนึ่ง”

“ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่วิ่งแข่งกับซาซือตี่”

ทิชั่วรู้สึกว่าตั่วชือเฮียเดียวดายยิ่ง เศร้าหมองยิ่ง ดังนั้นมักหยอก

เย้าเขา ลืมเลือนว่าตัวเองมีอายุสูงวัยกว่าตั๋วชือเฮีย มักสนทนาหยอกล้อกับบ้อเซ้ง

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่มีถุงแพรแผนแยบคาย มาตรว่ามี ก็ไม่กล้าเลียนแบบสี่เจ่ก หากว่าเคารพคนผู้หนึ่งอย่างแท้จริง ให้ศึกษาจากเขา แต่อย่าได้เลียนแบบเขา ที่แล้วมาเพียงได้ยินว่า คนลอกเลียนแบบสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง ไม่เคยได้ยินว่ามันประสบความสำเร็จ"

เขาก็สนทนากับยีซือตี๋ผู้นี้อย่างถูกคอ ทั้งนี้เพราะทิชิ่วมีกำลังภายในอันลึกล้ำ มีไหล่บ่าที่กว้างใหญ่ มีใบหน้าสี่เหลี่ยมที่เที่ยงธรรม มีนิสัยที่อ่อนโยน มีจิตใจที่เปิดกว้าง มีประสบการณ์ที่มากล้น บ้อเซ้งรู้สึกว่าตัวเองไม่มีสิ่งเหล่านี้ จึงกล่าว

"ข้าพเจ้ามีเคล็ดวิชาประโยคหนึ่ง เป็นสี่เจ่กให้ข้าพเจ้าถ่ายทอดบอกต่อท่าน ท่านผู้เฒ่าบอกว่า หากท่านประสบความยุ่งยาก ลองตีความของบทกวีประโยคที่ว่า ฤดูร้อนเสื้อเบาบางยิ้มสราญ จะเกิดผลต่อท่าน"

ทิชิ่วท่องทวนคำว่า

"ฤดูร้อนเสื้อเบาบางยิ้มสราญ"

เขาไม่เข้าใจความหมาย ได้แต่นิ่งครุ่นคิด

บ้อเซ้งเห็นเช่นนั้นจึงกล่าว

"อาจบางทียังไม่ถึงเวลา ดังนั้นดีความไม่เข้าใจ"

ทิชิ่วกล่าวถามว่า

"อาการบาดเจ็บของสี่เจ่กดีขึ้นหรือไม่?

บ้อเช้งกล่าวว่า

“ท่านผู้เฒ่ากำลังรักษาบาดเจ็บ ไม่ต้องส่งแล้ว”

เอ่ยถึงตอนนี้พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง กล่าวว่า

“ใช่แล้วข้าพเจ้าลืมบอกต่อท่านว่า หัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียวโต่วน่อยกบัญญัติวิชาฝีมือชนิดหนึ่ง ดูไปทำร้ายตัวเอง แท้ที่จริงทำร้ายคนเปลือกนอกคล้ายจู่โจมตัวเอง แท้ที่จริงจู่โจมคน”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“นี่กลับเป็นวิชาฝีมือประหลาดแขนงหนึ่ง”

บ้อเช้งกล่าวว่า

“ในโลกมีบ้างบางคนทำร้ายพวกเดียวกันถึงที่สุด ไม่ยอมรับพฤติการณ์ชั่วร้ายที่ตัวเองกระทำ จากนั้นค่อยก่อร่างสร้างใหม่ บริจาคเจือจาน สำหรับกับคนเหล่านี้ สิทธิและอิสรเสรี ต้องเป็นมันหยิบยื่นให้ผู้ใดกล้าแสวงหาเอง มันจะฆ่าคนผู้นั้น”

เอ่ยถึงตอนนี้ สีหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าสู้สี่เจ่กไม่ได้ ท่านผู้เฒ่าเห็นซึ้งถึงทางโลกและสู้ท่านไม่ได้ท่านมีนิสัยอ่อนโยนสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าดูแคลนคนร่ำรวยไม่ให้ความสำคัญต่อผู้ที่เกาะกุมอำนาจไม่ปล่อย มีแต่สี่เจ่กที่มีชีวิตอย่างสำราญบานใจ ไม่กลัวแม้กระทั่งความชรา ผู้ใดฆ่าสี่เจ่ก ข้าพเจ้าจะฆ่าผู้นั้น แม้กระทั่งฉั่วเกียข้าพเจ้าก็จะทวงถามหนี้โลหิตจากมัน แน่นอนคนประพฤติเกรี้ยวกราด รังแต่ทำร้ายตัวเอง แต่คนผู้หนึ่งมีชีวิตอย่างอ่อนแอเกินไป ขาดความเข้มแข็งเกินไป มิสู้ตายอย่างสมใจ”

เอ่ยถึงตอนนี้ อารมณ์ค่อยสงบลง แต่สีหน้ายังซีดขาวเย็นชา ฝืน

ยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีนี่เป็นอคติของคนที่ไร้บิดามารดา สองเท้าพิการผู้หนึ่ง แต่ต่อให้เป็นอคติข้าพเจ้าก็ขอเป็นดอกไม้ไฟกลางหาวไม่เพียงแต่เป็นประทัดที่ดังแล้วสิ้นสูญ"

กล่าวพลางวางมือลงบนหัวไหล่ทิชั่ว กล่าวอีกว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าเลื่อมใสท่าน ท่านอ่อนโยนเมตตา ข้าพเจ้าอิจฉาซาซือดี๋ มันปลอดโปร่งไม่นำพา ข้าพเจ้าชมชอบสี่ซือดี๋ มันเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ข้าพเจ้า....ข้าพเจ้าทำไม่ได้"

ทิชั่วเข้าใจดี

บ้อเช้งน้อยครั้งจะกล่าววาจามากมายปานนี้

ตั๋วซือเฮียน้อยครั้งจะกล่าววาจาเช่นนี้

บ้อเช้งเปลือกนอกยโสเย็นชา แต่จิตใจพลุ่งพล่าน

แนฮ้วยเปลือกนอกดุร้าย แต่จิตใจระอุอุ่น

....ตั๋วซือเฮียกับสี่ซือดี๋ช่างละม้ายเหมือน แต่ก็มีส่วนไม่ละม้ายเหมือน

....ตัวเองพร้อมด้วยซาซือดี๋ สี่ซือดี๋ ได้รับคำสั่งให้ออกจากเมืองหลวงไปจัดการกับยอดขุนพลสยองขวัญ มีแต่ตั๋วซือเฮียที่เท้าพิการ ได้แต่รั้งอยู่ในเมืองหลวง

มิน่าเล่าตั๋วซือเฮียจึงมีจิตใจพลุ่งพล่าน

ทิชั่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ตั๋วซือเฮีย ขอบคุณในคำสอนของท่าน หากปราศจากท่านอยู่ข้างกายสี่เจ่ก พวกเราเหล่าซือเฮียดี๋ก็ไม่ออกจากเมืองหลวงอย่างวางใจ"

บ้อเช้งคล้ายล่วงรู้จิตใจของทิชิ่ว กล่าวว่า

"เล้าฮูงเป็นคนร่ำรวย มันเสพสุขมาครึ่งชีวิต ข้าพเจ้าจึงไม่ช่วงชิงขวดเหมยทองเพื่อมัน สำหรับชนชั้นฉั่วเกีย ข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีที่สุดคือใช้ระบบฟันต่อฟัน ฆ่าเพื่อระงับฆ่า ดังนั้นต่อให้ข้าพเจ้าไม่พิการสี่เจ่กก็ไม่มอบหมายหน้าที่เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า"

พลางยื่นส่งดอกไม้ดอกหนึ่งต่อทิชิ่ว กล่าวว่า

"นี่เป็นสี่เจ่กสั่งให้มอบต่อท่าน"

สายตาของเขาพอสัมผัสถูกบุปผา ก็เต็มไปด้วยแววนุ่มนวล เปรียบกับดวงดาของหญิงงาม ยังหมองเศร้ายิ่งกว่า ปากกล่าวว่า

"หากถึงคราจำเป็น มันอาจสามารถแลกกับขวดเหมยทอง"

ทิชิ่วรู้สึกว่า คล้ายเคยรู้จักดอกไม้นี้มาก่อน บ้อเช้งก็กล่าวว่า

"นี่เป็นดอกไม้ที่อยู่ในมืออรหันต์คีบบุปผา ความจริงอยู่ในหอเก่าของท่าน"

ทิชิ่วกล่าวด้วยความละอายว่า

"เอ่ยถึงหอเก่า ข้าพเจ้ารู้สึกละอายยิ่ง แม้แต่ศัตรูเช่นลุ้ยซุ่งเร้นกายเข้าไป ข้าพเจ้ายังไม่ล่วงรู้ ทั้งเป็นเหตุให้สี่เจ่กรับบาดเจ็บ"

"แต่สี่เจ่กเบิกบานใจยิ่ง ท่านผู้เฒ่าสามารถทำร้ายลุ้ยซุ่งสามนิ้ว ท่านผู้เฒ่าบอกว่า ยามนี้หากไม่อาจทำร้ายลุ้ยซุ่ง หลังจากนี้เกรงว่าทำร้ายมันไม่ได้"

...สี่เจ่กอันยอดเยี่ยม

...ลุ้ยซุ่งอันยอดเยี่ยม

...ขวดอันยอดเยี่ยม

...ดอกไม้อันยอดเยี่ยม

บ้อเช้งมองดูดอกไม้ในซอกนิ้วของทิชิ่ว กล่าวว่า

“ดอกไม้นี้เรียกว่ามั่งฮ่วมคงฮวย (บุปผาฝันมายา)”

ทิชิ่วเดินทางทั้งกลางวันกลางคืน เร่งรุดเป็นระยะทางเจ็ดร้อยลี้

ก่อนที่จะบรรลุถึงหอเจ็ดหุนครึ่ง ทิชิ่วพบพานผู้คนสามคน เมื่อถึงเชิงเขาหลุยงั่งชัว (ภูเขาหยดน้ำตา) ก็พบพานคนผู้หนึ่ง

ตามเหตุผล ทิชิ่วที่เดินทางเป็นระยะทางเจ็ดร้อยลี้ไม่เพียงพบพานผู้คนสามคน แต่โดยข้อเท็จจริง บนเส้นทางเจ็ดร้อยลี้นี้ มีแต่ผู้คนสามคนนี้ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ทิชิ่ว

...หรือว่าสามคนแรกมิใช่ผู้คน หาไม่คนสุดท้ายเป็นภูตผี?

ซึ่งความจริง สามคนแรกเป็นบุรุษ คนหลังเป็นสตรีนางหนึ่ง ล้วนแต่สร้างความตระหนกแก่ทิชิ่ว

ก่อนถึงหอเจ็ดหุนครึ่ง มีตัวเมืองสำคัญสามแห่ง เรียงตามลำดับว่า

โค่วหลุยเฮีย

ได้เชียเตี่ยม

อวกเส็กติ่ง

หอเจ็ดหุนครึ่งปลูกสร้างอยู่บนภูเขาหลุยงั่งชัว เมื่ออยู่ที่เชิงเขามองแต่ไกลเห็นบนยอดเขามีน้ำตกสายหนึ่ง บึงน้ำสองแห่ง ดูไปคล้ายดวงตาที่แฝงหยดน้ำตาคู่หนึ่ง ถัดไปเป็นภูเขาอัคคี พวยพุ่งหมอกควัน

คละคลุ้ง

ที่เชิงเขาหลุยงั่งชัวมีร้านอาหารกู่กู้ปี๋งเตี่ยม (ร้านอาหารเนิ่นนาน) แห่งหนึ่ง

หลังเที่ยง ทิชิ่วควบขับม้าผ่านโค่วหลุยเฮีย

พอออกจากโค่วหลุยเฮีย เขาก็พบเห็นบ้านหลังหนึ่ง

บ้านที่เดินได้หลังหนึ่ง

บ้านที่เดินได้จริงๆ

บ้านย่อมเดินไม่ได้เอง

บ้านอันใหญ่โตเดินได้ เป็นเพราะคนผู้หนึ่งทำการฉุดดึง

คนที่ฉุดดึงบ้าน คล้ายกับคนลากจูงเรือที่สามช่องเขาแม่น้ำแยงซีเกียง

คนผู้หนึ่งใช้เชือกหยาบเท่าแขนเด็กสี่เส้น ฉุดดึงบ้านทั้งหลัง เดินอยู่ใต้อาทิตย์ร้อนแรง

...หรือว่ามันยึดถือตัวเองเป็นวัวตัวหนึ่ง? มันไฉนทำเช่นนี้? หรือว่ามันเป็นคนเสียสติ?

บ้านไม้ก่ออิฐกั้นแผ่นไม้มุงหญ้าแฝก บนผนังวาดรูปหญิงเปลือย

หญิงเปลือยวาดด้วยฝีมือที่งดงามยิ่ง และบริสุทธิ์ยิ่ง

คนฉุดดึงบ้านใบหน้าดำ ผมดำขลับ สวมใส่เสื้อผ้าสีดำ แต่ฟันขาวยิ่ง ดวงตาขาวยิ่ง บนศีรษะสวมหมวกแดงเพลิงใบหนึ่ง คนอยู่ใต้อาทิตย์ร้อนแรง คล้ายถ่านไฟที่ลุกโชนก้อนหนึ่ง

ที่พิเศษพิสดารยิ่งกว่าคือ บนหลังคาบ้านมีวัวตัวหนึ่ง บนหลังวัวมีนกเขาตัวหนึ่ง ลำตัวสีคล้ำ จะงอยปากเหลือง ตากลมใส

คนผู้นี้ไปถึงที่ใด ทุกผู้คนล้วนคุกเข่าลงหมอบกราบอย่างนอบน้อม ทิชั่วสงสัยใจยิ่ง สอบถามคนท้องถิ่นว่า

“มันเป็นใคร?”

“ท่านมิใช่คน หากแต่เป็นเทพ”

“เป็นเทพ?”

“ท่านเป็นค้วงเจ็ง (เทพคลุ้มคลั่ง)”

ทิชั่วพลอยบังเกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา ร้องโพล่งว่า

“เทพคลุ้มคลั่งเนี่ยเตียง?”

“ท่านไม่ลงจากเขามาสิบเอ็ดปีแล้ว ไม่ทราบเป็นเรื่องใดทำให้ท่านเคลื่อนไหวอีก ชาวเมืองโค่วหลุยเฮียพลอยมีโอกาสชื่นชมบารมีด้วย”

ทิชั่วก็บังเกิดความตื่นเต้นสงสัย เทพคลุ้มคลั่งเนี่ยเตียงมิใช่เป็นหัวหน้าพรรคเสื้อแพร ในเจ็ดพรรค แปดสิมาคม เก้าสัมพันธมิตรหรอกหรือ?

เห็นเนี่ยเตียงเดินไปเก้าก้าว ก็ขู่คำรามต่อฟ้าว่า

“ฟ้าไม่ยอมรับคน”

เดินไปอีกเก้าก้าว พลันคำรามต่อฟ้าว่า

“คนไม่ยอมรับฟ้า”

พอเดินไปอีกเก้าก้าว ก็กู่ร้องก้องว่า

“คนไม่ยอมรับคน”

คนและบ้านหลังนั้นเคลื่อนห่างออกไปทุกขณะ แต่ยังแว่วเสียงขู่คำรามดังว่า

“ฟ้าคนไม่ยอมรับ”

...มันคิดไปที่ใด? ไฉนฉุดดึงบ้านหลังใหญ่ที่วาดรูปหญิงเปลือยไปด้วย?

ใบไม้ร่วง

ยามนั้นเป็นฤดูใบไม้ร่วง
กลางฤดูใบไม้ร่วง อากาศเริ่มเย็น แต่ดอนกลางวันยังคงร้อนลวก
เบื้องซ้ายเป็นต้นข้าว
เบื้องขวาเป็นไฟป่า
ที่นาด้านขวามือเก็บเกี่ยวแล้ว ชาวนาทั้งหลายกำลังจุดไฟเผาฟางข้าว

ต้นข้าวด้านซ้ายมือเหลืองอร่าม ลมโชยพัดต้นข้าวสั่นไหว ระหว่างต้นข้าวเกิดการเสียดสี บังเกิดเป็นเสียงคล้ายการต่อสู้บนสมรภูมิ

ที่นี้เป็นได้เชียเตียม
ที่หน้าประตูมีจุ้ยเชีย(ระหัดวิดน้ำ)
ระหัดวิดน้ำชักน้ำมา เพื่อมนาหล่อเลี้ยงทนา
ทิชั่วมาถึงได้เชียเตียม คิดพักผ่อนสักครู่ ดื่มน้ำสักอึก
น้ำในที่นี้ต้องซื้อหา
เขาได้แต่ชำระเงิน ทั้งยังซื้อหาด้วยราคาแพง
ทิชั่วชมชอบดื่มน้ำ วันหนึ่งดื่มน้ำจำนวนมาก
เขาแตกต่างกับชือเฮียตี๋อีกสามคน

แนฮ้วยชมชอบรับประทานเนื้อชิ้นโต แทบทุกวันต้องมีเนื้อ

บ้อเช้งไม่ชมชอบรับประทานเนื้อ เพียงชมชอบรับประทานผักผลไม้ บางครั้งยังรับประทานดอกไม้

ตุยเมี่ยรับประทานทุกสิ่ง พิถีพิถันการกิน แต่ของโปรดที่สุดยังคงเป็นสุรา

จูก้วะชิงแชชมชอบรับประทานเผ็ด ท่านเคยกล่าวเป็นเชิงสัพยอกว่า “เพราะเหตุนี้เรามีฝีมือเผ็ดร้อน”

ทิชิ่วหาเป็นเช่นนั้นไม่ เขานิยมดื่มน้ำ เพียงชมชอบดื่มน้ำ เขาเห็นว่าน้ำเป็นสิ่งสำคัญที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด น่าดื่มกินที่สุดในโลก

...สี่เจ่กมีความสามารถเช่นนี้เอง สามารถฝึกอบรมทั้งสี่ มีบุคลิกภาพ นิสัยใจคอที่แตกต่าง ปล่อยให้พวกเขาเติบโตกล้าแข็งไปเอง

สมมุติเช่นบ้อเช้งชมชอบศึกษา แนฮ้วยนิยมด่อยดี ตุยเมี่ยชอบหยอกล้อ ตัวเองนิยมคบหาสหายอ่านหนังสือ

นึกถึง “หนังสือ” ทิชิ่วก็เห็นสตรีนางหนึ่งหอบหนังสือกองใหญ่เดินเข้ามา

สตรีนางนี้สวมเสื้อลายดอกดอกไม้ทั้งหลายล้วนเบ่งบานบนเสื้อผ้าอาภรณ์ของนาง

สตรีนางนี้งดงามยิ่ง

งดงามราวกับชีวิตเบ่งบานเต็มที่ มาดร่าวันพรุ่งจะโรยราไม่นำพา

นางยังหอมกรุ่นยิ่ง

นางพอกทาแป้งฝุ่นจำนวนมาก

ในหมู่บ้านชนบทพลันปรากฏสตรีเช่นนี้ขึ้น ทุกผู้คนล้วนชมดูจน

เบิกตาค้าง

ทิชั่วก็ไม่มีข้อยกเว้น

เขาเพียงรู้สึกมีเลศนัย

ที่อุบัติตามมายิ่งพิสดารจนเหลือเชื่อ

สตรีอีกนางหนึ่งเดินเข้ามา ในมือโอบพิณตัวหนึ่ง

ยังมีสตรีอีกนางหนึ่งเดินเข้ามา พร้อมกับหอบม้วนภาพหลายสิบภาพ

จากนั้นสตรีอีกนางหนึ่งเดินเข้ามา ทรุดนั่งลงที่หน้าโต๊ะเพียงลำพัง

ยังมีสตรีเดินเข้ามา จากนั้นท่องบทกวี

สตรีทุกนางล้วนงดงามยิ่ง

และพอกทาแป้งฝุ่นจนหอมกรุ่นยิ่ง

พริบดานั้น ในร้านรวงข้างทางเช่นนี้ พลันมีบทกวี มีหนังสือมีภาพวาด มีเสียงดนตรี ยังมีหญิงงามอีกเป็นจำนวนมาก

นอกจากนั้นยังมีสุรา

ทิชั่วเห็นไหสุราก่อน ค่อยเห็นคนผู้นั้นเดินเข้ามา

ทั้งนี้เพราะคนผู้นั้นทางหนึ่งเดินเข้ามา ทางหนึ่งยกไหสุราร่ำดื่ม

เป็นความสามารถในเชิงสุราอันยอดเยี่ยมนัก

คนผู้นั้นพอดื่มสุราหมดไห ก็โยนทิ้งไป ดกแดกดังเพล้ง จากนั้นดบดินที่ปากไหสุราอีกใบหนึ่ง ดื่มสุราสืบต่อ

ทิชั่วประหวัดนึกถึงดุยเมี่ย

แต่ดุยเมี่ยไม่มีความภูมิฐานเช่นคนผู้นี้

ไม่มีเด็ดขาด

ทั้งเบื้องหน้า เบื้องหลัง ด้านซ้าย ด้านขวาของคนผู้นั้น ล้วนห้อมล้อมด้วยสตรีเสื้อลาย บ้างโปรยปรายดอกไม้ บ้างกรีดกรายร่ายรำ บ้างออดอ้อนรำพัน บ้างหยอกล้อกันเอง ล้วนเบิกบานหรรษา ล้วนงดงามหอมกรุ่น

คนผู้นั้นมีรูปร่างสูงใหญ่ คิ้วหยาบตาโต ไว้เคราครึ้ม มันทางหนึ่งดื่มสุรา ทางหนึ่งร้องขานด้วยเสียงอันดังว่า

“แลไปเบื้องหน้าไม่เห็นบรรพชน
มองเหลียวหลังไม่พานพบผู้คน
แผ่นฟ้าแผ่นดินเวิ้งว้างกำสรด
โศกสลดจนน้ำตาไหลรินหลั่ง”

เสียงเพลงห้าวหาญ สำนึกของเพลงองอาจ

บทเพลงเร้าอารมณ์ ชวนให้ผู้คนบังเกิดความห้าวหาญรันทด

จากนั้นทั้งหมดพบเห็นอัคคีที่เผาฟางข้าวหลังการเก็บเกี่ยวที่เบื้องนอก

ดังนั้นสตรีเหล่านั้นโห่ร้องด้วยความยินดี บางคนชักดาบ บางคนชักกระบี่ บางคนดีดพิณ บางคนเอื้อนกวี บางคนชงชา บางคนเหินฟ้าพากันร้องรำทำเพลงอยู่ใต้ม่านสนธยาที่หน้าได้เชียเดียม

ฟางข้าวถูกเผาไหม้ บังเกิดเสียงดังเพียะพะ พวกนางสัมผัสมือเป็นเสียงดังดุจเดียวกัน เปลวอัคคีลุกช่วงโชติ ดวงดาพวกนางก็ลุกวาวด้วยไฟชีวิต

คนร้องเพลงห้าวหาญรันทดสะบัดมือวูบ เทสุราจากไห ราดรดใส่กองไฟ

กองไฟคล้ายเกิดการระเบิด ลุกโชนกว่าเดิม
พวกนางโห่ร้องเริงร่า ร่ายรำอยู่รอบตัวมัน
อัคคีเผาไหม้ราวกับไฟรักหฤหรรษ์
พวกนางคล้ายผ่านการฆ่าตัวตายที่สมอยากชนิดหนึ่ง
ทิชั่วดูออกว่า พวกนางเทิดทูนบูชาคนผู้นั้น
...ชายฉกรรจ์ที่สูงใหญ่ ร้องเพลงห้าวหาญรันทดนั้น
ทิชั่วลอบนับจำนวนของสตรีอยู่ในใจ
...หนึ่ง สอง สาม...สิบห้า สิบหก สิบเจ็ด...ยี่สิบเก้า สาม-สิบ สามสิบเอ็ด
ทิชั่วทราบแล้วว่าผู้มาเป็นใคร
เขาลอบออกมาทางหลังร้าน พลิกตัวขึ้นบนหลังม้า
ท่ามกลางการร่ายระบำหรรษาของคนเหล่านั้น ทิชั่วกระตุ้นม้าจากไปอย่างเงียบงัน
เสียงเพลง "...แผ่นฟ้าแผ่นดินเวิ้งว้างกำสรด..." ยังดังแว่วมาแต่ก็เลือนหายไปทุกขณะ
ทิชั่วต้องเร่งรุดถึงหอเจ็ดหุนครึ่ง ก่อนที่คนเหล่านี้จะบรรลุถึง
...ก่อนสตรีสามสิบเอ็ดนางนั้น
ทิชั่วต้องการหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้ากับมันและพวกนาง
...ทั้งนี้เพราะชายฉกรรจ์นั้นต้องเป็นมัน
มันเป็นใคร?
เป็นได้เพ็กกัว (ทลายโลงใหญ่)อี้เตี่ย
ยังมีผู้ที่ยอมตายแทนมันจำนวนสามสิบเอ็ดคน

หรืออีกนัยหนึ่งหญิงงามผู้รู้ใจของมันจำนวนสามสิบเอ็ดนาง อี้เตียมาแล้ว

...ถังชิ้วยังอยู่ห่างไกลหรือไม่?

หลักการของทิชิ่วคือ เร่งรุดส่วนเร่งรุด แต่จะไม่หวดแส้เร่งม้า

...คนเพราะเพื่อเร่งรุดเดินทาง มักเร่งเร้าม้าจนตาย บังคับม้าจนพิการ นั่นเป็นเรื่องราวที่เห็นแก่ตัวและอำมหิตประการหนึ่ง

ทิชิ่วไม่ต้องการทำเช่นนี้

..เดียรัจฉานก็มีชีวิต พวกมันเพียงแต่ไม่ชาญฉลาดเท่าคนที่รู้จักขับขี่พวกมัน พวกมันก็ไม่รู้จักต่อต้านขัดขืน

ผู้ที่รังแกเดียรัจฉาน ตัวเองจึงเป็นเดียรัจฉาน

ทิชิ่วพอควบม้าถึงเมืองอวกเส็กติ่ง อาทิตย์ก็ลับฟ้าไปแล้ว ทุกบ้านช่องก่อไฟหุงหาอาหาร ในสายตาของทิชิ่ว คล้ายจุดโคมตวงหนึ่งขึ้นในหัวใจ

...ไม่ทราบเมื่อใดชีวิตการร่อนเร่พเนจรของเราจึงมีข้อยุติ?

...เมื่อใดเราถึงบ้านอันอบอุ่นหลังหนึ่ง?

...ภายในบ้านมิสตรีที่เรารักนางหนึ่ง จุดโคมไฟดวงหนึ่ง รอคอยการกลับมาของเรา

มาตรว่าเป็นคนเสเพล ลูกผู้ชายชาวบู๊ลิ้ม ก็อตมีความคิดฟุ้งซ่านเช่นนี้มิได้

ดังนั้นทิชิ่วหยุดยั้งลง
เขาเข้าพัก
จากนั้นเข้านอน

วิกาลเย็นเยียบดุจสายน้ำ

เนื่องด้วยมีเมฆ ทั้งยังมีหมอก กอปรกับอยู่ใกล้ธารน้ำตกของภูเขาหลุยงั่งชัว ดังนั้นปรากฏละอองน้ำปกคลุม ท้องถนนสลัวรางเลือนเมืองน้อยคล้ายความฝัน

ทิชิ่วนอนอยู่บนเตียง ยังไม่หลับใหล

เขาหวนนึกถึงหญิงงามและกลิ่นหอม ที่แวดล้อมอยู่รอบกายอีเตียดูท่าชายชาตรีนี้รักชอบสตรี และชมชอบกลิ่นหอม

แต่แล้วยามนั้นที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงค้อนและสิ่วดังมากระทบ-โสต

...ดึกดื่นปานนี้ ผู้ใดยังทำงานอยู่
ทิชิ่วอดรุดไปชมดูมิได้
ใต้แสงจันทร์สาดส่อง คนผู้หนึ่งเปลือยร่างท่อนบนหันหลังให้กับท้องฟ้า
ที่กลางหลังมันมีรอยแผลเป็นที่เกิดจากฝีอยู่หลายรอย
บนศีรษะล้านเลี่ยน ก็มีรอยแผลเป็นที่เกิดจากฝีรอยหนึ่ง
ที่ข้างเอวมันเสียบดาบเล่มหนึ่ง
เงาร่างใต้แสงจันทร์นี้ ดูไปพิโรธเดือดดาลยิ่ง

เมื่อเดินเข้าไปชมดู ค่อยพบว่าเค้าหน้ามันอ่อนโยนยิ่ง ทั้งยังแย้มยิ้ม แต่ที่ข้อเท้าขวาผูกล่ามด้วยหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

มันยามยิ้มปากแดงฉานกว้างใหญ่ เหงือกแดงยิ่ง

มันใช้ค้อนและสิ่วสลักพื้นหิน จนเศษหินกระเซ็นซ่าน สะเก็ดไฟแลบกระจาย เป็นสีคราม แดง เขียว ม่วง ยังมีสีเหลือง คล้ายประกายสายฟ้าแลบจากร่องพสุธา

มันกำลังสลักอักษร

สลักเป็นคำ “อำมั้วนีปาบีงู้”

มันสลักอักษรบนกำแพง

ทั้งสลักอักษรบนลำต้นไม้

ยามนีมันกำลังแกะสลักบนพื้นหินเขียว

แสงจันทร์ส่องด้องแผ่นหลังมัน พอเดินเข้าใกล้ไปชมดู ที่แท้ริ้วรอยซึ่งเข้าใจว่าเป็นรอยแผลเป็นที่เกิดจากฝี ความจริงสลักเป็นคำ “อำมั้วนีปาบีงู้”

เศษหินพุ่งใส่มือของมัน

สะเก็ดไฟกระเซ็นใส่หน้าผากมัน

มันล้วนไม่นำพา

มันครวญเพลงในลำคอ

เสียงเพลงแผ่วทุ้ม ฟังดูประหลาดพิกล

ชาวเมืองล้วนออกมามองดูมัน มิหนำซ้ำถ่มน้ำลายใส่มัน

ไม่ว่าบุรุษสตรีชราเยาว์วัย ล้วนกระทำเช่นเดียวกัน

ทีชั่วอดถามมิได้ว่า

“พวกท่านไฉนทำเช่นนี้?”

“การถ่มน้ำลายเป็นการแสดงความเคารพต่อท่าน”

“ไฉนไม่แสดงออกด้วยวิธีอื่น?”

“ท่านเพียงอนุญาตผู้คนสักการะท่านด้วยวิธีเช่นนี้”

“อย่างนั้นมันเป็นใคร?”

ชาวเมืองนั้นมองดูทิชิ่ว กล่าวว่า

“ท่านมิใช่ชาวพื้นเมืองกระมัง แม้แต่ค้วงเสี่ย (ผู้ฟั่นเฟือน) ยังไม่รู้จัก?”

ทิชิ่วบังเกิดความตื่นตระหนกอีกครา กล่าวว่า

“ผู้ฟั่นเฟือนฉั่วค้วง”

...ผู้ฟั่นเฟือนเป็นหัวหน้าพรรคเสื้อสกปรก ซึ่งจัดอยู่ในเจ็ดพรรคแปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตร

เห็นชึงเจี้ยง(ผู้ใหญ่บ้าน)ผู้สูงอายุ กล่าวถามชายฉกรรจ์ที่ตั้งหน้าแกะสลักคำ “อำมั้วนีปาบีงู้” นั้นอย่างนอบน้อมว่า

“เสี่ยจู้(ท่านผู้ศักดิ์สิทธิ์) ท่านไฉนรุดมา?”

“เรายังไม่มา”

“ท่านคิดไปที่ใด?”

“เราไปมาแล้ว”

“ท่านร้องเพลงอันใด?”

“เพลงขับไล่ปีศาจ”

“พวกเราสามารถช่วยเหลือท่านอันใด?”

“พวกท่านช่วยเหลือตัวเองเถอะ”

ซึงเจี้ยงผู้สูงอายุมองดูข้อความที่มันแกะสลัก กล่าวถามว่า

“ท่านแกะสลักข้อความอันใด?”

“คำ “อำมั่วนีปาบีงู้”

“นั่นหมายความอย่างไร?”

“เป็นรากฐานของหมื่นพุทธ สัจธรรมที่แท้”

ซึงเจี้ยงผู้สูงอายุกล่าวว่า

“ในพวกเรามีคนพบเห็นเทพคลุ้มคลั่งมาจากหมู่บ้านเบื้องหน้า”

“อ้อ?”

“เทพคลุ้มคลั่งรุดมาสมทบกับท่านกระมัง?”

“มันคือมัน เราคือเรา”

“อย่างนั้นเทพคลุ้มคลั่งไฉนแบกบ้านหลังหนึ่ง?”

“เจ้าก็แบกสิ่งของไว้ เจ้าไม่เห็นหรือ?”

“อะไรหรือ?”

“เราเห็นแล้ว ทุกผู้คนล้วนแบกอยู่ ที่เจ้าแบกคือชีวิต ที่มันแบกคือเงินทอง ที่เจ้าผู้นี้แบกชื่อเสียง ที่เจ้าผู้นั้นแบกคือไร่นา เพียงแต่ที่เนี่ยเตียงแบกอยู่คือบ้านซึ่งตัวเองพักพิง ผู้อื่นพักพิง ส่วนเรา...”

มันแหงนหน้ามองจันทร์

จันทร์อยู่กลางฟ้า แต่ไม่สกาว

สายตาของมันคล้ายคิดจารึกอักษรอยู่ในจันทรา ปากกล่าวว่า

“เราเพียงส่งเสริมคน...ช่วยเหลือคน...”

ยามนั้น ทิชิ่วออกเดินทางอย่างเงียบงัน

เขาดกลงใจไม่ขี่ม้า

ทั้งนี้เพราะม้าเหน็ดเหนื่อยเกินไป
ทิชิ่วยกม้าให้แก่ชาวเมืองที่เขาสอบถามเรื่องราวผู้นั้น
เขาตกลงใจว่า จะออกเดินทาง ก่อนที่ฉั่วค้วงจะสลักอักษรเสร็จสิ้น
เขาตั้งใจขึ้นเขาหลุยงั่งชัวยามวิกาล

ขึ้นเขาง่ายดาย ลงเขาลำบาก

ผู้เดินทางทางน้ำ โดยไม่หวั่นเกรงมังกรสมุทร ถือเป็นประมงผู้ห้าวหาญ ผู้เดินทางทางบก โดยไม่หวั่นเกรงพยัคฆ์ดุร้าย ถือเป็นนายพรานผู้องอาจ

...แม้ทราบว่าเทพคลุ้มคลั่งเนี่ยเตียง กับผู้ฟั่นเฟือนฉั่วค้วง ตลอดจนทลายโลงใหญ่อี้เตี่ย และผู้ที่ยอมตายแทนทั้งสามสิบเอ็ดคนล้วนมาแล้ว เขายังคิดขึ้นเขาหลุยงั่งชัว สู่หอเจ็ดหุนครึ่ง เขานับเป็นอะไร?

เป็นความกล้าหาญของวีรบุรุษ หรือเป็นความดุดันของคนโฉดเขลา?

นึกถึงตอนนี้ ทิชิ่วฝืนยิ้มออกมา

เขายังคงเดินทวนลมขึ้นไป
มุ่งหน้าขึ้นเขาไป
ยามนั้น ทิชิ่วหวนนึกถึงแนฮ้วย
...บุรุษหนุ่มที่ชมชอบเดินทวนกระแสลมแรงผู้หนึ่ง
ผู้ใดไม่เคยผ่านวัยบุรุษหนุ่มมาก่อน

วันเวลาของบุรุษหนุ่ม เรื่องราวของบุรุษหนุ่ม สมควรบุกบั่นทะลวงฝ่า ถากถางแผ้วทางด้วยตัวเอง

ดุจเดียวกับที่ศิษย์เสียวลิ้มยี่ฝ่าด่านเสียวลิ้มยี่ เป็นความหมายว่าร่ำเรียนฝีมือสำเร็จ

ทิชิ่วขึ้นเขายามวิกาล พบว่าใต้ม่านวิกาลจันทรายังมีเงาร่างสายหนึ่งเหินขึ้นเขา ราวกับความฝัน

ฉากหนึ่ง

ทิชิ่วประหลาดใจอยู่บ้าง

...นี่เป็นผู้ใด? ไฉนคล้ายเงาฝันสายหนึ่ง?

ทิชิ่วติดตามไป

แต่เงาร่างนั้นมีวิชาตัวเบาสูงเยี่ยมยิ่ง

ยามนั้น เขาต้องหวนนึกถึงตุยเมี่ย

...หากแม้นตุยเมี่ยอยู่ด้วย คงต้องประลองวิชาตัวเบากับเงาร่างนี้

วิชาตัวเบาของทิชิ่วแม้ไม่เด่นล้ำเท่าใด แต่มีพลังลมปราณยาวนานพอโลดแล่นถึงกึ่งกลางภเขา เงาร่างนั้นก็ผ่อนช้าลง ดังนั้นยิ่งติดตามยิ่งใกล้เข้าไป

ได้แสงจันทรา เห็นเป็นสตรีงามระหงนางหนึ่ง

ไม่ทราบเพราะเหตุใด อาจบางทีเป็นเพราะนางซูบเกินไป หรือเป็นเพราะระหงเกินไป นางสวมใส่ชุดรัดกุม กลับบันดาลให้ผู้คนรู้สึกว่าชายเสื้อโซยพัดพลิ้ว

ที่เบื้องหน้าและเบื้องหลังของนางเรืองรองอยู่รำไร คล้ายกับหัวใจนางเฉกเช่นจันทร์กระจ่าง

...นางเป็นใคร?

...หรือว่าคิดขึ้นสู่หอเจ็ดทุนครึ่งยามวิกาลด้วย?

สตรีนางนั้นพลันชะงักเท้า หมุนตัวกลับมา

ทิชั่วถลันวูบหนึ่ง ซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้พุ่มหนึ่ง

แสงจันทร์ส่องต้องใบหน้าสตรีนางนั้น ดูไปสดใสเป็นพิเศษ

ที่แท้ข้างแก้มนางมีคราบน้ำตา

ลักษณะของนางแฝงความเหนื่อยล้าอย่างหลุดพ้นชนิดหนึ่ง ผสมผสานกับความอ่อนแอนุ่มนวล เจือปนด้วยความงามล้ำ

นางคล้ายอัญมณีไร้สี แต่เปล่งประกายลูกหนึ่ง

ยามนั้น ทิชั่วหวนนึกถึงบ้อเช้ง...บ้อเช้งก็มีบุคลิกภาพเช่นนี้

"ท่านเป็นใคร?"

สตรีนางนั้นถามขึ้น จากนั้นกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"เป็นท่านหรือ?"

น้ำเสียงอ่อนแอนุ่มนวล ปราศจากความคิดที่ไม่เป็นมิตร

ทิชั่วงงงันวูบ ครุ่นคิดขึ้น...ที่แท้นางบังเกิดความเข้าใจผิดแล้ว

สตรีนางนั้นกล่าวอีกว่า

"ท่านไฉนเอาแต่หลบหน้าข้าพเจ้าหากท่านพบหน้าข้าพเจ้าแต่แรกเรื่องราวไยมิใช่ไม่เป็นเช่นนี้?"

นางคล้ายวิญญาณดวงหนึ่งใต้แสงจันทร์

แม้กระทั่งวิญญาณก็อ่อนแรงถึงเพียงนั้น

ดีที่ยังแฝงความเรืองรองอยู่จุดหนึ่ง

สตรีนางนั้นกล่าวอีกว่า

"ท่านปรากฏกายก็ดี ไม่ปรากฏกายก็ดี ท่านไร้น้ำใจ ข้าพเจ้าไม่อาจไร้คุณธรรม ข้าพเจ้ารุดมาเพื่อบอกความลับ..."

ทิชิวรู้สึกว่า ตัวเองทั้งไม่อาจและไม่สมควรรับฟังต่อไป

เขาผุดลุกขึ้น ประสานมือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทิอิ้วแย่ แอบอ้างโดยไม่ตั้งใจ ที่รบกวนหวังให้อภัย"

สตรีนางนั้นพลันหน้าแดงซ่าน แดงถึงใบหู

ผิวพรรณของนางเปราะบางยิ่ง แม้กระทั่งความเอียงอายก็อ่อนแรงถึงเพียงนั้น

แต่บริเวณทรวงอกของนางคล้ายมีวัตถุอันใดสว่างวูบคราหนึ่ง

ทิชิ่วบ่งบอกชื่อแซ่ความเป็นมา สร้างความตื่นตระหนกแก่นาง แต่ฝ่ายตรงข้ามไม่รอให้นางเปิดเผยความลับในอกออกมา ก็แสดงตนขึ้น ทำให้นางไม่มีเหตุผลที่ขุ่นเคืองได้

การปรากฏกายของบุรุษหนุ่มนี้ คล้ายงอกเงยจากพุ่มไม้ ดึงดูดประกายของสุริยันจันทราอยู่ในร่างเดียว ยืนหยัดอยู่ได้แผ่นฟ้าแผ่นดินอย่างทระนง

แต่เมื่อนางได้ยินว่า ผู้มาเป็นทิชิ่วในสี่ยอดมือปราบ ถึงกับหน้าแปรเปลี่ยนไป

นางยังหน้าแดงขึ้นมา ทั้งเอียงอายทั้งขุ่นเคือง

นางมักหน้าแดงโดยง่ายดาย

...เขาคงมาจับกุมนาง

ดังนั้นนางหงายร่างเล็กน้อย

แสงจันทร์อันนุ่มนวล ส่องต้องทรวงอกของนาง พลันสะท้อนลำแสงอันแรงกล้าสายหนึ่ง

ลำแสงพวยพุ่งใส่พุ่มไม้ที่ทิชั่วแสดงตนออกมา

ทิชั่วพอพบเห็นลำแสงพวยพุ่งจากทรวงอกของนาง พลันฉุกใจคิดร้องโพล่งว่า

“เชียงกงน้อย?”

เขาดวาดก้องร้องขึ้น ควงสองมือเป็นวง บังคับห่อหุ้มลำแสงนั้นเอาไว้ ผลักไสไปด้านหลังแว่วเสียงระเบิดดังขึ้น พุ่มไม้แถบนั้นกลับลุกไหม้ขึ้นมา

...นี่เกิดจากประกายสายฟ้าหรืออัคคีจันทรา?

เปลวไฟนั้นเปล่งแสงสีครามที่เรืองรองออกมา

ทิชั่วดวาดถามว่า

“ท่านคือเชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวย?”

จบเล่ม 2

4มือปราบพญายม

ตอน

เชือดเฉือน

เล่ม3

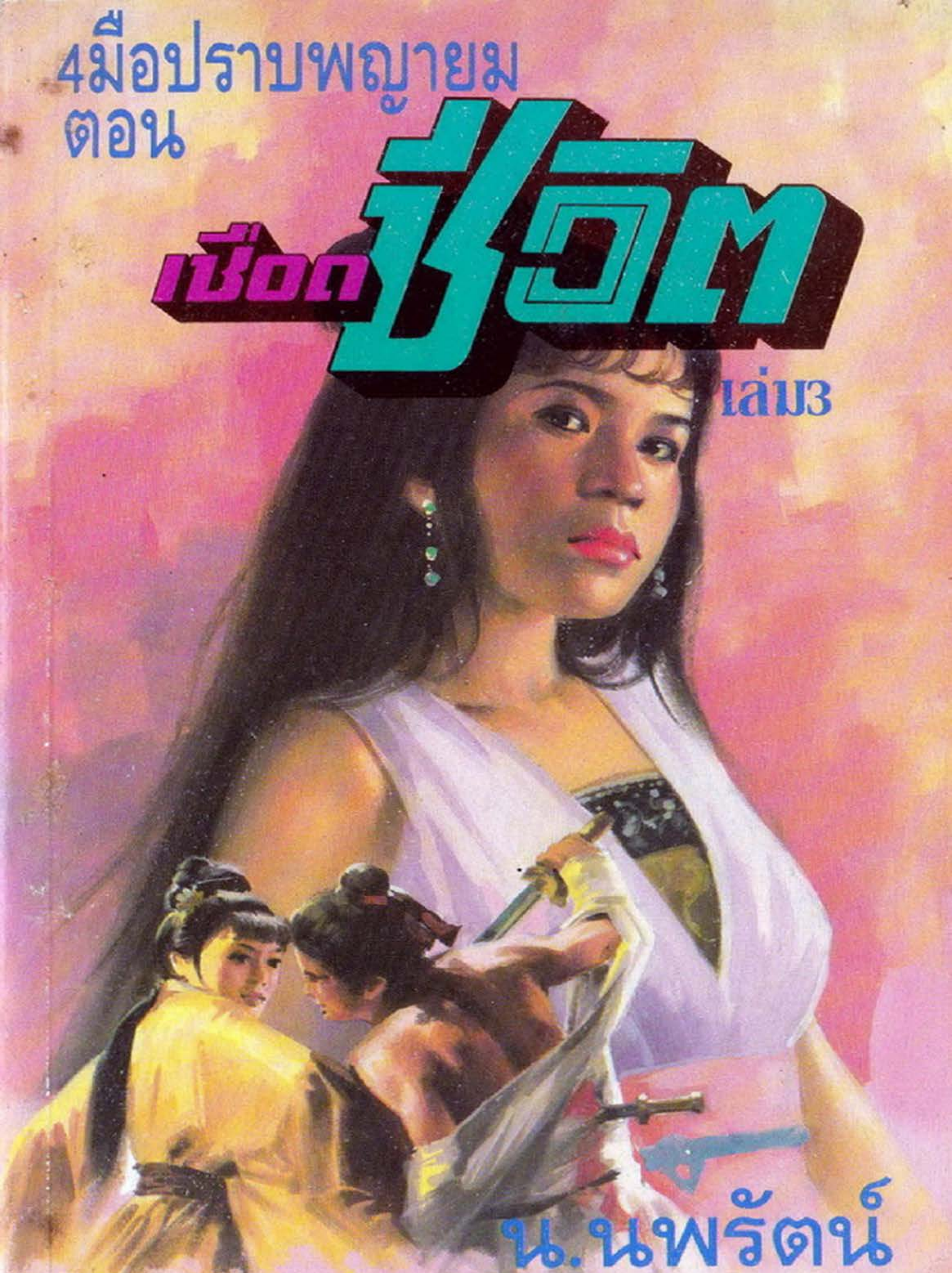

น.นพรัตน์

ตอนที่12

ความในใจของสตรี

ถือกำเนิดเป็นคน สมควรจดจำบุญคุณมากกว่าจดจำความแค้น

๑ ตัจันทรา ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนบังเกิดขึ้นได้

โดยเฉพาะได้ประกายจันทราอันงดงาม

ทิชิ่วใช้พลังลมปราณที่ไร้สภาพห่อหุ้มประกายจันทราที่ลี้เกี่ยฮวย รวมรั้งขึ้น ผลักไสใส่พุ่มไม้ทางด้านหลัง

เสียงระเบิดพลันดัง ไฟสีเหลืองแลบแปลบ กลับกลายเป็นเปลวอัคคีสีคราม ตอนแรกเกิดการเผาไหม้ จากนั้นกลายเป็นไหม้เกรียมไปแถบใหญ่

ใต้จันทรา บนทางภูเขาหลังหมู่บ้านโค่วหลุยเฮีย คน

ผมยาวสยายที่ฉุดลากหนึ่งบ้าน หนึ่งวัว หนึ่งนกเขา ออกเดินทาง พลันเงยหน้าชี้น พอเห็นเปลวไฟสีครามสายนั้นต้องเปล่งเสียงออกมาว่า

"เป็นคันฉายชังอุ้งท้อฮวยเกี่ย (คันฉายดอกท้อทิ้งรอย) ของเชียงกงน้อย"

ขณะเดียวกัน ที่ริมป่าไผ่เมืองอวกเส็กติ่งคนเปลือยหลังเปลือยไหล่ ศีรษะสวมหมวกแดงเพลิงนั้นพลันหยุดการสลักข้อความบนต้นไผ่ เงยหน้ามองดู เห็นเปลวสีครามสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นฟ้า ต้องเลื่อนมือแตะด้ามดาบโบราณอุทานว่า

"เป็นลมปราณหนึ่งเรียงร้อยปรุโปร่งของทิชั่ว"

ไฟจากการเผาฟางข้าวที่ร้านรวงได้เยียเตี่ยมมอดดับแล้ว

คงเหลือแต่เถ้าฟางข้าวและควันเผาไหม้ลอยกรุ่น

การร่ายรำยุติลง

ม้าในคอกส่งเสียงร้องเบาๆ

ม่านวิกาลคลี่คลุม ความรื่นเริงหฤหรรษ์กลับคืนสู่ความสงบ

ประกายสายฟ้าสีคราม สว่างวูบที่สุดขอบฟ้าแวบหนึ่ง ให้ความรู้สึกที่โศกชี้งแก่ผู้คน

มันกำลังเล่นหมากรุกกับสตรีอยู่ภายในห้อง

มันหันหลังให้กับหน้าต่าง

มันไม่ได้เหลียวมองนอกหน้าต่าง

มันเพียงเห็นใบหน้าของสตรีที่เล่นหมากรุกกับมันอยู่ด้านตรงข้ามสะท้อนแสงสีครามแวบหนึ่ง

พริบตานั้น แม้แต่ริมฝีปากสีแดงสดก็เคลือบด้วยสำนึกสีคราม

มันส่งเสียงดังอ้อคำหนึ่ง มือที่ถือเม็ดหมากรุกยกค้างอยู่กลางอากาศ พึมพำว่า

“ทิชิ่วกับลี้เกียฮวยล้วนขึ้นเขาหลุยงั่งชัวก่อนพวกเราแล้ว”

จากนั้นมันวางเม็ดหมากรุกนั้นลงบนกระดานหมากรุก กล่าวสืบต่อ

“แต่ไม่มีประโยชน์หรอก นางบรรลุถึงหอเจ็ดหุนครึ่งก่อนแล้ว”

มันเพ่งดามองมือเรียวงาม ของสตรีที่เล่นหมากรุกกับมันที่ด้านตรงข้ามอย่างลึกซึ้ง ชมเชยว่า

“เชี่ยวโชย นิ้วมือของเจ้างดงามยิ่ง”

สตรีนามเชี่ยวโชยหน้าแดงซ่าน กล่าวว่า

“มือของเชี่ยวถัง เจ้เจ๊จึงงดงาม”

นางยามเอียงอายยังแฝงความขุ่นข้องหมองใจ ปากกล่าวถามว่า

“ผู้ที่จู๊ยิ้น (นาย) เอ่ยถึงคือเชี่ยวถังเจ้เจ๊?”

จู๊ยิ้นของนางคือ หนึ่งในสี่จอมทมิฬ...ทลายโลงใหญ่อี้เตีย

อี้เตียหน้าเคร่งเครียดลงกล่าวว่า

"เจ้าอย่าได้เรียกนางเป็นเชี่ยวถังเจ้เจ์ ให้เรียกเป็นเชี่ยวถัง (ถัง-น้อย) ทราบหรือไม่? หาไม่จะประสบเภทภัยถึงแก่ชีวิต"

เชี่ยวโชยอุทานเบาๆว่า

"ท่านบีบมือข้าพเจ้าจนเจ็บปวดแล้ว"

อี้เดี่ยเพียงถามเสียงทุ้มหนักว่า

"เจ้าได้ยินหรือไม่?"

ดวงตาสุกใสของเชี่ยวโชยปรากฏประกายน้ำตาขึ้น ผงกศีรษะด้วยความคับแค้นคล้อยตาม แต่ยังถามว่า

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

อี้เดียกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"นางเป็นสตรีที่ไม่ยอมชรา ไม่อาจชรา และชราไม่ได้ หากเรียกนางเป็นเจ้เจ์ (พี่สาว) เท่ากับว่านางอายุสูงวัยกว่าเจ้า"

เชี่ยวโชยผงกศีรษะรับ น้ำตาก็เกลือกกลิ้งลงอาบแก้ม

อี้เดี่ยกล่าวพลางทอดถอนใจยาว คลายมือจากการยึดกุมมือของเชี่ยวโชย

จากนั้นมันผละจากกระดานหมากรุก ยืนมือไพล่หลังเหม่อมองจันทร์

แสงจันทร์สกาว แต่ก็ผนึกไว้ด้วยความเศร้าหมองมากหลาย

...ถังชิ้ว ถังชิ้ว

...ท่านเป็นสตรีที่ไม่ชรา

...ท่านเป็นสตรีที่ไม่อาจชรา

...ท่านเป็นสตรีที่ชราไม่ได้

ขณะที่อี้เตี่ยยืนมือไพล่หลัง มองจันทร์จนเชื่องซึมเซาอยู่บ้าง บนภูเขาหลุยชั่งชัว ทิชิ่วมองตูลี้เกี่ยฮวยใต้ประกายจันทร์ พลอยเชื่องซึมเซาอยู่บ้าง

ก่อนที่ทิชิ่วจะออกจากเมืองหลวง ก็ได้รับข้อมูลใหม่ล่าสุดจากจูก้วะชิงแช

ลี้เกี่ยฮวย สตรี ฉายาเชียงกงน้อย ถนัดในการใช้ฝ่ามือฮ่ำโท่วท้อ-ฮวยเจีย (มือดอกท้อดูดคาย) ผู้ถูกทำร้ายจะปรากฏรอยแผลคล้ายบุปผาเบ่งบาน พกพาคันฉาย ชั้งอุ้งท้อฮวยเกี่ย (คันฉายดอกท้อทิ้งรอย)

นางเฝ้าหลงรักคนผู้หนึ่ง นั่นคือลี้ก๊กฮวย

ลี้ก๊กฮวยฉายาเชียงกงใหญ่ ฝึกปรือวิชาไคเสี่ยฮ้วยฮวยแก่ (พลังบุปผาโลหิตบานโรยรา) ผู้ถูกทำร้ายจะปรากฏบาดแผลคล้ายบุปผาโลหิตบานขยาย พร้อมกับร่ำเรียนยอดวิชาของสหพันธ์นางแอ่นนามม้วเชียบชิ้งจี (ดรรชนีนกกระจิบ)

ฟังว่าลี้ก๊กฮวยก็หลงรักลี้เกี่ยฮวย แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด ทั้งสองไม่สามารถอยู่ร่วมกัน

ลี้เกี่ยฮวยความจริงเป็นศิษย์ของเทพคลุ้มคลั่งเนี่ยเตียง ลี้ก๊กฮวยเป็นศิษย์ของผู้ฟั่นเฟือนฉั่วค้วง คนทั้งสองประจวบกับแซ่ลี้ อยู่ในลำดับรุ่นฮวย ก่อนหน้านี้เคยออกท่องยุทธจักรด้วยกัน ทั้งสองชมชอบแต่งกายคล้ายคุณชายสูงศักดิ์ ดังนั้นผู้คนขนานฉายาลี้ก๊กฮวยเป็นได้-เชียงกง (คุณชายใหญ่) มันนิยมปลอมตัวเป็นสตรี ส่วนลี้เกี่ยฮวย

ชอบปลอมตัวเป็นบุรุษ ได้รับขนานฉายาเป็นเชียวเชียงกง(คุณชายน้อย)

ภายหลังทั้งสองเกิดความขัดแย้ง แยกย้ายเข้าสังกัดสหพันธ์นกเหยี่ยวกับสหพันธ์นางแอ่น

ลี้ก๊กฮวยได้เลื่อนเป็นหนึ่งในสามผู้เช่นสรวงของสหพันธ์นางแอ่นโดยเร็ว ถูกเรียกขานรวมกับอ๊อก๊กเซ้ง ซ่งก๊กกี้

ลี้เกี่ยฮวยก็ได้เลื่อนเป็นหนึ่งในสามผู้เช่นสรวงของสหพันธ์นกเหยี่ยว ถูกกล่าวขวัญรวมกับชีทู้ลี้และอาวเอี้ยงชั่ว

สภาพเช่นนี้ ดำเนินจนถึงก่อเกิดคดีบ้านตระกูลฮ่อ ข้างเก๋งนานวันต้องพบกัน

ยอดขุนพลสยองขวัญมีใจทะเยอทะยาน ก่อนหลังนี้ล้มล้างสหพันธ์เสือดาว สหพันธ์พิราบ สมาคมมังกรพยัคฆ์ ผู้สมาคมผู้เฒ่าพรรคเด็ดบุปผา พรรครอยเกลื่อน ทั้งยังหมายมั่นกำจัดสหพันธ์นกเหยี่ยว นางแอ่น กระเรียน ประกาศว่าจะช่วงชิงขวดเหมยทองมา

หัวหน้าสหพันธ์นางแอ่นหงส์โกวทราบดีว่า ด้วยกำลังเพียงลำพังไม่อาจต้านทานการรุกรานของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ดังนั้นนางดำเนินการทั้งสิ้นสามประการ

หนึ่ง นางร่วมมือกับหัวหน้าสหพันธ์กระเรียนเชี่ยงชุนกวงเม้งและหัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียวโต่วน่อยก เป็นการเสริมสร้างขุมกำลัง

สอง นางตระเตรียมยกขวดเหมยทองให้แก่ยอดขุนพลสยองขวัญ เมื่อปราศจากของวิเศษสิ่งนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญก็ปราศจากข้ออ้างรุกรานได้

สาม นางจัดส่งลี้ก๊กฮวยที่เป็นคนสนิท ไปรับใช้ยอดขุนพลสยอง-

ขวัญ ขณะเดียวกันเนี่ยซู่อั้วก็หลบหนีออกจากสหพันธ์นางแอ่น ตั้งเผชิญหน้ากับยอดขุนพลสยองขวัญ หงส์โกวจึงใช้ให้ลี้ก๊กฮวยจับตาดูเนี่ยซู่อั้วด้วย

แต่แผนทั้งสามประการนี้เพิ่งดำเนินการ ก็เกิดเหตุเปลี่ยนแปลงทำให้หงส์โกวเพิ่มมาตรการข้อแรก พร้อมกับยกเลิกมาตรการข้อที่สอง

ที่แท้ลี้ก๊กฮวยสะกดรอยเนี่ยซู่อั้วถึงบ้านดระกูลย่อ ก็กลับที่ทำการยอดขุนพล ส่งนกพิราบสื่อสารถึงหงส์โกว รายงานว่าเนี่ยซู่อั้วพบกับมารดาอาลี้แล้ว

มิคาดลี้ก๊กฮวยพอจากไป ลี้เกี๋ยฮวยก็สะกดรอยซายคนรักถึงบ้านดระกูลย่อ ระแวงสงสัยว่า ลี้ก๊กฮวยมีจุดมุ่งหมายต่อมารดาอาลี้ที่ยังคงเค้าความงามเมื่อวัยสาว หรือเงียวเงียวโกวเนี้ยที่เรียบร้อยนุ่มนวล จึงรั้งอยู่สังเกตการณ์

เมื่อเป็นเช่นนี้ นางก็พบเห็นเหตุการณ์ที่ตู้มึงลงมือเข่นฆ่าล่าล้างตามคำสั่งของยอดขุนพลสยองขวัญ

นางเห็นตู้มึงฆ่าแม้กระทั่งเงียวเงียว สร้างความขุ่นเคืองใจขึ้น เป็นเหตุให้ถูกตู้มึงพบเห็น

ตู้มึงใช้ค้อนทำร้ายนาง นางก็ใช้ฝ่ามือดอกท้อดูดคาย กระแทกทำร้ายตู้มึง จากนั้นหลบหนีจากไป

การประสบพบเหตุของนาง ทำให้ยอดขุนพลสยองขวัญสั่งการฆ่าปิดปากลี้เกี๋ยฮวย

ลี้ก๊กฮวยพอทราบเรื่อง กริ่งเกรงลี้เกี๋ยฮวยตกไปในมือยอดขุนพลสยองขวัญ จึงเสนอวิธีประกอบความดีความชอบไถ่ถอนความผิด

ยินยอมปลอมเป็นลี้เกี่ยฮวยที่รับบาดเจ็บ รุดไปขอรับการรักษาจากเจียไท้ซือ ช่วยเหลือยอดขุนพลสยองขวัญ หาตัวไส้ศึกที่ปะปนอยู่ในหมู่ตึกสักการะฟ้า

ลี้ก๊กฮวยเข้าใจว่าเมื่อทำเช่นนี้ ยอดขุนพลสยองขวัญยอมปล่อยปละละเว้นลี้เกี่ยฮวย และเชื่อในความจงรักภักดีของสหพันธ์นางแอ่น มันเองก็ยินยอม รับใช้จอมโฉดชั่วสักครั้ง

มิคาดการณ์กลับเหนือความคาดหมาย สตรีอ้วนใหญ่ใช้แผนย้อนรอย ฉวยโอกาสที่ลี้ก๊กฮวยคร่ากุมตุยเมียไว้ กระแทกทำร้ายมันบาดเจ็บ ทำให้ลี้ก๊กฮวยเข้าใจผิดคิดว่า ยอดขุนพลสยองขวัญวางแผนฆ่ามัน

ลี้ก๊กฮวยพกพาอาการบาดเจ็บหลบหนีกลับไปรายงานต่อหงส์โกว หงส์โกวถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ เลิกล้มความคิดอ่อนข้อต่อยอด-ขุนพลสยองขวัญ รวบรวมกำลังตระเตรียมต่อสู้ขั้นแตกหักกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่

ลี้ก๊กฮวยพอหลบหนี ลี้เกี่ยฮวยกลับหาทางช่วยเหลือมัน วิงวอนยอดขุนพลสยองขวัญอย่าได้ฆ่าลี้ก๊กฮวย นางจะไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงที่บ้านตระกูลฮ่อถกเลือดล้างต่อผู้ใด

แต่ยอดขุนพลสยองขวัญให้นางรับปากอีกเรื่องหนึ่ง ให้นางเป็นสายภายใน ร่วมล้มล้างสหพันธ์นกเหยี่ยว

ลี้เกี่ยฮวยมีความรู้สึกต่อสหพันธ์นกเหยี่ยว แตกต่างกับความผูกพันที่ลี้ก๊กฮวยมีต่อสหพันธ์นางแอ่น

หงส์โกวแห่งสหพันธ์นางแอ่นให้การสนับสนุนลี้ก๊กฮวย ลี้ก๊กฮวย

ก็เทิดทูนบูชาหงส์โกว หากถึงคราจำเป็น มันยินดีสละชีวิตเข้าตอบแทน

แต่เตียแม่คิ้มแห่งสหพันธ์นกเหยี่ยว กลับหลอกใช้ลี้เกี่ยฮวยเป็นเครื่องมือ ระหว่างนายบ่าวปราศจากความรู้สึกผูกพัน กลับเพาะเป็นความแค้นขึ้น

ดังนั้นลี้เกี่ยฮวยยิ่งไม่เข้าใจน้ำใจอันพิรี้พิไรที่ลี้ก๊กฮวยมีต่อสหพันธ์นางแอ่น

เพราะการร่วมมือของนาง ทำให้ยอดขุนพลสยองขวัญทำลายล้างสหพันธ์นกเหยี่ยวลงได้ ทั้งยังสามารถจู่โจมสังหารสตรีอ้วนใหญ่ ที่ปะปนเป็นไส้ศึกอยู่ในสหพันธ์แนวร่วมใหญ่

ยอดขุนพลสยองขวัญแต่งตั้งนางเป็นผู้รักษาการหัวหน้าสหพันธ์นกเหยี่ยว เรื่องแรกที่ลี้เกี่ยฮวยกระทำคือปรับปรุงสหพันธ์นกเหยี่ยวใช้สอยผู้ที่มีความสามารถแท้จริง แต่ถูกสะกดเอาไว้

เพียงแต่ยอดขุนพลสยองขวัญคล้ายไม่ได้ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้

ความคิดยึดครองสหพันธ์นางแอ่นกับสหพันธ์กระเรียนของยอดขุนพลสยองขวัญ บรรลุถึงขั้นไม่อาจอดรนทนรอต่อไปแล้ว

ดังนั้นทิชิ่วเข้าใจว่า ลี้เกี่ยฮวยทราบข่าวการรุกรานของยอดขุน-พลสยองขวัญ ด้วยความรักผูกพันที่มีอยู่ จึงรีบรุดมาให้ลี้ก๊กฮวยตระเตรียมตัว

นึกถึงตอนนี้ ทิชิ่วรีบกล่าวว่า

"เซียงกงน้อย ท่านอย่าเพิ่งลงมือ ข้าพเจ้าหามีเจตนาร้ายไม่ และไม่ได้มาจับกุมท่าน"

ลี้เกียฮวยมองดูร่างสูงโปร่งราวต้นไม้หยกกลางสายลมของทิชิ่ว ในใจนึกเปรียบเปรยกับลี้ก๊กฮวยขึ้นมา

หลายปีมานี้ นางต้องการลืมเลือนลี้กักฮวย ขอเพียงพบเห็นบุรุษที่สูงสง่า ก็จะนึกเปรียบเทียบ คิดข่มลี้กักฮวยลง

แต่ไม่เปรียบเทียบยังพอทำเนา พอเปรียบเทียบก็นึกถึงข้อดีของมัน พอนึกเปรียบเทียบ ยิ่งไม่อาจลืมเลือนมัน

ต่อให้นึกเปรียบเทียบ มีบุรุษที่ดีกว่ามัน นางก็เพียงดีต่อมัน ดังนั้นแค้นมันที่ไร้น้ำใจยิ่งกว่าเดิม

บุรุษหนุ่มใต้แสงจันทร์ผู้นี้ ยังเปิดเผยห้าวหาญกว่าลี้ก๊กฮวยมากนัก

บุคลิกภาพของยอดมือปราบผู้นี้ เพียงพอแก่การสั่นไหวจิตใจนาง

แต่นี่นับเป็นอย่างไร มีแต่ลี้ก๊กฮวยที่สร้างความงมงายแก่นาง

...เป็นความรักอันงมงาย

ลี้เกียฮวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านต่ำช้า ลอบฟังผู้อื่นบ่งบอกความในใจ ท่านบอกว่าไม่มีเจตนาร้าย อย่างนั้นในฐานะยอดมือปราบ ท่านขึ้นสู่หอเจ็ดทุนครึ่งทำอะไร?"

...เราต่ำช้า?

ทิชิ่วฝืนยิ้มในใจ

...นี่กลับเป็นความจริง ทั้งนี้เพราะเขาตระเตรียมขโมยขวดเหมยทองไป เพื่อหลีกเลี่ยงจากการปะทะกับเหล่านักสู้ผู้ห้าวหาญ หลังจากนั้นจะได้รุดไปช่วยเหลือชาซือตี๋ สี่ซือตี๋อีกแรงหนึ่ง

ดังนั้นทิชั่วได้แต่ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ามาช่วยเหลือสหพันธ์นางแอ่น สหพันธ์กระเรียน และสมาคมดอกไม้เขียว รับมือกับได้เจียงกุน ฟังว่าตอนนี้ท่านเข้าสังกัดสหพันธ์แนวร่วมใหญ่แล้ว ไฉนยังคิดขึ้นสู่หอเจ็ดทุนครึ่งเพื่อบอกความลับ?"

ลี้เกี่ยฮวยสลัดปอยผมเบื้องหน้าเล็กน้อย กล่าวด้วยความยโสเย็นชาว่า

"นี่เป็นเรื่องของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไยต้องบอกต่อท่าน?"

ทิชั่วแบมือทั้งสอง กล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"ท่านกล่าวมีเหตุผล ท่านสามารถไม่บอก พวกเราแยกย้ายกันขึ้นเขาเถอะ"

ลี้เกี่ยฮวยหวนนึกถึงเมื่อครู่หากมิใช่ทิชั่วเปิดเผยศักดิ์ศรีออกมาก่อน ตัวเองคงบ่งบอกทุกเรื่องราวออกมาแล้ว ดังนั้นรู้สึกว่าตัวเองออกจะคุกคามคนเกินไป รีบกล่าวว่า

"ท่านคิดขึ้นเขา?"

ทิชั่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากไม่ขึ้นเขา หรือจะชมจันทร์ ป้อนเลือดให้แก่ยุงในที่นี้?"

ในที่สุดมุมปากของลี้เกี่ยฮวยปรากฏรอยยิ้มวูบหนึ่ง นั่นเป็นความปีติของหญิงสาว สามารถสะกิดความเวทนาของบุรุษหนุ่ม ความลุ่มหลงมงายของชายกลางคน นางกล่าวว่า

"ท่านขึ้นเขาก็ประเสริฐ จะได้ทำงานให้แก่ข้าพเจ้าประการหนึ่ง"

ทิชั่วรู้สึกขบขันขึ้นมา ยกมือกอดอกกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องทำงานให้แก่ท่าน?"

ลี้เกี่ยฮวยขุ่นเคืองใจขึ้นมา ขยี้เท้ากล่าวว่า

“ท่านจะกระทำหรือไม่?”

“ท่านลองบอกมาฟังดู”

ลี้เกี่ยฮวยค่อยกลับกลายจากขุ่นเคืองเป็นยินดีกล่าวว่า

“ท่านเร้นกายเข้าหอเจ็ดหุนครึ่ง...จะอย่างไรท่านคิดเร้นกายเข้าไปอยู่แล้ว ลี้กักฮวยเฝ้าอยู่ในหอเจ็ดหุนครึ่ง ให้ท่านบอกต่อเขาว่าข้าพเจ้ามาแล้ว ตอนนี้รอเขาอยู่ที่ร้านอาหารเนิ่นนานที่เชิงเขา ท่านบอกต่อเขาว่า เขาต้องรุดมา มิอาจไม่มา ต่อให้เขาถือเป็นการกบฏสักครั้งก็ต้องมาพบข้าพเจ้า หากก่อนยามค่ำคืนนี้วันพรุ่งนี้ยังไม่มา ก็ใช้คนไปเก็บศพข้าพเจ้าเถอะ”

คำพูดตอนท้ายกล่าวด้วยความคับแค้น ขอบตาแดงก่ำขึ้นมา

ทิชิ่วส่งเสียงดังอืมม์ ลี้เกี่ยฮวยกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

“ข้าพเจ้าล้วนบอกต่อท่านแล้ว ท่านหากไม่ถ่ายทอดวาจาให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะ...”

ทิชิ่วจงใจถามว่า

“ท่านจะทำอย่างไร?”

ลี้เกี่ยฮวยทำท่าดุร้ายหมายขวัญ กล่าวว่า

“ฆ่าท่าน”

ทิชิ่วกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

“ข้าพเจ้าความจริงใคร่ครวญว่าจะรับปากท่าน แต่ท่านดุร้ายปานนี้ข้าพเจ้าพานไม่รับปาก”

ลี้เกี่ยฮวยขุ่นแค้นจนร้องว่า

“ท่าน...”

ทิชั่วแม้ปากแข็ง แต่ในใจยินดีส่งเสริมบุรุษสตรีคู่นี้ เนื่องด้วยลี้เกี่ยฮวยคุกคามคนเกินไป ดังนั้นจงใจหยอกเย้านาง

เขาหาทราบไม่ว่า ลี้เกี่ยฮวยได้รับการตามใจจนเคยชิน ชือแป๋นางเนี่ยเตียงเพียงถ่ายทอดวิชาฝีมือให้ ไม่เคยแนะนำวิธีการประพฤติตัวต่อนาง นางให้ทิชั่วถ่ายทอดวาจา สำหรับกับนาง เห็นว่า “อ่อนข้อมากแล้ว” มิคาดกลับได้รับการปฏิเสธจากทิชั่ว

นางขุ่นแค้นจนริมฝีปากซีดขาว กล่าวเสียงสั่นสะท้านว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะฆ่าท่าน”

ทิชั่วคิดไม่ถึงว่านางจะมีโทสะถึงเพียงนี้ ขณะครุ่นคิด ลี้เกี่ยฮวยก็ถาโถมเข้ามา

ท่วงท่าถาโถมของนางคล้ายแมวตัวหนึ่ง แต่ลงมือราวพยัคฆ์ตัวเมียตัวหนึ่ง

นางกางนิ้วทั้งห้า ตะกุยใส่ใบหน้าของทิชั่วอย่างเร่งร้อน

ทิชั่วชมดูจนขุ่นเคืองอยู่บ้าง คิดไม่ถึงนางพอลงมือ ก็ดุร้ายอำมหิตถึงเพียงนี้ ยามนั้นยกแขนทั้งสองขึ้น อยู่ในสภาพหนึ่งบนหนึ่งล่าง ใช้วิชาทิจะมึ่ง (ประตูทำนบเหล็ก) ปิดสกัดท่าตะกุยของลี้เกี่ยฮวยไว้

ลี้เกี่ยฮวยแค่นเสียงดังเฮอะ คล้ายแมวที่ถูกเตะใส่เท้าหนึ่ง แต่เท้าขวาของนางก็ตวัดขึ้น เตะใส่ร่างท่อนล่างของทิชั่ว

ทิชั่วขมวดคิ้วดกหนา ไขวัสลับสองมือปิดลง ขวางกันสภาวะจู่โจมของลี้เกี่ยฮวยไว้อีกครา

ลี้เกี่ยฮวยส่ายร่างโงนเงนคราหนึ่ง แต่ทิชั่วหาได้ฉวยโอกาสตีโต้ไม่

ลี้เกี่ยฮวยไม่ทันทรงกายมั่น นิ้วทั้งสองก็ทิ่มใส่สองตาของทิชั่ว

ทิชั่วถอดประตูทำนบเหล็ก แยกสองแขนออก ก็สลายพลังนิ้วของลี้เกี่ยฮวยไป

ลี้เกี่ยฮวยรู้สึกสองนิ้วปวดแปลบชาด้าน กระดูกนิ้วแทบหักไป แต่นางยังเปิดฉากจู่โจม กระบวนท่ายิ่งมายิ่งดุร้ายอำมหิต

ทิชั่วรับมือด้วยความเยือกเย็น กับสภาวะจู่โจมที่ร่างท่อนบนเพียงใช้วิชาประดูทำนบเหล็กเข้าคลี่คลาย พอเผชิญการจู่โจมท่อนล่างก็ใช้วิชากิมเกากา (กรรไกรมังกรทอง) เข้าสลาย

ลี้เกี่ยฮวยจู่โจมโหมรุก ล้วนไม่สามารถจู่โจมเข้าไป ดรงกันข้ามสองแขน ข้อมือ นิ้วทั้งสิบถูกกำลังภายในของทิชั่วกระแทกจนชาด้าน

แต่ทิชั่วไม่ได้ดีโต้แม้สักกระบวนท่าเดียว

ลี้เกี่ยฮวยหน้าซีดขาว ร่างสั่นสะท้านเล็กน้อย คล้ายอย่บนหอสงสุดเหน็บหนาว

ดราครั้งนี้ นางไม่รุกจู่โจม กลับถอยปราดไป

พอล่าถอยไป ในมือก็แสดงวัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นดอกไม้ดอกหนึ่ง

ดอกไม้สีแดงดุจดอกท้อดอกหนึ่ง ใต้แสงจันทร์กลับกลายเป็นสีม่วงอ่อนจาง

ทิชั่วหน้าเคร่งขรึมจริงจัง กล่าวว่า

"ดอกไม้อันยอดเยี่ยม แต่พวกเราคล้ายไม่มีความแค้นลึกล้ำต่อกัน"

เขาทราบว่านี่เป็นอาวุธที่สร้างชื่อให้แก่ลี้เกี่ยฮวย

ลี้เกี่ยฮวยไม่ได้ลงมือในบัดดล นางเพียงใช้ปากด่าว่า

"ท่านสารเลว"

พลางขยี้เท้า หมุนตัวจากไป

ใต้แสงจันทรา ลมเบาบางที่ก่อเกิดตอนนางจากไป คล้ายวิญญาณจันทราทิ้งริ้วรอยไว้โดยไม่ตั้งใจ

ในชีวิตของทิชั่ว นี่เป็นครั้งแรกที่ถูกผู้คนด่าว่า “สารเลว”

...นางคงทราบว่า ต่อให้ใช้มือดอกท้อดูดคาย ก็ไม่แน่ว่าจะสยบเขาได้

ทิชั่วคิดไม่ถึงว่านางบอกไปก็ไป...สมควรบอกว่าไม่บอกสักคำก็จากไป

เขาความจริงคิดส่งข่าวให้แก่นาง เพียงแต่เห็นนางผยองดุร้าย จึงหยอกเย้านาง สร้างความขุ่นเคืองแก่นางสักครา

...ตอนที่นางจากไป ขุ่นแค้นเพียงนั้น ไม่แน่ว่าจะฆ่าตัวตาย

ทิชั่วตกลงใจว่าจะไม่สร้างความขุ่นแค้นแก่นางอีก

เขาคิดแจ้งต่อนางว่า เขาจะส่งข่าวให้แก่นาง ขอให้นางรอคอยอย่างวางใจ อย่าได้ปลงไม่ตก

แต่วิชาตัวเบาของเขาไม่ดีเลิศเท่าวิชากำลังภายใน

ดังนั้นทิชั่วติดตามถึงร้านอาหารเนิ่นนาน ค่อยติดตามสี้เกี๋ยฮวยที่พลุ่งพล่านใจจนทัน

กู่กู่ปิ่งเตี่ยม (ร้านอาหารเนิ่นนาน) ความจริงเพียงเป็นร้านอาหารแห่งหนึ่ง แต่ก็ไม่เพียงเป็นร้านอาหารแห่งหนึ่ง

ขณะเดียวกัน ยังเป็นชื่อของหมู่บ้านทั้งหลัง

ชึ่งความจริง วัตถุสิ่งหนึ่งขอเพียงมีชื่อ อาจกลบบดบังชื่อเดิมไป สมมุติเช่นหมู่บ้านแห่งหนึ่งความจริงเรียกว่าดูจื้อจึง (หมู่บ้านกำแพง) แต่ในหมู่บ้านมีคนนามอากะมีชื่อเสียงเกินไปดังนั้นเปลี่ยนชื่อเป็นอากะจึง (หมู่บ้านของอากะ) มีเมืองชนบทแห่งหนึ่ง เพราะมีต้นไม้โบราณใหญ่โดต้นหนึ่ง พานเรียกว่าตั๋วชิ่วเฮีย (หมู่บ้านต้นไม้ใหญ่)

ร้านอาหารเนิ่นนานก็มีชื่อเสียงยิ่ง มันจำหน่ายขนมเปียะสอดไส้หมู บะหมี่น่องไก่ ทั้งยังจำหน่ายอานม้าฮุ้นเชาะอั้ว ชึ่งใช้ทนทานราคาย่อมเยา ดังนั้นหมู่บ้านแห่งนี้พานเปลี่ยนชื่อเป็นร้านอาหารเนิ่นนาน

โลกนี้มีร้านอาหารบางแห่งไม่จำหน่ายอาหาร เหลาสุราบางแห่งก็ไม่ขายสุรา ยังดีที่ร้านอาหารเนิ่นนานนี้มีอาหารจำหน่าย มีห้องหับให้เช่า มิหนำซ้ำที่ละแวกใกล้เคียงยังมีทิวทัศน์อันสวยงามให้ทอดทัศนา

สมมุติเช่นฮวงฮ้วยไฮ้ (ทะเลพายุอัคคี) ต้อชงผัก (น้ำดกพุ่งย้อน) หลุยงั่งท้ำ (บึงหยดน้ำตา)

ทิชิ่วย่อมไม่ได้มาท่องเที่ยวชมทัศนียภาพ

แต่เขาไม่ต้องการให้ลี้เกียฮวยคิดปลงไม่ตก เกิดเหตุไม่คาดหมายขึ้น ดังนั้นติดตามไป

จนใจที่ลี้เกียฮวยมีวิชาตัวเบารวดเร็ว ทิชิ่วติดตามถึงร้านอาหารเนิ่นนาน ค่อยตามนางทัน

แต่เขาไม่กล้าเข้าใกล้นาง

ทั้งนี้เพราะระหว่างทางมีผู้คนสัญจรหนาตา มาตรว่าเป็นยามวิกาล

แต่เนื่องด้วยประจวบกับเป็นวันฉลองเทพเจ้าของหมู่บ้าน มีคนมาชมดูงิ้ว ทำให้คึกคักครึกครื้นขึ้นมา

ทิชิ่วกริ่งเกรงถูกนางด่าคำ "ต่ำช้า" และ "สารเลว" เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้กระโดดลงแม่น้ำ ก็ไม่อาจชะล้างมลทินได้

เขาเร้นกายเข้าใกล้ เห็นลี้เกี่ยฮวยยังขบริมฝีปาก คล้ายข่มกลั้นอันใด ทรวงอกสะท้อนขึ้นลงราวลูกไก่ตัวหนึ่ง

ยามนั้น ประจวบปรากฏชาวชนบทสามคนเดินผ่านมา

คนทั้งสามพอพบเห็นลี้เกี่ยฮวย ดวงตาที่เมามายล้วนเป็นประกาย กล่าววาจาระรานขึ้นมาว่า

"เชียวเนี้ยจื้อ (คำเรียกหญิงสาว) งดงามปานนั้น ท่านเดินทางเพียงลำพัง ไม่กลัวสุนัขหรือ?"

"โกวเนี้ยน้อย แด่งให้แก่เราชิ้วเจ่ก (อาอัปลักษณ์) ดีหรือไม่ เราจะรักท่านวันละแปดเที่ยว"

"ท่านอยู่บ้านเรา รับรองไม่ต้องหุงข้าวผัดผัก ทำงานทำการใดๆ...."

ทิชิ่วลอบร้องย่ำแย่ในใจ

...ด้วยอารมณ์ของโกวเนี้ยนางนี้ ยังลวนลามนางอีก

...ตั๋วเสียวเจี๊ยะนี้กำลังขุ่นเคืองใจ ยังกล้าดอแยนางอีก

จริงดังคาดหมาย ลี้เกี่ยฮวยลงมือแล้ว

เสียงฉาดฉาดดังติดต่อกัน ชาวชนบททั้งสามยกมือกุมแก้ม ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าถูกตบตีอย่างไร

ลี้เกี่ยฮวยตบหน้าพวกมันคนละหลายฉาด ยังไม่พึงพอใจ ยกมือ

เท้าสะเอว รอให้พวกมันตีโต้

จวบกระทั่งนางเห็นคนทั้งสามหน้าบวมพองราวหัวสุกร ค่อยกล่าวว่า

"พวกเจ้าไม่รู้จักวิชาฝีมือ?"

ชาวชนบททั้งสามไม่อาจตอบคำ บางคนกลั้ำกลืนโลหิต บางคนบ้วนฟันหักออกมา บางคนถูกก้อนเลือดฟันหักจุกลำคอ

ลี้เกี่ยฮวยขยี้เท้ากล่าวว่า

"เมื่อไม่รู้จักวิชาฝีมือ ยังกล้ากล่าววาจาหยาบช้าลามก?"

กล่าวจบ ทิ้งขวดยาเล็ก ๆ ไว้ใบหนึ่งแล้วจากไป

ทิชิ่วดาแหลมคม ดูออกว่านั่นเป็นยาสมานแผลอย่างดี

นางไม่ได้ลงมือด้วยอำมหิต

...คาดว่าเป็นเพราะพวกมันไม่รู้จักวิชาฝีมือ

ทิชิ่วรู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง

...นี่สมควรส่งข่าวให้แก่โกวเนี้ยใหญ่นี้

ลี้เกี่ยฮวยเดินทางเข้าหมู่บ้าน นางยังยืดอกขึ้น ท่าทางคล้ายแมวเตรียมตะปบจับมุสิกตัวหนึ่ง

ยามนั้นสตรีชรานางหนึ่งถือไม้เท้าเดินผ่านมา โดยมีเด็กชายคนหนึ่งประคับประคองนาง

เด็กชายผอมแห้งแรงน้อย คล้ายกับหิวโหยจนไม่มีเรี่ยวแรง

สตรีชราหลังงอง้ม คล้ายแบกภูเขาลูกหนึ่ง ตวงตาทั้งคู่ขุ่นมัว ดูไปมิใช่ตาบอดไปแปดส่วน ก็เห็นภาพไม่ถึงสองส่วน

พวกนางพอดีขวางหน้าลี้เกี่ยฮวยไว้

เส้นทางสายนี้คับแคบยิ่ง ทำให้ลี้เกียฮวยผ่านไปไม่ได้
ร่างของนางสั่นสะท้านอีกครา
ทิชิ่วใจหายวูบ รีบยืดกายสะอึกเข้าใกล้
เขากริ่งเกรงสตรีนางนี้ลงมือด้วยโทสะ สตรีชราและเด็กชายคง
ไม่อาจทนทานรับได้
ลี้เกียฮวยยื่นมือออกแล้ว
นางยื่นมือประคองสตรีชรา ทั้งยังลากจูงเด็กชาย ส่งพวกนาง
ไประยะทางหนึ่ง
ทิชิ่วเห็นสตรีชราน้อมคำนับ ถ้มศีรษะต่อลี้เกียฮวยตลอดเวลา
คาดว่าคงกล่าวขอบคุณนาง
ลี้เกียฮวยยังล้วงเศษเงินหลายเหรียญส่งให้แก่สตรีชรา
สตรีชราประหวั่นลนลาน ไม่กล้ารับไว้
นางยัดเยียดเศษเงินให้แก่เด็กชายแทน
เด็กชายรับเศษเงินเอาไว้
ลี้เกียฮวยยิ้มแล้ว
รอยยิ้มนี้งดงามยิ่ง คมขำยิ่ง
แม้แต่ทิชิ่วยังลอบโห่ร้องชมเชยในใจ
...ย่อมต้องส่งข่าวให้แก่โกวเนี้ยนางนี้
ไม่นานให้หลัง ลี้เกียฮวยก็เข้าสู่ร้านอาหารเนิ่นนาน
นี่เป็นร้านอาหารที่มีชื่อเสียงร้านหนึ่ง
เถ้าแก่ร้านอาหารแซ่ฮานามฮุด มีฉายายาวยิ่ง เรียกว่าเกาเก้า
ชิวล้อโป้วชิ้งกุน (เทพเจ้าขวานแปดสิบเอ็ดอสูร) เป็นชาวยุทธจักรผู้หนึ่ง

ร้านอาหารเนี่นนานที่รักษาชื่อเสียงไม่เสื่อมคลาย เพราะสืบเนื่องจากป้ายยี่ห้อของฮาฮุดนี้เอง

เห็นลี้เกี่ยฮวยเดินถึงหน้าคอกเสมียน ทิ้งเงินไว้แท่งหนึ่ง กล่าวว่า

"นี่เป็นค่าที่พักสามวัน ท่านรับเอาไว้"

ฮาฮุดน้อมคำนับ แย้มยิ้มราวกับพระสังกัจจายน์องค์หนึ่ง กล่าวว่า

"เชียงกงน้อยให้เกียรติมา เพิ่มประกายแก่สถานที่นี้ ค่าใช้จ่ายล้วนจดเอาไว้ หากชำระเงินทองจะดูแคลนร้านเราแล้ว"

ลี้เกี่ยฮวยเป็นยอดฝีมือสหพันธ์นกเหยี่ยว มักเคลื่อนไหวอยู่ละแวกนี้ ฮาฮุดเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง ย่อมรู้จักดี

ลี้เกี่ยฮวยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ไม่ได้"

"ลี้นึงเฮียบ (วีรสตรีแซ่ลี้) ออกจะไม่ให้เกียรติแล้ว เราจะส่งผู้รับใช้จัดสุราเลี้ยงรับขวัญท่าน"

"ไม่ด้อง"

"อย่างนั้นแสดงว่าเราผู้แซ่ฮาขาดตกบกพร่อง ไม่ได้ต้อนรับขับสู้ชาวยุทธจักรอย่างเต็มที่ ท่านมีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน หากไม่ให้เราแสดงน้ำใจของผู้เหย้าสักเล็กน้อย..."

"ท่านเปิดร้านอาหาร หากต้องยกห้องหับ จัดสุราให้กับชาวยุทธจักรทุกคน ยังกำไรอันใด? ไม่ว่าชาวยุทธจักร หรือราษฎรธรรมดาล้วนต้องจ่ายเงินขาว ๆ ไม่อาจมีข้อยกเว้น กุศลเจตนาของท่าน เราโกวเนี้ยขอรับด้วยใจ การต้อนรับขับสู้เช่นนี้ ข้าพเจ้าล้วนไม่รับไว้"

กล่าวจบ เดินชดช้อยขึ้นบันไดไป ทิ้งให้ฮาฮุดยืนตะลึงลานกับที่

มันสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ยุคสมัยนี้ ทารกหญิงยังเข้มแข็งกว่าบุรุษเศราครึ้มอีก..."

มันเห็นทิชั่วดิดตามเข้ามา ต้องการเข้าพัก เนื่องด้วยไม่รู้จัก จึงไม่ต้อนรับขับสู้

สำหรับทิชั่ว เช่นนี้ประเสริฐสุด

เนื่องด้วยเขามีศักดิ์ฐานะพิเศษ มีสถานที่บางแห่ง ขอเพียงเขายินยอมไป จะได้รับการต้อนรับขับสู้เป็นพิเศษ

แต่เขาก็มีนิสัยใจคอเป็นพิเศษ

เขาไม่ยอมไป ไม่ต้องการไปยังสถานที่เช่นนั้น ทั้งนี้เพราะผู้คนเรื่องราว วัตถุที่ท่านพบเห็นในลักษณะนั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่แท้จริง

เขาเป็นมือปราบ เพื่อแสวงหาความจริงแท้

ทิชั่วเห็นลี้เกียฮวยพกพาความขุ่นเคืองขึ้นสู่ชั้นบน ก็ตกลงใจเป็นมั่นเหมาะ

เขาตกลงใจว่าจะถ่ายทอดวาจาถึงลี้ก๊กฮวยให้แก่นาง

ดังนั้นเขาดิดตามขึ้นไป

เขาจะแจ้งให้นางรอคอยเขา และรอคอยเขาผู้นั้นของนาง

ลี้เกี่ยฮวยเข้าพักที่ห้องหมายเลขสอง แต่นางยังจับจองห้องหมายเลขหนึ่งและสามเอาไว้

นางแม้ดุร้าย แต่ก็เป็นสตรีที่ท่องยุทธจักรจนคุ้นเคย

...ด้านซ้ายขวาล้วนเป็นห้องว่าง หากมีสิ่งผิดปรกติอันใด จะพบ

เห็นได้โดยง่าย ทั้งสามารถตบตาผู้คน หลบเลี่ยงได้โดยสะดวก

ทิชิ่วเข้าพักที่ห้องหมายเลขแปด

เขาจงใจเลือกห้องหลังนี้ เพราะอยู่ตรงข้ามกับห้องของลี้เกี่ยฮวย ผู้รับใช้เห็นทิชิ่วแต่งกายธรรมดา ทั้งไม่ได้บ่งบอกความเป็นมา เข้าใจว่าเป็นคนร่อนเรในยุทธจักร ดังนั้นชืดชาต่อเขา เขาก็ไม่ถือสา

ทิชิ่วเข้าห้องพัก เปิดหน้าต่างออก ขณะจะร้องทักทาย บ่งบอกเรื่องที่ตัวเองจะส่งข่าวให้แก่นาง

มิคาดหน้าต่างพอเปิดออก ได้ยินเสียงเพลง ป้านเคลือบใบหนึ่งถูกขว้างมา กระแทกใส่หน้าต่าง แทบจู่โจมถูกเขา

จากนั้นเป็นเสียงเพลงพล้าง ลี้เกี่ยฮวยในห้องด้านตรงข้ามทุบทำลายข้าวของเป็นการใหญ่

รอจนข้าวของภายในห้องถูกทำลายไปแปดส่วน ระบายโทสะออกมาเจ็ดส่วน นางค่อยรูดตัวนั่งลงช้าๆ หัวเข่ายังหนีบหมอนใบหนึ่ง ยกมือกุมหัวใจ คล้ายบังเกิดความเจ็บปวด จากนั้นน้ำตาเกลือกกลิ้งลงอาบแก้มทีละหยด จวบจนร้องไห้ออกมา

ร้องไห้อย่างไม่อาจควบคุมรั้งยั้ง

ร้องไห้ด้วยความเศร้าสลดหดห่

นางร้องไห้พลางด่าว่า

“ตัวมาร เรารอคอยท่าน ตัดพ้อท่าน รักท่าน ด่าท่าน ฆ่าท่าน ท่านกลับเย็นชาเรา จืดชืดเรา ลืมเลือนเรา ละทิ้งเรา ชิงชังเรา ไม่สนใจเรา...ทั่วทั้งแผ่นดินเรางมงายต่อท่าน ทั่วทั้งแผ่นดินท่านไม่ดีต่อข้าพเจ้า...”

พลางอ้าปากขบกัดหมอน แต่ยังกล่าวว่า

“ยี่สิบปีมานี้ เราปฏิบัติต่อท่านเช่นนี้ ท่านปฏิบัติต่อเราเช่นนั้น เราแค้นยิ่ง แค้นจนปรารถนาใคร่ฆ่าท่าน รักอันงมงายมักดอแยเป็นแค้น เราไม่กลัวความงมงาย เพียงกลัวท่านไม่แยแส ไม่สนใจ ไม่ไยดี ไม่ตอบสนองเรา”

ทิชั่วชมดูจนปากอ้าตาค้าง

...ที่แท้สตรีด่าว่าชายคนรักเช่นนี้

เขาความจริงคิดหดตัวกลับเข้าไป แต่นึกดูยังไม่วางใจ

เขากลัวนางปลงไม่ตก

เขากลัวนางฆ่าตัวตาย

ดังนั้นทิชั่วตัดสินใจทักทาย บอกกล่าวให้กระจ่างชัดว่า

“ท่านสบาย ข้าพเจ้าประจวบได้ยินเรื่องเหล่านั้น ซึ่งความจริงข้าพเจ้า...”

ไม่ทันขาดคำ ลี้เกี่ยฮวยก็กระโดดปราดขึ้นชี้หน้ากรีดร้องว่า

“ท่านแอบฟัง แอบดูผู้อื่น ท่านต่ำช้าสามานย์ ไร้ยางอาย”

ทิชั่วสมองลั่นอึงอล ในชีวิตเขากลับมีส่วนเกี่ยวข้องกับ “คำสมมุติ” เหล่านี้ นับว่าคาดฝันไม่ถึงมาก่อน รู้สึกทั้งแปลกใหม่ทั้งขมขื่นจนกลืนไม่ลง

ลี้เกี่ยฮวยพลันสะบัดมือผุดผ่อง ชักบุปผาออกดอกหนึ่ง

เป็นบุปผาโลหิต

บุปผาโลหิตดุจดอกท้อ

ทิชั่วไขวัสลับสองมือแล้วผลักออก พลังที่ไร้สภาพหนุนรับบุปผา

โลหิตไว้ จากนั้นกรีดควงสองมือบังคับพลังลมปราณเป็นวง ส่งบุปผาโลหิตนั้นออกนอกหน้าต่าง

เขาทั้งไม่คิดทำลายบุปผาโลหิต และไม่ต้องการให้บุปผาโลหิตนี้ทำลายข้าวของในห้องพักของเขา

แน่นอน เขายิ่งไม่ต้องการให้บุปผาโลหิตดอกนี้ “เบ่งบาน” บนร่างของเขา

ดังนั้นได้แต่ใช้วิธีเช่นนี้ ส่งบุปผาโลหิตคืนสู่เจ้าของเดิม

ลี้เกี่ยฮวยขุ่นแค้นกว่าเดิม

นางขุ่นแค้นจนร่างสั่นระริก

จากนั้นยกมือกุมหัวใจ

ทชวนกกลวขนมา

เขากลัวว่าสตรีนางนี้จะขุ่นแค้นจนคลั่งใจตาย

...ฟังว่าคนที่ร่างกายอ่อนแอ พอขุ่นแค้นถึงขีดสุดจะสิ้นใจตาย

เขาไม่ต้องการให้สตรีนางนี้ขุ่นแค้นจนคลั่งใจตายดังนั้นรีบกล่าวว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาแอบดูโกวเนี้ย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาแอบฟังคำพูดของโกวเนี้ย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าเพียงต้องการบอกต่อโกวเนี้ยว่า ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะขึ้นเขาไปถ่ายทอดวาจาให้แก่โกวเนี้ย ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าจะตามตัวเชียงกงใหญ่มา...”

ที่แล้วมาเขาหนักแน่นเยือกเย็น ต่อให้ภูเขาถล่มลงตรงหน้า ก็ไม่เปลี่ยนสี ยามนี้กลับรีบร้อนแก้ต่างจนแทบกัดลิ้นตัวเอง

ลี้เกี่ยฮวยหัวร่อคิกออกมา

นางหัวร่อแล้ว?

นางเชิดปากน้อย ๆกล่าวว่า

“ท่านคิดกล่าวคำ “ข้าพเจ้า” ถึงเมื่อใด เอาแต่กล่าวข้าพเจ้าราวกับโกวเนื้อใหญ่นางหนึ่งก็ปาน”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ว่ากระไร?”

หวนนึกถึงตัวเองเป็นลูกผู้ชายชาตรี วันนี้ถูกผู้คนด่าว่าต่ำช้า ด่าว่าสามานย์ ด่าว่าไร้ยางอาย ทั้งยังถูกโกวเนื้อน้อยนางหนึ่งกล่าวหาว่าเป็นโกวเนื้อใหญ่

ลี้เกี่ยฮวยยังคิดกล่าวกระไร ประตูห้องของนางก็ถูกเคาะเป็นเสียงดัง นางเปิดประตูออก ก็เห็นใบหน้ายิ้มของฮาฮุด ยิ้มอย่างเคลือบแคลงสงสัยเจ็ดส่วน และประหวั่นลนลานอยู่สามส่วน

มันชะโงกศีรษะเข้าไปภายในห้อง จากนั้นมองออกนอกหน้าต่าง มองเห็นทิชิ่วที่อยู่ในห้องด้านตรงข้าม ปากกล่าวว่า

“ขออภัย รบกวนแล้ว”

ลี้เกี่ยฮวยกล่าวว่า

“เมื่อทราบว่ารบกวน ยังเคาะประตูไยกัน?”

ฮาฮุดกล่าวอีกว่า

“เราได้ยินเสียงการต่อสู้จึงรุดมาชมดู ด้วยพลังฝีมือของลี้นึ่งเฮียบย่อมจัดการได้โดยง่ายดาย แต่เรากริ่งเกรงชนชั้นต่ำช้าตอแยท่าน อย่างนั้นร้านเราก็ไม่อาจรับผิดชอบได้...”

“ที่นี้ไม่มีเรื่องราวใด ท่านไปเถอะ”

ฮาฮุดกล่าวอีกว่า

“แต่ข้าวของภายในห้องล้วนเสียหาย...”

“ท่านวางใจ ข้าพเจ้าจะชดใช้ให้”

“ต้องการให้เราเรียกผู้รับใช้มาสะสางให้แก่ท่านหรือไม่?”

“รอสักครู่ค่อยสะสาง ข้าพเจ้าจะเปลี่ยนเป็นพักที่ห้องหมายเลขหนึ่ง”

ฮาฮุดกลอกตาแล้วกล่าว

“ใช่เป็นเจ้าผู้นั้นดอแยท่านหรือไม่ เราใช้คนขับไล่มันไป เป็นอย่างไร?”

ลี้เกียฮวยหัวร่อออกมา

คราบน้ำตาที่สองแก้มนาง ยังไม่เหือดแห้ง

นางหัวร่อจนหายใจไม่ออก จากนั้นขมวดคิ้ว ยกมือกุมอก คล้ายปวดหัวใจ แต่ยังกล่าวว่า

“ท่านคิดขับไล่มันไป? ท่านทราบหรือไม่ว่ามันเป็นใคร?”

“มันเป็นใคร?”

“มันคือทิชิ่ว”

“ทิ...ชิ่ว?”

“ทิอิ้วแย่ทิยี่เอี้ยในสี่ยอดมือปราบ”

“ว่า...ว่ากระไร?”

ลี้เกียฮวยปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

“หากท่านสามารถขับไล่มันไป ก็รีบขับไสไล่ส่งมันไปไกลสิบหมื่นเก้าพันลี้ ไม่เช่นนั้นที่นี้ไม่มีเรื่องของท่าน”

เสียงโครมเมื่อนางปิดประตูลง ปิดกั้นใบหน้าฝืนยิ้มขอฮาฮุดอยู่

นอกประตู

จากนั้นนางกลับมาที่ริมหน้าต่าง เรียกหาว่า

“นี่”

ทิชั่วไม่ทราบกลัวนาง หรือไม่ต้องการตอแยให้นางปวดหัวใจ ดังนั้นรับคำอย่างนอบน้อม

ลี้เกี่ยฮวยถามเสียงอ้อยอิ่งว่า

“ท่านจะส่งข่าวไปให้แก่ข้าพเจ้าจริงๆ?”

“แน่นอน”

ลี้เกี่ยฮวยแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

“ท่านดียิ่ง ก่อนหน้าที่ข้าพเจ้าใช้ผู้คนสามคนขึ้นไป ล้วนไม่มีข่าวคราว”

“พวกมันเป็นใคร?”

“เป็นคนสนิทในสหพันธ์นกเหยี่ยว เรียกว่าเฮ้าไต้ตี คี้ได้ล่วง และอั้งจุ้ยเซ็ง”

“พวกมันเมื่อเป็นคนของสหพันธ์นกเหยี่ยว ระหว่างนี้สหพันธ์นกเหยี่ยวรับใช้ได้เจียงกุน สหพันธ์นางแอ่น กระเรียนและสมาคมดอกไม้เขียวกลับดั้งประจันกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ย่อมยึดถือมันเป็นศัตรู”

เขาแยกแยะด้วยความเยือกเย็น ในใจมุ่งหวังให้ลี้เกี่ยฮวยมักแย้มยิ้ม อย่าได้เจ็บปวดใจ

ลี้เกี่ยฮวยพลันถามว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าไฉนเรียกหาเชียงกงใหญ่ออกมา?”

ทิชิ่วสั่นศีรษะ เขากำลังรับฟัง

ลี้เกี่ยฮวยมองดูนิ้วมือตัวเอง กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าดกลงใจว่า จะเกลี้ยกล่อมเขาหนีตามข้าพเจ้าไป”

ทิชิ่วรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง ลี้เกี่ยฮวยกล่าวสืบต่อ

“พวกเราเข้าร่วมกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ เพราะถูกบีบคั้นด้วยจนปัญญา ในยุทธจักรเพียงถือสภาพความจริงและผลประโยชน์ปราศจากคุณธรรม บู๊ลิ้มเพียงยึดถือความเข้มแข็งและชื่อเสียง ไม่คำนึงถึงเหตุผล ผู้คนชนชาวโลก ไม่มีผู้ใดที่ดีต่อพวกเราอย่างแท้จริง ซือแป๋ถ่ายทอดฝีมือแก่ข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าเอาชนะลี้ก๊กฮวย ผู้เป็นศิษย์ของฉั่วซือเจ่ก .ขณะเดียวกันฉั่วซือเจ่กก็มุ่งหวังให้ก๊กกอเอาชนะให้แก่เขา”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“แด่ท่านกับเชียงกงใหญ่ยังไม่ได้เป็นศัตรูกัน”

“นั่นเป็นเพราะพวกเราบังเกิดความนิยมชมชอบกันและกัน หลังจากประมือกันหลายครา ก็ไม่สู้สืบต่อ ดังนั้นพวกเราออกจากสำนักอาจารย์ เข้าสังกัดสหพันธ์นางแอ่นด้วยกัน”

ทิชิ่วส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“แด่ภายหลังท่านออกจากสหพันธ์นางแอ่น เข้าสังกัดสหพันธ์นกเหยี่ยวแทน นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

“ทั้งนี้เพราะหัวหน้าสหพันธ์นางแอ่นหงส์โกวเป็นสตรี นางงามเฉิดฉาย เป็นที่ต้องตาของบุรุษจำนวนมาก ข้าพเจ้าก็งดงามน่าดู ทั้งอายุเยาว์กว่านาง สตรีเช่นนางต้องไม่ยอมรับสตรีเช่นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็น

ก๊กกอบูชานางปานนั้น เชื่อฟังวาจานางปานนั้น ถึงกับคิดอาเจียน ดังนั้นชักชวนเขาจากมา เพื่อเข้าสังกัดสำนักอื่น”

ทิชิ่วรับฟังจนบังเกิดความกระตือรือร้นสนใจขึ้นถามว่า

“มันไม่ยินยอม?”

“เขาบอกว่าหงส์โกวดีต่อเขาไม่น้อย ไม่อาจบอกไปก็ไป บังเกิดความรีรอยากตกลงใจ ข้าพเจ้ายามขุ่นเคือง ด่าว่าเขาไม่หวังความก้าวหน้า พาตัวเข้าสังกัดสหพันธ์นกเหยี่ยวเพียงลำพัง”

ทิชิ่วถามว่า

“สหพันธ์นางแอ่น กระเรียนและสมาคมดอกไม้เขียวมีสัมพันธ-ไมตรีกัน ท่านไยไม่เข้าสังกัดสหพันธ์กระเรียนหรือสมาคมดอกไม้เขียวกลับสละใกล้หาที่ไกล?”

“โต่วน่อยกแห่งสมาคมดอกไม้เขียวเป็นพวกเดียวกับหงส์โกวเชี่ยงซุนกวงเม้งแห่งสหพันธ์กระเรียนยิ่งมั่วสุมกับสตรีโสโครกนั้น ไหนเลยเข้าสังกัดได้ ข้าพเจ้ายินยอมเข้าร่วมกับเตียแม่คิ้มแห่งสหพันธ์นกเหยี่ยวประเสริฐกว่า”

“เตียแม่คิ้มคงดีต่อท่านไม่น้อย”

ลี้เกี่ยฮวยเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

“มันเพียงแต่หลอกใช้ข้าพเจ้า ทั้งยังคิดและเล็มข้าพเจ้า สตรีเช่นข้าพเจ้าคิดหยั่งเท้าบนยุทธจักร ต้องเสียเปรียบไม่น้อย ดังนั้นข้าพเจ้าพอมีโอกาสก็ทรยศต่อมัน” .

ทิชิ่วเห็นแสงจันทร์ส่องต้องร่างลี้เกี่ยฮวยพอดี เขารู้สึกว่า แสงจันทร์ที่นุ่มละมุนลูบไล้โกวเนี้ยเจ้าอารมณ์ นับเป็นเรื่องดีอยู่

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า

"ดังนั้นคราครั้งนี้ท่านชักชวนเชียงกงใหญ่ทรยศต่อสหพันธ์นางแอ่น?"

ลี้เกี่ยฮวยขุ่นเคืองใจขึ้นมา กล่าวว่า

"เขาทรยศหรือไม่ เป็นเรื่องของเขา อย่างน้อยหากเขาคิดอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า ให้ติดตามข้าพเจ้าไปในบัดดล ข้าพเจ้าเห็นชี้งถึงชีวิดในยุทธจักร์ หากท่านคิดมีความสำเร็จ ต้องก่อตั้งสำนัก อย่าได้ฝากตัวอยู่ใต้ชายคาผู้อื่น กลายเป็นเครื่องมือของผู้อื่น ตอนนี้ข้าพเจ้าดูแลสหพันธ์นกเหยียว เขาสามารถปกครองร่วมด้วย ขอเพียงพวกเราโชคดี สามารถครองความเป็นใหญ่ในแว่นแคว้นหนึ่ง..."

นางพลันกล่ำกลืนคำพูดไว้ เปลี่ยนเป็นกล่าวถามเบาๆว่า

"ข้าพเจ้าไยต้องบ่งบอกเรื่องเหล่านี้ต่อท่าน ?"

ทิชิ่วยามกะทันหันไม่ทราบดอบอย่างไรดี ลี้เกี่ยฮวยกลับยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะท่านยอมรับฟังวาจาข้าพเจ้า นิ่งรับฟังดลอดเวลา"

จากนั้นนางเศร้าหมองขึ้นมา กล่าวว่า

"หากเขามีส่วนดีเช่นท่านสักครึ่งหนึ่งก็ประเสริฐ"

ทิชิ่วส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"มัน...มันไม่ได้รับฟังวาจาท่านหรือ?"

"เขาไหนเลยมีเวลาว่าง? ข้าพเจ้ากล่าววาจากับเขา ในมือเขายังวุ่นวายไม่สิ้นสุด ไม่มีกะใจสนทนากับข้าพเจ้า ยังคงเป็นท่านประเสริฐกว่า ท่านวุ่นวายเพียงนี้ ดีกดื่นเพียงนี้ อยู่ห่างเพียงนี้ ท่านยังอดรนทน

ฟังวาจาข้าพเจ้า ท่านดีจริงๆ"

นางเน้นคำพูดประโยคสุดท้าย ด้วยท่าทีที่ขึงขัง

...ท่าทีที่ขึงขังของนางน่าดูยิ่ง

ทิชิ่วยิ้มพลางถามว่า

"อย่างนั้นท่านเล่า?"

"ข้าพเจ้าอันใด?"

"ท่านใช่สงบจิตใจ ฟังเขากล่าววาจาหรือไม่?"

ลี้เกียฮวยแบะปากกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าฟังเขากล่าววาจา? ข้าพเจ้าเป็นสตรี เขาสมควรฟังข้าพเจ้ากล่าววาจาจึงถูกต้อง"

นางกล่าวสืบต่อ

"เขาเอาแต่กล่าวถึงเรื่องราวของวีรบุรุษ เอ่ยถึงสถานการณ์ใหญ่รำพึงรำพันถึงปณิธานใหญ่ ข้าพเจ้าจึงไม่สนใจ ข้าพเจ้าเป็นคนมีชื่อ-เสียง ข้าพเจ้าต้องการคนที่รับฟังข้าพเจ้ากล่าววาจา"

ทิชิ่วมองดูแสงจันทร์ พลันชี้มือออกไป

ลี้เกียฮวยกวาดตามองตาม พบว่าจันทร์กระจ่างดุจคันฉายฟ้า

นางไม่เข้าใจความหมายของทิชิ่ว จึงกล่าว

"อะไรหรือ?"

ทิชิ่วกล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ไม่มีบุคคลเช่นนี้ ดังนั้นครั้งต่อไปท่านได้แต่ระบายบอกต่อนาง"

"นาง"ที่ว่าคือจันทรา

ลี้เกียฮวยยังฟังไม่ออกว่า ทิชิ่วกล่าวด้วยความเคร่งขรึมจริงจัง

กล่าวว่า

"เสาะหานางมิสู้เสาะหาท่าน"

"ไม่ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ ท่านทราบหรือไม่ เมื่อรับฟังคำพูดของท่าน ข้าพเจ้ามีความรู้สึกชนิดหนึ่ง?"

"ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเห็นใจข้าพเจ้า ชมชอบข้าพเจ้า"

ทิชิ่วกล่าวด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่นว่า

"มิใช่ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าท่านผิดแล้ว"

ทั้งสองยืนสนทนาอยู่ริมหน้าต่าง ยามนี้แสงจันทร์สาดส่องทางด้านลี้เกียฮวย

แน่นอน ทางด้านทิชิ่วก็มีแสงจันทร์ เพียงแต่ยามนี้แสงจันทร์เคลื่อนคล้อยสู่ตะวันตก สาดส่องคนทั้งสองไม่เท่ากัน

...ที่แท้จันทราก็ลำเอียง

ซึ่งความจริง จันทราก็ลำเอียง ไม่เช่นนั้นไหนเลยบัดเดี๋ยวเต็มดวงบัดเดี๋ยวแหว่งเว้า?

"ข้าพเจ้าผิดแล้ว?"

ลี้เกียฮวยทวนคำขึ้น ดูจากสีหน้านาง น้อยครั้งจะมีคนบอกว่านางเป็นฝ่าย "ผิด"

กระทั่งคำ "ไม่ถูกต้อง" ก็น้อยครั้งจะได้ยิน

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ใช่ ท่านผิดแล้ว ท่านถือดีเกินไป เห็นแก่ตัวเกินไป หากท่านชมชอบมันจริง ๆ ท่านก็ไม่เพียงแต่ขอให้มันรับฟังวาจาของท่าน หากแต่สมควรรับฟังวาจาของมันเช่นกัน ลองนึกดู ลูกผู้ชายคนหนึ่งได้แต่

รับฟังวีรกรรมของโฉมสะคราญผู้รู้ใจ โดยที่ตัวเองปราศจากเรื่องราวให้อวดโอ่ บุรุษเช่นนี้คู่ควรรับการยกย่องจากท่านหรือ? ผู้ที่ไม่ได้รับการยกย่องไหนเลยนิยมชมชอบได้? หากท่านเอาแต่กล่าววาจาถ่ายเดียว โดยที่มันไม่มีโอกาสกล่าว สุดท้ายท่านได้แต่กล่าวกับจันทราแล้ว”

ลี้เกี่ยฮวยเปิดปากน้อย ๆ กล่าวว่า

“ข้าพเจ้า...ข้าพเจ้าบางครั้งก็รับฟังเขากล่าววาจา แต่ข้าพเจ้าคงไม่ถึงกับไม่ทำอะไร เพียงรับฟังเขาถ่ายเดียวกระมัง?”

“รับฟังสหายกล่าววาจา มีอันใดไม่ถูกต้อง?อาจบางทีเวลาพอพ้นผ่าน มันก็ไม่คิดสนทนากับท่านอีก อาจบางทีฟ้าแจ้งแจ่มใส มันเห็นว่าไม่มีอันใดน่าสนทนา หรืออาจบางทีมันวุ่นวายกว่าท่าน แต่ยังปลีกเวลามาสนทนากับท่าน ไม่แน่ว่าพวกท่านไม่มีโอกาสสนทนาอีก อย่างนั้นไยไม่ทะนุถนอมช่วงเวลาแห่งการสนทนานี้ ท่านตั้งใจฟังเขาสักครู่หนึ่งยังดีกว่าสนทนาโดยที่จิตใจไม่อยู่กับตัวตลอดทั้งวัน”

ลี้เกี่ยฮวยพลันบังเกิดปฏิกิริยาขึ้นมา กล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไยต้องอ่อนข้อให้ ข้าพเจ้าเป็นสตรีพออ่อนข้อให้ ก็ถูกผู้คนข่มเหง ข้าพเจ้าเป็นสตรีหากโอนอ่อนผ่อนตาม ผู้อื่นยังเข้าใจว่าข้าพเจ้าประจบเอาใจเขาอีก”

“ท่านมักเป็นเช่นนี้ ซึ่งความจริง นี่ล้วนเป็นข้ออ้าง หากบังคับอย่างเข้มงวด จะสูญเสียหัวใจไป หากว่าท่านคิดเป็นวีรสตรีบู๊ลิ้ม ท่านจะให้ผู้คนใกล้ชิดท่านอย่างไร ช่วยเหลือท่านอย่างไร และดีต่อท่านอย่างไร?”

“ข้าพเจ้า...”

นางเพียงกล่าวคำ “ข้าพเจ้า” ก็ไม่สามารถเอ่ยสืบต่อ

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ถือกำเนิดเป็นคน .ความจริงสมควรจดจำบุญคุณมากกว่าจดจำความแค้น ท่านลองสำรวจดูตัวเองมักนึกถึงแต่ความแค้น ผู้ที่ดีต่อท่าน ท่านปราศจากความสำนึกบุญคุณผู้ใดร้ายต่อท่านท่านก็จดจำความแค้นไว้สุดท้ายรังแต่ไม่มีความสุข เนี่ยเตียงถ่ายทอดวิชาฝีมือแก่ท่าน ทำให้ท่านเด่นล้ำเหนือผู้อื่น ท่านทำอะไรให้แก่มัน ย่อมชอบด้วยเหตุผล ท่านกลับดำหนิมันใช้สอยท่าน สหพันธ์นางแอ่นและสหพันธ์นกเหยี่ยวล้วนชุบเลี้ยงท่าน แต่ท่านบอกว่าหงส์โกวกีดกันท่าน เตียเมี่ยคิ้มคิดและเล็มท่าน หากพวกมันมีอคติคิดร้ายจริง คงฆ่าท่านแต่แรกแล้ว ท่านดูแคลนลี้กิ๊กฮวย บอกว่ามันไม่ยอมออกจากสหพันธ์นางแอ่น แต่ท่านเล่า? ท่านเพียงเป็นหุ่นเชิดของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เท่านั้น ท่านดำหนิผู้อื่นผ่อนปรนตัวเอง จะให้ผู้ใดยอมรับนับถือท่าน?"

คราครั้งน์ลี้เกี๋ยฮวยขุ่นแค้นจนติดอ่างอยู่บ้างกล่าวว่า

"ท่าน...ท่านกลับกล้ากล่าวกับข้าพเจ้าเช่นนี้?"

"ไฉนไม่กล้า? ท่านยึดถือข้าพเจ้าเป็นสหาย ค่อยกล่าววาจาเหล่านั้นต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สมควรทำหน้าที่ของสหาย แม้ทราบว่าท่านไม่พอใจ ยังจะเตือนสติท่าน ว่ากล่าวสั่งสอนท่าน เพื่อให้ท่านทราบว่าท่านผิดแล้ว ข้าและสหายของท่านรักท่าน สนับสนุนท่าน ท่านไฉนบอกว่าพวกเขาหลอกใช้ท่าน หากแม้นเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปรารถนาใคร่ประกาศต่อผู้คนทั้งแผ่นดินว่า "โปรดหลอกใช้ข้าพเจ้า"

ทรวงอกลี้เกี๋ยฮวยสะท้อนขึ้นลงอีกครา

นางคมคายยิ่ง และซูมผอมยิ่ง

ดังนั้นทรวงอกไม่ผึ่งผาย

แต่นางมีส่วนสูงเป็นพิเศษ

เรือนร่างของนางไม่อวบอัด แต่เป็นความน่าดูอีกประการหนึ่ง

ขณะนี้ทรวงอกของนางสะท้อนขึ้นลง คล้ายลูกไก่ที่ได้รับความตื่นตระหนกตัวหนึ่ง

ทิชั่วความจริงยังคิดดุว่า แต่แล้วไม่อาจหักใจได้จึงกล้ำกลืนคำพูดไว้

ลี้เกียฮวยพลันกล่าวว่า

"ท่านได้ยินหรือไม่?"

ชุ่มเสียงของนางแผ่วเบายิ่ง

ทิชิวสั่นศีรษะอย่างมึนงง

...ประหลาด ด้วยพลังการฝึกปรือของเขา ไฉนฟังไม่ออก?

ทิชั่วพอเงี่ยหูสดับฟัง ต่อให้เป็นเสียงมดแมลงในรัศมีหนึ่งลี้ยังได้ยิน แต่ในยามนี้หามีสภาพผิดปรกติไม่

ลี้เกียฮวยเงยหน้าขึ้น ยิ้มพลางกล่าวว่า

"มิใช่สิ่งนั้น แต่เป็นสิ่งนี้"

นางชี้ไปที่ทรวงอกของตัวเอง กล่าวว่า

"เสียงลมหายใจของข้าพเจ้าแสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายขาดเหตุผล"

ทิชั่วค่อยเข้าใจในบัดดล ถึงกับหน้าร้อนผะผ่าวขึ้นมา

...ดีที่ใต้แสงจันทร์ ยากสังเกตเห็นใบหน้าที่แดงฉาน

ลี้เกียฮวยกล่าวสืบต่อ

“ข้าพเจ้าขาดเหตุผล แต่ข้าพเจ้าไม่ผิด บอกต่อท่าน ในโลกมีผู้คนสี่ชนิดที่ยอมตายไม่ยอมรับผิด หนึ่งคือคนที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ กุมอำนาจไว้ในมือ พวกมันรักหน้า กริ่งเกรงว่าหากยอมรับผิด จะกระทบกระเทือนถึงอำนาจบารมีของพวกมัน สอง เป็นคนโฉดชั่วสามานย์กระทำสิ่งที่เลวร้าย พวกมันไม่อาจยอมรับผิด หากยอมรับผิด ก็ไม่สามารถพลิกฟื้นตัวได้ สาม เป็นคนที่ดื้อดึงยืนกราน โฉดเขลาเบาปัญญา พวกมันเข้าใจว่า การยอมรับผิดเป็นพฤติการณ์อันโง่เขลา”

นางกล่าวด้วยความเบิกบาน ทั้งยังชี้ปลายจมูกตัวเอง กล่าวว่า

“ชนิดที่สี่คือบุคคลเช่นข้าพเจ้า สตรีจะไม่ยอมรับผิด ดังนั้นต่อให้ท่านกล่าวมีเหตุผล ข้าพเจ้ายอมรับฟัง แต่จะไม่ยอมรับผิด”

ทิชิ่วรู้สึกว่านางน่ารักยิ่ง

แต่ภารกิจของเขาเสร็จสิ้นแล้ว

มิหนำซ้ำเมื่อครู่ตอนที่เขาเงียหูฟัง ก็ได้ยินซุ่มเสียงบางประการที่เบื้องหน้าคล้ายปรากฏภาพลักษณ์ชนิดหนึ่ง ชวนให้อกสั่นขวัญแขวนขึ้นมา

ลี้เกียฮวยกล่าวว่า

“ท่านจะถ่ายทอดวาจาต่อก๊กกอให้แก่ข้าพเจ้าหรือไม่?”

ทิชิ่วรับคำว่า

“ย่อมแน่นอน”

ลี้เกียฮวยยิ้มอย่างเฉลียวฉลาด กล่าวว่า

“ท่านช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ช่วยเหลือท่านเป็นการดอบแทน อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่า ท่านขึ้นสู่หอเจ็ดหุนครึ่ง

ยามวิกาลทำอะไร แนฮ้วยในสี่ยอดมือปราบ กำลังจัดการกับได้เจียงกุน ได้เจียงกุนมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ขวดเหมยทอง เพื่อส่งมอบต่อฉั่วเกีย พวกท่านคงคิดช่วงชิงขวดวิเศษมา ข้าพเจ้าสามารถบอกต่อท่านว่า ขวดเหมยทองอยู่ที่ใด”

นางทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

“น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าไม่อาจขึ้นเขาพร้อมกับท่าน ก๊กกอเคยบอกว่า หากข้าพเจ้าทำร้ายคนของสหพันธ์นางแอ่น กระเรียนหรือสมาคมดอกไม้เขียวเขาจะไม่สนใจข้าพเจ้าไปชั่วชีวิต ดังนั้นข้าพเจ้าได้แต่ไหว้วานคนขึ้นไปแทน ข้าพเจ้าฟังดูคำพูดของท่านควรแก่การเชื่อถือ หวังว่าท่านอย่าได้สร้างความผิดหวังแก่ข้าพเจ้า”

นางกล่าวอย่างขึงขัง ราวเด็กทารกนัดหมายกับผู้คนก็ปาน

ทิชิ่วผงกศีรษะอย่างเด็ดเดี่ยว

เขาผงกศีรษะต่อสตรีหลังหน้าต่าง

ขณะเดียวกัน ในใจของเขานึกถึงภาพลักษณ์เมื่อครู่ขึ้นมา

...คนสวมหมวกสีแดงเพลิง ฉุดดึงบ้านใหญ่หลังหนึ่งออกเดินทาง บนหลังคาบ้านยังมีวัวตัวหนึ่ง

...คนปล่อยผมยาวสลวย หว่างเอวเสียบดาบทองเหลือง สลักข้อความที่เป็นคำสวดไปดลอดทาง

...สตรีที่มีชีวิตอยู่เพื่อบทเพลงหฤหรรษ์และยอมตายเพื่อบทเพลงโศกศัลย์กลุ่มหนึ่ง ห้อมล้อมชายในฝันที่พวกนางเทิดทูนบูชาไว้

มายาภาพเหล่านี้คล้ายลอยผ่านห้วงอากาศสุมช้อนเป็นสภาพที่ชวนให้ขวัญสั่นวิญญาณสะท้าน ดุกดางมต่อเขาที่อยู่ในโลกความจริง

เหเมือนคล้อยสู่หอเจ็ดทุนครึ่งบนภูเขาหลุยงั่งชัว

กระเรียนเหินนางแอ่นหวน ดอกไม้เขียวดั่งความฝัน ทิชั่วรู้สึกว่าสีเที่ยฮวยอยู่ที่นี้ ได้รับความสงบดุจจันทรากลางหาว ส่วนเขาจะสอดมือเท้าเกี่ยวข้องกับมรสุมลับในยุทธจักรสักครา

แต่ทิชั่วพอออกจากห้องหมายเลขแปด ก็ได้รับการต้อนรับขับสู้อย่างไม่เคยมีมาก่อน

ฮาฮุดและเหล่าผู้รับใช้ พอล่วงรู้ความเป็นมาของเขา ก็น้อมคำนับพินอบพิเนา ทั้งขอขมาทั้งเอาอกเอาใจ ขาดเพียงไม่ได้โขกศีรษะคารวะ ราวกับจะอัญเชิญเขาขึ้นไปประดิษฐานบนแท่นบูชาของร้านอาหารเนิ่นนาน

...ที่แท้ "ชื่อเสียง" มีประโยชน์ถึงเพียงนี้ ผู้คนจึงแสวงหาไม่เลิกรา

ทิชั่วบังเกิดความสะทกสะท้อน ออกเดินทางอย่างรีบร้อน

ขณะจะออกจากร้านอาหาร พลันเห็นสตรีชุดรัดกุมสีดำหรือสีพุทรานางหนึ่ง เดินขึ้นชั้นบนไปอย่างรีบร้อน

ทิชั่วเพราะรีบรุดเดินทาง ดังนั้นเพียงกวาดมองอย่างไม่ตั้งใจแวบหนึ่ง

สตรีนางนั้นพุ่งผ่านไปพร้อมกับลมหอมหอบหนึ่ง

ทิชั่วไม่เฉลียวใจ แต่ระหว่างทางพลันนึกถึงสภาพของลี้เที่ยฮวย นึกถึงนางที่ปวดหัวใจ ยังมีลมหอมหอบนั้น

ตอนนั้นเขาไม่ทันแยกแยะว่า เหตุใดนำสตรีสองนางนึกรวมกัน ยิ่งไม่ได้ขบคิดใคร่ครวญว่า สตรีที่มองเพียงแวบเดียว ไฉนมีความสำคัญเทียบเท่ากับสตรีที่สนทนากับเขาใต้แสงจันทร์เป็นเวลาหนึ่งชั่วยาม

ลี้เกี่ยฮวย ความจริงประเมินทิชิ่วสูงส่งเกินไป

นี่ก็ยากตำหนิ นางประมือกับเขา ยังไม่อาจคุกคามให้เขาลงมือ อย่าว่าแต่เขาติดตามนางระยะทางหนึ่ง นางยังไม่รู้สึกตัว

นางไม่ทราบว่า นี่สืบเนื่องจากทิชิ่วมีกำลังภายในลึกล้ำ มีพลังลมปราณยาวนาน

ทิชิ่วมีปมเด่นที่กำลังภายใน แต่มีจุดอ่อนที่วิชาตัวเบา

หากให้เขาขึ้นสู่ภูเขาหลุยงั่งชัว โดยไม่ถูกผู้คนพบเห็น สามารถกระทำได้โดยไม่ลำบากกินแรง

แต่หากให้เขาลอบเข้าหอเจ็ดทุนครึ่ง ขุโมยขวดเหมยทอง พร้อมกับส่งข่าวต่อเชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวย เกรงว่าทำไม่ได้ หากถูกผู้คนพบเห็นได้แต่ลงมือ หากลงมือทำร้ายคน ก็หาใช่ความปรารถนาของเขาไม่

ทิชิ่วเห็นว่าคนเปิดเผยไม่กระทำเรื่องลับล่อ ยังคงบอกกล่าวให้กระจ่างชัด ดังนั้นตกลงใจว่าจะส่งนามบัตรขอเข้าพบ

หอเจ็ดทุนครึ่งปลูกสร้างอยู่หน้าบึงหลุยงั่งท้ำ (บึงหยดน้ำดา) ใต้น้ำตกต้อชงผัว (น้ำตกพุ่งย้อน) มีละอองน้ำอบอวล ไอชื้นหนาหนัก

หอเจ็ดทุนครึ่งสูงเจ็ดชั้นครึ่ง ชั้นบนสุดครึ่งชั้นใช้เป็นสถานที่เพาะปลูกดอกไม้สีดำชนิดหนึ่ง ทุกเจ็ดปีครึ่งค่อยออกผลแชฮั้งก๊วย (ผลเขียวเย็น) เนื่องด้วยอากาศชื้น สภาพน้ำมีลักษณะพิเศษ ที่นี้เหมาะสมกับการเพาะปลูกดอกและผลเขียวเย็นที่สุด

ยามนี้ล่วงเลยเวลาเที่ยงคืนแล้ว ทิชิ่วไม่คิดรอจนฟ้าสางสว่าง เพื่อป้องกันวิกาลยาวนานฝันยุ่งเหยิง จึงปรากฏกายขึ้น แสดงความจำนงขอเข้าพบหัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียวโต่วน่อฮก

เขาพอปรากฏกาย ก็ถูกคนชองสมาคมดอกไม้เขียวพบเห็น ทิชั่ว ฝืนส่งเทียบ (นามบัตร) ฝ่ายตรงข้ามพอทราบว่า ผู้มาเป็นทิยี่เอี้ย (นายที่สองแช่ทิ) ในสี่ยอดมือปราบ ทางหนึ่งจับตาดูเขา ทางหนึ่งใช้คนเข้าไปรายงาน

ทิชั่วก็เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามตระเตรียมตัว ดังนั้นหยุดยืนอยู่หน้าประตู สงบจิตใจรอคอย

พลันเห็นพลุไฟแดกระเบิดออก จากนั้นเป็นเสียงต๊กต๊ก ที่หน้าประตูเพิ่มคนผู้หนึ่ง มันปล่อยผมยุ่งสยาย เปลือยร่างท่อนบน หว่างเอวสะพายดาบทองเหลือง นั่งยองๆแกะสลักข้อความบนบันไดหอ

เห็นมันมือหนึ่งถือค้อน มือหนึ่งถือสิ่ว แกะสลักอย่างเร่งร้อน ชั่วพริบดาก็สลักเป็นคำ “ค้วง” (บ้าคลั่ง) คำหนึ่ง

จากนั้นมันแยกเขี้ยวหัวร่อ เผยเห็นเหงือกสีแดง จากประกายตาที่สาดลอดเส้นผมอันยุ่งเหยิงออกมา ทอแววบ้าคลั่งอย่างสงบชนิดหนึ่ง ปากกล่าวว่า

“นี่เป็นเทียบ (นามบัตร) ของเรา รีบรายงานต่อเล่าโต่ว (คนแช่โต่ว) ว่าเรามาแล้ว”

มันย่อมเป็นผู้ฟื้นเฟือนฉั่วค้วง

ยามนั้น หลังประตูหอปรากฏผู้คนสี่คน แยกย้ายเป็นสองแถวทยอยเดินออกมา

คนทั้งสี่สูงต่ำไม่เท่าเทียม แต่ฝีเท้าหนักแน่นเข้มแข็ง นอกจากนี้มีลักษณะพิเศษที่พ้องต้องกันประการหนึ่ง

เป็นเนื้องอก

คนที่กะพริบตาตลอดเวลา มีเนื้องอกที่ปลายคางก้อนหนึ่ง

คนจมูกงองุ้มดุจเหยี่ยว มีเนื้องอกที่ลำคอก้อนหนึ่ง

คนหน้ายาวดุจม้า มีเนื้องอกที่กลางหลัง จนโหนกนูนราวหลังค่อม

คนที่มีรอยยับย่นบนใบหน้า เปิดเผยทรวงอกด้านซ้าย ปรากฏเนื้องอกก้อนหนึ่ง

คนทั้งสี่พอออกจากประตูหอ ก็แยกย้ายเป็นสี่ทิศ ปิดหนทางไปและหนทางถอยของทิชิ่วและฉั่วค้วงเอาไว้

ทิชิ่วมองดูแวบหนึ่ง ก็ทราบว่าผู้มาเป็นใคร

สหพันธ์นางแอ่นและสหพันธ์กระเรียน มีสามผู้เช่นสรวง ขณะเดียวกัน สมาคมดอกไม้เขียวก็มีแซยวยสี่น่อ (ดอกไม้เขียวสี่พิโรธ) นาม ตงฮ่วงอุย ลิเลี่ยงชง เตียมกซก เฮ่งเลี่ยกจง

สี่น่อ (สี่พิโรธ) ที่ว่า ชาวยุทธจักรหมายถึงสี่ลิ้ว (สี่เนื้องอก) นั่นเอง

คนที่มีท่าทางพิโรธสี่คน

คนที่มีเนื้องอกบนร่างสี่คน

คนทั้งสี่ประสานมือคารวะทิชิ่วและฉั่วค้วง ทางหนึ่งแสดงความเคารพ ทางหนึ่งกลับระแวดระวัง กล่าวว่า

“ท่านทั้งสองโปรดรอสักครู่ พวกเราส่งคนไปเรียนต่อหวยจู้ (หัวหน้าสมาคม) แล้ว”

“ยากนักที่ท่านทั้งสองให้เกียรติมา ไม่ได้ออกต้อนรับแต่ไกล โปรดให้อภัย”

“ไม่ทราบมีเรื่องสำคัญอันใดทำให้ท่านทั้งสองมาเยือนยามวิกาล?”

“หวยจู้พวกเรามีกิจธุระผูกมัดตัว ไม่ได้ไปเยี่ยมเยียนจูกัวะชิงแช

จูกัวะชิงแชสบายดีกระมัง?"

ทิชิ่วทราบว่า คนทั้งสี่เห็นฉั่วค้วงปรากฏกายพร้อมกับตัวเอง ดังนั้นยึดถือเป็นพวกเดียวกัน เพียงแต่นี่ไม่สะดวกกับการอธิบาย เพียงกล่าวตอบอยู่หลายคำ

ยามนั้นหัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียวโต่วน่อฮกเร่งรุดออกมาแล้ว

มันมีอายุห้าสิบเศษ ศีรษะใหญ่ใบหูกาง คล้ายพระนีเล็กที่แกะสลักบนมันเทศ แต่ยามเคลื่อนไหวไม่ไหวโอนเอนแม้แต่น้อย

โต่วน่อฮกพอพบเห็นคนทั้งสอง ก็ร้องทักทายว่า

"แขกพิเศษ แขกพิเศษ อภัยที่ไม่ได้ออกต้อนรับแต่ไกล"

พลางกุมมือทิชิ่วไว้ ทักทายถามไถ่ด้วยความสนิทสนมว่า

"จูกัวะชิงแชสบายดีกระมัง? ชาติบ้านเมืองง่อนแง่น ทุกข์สุขของราษฎร ล้วนฝากอยู่ที่ท่านผู้เฒ่าแล้ว"

ทิชิ่วรับฟังจนหัวใจร้อนผ่าว

เขาเองให้ความเคารพต่อจูกัวะชิงแช ดังนั้นเมื่อผู้คนให้การยกย่องจูกัวะชิงแช เขาพลอยบังเกิดความพลุ่งพล่านตื้นตัน เห็นว่าทุกประการที่สี่เจ่กทุ่มเทไปหาได้สูญเปล่าไม่

จากนั้นโต่วน่อฮกหันไปกล่าวกับฉั่วค้วงว่า

"ฮวงเสี่ย (ผู้ฟั่นเฟือน) จากมาสบายดี?"

มันคล้ายบังเกิดความกริ่งเกรงต่อฉั่วค้วง ไม่สนิทสนมเท่ากับทิชิ่ว

ฉั่วค้วงไม่มีปฏิกิริยาอันใด คล้ายเข้าฌานไปแล้ว

โต่วน่อฮกหันมากล่าวกับทิชิ่วว่า

"พวกท่านไฉนมาด้วยกัน? ท่านดูเรา กลับสนทนากับพวกท่านทั้งสองที่หน้าประตู ช่างสมควรทุบตีจริงๆ มิสู้เข้าไปแล้วค่อย..."

ฉั่วค้วงพลันพึมพำว่า

"ใช่แล้ว สมควรทุบตี"

โต่วน่อยกได้ยินไม่ชัดเจน จึงกล่าว

"ว่ากระไร?"

ฉั่วค้วงพลันเงยหน้าขึ้น หลังผมยุ่งเหยิงพวยพุ่งประกายเย็นเยียบออกสองสาย กล่าวว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกว่าอะไร?"

โต่วน่อยกงงงันวูบจึงกล่าว

"เราบอกว่าอะไร?"

ฉั่วค้วงกล่าวอย่างขึงขังว่า

"ท่านบอกว่าสมควรทุบตี?"

ขาดคำ มันพลันลงมือ

โต่วน่อยกคล้ายระแวดระวังต่อฉั่วค้วง . แต่มันคาดคิดไม่ถึงว่าในเวลาและสถานที่เช่นนี้ ฉั่วค้วงจะลงมือต่อมัน

อย่าว่าแต่ฉั่วค้วงมาเยี่ยมคำนับมันชัดๆ มิหนำซ้ำมากับทิชิ่ว

ฉั่วค้วงพอลงมือ ก็ตะปบคว้าใส่ลำคอของโต่วน่อยก

โต่วน่อยกร้องคำ "ท่าน..." พลันหดกายปราด เพียงหดตัวคราเดียวก็ขึ้นถึงบันไดขั้นบนสุด

แต่ร่างของฉั่วค้วงติดตามขึ้นไป คล้ายกับมือของมันพลันยืนยาวออก บีบเค้นใส่ลำคอของโต่วน่อยก

ทิชั่วร้องโพล่งคำ “ท่าน” ลอยตัวหมายสกัดขัดขวาง

ยามนั้น บนบันไดปรากฏประกายเจิดจ้าสีเขียวสายหนึ่งวูบขึ้น ดอกไม้เขียวสี่พิโรธพากันลงมือ

ลงมือต่อทิชั่ว

ลมฝ่ามือของตั้งฮวงอุ้ยเป็นสีดำเขียว

ลมฝ่ามือของลี้เลี้ยงชังเป็นสีดำเทา

ลมฝ่ามือของเดียมกซกเป็นสีดำเข้ม

ลมฝ่ามือของเฮ้งเลียกจั่งเป็นสีดำแดง

ลมฝ่ามือสี่ชนิด แปรเป็นพลังสีดำสี่สายสกัดจู่โจมใส่ทิชั่ว

ทิชั่วตวาดก้อง ใช้มือซ้ายรับลมฝ่ามือทั้งสี่สายไว้ ผลักมือขวาออก ฟาดพลังฝ่าอากาศ จู่โจมใส่ฉั่วค้วง

พริบดานั้น ทิชั่วกับดอกไม้เขียวสี่พิโรธ ล้วนเคลือบแคลงและได้คิดที่แตกต่างกัน

ทิชั่วเห็นดอกไม้เขียวสี่พิโรธลงมือต่อเขา ยามกะทันหันไม่ทราบว่า คนทั้งสี่เข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นพวกเดียวกับฉั่วค้วง หรือว่าพวกมันสมคบคิดกับฉั่วค้วง แปรพักตร์ลงมือต่อโต่วน่อยก

ดอกไม้เขียวสี่พิโรธเห็นทิชั่วใช้ฝ่ามือเดียว คลี่คลายลมฝ่ามือของพวกมันทั้งสี่ ล้วนบังเกิดความตื่นตระหนก พอเห็นทิชั่วฟาดฝ่ามือเข้าขัดขวางฉั่วค้วง ค่อยทราบว่าทิชั่วกับฉั่วค้วงไม่ใช่พวกเดียวกัน

แต่ก็สายเกินไปแล้ว

หากทิชั่วสามารถสกัดขัดขวางฉั่วค้วงเพียงถ่ายเดียว ทุกประการอาจยังทันท่วงที

ขณะที่ทิชั่วแบ่งแยกสมาธิรับลมฝ่ามือสีดำทั้งสี่สาย ฉั่วค้วงไม่ทราบใช้วิธีใด แทงดาบใส่กลางหลังของโต่วน่อฮก

มันชักดาบเล่มนี้ด้วยระดับความเร็ว จนผู้คนไม่อาจเห็นชัดตาว่าเป็นดาบสีอันใด

ยามนั้น ดอกไม้เขียวสี่พิโรธพากันรั้งมือกลับ

พวกมันที่รั้งฝ่ามือกลับ มีเหตุผลสามประการ

หนึ่ง พวกมันฟาดฝ่ามืออย่างสุดกำลัง ทิชั่วพอยกมือปะทะ ลมฝ่ามือของพวกมันคล้ายก้อนกรวดถมลงสู่ท้องทะเล แต่ทิชั่วหาได้กระแทกฝ่ามือดีโต้ไม่

สอง โต่วหวยจู้ (หัวหน้าสมาคมแช่โต่ว) คับขันอันตราย

สาม ดูท่าทีทิชั่วกับฉั่วค้วงหาใช่พวกเดียวกันไม่

ขณะเดียวกัน ฉั่วค้วงหยุดดาบไว้ เพียงจ่อใส่โต่วน่อฮก

ฉั่วค้วงโบกสะบัดผมยุ่งสยาย เส้นผมคล้ายแส้บิน ฟาดทำลายฝ่ามือลมของทิชั่วไป

ได้ยินเสียงเกรียวกราว ลมฝ่ามือของทิชั่วที่ถูกตัดทำลาย ตกลงสู่พื้นเป็นเสียงดัง บันไดศิลาปริแตกออก พลังลมที่หลงเหลือ คล้ายงูทองพวยพุ่งแม่เบี้ยอัคคีแลบแปลบ จนเกิดสภาพความเสียหาย

ฉั่วค้วงแค่นเสียงหนักๆ กล่าวว่า

“ทิชั่ว ที่นี้ไม่มีเรื่องของท่าน และไม่เกี่ยวข้องกับท่าน”

ขณะกล่าว มุมปากมันปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาคล้ายไส้เดือนสีแดงหลายตัว

ใต้แสงจันทร์สาดส่องใบหน้าทุกผู้คนล้วนกลับกลายเป็นสีเขียวชีด

พริบตาที่ฉั่วค้วงโบกสะบัดผมเผ้า ตัดทำลายลมฝ่ามือ ค่อย เปิดเผยเค้าใบหน้าออกมา

นั่นเป็นใบหน้าที่คมคายเกรี้ยวกราดใบหนึ่งอยู่ในวัยสามสิบกว่าปี แฝงเค้าความบ้าคลั่งอย่างสงบชนิดหนึ่ง กลับคล้ายทารกใหญ่ที่หมอบพุ่มในพงหญ้า ตระเตรียมดะครุบจับตั๊กแตน

รอยแผลเป็นที่เกิดจากรอยฝีบนร่างมัน คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสีผิวบนใบหน้ามัน คล้ายกับร่างกายนี้เช่าจับจองมา

ได้ยินโต่วน่อยกกระซากเสียงว่า

"ฉั่วค้วง ท่านหมายความอย่างไร?"

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"ไม่มีใด เราเพียงชักชวนท่านกบฏสักครั้ง"

"ว่ากะไร?"

"ดอนนี้ขุนนางโฉดครองเมือง ประเทศชาติดกต่ำ คนที่ลำบากคือราษฎร ที่อเนจอนาถคือผู้คนทั้งหลาย เราคิดชักชวนพวกท่านลุกยือขึ้นทำการต่อสู้สักครั้ง"

โต่วน่อยกกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ท่าน...ท่านให้เรากบฏ?"

"กบฏแล้วจะเป็นไร ชีวิดมีเพียงหนึ่งเดียว หัวใจมีเพียงดวงเดียว ไยไม่กระทำอย่างเต็มที่? เราเชื่อว่าท่านมีวาจาเป็นสัจจะ ขอเพียงท่านรับปาก เราจะรั้งดาบกลับ ยอมดิดตามรับใช้ท่าน"

โต่วน่อยทั้งแดกดื่นทั้งเดือดดาล กล่าวว่า

"นี่...นี่จะได้อย่างไร?"

“ไฉนไม่ได้ ไนห้าพรรค หกสมาคม เจ็ดสัมพันธมิตรที่หลงเหลือมีกองกำลังสามฝ่าย เข้าร่วมแผนการกับเรา ยอมรับใช้เทียนกี (ปฏิภาณฟ้า) แล้ว”

โต่วน่อยกแค่นหัวร่อ กล่าวว่า

“คิดไม่ถึงผู้ฟั่นเฟือนก็ขายชีวิตให้กับเตียชาปาด้วย”

“เราเพียงขายชีวิตให้แก่ชาติบ้านเมืองราษฎร หากท่านไม่รับปากก็มีหนทางเลือกสองประการ หนึ่งคือเราฟันท่านในดาบเดียว สองคือท่านคืนเอี่ยงเอี้ยงให้แก่เรา”

โต่วน่อยกขุ่นแค้นสุดระงับ กล่าวว่า

“ฉั่วค้วงจื้อ(คนบ้าแซ่ฉั่ว) ท่าน...ท่านคลุ้มคลั่งไปแล้ว”

ฉั่วค้วงกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“บิดาสามารถคลุ้มคลั่งได้”

โต่วน่อยกขุ่นแค้นจนติดอ่างขึ้นมา กล่าวว่า

“ท่าน...อาศัยอะไรพาดพิงถึงเอี่ยงเอี้ยง?”

“ทั้งนี้เพราะนางความจริงเป็นของเรา เป็นท่านช่วงชิงนางไป ท่านอายุสูงวัย ท่านปราศจากกำลังขวัญ ท่านไม่นับเป็นลูกผู้ชาย ท่านไม่มีคุณสมบัติอยู่ร่วมกับนาง”

มันยิ่งว่ากล่าวยิ่งพลุ่งพล่าน ชุ่มเสียงยิ่งมายิ่งดังกว่าเดิม

โต่วน่อยกหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

“ต่อให้ท่านกล่าวถูกต้อง...แต่ว่าท่านกลับวางแผนกบฏต่อหน้าทิปู้เอี้ย (มือปราบแซ่ทิ)?”

“ผู้แซ่ทิไม่นับเป็นอย่างไร สี่ยอดมือปราบล้วนเป็นหุ่นเชิด จูก้วะ-

ฟังแชเพียงแต่ตรึงสถานการณ์ไว้ หามีประโยชน์ไม่ เรื่องราวดำเนินถึงขั้นนี้ สมควรต่อสู้เพื่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่จึงถูกต้อง ทิชั่วเป็นอย่างไร หากพวกมันยังมีธาตุแท้ลูกผู้ชาย จะช้าเร็วสมควรกบฏ"

โต่วน่อยกทอดถอนใจกล่าวว่า

"แต่ว่าพวกเราทำเช่นนี้ รังแต่ก่อเกิดภัยสงคราม สร้างความลำบากแก่ทั้งหมด สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร กระทบกระเทือนถึงเอี่ยงเอี๊ยง...."

ฉั่งค้วงร้องเพ้ยออกมา ร้องว่า

"ท่านมีคุณสมบัติอันใด กลับเอ่ยถึงเอี่ยงเอี้ยงโกวเนี้ยต่อหน้าเรา?"

ทันใด บนบันไดบังเกิดชุ่มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ฉั่วค้วง ท่านลำพองไปแล้ว"

ฉั่วค้วงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ชั่วครู่จึงกล้าเงยหน้าขึ้นกวาดมอง

ตอนที่ 13

เทพคลุมคลั่งผู้ฟั่นเฟือน

ความพ่ายแพ้ไม่ทำร้ายผู้คนจนตาย ที่สาหัสถึงตายคือความผิดหวัง

ชั่วรู้สึกศันไม้ศันมือ

เขาคิดทุบตีคน

คิดทุบตีฉั่วค้วง

....ทั้งนี้เพราะฉั่วค้วงลำพองเกินไป

ชึ่งความจริง คนที่ลำพองอาจเที่ยงตรงกว่าคนที่ถ่อมตน คนที่ถ่อมตนชาญฉลาดกว่าคนที่ลำพอง คนที่ถ่อมตนเพียงแสดงออกทางถ้อยคำและความประพฤติว่า มันเป็นคนถ่อมตน แต่ในใจอาจเย่อหยิ่งกว่าผู้ใด คนที่ลำพองไม่ว่าอย่างไรก็โง่เขลากว่าคนที่ถ่อมตน ทั้งนี้เพราะมันไม่อาจระงับจิตใจ ประพฤติตัวเป็นที่รังเกียจของผู้คนตั้งแต่แรก

ความถือดีเป็นหนึ่งในนิสัยใจคอที่กระตุ้นความรู้สึกในเชิงลบ ต่อ

ผู้คนได้ง่ายดายที่สุด

ดังนั้นแม้แต่ทิชั่วที่เป็นคนใจกว้าง ยังชมดูฉั่วค้วงเป็นที่ขัดตา

คนผู้หนึ่งหากมีความสามารถที่แท้จริง ต่อให้ลำพองผยองกว่านี้ทิชั่วยังพอฝืนใจรับได้ บังเกิดความเลื่อมใสอย่างจริงใจ

น่าเสียดายที่คนลำพองผยองไม่ยอมพากเพียรพยายาม ปราศจากวิชาความรู้ที่แท้จริง ไม่เช่นนั้นสมควรเข้าใจว่า คนผู้หนึ่งอยู่ในห้วงจักรว่าลอันไพศาลไร้ขอบเขต กลับกระจ้อยร่อยดุจมดปลวก ยังมีอันใดคู่ควรให้ลำพองผยอง?

ประจวบยามนั้น มีคนด่าว่าฉั่วค้วงลำพอง

ทิชั่วเห็นพ้องด้วย

พร้อมกับนนรู้สึกเหนือความคาดหมาย

ทั้งนี้เพราะคนที่ลำพองผยองอย่างแท้จริง หากมีคนด่าว่ามันลำพอง มันกลับลำพองผยองกว่าเดิม ถือเป็นความภาคภูมิใจ

แต่พริบตานั้น ฉั่วค้วงบังเกิดความสะท้านหวั่นไหว

ผู้ที่ด่าว่ามัน เป็นสตรีนางหนึ่ง

สตรีนางนั้นยืนอยู่บนบันไดศิลา คลุมเสื้อคลุมไหล่สีแดงพุทราสวมเสื้อสีเขียวเข้ม กระโปรงยาวระพื้น เกล้าผมเป็นมวยหลวมๆ ความจริงไม่ได้ประทินโฉมเป็นพิเศษ แต่เมื่อยืนอยู่ใต้ต้นเอี้ยง กลางแสงจันทร์ลูบไล้ กลับเปล่งประกายยองใย แม้แต่สตรีที่แด่งกายเช่นหญิงรับใช้ซึ่งยืนอยู่ข้างกาย ยังไม่อาจเห็นโฉมหน้าชัดตา

ฉั่วค้วงฝืนยิ้ม จากนั้นทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง เรากระทำเพื่อท่าน ท่าน...กลับด่าว่าเรา"

สตรีนางนั้นเป็นบุตรีของเทพคลุ้มคลั่งเนี่ยเตียง ปัจจุบันแต่งงานอยู่กินกับโต่วน่อฮก นามเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ยามนั้นนางกล่าวว่า

"ท่านกระทำเพื่อเรา? อย่างนั้นรีบวางดาบ ปลดปล่อยหวยจู้"

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"ไม่อาจปลดปล่อย เรามาช่วยเหลือท่าน ไต้เจียงกุนจะช้าเร็วต้องทำลายล้างหอเจ็ดหุนครึ่ง ท่านหากยังอยู่ร่วมกับเฒ่าผู้นี้ มันทั้งไม่กล้ากบฏ และไม่ยอมสวามิภักดิ์ สุดท้ายต้องไม่มีผลบั้นปลายที่ดี ท่านติดตามเราไปจากที่นี้ เราสาบานว่าจะคุ้มครองความปลอดภัยของท่าน"

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงถามว่า

"ท่านหมายความว่า ไต้เจียงกุนจะบุกจู่โจมที่นี้?"

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"มันแม้ไม่มา ก็จะจัดส่งคนมา เท่าที่เราทราบ ถังชิ้วกับอี้เตี่ยในสี่จอมทมิฬใกล้มาถึงแล้ว ยังมีหน่วยงานในสิบห้าหน่วย ก็จะทุ่มเทกำลังมาถึง อาศัยสหพันธ์นางแอ่น กระเรียนและสมาคมดอกไม้เขียวไม่อาจด้านทานรับมือได้ ที่นี้ไม่อาจเฝ้ารักษาสืบไป"

โต่วน่อฮกแม้ตกอยู่ในเงื้อมมือผู้อื่น ใบหน้าแดงก่ำราวโลหิต น้ำเสียงยังหนักแน่นห้าวหาญ กล่าวว่า

"ประการนี้พวกเราล่วงรู้แต่แรก อย่าได้เข้าใจว่าพวกท่านสามารถขึ้นเขาโดยง่ายดาย ชึ่งความจริง ร่องรอยของท่านกับทิยี่เอ้ย เนี่ยเตียง

ตี้เตี้ยและผู้พลีชีวิตทั้งสามสิบเอ็ดคน พวกเราล้วนจดบันทึกไว้ ได้-เจียงกุนกับสีจอมทมิฬและสิบห้าหน่วยงานคิดล้มล้างพวกเรา มิใช่บอกว่าคิดล้มล้างก็ล้มล้างได้"

ฉั่วค้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"แต่เราพอขึ้นมา ก็สยบท่านเอาไว้"

โต่วน่อยกกล่าวเสียงราบเรียบ

"นั่นเป็นเพราะเราไม่ระวังป้องกันท่าน เราทราบว่าปรกติท่านคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน เรายังไม่ถึงกับเป็นสุนัขรับใช้ของได้เจียงกุนบวกกับเอี่ยงเอี้ยงบอกว่า ท่านจำแนกความผิดถูก นับเป็นคนดี ดังนั้นเราจึงไม่ระวังป้องกัน"

ฉั่วค้วงสลัดผมยุ่งเหยิง แสยะยิ้มกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านสำนึกเสียใจแล้ว ใช่หรือไม่?"

"ไม่ได้สำนึกเสียใจ เพียงแต่ผิดหวัง"

"ผิดหวัง?"

"ผิดหวังที่ผู้ฟั่นเฟือนที่มีชื่อกระเดื่องเลื่องลือ กลับเป็นคนบ้าคลั่งที่ไม่จำแนกความผิดถูก รู้จักแต่ลอบทำร้ายคน"

ฉั่วค้วงขู่คำรามว่า

"ท่านว่าอะไร?"

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงกล่าวเสริมขึ้น

"เขาบอกว่าท่านเป็นคนลำพองบ้าคลั่ง เสียทีที่เขายึดถือท่านเป็นวีรบุรุษ"

ฉั่วค้วงเสือกส่งปลายดาบไปเบื้องหน้า

โต่วน่อยกแค่นเสียงหนักๆ ยืดอกไปเบื้องหน้า ดูท่าคมดาบสะกิดผิวหนังกลางหลัง แทงใส่กล้ามเนื้อไปแล้ว

ฉั่วค้วงแสยะยิ้มกล่าวว่า

"เฒ่าโสโครก ท่านให้เรานำพาเอี่ยงเอี้ยงไป เราจะปลดปล่อยท่านไม่ถือสาเรื่องราวที่ผ่านมา"

โต่วน่อยกหัวร่อฮาฮาออกมา

ฉั่วค้วงดวาดถามว่า

"ท่านหัวร่ออันใด?"

โต่วน่อยกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านยังคงฆ่าเราเถอะ นางจะไม่ติดตามท่านไป"

"แต่นางอยู่ร่วมกับท่าน เพราะถูกบีบคั้นบังคับ ท่านเป็นเฒ่าโสโครกอายุห้าหกสิบปี อาศัยอะไรเหนี่ยวรั้งนางไปชั่วชีวิต?"

โต่วน่อยกทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราความจริงก็คาดคิดเช่นนี้ แต่พวกเรารักสมัครสมาน ไม่มีใดเป็นเครื่องถ่วง ท่านยังคงฆ่าเราเถอะ หากให้นางติดตามท่านไป ต่อให้เรารับปาก ก็ไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว"

ฉั่วค้วงยิ่งรับฟังยิ่งมีโทสะ ร้องว่า

"ท่านคุยโอ่โอ้อวด นางไหนเลยยินยอมติดตามอยู่ร่วมกับเฒ่าโสโครกที่ตะกายเข้าไปภายในโลงถึงครึ่งตัวเช่นท่าน เราจึงไม่เชื่อ..."

พลันได้ยินเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านมิอาจไม่เชื่อ เราเป็นเช่นนี้จริง"

ฉั่วค้วงกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"เราไม่เชื่อ"

เนียเอี่ยงเอี้ยงกล่าวว่า

"ท่านไม่เชื่อก็อับจนปัญญา เราชมชอบเขา เขาชมชอบเรา ไม่มีการบังคับแข็งขืนแม้แต่น้อย"

ฉั่งค้วงสลัดผมเผ้าฟุ่งเหยิง เผยเห็นเนื้องอกสีเนื้อบนหน้าผากก้อนหนึ่ง กล่าวว่า

"เราไม่เชื่อเด็ดขาด"

"เชื่อหรือไม่แล้วแต่ท่าน ท่านหากฆ่าเขา เราก็ไม่ติดตามท่านไปเพียงแต่ล้างแค้นให้แก่เขา นอกจากท่านจะฆ่าเราด้วย"

ฉั่วค้วงเหลียวหน้าไปยังโต่วน่อฮก ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ท่านเกลี้ยกล่อมกลับกลายนาง ไม่เช่นนั้นเราจะเปลี่ยนเป็นฆ่านาง"

โต่วน่อฮกก็กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ท่านฆ่านางเถอะ เราจะไม่เกลี้ยกล่อมกลับกลายนาง ขอเพียงท่านทำร้ายนางแม้สักขุมขนหนึ่ง เราจะทุ่มเทความสามารถทั้งหมด ล้างแค้นให้แก่นางเช่นกัน...ท่านยังคงฆ่าเราก่อนเถอะ"

ฉั่วค้วงขู่คำรามใส่จันทร์ว่า

"เราไม่เชื่อ"

มันกำหมัดทุบอก ร่ำร้องราวคลุ้มคลั่งว่า

"เราไม่เชื่อว่ามีเรื่องเช่นนี้"

...มันย่อมไม่เชื่อ

โต่วน่อฮกที่เป็นชายชราอายุห้าสิบเศษผู้นี้มีอันใดดี เนียเอี่ยง-

เอี้ยงกลับปักใจต่อมันถึงเพียงนี้ ระหว่างคนทั้งสองก็ครองรักกัน ไม่พรั่นแม้แต่ความตาย

ดังนั้นมันไม่ยอมรับนับถืออย่างยิ่ง

มันเสือกส่งสภาวะดาบไปเบื้องหน้าอีกคราว กล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

“ท่านไม่ละทิ้งนาง เราจะฆ่าท่านในบัดดล”

โต่วน่อฮกสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ท่านน่าเวทนาจริงๆ”

“ว่ากระไร เราน่าเวทนา?”

โต่วน่อฮก กล่าวด้วยความเศร้าเสียดายว่า

“ท่านมีใบหน้าที่คมคาย มีฝีมืออันสูงเยี่ยม แต่ไม่เคยมีความรักมาก่อน ดังนั้นไม่ทราบว่าความรักเป็นฉันใด”

ฉั่วค้วงพลันรั้งดาบกลับ

มันลากพาดาบพุ่งกายปราด

ดาบของมันยาวยิ่ง คมดาบขูดลากกับบันไดศิลา ปรากฏสะเก็ดไฟสีเขียวแลบพุ่ง

มันเพิ่งปล่อยปละละเว้นโต่วน่อฮก ดาบยาวก็จ่อใส่ปลายคางของเนียเอียงเอี้ยง

ทิชิ่วคาดคิดไม่ถึงว่า ฉั่วค้วงจะรั้งดาบกลับในลักษณะนี้ แต่ก็ใช้ดาบสยบผู้คนอีกคนหนึ่งไว้ แม้แต่เขายังไม่ทันลงมือสกัดขัดขวาง อย่าว่าแต่ดอกไม้เขียวสี่พิโรธ

ยามนี้เขาค่อยเห็นเนียเอียงเอี้ยงโดยชัดตา

นางมีรูปร่างท้วมสมบูรณ์ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงความงามของนาง ตรงกันข้าม กลับเพิ่มความอ่อนโยนดึงาม ซึ่งยากพบเห็นในตัวหญิงผ่วนางหนึ่ง

นางคล้ายเจ้เจ๋ใหญ่นางหนึ่ง

ใบหน้านางกลมสมบูรณ์ ตาโตหยาดเยิ้ม ริมฝีปากแดงสดใสต่ำแหน่งได้จมูกเหนือริมฝีปากมีรอยแผลเป็นเล็กๆเส้นหนึ่ง

ดาบซาวยะเยือกจนผู้คนหนาวสั่น

มือก็สั่นสะท้าน

ดังนั้นดาบพลอยสั่นไหวเล็กน้อย

คมดาบที่สั่นไหวเล็กน้อย สามารถแทงใส่ลำคอของนางได้ทุกเมื่อ

แต่เนียเอียงเอี้ยงสงบนิ่งยิ่ง สีหน้าท่าทีคล้ายนกกระยางริมน้ำที่ทอดมองทิวทัศน์ไกลตาตัวหนึ่ง

ฉั่วค้วงร่ำร้องว่า

“ดามเราไป หาไม่เราจะฆ่าท่านในดาบเดียว”

เนียเอียงเอี้ยงกล่าวด้วยความเศร้าเสียดายว่า

“ท่านทำเช่นนี้ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเกินไปหรือ?”

ทิชิ่วดระเตรียมลงมือแล้ว

เขาเสาะหาโอกาสลงมือ

...หากหญิงรับใช้ข้างกายเนียเอียงเอี้ยงกรีดร้องคำหนึ่ง เราอาจสามารถช่วงชิงโอกาสชั่ววูบสยบฉั่วค้วงไว้

เขากำลังนึกหาวิธี -

...บนต้นเอี้ยงและชายคาหอล้วนซ่อนตัวด้วยคนผู้หนึ่ง พวกมันเป็นศัตรูหรือสหาย ที่แท้รุดมาช่วยคนหรือทำร้ายคน?

ขณะที่เขารอคอยจังหวะโอกาส ที่เหนือความคาดหมายของเขาคือ ฉั่วค้วงระบายลมจากปากคำหนึ่ง

จากนั้นมันลงมือ

มันฟันดาบใส่บันไดศิลา

ในสะเก็ดไฟแลบกระจาย บนบันไดศิลาสิบห้าชั้น ถูกฟันเป็นรอยแยกทางยาว

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"ไม่มีเรื่องราวใดแล้ว เราทดสอบแล้ว พวกท่านผูกสมัครรักใคร่กันจริงๆ ขออภัยยิ่ง"

คราครั้งนี้ไม่เพียงแต่ทิชิ่วงงงันวูบใหญ่ แม้แต่โต่วน่อฮกก็ตะลึงลานกับที่

หนึ่งเดียวที่ไม่ดีนตระหนก ไม่เคลือบแคลงสงสัย มีแต่เนียเอี่ยง-เอี๋ยง

นางยิ้มจนเผยเห็นรอยลักยิ้มอันลึกล้ำ ยื่นมือทั้งสองออก ยึดกุมหลังมือที่ปรากฏเอ็นเขียวขึ้นโปนของฉั่วค้วง กล่าวด้วยความยินดีว่า

"เราทราบว่าท่านมิใช่คนที่บังคับแข็งขืน ถือความรักเข้าข่มขู่"

ยามนั้น ดอกไม้เขียวสีพิโรธพกพาสีหน้าที่บูดบึ้งขุ่นเคือง แยกย้ายเป็นสี่ทิศ กระโดดขึ้นบนบันไดศิลา รายล้อมฉั่วค้วงเอาไว้

แต่โต่วน่อฮกเพียงถามว่า

"เป็นเรื่องราวใด?"

ฉั่วค้วงคล้ายไม่เห็นดอกไม้เขียวสี่พิโรธอยู่ในสายตา เพียงกล่าวกับเนี่ยเอี๋ยงเอี๋ยงด้วยความรักอันลึกซึ้งว่า

"เราท่านความจริงมีพันธะหมั้นหมาย เตียงเล่าก๋ย (ปีศาจเฒ่าคลุ้มคลั่ง) ยกท่านให้แก่เรา แต่ท่านกลับแต่งงานกับเฒ่าโสโครกนี้ เราไม่คลมรับนับถือ เข้าใจว่าท่านถูกบีบคั้นบังคับ หรือมีเบื้องหลังอื่น ยามนี้ทดสอบดู ค่อยทราบว่าพวกท่านรักใคร่สมัครสมาน แม้ตายก็ไม่เปลี่ยนแปร เมื่อเป็นเช่นนี้ เราก็วางใจแล้ว"

เนี่ยเอี๋ยงเอี๋ยงขอบตาเปียกชุ่ม กล่าวว่า

"ท่าน..."

โต่วน่อยกหัวร่อยาฮากล่าวว่า

"ที่แท้เด็กน้อยท่านมาทดสอบเรา"

ได้ยินเสียงปรบมือดังขึ้น คนผู้หนึ่งร้องชมเชยออกมา

เสียงปรบมือดังจากบนต้นเอี้ยง เป็นบุรุษผู้หนึ่ง

คนร้องชมเชยอยู่บนชายคาหอ กลับเป็นสตรีนางหนึ่ง

ทั้งสองพลิ้วกายลงมา สมทบกันที่กลางอากาศก่อน ค่อยทิ้งตัวลงที่เชิงบันได

หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีนี้ บุรุษร่างสูงโปร่ง สวมชุดหลวมกว้าง สีหน้าแฝงแววองอาจ แต่มีกลิ่นอายบัณฑิตอย่างเข้มข้น สตรีมีท่าทางเรียบร้อยงดงาม เชื่อฟังเลิศล้ำ ริมฝีปากหนาแดงปานจะหยด ดวงตาที่หยีลงมักปรากฏรอยยิ้ม แต่ให้ความรู้สึกที่งามเฉิดฉันอย่างยิ่ง

เมื่อเปรียบเทียบกัน ความงามของเนี่ยเอี๋ยงเอี๋ยงเป็นความท้วม

สมบูรณ์ชนิดหนึ่ง ส่วนความงามของสตรีนางนี้ เป็นความเย้ายวนอย่างยิ่งยวด

รูปลักษณะของคนทั้งสองนี้ ก็ไม่สอดคล้องกัน

สมมติเช่นบุรุษยามขมวดคิ้ว เม้มริมฝีปาก เต็มไปด้วยความเข้มแข็งดุร้าย แต่ในสายตาของผู้คน ยังปลอดโปร่งสบาย สุภาพเรียบร้อยยิ่ง

สตรีความจริงมีท่าทางที่เรียบร้อยงดงาม ไม่แก่งแย่งช่วงชิงกับผู้คน แต่ไม่ทราบเป็นเพราะเรือนร่างนางอ้อนแอ้นแช่มช้อยเกินไป หรือว่าริมฝีปากนางแดงสดเกินไป สายตาหยาดเยิ้มเกินไป ดูไปบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกคล้ายแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ

ลักษณะที่ไม่สอดคล้องเช่นนี้ เมื่อปรากฏแก่คนทั้งสอง กลับกลายเป็นความรู้สึกที่สอดคล้องอีกชนิดหนึ่ง เมื่อทั้งสองร่วมทางกัน ความจริงไม่สอดคล้องกัน แต่ก็ขับเน้นกันและกัน จนไม่อาจสอดคล้องกว่านี้อีก

โต่วน่อยกพอพบเห็นทั้งสอง ต้องกล่าวว่า

“ละอาย ละอายยิ่ง”

บุรุษนั้นกล่าวอย่างถ่อมตนว่า

“ผู้ที่ละอายคือพวกเรา พวกเราทั้งสองมาสายก้าวหนึ่ง ไม่อาจช่วยเหลืออันใดได้?”

สตรีนางนั้นประสานมือต่อทิชิ่วและฉั่วค้วงอย่างโอ่อ่าผ่าเผย กล่าวว่า

“เขาเป็นหัวหน้าสหพันธ์กระเรียนเชี่ยงซุนกวงเม้ง เราแซ่ฮกนามเม้งหงส์ ขอคำนับทิยี่เอี้ย (นายที่สองแซ่ทิ) กับฉั่วฮวงเสี่ย (ผู้ฟื้นเฟือน

แฟ่ฉั่ว)แล้ว"

นางแม้บ่งบอกชื่อแซ่ แต่ยังไม่ได้เปิดเผยศักดิ์ศรี นางกลับเป็นหัวหน้าสหพันธ์นางแอ่นนามหงส์โกว (สตรีนามหงส์)

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"พวกท่านคงเข้าใจว่า เราคิดข่มขู่หรือคิดฆ่า โต่วหวยจู้ (หัวหน้าแมาคมแชโต่ว) กับฮูหยินของมัน ดังนั้นรุดมาหมายจัดการเรากระมัง?"

เชี่ยงชุนกวงเม้งกล่าวอย่างสำรวมว่า

"พวกเราได้รับบุญคุณน้ำใจจากโต่วหวยจู้ ท่านผู้เฒ่าหากมีเรื่องพวกเราช่วยเหลือได้ ต้องทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ มาดว่าช่วยเหลือไม่ได้ ก็จะรุดมาเสี่ยงชีวิต"

โต่วน่อฮกกล่าวด้วยความสะทกสะท้อนว่า

"ท่านทั้งสองจัดกำลังมายังหอเจ็ดหุนครึ่ง โดยมีหน้าที่รับผิดชอบก็มนี้เพราะความปลอดภัยของเรา กลับวิ่งเต้นเหน็ดเหนื่อย เราผู้แซ่โต่ว จารึกซึ้งใจ ละอายที่ไม่สามารถตอบแทนได้"

หงส์โกวเลิกคิ้วเรียวงามกล่าวว่า

"โต่วเหลา (ผู้เฒ่าแซ่โต่ว) กล่าววาจาใด เรากับกวงเม้งกอ (พี่กวงเม้ง) หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากท่าน ไหนเลยมีวันนี้ คราครั้งนี้พวกเรารุดมา แต่ไม่ได้ทำอะไร ผู้ที่ละอายสมควรเป็นพวกเราจึงถูกต้อง"

พลันได้ยินเสียงกู่ยาวนานดังมาแต่ไกล เนิ่นนานยังไม่ขาดหาย

ฉั่วค้วงสลัดผมยุ่งเหยิง หัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ดูท่าผู้ที่ไม่ทำอะไร เอาแต่ด่อยดีกับเรารุดมาแล้ว"

ได้ยินเสียงครืนครันเลื่อนลั่นดังมาจากเชิงเขา สร้างความ

แดกดื่นแก่ดอกไม้เขียวสี่พิโรธ จนหันไปมองหน้ากัน แทบเข้าใจว่ามีคน
ลากจูงภูเขาไท้เกี้ยชัวลูกหนึ่งขึ้นเขามา

ที่ห่างไกลบังเกิดซุ่มเสียงร้องขานด้วยความห้าว
หาญองอาจดังมาว่า

“ฟ้าไม่ยอมรับคน”
ฉั่วค้วงบนบันไดหัวร่อแล้ว
ดวงตามันแววววาว ประกายดาบ้าคลั่ง
มันพลันย่อกายลงสลักอักษร
มือขวาถือค้อน
มือซ้ายถือสิ่ว
สลักอักษรอยู่บนบันได จนสะเก็ดไฟแลบกระจาย
เสียงครืนครันที่เชิงเขาดังเลื่อนลั่นกว่าเดิม เสียงร้องขานดังอีกว่า
“คนไม่ยอมรับฟ้า”
ฉั่วค้วงปล่อยผมยุ่งสยาย ใช้ค้อนและสิ่วอย่างเร่งร้อน
อักษรเริ่มปรากฏเป็นรูปร่างแล้ว

หงส์โกวดวัดมือวูบ ชัดพลุสัญญาณออกไปดอกหนึ่ง แดกเป็นฝน
ดาวดกเจ็ดสีที่กลางอากาศ

เชี่ยงซุนกวงเม้งเลิกคิ้วถามว่า

“เป็นไรหรือ?”

หงส์โกวกล่าวเบาๆอย่างรีบร้อนว่า

"ผู้มาเป็นเทพคลุ้มคลั่งเนียเตียง เราสั่งการให้ศิษย์ที่เฝ้ารักษาอยู่เบื้องล่าง อย่าได้ขัดขวางมัน"

นางกล่าวเสริมว่า

"แม้ขัดขวางก็ไม่มีประโยชน์"

เชี่ยงชุนกวงเม้งปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"มันมาทำอะไร?"

หงส์โกวไม่ตอบคำในบัดดล หากแต่มองดูเนียเอียงเอี้ยง

ใบหน้ากลมงดงามของเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ปรากฏแววหม่นหมองกังวล กล่าวว่า

"ท่านเป็นบิดาเรา ทุกครั้งที่บิดาพบกับผู้ฟั่นเฟือน ต้องพิสูจน์ผลแพ้ชนะ หรือทำความตกลงเรื่องหนึ่ง เรื่องการหมั้นหมายของเราก็กระทำในลักษณะนี้"

ทิชิ่วพอฟัง ก็หวนรำลึกถึงตำนานเรื่องราวในบู๊ลิ้มประการหนึ่ง

น่ำเทียนอ้วง (โลกบาลทักษิณ) เจ็งชีงู้ กับผู้นำสหพันธ์โหงว-เจ่กเม้ง (สหพันธ์ห้าสมุทร) ฉั่วปัวเยียกเป็นศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน แต่คนละวิถีทาง มาจากต้นตอเดียวกัน และคนละมรรคา มีปณิธานเดียวกัน แต่คนละจิตใจ ดังนั้นต่อสู้กันเป็นเวลาหลายสิบปี

ในขุมกำลังสองฝักฝ่าย เจ็งชีงู้มีชือตี่(ศิษย์ผู้น้อง) ผู้หนึ่ง คือ เทพคลุ้มคลั่งเนียเตียง (โลกบาลแช่เจ็ง) ฟังว่าพลังการฝึกปรือยังเหนือล้ำกว่าเจ็งเทียนอ้วง ท่าทีก็รุนแรงแข็งกร้าวที่สุด ดังนั้นต่อสู้กับผู้ฟั่นเฟือนฉั่วค้วง ซึ่งเป็นเปาตี่ (น้องร่วมบิดาเดียวกัน) ของฉั่วปัวเยียกจนแทบตกตายไปข้างหนึ่ง

เทพคลุ้มคลั่งเนี่ยเตียงมีความสำเร็จแตกฉานด้านวิชามิกจง ขณะเดียวกัน ผู้ฟื่นเฟือนฉั่วค้วงก็ค้นพบแก่นแท้ของนิกายลามะ พอดีเป็นดาวข่มของเนี่ยเตียง

....หรือว่าทั้งสองคิดต่อสู้จากในสำนักถึงนอกสำนัก ต่อสู้จากในยุทธจักรถึงบนภูเขา?

....ยามนี้ศัตรูเข้มแข็งประชิดใกล้ เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงหากต่อสู้กันที่หน้าหอเจ็ดหุนครึ่ง จะบังเกิดผลกระทบกระเทือนต่อสองสหพันธ์หนึ่งสมาคม

ทิชิ่วขณะจะเกลี้ยกล่อมฉั่วค้วงหลบหน้าไป ได้ยินที่ห่างไปบังเกิดเสียงร้องขานอย่างยาวนานว่า

"คนไม่ยอมรับคน"

ยามนั้น ฉั่วค้วงสลักอักษรเสร็จสิ้นแล้ว

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง บนบันไดปรากฏข้อความที่เต้นเร่าราวมีชีวิตว่า

"อำมั่วนีปาบีงู"

ได้ยินเสียงครืนครันเลื่อนลั่นดังใกล้เข้ามาอีก มีคนกู่ร้องดังยาวนาน ร้องขานด้วยความหาวหาญรันทดว่า

"ฟ้าคนไม่ยอมรับ"

ยามนั้น บ้านหลังหนึ่งปรากฏขึ้นแล้ว

บนหลังคาบ้านยังมีวัวตัวหนึ่ง

จากนั้นทั้งหมดค่อยเห็นคนที่ลากดึงบ้านขึ้นเขาโดยชัดตา

คนผู้นี้ใบหน้าดำฟันสีขาว สวมหมวกแดงไว้เคราดำ ที่พิเศษพิสดารที่สุดคือ มันมีดวงตาประหลาดคู่หนึ่ง

ทั้งหมดพบว่า วัวบนหลังคามีดาสีทองราวกับนักปรัชญา นกเขาที่เกาะบนหลังวัว ก็คล้ายเคลือบทองชั้นหนึ่งอยู่บนดวงดา จากนั้นค่อยพบว่าดวงตาของคนลากดึงบ้านก็เป็นสีทอง

ในที่สุดเทพคลุมคลั่งเนียเตียงลากดึงบ้านของมัน ขึ้นมาถึงบนหอเจ็ดหุนครึ่ง เมื่อถึงข้างบ่อปลา ซึ่งห่างจากบันไดศิลาประมาณสองก้าวค่อยชะงักเท้าลง

บ้านของมันสงบนิ่งราวกับงอกรากอยู่ที่นั้น

วัวของมันสงบนิ่งจนคล้ายกับกำลังใช้ความคิด

แม้กระทั่งนกเขาของมันก็สงบนิ่ง จนคล้ายจมอยู่ในภวังค์ครุ่นคิด

ปลาในบ่อผุดขึ้นบนผิวน้ำหายใจ บังเกิดเป็นชุ่มเสียงอย่างแผ่วเบาสามารถจำแนกออกได้

เนียเตียงพกพาเสียงหอบหายใจเล็กน้อย ใช้ดวงตาสีทองของมันสำรวจมองทุกผู้คนโดยถ้วนทั่ว

ผู้ที่ถูกสายตามันกวาดมอง คล้ายกับใบหน้าถูกขดข่วนเป็นเสียงดัง มีความรู้สึกว่าถูกคนตาบอดมองดูแวบหนึ่ง หรือตัวเองกลายเป็นตาบอดไป

ฉั่วค้วงกล่าววาจาขึ้นก่อนว่า

“ท่านยังคงมาแล้ว”

เนียเตียงใช้ตาสีทองจนน่ากลัว จับจ้องมองคนผมยุ่งสยายนั้น

ปากกล่าวว่า

"ท่านมายังที่นี้จริงๆ"

"ท่านเสาะหาเรา?"

"ท่านก็เสาะหาเราเช่นกัน"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าเราจะรุดมา?"

เนียเตียงยิ้มแล้ว

ยิ้มอย่างคลุ้มๆคลั่งๆอยู่บ้าง

ฟันของมันไม่เรียบเสมอ แหลมราวฟันสุนัข ขาวแวววาวจนน่ากลัว ปากกล่าวว่า

"เรายังไม่ล่วงรู้อุปนิสัยใจคอของท่านหรือ?"

พลางมุดตัวเข้าไปภายในบ้าน หยิบนั่นฉวยนี่ จากนั้นหอบข้าวของออกมากองใหญ่

นั่นเป็นหลักหิน ป้ายไม้ แผ่นไม้ไผ่ บางชิ้นมีขนาดเท่ากำปั้น บางชิ้นมีขนาดเท่ากับพื้นโต๊ะ กลับเป็นหลักเขตพื้นที่ ป้ายขวางตามบ้านเรือน ซึ่งถูกเคลื่อนย้ายมา

มันมีลักษณะพ้องต้องกันประการหนึ่ง ล้วนสลักข้อความ "อำมั้ว-นีปาบีง้"

ฉั่วค้วงมองดูแวบหนึ่ง ดวงตาถึงกับเป็นประกายกล่าวว่า

"นี่ไม่แน่ว่าเป็นลายมือของเราทั้งสิ้น ทุกผู้คนล้วนรู้จักคำสวดนี่ ทุกผู้คนล้วนแกะสลักขึ้น"

เนียเตียงชี้มือไปยังด้านซ้ายมือของข้อความทั้งหกคำ กล่าวว่า

"ด้านซ้ายมือของข้อความหกคำนี้ เป็นคำ "เค้า" ความจริงเป็น

รูปสี่เหลี่ยม แต่ท่านสลักเป็นรูปวงกลม ดังนั้นล้วนเป็นลายมือของท่านมิใช่ของผู้อื่น”

ฉั่วค้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

“โลกหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงตามวัฏสงสาร ความจริงเป็นทรงกลมไหนเลยเป็นรูปสี่เหลี่ยมมิได้? ต่อให้เป็นสี่เหลี่ยม ก็สมควรเขียนเป็นวงกลม ท่านจดจำสิ่งนี้ออก นับเป็นผู้รู้ใจของเรา”

เนี่ยเตียงกล่าวเป็นเชิงข่มขู่ว่า

“เมื่อต่อสู้เป็นเวลานาน จะกลับกลายเป็นรู้เขารู้เรา”

“เอ่ยถึงการต่อสู้ เรากำลังคิดเสาะหาท่าน”

เนี่ยเตียงกล่าวโดยปราศจากจิตหวั่นไหวว่า

“ท่านเสาะหาเรายังพอทำเนา แต่เสาะหาบุตรีเราทำอะไร?”

“ท่านยังกล้าเอ่ยถึงเรื่องนี้อีก?”

“ไฉนไม่กล้าเอ่ยถึง?”

ฉั่วค้วงกล่าวถามว่า

“พวกเราต่อสู้กันทั้งสิ้นกี่ครั้ง?”

“สิบเอ็ดครั้ง ครั้งนี้ไม่นับ”

“ท่านพ่ายแพ้กี่ครั้ง?”

“หากนับรวมทั้งครั้งนี้ ต่างฝ่ายต่างชนะคนละหกครั้ง”

ฉั่วค้วงร้องเพ้ยกล่าวว่า

“ผู้ใดว่าครั้งนี้ท่านเป็นฝ่ายชนะ ครั้งนี้ท่านยังคงพ่ายแพ้ ท่านจำได้หรือไม่ว่า ครั้งที่เจ็ดผู้ใดพ่ายแพ้?”

“....ครั้งนั้นท่านโชคดี”

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"เราเอาชนะท่าน ตามกฎการประลองที่พวกเราทำความตกลงไ
ท่านต้องกระทำเรื่องราวให้แก่เราประการหนึ่ง"

"ใช่แล้ว มีอยู่ครั้งหนึ่งเราให้ท่านรับประทานสุนัขอาจม รสชา
ยังไม่เลวกระมัง? มีอยู่ครั้งหนึ่ง เราให้ท่านลูบคลำทรวงอกของสต
อ้วนใหญ่ สุดท้าย...ฮาฮาฮา"

ฉั่วค้วงกล่าวถามว่า

"ท่านจำได้หรือไม่ว่า ครั้งนั้นท่านรับปากเราอันใดกระมัง?"

"ครั้งใด?"

"ครั้งที่เจ็ด"

"...เรารับปากว่าจะยกเอี๋ยงเอี้ยงแก่ท่าน ท่านต่ำช้าสามานย์"

"เราไม่ต่ำช้าสามานย์ เรารักนางอย่างแท้จริง แต่ท่านไม่รักษ
คำพูด ยกบุตร์ให้แก่โต่วน่อฮก"

เนี่ยเตียงกล่าวว่า

"วันนี้ท่านมาเพราะเรื่องนี้?"

"ความจริงใช่ ภายหลังเราพบว่าพวกมันผูกสมัครรักใคร่ แ
ตายก็ไม่พรั่น เรารักนางอย่างจริงใจ รูปลักษณ์นางมีดำหนิ เราก็ใช้วิช
ได้ชิ่วอิ่น (ประทับหัตถ์ใหญ่) คุ้มครองนาง เมื่อนางเข้านอน ก็แผ่ประกา
สุยมั่งพึกะฮู่ชิงฮวบ (วิชาหลับฝันคลุมเกราะคุ้มครองกาย) เข้าปกคลุ
ช่วยให้นางผ่านพ้นวิกฤตการณ์"

เนี่ยเตียงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ฟังดูยิ่งใหญ่นัก บุตรีเรามีวาสนายืนยาว มิด้องให้ท่านใช้ประกา

ปีศาจปกคลุม”

“ดอนนี้เราถามท่าน เรื่องที่ท่านรับปากเราเมื่อครั้งก่อน ท่านทำไม่ได้ ท่านสมควรมีคำว่ากล่าวกับเรา”

คราครั้งนี้ถึงรอบเนี่ยเตียงตะกุกตะกักกล่าวว่า

“เป็นบุตรีเราไม่ยอมแต่งงานกับท่าน มิใช่เราละเมิดข้อตกลง”

“แต่ท่านยังคงไม่ได้กระทำตาม”

เนี่ยเตียงพานยอมรับ กล่าวว่า

“อย่างนั้นท่านคิดทำอย่างไร?”

“เฮอะ ท่านไม่รักษาคำพูด ท่านคิดคดโกง ล้วนแล้วแต่ท่านที่แล้วมาคนของสำนักน่ำเทียนมึ้ง (สำนักฟ้าทักษิณ) ไม่คำนึงถึงหลักธรรม ละเมิดข้อตกลง ผู้คนเช่นนี้สมควรฆ่า”

เนี่ยเตียงกระซากเสียงว่า

“อย่าได้พาดพิงถึงสำนักฟ้าทักษิณ วันนี้เราทราบว่าท่านขึ้นสู่ภูเขาหลุยงั่งชัว เราก็รุดมา ท่านเสนอวิธีการมาเถอะ”

“เจตนาการมาของเรา เพื่อทดสอบว่าพวกมันมีรักแท้หรือไม่ นอกจากนั้นสหพันธ์สมุทรเราผนึกกำลังกับปฏิภาณฟ้า ล้มล้างบ้านเมืองที่ฟอนเฟะ ประหารฆ่าฉั่วเกีย ท่านเข้าร่วมกับพวกเรา รับคำบัญชาจากเรา เราจะชี้แนะทนทางสว่างแก่ท่าน ละเว้นชีวิดของท่าน”

“ท่านคิดกระทำการใหญ่ ไยไม่เข้าสังกัดสำนักฟ้าทักษิณเรา? เราจะชักนำท่านสู่ทนทางแห่งความสำเร็จเอง”

ฉั่วค้วงหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวว่า

“เทพคลุ้มคลั่ง ท่านไม่ปฏิบัติดามคำมั่นสัญญาแล้ว?”

เนี่ยเตียงกล่าวอย่างจริงจังว่า

“เราติดค้างคำมั่นสัญญาท่านครั้งหนึ่ง รับรองไม่บ่ายเบี่ยง แต่หากให้เราลดตัวเข้าสังกัดสหพันธ์ห้าสมุทร เรายังไม่ยินยอม มิสู้ทำเช่นนี้วันนี้ยากนักที่เราท่านพบกันอีกครั้ง พวกเราประลองฝีมือกันใหม่ หากเราพ่ายแพ้ ถือว่าเราติดค้างท่านสองครั้ง ยินดีฆ่าตัวตาย ชดใช้ด้วยชีวิต หากว่าชนะ ถือว่าหักล้างข้อตกลงครั้งก่อน ไม่ติดค้างกันอีก เป็นอย่างไร?”

ฉั่วค้วงร่ำร้องว่า

“ท่านไม่ยินยอม? นี่เป็นว่าสวรรค์มีหนทางท่านไม่เดิน”

เนี่ยเตียงสวนคำว่า

“ฟ้าไม่ยอมรับคน คนไม่ยอมรับฟ้า เราจะส่งท่านลงนรกไป”

ทิชิ่วรับฟังถึงตอนนี้ ไม่อาจนิ่งดูดายสืบไป กล่าวเสียงกังวานว่า

“ท่านทั้งสองความจริงเป็นชนชาวธัมมะ เป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มยามนี้ศัตรูสำคัญประชิดใกล้ กองกำลังจ่อคุกคาม สมควรร่วมแรงร่วมใจ มีเป้าหมายศัตรูเดียวกันจึงถูกต้อง ไฉนหันอาวุธเข้าหากัน คิดเป็นเช่นหยกศิลาล้วนแหลกลาญหากเป็นเช่นนั้น รังแต่เป็นประโยชน์แก่ฝ่ายตรงข้าม”

เนี่ยเตียงขึ้นเขามาเป็นคนสุดท้าย ดังนั้นชำเลืองมองทิชิ่ว กล่าวว่า

“มันเป็นใคร? เป็นผู้ช่วยของสหพันธ์ห้าสมุทรหรือ?”

เนี่ยเอี่ยงเอ้ียงรีบกล่าวว่า

“บิดา เขาเป็นทิชิ่วทิยี่เอ้ีย”

ในดวงตาของเนี่ยเตียง พลันเปล่งประกายสีแดงสดราวโลหิตหยดหนึ่ง กล่าวว่า

"เมื่อวานผู้ที่มองดูเราลากดึงบ้านบนเนินกิมฮื้อปอ(เนินปลาทอง) ของหมู่บ้านโค่วเฮียซึง ใช่เป็นท่านหรือไม่?"

ทิชิ่วต้องบังเกิดความตื่นตระหนก ดอนนั้นตัวเองเพียงมองดูแวบหนึ่ง ก็เดินทางต่อ แต่เนี่ยเตียงยังจดจำเขาออก

ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่เขาอย่างแท้จริงคือ เขาถูกจู่โจมใส่คราหนึ่ง

เนี่ยเตียงมองดูเขาแวบหนึ่ง ทิชิ่วรู้สึกว่าตำแหน่งใจฟ้าของตัวเองซาวูบคราหนึ่ง

พริบตานั้น เขาบังเกิดความหวั่นไหวราวกับสูญเสียร่าง สูญเสียปาก และสูญเสียความรู้สึกไป

ชึ่งความจริง ทั้งสองพอสบตา ก็ประมือกันท่าหนึ่ง

เนี่ยเตียงใช้เคล็ดวิชาจ่วยเช่งกิมกัง (วชิระชัยชนะ) ของวิชามีกจง เปล่งประกายแดงโลหิตออกทางดวงตา นับเป็นอิทธิฤทธิ์ที่รุนแรงที่สุด ทิชิ่วพอสบสายดา รู้สึกชาวูบที่ใจฟ้า เปลวสีแดงสายหนึ่งชอนไชเข้าสู่ตำแหน่งหัวใจ

ทิชิ่วรับมือด้วยความเยือกเย็น จิตใจสงบนิ่ง จุดอัคคีภายในขึ้นทุกประการไม่หวั่นไหว รับการจู่โจมครั้งนี้ไว้

นี่เป็นประสิทธิภาพของเทียนงั่ง (เนตรฟ้า)

ด้วยพลังการฝึกปรือของเนี่ยเตียงบรรลุถึงขั้นไม่ต้องยกมือวาดเท้าไม่ต่องชักดาบใช้พลัง ขอเพียงบังเกิดกระแสจิต พลังลมปราณก็บรรลุเง ใช้ออกด้วยวิชาดองั่ง(เนตรดาบ)

ทิชิ่วเท่ากับถูกจู่โจมใส่ดาบหนึ่ง

แต่ขณะเดียวกัน เนี่ยเตียงรู้สึกมีอาการผิดปรกติที่จุดอิ่นตั้งตรงหว่างคิ้ว พลังของเนตรดาบสะท้อนย้อนกลับมา

เนี่ยเตียงรู้สึกอึดอัดที่ทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า ต้องแค่นเสียงหนักๆ ออกมาคำหนึ่ง

....บุรุษหนุ่มผู้นี้กลับมีกำลังภายในลึกล้ำถึงขั้นนี้

เนี่ยเตียงพอฟังว่า ฝ่ายตรงข้ามเป็นหิชิ่ว ก็ใช้ออกด้วยวิชาเนตรดาบ สาเหตุสืบเนื่องจากเนี่ยเตียงไม่ชมชอบมือปราบ

มันเคยเห็นกับตาว่า ทหารบ้านเมืองเข่นฆ่าสังหารราษฎรที่ไม่มีอาวุธ และไร้ความผิดอย่างไร

หากเป็นทหารที่ประหารฆ่าฟันราษฎรตามอำเภอใจ นับว่าเลวชาดิกว่าโจรผู้ร้ายอีก

มันยังเห็นเจ้าหน้าที่กรมเมืองกดขี่ข่มเหงคนดีงาม ทำร้ายราษฎรทั่วไป

เนี่ยเตียงเห็นว่าคนที่ถือกำเนิดเกิดมา เพราะสร้างกรรมแต่ชาติปางก่อน ต้องมาผจญทุกข์ในโลกมนุษย์ พอถือกำเนิดเกิดมาก็ร้องไห้เมื่อเสียชีวิต ผู้คนก็ร้องไห้ให้แก่มัน

ส่วนขุนนางข้าราชการ เจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่ข่มเหงคนดี กลับเกรงคนชั่วร้าย คือตัวแทนของจอมมารอสูรเก้าฟ้าสิบดิน ถือกำเนิดมาเพื่อเคี่ยวกรำคนดีและราษฎร

เนี่ยเตียงแค้นพวกมันถึงที่สุด

ดังนั้นพอเผชิญหน้า เนี่ยเตียงก็จู่โจมเนตรดาบใส่ทิชั่วคราหนึ่ง

มันคิดทำร้ายมือปราบที่กระพือความชั่วร้ายให้แก่ทางการผู้นี้ เสียงดกลงจากเขาในท่าเดียว

คิดไม่ถึงฝ่ายตรงข้ามทั้งที่ไม่ได้ระวังป้องกัน ยังรับเนตรดาบของมันวั ทั้งยังใช้พลังลมปราณที่หลุดพ้นเหนือธรรมดาชนิดหนึ่ง ย้อนใส่มันโดยที่ไม่ดีโด้ ไม่ลงมือ

หากเอ่ยถึงความเกรี้ยวกราดของสภาวะจู่โจม อาจสู้เนตรดาบของมันไม่ได้ แต่หากเอ่ยถึงความลึกล้ำแกร่งกร้าวของสภาวะ ยังยิ่งกว่ามันอีก

เนี่ยเตียงใจสะท้านหวั่นไหว สองหูก็ถูกกระแทกตอบโต้จนลั่นดังอื้อ

ดูท่ามือปราบทิชั่วผู้นี้ยอดเยี่ยมสมคำร่ำลือจริงๆ

ได้ยินทิชั่วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“ถูกแล้ว ข้าพเจ้าพบกับเทพคลุ้มคลั่งที่หน้าหมู่บ้านโค่วหลุยเฮียจริงๆ ตอนนั้นกริ่งเกรงเป็นการล่วงละเมิด จึงไม่ได้เข้าไปแนะนำตัว”

เนี่ยเตียงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

“ช่างเสแสร้งนัก”

ฉั่วค้วงเหลียวซ้ายแลขวา คาดเดาออกว่าเนี่ยเตียงลงมือแล้ว แต่ไม่ได้มีเปรียบ ดังนั้นหัวร่อเฮอะฮะสอดคำขึ้น

“ในโลกผู้ที่ไม่อนุญาตผู้อื่นเสแสร้ง จึงเป็นคนเสแสร้งที่แท้จริง”

ทิชั่วยิ้มพลางกล่าวว่า

“เพราะเหตุใด?”

ฉั่วค้วงชมชอบวิพากษ์วิจารณ์ พอได้ยินทิชิ่วถามไถ่ ก็บังเกิดความสนิทสนม กล่าวว่า

"ในโลกผู้ใดไม่เสแสร้ง? หรือว่าท่านพบพานคนที่ไม่ชมชอบพอพบหน้าก็ด่าทอ? หรือว่าท่านรักผู้อื่น พอพบหน้าก็เข้าไปสวมกอด? หากท่านไม่เสแสร้ง ยังสวมเสื้อผ้าปิดบังทำอะไร? ดังนั้นมีบ้างบางประการต้องเสแสร้ง กล่าวตามความสัตย์ เราเห็นเล่าโต่วกับเอี๋ยงเอี๋ยงรักใคร่ปานนั้น ในใจบังเกิดความหึงหวง แต่ก็บังเกิดความยินดีต่อเอี๋ยงเอี๋ยงมากกว่า จึงสะกดความหึงหวงในอกไว้ ไม่ฆ่าเล่าโต่วในดาบเดียว ยังมี เราพอพบเห็นปีศาจเฒ่าคลุ้มคลั่ง ก็ปรารถนาใคร่ฆ่ามัน แต่ยังคงข่มกลั้นไว้ บอกกล่าวให้กระจ่างชัดแล้วค่อยลงมือ"

เนี่ยเตียงแค่นหัวรอกล่าวว่า

"นั่นเป็นเพราะท่านเสแสร้ง ดังนั้นเข้าใจว่าชนชาวโลกมิอาจไม่เสแสร้ง"

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"ท่านไม่เสแสร้ง? ท่านพอเผชิญหน้าก็ลอบทำร้ายทิชิ่ว แต่เฉกเช่นคนใบ้อมบรเพ็ด แสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด นี่ไม่เรียกว่าเสแสร้ง หรือจะเรียกว่าต่ำช้า?"

เนี่ยเตียงขู่คำรามคำ "ท่าน...." ทิชิ่วรีบกล่าวว่า

"เทพคลุ้มคลั่งเพียงต้องการทดสอบว่า ข้าพเจ้าเป็นตัวปลอมหรือไม่ ท่านผู้เฒ่ามีพลังการฝึกปรือถึงขั้นเคลื่อนไหวโดยไม่ลงมือ หากมิใช่ออมรั้งกำลังไว้ ข้าพเจ้าคงแสดงความทุเรศออกมาแล้ว"

เนี่ยเตียงแค่นเสียงดังเฮอะ น้ำเสียงกลับอ่อนโยนลง กล่าวว่า

"คำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว เราขึ้นเขามาช่วยเหลือโต่วหวยจู้รับมือได้เจียงกุน ผู้ฟั่นเฟือนนี้ขึ้นมาหมายช่วงชิงภรรยา อย่างนั้นท่านขึ้นเขามาทำอะไร?"

"เป็นจูกัวะชิงแชส่งข้าพเจ้ามา"

โต่วน่อยกฉุกใจคิดกล่าวว่า

"ใช่แล้ว จนบัดนี้เรายังไม่ทราบว่า ทิยี่เอี้ยรุดมาด้วยเรื่องใด จูกัวะชิงแชมีคำสั่งใด?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าให้ข้าพเจ้าทุ่มเทความสามารถ ช่วยเหลือสมาคมดอกไม้เขียวและสหพันธ์นางแอ่น กระเรียน ต้านทานการรุกรานของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่"

เนี่ยเตียงกล่าวว่า

"เฒ่าแช่จูกัวะดีเลิศถึงเพียงนี้? มันเองยังกวาดหิมะหน้าบ้านตัวเองไม่ได้"

ทิชิ่วดกลงใจกล่าวสืบต่อ

"นอกจากนี้...ยังมีข้อขอร้องประการหนึ่ง"

เชี่ยงชุนกวงเม้งกล่าวด้วยความยินดีว่า

"จูกัวะชิงแชเมื่อใช้สอยศิษย์มาช่วยเหลือ เท่ากับเป็นผู้มีพระคุณของพวกเรา ท่านผู้เฒ่ามีคำใช้สอยใด พวกเราย่อมต้องทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ หงส์โกว ท่านว่าใช่หรือไม่?"

หงส์โกวก็กล่าวว่า

"จูกัวะชิงแชมีคำชี้แนะใด โปรดบอกได้อย่างเต็มที่"

โต่วน่อยกกล่าวว่า

“โปรดบอกมา”

ทิชิ่วจึงกล่าว

“พวกเราคิดขอหยิบยืมขวดเหมยทองสักครา”

โต่วน่อยกร้องว่า

“อะไร?”

เชี่ยงชุนกวงเม้งหน้าเคร่งขรึมลง ไม่กล่าววาจา หงส์โกวกลับอุทานดังอาเบาๆออกมา

ทิชิ่วเห็นเช่นนั้น กล่าวว่า

“ขวดเหมยทองความจริงเป็นของเศรษฐีมีทรัพย์นามเล้าฮุง พวกเราต้องการของสิ่งนี้ เพียงเพื่อมอบคืนแก่เจ้าของเดิม ช่วยเหลือมันได้รับการอภัยโทษ ท่านทั้งหลายหากมีความไม่สะดวก สามารถค่อยๆหารือกัน ข้าพเจ้าจะไม่บังคับช่วงชิงเด็ดขาด”

โต่วน่อยกมีสีหน้าลำบากใจ กล่าวกับเชี่ยงชุนกวงเม้งและหงส์โกวว่า

“ในความเห็นพวกท่าน...เรื่องนี้...”

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงที่อยู่ใต้ต้นเอี้ยงพลันกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“หวยจ้สามารถรับปาก พวกเราไม่ต้องพึ่งพาของนี้...”

โต่วน่อยกยกมือลูบเครา สีหน้าลังเลยากตกลงใจ

หงส์โกวฝืนยิ้ม กล่าวกับทิชิ่วว่า

“หากเป็นเรื่องอื่น พวกเราต้องกระทำได้ เพียงแต่เรื่องนี้พวกเรามีความคับแค้นจำเป็น”

พลันได้ยินฉั่วค้วงร้องสอดขึ้น

“จอมปลอม จอมปลอม”

เนี่ยเตียงดุว่า

“ผู้ฟั่นเฟือน ท่านร่ำร้องอันใด?”

ฉั่วค้วงร้องว่า

“เด็กน้อยนี้ปากบอกว่ารุดมาช่วยเหลือ แท้ที่จริงมีจุดมุ่งหมายอยู่ที่ช่วงชิงของวิเศษ คนเหล่านี้เมื่อครู่บอกว่ายินดีรับใช้ พอฟังว่าให้ส่งมอบของวิเศษ ก็เปลี่ยนเป็นอิดเอื้อน ไม่ใช่จอมปลอมเป็นอะไร?”

ทิชิ่วรีบกล่าวว่า

“การช่วยเหลือเป็นเรื่องหนึ่ง การหยิบยืมของวิเศษเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ข้าพเจ้าดั้งใจรุดมาต้านทานจอมโฉดชั่ว ต่อให้ท่านทั้งหลายไม่ยอมมอบขวดเหมยทองให้ ก็ไม่กระทบกระเทือนถึงเรื่องนี้”

หงส์โกวแม้เป็นสตรี แต่กลับกล่าวด้วยน้ำเสียงอันเด็ดเดี่ยวว่า

“พวกเราเมื่อไม่สามารถปฏิบัติตามคำร้องขอของจูก้วะชิงแช ก็ไม่กล้ารับการช่วยเหลือของทิยี่เอี้ย”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เรื่องนี้...”

ในใจลอบตัดสินใจว่า ต่อให้พวกมันไม่รับปาก ตัวเองก็จะลอบรั้งอยู่ที่นี้ คอยช่วยเหลือที่ด้านข้าง

เชี่ยงชุนกวงเม้งกลับกล่าวว่า

“เรารับทราบมานานว่า จูก้วะชิงแชชืดชาต่อลาภยศสรรเสริญ ไม่เห็นของวิเศษในโลกหล้าอยู่ในสายตา ไฉนบังเกิดความสนใจต่อขวดเหมยทองขึ้นมา?”

ทิชิ่วกระทำการโดยรอบคอบตลอดมา ก่อนที่จะตอบคำถามนี้ต้องใช้ความคิดขึ้น

...สมควรบอกต่อพวกมันหรือไม่? หากในผู้คนเหล่านี้มีผู้คนของฉั่วเกียปะปนอยู่ พวกมันล่วงรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า ไยมิใช่เป็นอุปสรรคต่อความเคลื่อนไหวของจูกัวะชิงแช

เชี่ยงชุนกวงเม้งเห็นทิชิ่วไม่ตอบคำ จึงกล่าว

"หากมีความไม่สะดวก ถือว่าเราถามไถ่มากความ ทิยี่เอี้ยโปรดลืมเลือนไป"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ชือแป่เราต้องการขวดเหมยทอง มิใช่ด้วยเหตุผลส่วนตัว สาเหตุความนัยของเรื่องนี้ ยามกะทันหันไม่สะดวกกับการบ่งบอก ขอท่านทั้งหลายโปรดให้อภัย"

โต่วน่อฮกกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ทิยี่เอี้ยกล่าวรุนแรงไป กลับเป็นพวกเราสร้างความผิดหวังแก่จูกัวะชิงแช นี่สืบเนื่องจาก..."

มันคิดกล่าวแต่แล้วกล้ำกลืนไว้ มองดูเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ดวงตาทอแววอาลัยอาวรณ์

ฉั่วค้วงมองดูโต่วน่อฮก เหลียวดูเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง จากนั้นกวาดตาไปยังเชี่ยงชุนกวงเม้งและหงส์โกว ซึ่งสบสายตากันด้วยความรักอันลึกซึ้ง แค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"หรือพวกท่านหลงเชื่อวาจาผีสางเหล่านั้น เพราะขวดเหมยทองพวกท่านจึงได้ครองคู่อยู่ร่วมกัน?"

คำพูดพอกล่าว โต่วน่อฮกและเนี่ยเอี๋ยงเอี้ยงหน้าแปรเปลี่ยนไป
เชี่ยงชุนกวงเม้งและหงส์โกวก็มีสีหน้าขุ่นเคืองขึ้น
แต่ฉั่วค้วงยังกล่าวสืบต่อ
"หากเป็นเช่นนั้นจริง มิสู้ให้เราช่วงชิงสิ่งของนี้ เมื่อครอบครองทวดเหมยทอง เอี่ยงเอี้ยง หงส์โกว ยังมีหญิงรับใช้นางนี้ล้วนแต่งให้แก่เรา ไม่แน่ว่าจูกัวะชิงแชคิดเข้าสู่ดงบุปผาในวัยชรา ดังนั้นต้องการของนี้"

วาจาประดานี้ กล่าวได้ว่าล่วงเกินโต่วน่อฮก เนี่ยเอี๋ยงเอี้ยง เชี่ยง-ชุนกวงเม้ง หงส์โกวและทิชิ่วทั้งห้าคน

เชี่ยงชุนกวงเม้ง กล่าววาจาขึ้นก่อนว่า

"ฉั่วค้วง ท่านลำพองผยองพอแล้ว ยังคงลงจากเขาไปเถอะ ไม่เช่นนั้น..."

แต่ฉั่วค้วงกลับบังเกิดความกระหยิ่มยิ้มย่อง ที่สามารถล่วงเกินผู้คนมากมายในคราเดียว กล่าวว่า

"ไม่เช่นนั้นพวกท่านจะทำอย่างไร?"

มันชี้มือไปยังเชี่ยงชุนกวงเม้ง หงส์โกว โต่วน่อฮก ทิชิ่ว เนี่ยเตียง ดอกไม้เขียวสี่พิโรธ พร้อมกับนับ "หนึ่ง สอง สาม" จนถึงเก้า กล่าวว่า

"พวกท่านล้วนบุกเข้ามาโดยพร้อมเพรียงเถอะ เราฉั่วค้วงยังไม่เกรงกลัว ที่แล้วมาเราชมชอบใช้คนน้อยข่มเหงพวกมาก ใช้กำลังที่น้อยกว่าต่อสู้กับผู้ที่มากกว่า"

เนี่ยเตียงแก้เชือกหยาบที่มัดติดกับตัวออก
มันปล่อยวางบ้านลง
ความเคลื่อนไหวของมันเชื่องช้ายิ่ง

คล้ายเผชิญศัตรูเข้มแข็งก็ปาน
ฉั่วค้วงเป็นศัตรูเข้มแข็งของมันจริงๆ
ทั้งสองต่อสู้กันมายี่สิบปีแล้ว
เนี่ยเตียงกล่าวว่า
"ผู้ฟื่นเฟือน ท่านเหิมเกริมไปแล้ว แม้ฆ่าท่านก็สมควร"
ฉั่วค้วงหัวร่อพลางกล่าวว่า
"ทางที่ดีท่านสามารถฆ่าเรา ไม่เช่นนั้นคราก่อนท่านติดค้างเรายังไม่ชดใช้ ครั้งนี้หากพ่ายแพ้อีก ท่านต้องฆ่าตัวตายแล้ว"
ทิชิ่วเห็นทั้งสองคิดประมือกัน รีบกล่าวว่า
"พวกท่านทั้งสองล้วนแตกฉานวิชาพุทธ ไยต้องลงไม้ลงมือ มิสู้เลือกการประลองที่สุภาพแทน?"
เขาไม่ต้องการให้คนทั้งสองต่อสู้กัน
...เนี่ยเตียงเมื่อติดค้างคำมั่นสัญญาฉั่วค้วงครั้งหนึ่ง คราครั้งนี้หากพ่ายแพ้ เกรงว่าต้องจ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิต ฉั่วค้วงลำพองผยองถึงเพียงนี้ หากประสบความพ่ายแพ้ ต้องไม่อาจทนทานรับได้
ทิชิ่วหวนนึกถึงคำสนทนาระหว่างจูก้วะชิงแชกับสหายผู้รู้ใจนามได้เจี๋ยะกงที่วังเจ้าจูก้วะ ตอนนั้นตัวเองกับตุยเมี่ยและบ้อเช้งล้วนอยู่ด้วย
ตอนนั้นจูก้วะชิงแชกล่าวว่า
"เจ็ดพรรค แปดสมาคม เก้าสัมพันธมิตรหากรวมกำลัง ต้องเป็นขุมกำลังอันเข้มแข็ง น่าเสียดายที่ในระหว่างพวกมันต่อสู้กันเอง บ้างถูกกำจัดล้มล้าง บ้างยอมสวามิภักดิ์ต่อฉั่วเกีย เสียวลิ้มยี่เอาแต่หลุดพ้นจากทางโลก สำนักบู๊ตึงบำเพ็ญภาวนาทางลัทธิเต๋า ห้าสำนักกระบี่หักล้าง

กันเอง จนมือดีร่อยหรอ หากคิดค้นหาขุมกำลังต่อด้านกับฉั่วเกีย ได้แต่ตีมกำลังค่ายสำนักนอกแผ่นดินตงง้วนแล้ว”

ได้เจี๊ยะกงกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง สำนักฟ้าทักษิณ สหพันธ์ห้าสมุทร สำนักสันติ ชั้นต่ำที่สาม ดึกอสนีบาตเหล่านี้ยังรับมือฝ่ายตรงข้ามได้ จนใจที่พวกมันเกิดการต่อสู้ภายใน ละเลยศัตรูภายนอก หวนนึกถึงครั้งกระโน้นเจ้าสำนักฟ้าทักษิณเจ็งชีงู้มุ่งจัดการกับฆุนนางที่ฉ้อราษฎร์บังหลวง ผู้นำสหพันธ์ห้าสมุทรฉั่วปัวเยียกก็นำศิษย์ออกปราบภัยพาล ฉั่วเกียอาศัยเงินท้องพระคลัง จัดสร้างศาลบูชาอมตะให้แก่ตัวเอง พร้อมกับปักตั้งป้ายศิลาจารึกอยู่ทั่วทุกแห่งหน ฉั่วปัวเยียกกับเจ็งชีงู้พบเห็นศาลบูชาหนึ่งทำลายศาลบูชาหนึ่ง ผ่านพบศิลาจารึกหนึ่งทำลายศิลาจารึกหนึ่ง ผู้ห่วงหาญทั้งแผ่นดินล้วนสมใจ น่าเสียดายที่ทั้งสองต่อสู้กันเองขึ้นมา”

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

“กล่าวไปละอายยิ่ง มารร้ายคนโฉดชั่วคำนึงถึงผลประโยชน์ร่วมกัน รวมกำลังสามัคคี วีรบุรุษฝ่ายธัมมะกลับเห็นอีกผู้หนึ่งเป็นที่ขัดตาสร้างสมความแค้นเพราะเรื่องเล็กน้อย เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ผลจากการประลอง ฉั่วปัวเยียกพลั้งมือทำร้ายถูกสมองของเจ็งชีงู้ ภายหลังเจ็งชีงู้ตั้งปณิธานล้างแค้น ก็พลาดพลั้งทำร้ายถูกครรภ์ของฉั่วฮูหยิน (ภรรยาผู้แซ่ฉั่ว) ความแค้นของพวกมันผูกพันถึงรุ่นหลัง ฉั่วค้วงที่เป็นเปาตี๋ของฉั่วปัวเยียก ก็ต่อสู้กับเนี่ยเตียง ซึ่งเป็นซือตี๋ของเจ็งชีงู้โดยไม่เลิกรา”

ไต้เจี๊ยะกงกล่าวว่า

“เราเคยเกลี้ยกล่อมให้พวกมันเลิกรา”

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

"พวกมันต่อสู้กันนานปี เพาะเป็นความแค้นลึกล้ำ ย่อมไม่ยอมรับฟังคำพูดของท่าน"

"แต่เราใช้วิธีกระตุ้นต่อฉั่วค้วงแห่งสหพันธ์ห้าสมุทร และเนี่ยเตียงแห่งสำนักฟ้าทักษิณว่า บุ๋นไม่มีที่หนึ่ง บู๊ไม่มีที่สอง พวกท่านเอาแต่ใช้พละกำลังเข้าเอาชัยอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่มีใดยอดเยี่ยม หากเก่งกล้าสามารถสมควรกอปรด้วยวิชาบุ๋นและบู๊ ใช้เหตุผลเข้าพิชิตฝ่ายตรงข้าม"

จูก้วะชิงแชถามว่า

"ผลสุดท้ายเป็นอย่างไร?"

"จิตเจตนาของเรา ต้องการให้พวกมันประลองวิชาบุ๋นแทนวิชาบู๊ มิคาดพวกมันทั้งประลองวิชาบุ๋น และประลองวิชาบู๊ เท่ากับเพิ่มการประลองอีกแขนงหนึ่ง"

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

"เอาเถอะ ขอเพียงพวกมันตั้งใจประลองวิชาบุ๋น อย่างน้อยต้องใช้เวลาศึกษาหาความรู้ ขอเพียงมีปัญญาเพิ่มพูน ก็สามารถสงบจิตใจสลายเปลวเพลิงอันดุร้ายลง เพียงหวังว่าศิษย์ทั้งสี่ของเราพบกับพวกมัน หากคิดกลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณ อย่าได้พบกับแนฮ้วยและบ้อเช่ง"

"นั่นเป็นเพราะเหตุใด?"

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

"แนฮ้วยเจียบขรีม มีนิสัยชอบต่อสู้ หากเผชิญพวกมัน คงต้องประมือมากกว่าเลิกรามือ นี่คือจุดอ่อนของมัน"

“บ้อเช้งเล่า? มันทรงภูมิปัญญา ดำเนินกุศโลบาย สืบทอดวิชาความรู้ของท่านแทบหมดสิ้นแล้ว”

“แต่บ้อเช้งยโสเย็นชาเกินไป หากชอบพอผู้ใด จะสนทนาปราศรัย หากดูแคลนคน ถึงกับไม่แยแสเหลือบแล ไม่กล่าวแม้สักคำเดียว นี่เป็นจุดอ่อนของมัน”

ได้เจี๊ยะกงกล่าวว่า

“ผู้ที่มีความสามารถ ล้วนมีนิสัยพิเศษเฉพาะ บุคคลที่มีนิสัยพิเศษเฉพาะ อดเจ้าอารมณ์มิได้”

“นั่นไม่แน่นัก ดุยเมี่ยช่างเจรจา หากมันอยู่ด้วย บรรยากาศจะครึกครื้นเป็นพิเศษ ทิชิ่วมีใจกว้างขวาง ยอมรับฟังวาจาผู้อื่น ผู้คนที่ออกท่องยุทธจักร หากรู้จักเจรจา รับเหตุการณ์อย่างเหมาะสม ย่อมเป็นฝ่ายมีเปรียบ”

ได้เจี๊ยะกงกล่าวว่า

“แต่เมื่อถึงเวลาต่อสู้เสี่ยงชีวิต แนฮ้วยห้าวหาญองอาจ บ้อเช้งเยือกเย็นจดจ่อ ล้วนสามารถกระตุ้นพลังซ่อนเร้น โค่นศัตรูที่กล้าแข็งกว่าลงได้ ดรงกันข้ามกับดุยเมี่ยกับทิชิ่วที่ไว้ไมตรี ไม่อาจทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ”

“คนล้วนมีจุดเด่นข้อด้อย สมมุติเช่นผู้ที่สามารถประกอบธุรกิจการค้า จะมีชีวิตอย่างสุขสบายกว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จด้านศิลปะ แต่มิใช่บอกว่าฝ่ายหลังสู้ฝ่ายแรกไม่ได้ ขณะเดียวกัน ผู้ที่รับราชการประสบความก้าวหน้า อาจเลื่อมใสบางคนมีวิชาเย็บปักถักร้อย มีฝีมือในเชิงกสิกรรม โดยเหตุผลเดียวกัน ผู้ที่ศึกษาวิทยาการ ค้นคว้าศาสตร์อัน

ลี้ลับในวันนี้ ไม่ได้รับความสนใจจากทางการ มีฐานะไม่เทียบเท่ากับอักษรศาสตร์ แต่ไม่แน่นักว่าสักวันหนึ่งฟ้าเปลี่ยนสี ขุนนางฝ่ายบุ๋นถูกทอดทิ้ง วิทยาการมีความสำคัญขึ้นแทนที่"

ได้เจี๋ยะกงกล่าวว่า

"พวกเราคงไม่เห็นวันเช่นนั้น ระหว่างที่พวกเรามีชีวิตอยู่ เพียงหวังได้เห็นแผ่นดินสงบสันติ ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข ขอเพียงคนทั้งหมดมีอิสรเสรี พวกเราก็ปราศจากความห่วงกังวล แม้ตายก็นอนตาหลับ"

"ไม่มีวันเช่นนั้น"

"เมื่อไม่มีวันเช่นนั้น ท่านยังต่อสู้อีก?"

จูก้วะชิงแชย้อนถามว่า

"หากไม่มีวันเช่นนั้นก็ไม่ต่อสู้ อย่างนั้นเมื่อใดจึงมีวันเช่นนั้น?"

"ดังนั้นท่านจึงต่อสู้?"

"ท่านก็ต่อสู้เช่นกัน"

ได้เจี๋ยะกงกล่าวว่า

"หากความจริงไม่มีวันเช่นนี้ ท่านยังต่อสู้ทำอะไร ไยมิใช่เป็นการกระทำฝันฟ้า?"

"ท่านถามฟ้าเถอะ ผู้ใดทราบว่าเจตนาของฟ้าเป็นฉันใด พวกเราสามารถตายได้ แต่ปณิธานต้องไม่ตาย สักวันหนึ่งอาจจะสร้างความมั่นคงแก่ฟ้า"

"ขอเพียงจิตใจคนไม่ตาย ในโลกความจริงไม่มีเรื่องยากลำบาก"

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

"ในโลกความจริงมีเรื่องยากลำบาก ผู้ที่ตั้งใจไม่แน่ว่าพิชิตได้ ทั้ง

นี้เพราะต่อให้ทุ่มเทความพยายามชั่วชีวิต ก็กระทำได้เพียงนี้เท่านั้น คนมิอาจไม่ตาย ความอมตะเพียงเป็นความฝันดื่นหนึ่ง ดังนั้นพวกเราทั้งต้องพกพาปณิธานใหญ่ เพื่อสืบสานความฝันนี้ จึงไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา"

"ดังนั้นนี่เรียกว่า แม้ทราบว่าไม่พึงกระทำยังกระทำ"

"หากล่าถอยคืนกลับ แม้มีพันหมื่นคนยังไม่บรรลุได้ ที่พวกเรากระทำเป็นสิ่งเหล่านี้"

ได้เจี๋ยะกงกล่าวว่า

"ท่านทำให้เรานึกถึงเนี่ยเตียงมักร้องขานถ้อยคำสี่ประโยคที่ว่า ฟ้าไม่ยอมรับคน คนไม่ยอมรับฟ้า คนไม่ยอมรับคน ฟ้าคนไม่ยอมรับ"

"ชึ่งความจริง ฟ้าก็คือคน หากปราศจากคน ไหนเลยเห็นฟ้าได้? เนี่ยเตียงมักร้องขานถ้อยคำสี่ประโยคนี้ เพื่อที่จะระบายความเก็บกดและความอัดอั้นในอกออกมา เป็นการเสริมสร้างพลังที่อยู่ส่วนภายใน"

"นี่ไหนเลยกระทำได้?"

จูก้วะชิงแซอธิบายว่า

"ไนภูมิความรู้แห่งลักษณ์ เสียงลักษณ์นับเป็นฝีมือชั้นสูง คนผู้หนึ่งหากสัมเหลวทางลายมือ บกพร่องทางลักษณะใบหน้า ขอเพียงมีเสันเสียงสดใส ยังเกิดประโยชน์ ยังมีการกระทำได้ ทั้งนี้เพราะเสียงเปลี่ยงจากพลัง พลังเข้มแข็งเส้นเสียงก็เข้มแข็ง เส้นเสียงเข้มแข็งร่างกายก็เข้มแข็ง ร่างกายเข้มแข็งจิตใจย่อมเข้มแข็ง กายใจล้วนเข้มแข็ง ก็สามารถกระทำการได้

การบำเพ็ญภาวนาทางพุทธ ถือทางกาย วาจาและใจ เรียกว่าสามัก (สามสิ่งเร้นลับของพระดถาคด) ในจำนวนนี้มีการบำเพ็ญทุกร-

กิริยาทางมือ เป็นหนึ่งในวิธีบำเพ็ญภาวนาสังขาร เส้นชีพจรของคนกระจายอยู่ตามนิ้วฝ่ามือ ดังนั้นจึงมีคำกล่าวที่ว่า โชคชะตาอยู่ในกำมือ ลายเส้นเป็นเครื่องบ่งชี้โชควาสนา ซึ่งความจริง ขอเพียงรู้จักวิธีการหายใจ นั่งกรรมฐานโคจรพลัง ปรับระดับของเลือดลม จะมีส่วนเพิ่มขีดความสามารถ พอกพูนกำลังภายในของตัวเอง ที่แท้จริงเป็นวิธีการฝึกฝีมือของเราท่าน หาใช่ความลี้ลับอันใดไม่

ในยุทธจักรทีลุ่ยชุ่งแห่งตึกหกหุนครึ่ง ศึกษาเคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำ ก็เป็นการดัดแปลงใช้วิชาประทับหัตถ์ใหญ่ อาศัยนิ้วทั้งห้า ซึ่งเป็นตัวแทนแห่งสรรพวัตถุในจักรวาลห้าชนิด ผสมผสานใช้ออกอย่างแยบคาย ก่อเกิดเป็นอานุภาพในการสะกดคว้าจับ วิชายู้เก๊ย(โยคะ)ของชมพูทวีป ก็ดัดแปลงใช้เคล็ดวิชามือประทับนี้เช่นกัน

ในส่วนของเนี่ยเตียง มันเห็นว่าการถือกำเนิดของคนเป็นทุกข์ เป็นเรื่องอยู่นอกเหนือการควบคุมของตัวเอง การตายก็สุดที่ตัวเองจะบังคับได้ ดังนั้นชีวิตคนเพียงเป็นเส้นทางอันทุกข์เข็ญช่วงหนึ่ง มันเน้นการบำเพ็ญทุกรกิริยา หวังว่าสามารถลดทอนบาปกรรม กลับเข้าสู่วัฏสงสารโดยเร็ว ดลอดรายทางมันร่ำร้องถามฟ้า เฉกเช่นกับคนเบิกบานหรรษาหัวร่อ คนเศร้าเสียใจทอดถอนรำพัน ร่ำไห้หลั่งน้ำตา เป็นการระบายความรู้สึกภายในออกมา และได้รับการสะท้อนคืนกลับจากพลังอันไร้สภาพของนภากาศ กลายเป็นคาถาชนิดหนึ่ง มีส่วนช่วยเพิ่มพลังการฝึกปรือให้แก่มัน คำถามมันกล่าวได้ว่าไม่มีคำตอบ แต่เสียงร้องด้วยความคับแค้นรันทดของมัน กลับกลายเป็นพลังอันไพศาล พลังฝีมือของเนี่ยเตียง นับว่าไม่อาจดูแคลนได้”

ได้เจี๋ยะกงพอฟังจบ จึงกล่าว

"ได้รับฟังวาจาท่าน ค่อยขจัดข้อสงสัยของเรา เนี่ยเดียงเมื่อ ท้าเพ็ญทุกรกิริยา ใช้การถามฟ้าเป็นการฝึกฝีมือ อย่างนั้นฉั่วค้วงไปถึงท้ใด ล้วนสลักคำ "อำม้วนีปาบีงู้" ไม่ทราบมีเจตนาลึกล้ำอันใด?"

"ท่านเคยท่องพระคัมภีร์ปัวเยียกชิ้งเก็ง (พระคัมภีร์ปรัชญาปารมิดาหฤทัยสูตร) มาหรือไม่?"

"อืมม์ คาถาสรุปท้ายของพระคัมภีร์เล่มนี้คือยักติยักติ ปอล้อ-ยักติ ปอล้อเจ็งยักติ โพวที้ชอพ้วออ (คาติ คาติ ปรคติ ปรสงคาติ ไพธิสวาหา)"

จูก้วะชิงแชผงกศีรษะกล่าวว่า

"คาถาสรุปท้ายนี้มีสิบแปดคำ ออกเสียงต่างกันสิบคำ ผู้บำเพ็ญภาวนาหากท่องทวนร้อยหมื่นเที่ยว จะสำเร็จเป็นคาถา เพียงบังเกิดเป็นสำเนียงอำ ออ คงสามเสียง ซึ่งความจริง สรรพเสียงในจักรวาลไม่พ้นสามเสียงเดิมนี้ หากท่านไม่เชื่อ ลองโคจรพลังฟาดฝ่ามือ ใช้อาวุธแทงฟันจะบังเกิดเป็นสามเสียงนี้ ที่ว่ามนต์คาถา เกิดจากการสั่นสะเทือนของเส้นเสียงสำเนียง และสอดคล้องกับพลังแห่งจักรวาล ก่อเกิดเป็นพลังไม่สิ้นสุด

คำ "อำม้วนีปาบีงู้" ก็เช่นกัน นี่ความจริงเป็นภาษาสันสกฤต ชาวทิเบตถือหกคำนี้เป็นต้นกำเนิดของความศักดิ์สิทธิ์ทั้งมวล โดยที่คำ "อำ" เป็นใจพุทธ มอนี้เป็นใจกลางวิเศษ ปาบีเป็นใจกลางปทุม งู้เป็นใจกลางแห่งวชิระ หมายถึงการอธิษฐานต่อพุทธในขุมทรัพย์ปทุม ชาวทิเบตถือเป็นคาถาของได้เม้งอ่อง ครอบคลุมถึงเหตุผลปัญญา จริยะทั้งหมื่นความสำเร็จทั้งปวง ขอเพียงท่องคำสวดทั้งหก จะมีส่วนชำระจิตใจ เสริมสร้างความคิด ดุจเดียวกับชาวฮั่นท่องคำ "ออนี้ท้อฮุด" (อมิตดพุทธ)

ฉั่วค้วงมีพลังการฝึกปรือสูงส่ง ดังนั้นเปลี่ยนจากเส้นเสียงเป็นรูปลักษณ์ ใช้การสลักอักษรส่งเสริมส่ำสัตว์ ใช้ค้อนแทนกลองธรรม ใช้สิ่วแทนระฆังแห่งธรรม พวกมันศึกษาทางพุทธ ขณะเดียวกันก็แสวงหาวิถีแห่งเต๋า"

ได้เจี๋ยะกงกล่าวถามว่า

"ศึกษาพุทธเพื่ออะไร?"

"เพื่อสำเร็จเป็นพุทธ"

"หากหวังสำเร็จเป็นพุทธ ไฉนต่อสู้จนแทบดกตายไปข้างหนึ่ง?"

จูก้วะชิงแชกล่าวว่า

"วิถีใหญ่ไร้วิถี คิดเดินผ่านยากเดินผ่าน ทุกรกิริยาของการบำเพ็ญภาวนา อยู่ที่แม้บำเพ็ญทุกรกิริยา ไม่แน่ว่าจะค้นพบวิถี ผู้ที่มากเวรกรรม ระหว่างบำเพ็ญภาวนามักเผชิญสิ่งกีดขวาง เข้าใจว่ามุ่งสู่ทางพุทธแท้ที่จริงเข้าสู่เส้นทางมาร คนพอเข้าสู่ทางโลก ความจริงว่างเปล่า แต่แล้วก็ถูกบรรจุด้วยข่าวสาร คล้ายใช่คล้ายมิใช่จำนวนมาก เป็นเหตุให้ละเลยต่อความจริงแท้ สมมติเช่นผู้ที่แสวงหาความสุข กลับไม่ทราบว่าความสุขเป็นอะไร และคิดเขียนคำหรรษา แต่ไม่หรรษาแม้แต่น้อย ดังนั้นต้องรู้จักคำว่างเปล่า ขจัดสิ้นทุกสิ่ง บรรลุถึงขั้นไม่เกิดไม่ดับ ลักษณ์แท้และไร้ลักษณ์ จึงสามารถผ่านวิญญาณที่แปด อาไหนเอียเส็ก (อาลัยวิญญาณ) จนถึงวิญญาณที่เก้าอำม้อล้อเส็ก (อมลวิชชาญาณ หมายถึงความรู้อันบริสุทธ์ที่ไม่มีมลทิน) หากในใจยังหลงยึดมั่น ก็เฉกเช่นกับคนเดินทางเตะถูกก้อนหิน เดินเรือกลางวารีเผชิญคลื่นลม เหินบินอยู่กลางหาวปะทะกับพายุฝน การต่อสู้ระหว่างฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียง เป็นความขัดแย้งระหว่างนิกายปออึงก่ากับนิกายมิกจง นิกายปออึงก่าได้รับ

การเสริมจากมิกจง กลายเป็นเฮ็กก่ามิก นิกายมิกจงก็ดูดซึมปมเด่นพลงปออึงก่า ก่อตั้งเป็นนิกายลามะ สุดท้ายยังคงเป็นศิษย์ตถาคต หากไม่สามารถหลอมละลาย ไม่ยินยอมคงอยู่ด้วยกัน ได้แต่ทำลายล้างแตกดับพร้อมกัน"

ได้เจี๊ยะกงก็กล่าวว่า

"นี่เฉกเช่นกับขุนนางรุ่นเก่าและในรัชกาลก่อนโจมตีกันเอง ผลแห่งความขัดแย้ง ล้วนสูญสลายสิ้น เป็นเหตุให้ฉั่วเกียขึ้นครองอำนาจ ดีที่ทางพุทธถือเมตตาอุเบกขา ไม่คล้ายกับนิกายอื่นซึ่งก็ดกันขัดแย้งอย่างรุนแรง กลับเป็นผลดีต่อผู้บำเพ็ญภาวนา"

ดอนนั้นจูกัวะชิงแซกล่าวถามบ้อเช้ง ทิชิ่วและตุยเมียว่า

"พวกเจ้าทั้งสามรับฟังคำสนทนาระหว่างเรากับเจ็ยะเหลา มีความเห็นอันใด?"

จูกัวะชิงแซมักถามไถ่ความเห็นของพวกเขา

มักให้พวกเขาแสดงความเห็น

ทั้งนี้เพราะนี่เป็นการฝึกอบรมชนิดหนึ่ง

...ท่านต้องแสดงออกถึงสิ่งที่ตัวเองได้คิด ผู้คนค่อยสอนให้ท่านได้คิดอีกขั้นหนึ่ง

บ้อเช้งกล่าวว่า

"นักอักษรศาสตร์ที่แท้จริง ไม่เพียงต้องมีภูมิปัญญา มีความรอบรู้ ทั้งต้องมีจริยะอันดีงาม จึงนับเป็นมหาบัณฑิต ผู้ฝึกปรือวิชาบู๊ก็เช่นกัน ทั้งต้องมีฝีมือที่แท้จริงมิใช่มีฝีมือเลอเลิศ ทั้งยังต้องประพฤติถือคุณธรรม มีความกล้าหาญที่จะช่วยเหลือชาวโลก จึงนับเป็นวีรบุรุษ บัณฑิตรับใช้ชาติบ้านเมือง และผู้กล้าจอมปลอม ต่อสู้ช่วงชิงกันเอง ชนชาวเราล้วนไม่แยแส"

ตุยเมี่ยกล่าวว่า

"พวกเราทั้งสี่ต้องสมัครสามัคคีกันข้าพเจ้าไม่เข้าใจวิชาพุทธนิกายมิกจง ไม่อาจศึกษาหาความรู้ ยิ่งศึกษายิ่งเลอะเลือน วิถีทางของข้าพเจ้าคือกำจัดมารพิทักษ์ธรรม"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เพียงหวังว่าสามารถพบพานคนของสหพันธ์ห้าสมุทร และสำนักฟ้าทักษิณ จะได้เกลี้ยกล่อมกลับกลายพวกมัน"

...ในที่สุดคืนนี้ทิชิ่วได้พบพานฉั่วค้วงและเนี่ยเตียงจริงๆ

ทิชิ่วเห็นทั้งสองกำลังประมือกัน ต้องตวาดว่า

"ไฉนไม่ประลองบุ๋นก่อน? พวกท่านคนหนึ่งบำเพ็ญทุกรกิริยาถามฟ้า คนหนึ่งแกะสลักคำสวดของได้เม้งอ้วง ส่งเสริมสำสัตว์ เมื่อถึงตอนท้ายไฉนกลายเป็นนักบู๊อันหยาบกร้านไม่รู้จักประลองบุ๋น ไม่สามารถประลองบุ๋น?"

เขายามอับจนปัญญา ได้แต่ใช้วิธีกระตุ้น

ฉั่วค้วงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"พวกเราไม่กล้า?"

เนี่ยเตียงกล่าวว่า

"ประลองบุ๋นก็ประลองบุ๋น พวกเรายังกลัวผู้ใด?"

ฉั่วค้วงกล่าวเสริมว่า

"พวกเราประลองให้มันชมดู"

เนี่ยเตียงกล่าวว่า

“ผู้แซ่ทิ คอยเปิดหูเปิดตาดูเถอะ”

ดวงตาเนี่ยเตียงแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียวเข้ม กล่าวว่า

“มาเถอะ”

พลางรัดเชือกกับข้อแขน รัดติดต่อกันหลายรอบ เชือกหยาบพอรัดผ่าน กล้ามเนื้อเส้นเอ็นโปนขึ้นมา คล้ายกระบองทองเหลืองเป็นท่อนๆ

ฉั่วค้วงพลันกล่าวว่า

“รอสักครู่”

จากนั้นมันเงยหน้ามองท้องฟ้า

บนท้องฟ้ามีจันทร์

มันคล้ายดูดประกายจันทรา

ชั่วครู่ให้หลัง มันก้มศีรษะลง ที่รูจมูกปรากฏหนอนสีแดงสองสายเคลื่อนยุบยับออกมา

...นั่นเป็นโลหิด

มันก้มหน้าต่ำลง จวบกระทั่งหนอนโลหิดไหลถึงมุมปาก ค่อยยิ้มแย้งโง่งมอยู่บ้าง กล่าวว่า

“พลังฝ่ามืออันร้ายกาจนัก”

เมื่อครู่มันใช้พลังเส้นผม รับฝ่ามือลมของทิชั่วเอาไว้

ตอนนั้นทิชั่วร้อนรุ่มใคร่ช่วยคน มือหนึ่งถูกดอกไม้เขียวสี่พิโรธพันพันไว้ อีกมือหนึ่งผลักฝ่ามือออกอย่างเร่งร้อน

ฉั่วค้วงยังคงพลาดท่าเสียที

แต่มันมีนิสัยเย่อหยิ่งถือดี กลับกล้ำกลืนถึงตอนนี้ ก่อนที่จะต่อสู้กับเนียเตียงที่เป็นศัตรูเข้มแข็ง ค่อยบังคับเลือดคั่งออกมา

โลหิตยังไม่แห้งกรัง แสดงว่าอาการบาดเจ็บยังไม่ทุเลาหายดี

ทิชิ่วบังเกิดความเสียใจขณะจะกล่าวกระไรฉั่วค้วงก็แยกเขี้ยวหัวร่อยิ้มต่อทิชิ่วอย่างเป็นมิตร กล่าวว่า

"ไม่เป็นไร ท่านฟาดเราหนึ่งฝ่ามือ ภายภาคหน้าเราต้องตอบโต้ท่านดาบหนึ่ง ท่านรอคอยเถอะ"

ทิชิ่วได้แต่ฝืนยิ้ม

ฉั่วค้วงหันไปกล่าวกับเนียเตียงว่า

"ปีศาจเฒ่าคลุ้มคลั่ง ท่านตระเตรียมสถานที่กลบฝังไว้แล้วหรือท่านลากดึงบ้านปีศาจมาหลังหนึ่ง ตายแล้วจะได้ล้มตัวเข้าไป มีต้องทอดซากศพอยู่กลางป่าเขา"

เนียเตียงหามิโทสะไม่ เพียงกล่าวว่า

"ยอดฝีมือที่ถูกเราฆ่าทิ้ง และจับโยนเข้าไปภายในบ้านมีไม่มากนัก จนบัดนี้มีโครงกระดูกเพียงสิบสองโครง ท่านนับเป็นโครงที่สิบสาม นับว่าโชคดียิ่ง"

ขณะกล่าว ใบหูทั้งสองปรากฏโลหิตสองสายไหลซึมออกมาอย่างแช่มช้า

...การย้อนจู่โจมเนตรดาบของทิชิ่วครั้งนั้น กระแทกทำร้ายต่อเนียเตียง หาได้ด้อยกว่าที่ทิชิ่วฟาดฝ่ามือใส่ฉั่วค้วงไม่

ฉั่วค้วงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านก็โชคดี หลังจากที่ท่านตายแล้ว เราจะแกะสลักคำสว

หกคำนั้นอยู่บนบ้านของท่านสักหกสิบเที่ยว เป็นการส่งเสริมท่านสู่สมปรายภพ"

เนี่ยเตียงกล่าวว่า

"บุคคลเช่นเราฝึกถึงขั้นอมตะไม่ตายแล้ว ท่านคงเคยได้ยินเรื่องราวของบูรพาจารย์สำนักฟ้าทักษิณเรากระมัง? ท่านอายุสิบสามปีก็ถูกมารปีศาจสิงร่าง คิดมีชีวิตก็ไม่ได้ คิดตายก็ไม่สมปรารถนา แต่ท่านขมกลั้นบำเพ็ญภาวนา ใช้เวลาสิบสามปี เดินทางทั่วดินแดนไซฮกทิเบต เปลืออายุยี่สิบหกปี ก็กลับคืนสู่สภาพเดิม ทั้งเรียนรู้วิธีสยบมารพิชิตปีศาจทั้งมวล ปลดเปลื้องทุกข์เข็ญให้แก่สำสัตว์ กลับกลายเป็นพระโพธิสัตว์ เราหากไม่ปล่อยให้ท่านกับผู้แซ่ทิสำแดงวิชามาร ไหนเลยทำการปราบมารได้ ฟ้าไม่ยอมรับคน เป็นเพราะคนกระจ้อยร่อยเกินไป ฟ้าไม่ยอมรับเรา เป็นเพราะเรายิ่งใหญ่เกินไป"

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"ทุกประการของท่าน เฉกเช่นการละเล่นของทารก สหพันธ์ห้าสมุทรเรายิ่งใหญ่ไพศาล ไม่ว่าสุริยัน จันทรา ดวงดารา ลูกเห็บหิมะ อสนีบาต พายุฝน ขุนเขา แมกไม้ ทวิบาท จตุบาท แม้แต่ภูตผี วิญญาณเทียนวิเศษ พวกเราก็สามารถร่ายเวทใช้สอยบงการได้ นอกจากนั้นเราได้รับการถ่ายทอดความสำเร็จเหินหาวท่องนภา ซ่อนร่างแฝงกาย เปลี่ยนประกายเจิดจำรัสจากเนี่ยแซอัวะฮุด (พุทธองค์ปทุมมาลย์) ความสำเร็จทุกประการ นับเป็นบ้อเสียงเซี่ยงซือ(ผู้วิเศษไร้ที่สุด) ลำดับคุณของท่าน ไม่อาจวิจารณ์ร่วมกับเรา"

เนี่ยเตียงปลดหมวกแดงลงมา กล่าวว่า

"เราคือกิมกังเชี่ยงชือ (ผู้วิเศษวชิระ) ที่แท้จริงเป็นผู้กำหน
ความเป็นตายเอง ท่านลำพองลืมตน เป็นเชี่ยงชือปลอมแปลง"

ฉั่วค้วงตัดบทว่า

"อย่าได้พร่ำไร้สาระแล้ว ท่านคิดประลองก็เปิดเผยร่างเดิมออกม
เราจะไม่ปล่อยปละละเว้นท่าน"

เนี่ยเตียงก็กล่าวว่า

"ลงมือเถอะ ทั้งหมดล้วนรอคอยจนร้าคาญแล้ว"

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงรับฟังถึงตอนนี้ ต้องร้องว่า

"บิดา พวกท่านคิดลงมือจริงๆ?"

ทั้งสองล้วนไม่ตอบคำ ฉั่วค้วงทรุดนั่งกับพื้น เหนือตำแห
แป๊ะหวยบนขม่อมประมาณสามนิ้ว เปล่งประกายสีครามร่ำไร

เนี่ยเตียงแหงนหน้ามองจันทร์ บนร่างกลับกลายเป็นสีข
โพลนทีละน้อย

ที่น่าประหลาดคือ ร่างของมันยิ่งเป็นสีขาว ดาบในมือของฉั่วค้
กลับกลายเป็นสีเขียวทีละน้อย

ฉั่วค้วงขมวดคิ้วแนบแน่น ประนมมือทั้งสองนิ้วมือสอดไขว้ก
ท่องคำสวดของกิมกังสักซุ้ย(วัชรสัตว์ หรือพระสมันดภัทรโพธิสัตว์) อ
มาว่า

"องปอลือน้าเจียหลี"

เมื่อท่องถึงรอบที่เจ็ด ทิชั่วที่ด้านข้างอดใจสะท้านหวั่นไหวมิ
คลับคล้ายคลับคลาเห็นพระสมันดภัทรโพธิสัตว์ ทรงถือธรรมรักษ์ปร
มาร แบ่งภาคเป็นสี่ร่าง องค์หนึ่งอยู่ด้านหน้าของอาจาริน (ผู้ดิดตามที่

หน้าที่ศิษย์ถือปรนนิบัติอาจารย์) องค์หนึ่งอยู่ด้านหลังของอาจาริน องค์หนึ่งอยู่เบื้องซ้ายของอาจาริน คนหนึ่งอยู่เบื้องขวาของอาจาริน

จากนั้นฉั่วค้วงประทับมือกับไหล่ซ้ายขวาตัวเอง อยู่ในท่วงท่าราวเทสีห์ไสยาสน์ตลอดทั้งร่างเปล่งประกายสีแดงออกมา

ทิชี่วระงับสติ ทราบว่าฉั่วค้วงใช้วิชาพีกะฮู่ชิงฮวบ (วิชาคลุมเกราะคุ้มครองกาย) ใช้พลังได้ยิกชิ้งทง (ลมปราณสุริยัน) ชักนำวชิระทั่งหลายทั้งปวงมาเสริมส่งตัวเอง

เหลียวดูเนี่ยเตียง เห็นผมเผ้าคิ้วเคราคล้ายตัวหนอนเลื้อยคลานขึ้นมา สลับท่ามือเปลี่ยนแปลงท่าร่าง คนคล้ายกลับกลายเป็นคลุ้มคลั่งฟันเฟือน ปากท่องบ่นคาถาวชิระร้อยอักษร อัญเชิญพระเวททั้งหลายเข้าสมาธิทั้งสามเป็นมั่นเหมาะ

คนใต้แสงจันทร์ทั้งสอง ดูไปคล้ายนั่งกรรมฐาน เข้าสู่ภวังค์ แท้ที่จริงต่างอัญเชิญวชิระพระโพธิสัตว์ประจำตนมาเผชิญพบกันกลางอากาศ ปะทะหักล้างจนแทบถล่มทลาย

ทันใด ใต้พื้นดินบังเกิดเสียงราวกับมังกรเคลื่อนไหว คล้ายกับจะทลายดินออกมา และคล้ายภูเขาไฟระเบิด ลาวาใต้ดินกำลังจะแตกทะลักออกมา

บันไดศิลาพลันปริแตกแยกออก รอยแตกเริ่มจากริ้วรอยที่แผ่วงฟันดาบใส่ จากนั้นขยายใหญ่ออก คล้ายกับกำลังฉีกกระชากเสื้อผ้าชุดหนึ่ง

ชั่วครู่ให้หลัง ค่อยกลับคืนสู่ความสงบ ประกายสีเขียวบนคมดาบแผ่วลง

จากนั้นที่กลางอากาศบังเกิดเสียงดังปานฟ้าแลบฟ้าร้องแต่จันทรายังประดับฟ้า รายล้อมด้วยหมู่ดาวดุจเดิม

เสียงฟ้าแลบฟ้าร้องค่อยๆเลือนหาย ดาบของฉั่วค้วงกลับกลายเป็นสีขาวดุจเดิม

เห็นต้นเอี้ยงกลางลานดึกดันนั้นถอนรากถอนโคนขึ้นมา ดินโคลนร่วงพร่างพรูดุจห่าฝน

ต้นไม้ใหญ่ไหวโอนเอนกลางอากาศ แต่ดกลงโดยไร้เสียง ขณะเดียวกัน กระเบื้องไม้ระเนียงของหอเจ็ดหุนครึ่งหลายแห่งเกิดการแตกระเบิดออก ร่วงพร่างพรูลงสู่พื้น

น้ำที่บ่อเลี้ยงปลาเกิดการแตกปะทุ ก่อเกิดเป็นฟองสีขาว ปลาในบ่อได้รับความแตกตื่น พากันพุ่งตัวพ้นจากผิวน้ำ

เมื่อเป็นเช่นนี้ คนในบริเวณลอบตื่นตระหนก เห็นฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงไม่ได้ประมือแม้สักกระบวนท่าเดียว เพียงทำสงครามทางจิตใจก็มีอานุภาพถึงเพียงนี้

ผู้ที่ยังรักษาความเยือกเย็นไว้ได้ นอกจากทิชั่วที่โคจรพลังคุ้มครองจิตใจแล้ว มีแต่หญิงรับใช้ของเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง และนกเขาบนหลังวัวเท่านั้น

อาจบางทีหญิงรับใช้เบาปัญญา สัตว์เดียรัจฉานก็ไม่ล่วงรู้ถึงความน่าสะพรึงกลัวของแผ่นฟ้าแผ่นดินนี้ หาทราบไม่ว่า การเกิดและการแตกดับ ล้วนขึ้นอยู่กับการทำสงครามด้วยจิตสมาธินี้

ทันใด เนี่ยเตียงเบิกตาขึ้น

ดวงตาข้างซ้ายเป็นสีทอง

ดวงตาข้างขวากลับเป็นสีแดงจุดหนึ่ง
จุดสีแดงพลันลอยพ้นจากลูกตา พุ่งจู่โจมใส่ฉั่วค้วง
ดูไปเชื่องช้า แท้ที่จริงรวดเร็วยิ่ง
ใบหน้าฉั่วค้วงเป็นสีครามดั่งทองทา พลันอ้าปากขึ้น
มันอ้าปากหมายกลืนกระสุนสีแดงลูกนั้นลงไป

ทิชิ่วชมดูจนใจสั่นสะท้าน ขณะจะลงมือ พลันได้ยินเนียเอียงเอี้ยงร้องว่า

"ไม่"

พร้อมกับเสียงกรีดร้องของนาง บังเกิดเสียงดังปง กระสุนสีแดงลูกนั้นแตกเป็นมุกแดงนับหมื่นจุด เปลี่ยนเป็นสีเหลือง คราม เขียว ม่วง สุดท้ายเหลือเป็นสีดำขาว สีดำกลืนกับม่านวิกาล มองไม่เห็นอีก สีขาวโบยบินเข้าหาประกายจันทรา จวบจนไม่เหลือหลอ

ฉั่วค้วงกับเนียเตียงพลันผุดลุกขึ้นโดยพร้อมเพรียง
ฉั่วค้วงหยิบฉวยใบไม้ร่วงมาใบหนึ่ง
เนียเตียงเก็บก้อนหินขึ้นมาก้อนหนึ่ง
ฉั่วค้วงใช้สองมือประกบใบไม้ เดินถึงข้างบ่อปลา วางใบไม้ร่วงลงบนผิวน้ำ
ปลาในบ่อปลาล้วนสงบลง
ใบไม้ร่วงกลับคล้ายหยกก้อนหนึ่ง จมลงสู่ก้นบ่ออย่างเร่งร้อน
เนียเตียงถือก้อนหิน ปากท่องบ่นพึมพำ จากนั้นวางลงในบ่อปลา
บ่อปลาแตกเป็นฟองราวต้มจนเดือดพล่าน แตกกระจายออกจนน้ำใสเห็นก้น

ก้อนหินกลับลอยอยู่บนผิวน้ำ คล้ายโคมบนวารีดวงหนึ่ง

น้ำยังเป็นน้ำ

ปลายังเป็นปลา

เนื่อเตียงยังเป็นเนื่อเตียง

ฉั่วค้วงยังเป็นฉั่วค้วง

ดาบยังเป็นสีเขียว

จันทร์ยังคงขาวสกาว

หากมิใช่ดอกเอื้องสีขาวเกลื่อนพสุธา ต้นเอื้องถูกทำลาย บันได ศิลาปริแตกแยกออก บนพื้นปรากฏเป็นรูใหญ่หลายรู ทั้งหมดยังไม่ทราบว่าการต่อสู้เมื่อครู่เป็นจริงหรือเท็จ คล้ายเกิดคล้ายไม่เกิดขึ้น

ยามนั้นหิชิ่วค่อยหอดถอนใจยาว บังเกิดความรู้สึกโล่งอกกว่าเดิม

เมื่อครู่เขาเห็นคนทั้งสองใช้ความคิดของนิกายมิกจงเข้าโรมรันพันตูสถานการณ์หวาดเสียวอันตราย หากพลาดพลั้งชั่ววูบ จะถูกทำลายจิตวิญญาณ กลับกลายเป็นคนปัญญาอ่อน มีชีวิตมิสู้ตกตาย

เขามือยู่หลายครั้งคิดลงมือขัดขวาง แต่ในใจไม่มีความมั่นใจ หากลงมือโดยผลีผลามก็ไม่ทราบว่าเป็นการช่วยคนหรือเป็นการทำร้ายคน

ใบหน้ากลมสมบูรณ์ของเนี่ยเอียงเอื้องปรากฏแววขุ่นเคืองขึ้น กล่าวว่า

“พวกท่านต่อสู้กันในที่นี้ สร้างความเสียหายแก่หอเจ็ดทุนครึ่งถึง

ข้นนี้ ต้นไม้ใหญ่โค่นล้ม พื้นดินยุบเสียหาย ยังทำร้ายปลาของเรา นี่นับเป็นการประลองบุ๋นอันใด?"

เนี่ยเตียงคล้ายเกรงกลัวบุตรีผู้นี้ยิ่ง สีหน้าปรากฏแววกระอักกระอ่วนขึ้น

ฉั่วค้วงก็คล้ายไม่อาจตัดรักจากเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ให้ความสำคัญต่อคำพูดของนาง กล่าวว่า

"ล้วนเป็นปีศาจเฒ่าคลุ้มคลั่ง อัญเชิญยุไลสุริยันเข้าสู่ร่างวชิระ หากมิใช่เอี่ยงเอี้ยงร้องบอกให้หยุด เราคงทำลายคำสวดครั้งสุดท้ายของท่านไปแล้ว"

เนี่ยเตียงกล่าวว่า

"หากมิใช่เอี่ยงเอี้ยงร้องบอกให้หยุด เราคงจู่โจมท่านเข้าสู่ห้วงวัฏสงสาร ไม่มีวันผุดเกิดแล้ว"

เนี่ยเอียงเอี้ยงขยี้เท้ากล่าวว่า

"พวกท่านมิอาจไม่ต่อสู้จริง ๆ?"

เนี่ยเตียงกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง นี่ไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า"

ฉั่วค้วงกล่าวด้วยความถือดีว่า

"หากมันคุกเข่าขอความกรุณาจากเรา เราอาจละเว้นชีวิตมัน"

เนี่ยเอียงเอี้ยงกล่าวอย่างขุ่นเคืองแง่งอนว่า

"พวกท่านยอมรับการพ่ายแพ้เพื่อเรา ได้หรือไม่? ความพ่ายแพ้ไม่ทำร้ายผู้คนจนตาย ความคิดใคร่เอาชัยจึงทำร้ายผู้คน"

ฉั่วค้วงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ความพ่ายแพ้ไม่ทำร้ายผู้คนจนตายจริง แต่ที่สาหัสถึงตายคือความผิดหวัง"

คราครั้งนี้เนียเตียงกลับมีความเห็นตรงกับศัตรู กล่าวว่า

"ผิดหวังบ่อยครั้งจะกลายเป็นสิ้นหวัง คนที่สิ้นหวังอยู่ไปก็ปราศจากคุณค่าความหมาย"

เนียเอียงเอี้ยงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"หากพวกท่านคิดต่อสู้จริงๆ ก็ไม่อาจลงมือในที่นี้ หอเจ็ดหุนครึ่งยังต้องด้านทานรับการจู่โจมของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่"

ฉั่วค้วงกับเนียเตียงสบตากันวูบ

คนหนึ่งตาสีแดง คนหนึ่งมีแต่ดาขาว

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"ดกลง พวกเราเปลี่ยนสถานที่ ต่อสู้กันอย่างเด็มที่"

เนียเตียงกล่าวเสริมว่า

"หลังเขาที่นี้มีน้ำดกที่มีชื่อสายหนึ่ง เรียกว่าน้ำดกพุ่งย้อน บึงหยดน้ำตาอยู่เบื้องล่าง ห่างจากที่นี้ไม่ถึงสามลี้ พวกเราไปยังที่นั้น ต่อสู้ให้สมใจ"

ทิชิ่วรีบกล่าวว่า

"การประลองบุ๋นของพวกท่าน ปรากฏผลแพ้ชนะแล้วหรือ?"

ฉั่วค้วงกับเนียเตียงพากันกล่าวว่า

"ไม่ แต่เราต้องเอาชนะมันแน่นอน มันต้องตายแน่นอน"

ทิชิ่วถามว่า

"พวกท่านสามารถจับมือกัน ถือว่าสู้เสมอกันหรือไม่?"

ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงกล่าวโดยพร้อมเพรียงว่า

“ไม่เด็ดขาด”

ทิชิ่วได้แต่กล่าวว่า

“พวกท่านประลองบุ๋นยังมีสภาพเช่นนี้ หากต่อสู้ด้วยวิธีบู๊...”

ไม่ทันขาดคำ เนี่ยเตียงก็ลากดึงบ้านของมัน ฉั่วค้วงท่องคำสวดของมัน แยกย้ายมุ่งสู่น้ำดกพุ่งย้อน

ตอนที่ 14

ฝีมือของมือเหล็ก

หาลัมจากที่ใด ให้ลุกขึ้นจากที่นั้น

นี่เตียงกับฉั่วค้วงนัดต่อสู้กันใต้น้ำตกพุ่งย้อน ซึ่งอยู่บนภูเขาหลุยงั่งชัว

เนียเอียงเอี้ยงด้องไปชมดูการต่อสู้

ทั้งนี้เพราะเนียเตียงเป็นบิดาของนาง

ฉั่วค้วงก็เป็นบุคคลที่รักนาง

นางห่วงใยพวกมัน

ห่วงใยผลการต่อสู้

โต่วน่อยกก็คิดไปชมดูการต่อสู้

มันที่รุดไป เพราะเนียเอียงเอี้ยงคิดไป

มันรักเนียเอียงเอี้ยง

ดังนั้นบุคคลที่เนียเอียงเอี้ยงห่วงใย มันก็ห่วงใยดุจเดียวกัน

หญิงรับใช้เชียวจี้ก็จะรุดไป

ทั้งนี้เพราะเนียเอียงเอี้ยงผู้เป็นเสียวเจี้ยะของนางไปแล้ว นางย่อมไม่อาจอยู่นิ่งเฉย

ดอกไม้เขียวสี่พิโรธก็ออกเดินทางพร้อมกัน

การไปของพวกมันเพื่อคุ้มครองหวยจู้(หัวหน้าสมาคม) โต่วน่อฮก มีแต่เชี่ยงชุนกวงเม้งกับหงส์โกวไม่ได้มา พวกมันต้องเฝ้ารักษาหอเจ็ดหุนครึ่งให้แก่โต่วน่อฮก

ชึ่งความจริง ความสัมพันธ์และโชคชะตาของผู้คนเป็นเช่นนี้ ล้วนถลำไปในเหตุและผล มีไม่กี่ประการที่สามารถเป็นตัวของตัวเอง

เมื่อมีการเกิด ก็มีความรัก ความแค้น ปีติ โทโส ตัดพ้อ ขึ่นขม จากนั้นยังไม่อาจรอดพ้นความตาย แต่หากปราศจากการตาย ไหนเลยมีการเกิด?

แม้แต่เนียเดียงที่ยกตนสูงส่ง กับฉั่วค้วงที่ลำพองผยอง ไยมิใช่ผูกพันความแค้นเพราะข้อบาดหมางระหว่างสำนักฟ้าทักษิณ กับสหพันธ์ห้าสมุทร?

แต่หากปราศจากการแก่งแย่งช่วงชิงระหว่างเฮ้งอันเจี๊ยะกับชีเบ๊กวง ชึ่งเป็นขุนนางรุ่นเก่าและใหม่ ฉั่วป๋วเยียกแห่งสหพันธ์ห้าสมุทร ก็ไม่เพาะความแค้นกับเจ็งชีงู้แห่งสำนักฟ้าทักษิณ แน่นอน ฉั่วเกียก็จะไม่สามารถแทรกตัวครองอำนาจ จูกัวะชิงแชยิ่งไม่สามารถคุมกำลังทางทหาร เป็นดุจถ่วงมหาเสนาบดีโฉด และไม่ได้ฝึกอบรมสี่ยอดมือปราบขึ้น

ประวัติศาสตร์มิใช่เรื่องโดดเดี่ยวประการหนึ่ง มันร้อยรวมจากบาดแผลและเหตุบังเอิญจำนวนมาก แม้แต่ประวัติศาสตร์ยังพลัดตกไปในวังวนเหตุและผล ยิ่งอย่าว่าแต่คนที่โดดเดี่ยวลำพัง ไม่สามารถฝืนฟ้าได้

ดังนั้นผู้คนทั่วไปมักเดินสู่เส้นทางฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย ลำพองผยอง มัวเมาร่าคะ จนกลับกลายเป็นอาชีพชนิดหนึ่ง ถึงกับเป็นเภทภัยประการ

หนึ่ง

โดยเหตุผลเดียวกัน ผู้คนเอาแต่แสวงหาอำนาจ ช่วงชิงผลประโยชน์ เช่นฆ่าสังหาร คุกคามทำร้าย โดยปราศจากความสำนึกผิด เมื่อถึงเวลารังแต่ทำลายตัวเอง จนถึงกาลแตกดับ

อาจบางทีการสร้างกุศล ไม่แน่ว่าจะได้รับกุศลสนองทันตา แต่ทุกผู้คนสร้างบุญกุศล ช่วยเหลือผู้อื่น สถานที่นั้นย่อมต้องเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา

หิชิ่วก็รุดไป

เขาย่อมต้องรุดไป

นอกจากเขาคิดชมดการต่อสู้ และห้ามปรามการต่อสู้แล้ว ประการสำคัญคือ เขาทราบจากลี้เกียฮวยว่า ลี้ก๊กฮวยเฝ้ารักษาอยู่ละแวกน้ำตกพุ่งย้อน

สมาคมดอกไม้เขียวเตรียมการป้องกันการรุกรานของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ โดยได้รับความช่วยเหลือจากสหพันธ์นางแอ่น กระเรียนน้ำตกพุ่งย้อนอยู่หลังหอเจ็ดหุนครึ่ง หากถูกศัตรูยึดพื้นที่นี้ได้ เท่ากับถูกอาวุธจ่อหลัง

ดังนั้นเชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวยแห่งสหพันธ์นางแอ่น ได้รับมอบหมายให้เฝ้ารักษาน้ำตกพุ่งย้อน

ทิชิ่วต้องการพบลี้ก๊กฮวย

ทั้งนี้เพราะเขาคิดแจ้งข่าวต่อลี้ก๊กฮวยว่า ลี้เกียฮวยกำลังรอคอยลี้ก๊กฮวย

ก่อนบรรลุถึงน้ำตกพุ่งย้อน เสียงน้ำทวีความแรงขึ้น ยังไม่เห็นน้ำตก ก็รู้สึกถึงไอน้ำ

ยิ่งเข้าใกล้น้ำตก แสงจันทร์ยิ่งเลอะเลือน

ดอนแรกทิชั่วยังเข้าใจว่าเกิดจากไอน้ำ ยามนี้เพิ่งขึ้นถึงกลางภูเขา ไอน้ำก็แน่นหนาถึงเพียงนี้ หากขึ้นถึงบนเขา ไยมิใช่ยากจำแนกวัตถุได้

ทิชั่วเดินขึ้นเนินเขา เสื้อผ้าล้วนเปียกโชก คล้ายผ่านการอาบชำระกาย แต่เย็นสบายกว่าอาบชำระกายมากนัก คล้ายกับดลอดทั้งร่างสัมผัสกับประกายจันทร์ ความเย็นสดใส ความกำซาบซ่านนั้น ไม่อาจได้จากการอาบชำระกาย

ภายหลังเขาค่อยทราบว่า เมื่อขึ้นถึงยอดเขา ไอน้ำกลับไม่แน่นหนาปานนั้น อากาศยิ่งสดชื่นกว่าเดิม คล้ายกับตอนนี้แม้เหงื่อที่หลั่งออกมายังหอมหวาน

แสงจันทร์ที่เลอะเลือน เป็นเพราะฟ้าใกล้รุ่งสาง แสงอรุณเริ่มรำไรแล้ว

ที่แท้น้ำตกสายนี้มีความยาวร่วมร้อยเชียะ แบ่งเป็นสามช่วง แต่ละช่วงยาวหลายสิบวา พอผ่านชั้นที่สอง ค่อยปะทะกับโขดหินอันแข็งแกร่ง เป็นเหตุให้สะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน กลายเป็นไข่มุกพันหมื่นลูกพร่างพรมลงจากเบื้องสูง ดังนั้นท้องฟ้าของหอเจ็ดทุนครึ่ง กับร้านอาหารเนินนานที่เชิงเขา ล้วนถูกไอน้ำปกคลุม

เมื่อขึ้นถึงบนหน้าผา ที่ชึ่งน้ำตกสาดเทลงมา ละอองหมอกน้ำกลับไม่รวมตัว ให้ความปลอดโปร่งสดชื่น คนเมื่อถึงที่นี้ ภูเขาสูงจันทร์อยู่ไกล้ ในเสียงครืนครันเลื่อนลั่น บังเกิดความสงบราวหลุดพ้นจากโลกียวิสัย

น้ำตกสายนี้สดใสตระการ สาดเทลงมาอย่างรุนแรง แต่ยังเป็นทัศนียภาพอันงดงาม ไม่ทราบไฉนตั้งชื่อว่าน้ำตกพุ่งย้อน?

ระหว่างน้ำตกช่วงที่หนึ่งกับช่วงที่สามล้วนมีบึงน้ำแห่งหนึ่งตำแหน่งของบึงทั้งสองแห่งกับโขดหินที่ยื่นออกมาในช่วงที่สอง มีทิวทัศน์ประหลาดที่คล้ายดวงตาสองดวง ไหลลงในบึงน้ำ คล้ายน้ำตาที่เอ่อคลอหน่วย มิน่าเล่าจึงขนานนามหลุยงั่งชัว(ภูเขาหยดน้ำตา)

ทิชิ่วทางหนึ่งชื่นชมกับทิวทัศน์ตระการ ทางหนึ่งเดินทางขึ้นเขา

ในใจของเขาอดสะทกสะท้อนมิได้

สถานที่งดงาม เวลาประเสริฐล้ำเช่นนี้ เขากลับรุดไปชมดูการต่อสู้ของผู้คน

ที่ทำลายบรรยากาศยิ่งกว่าคือชุ่มเสียง

เสียงลากดึงของหนัก เสียดสีกับพื้นดิน ดังอยู่ท่ามกลางไอน้ำเงาบึง แสงจันทร์สีสันขุนเขาเช่นนี้ กลับทำลายช่วงเวลาอันประเสริฐเลิศล้ำไปโดยสิ้นเชิง

นั่นเป็นเนียเตียงลากดึงบ้านหลังใหญ่ของมันขึ้นสู่ภูเขาหยดน้ำตา

ที่เหลือเชื่อคือ เนียเตียงอาศัยกำลังเพียงลำพัง กลับสามารถลากดึงบ้านทั้งหลังขึ้นสู่ภูเขาลูกนี้

ระหว่างทางเนียเอี่ยงเอี้ยงกล่าวตำหนิบิดานางว่า

“ท่านอย่าได้ทำลายทิวทัศน์ภูเขาลูกนี้ไป ท่านลากดึงบ้านเช่นนี้ ไม้ดอกถูกทับดาย ต้นไม้ถูกทับหัก ความงามตามธรรมชาติถูกทำลายยับเยิน ท่านจะให้ผู้บุตรีมีคำว่ากล่าวกับโต่วหวยจู้อย่างไร?”

เนียเตียงเชื่อฟังวาจาของบุตรี

มันเปลี่ยนเป็นอ้อมทาง
มันเลือกเดินไปตามพื้นหินอันแข็งแกร่ง
เช่นนี้จึงไม่ทับทำลายต้นไม้ใบหญ้า
แต่พื้นหินอันแข็งแกร่งมีสภาพลาดชัน ยากผ่านไปได้
เนี่ยเตียงลากดึงบ้านหลังใหญ่กลับเดินทางโดยสะดวกปลอดโปร่ง
ทิชั่วเดินตามเส้นทางของมัน
เขาเห็นเนี่ยเตียงอายุสูงวัย หากไม่อาจลากดึงต่อไป เขาจะได้รับช่วงช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง
ยามนี้ดูท่าทีคล้ายไม่ต้องแล้ว
ไม่จำเป็นแล้ว
บ้านหลังนี้คล้าย “เปลือก” ของมัน คล้าย “กระดอง” ของมัน ท่านไหนเลยเคยเห็นเด่า หอยทาก หอยขม ถอดเปลือกลอกกระดองออก?
ระหว่างทาง ทิชั่วอดถามเนี่ยเตียงมิได้ว่า
“ท่านไฉนไม่ปล่อยวางบ้านลง ลากดึงพาไปเช่นนี้ ไม่ลำบากกินแรงหรือ?”
เนี่ยเตียงมองดูทิชั่วอย่างประหลาดใจ คล้ายกับที่ได้ยินเมื่อครู่มิใช่ภาษามนุษย์ ที่มองดูในตอนนี้มิใช่ผู้คน มันกล่าวว่า
“อย่างนั้นเจ้าเล่า? เจ้าไฉนแบกสิ่งของมากมายปานนั้น หนักอึ้งปานนั้นอยู่ตลอดเวลา?”
“ข้าพเจ้า...”
“เจ้าแบกชาติบ้านเมือง คุณธรรมธัมมะ น้ำใจมนุษย์ สรรพสิ่งมากมายกองใหญ่ ไยมิใช่โง่เขลากว่า หนักอึ้งกว่าเรา?”

"ข้าพเจ้า...นั่นเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้า"

"หน้าที่? ผู้ใดไม่มีหน้าที่ พอถือกำเนิดเกิดมา ก็แบกความสัมพันธ์เครือญาติ ความรักความชังอยู่บนหลัง ที่ไร้สภาพยังหลากหลายกว่าสิ่งที่เป็นรูปร่าง ที่มองไม่เห็นยังยากคลี่คลายกว่าสิ่งที่มองเห็น ไหนเลยเพียงแต่เราพกพาบ้านขึ้นเขาเท่านั้น?"

ทิชิ่วรับคำคราหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอถามผู้อาวุโส เมื่อใดท่านจึงปล่อยวางลง"

"ปล่อยวาง? คนพอตายแล้ว ไม่ว่าอันใดล้วนปล่อยวาง ไม่ปล่อยวางก็ต้องปล่อยวาง คนตอนถือกำเนิด สุดที่พวกเราจะควบคุมบังคับได้จนใจที่เป็นหนึ่งในสองประการสำคัญที่สุดในชีวิตของคน เรื่องราวก่อนถือกำเนิด ไม่ล่วงรู้ที่มา หลังจากถือกำเนิดเกิดมา ก็เริ่มมีภาระหน้าที่จวบกระทั่งถือเรื่องสำคัญอีกประการหนึ่งในชีวิต นั่นคือความตาย ความตายก็อยู่เหนือการควบคุมของตัวเอง แม้แต่การฆ่าตัวตาย ก็มิใช่การแสวงหาความตาย หากแต่เป็นพลังแห่งการที่ไม่สามารถมีชีวิตสืบไปย้อนหวนให้ทำลายล้างชีวิตท่าน เมื่อถึงตอนท้าย ความตายยังเป็นอนิจจังตายแล้วไปที่ใด ไม่มีผู้ใดทราบได้ ดังนั้นระหว่างเป็นจนถึงตาย ต้องแบกของหนัก เดินทางภูเขาที่ยิ่งมายิ่งลาดชัน เพียงนี้เท่านั้น เจ้าถามเราปล่อยวางเมื่อใด หรือต้องการให้เราตาย?"

ทิชิ่วเงียบงันไร้วาจา

เขาได้คิดถึงเหตุผลเรื่องราวบางประการ

เขามักสอบถามผู้คน มิใช่เพื่อแสดงออกถึงภูมิปัญญาของตัวเอง เพียงขอรับคำแนะนำสั่งสอนจากผู้คนอย่างจริงใจ ขณะที่ฝ่ายตรงข้าม

แสดงออกมา ตัวเองจะได้เรียนรู้อันใด

ซึ่งความจริง เขาไม่พูดพล่ามมากมาย

ที่แล้วมาเขารับฟังมาก ถามไถ่มาก หากไม่มีความจำเป็น จะไม่กล่าวมากความ ดังนั้นทุกผู้คนชมชอบสนทนากับทิชิ่ว

ทั้งนี้เพราะคุณค่าของการสนทนา อยู่ที่การทำความเข้าใจ มิใช่ถกเถียงโต้แย้ง

รอจนขึ้นถึงบนยอดเขา ทิชิ่วค่อยเข้าใจที่มาของต้อของผัก (น้ำตกพุ่งย้อน)

ที่แท้เมื่อมองจากต้นทางน้ำตก สายน้ำแย่งชิงทาง สาดเทลงจากกลางอากาศ ลงไปสิบกว่าวา จนถึงโขดหินชั้นที่สอง ปรากฏสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน บางสายพุ่งย้อนขึ้นมา กลายเป็นละอองหมอกน้ำชั้นหนึ่ง แต่ไม่สามารถขึ้นสูงถึงบนยอดเขา ใต้ประกายจันทรา กลับสะท้อนเป็นสายรุ้งอันเฉิดฉายเส้นหนึ่ง

ทิชิ่วเคยเห็นน้ำตกที่สะท้อนเป็นสายรุ้งเรืองรองมากหลาย แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นว่า ประกายจันทร์ก็สะท้อนสายรุ้งได้ เพียงแต่เมื่อเปรียบกับสายรุ้งดอนสนธยา สายรุ้งนี้สดใสลี้ลับกว่ามากนัก อดทอดถอนหมเชยต่อความงามดามธรรมชาติมิได้

เนี่ยเตียงไม่มองดูน้ำตก

มันไม่กระดือรือร้นสนใจ

มันเหลียวซ้ายแลขวา มองหน้าหันหลัง จากนั้นกล่าวว่า

"เด็กน้อยนั้นไม่กล้ามาแล้ว"
มันกับฉั่วค้วงไม่ได้ขึ้นเขาทางเดียวกัน
...มันกับฉั่วค้วงมิใช่คนเส้นทางเดียวกันอยู่แล้ว
เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงกริ่งเกรงบิดาทำลายทิวทัศน์ภูเขา ดังนั้นร่วมทาง
กับเนี่ยเดียงและทิชิ่ว ส่วนโด่วน่อยกกับดอกไม้เขียวสี่พิโรธ รวมทั้งเชี่ยวจี้
ขึ้นเขาพร้อมกับฉั่วค้วง

ยามนี้บนภูเขาไม่ปรากฏร่างของฉั่วค้วง
มีแต่น้ำตกและจันทรา
เนี่ยเดียงหัวร่อเย้ยหยัน กล่าวว่า
"ในที่สุดเด็กน้อยนี้กลัวแล้ว..."

ไม่ทันกล่าวจบ ได้ยินเสียงควับคราหนึ่ง ในความมืดปรากฏวัตถุ
สิ่งหนึ่งชัดพุ่งมาอย่างเร่งร้อน

เนี่ยเดียงยื่นมือออก รับวัตถุสิ่งนั้นไว้
ที่แท้เป็นหินสีดำก้อนหนึ่ง
ก้อนหินยังเปียกชื้น
...นี่แสดงว่าเป็นก้อนหินข้างน้ำตกชั้นที่สอง
บนก้อนหินสลักตัวอักษร "อำมั้วนีปาบีง้"

ด้านซ้ายของตัวอักษร ความจริงเป็นคำ "เค่า" สมควรเขียนเป็น
รูปสี่เหลี่ยม แต่ล้วนแกะสลักเป็นรูปวงกลม มองปราดเดียวก็ทราบว่า
เป็นลายมือของฉั่วค้วง

เนี่ยเดียงแค่นเสียงอย่างเย็นชา ตวาดว่า
"ในเมื่อมาแล้ว ยังลับๆล่อๆ ซ่อนตัวไว้ทำอะไร?"

ได้ยินคนผู้หนึ่งขู่คำรามว่า

"เรามาแล้ว"

นี่เป็นชุ่มเสียงของฉั่วค้วง

ชุ่มเสียงดังจากน้ำตกชั้นที่สอง

ที่แท้ฉั่วค้วงเพิ่งขึ้นมาถึงน้ำตกชั้นที่สอง แต่ท่ามกลางเสียงน้ำตกโกรกกระแทกชัดใสโขดหินจนสะเก็ดน้ำกระจาย ยังได้ยินเจือยคำเย้ยหยันของเนี่ยเตียงบนยอดเขา ทั้งยังชัดก้อนหินที่สลักอักษรใส่เนี่ยเตียงโสดประสาทและพลังข้อมือนี้สูงส่งเหนือธรรมดาจริงๆ

ยามนั้น ทิชิ่วได้ยินคนผู้หนึ่งแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"โต่วหวยจู้ไฉนไม่ขึ้นมาด้วย?"

ทิชิ่วเหลียวหน้ามอง เห็นบนหลังคาบ้าน ข้างวัวสีทอง ไม่ทราบเพิ่มชายฉกรรจ์ใบหน้าหมดจดสดใส ห้อยหัวกลับลงมาราวค้างคาวผู้หนึ่งตั้งแต่เมื่อใด?

เนี่ยเตียงดวาดด้วยโทสะว่า

"ไสหัวลงมา"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวว่า

"สถานที่นี้เป็นเราเฝ้ารักษา ท่านก่อกวนจนภูเขาสะท้านแผ่นดินสะเทือน เพียงเพื่อลากดึงบ้านหลังนี้ขึ้นมา ยังกล้าอาละวาดเหิมเกริมอีก?"

เนี่ยเตียงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

"ท่านเป็นตัวอะไร กลับไม่รู้จักความสูงส่ง บ้านหลังนี้เป็นสถานอันศักดิ์สิทธิ์ ไหนเลยอนุญาตท่านลบหลู่ได้ รีบไสหัวลงมา"

ชายฉกรรจ์นั้นกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"หากท่านไม่ใช้คำ "ไสหัว" เปลี่ยนเป็นเชื้อเชิญเราจะลงมาแต่แรก บ้านธรรมดาหลังหนึ่ง ท่านกลับกล่าวจนเลิศลอย ทั้งยังพกพาขึ้นเขา ไม่แสร้งมารยาไปหรือ?"

คราครั้งนี้เนี่ยเตียงมีโทสะขึ้นมาจริง ๆ ขู่คำรามว่า

"ท่านเป็นใคร? สมาคมดอกไม้เขียวกลับมีลิ่วล้อที่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงเช่นนี้?"

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งช้อนตามองขึ้นไป

สองตามันเปล่งประกายสีทองออกมา

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงรีบกล่าวว่า

"ไม่ บิดา เขาเป็นเชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวยลี้เฮีย ถือเป็นพวกเดียวกัน เขาไม่ได้สังกัดสมาคมดอกไม้เขียว เป็นหงส์โกวแห่งสหพันธ์นางแอ่นเชื้อเชิญเขามาเฝ้ารักษาจุดยุทธศาสตร์สำคัญนี้"

จากนั้นกล่าวกับชายฉกรรจ์ที่ห้อยหัวอยู่บนบ้านอย่างอ่อนหวานว่า

"เขาเป็นบิดาเรา รุดมาช่วยเหลือพวกเราเช่นกันแต่พบพานผู้ฟั่นเฟือนฉั่วค้วง ทั้งสองต้องการต่อสู้กัน ข้าพเจ้ากริ่งเกรงพวกเขาประมือกันที่หน้าหอเจ็ดทุนครึ่ง กระทบกระเทือนถึงสถานการณ์ใหญ่ จึงขอให้พวกเขาย้ายสถานที่มายังที่นี้ เพราะไม่ต้องการให้พวกเขาปะทะกันในระหว่างทาง ดังนั้นแยกย้ายกันขึ้นเขา หวยจู้ร่วมทางกับผู้คลุ้มคลั่ง ส่วนเราส่งบิดามา ลี้เชียงกง บิดาเรายึดถือบ้านหลังนี้เป็นของวิเศษ ท่านเห็นเป็นที่ขัดตา ก็อย่าได้กระทบถูกมันเถอะ"

ลี้ก๊กฮวยพอฟังจบ ก็ทิ้งตัวลงมา

เห็นมันทิ้งตัวลงมาอย่างหักโหมเช่นนี้ คงต้องกระแทกจนหน้าฟกช้ำดำเขียว หาไม่ถึงกับกลิ้งตกลงจากยอดเขา กลับเห็นมันแขวนร่างกับง่ามไม้ที่ยื่นออกจากริมหน้าผา ราวกับเป็นค้างคาวตัวหนึ่งจริงๆ

มันสวมชุดรัดกุมสีดำ คลุมเสื้อคลุมสีดำ แต่ขลิบริมด้วยแพรด่วนแดง ขนคิ้วทั้งดกหนาทั้งสวยงาม ประกายตาเกรี้ยวกราด หน้าผากซ้ายมีไฝเม็ดหนึ่ง ยังมีเสน่ห์กว่าไฝนางงาม ปีศาจค้างคาวที่มีในโลก จึงไม่งามลี้ลับปานนี้ ชายฉกรรจ์ประดามีในโลก ก็ไม่คมเข้มถึงเพียงนี้

ลี้ก๊กฮวยกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเทพคลุ้มคลั่งเนียเตียง เสียคารวะแล้ว หวยจู้ฮูหยินเมื่อกล่าวเช่นนี้ เราจะไม่ดอแยมัน เมื่อครู่เราได้รับแจ้งจากพิราบสื่อสารว่าหวยจู้กับอาคันตุกะจะขึ้นมายังที่นี้ แต่ไม่ทราบเป็นอาคันตุกะท่านใด ที่แท้เป็นฉั่วค้วงกับเนียเตียงอันกระเดื่องเลื่องลือ"

ชุ่มเสียงมันเบายิ่งและสดใสยิ่งขอเพียงดัดชุ่มเสียงกว่านี้สักเล็กน้อยจะไม่แตกต่างกับชุ่มเสียงของสตรี

แด่ทิชิ่วฟังออกว่า คนผู้นี้รับบาดเจ็บไม่นาน

มิหนำซ้ำอาการบาดเจ็บบอบช้ำยังไม่ทุเลา

...มันรับบาดเจ็บได้อย่างไร?

ทิชิ่ว "ฟัง" อาการบาดเจ็บบอบช้ำของฝ่ายตรงข้ามออกได้

ยามนั้นแสงอุทัยเริ่มเรืองรอง จันทรายังไม่ลับหาย บนท้องนภาปรากฏเป็นสภาพสุริยันจันทราทอแสงพร้อมกัน

หากเป็นยามปรกติ เนี่ยเตียงคงไม่ยอมเลิกรากับลี้ก๊กฮวย แต่ยามนี้มันต้องผนึกสติสมาธิ รวบรวมกำลังจัดการกับฉั่วค้วงก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

มันสู้แพ้ฉั่วค้วง ติดค้างคำมั่นสัญญาฉั่วค้วงครั้งหนึ่ง

มันไม่อาจพ่ายแพ้

...เพื่อสำนักฟ้าทักษิณ มันยิ่งไม่อาจพ่ายแพ้

...เพื่อเผยแพร่อิทธิฤทธิ์ของนิกายตัวเอง มันไม่อาจพ่ายแพ้เด็ดขาด

คนที่ความจริงอิสรเสรีผู้หนึ่ง เพราะอุดมการณ์ความเชื่อมั่นญาติสนิทมิตรสหาย ตำแหน่งชื่อเสียง อำนาจหน้าตา ที่เป็นโซ่บังเหียนต่างๆ ทำให้ต้องทำเช่นนั้นทำเช่นนี้ ไม่อาจทำเช่นนั้นทำเช่นนี้ ทำให้คนผู้หนึ่งกลายเป็นทาสความคิดและมายาภาพอันเลื่อนลอย

ทุกผู้คนล้วนถูกชื่อเสียงมายา ตำแหน่งจอมปลอมผูกมัดตัว เช่นเดียวกับเนี่ยเตียงพกพาบ้านหลังนั้น ไม่อาจผลักไส สลัดไม่หลุด

อาจบางทีเพราะเหตุนี้ เนี่ยเตียงพานลากจูงมันไป โดยไม่สลัดละทิ้ง

ฉั่วค้วงกลับรีรอไม่ยอมขึ้นมา

เนี่ยเตียงพบว่าฝ่ายตรงข้ามท่องชมสะเก็ดน้ำที่ธารน้ำตกกระแทกใสโขดหินอย่างปลอดโปร่ง มิหนำซ้ำยังสลักข้อความบนโขดหิน

โต่วน่อยกกับดอกไม้เขียวสี่พิโรธและพวก ยังอยู่ที่น้ำตกชั้นที่สาม

เนียเตียงไม่อาจสะกดกลั้นใจได้ ขู่คำรามลงไปว่า

“ผู้ฟั่นเฟือน ท่านไม่กล้าขึ้นมา?”

ฉั่วค้วงกล่าวอย่างปลอดโปร่งสบายอารมณ์ว่า

“ปีศาจเฒ่าคลุ้มคลั่ง ท่านไม่กล้าลงมา?”

เนียเตียงร้องคำรามว่า

“พวกเรานัดต่อสู้กันที่น้ำตกพุ่งย้อน ท่านไม่กล้าขึ้นมา ถือว่าเป็นฝ่ายแพ้”

ฉั่วค้วงแยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

“พวกเรานัดต่อสู้กันที่น้ำตกพุ่งย้อน แต่ไม่ได้บอกว่าเป็นชั้นใด ที่นี้มิใช่น้ำตกพุ่งย้อนหรอกหรือ? เป็นท่านไม่กล้าลงมา ยังคงยอมรับความพ่ายแพ้เถอะ”

เนียเตียงตวาดด้วยโทสะว่า

“เราไม่กล้าลงไป? ตกลง เราจะลงไป”

ฉั่วค้วงแหงนหน้าหัวร่อดังๆกล่าวว่า

“ท่านคิดลงมา ต้องใคร่ครวญให้ดี พวกเราเมื่อมาถึงน้ำตกพุ่งย้อน เราจะลงมือได้ทุกเมื่อ ท่านก็จะพ่ายแพ้เราได้ทุกเมื่อ”

เนียเตียงสวนคำว่า

“ท่านจึงต้องระวัง เราพอลงไป ท่านต้องจบชีวิตในเงื้อมมือเราทุกเมื่อ”

ธารน้ำตกโกรกกระแทก ปะทะกับโขดหิน เป็นเสียงดังปานใด แต่ไม่อาจกลบคำโต้ตอบระหว่างฉั่วค้วงเนียเตียงได้

เนียเตียงลิงโลดจนดวงตาเปล่งประกายสีทองแวววาว ผงกศีรษะ

ต่อบุตรี กล่าวว่า

"เราจะลงไปแล้ว คอยดูบิดาแสดงอานุภาพเถอะ"

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"บิดา ฉั่วค้วงคิดกระตุ้นท่านลงไป"

เนี่ยเตียงหัวร่ออย่างห้าวหาญ กล่าวว่า

"บิดากรำศึกหลายสิบปี ผ่านการต่อสู้ใหญ่น้อยนับร้อยพันครั้ง ไหนเลยไม่ทราบ? มันหากขึ้นมา เราอยู่เบื้องสูง ต้องมีเปรียบกว่า หากเราลงไป จะกลายเป็นฝ่ายเสียเปรียบ"

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงกล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"อย่างนั้นท่านยังจะลงไป?"

เนี่ยเตียงกล่าวด้วยความถือดว่า

"เราไหนเลยลงไปในลักษณะนี้ เราเมื่อคิดโค่นมันพ่ายแพ้ ก็ต้องแสดงฝีมือ ให้มันยอมรับนับถือ"

กล่าวจบ ร้องบอกต่อเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ทิชิ่ว และลี้ก๊กฮวยว่า

"เราไปแล้ว"

มันกลับพกพาบ้านหลังนั้นกระโดดลงไป

มันไม่ได้ "เดิน" ลงไป

มันไม่ใช้ "เส้นทาง" ที่ตัดขึ้นเขา

มันกลับกระโดดลงไป

ไม่ว่าผู้ใดล้วนคาดคิดได้ว่า คนผู้หนึ่งพกพาบ้านหลังหนึ่ง บนบ้านยังมีวัวตัวหนึ่ง กระโดดลงจากภูเขาสูงเช่นนี้ ก่อเกิดเป็นพลังกระแทกกระทั้นถึงเพียงไหน

นั่นเป็นพลังทำลายล้างอย่างรุนแรงชนิดหนึ่ง

ผู้ที่ทิ้งตัวลงมาตามธารน้ำตก เป็นเทพดลุ้มดสั่งที่พกพาบ้านและวัวผู้หนึ่ง

มันพุ่งผ่านธารน้ำตกที่มีอยู่

ตำแหน่งที่มันทิ้งตัวลง เป็นที่ซึ่งฉั่วค้วงอาศัยอยู่

ฉั่วค้วงยังสลักอักษร

มันเพิ่งสลักคำ “อำมั้วนี...” ยังสลักไม่เสร็จสิ้น

มันเข้าใจว่าเมื่อกระตุ้นเนียเตียงลงมา ต่อให้ฝ่ายตรงข้ามมีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ ขณะที่พกพาบ้านหลังหนึ่ง และวัวตัวหนึ่งลงมาตามเส้นทางอันลาดชัน มันสามารถกระแทกฝ่ายตรงข้ามกลิ้งตีลังกาลงไปหนึ่งร้อยแปดสิบทอด

มิคาดคนถูกมันกระตุ้นลงมาแล้ว

เนี่ยเตียงลงมาในลักษณะนี้

ฉั่วค้วงยามกะทันทันหลบไม่พ้น

อย่าว่าแต่มันยังสลักข้อความไม่เสร็จสิ้น มันเคยตั้งปณิธานว่า จะสลักข้อความทั้งหกนี้หนึ่งหมื่นเก้าพันเก้าร้อยเจ็ดสิบเจ็ดเที่ยว มิหนำซ้ำไม่เคยมีผลงานตกค้างมาก่อน

หากว่ามันคิดหลบเลี่ยงจากท่วงท่าสภาวะที่คล้ายพะเนินเหล็กแหทับใส่นี้ ต่อให้เอาตัวรอดได้ โขดหินที่สลักข้อความนี้ต้องถูกกดทำแหลกเป็นผุยผง

พริบตาที่ลังเล พลังสภาวะของเนี่ยเตียงเร่งร้อนรุนแรงเพียงไหน มันไม่ทันหลบหลีกรอดพ้นแล้ว

ได้ยินฉั่วค้วงตวาดก้อง สองมือแยกออก กรีดเป็นรูปครึ่งวงโค้ง จากนั้นประกบเข้าหากันเป็นท่ากราบกราน จี้ใส่คน บ้านและวัวที่ร่วงลิ่วลงมา

เห็นสะเก็ดน้ำบนโขดหินที่ชั้นที่สองของน้ำตก พลันพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าดุจสายน้ำพุ ผนึกเป็นไอน้ำกำแพงหมอก กลับรองรับร่างที่ร่วงลิ่วลงมาของเนี่ยเตียงเอาไว้

ภายใต้แสงสุริยันจันทราสาดส่อง สายน้ำที่พวยพุ่งขึ้นสะท้อนเป็นสายรุ้งอันเฉิดฉาย แลบแปลบดุจมังกร คล้ายดอกบัวจุ้ยเชียนนับร้อยพันดอก เบ่งบานรองรับคน วัวและบ้านช่องไว้ กลายเป็นทัศนียภาพประหลาดแปลกตา

พริบดานั้น ฉั่วค้วงใช้ประทับหัตถ์ใต้อุ้ยเต็กกิมกัง(วชิระจริยะ-บารมี) ปากท่องคำสวดวชิระจริยะบารมี จิตสำนึกมุ่งอยู่ที่วชิระจริยะ-บารมี ตัวเองย่อมแผ่พุ่งพลังวชิระจริยะบารมีออก

ทิชิ่วมองลงมายังเบื้องล่าง ถึงกับตาลายละลาน ในใจบังเกิดความคิดขึ้น

...ที่ว่าวิชาสงฆ์ เพียงสอนให้ท่านช่วยคน ปลายทางของวิชาสงฆ์คือสำเร็จเป็นพุทธ หากคนถือจริยะ พุทธย่อมอยู่ในใจ ตัวเองก็เป็นพุทธยามนี้ฉั่วค้วงอาศัยพลังการฝึกปรือของนิกายมิกจง แปลงเป็นวชิระ-จริยะบารมี รองรับท่ากดดันอันหนักหน่วงมหาศาลของเนี่ยเตียงใว้ ทั้งยังใช้เท้าแทนมือ สลักข้อความที่เหลืออีกสามคำบนโขดหินให้เสร็จสิ้น

ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

“พวกมันต่อสู้ด้วยกำลังแล้ว”

เนียเอียงเอี้ยงก็ถอนใจเบาๆกล่าวว่า

“น่าเสียดายที่พวกเขาทุ่มเทพละกำลังอยู่กับการต่อสู้กันเอง”

ได้ยินเนี่ยเตียงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“ประเสริฐ ท่านไม่เสียดายกับการรองรับเท้าของเรา แต่เราพานจะลงไป”

ยามนั้นฉั่วค้วงใช้นิ้วเท้าสลักคำ “ปา” ลงบนโขดหิน

นั่นเป็นคำที่สีของคำสวดทั้งหก

เนี่ยเตียงมุดปราดเข้าไปในบ้าน ไม่ทราบทำอะไร ฉั่วค้วงขณะจะสลักอักษรคำที่หา กลับเห็นเนี่ยเตียงถือกระบี่ออกมาเล่มหนึ่ง

กระบี่เล่มนั้นทั้งดำ ทั้งทื่อ ทั้งคดงอ ทั้งมีสนิมเกรอะกรัง ยังส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้งชนิดหนึ่ง

เนี่ยเตียงจับกระบี่ด้วยสองมือ ขู่คำรามต่อฟ้าว่า

“คนไม่ยอมรับฟ้า”

พลางฟันกระบี่ลง

เสียงครืนคราหนึ่ง กำแพงน้ำชั้นนั้นถกฟันแยกออกเป็นช่อง คนและวัวรวมทั้งบ้านช่องล้วนร่วงหล่นลงไปอย่างเร่งร้อน

ฉั่วค้วงขู่คำรามว่า

“อย่าได้ทำลายคำสวดของเรา”

พลางชักดาบออกมา

ดาบพอพันจากฝักทองเหลือง สีสันของสายรุ้งล้วนสะท้อนต้อง

คมดาบ ดาบนี้พอฟันออก ไม่เพียงบังเกิดเป็นประกายดาบ หากแต่เป็นเงารุ้งเจ็ดสีสายหนึ่ง กอปรเป็นประกายดาบที่แฝงทิวทัศน์งดงามตระการตา

ทิชิ่วพบว่าดาบนี้พอฟันออก ก็ดึงดูดเงาประกายของฟ้าดิน กลายเป็นพลังดาบไปสิ้น ต้องร้องโพล่งว่า

"ไต้อั้วดอ (ดาบใหญ่แห่งเรา)"

ดาบนี้รวมทั้งรุ้งลายเจ็ดสี กลายเป็นพลังสีสันแปดสาย ฟันไส่เนี่ยเตียงที่ทิ้งตัวลงมาอย่างเร่งร้อน

เนี่ยเตียงร่ำร้องคำ "ประเสริฐ" ยกกระบี่เหล็กชำรุดเล่มนั้นขึ้นปิดป้อง

ดาบกระบี่พอกระทบกัน ปราศจากสะเก็ดไฟ ปราศจากชุ่มเสียง แต่ทิชิ่ว เนี่ยเอียงเอี้ยงและลี้ก๊กฮวยที่อยู่บนยอดเขา เห็นถนัดชัดตาว่า ธารน้ำตกที่กำลังสาดเทลงไป พลันหยุดชะงักวูบหนึ่ง จากนั้นโกรกกระแทกต่อไป

โต่วน่อฮกและดอกไม้เขียวสี่พิโรธก็เห็นกับตาว่า สะเก็ดน้ำที่สาดกระจายชะงักงันวูบหนึ่ง จากนั้นสาดพุ่งต่อไป แม้แต่ลมหายใจและการเต้นของหัวใจตัวเองยังหยุดชะงักแวบหนึ่ง

...การปะทะของดาบกระบี่นี้ กลับทำให้การหมุนเวียนของจักรวาล การต่อเนื่องของสรรพสิ่งหยุดนิ่งไปวูบหนึ่ง?

คราครั้งนี้ลี้ก๊กฮวยอดโห่ร้องชมเชยมิได้ว่า

"เชี่ยวอั้วเกียม(กระบี่เล็กแห่งเรา)"

กระบี่เหล็กชำรุดในมือเนี่ยเตียง กลับเป็นยอดกระบี่เล็กแห่งเรา

ที่มีนามกระเดื่องเลื่องแผ่นดิน พอดีสะกดข่มยอดดาบใหญ่แห่งเราของฉั่วค้วง

ดาบกระบี่พอปะทะ ฉั่วค้วงใช้นิ้วเท้าสลักคำที่ห้าของคำสวด ซึ่งเป็นคำ “บี”

พริบดานั้น นอกจากสายน้ำหยุดไหลแล้ว ประกายสายรุ้งของดาบพลันสิ้นสูญ

ดาบเล่มนี้กลายเป็นดาบที่อที่หมองมัวไร้ประกายเล่มหนึ่ง

ดรงกันข้ามกับกระบี่ของเนี่ยเตียง ที่เปล่งสีสันเจ็ดสีจนเจิดจ้าจับดา

เนี่ยเตียงหัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกล่าวว่า

“คืนท่านหนึ่งกระบี่”

กล่าวพลางเสือกแทงกระบี่ออก

กระบี่ไม่ได้แทงใส่ร่างฉั่วค้วง หากแต่แทงใส่ดาบของฉั่วค้วง

ฉั่วค้วงกลับละทิ้งดาบ

มันปล่อยให้ดาบของมันพันดูกับกระนี่ของเนี่ยเตียงเอง

ดอนแรกเนี่ยเตียงยังควงกระบี่เข้าปิดป้อง ผ่านไปหลายกระบวนท่าหลายปิดป้องต้านรับไม่ได้ ดังนั้นละทิ้งกระบี่

กระบี่ของมันโรมรันพันดูกับดาบที่กลางอากาศเอง

ยามนั้น ด้านทิศดะวันออกและดกของท้องนภา พอดีปรากฏแสงอาทิดย์อุทัยและแสงจันทร์ที่ไกล้เลือนลับขึ้น

บัดเดี๋ยวจันทร์อ่อนแสงไร้ประกาย

บัดเดี๋ยวเมฆบดบังอาทิดย์อุทัย

ดาบกระบี่ไขว้ปะทะ คล้ายไม่เพียงเป็นการต่อสู้ของคน และมิใช่การพันตูของอาวุธ หากแต่เป็นการศึกระหว่างประกายสุริยันจันทรา

ฟ้าสางสว่างทีละน้อย

ประกายดาบยิ่งมายิ่งเรืองรอง

คล้ายกับประกายดาบคือประกายฟ้า

ฉั่วค้วงใช้เท้าสลักอักษร ยามนี้กลับขัดข้อง ลายเส้นทุกขีดคล้ายเปลืองเรี่ยวแรงอักโข แทบไม่อาจขีดเขียนต่อไป

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น มันยังสลักอักษรด้วยพลังดุจเดิม

เนี่ยเตียงหลั่งเหงื่อโชมหน้า

ภายใต้แสงจันทร์ที่ใกล้เลือนลับ กับอรุโณทัยที่เพิ่งไขแสงสาดส่อง หยาดเหงื่อของมันกลับเป็นสีเขียว

เนี่ยเตียงพลันปลดหมวกสีแดงของมันลงมา กล่าวว่า

“ท่านวิงวอนขอความกรุณา เราจะอนุญาตท่านสลักอักษรเสร็จสิ้น”

ฉั่วค้วงสลัดผมเผ้า เผยเห็นเนื้องอกบนหน้าผากกลับกลายเป็นสีแดง มิหนำซ้ำโลหิตไหลซึมจากริมขอบของเนื้องอก เป็นสภาพชวนสยอง มันเพียงกล่าววาจาสามคำว่า

“ไปของท่าน”

เนี่ยเตียงครอบหมวกสีแดงใส่มัน

ฉั่วค้วงพลันหมุนตัวหันหลังให้แก่เนี่ยเตียง

มันเปลือยร่างท่อนบน ที่แผ่นหลังมีรอยฝีหลายรอย กลางหลังยังสักคำสวดทั้งหกคำไว้

หมวกสีแดงครอบลงบนคำสวดพอดี

ทันใด ทิชั่ว เนียเอี่ยงเอี้ยง ลี้ก๊กฮวย โต่วน่อฮก ดอกไม้เขียว สี่พิโรธและเชียวจี้ล้วนรู้สึกว่า แสงสุริยันจันทราสลัวลง กลับเห็นธารน้ำตกกลายเป็นสีแดงเลือด

ภายหลังทั้งหมดทบทวนหวนนึก บ้างบอกว่าเห็นธารน้ำตกเป็นสีทอง บ้างบอกว่าเป็นสีเขียวเข้ม บ้างบอกว่าที่ไหลหลั่งลงมามิใช่สายน้ำหากแต่เป็นอัคคี

นี่เพียงเป็นเหตุการณ์ในชั่วพริบตา สายน้ำตกก็กลับคืนสู่สภาพเดิม

เนี่ยเตียงคำรามเบาๆ ยื่นมือช้อนรับกระบี่เอาไว้

ฉั่วค้วงคล้องมือจับดาบไว้ พอหมุนตัวกลับ ในลูกตาของเนี่ยเตียงปรากฏกระสุนสีแดงดีดพุ่งออกมาลูกหนึ่ง พุ่งใส่ตำแหน่งเทียนชิมของมัน

ฉั่วค้วงอ้าปากขึ้น งับกระสุนสีแดงเอาไว้.

มันสะท้านขึ้นคราหนึ่ง บนเหงือกปรากฏโลหิตกระเซ็นออกมา

แต่คำสวดคำสุดท้าย “งู้” ก็แกะสลักเสร็จสิ้นแล้ว

ผลการสั่นสะท้าน ทำให้การแกะสลักลายเส้นขีดสุดท้ายหักเหไปพร้อมกับนั้นโขดหินก้อนนั้นหลุดร่วง กลิ้งตกลงไป

โขดหินก้อนนี้ดีดกระดอนกลิ้งตกลงไปตลอดทาง จนถึงธารน้ำตกชั้นที่สาม ตกหล่นลงในบึงน้ำ ค่อยหยุดนิ่งเอาไว้

ยามนั้นประจวบกับอาทิตย์อุทัยลอยขึ้น แสงอุทัยอันเรืองรอง

ส่องต้องหยดน้ำ หยดน้ำชัดต้องโขดหิน คำ “อำมั้วนีปาบีงู้” ที่แกะสลักบนโขดหินยิ่งโดดเด่นสะดุดตากว่าเดิม

ภายหลังมีคนพบเห็นกลางบึงน้ำใต้ธารน้ำตก ปรากฏโขดหินแกะสลักข้อความคำสวด ล้วนยึดถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ฟ้าประทาน ขนานนามว่าฮุดฮิ่งไง้ (โขดหินพุทธประจักษ์)

ฉั่วตัวงสลักข้อความเป็นผลสำเร็จ

มันได้ชัยรอบหนึ่ง
แต่โขดหินร่วงหลุดลงมา
ถือว่าพ่ายแพ้รอบหนึ่ง

มันพิโรธเดือดดาล สลัดผมยุ่งสยาย เผยเห็นเนื้องอกบนหน้าผาก ดวงดาทอประกายพิสดาร ยกมือหมายฟาดใส่ขม่อมตัวเอง

เนี่ยเดียงเห็นเช่นนั้น พลันถอยกายไปสามก้าว กระโดดขึ้นบนบ้าน ยกสองมือโอบวัวทองไว้

เนี่ยเอี๋ยงเอี้ยงล่วงรู้นิสัยใจคอคนทั้งสอง ทราบว่าพวกมันดระเดรียมใช้พลังจิตสมาธิประจำชีวิต เปล่งอานุภาพจู่โจมครั้งสุดท้าย ไม่เสียดายกับการที่จิตวิญญาณหลุดลอยจากร่าง ขอต่อสู้ขั้นแตกหัก หากไม่สามารถเอาชัย ก็จะแตกดับสิ้นสูญไป

ดังนั้นนางอยู่บนยอดผา รวบรวมเรี่ยวแรงร้องว่า

“พวกท่านอย่าได้ทำเช่นนี้ พวกท่านหากต้องการปลิดปลงสังหารอีกฝ่ายหนึ่ง ข้าพเจ้าจะกระโดดลงไปก่อน ขอดายให้พวกท่านดู”

คนทั้งสองพอฟัง ล้วนชะงักงันวูบ กระสุนสีแดงพุ่งหวนกลับไปในดวงตาของเนี่ยเตียง ฉั่วค้วงก็ปาดเช็ดคราบโลหิตที่มุมปาก

เนี่ยเตียงหอบหายใจกล่าวว่า

“พวกเราประลองบุ๋น ประลองบู๊ ประลองฤทธิ์ ประลองประกายมาแล้ว ตอนนี้ประลองเส้นเสียงดู๋”

ฉั่วค้วงหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

“หรือยังเกรงกลัวท่านด้วย?”

คนทั้งสองทรุดนั่งลง ฉั่วค้วงท่องคำ “อำมั้วนีปาบีงู้” เบาๆ เนี่ยเตียงนั่งบนหลังคาบ้าน เอนพิงวัวสีทอง ร้องดังๆว่า

“คนไม่ยอมรับฟ้า”

เสียงร้องของคนทั้งสอง หนึ่งยิ่งมายิ่งเบา เบาจนแทบไม่ได้ยิน หนึ่งยิ่งมายิ่งสูง สูงจนเลือนลับทีละน้อย

แต่เสียงร้องยิ่งมายิ่งเร็ว

ทิชั่วรู้สึกใจสะท้านหวั่นไหว เห็นสายธารน้ำตก ก็หนึ่งถ่ายเทหนึ่งสะดุด ไม่สะดวกปลอดโปร่ง ทราบว่าได้รับผลสะท้อนจากการต่อสู้ทางเส้นเสียงของผู้บำเพ็ญภาวนาทั้งสอง จนลำดับขั้นตอนตามธรรมชาติเปลี่ยนแปลงไป

ควรทราบว่าผู้คนเพียงได้ยินคลื่นเสียงในระดับหนึ่ง ระดับเสียงที่สูงเกินไปและต่ำเกินไป ล้วนไม่สามารถได้ยิน ชี้งความจริง จักรวาลทุกสรรพสิ่ง ดูไปคล้ายหยุดนิ่ง ล้วนแล้วแต่มีความเคลื่อนไหว แม้กระทั่งผงธุลีสิ่งที่เล็กละเอียดรอบข้าง ก็แฝงธาตุทั้งห้า เกิดการสั่นสะเทือนดลอดเวลา

ความสั่นสะเทือนทั้งหมดต้องบังเกิดเสียงดัง คำสวด “อำม้วน็ปาบีงู้” แฝงชุ่มเสียงของฟ้าดินสรรพวัตถุที่จากสงบเป็นเคลื่อนไหว จากเคลื่อนไหวเป็นสงบ ส่วนเสียงร่ำร้องฟ้าคนของเนี่ยเตียง ก็กระตุ้นพลังไร้ที่สุดของห้วงจักรวาลปะทุออกมา

ระหว่างคนทั้งสอง ดูไปเพียงท่องคำสวด เปล่งเสียงถามฟ้า แต่ลำดับขั้นของเสียงมากเปลี่ยนแปลง ถึงกับมีเส้นเสียงนับร้อยหมื่น ทุกถ้อยคำล้วนกอปรจากเส้นเสียงจำนวนมาก เร็วช้าไม่เท่ากัน มาดรว่าทุกผู้คนไม่แน่ว่าจะได้ยินสีสันแห่งเสียงเหล่านี้อย่างชัดเจน แต่คลื่นเสียงที่เกิดขึ้น เป็นการหล่อหลอมรวมพลังของธรรมชาติที่ไร้สภาพไร้ที่สุดทำการหักล้างกันเอง ต่อสู้อย่างดุเดือด

ทิชิ่วเห็นฉั่วค้วงทางหนึ่งด้านทานการจู่โจมของเนี่ยเตียง ทางหนึ่งยังใช้นิ้วเท้าสลักอักษร แท้ที่จริงเป็นการแบ่งกระแสจิตเป็นสองทาง ค่อยสามารถบังคับเท้าสลักอักษรขึ้น

ส่วนเนี่ยเตียงใช้พลังเนตรแฝงอยู่ในวิชามิกจง ถ่ายทอดความรู้สึกเป็นประกายออกมา แปลงเป็นศัสตราวุธคมกล้า หากว่าฉั่วค้วงไม่ได้บังคับลมปราณจากจุดดังชั้งขึ้นถึงลำคอ ด้านทานประกายเนตรนี้ไว้ เกรงว่าต้องทอดร่างเป็นซากศพอยู่ก้นบึงแล้ว

...ยอดฝีมือเช่นนี้สองคน หากสามารถรวมกำลังกัน ต่อสู้กับยอดขุนพลสยองขวัญ ไม่ทราบประเสริฐเลิศปานใด

...แต่ทั้งสองกลับหักล้างฆ่าฟันกันเองในที่นี้

เห็นทั้งสองต่อสู้กันในสภาพยืดเยื้อ ไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ ฉั่วค้วงก็ยกมือขึ้นทีละน้อยอีกครา หมายกระแทกใส่จุดแป๊ะหวยบนขม่อมตัวเอง

ส่วนเนี่ยเตียงเอนพิงกับวัวทองใหม่ ตระเตรียมโอบหัววัวไว้

ทิชิ่วทราบว่าคนทั้งสอง คิดทุ่มเทพลังการฝึกปรือในชีวิตเข้าหักล้างกันให้หมดสิ้น มาดรว่ามีสภาพหยกศิลาล้วนแหลกลาญ ก็หาเสียดายไม่

เนี่ยเอียงเอี้ยงร้อนรุ่มจนน้ำตาไหลหลั่ง คอยร้องห้ามปราม โต่ว-น่อยกที่ด้านข้างก็ส่งเสียงดวาด ห้ามมิให้ทั้งสองทำลายสังขารตัวเองเพื่อเอาชัย จนใจที่ทั้งสองใช้เส้นเสียงต่อสู้กัน ชุ่มเสียงของผู้อื่นไม่อาจซำแรกผ่านกำแพงเสียงของพวกมันเข้าไปได้

ดังนั้นทั้งสองไม่ได้ยินได้เห็นอันใด ยังคงต่อสู้กัน ไม่ตกตายไม่เลิกรา

ทิชิ่วไม่อาจสะกดกลั้นสิบไป ต่อยหมัดใส่พื้นหินบนยอดเขาบังเกิดเป็นเสียงดัง พร้อมกับดวาดว่า

“ฟ้าก็คือคน ไยต้องมุ่งมั่นเอาชัย?”

เสียงดวาดครั้งนี้ คล้ายแสงอาทิตย์สาดส่องทั่ว

พื้นพสุธา แผ่กระจายกว้างไกล ผู้คนที่น้ำตกชั้นที่สอง ล้วนยุดิการพร่ำพึมพำ เงยหน้ามองขึ้นมา

การเงยหน้ามองครงน เห็นฉวควงหน้าชดขาว คลายผานชวดอยู่ในคุกคุมขังมาสามสิบปี ส่วนเนี่ยเตียงสองตาไร้ประกาย คล้ายกับนอนป่วยเป็นเวลาสามสิบปี

การหักล้างกันครั้งนี้ นับว่าเปลืองเรี่ยวแรงสมาธิของทั้งสองไปมากหลาย

ที่สร้างความดื่นเต้นสงสัยแก่พวกมันคือ ทั้งสองความจริงใช้

คลื่นเสียงจู่โจมสังหารฝ่ายตรงข้าม แต่แล้วบังเกิดพลังชนิดหนึ่ง มิใช่ฟ้า และมิใช่คน ทั้งมิใช่พุทธ และมิใช่เทพ เพียงแต่เป็นสำเนียงของพสุธาดัดเสียงของพวกมันไป จากนั้นค่อยได้ยินเสียงร้องที่แฝงพลังเปี่ยมล้นของทิชั่ว

ยามนี้ทั้งสองค่อยทำความเข้าใจว่า นั่นเป็นเสียงที่ทิชั่วต่อยหมัดกระแทกพสุธา การกระแทกครั้งนี้คล้ายดบโขดหินผาทั้งหมดดีนจากหลับใหล พากันเปล่งสำเนียง ยับยั้งเสียงสวดที่จู่โจมสังหารกันและกัน

ทั้งสองแทบไม่เชื่อว่า อาศัย “สุนัขรับใช้” ของกรมเมืองผู้นี้กลับมีพลังฝีมือ มีอิทธิฤทธิ์ถึงเพียงนี้

ดังนั้นทั้งสองล้วนตะลึงลานกับที่

ทิชั่วยังอยู่บนยอดผา

เขาส่งเสียงผ่านน้ำดกชั้นหนึ่งว่า

“พวกท่านอย่าได้ต่อสู้แล้ว คนบำเพ็ญภาวนาก่อนอื่นต้องละเว้นโมหจริด พวกท่านพลุ่งพล่านเคียดแค้นเช่นนี้ เท่ากับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง ข้าพเจ้าเข้าใจว่าพวกท่านไม่สำเร็จเป็นพุทธ หากแต่เข้าสู่เส้นทางมารแล้ว”

เนี่ยเตียงชู่คำรามขึ้นไปว่า

“พวกเราต่อสู้เสี่ยงตาย เกี่ยวข้องใดกับท่าน?”

ฉั่วค้วงกล่าวด้วยความถือดีว่า

“ท่านเข้าใจว่าตัวเองเป็นตัวอะไร ไหนเลยคู่ควรสั่งสอนเรา?”

เนียเอี่ยงเอี้ยงร่ำไห้วิงวอนว่า

“พวกท่านอย่าได้ต่อสู้กัน ได้หรือไม่...”

เนียเตียงกล่าวว่า

“เราเป็นฝ่ายชนะ ก็จะไม่ต่อสู้”

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

“มันพอพ่ายแพ้ เราก็ไม่ต่อสู้”

ทิชิ่วพลันกล่าวว่า

“หากพวกท่านล้วนพ่ายแพ้เล่า?”

ฉั่วค้วงหัวร่อออกมากล่าวว่า

“อาศัยท่าน? นับว่ากล่าววาจาลำพองกว่าเราอีก”

เนียเตียงร้องเพียกล่าวว่า

“อย่าได้ถือดีว่าเป็นมือปราบจากเมืองหลวง เราก็ไม่กล้าฆ่าท่าน”

ทิชิ่วเพียงถามว่า

“หากพวกท่านล้วนพ่ายแพ้ ใช่จะไม่ต่อสู้หรือไม่?”

ฉั่วค้วงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“หากแม้นพ่ายแพ้ ยังต่อสู้อันใด แต่หากมีคนตายเปล่า ก็ไม่อาจโทษว่าเราได้”

ดวงดาเนียเตียงเปล่งประกายสีทองอีกครา กล่าวว่า

“ท่านไม่รู้จักดีชั่ว ต้องการให้เราส่งเสริมท่านไปจุติใหม่จริง ๆ?”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เพื่อมิให้พวกท่านทั้งสองหักล้างกันเอง ข้าพเจ้าได้แต่ทุ่มเทอย่างสุดความสามารถแล้ว”

เนี่ยเตียงสั่นศีรษะ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านคิดหาที่ตายจริงๆ เราก็อับจนปัญญา ท่านมีกำลังภายในไม่เลวอยู่ หากรับไว้ไม่ได้ ก็อย่าได้รับไว้อย่างหักโหม ให้ยอมรับการพ่ายแพ้เถอะ"

ชิ่งความจริง มันก็ทราบความร้ายกาจของทิชิ่ว แต่ไม่เห็นว่าทิชิ่วเอาชัยตัวเองได้

ฉั่วค้วงกลับกล่าวว่า

"ในพวกเราทั้งสอง ท่านเลือกผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคู่ต่อสู้เถอะ"

ชิ่งความจริง มันไม่คิดประมือกับทิชิ่ว ทั้งนี้เพราะก่อนหน้านี้ มันรับทราบพลังฝีมือของทิชิ่ว เห็นว่าสามารถจู่โจมสังหารทิชิ่ว แต่หนึ่งนั้นไม่คิดล่วงเกินจูก้วะชิงแซ สอง ต่อให้สามารถจัดการกับทิชิ่ว ก็ไม่มีเรี่ยวแรงเอาชัยเนี่ยเตียงได้

ทิชิ่วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"อย่างนั้นข้าพเจ้าขอบังอาจท่าสู้กับพวกท่านทั้งสองพร้อมกัน"

"ว่ากระไร?"

"บังอาจ"

ยามกะทันหัน เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงลืมเลือนว่า ตัวเองลำพองผยองตลอดมา พากันชี้หน้าด่าทอทิชิ่ว

ชิ่งความจริง ไม่เพียงแต่เนี่ยเตียง ฉั่วค้วง แม้แต่โต่วน่อยกสองสามีภรรยา ดอกไม้เขียวสี่พิโรธและลี้ก๊กฮวย ล้วนแดกดื่นตะลึงลานกับที่

...ที่แท้มือปราบผู้นี้แส่หาที่ตาย แสวงหาหนทางแดกดับเอง

ทั้งสองพากันถามว่า

"ท่านรำคาญในการมีชีวิตสืบไปแล้ว?"

"ที่แล้วมาข้าพเจ้าขลาดเขลากลัวตาย หากสามารถมีชีวิต ข้าพเจ้าหวังว่ามีชีวิตยืนยาวกว่าเดิม การมีชีวิตอยู่ทั้งสามารถช่วยเหลือผู้คนและรับการช่วยเหลือจากผู้คน ข้าพเจ้าจึงไม่คิดตาย"

"อย่างนั้นท่านคลุ้มคลั่ง หรือว่าฟั่นเฟือนแล้ว?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"พวกท่านทั้งสอง หนึ่งมีศักดิ์เป็นเทพคลุ้มคลั่ง หนึ่งมีศักดิ์เป็นผู้ฟั่นเฟือน ข้าพเจ้าอย่างมากเพียงเป็นมือที่ขึ้นสนิมคู่หนึ่ง"

"ท่านกล้าท้าสู้กับพวกเราทั้งสองเพียงลำพัง อาศัยอะไรหรือ?"

"อาศัยกุศลเจตนา"

"กุศลเจตนา?"

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นปรมาจารย์สองสำนัก ยอดฝีมือสองท่านมีสภาพเฉกเช่นหยกศิลาล้วนแหลกลาญต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย"

ทั้งสองรับฟังวาจาเช่นนี้ได้ แต่ปัญหาอยู่ที่สองประโยคหลัง

คนทั้งสองพากันกล่าวว่า

"มิใช่บาดเจ็บทั้งสองฝ่าย หากสู้สืบไป เราต้องชนะแน่นอน"

"เราเป็นหยก มันเป็นศิลา มันแหลกลาญ เราไม่แหลกลาญ"

ทิชิ่วเห็นทั้งสองทุ่มเถียงจนแทบต่อสู้กันอีก จึงกล่าว

"ผู้อาวุโสทั้งสองหากคิดลงมือ โปรดลงมือต่อข้าพเจ้าเถอะ"

"ท่านสังกัดค่ายใด?"

"ไร้ค่าย"

"สำนักไหน?"

"ไร้สำนัก"

"ต่อให้จูกัวะชิงแชพบพานเราทั้งสอง ยังไม่กล้าถือดีถึงเพียงนี้"

ทิชิ่วกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"นั่นเป็นเพราะชือแป่เราไม่ถือสาพวกท่าน ข้าพเจ้ากลับไม่อาจทนดูได้ หากปล่อยให้พวกท่านเข่นฆ่าทำร้ายกันเอง มิสู้ประลองกับพวกท่านว่า ผู้ใดลำพองผยองกว่า"

คราครั้งนี้ทั้งสองล้วนถูกกระตุ้นโทสะแล้ว พากันกล่าวว่า

"ดกลง ท่านไสหัวลงมา"

"ลงมารับความตายเถอะ"

ทิชิ่วสั่นศีรษะ กล่าวเสียงราบเรียบว่า

"การประลองที่แท้จริง ไยต้องเผชิญหน้าลงมือ?"

เขาลอกเลียนชุ่มเสียงของฉั่วค้วง ร้องว่า

"ข้าพเจ้ามาแล้ว"

พลางปักสองมือไปในสายน้ำที่กระแทกลงมาอย่างเร่งร้อน

โต่วน่อยกแทบไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง

เนียเอียงเอี้ยงแทบไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง

ลี้ก๊กฮวยแทบไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง

ดอกไม้เขียวสี่พิโรธ ล้วนไม่กล้าเชื่อสายตาตัวเอง

ทั้งนี้เพราะที่เบื้องหน้าเกิดปรากฏการณ์ประหลาดขึ้น

น้ำตกสายนั้นพุ่งย้อนขึ้นฟ้าไปจริงๆ

เวลาไม่อาจย้อนหวนคืนกลับ

อย่าว่าแต่สายน้ำ

แต่ไม่เพียงแต่สายน้ำย้อนหวนคืนกลับ ยามนี้เป็นน้ำตกพุ่งจาาลางขึ้นบน ย้อนกระแทกขึ้นไป

...นี่เป็นปรากฏการณ์อันใด?

...นี่เป็นพลังฝีมือขั้นไหน?

ฉั่วด้วง เนี่ยเตียงก็หน้าแปรเปลี่ยนไป

ทั้งสองทราบว่าทิชั่วมีกำลังภายในลึกล้ำ ทั้งยัง "รับทราบ" มาแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าจะลึกล้ำถึงขั้นนี้

นี่แทบอยู่เหนือขีดความสามารถของผู้คน

...หรือว่าเป็น "เทพ" เสริมส่ง?

ฉั่วค้วงท่องคำสวดเบาๆ ก้มหัวแช่อยู่ในน้ำ พาตัวอยู่ภายในบึง

เนี่ยเตียงกลับโลดแล่นถึงใจกลางบึงใต้น้ำตก แหงนหน้าร่ำร้องต่อฟ้า ท่าทางคล้ายคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือน

ขณะที่พวกมันทำเช่นนี้ น้ำตกที่พุ่งย้อนขึ้นฟ้า เริ่มตกห้อยลงมาอีกครา

...เป็นฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงโคจรพลังร่ายเวท บังคับสายน้ำตกลงมาอีก

แต่สายน้ำตกห้อยลงถึงกลางคัน บรรลุถึงโขดหินชั้นที่สอง ก็ไม่โครกกระแทกลงมา กลับขังรวมอยู่ที่นั้น ปริมาณของน้ำยิ่งมายิ่งมาก คล้ายกลับกลายเป็นบึงน้ำที่กลางอากาศบึงหนึ่ง

ทิชั่วอยู่เหนือบึง ฉั่วค้วง เนี่ยเตียงอยู่กันบึง เบื้องบนเบื้องล่าง

ของบึงปราศจากน้ำ แต่บึงกึ่งกลางปรากฏระลอกปั่นป่วน ภายใต้แสงอุทัยสาดส่อง สะท้อนสีสันแพรวพราย แต่ไม่สามารถโกรกกระแทกลงมา และไม่สามารถพุ่งย้อนขึ้นไป

สถานที่นั้นกลายเป็นที่หักล้างกำลังภายในของทั้งสาม

แสงอาทิตย์ส่องต้องพื้นที่ชึ่งน้ำตกขังรวมกัน กระแสน้ำหมุนเวียนสะเก็ดน้ำกระเซ็นซ่าน กลายเป็นทิวทัศน์พิสดารในทิวทัศน์พิสดาร

ดราครั้งนี้เป็นทิชิ่วต่อสู้กับเทพคลุ้มคลั่งและผู้ฟั่นเฟือน

สายน้ำยิ่งรวมตัวยิ่งมาก พลังน้ำก็รุนแรงน่าดระหนก คล้ายขุนทัพสวรรค์โรมรันพันตูกัน บังเกิดเสียงอึกทึกครึกโครม

ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงสบตากันวูบ คนทั้งสองรวมตัวกัน คนผู้หนึ่งตวาดว่า

“อำมั้วนีปาบึงู้”

อีกผู้หนึ่งตวาดก้องร้องว่า

“ฟ้าดินไม่ยอมรับ”

ทั้งสองฟาดฝ่ามือออก แยกย้ายฟาดถูกจุดทั้งดงของฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับกระแทกฝ่ามืออีกข้างหนึ่งขึ้นฟ้า

เพื่อรับมือยอดวิชาของทิชิ่ว ในที่สุดเทพคลุ้มคลั่งผู้ฟั่นเฟือนผนึกกำลังกันแล้ว

ขณะเดียวกัน ทิชิ่วพลันตวาดก้อง ชักมือกลับจากสายน้ำบนยอด

เขาคิดวางมือก็วางมือ คล้ายไม่มีเรื่องราวใด ยืนมือไพล่หลังอย่างปลอดโปร่ง กลับกลายเป็นชมดูอยู่ด้านข้าง

เมื่อเป็นเช่นนี้ เทพคลุ้มคลั่งกับผู้ฟั่นเฟือนวุ่นวายมากแล้ว

พลังฝ่ามือพวกมันล้วนกระแทกถูกอากาศธาตุ

ฉั่วค้วงท่องคำสวดวชิระหรรษา ใช้ออกด้วยมือประทับวชิระหรรษา ที่อัญเชิญมาย่อมเป็นวชิระหรรษา

ที่เนียเดียงท่องบ่นคือคำสวดวชิระสุขสันต์ ใช้ออกด้วยมือประทับวชิระสุขสันต์ ที่อัญเชิญย่อมเป็นวชิระสุขสันต์

ทั้งสองหนึ่งเปล่งประกายสีคราม หนึ่งเปล่งแสงสีขาว ล้วนเป็นประกายพุทธอันสูงส่ง

ทั้งสองคิดผนึกรวมพลัง โค่นทำลายทิชั่วในคราเดียว

แต่ทิชั่วหามีความคิดใคร่เอาชัยไม่

เขากระตุ้นให้ฉั่วค้วงกับเนี่ยเดียงลงมือต่อเขา จุดประสงค์เพียงเพื่อเร่งเร้าให้คนทั้งสองผนึกกำลังสู้ศัตรู

...ศัตรูคือเขาเอง

เขาเพียงต้องการให้ทั้งสองร่วมมือกัน กลับกลายจากอาวุธเป็นแพรพรรณ หามีเจตนาอื่นไม่

ดังนั้นเขาไม่ต่อสู้กับทั้งสองสืบไป

อย่างน้อยไม่ปะทะด้วยกำลัง

นี่จึงเป็นการประลองที่แท้จริง...ประลองปัญญาไม่ปะทะด้วยกำลัง

ทิชั่วพลันรั้งกระบวนท่ากลับ

สายน้ำดกขาดบังเหียนเหนี่ยวรั้ง บวกกับฉั่วค้วง เนี่ยเดียงออกแรงลากดึง จากพลังอ่อนหยุ่นที่ไม่อาจต่อต้านขัดขืน พลันแปรสภาพเป็นความแกร่งกร้าวเกรี้ยวกราดถึงที่สุด คล้ายคลื่นลูกมหึมาครอบ-คลุมลงยังศีรษะฉั่วค้วงกับเนี่ยเดียง

หยาดน้ำทุกหยดก็ถูกแสงอาทิตย์สาดส่องจนสกาววาววับ

แต่หยาดน้ำทุกหยดล้วนแฝงพลังลี้ลับของฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียง แปลงเป็นพันๆหมื่นๆหยด ในสายรุ้งเจ็ดสี ก็แปลงเป็นประทับไม่พรั่นทีบปัญญาบารมี สากวชิระ ตาขอเงิน กงล้อทอง ขวานมหึมา ธงสมปรารถนา มุกอำพันหลากสี กระบี่แห่งปัญญา ผลฟ้าวิเศษ ครอบคลุมลงอย่างมิดฟ้ามัวดิน

ต่อให้ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงมีพลังฝีมือถึงขั้นสุดยอด ก็ไม่อาจต้านทานกระแสธารธรรมชาติ และพลังกระแทกสะท้อน ซึ่งเกิดจากการผนึกกำลังของตัวเองได้

ยามคับขันจวนเจียน ฉั่วค้วงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ฟาดฝ่ามือใส่จุดแป๊ะหวยบนขม่อมตัวเอง พร้อมกับเสียงร้องคำ “อำมั้วนีปาบีงู้” แปลงร่างเป็นเงาพุทธซับซ้อน กอปรด้วยพระอมิตาภะในลักษณ์ต่างๆ พริบตานั้นแผ่อิทธิฤทธิ์บังเกิดพลังถึงขั้นไร้ขอบเขต กอปรเป็นร่มตาข่ายที่ไร้สภาพ รองรับหยดน้ำทั้งพันๆหมื่นๆ ที่แฝงพลังคลุ้มคลั่งกำลังวิปลาสเอาไว้ กระแสน้ำอันรุนแรงเลื่อนลั่น ยามกะทันหันไม่อาจทะลวงผ่านลมปราณฝ่ามือพุทธองค์ของฉั่วค้วงเข้ามาได้

พริบตานั้น ฉั่วค้วงข่คำรามต่อเนี่ยเตียงว่า

“รีบขนย้ายวัวและนกเขาเข้าบ้าน”

เนี่ยเตียงตวาดก้องร้องขึ้น โอบอุ้มวัวทอง จับตัวนกเขา ทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลานโถมเข้าบ้านไป

เพียงชั่วพริบดา สองหูของฉั่วค้วงปรากฏโลหิตสาดกระเซ็นเหงือกปริแตกออก แสดงว่าไม่อาจรับพลังอันมหาศาลของน้ำตก

ธรรมชาติ และแฝงไว้ด้วยลมปราณของคนทั้งสามไว้ได้

เนี่ยเตียงพลันพุ่งควับออกจากบ้าน มือหนึ่งฉุดลากฉั่วค้วง มือหนึ่งชักกระบี่ ชัดขว้างขึ้นไปอย่างสุดกำลัง ร้องเสียงพิกลว่า

"เข้าบ้าน"

ได้ยินเสียงครืนใหญ่ ในที่สุดธารน้ำดกกลับกลายเป็นพายุฝน กระแทกกระทั้นลงมา หยดน้ำกระเซ็นซ่าน ละอองน้ำปกคลุมเลือนราง เป็นสภาพที่น่าตระหนกนัก

เนี่ยเตียงเกาะกุมโอกาสมั่นเหมาะ รวมรั้งพลังฝีมือชั่วชีวิต ทุ่มเทอยู่ในยอดกระบี่เล็กแห่งเรา ชัดขว้างขึ้นไป ยับยั้งกระแสน้ำไว้ชั่วขณะหนึ่ง พร้อมกับตะปบคว้าฉั่วค้วงไว้ ทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคืบคลานเข้าบ้านไปทันท่วงที จากนั้นปิดประตูไม้ลง

อย่าได้เห็นกระท่อมมุงจากหลังเล็กๆ ที่ทั้งเก่าคร่ำคร่าทั้งชำรุด แม้เผชิญกับการกระแทกกระหน่ำจากหยดน้ำพันๆหมื่นๆ ที่แฝงพลังกระแทกอันมหาศาล กลับคล้ายปราการเหล็กอันแข็งแกร่ง ไม่คลอนแคลนแม้แต่น้อย

คราครั้งนี้คนทั้งสองพากันหลบซ่อนอยู่ในบ้านประหลาด นับว่ารอดพ้นจากคราเคราะห์ครั้งหนึ่ง

ธารน้ำดกโกรกกระแทก ชัดต้องโขดหิน ดกลงในบึงน้ำ ไหลหลั่งต่อไป เมื่อสายน้ำสาดชัดถูกโขดหินที่สลักคำสวด และตกอยู่กลางบึงน้ำก้อนนั้น ได้แสงอาทิตย์สาดส่อง สะท้อนเป็นสีทองแพรวพราย คล้ายบังเกิดพระพุทธรัอยพันองค์ท่องคำสวดโดยพร้อมเพรียงว่า

"อำมั้วนีปาบีงู้..."

แสงอุทัยสาดส่อง แมลงปอคะนองน้ำ ผีเสื้อบินกรีดกราย ทิชั่วดูไปดูไปถึงกับเคลิบเคลิ้มลืมตนคล้ายแปลงเป็นผีเสื้อกลายร่างเป็นแมลงปอบินเวียนว่อนอยู่ในแผ่นฟ้าแผ่นดิน

เนื่ยเอี่ยงเอี้ยงตอนแรกเห็นบิดาต่อสู้กับฉั่วคัวงความจริงอกสั่นขวัญแขวน จากนั้นเห็นทิชั่วอาศัยธารน้ำตกต่อสู้กับฉั่วคัวง เนื่ยเตียง ยิ่งระทึกหวั่นไหว

ยามนี้เห็นทั้งสองปลอดภัยไร้อันตราย ทิชั่วก็ไม่ตะลุยไล่ นางค่อยคลายใจลง ยิ้มพลางกล่าวว่า

“คิดไม่ถึงบ้านที่บิดาพกพาไปมา ยังมีประโยชน์เช่นนี้”

ทิชั่วก็ยิ้มพลางกล่าวว่า

“พวกเขาทั้งสองช่วยเหลือกันและกัน จนผ่านพ้นวิกฤตการณ์สมควรได้คิดแล้ว”

กล่าวจบ ยืดกายกระโดดลงไป ทิ้งตัวลงที่หน้าบ้านนั้น กล่าวเสียงกังวานว่า

“ท่านทั้งสองสบายดีกระมัง? ข้าพเจ้ามาอีกแล้ว”

ภายในบ้านหามีเสียงตอบรับไม่

ทิชั่วกล่าวอีกว่า

“ท่านทั้งสอง การประลองของพวกเรายุติแต่เพียงนี้ ดีหรือไม่?”

ภายในบ้านไร้ซุ่มเสียง

สายน้ำตกกลับคืนสู่สภาพเดิม

ทิชิ่วขมวดคิ้ว ปากยังกล่าวว่า

“ท่านทั้งสองหากไม่รังเกียจ ข้าพเจ้าคิดเข้าไปชมดูบ้านพิสดารหลังนี้สักครั้ง”

ยังคงไม่มีผู้คนดอบรับ มีแต่วัวสีทองภายในบ้านร้องมาคำหนึ่ง

ทิชิ่วก้าวยาวๆออกไป ใช้ข้อนิ้วเคาะประตูคราหนึ่ง ร้องดังๆว่า

“ท่านทั้งสองได้ยินแล้ว ข้าพเจ้าเคาะประตูขออนุญาตก่อน”

กล่าวจบ ก้มกายเข้าบ้านไป

...ไฉนไม่มีผู้คนขานรับฯ

...หรือว่าผู้คนในบ้านรับบาดเจ็บแล้ว?

...หรือว่าฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงเกิดเรื่องที่ภายใน?

...บ้านหลังนี้ที่แท้มีอะไร?

ดอกไม้เขียวสี่พิโรธล้วนประหลาดใจ สงสัยอยากรู้ ห่วงใยกังวลและตื่นเต้นดึงเครียด

หลังจากที่ทิชิ่วเข้าบ้านไป ก็ปราศจากชุ่มเสียง

ชั่วครูให้หลัง ยังคงไร้ชุ่มเสียง

ผ่านไปอีกชั่วขณะ ภายในบ้านยังปราศจากความเคลื่อนไหว

...เป็นเรื่องราวใด?

ลี้ก็กฮวยตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

...ทิชิ่วเป็นไรแล้ว?

โต่วน่อฮกเคลือบแคลงสงสัยยิ่ง

...หรือภายในบ้านเกิดเหตุไม่คาดหมายขึ้น?
เนียเอียงเอี้ยงตื่นตระหนกยิ่ง
ดังนั้นเนียเอียงเอี้ยงคิดลงไป พร้อมกับคิดเข้าไปชมดูให้รู้แน่
นางพอลงจากยอดผา ลี้ก๊กฮวยก็ติดตามนางลงไป โต่วน่อยกและดอกไม้เขียวสี่พิโรธ รวมทั้งเชี่ยวจี้ที่น้ำตกชั้นที่สาม พากันปีนป่ายขึ้นมา

เนียเอียงเอี้ยงขณะจะผลักเปิดประตูออก ภายในบ้านพลันปรากฏแสงไฟสว่างวูบ จากนั้นบังเกิดเสียงโครมใหญ่ คนผู้หนึ่งทลายประตูพุ่งกลับออกมา ระดับความเร่งร้อน ความรวดเร็ว ความเกรี้ยว-กราดของสภาวะ คล้ายลูกกระสุนที่ยังออกจากปากกระบอกปืนใหญ่ก็ปาน

แต่นั่นมิใช่กระสุน
เพียงแต่เป็นทิชั่ว

ทิชั่วถูกกระแทกกระเด็นออกมา

ร่างของเขาชนต้นไม้ต้นหนึ่งหักโค่น แต่สภาวะยังไม่สิ้นสุด ชนใส่โขดหินอันแข็งแกร่งที่น้ำตกชั้นที่สอง ถึงกับฝังร่างเข้าไป

เห็นครึ่งร่างของทิชั่วจมหายไปในโขดหิน มุมปากปรากฏโลหิตไหลซึม แต่มือซ้ายยังถือหินเหล็กไฟ มือขวายังกำกระดาษทนไฟ

ยามนั้น ประตูบ้านถูกกระแทกเปิดออก
วัวสีทองตัวนั้นพุ่งโถมออกมา
มันบ้าคลั่ง

มันชนใส่ทิชิ่ว

มันใช้เขาขวิดใส่

สภาวะจู่โจมของมัน ยังรวดเร็วกว่าดาบของฉั่วค้วง และกระบี่ของเนี่ยเตียงอีก

ถึงกับหนักหน่วงดุดันยิ่งกว่า

พลังชนิดนี้ มิใช่ไม่อาจด้านทานรับได้ หากแต่ทำให้ท่านสูญเสียความสามารถในการด้านทาน ไม่กล้าแข็งขืนด้านทาน

วัวสีทองคำรามเสียงพิกล ราวกับเป็นเสียงกลองศึก เขาทั้งคู่เปล่งประกายเย็นเยียบราวง้าวศึก ส่วนหางคล้ายแส้ พาตัวพุ่งชนใส่ทิชิ่ว

ทิชิ่วยังถูกฝังอยู่ในโขดหิน

คราคับขันจวนเจียน ทิชิ่วกลับหลับตาลง

พริบตาที่เขาหลับตาลง เขาวัวห่างจากร่างของเขาเพียงสามวา ส่วนคราบน้ำข้างกายของเขาห่างประมาณสามเชียะ มีแมลงปอดาทองหางแดง ปีกแพรโปร่งใสตัวหนึ่งโบยบินขึ้นมา

โบยบินอย่างแช่มช้า ด้วยท่าทางที่แช่มช้อยสวยงาม

จากนั้นมันบินไปเกาะบนหัววัวที่พุ่งกระโจนมา ด้วยสภาวะอันดุร้ายรุนแรงสุดเปรียบปาน

เกาะอยู่บนแสกหน้า ระหว่างกลางของดวงตาวัวทอง

วัวสีทองพลันหยุดนิ่งลง

สงบนิ่ง และเชื่องเชื่อ

แมลงปอยังเกาะอยู่บนแสกหน้าของมัน

...แมลงปออันร้ายกาจ

...มันกลับหยุดวัวบ้าตัวหนึ่งลง

ทิชั่วคอยลืมตาขึ้นอย่างแช่มช้า

ดวงตาของเขากระจ่างเจิดจ้า เกรี้ยวกราดแต่ไม่คุกคามคน

ยามนั้นบังเกิดเสียงพึบคราหนึ่ง บนหลังวัวมีวัตถุสิ่งหนึ่งโบยบินขึ้น

วัตถุนี้ยังรวดเร็วกว่าวัวสีทองร้อยเท่า คล้ายประกายสายฟ้าสายหนึ่ง เงาดำประกายเหลืองแลบแปลบ จิกใส่ตาซ้ายของทิชั่ว

ที่จิกจู่โจมไส่ลูกตาของทิชั่ว คือนกเขาที่ความจริงเกาะอยู่บนหลังวัว

เหตุแปรเปลี่ยนครั้งนี้เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน ต่อให้ทิชั่วคิดหลบเลี่ยงคิดปิดป้องก็ไม่ทันท่วงที

...ต่อให้หลบเลี่ยงได้ ปิดป้องได้ แต่ในสถานการณ์รีบร้อนเช่นนี้ใช่จะไม่ทำร้ายวิหคเล็กๆตัวนี้ได้หรือไม่?

ไม่ทราบได้

ทั้งนี้เพราะไม่ได้เกิดขึ้น

....เรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าจะเป็นอย่างไร

สาเหตุที่ไม่ได้เกิดขึ้น เป็นเพราะบังเกิดเสียงกู่แหลมเล็กเสียงหนึ่งดังว่า

“ฟ้า”

นกเขาพลันหยุดชะงักลง

มันหุบปีกวกกลับไป ร่อนลงบนหลังวัวสีทองใหม่

จากนั้นมันใช้จะงอยปากเสียดสีบนหลังวัว ทั้งยังจิกกินตัวหมัดให้แก่วัวสีทอง ช่วยไล่แมลงวันไป

นี่เป็นวิหคน้อยที่น่ารักเชื่องเชื่อตัวหนึ่ง

เรื่องราวที่มันพุ่งตัวดุจเกาทัณฑ์ จิกใส่ตวงตาผู้คนเมื่อครู่ คล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับมันก็ปาน

ที่แท้ไม่เพียงแต่ผู้คนรู้จักปิดบังเรื่องที่มันกระทำ แสร้งเป็นไม่มีเรื่องราวใด แม้แต่ทวิบาทจตุบาทก็เรียนรู้เช่นกัน

ผู้ที่ดวาดห้ามนกเขามิใช่ใครอื่น เป็นจู้ยิ้น (นาย) ของมันเอง

เป็นเนี่ยเตียงดวาดห้ามการจู่โจมของนกเขา

และมีแต่มันจึงมีความสามารถเช่นนี้

เนี่ยเตียงเดินช้าๆออกจากบ้าน

เดินลงมาพร้อมกับฉั่วค้วง

ฉั่วค้วงหลั่งโลหิตโชมหน้า

...โลหิตไหลซึมออกจากเนื้องอกบนหน้าผากของมัน

หมวกของเนี่ยเตียงก็ถูกฟันร่วงหลุด

หมวกทรงสูงใบหนึ่งเหลือเพียงครึ่งใบ หมวกทรงสูงไม่ถือเป็นทรงสูงอีกแล้ว

ขณะที่คนทั้งสองเข้าบ้านไปหลบภัย อาการบาดเจ็บยังไม่หนักหนาถึงขั้นนี้ พอเดินออกมา ไฉนรับบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นนี้?

....หรือว่าเป็นทิชั่วทำร้ายพวกมัน?

ตอนที่ทิชั่วเข้าบ้านไป. ยังดีที่พบเห็นสาเหตุที่คนทั้งสองไม่ตอบรับเขาทันท่วงที

ทั้งนี้เพราะฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงไม่มีปัญญาขานรับอีก

ทั้งสองแม้เข้าบ้านไปหลบภัยด้วยกัน แต่พอเข้าบ้าน ก็ต่อสู้กันอีก

ภายในบ้านคับแคบ ทั้งไม่มีหน้าต่าง ดังนั้นมืดครึ้มยิ่ง ขณะที่หยดน้ำสาดชัดใส่รอบบ้าน คนทั้งสองก็ไม่นิ่งเฉย พอสัมผัสก็ปะทะฝ่ามือกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองหักล้างพลังฝีมือ บรรลุถึงขั้นไม่ตกตายไม่เลิกรา

ทั้งสองล้วนเป็นยอดฝีมือ การหักล้างเช่นนี้ ไม่เพียงเป็นการปะทะกำลังภายใน ทั้งยังเป็นการต่อสู้ของเทพสวรรค์ประจำตัว มีสภาพสยดสยองกว่าตอนแรกอีก

ผู้ที่พลังฝีมืออ่อนด้อยกว่าพวกมัน คิดแยกจากกัน รังแต่หาที่ตาย

ผู้ที่มีพลังฝีมือทัดเทียมกับพวกมัน หากคิดแยกจากกันออกเกรงว่าจะเผชิญการตอบโต้สังหารจากคนทั้งสอง

ผู้ที่มีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าพวกมัน หากคิดแยกคนออกจากกันโดยไม่ทำร้ายพวกมัน ยังยากลำบากกว่าปีนป่ายขึ้นสวรรค์

แต่ต่อให้ยากลำบากราวกับปีนป่ายขึ้นสวรรค์ ทิชั่วก็คิดทดลองดู

ทั้งนี้เพราะเขาไม่ต้องการเห็นทั้งสองต่อสู้จนตกตายตามกัน

ซึ่งความจริง ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงก็บังเกิดความสำนึกเสียใจ

ทั้งสองพอปะทะฝ่ามือ หักล้างกำลังภายในกัน ก็ทราบว่าไม่อาจรั้งมือกลับ ต้องทุ่มเทใช้กำลังภายในจนหมดสิ้น จู่โจมสังหารฝ่ายตรงข้าม ค่อยมีชีวิตรอดสืบไป

...หากคิดปลิดปลงสังหารฝ่ายตรงข้าม ต่อให้พวกมันลำพองผยองกว่านี้ ก็สำนึกดัวว่า ตัวเองอย่างมากเหลือเพียงครึ่งชีวิต

อย่างนั้นไยต้องทำเช่นนี้?

พวกมันพบเห็นทิชิ่วเข้ามา ทั้งยังหาทางแยกพวกมันจากกัน ในใจทั้งแดกดันทั้งยินดี ทั้งยังห่วงใย

ที่แดกดันคือ ไม่ทราบว่าทิชิ่วใช่ฉวยโอกาสลงมือด้วยอำมหิตหรือไม่

ที่ยินดีคือ นี่เป็นโอกาสรักษาชีวิตเพียงหนึ่งเดียว

ที่ห่วงใยคือ ทิชิ่วแยกพวกมันจากกันไม่ได้ กลับแส่หาที่ตาย... นอกจากทิชิ่วมีพลังฝีมือเหนือล้ำกว่าพวกมัน

ทิชิวได้แต่ลงมือ

ทั้งนี้เพราะเขาพบว่า พลังฝีมือของฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงสะกดข่มกันและกัน หากไม่แยกออก จะสูญเสียจิตวิญญาณพร้อมกัน

เขาไม่ได้ใช้ฝ่ามือ

เขาเพียงกระทำเรื่องหนึ่ง

เขาล้วงหินเหล็กไฟและกระดาษทนไฟจากอกเสื้อ

เขากำเชื้อเพลิงไว้ ท่ามกลางแววตาที่ทั้งแดกดันทั้งกังวล ทั้งมุ่งหวังของฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียง

แสงไฟพลันสว่างวูบขึ้น

พลังคลุ้มคลั่งแนวทางฟั่นเฟือนของเนี่ยเตียงและฉั่วค้วง ล้วนถูกดึงดูดชักนำใส่ร่างทิชิ่ว

คราครั้งนี้ ทิชิ่วเท่ากับจุดไฟเผาตัวเองอย่างแท้จริง

พลังลมปราณอันเกรี้ยวกราดมหาศาลของเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วง ม้วนร่างของทิชิ่วขึ้น กระแทกเขาออกจากบ้าน ฝังร่างกับโขดหิน

วัวสีทองภายในบ้านพอเห็นแสงไฟ เข้าใจว่าทิชิ่วคิดจู่โจมทำร้ายจู้ยิ้นของมัน ดังนั้นพุ่งกระโจนออกมาหมายขวิดสังหารทิชิ่ว

พลังการฝึกปรือของทิชิ่ว บรรลุถึงขั้นหล่อหลอมกลมกลืน แทรกซึมไปทุกที่ ดังนั้นส่งกระแสจิตไปยังแมลงปอ ใช้พลังที่เบาหวิวราวธุลีดิน สะกดพลังสภาวะดุจพะเนินเหล็กของวัวทองเอาไว้

วัวทองแม้สงบนิ่งลง แต่นกเขาบนหลังวัว กลับเปิดฉากจู่โจมที่น่ากลัวยิ่งกว่า

แต่แล้วยามนั้น เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงล้วนฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ ทั้งสองนึกโชคดีที่ไม่ได้ดักตายตามกัน ทั้งยังหวาดหวั่นไม่คลาย

เนี่ยเตียงพอก้าวออกจากบ้าน เห็นนกเขาคิดจิกจู่โจมดวงตาของทิชิ่ว ก็ร่ายเวทสะกดห้ามปรามไว้

ยามนั้นแสงสว่างปกคลุมทั่วพสุธา ธารน้ำดกสาดเท สกุณาเชิงแช่ กลิ่นบุปผาหอมชาบช่าน กลับคืนสู่สภาพธรรมชาติ

ทิชิ่วค่อยถอนตัวออกจากโขดหิน ยกมือปิดปาก ส่งเสียงกระแอมไอหลายครา

ดูท่าเขาแม้คล่ีคลายสลายพลังจู่โจมของเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วง แต่ตัวเองก็รับบอบช้ำภายในไม่น้อย

เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงพอออกจากบ้าน ก็สบตากันวูบหนึ่ง

แยกย้ายถอยห่างจากเดิม

ฉั่วค้วงกล่าวกับทิชิ่วว่า

"ท่านแยกพวกเราจากกันเช่นนี้ เป็นเรื่องเสียงอันตรายยิ่ง ท่านไม่ทราบหรือ?"

ทิชิ่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบ"

"ท่านทราบยังทำเช่นนี้"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากทราบว่าเสี่ยงอันตรายก็ไม่กระทำ ข้าพเจ้ามิสู้กลับไปมีครอบครัว ข้าพเจ้าเพียงทราบว่าที่สมควรกระทำก็กระทำ"

ฉั่วค้วงยามกะทันหันอับจนถ้อยคำ เนี่ยเตียงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"ท่านอาศัยกำลังเพียงลำพัง คลี่คลายการหักล้างของพวกเราทั้งสอง ทั้งยืนกรานไม่ใช้กำลังภายในกระแทกสะท้อนกลับไป เท่ากับเผชิญการจู่โจมจากเรากับมัน รวมทั้งท่านเอง เช่นนี้เป็นว่า พลังฝีมือของท่านยังเหนือล้ำกว่าพวกเราอยู่ขั้นหนึ่ง"

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

"หามิได้ ข้าพเจ้าเพียงฉกฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบเท่านั้น"

เนี่ยเตียงถลึงตาใส่ กล่าวว่า

"ในโลกไหนเลยมีการเอารัดเอาเปรียบเช่นนี้ยินยอมทำร้ายตัวเองไม่ยอมทำร้ายผู้อื่น?"

ทิชิ่วส่งเสียงกระแอมกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงไม่ต้องการเห็นพวกท่านเพิกเฉยต่อศัตรูสำคัญเช่นฆ่าสังหารกันเองต่อหน้าญาติสหาย"

ฉั่วค้วงแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"เราไม่ได้ต่อสู้เพื่อตัวเอง หากแต่ต่อสู้เพื่อค่ายสำนัก มันเป็นอธรรม เราเป็นฝ่ายธัมมะ จนใจที่ชนชาวโลกเข้าใจว่ามันเป็นกระแสหลัก เราเป็นนอกเส้นทาง"

เนี่ยเตียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"เราไม่อาจทนดูท่าทีอันลำพองของมัน ท่านดูมันเห็นว่ามีแต่มันจึงเป็นเส้นทางธัมมะ เราต้องหักล้างมันให้จงได้"

ฉั่วค้วงขู่คำรามว่า

"ท่านสามารถ?"

ดวงตาเนี่ยเตียงเปล่งประกายสีทอง กล่าวว่า

"มีอันใดยากลำบาก?"

เห็นแน่ชัดว่าทั้งสองจะต่อสู้กันอีก ทิชั่วรีบกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองหยุดมือ"

ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงเพิ่งรับทราบยอดวิชาฝีมือของทิชั่ว ทั้งยังได้รับพระคุณช่วยชีวิตจากทิชั่ว ดังนั้นยอมรับฟังวาจาของทิชั่วสักหลายคำ พากันหุบปากลง

ทิชั่วกล่าวอย่างเปิดเผยว่า

"คนมีชีวิตอยู่เพื่อเกียรติยศจริง แม้แต่แนวทางพุทธกับลัทธิเต๋าอันยิ่งใหญ่ไพศาล ก็เกิดการถกเถียง อื่นๆยิ่งแก่งแย่งช่วงชิงไม่เลิกรา แต่ผู้ยิ่งใหญ่ที่ก่อตั้งค่ายสำนัก ให้กำเนิดนิกาย อย่างมากเพียง

เสียสละตัวเอง ช่วยเหลือสำสัตว์ ต้องไม่ลำพองผยอง ตั้งตัวเป็นใหญ่ ที่งไม่มีจิตใจคับแคบ กีดกันผู้อื่น จึงสามารถหลอมกลืนทุกสิ่ง สำเร็จเป็นพุทธ พวกท่านต่อสู้กันเพราะเรื่องเล็กน้อยส่วนตัว ยังบำเพ็ญภาวนาอันใด? ท่านดู เสียงธารน้ำตก สกุณาร่ำร้อง กลิ่นหอมของบุปผาในที่นี้ล้วนแฝงแนวทางแห่งพุทธ พระคัมภีร์กิมกังเก็ง(วัชรปรัชญาปารมิดา-สูตร) ก็สอนไว้ วิธีการทั้งมวลเช่นความฝัน เช่นฟองอากาศ คล้ายหมอก คล้ายสายฟ้า ควรทัศนาเช่นนี้ พวกท่านช่วงชิงสิ่งนี้เพื่ออะไร?"

เห็นเนียเตียงกับฉั่วค้วงเงียบงันไม่กล่าววาจา จึงกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นสามัญชนคนธรรมดา ไม่ได้ศึกษาวิชาพุทธลัทธิเตำ หลักการบำเพ็ญภาวนาไม่เทียบเท่าพวกท่าน แต่ข้าพเจ้าขอถามท่านทั้งสอง นับถือพุทธเพื่ออะไร ย่อมเพื่อสำเร็จเป็นพุทธ ดอนแรกลอกเลียนค่อยมีการสร้างสรรค์ ดังนั้นหากให้มหาโจรวางดาบประหาร ต้องใช้พระเวทที่รุนแรงยิ่งกว่า เข้าสะกดนิสัยอันป่าเถื่อนของมัน จากนั้นค่อยชักนำ จึงสำเร็จเป็นพุทธ นี่เรียกว่าใช้ความรุนแรงพิชิดความรุนแรง แต่ก็มีการใช้ความอ่อนพิชิตความแข็ง พุทธองค์ส่งเสริมมวลสำสัตว์ โดยไม่เลือกชั้นวรรณะ เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าแม้ด้อยความรู้ แต่ขอเพียงยึดมั่นใจพระ ประกอบจิตกุศล ใช้จิดใจที่พ้นทางโลกเข้าสู่ทางโลก ชักจูงมวลสำสัตว์ คงสามารถจัดอยู่ชั้นปลายแถวกระมัง?

เหลียวดูพวกท่านที่เป็นผู้บำเพ็ญภาวนาทั้งสอง ไม่จัดการกับสิ่งชั่วร้าย เอาแต่หันอาวุธเข้าหากัน กระทบกระเทือนถึงผู้ไร้ความผิด นับเป็นการบำเพ็ญภาวนาอันใด ฟังว่าคนถือศีลภาวนา มีกรรมเก่าบดบัง ระหว่างการบำเพ็ญ อาจหลงพลัดเข้าเส้นทางมาร หรือบำเพ็ญไม่

สำเร็จ หรือว่ากลับไปสู่เส้นทางเดิม เผชิญกับเภทภัย ได้รับแรงกดดัน ดูท่าพวกท่านเป็นเช่นนี้ ซึ่งความจริง นี่อาจเป็นเพราะตัวเองมีบาป-กรรมลึกล้ำ ต้องผ่านคราเคราะห์ครั้งหนึ่ง หรืออาจเป็นการทดสอบ เพื่อหลุดพ้นจากห้วงกรรม มาตรว่านี่ที่แท้เป็นกรรมสนองหรือไม่ การบำเพ็ญภาวนาใช่มีความหมายหรือไม่ สุดท้ายใช่สำเร็จมรรคผลหรือไม่ ไม่มีผู้ใดพิสูจน์ได้ แต่สำหรับข้าพเจ้าที่มิใช่ศิษย์สถาบันสงฆ์ กลับยึดมั่นศรัทธาจิตดลอดมา"

เขากระแอมไอหลายครั้ง ปรับลมหายใจ ค่อยกล่าวว่า

"ที่พึ่งต่อนิกาย ล้วนอยู่ที่ศรัทธา พวกท่านโจมตีกันเอง ต่อสู้ไม่หยุดหย่อน แสดงว่าไม่เชื่ออยู่ก่อน ทั้งไม่เชื่อเทพและไม่เชื่อพุทธ ทั้งไม่เชื่อคน ยิ่งไม่เชื่อตัวเอง การบำเพ็ญภาวนาเช่นนี้ อย่างคิดหวังความสำเร็จ ข้าพเจ้าแม้ไม่ได้เข้าสู่เส้นทางพุทธ แต่ข้าพเจ้าเดินตามวิถีของข้าพเจ้า ก็สำเร็จเป็นพุทธได้"

เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงล้วนเงียบงันไปชั่วขณะ

เนี่ยเตียงมองดูฉั่วค้วง กล่าวว่า

"มันว่าอะไร?"

ฉั่วค้วงย้อนถามว่า

"ท่านไม่มีหูหรือ?"

"ท่านเข้าใจคำกล่าวของมันหรือไม่?"

"ความคิดอันตื้นเขิน ไหนเลยไม่เข้าใจได้?"

เนี่ยเตียงถามว่า

"อย่างนั้นพวกเรายังจะต่อสู้หรือไม่?"

"ต่อสู้อันใด? พวกเรามิใช่คู่มือของมัน หากจะต่อสู้ ต้องโค่นมันล้มลงก่อน ค่อยต่อสู้กัน"

"ใช่แล้ว หกล้มในที่ใด ให้ลุกขึ้นจากที่นั้น เป็นแบบฉบับของเราดลอดมา"

ฉั่วค้วงร้องสอดขึ้น

"ช้าก่อน เมื่อครู่เป็นท่านหกล้มเกลือกกลิ้ง หลบเข้าบ้านไป เป็นเราต้านทานให้แก่ท่านชั่วขณะหนึ่ง หาได้หกล้มไม่"

"ท่านไม่ได้หกล้ม? หากปราศจากยอดกระบี่เล็กแห่งเรา ท่านคงนอนอยู่ที่นั้น กลายเป็นอาหารของเต่าแล้ว"

ทั้งสองกล่าววาจาทุ่มเถียงกันอีกคราหนึ่ง

ยามนั้น โต่วฉอฮกเดินถึงข้างกายทิชิ่ว กล่าวอย่างจริงใจว่า

"ทิเฮีย ตอนนี้สหพันธ์แนวร่วมใหญ่อาจรุกรานสมาคมดอกไม้เขียวได้ทุกเมื่อ หากท่านยินยอม โปรดรั้งอยู่ที่หอเจ็ดหุนครึ่งชั่วคราว ด้วยสุดยอดฝีมือของท่านคงสามารถสะกด...เทพคลุ้มคลั่งผู้ฟั่นเฟือนไว้ได้ขณะเดียวกัน ก็สามารถต้านทานการรุกรานของได้เจียงกุน หากได้รับการช่วยเหลือจากทิเฮีย เบื้องสูงเบื้องต่ำของสมาคมเราต้องสำนึกในพระคุณ หากว่าภรรยาเราเห็นชอบด้วย ก็จะประคองส่งมอบขวดเหมยทองให้..."

ทิชิ่วกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ข้าพเจ้าไม่ไปแล้ว สำหรับขวดวิเศษ ข้าพเจ้าไม่ต้องการพรากสิ่งอันเป็นที่รักของผู้อื่น ค่อยๆสนทนาก็ไม่สาย ตอนนี้ยังคงรับมือศัตรูสำคัญกว่า"

ขณะกล่าว บนนิ้วกลางข้างซ้ายของเขา พอดีเกาะไว้ด้วยแมลงปอเล็กๆตัวหนึ่ง

แมลงปอน้อยสีทองตัวหนึ่ง

ตอนที่ 15
หมี่เนื้อวัวทรงพลัง

ที่เรียกขานคนผู้หนึ่งเป็นตั๋วกอ เป็นเพราะมันมีคุณค่า มีส่วนที่น่าขยกย่อง การแสดงออกซึ่งความเคารพ มีอันใดไม่ได้ หากกระทั่งการแสดงความเคารพจากใจเช่นนี้ยังไม่กล้าเอ่ยปาก หันหัวร่อเยาะผู้อื่นทำเช่นนี้ นี่ไม่อาจพิสูจน์ว่าตัวเองเป็นวีรบุรุษ เป็นคนมีศักดิ์ศรี กลับสะท้อนเห็นถึงความใจแคบ และขาดความจริงใจ

ขณะที่ลงจากเขา เนี่ยเตียงกวาดตาสีทองสาดส่าย ไปมา ไม่ว่าพวยพุ่งถูกโขดหิน ต้นไม้ ผิวน้ำ ล้วนบังเกิดเสียงซี่ซี่ราวกับกำลังลุกไหม้ขึ้น

จากนั้นมันลากดึงบ้านประหลาดหลังนั้นลงจากเขา

ฉั่วค้วงปลอดโปร่งสบายกว่า

มันคิดล้างหน้าที่ริมบึง แต่เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงทัดทานว่า

“อย่าได้ล้างในที่นี้”

ฉั่วค้วงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เป็นไรหรือ ที่ปลายน้ำใช้น้ำนี้หุงหาอาหาร หรือว่าที่ต้นน้ำมีคนปัสสาวะใส่?”

ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงหย่าศึกชั่วคราว ไม่ต่อสู้กันอีก เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงย่อมคลายใจลง กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

“ฟังว่าหากใช้น้ำในบึงนี้ล้างหน้า หยดน้ำสัมผัสถูกดวงตา หลังจากนี้จะมีน้ำตาคลอหน่วยไปชั่วชีวิด”

ฉั่วค้วงพอฟัง ตื้นตันใจยิ่ง กล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยง ที่แท้ท่านยังห่วงใยเรา หากท่านสามารถให้เราหลั่งน้ำตาเพื่อท่านไปชั่วชีวิต เราก็ยินยอม"

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราเป็นห่วงท่าน เป็นเพราะเห็นท่านต่อสู้กับบิดาไปชั่วชีวิต เปลือกนอกท่านล่ำพองผยอง แต่จิตใจเที่ยงธรรมดีงาม มิหนำซ้ำนึกถึงเราทุกด้าน เรายึดถือท่านเป็นกอกอ(พี่ชาย)เรา หากท่านยินยอมหลั่งน้ำดาเพื่อเราไปชั่วชีวิต เรากลับหวังให้ท่านเบิกบานหรรษาเพื่อเราเพียงวันเดียว"

ฉั่วค้วงนึกเลยเถิดไป กล่าวว่า

"เราทราบแล้ว ท่านคงมีชีวิตอย่างไม่เบิกบานใจ คงคิดถึงเราอยู่เสมอ เพียงแต่ไม่สะดวกกับการบอกออกมา เราก็มีชีวิตอย่างอ้างว้างอยู่อย่างไม่เบิกบานใจ ...."

มันกล่าวด้วยความหม่นหมองว่า

"เมื่อปราศจากท่าน จะให้เราเบิกบานใจได้อย่างไร?"

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ท่านกำลังหลอกตัวเองหลอกผู้อื่น หากกล่าวเหลวไหลอีกเราจะไม่สนใจท่านแล้ว....ขอเพียงท่านช่วยเหลือผู้คนให้มากไว้ ผู้อื่นเบิกบานใจ ท่านเองย่อมเบิกบานใจขึ้นมา"

ฉั่วค้วงกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"เราช่วยเหลือผู้คน แต่ผู้ใดจะช่วยเหลือเรา?"

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงถามด้วยความห่วงใยว่า

"เนื้องอกบนหน้าผากของท่านเป็นอย่างไร?"

ฉั่วค้วงสลัดผมเผ้า ให้ผมยุ่งเหยิงปิดบังครึ่งซีกหน้าของตัวเอง อีก เพียงเผยเห็นปลายคางที่แหลมเสี้ยม กล่าวอย่างไม่พอใจว่า

"นี่ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน"

โต่วน่อฮกพลันสอดคำขึ้น

"ไฉนไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา คำพูดนี้ไม่ถูกต้องแล้ว"

ในผมยุ่งเหยิงของฉั่วค้วงเปล่งประกายเย็นเยียบออกทางดวงตา อีกครา กล่าวว่า

"ท่านอย่าได้ตอแยเรา อย่าได้บีบบังคับเราฆ่าท่าน"

ดอกไม้เขียวสี่พิโรธ เห็นหวยจู้ ถูกหยามหยันอีก ล้วนเดือดดาล เป็นการใหญ่ คิดหมายลงมือ

โต่วน่อฮกโบกมือห้ามปรามไว้ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เรากระทำด้วยกุศลเจตนา"

ฉั่วค้วงกลับไม่แยแสสนใจมัน เพียงกล่าวเสียงสั่นสะท้านกับเนียเอียงเอี้ยงว่า

"เอียงเอี้ยง ผู้ที่ท่านชมชอบเป็นเรา หาใช่มันไม่ ท่านไม่มีเหตุผลที่ชมชอบเฒ่าโสโครกนี้ มันยังอายุสูงวัยกว่าบิดาท่าน ก้าวเท้าไปในโลงถึงครึ่งตัว ท่านยังมุ่งหวังอันใดจากมัน?"

โต่วน่อฮกหามีโทสะไม่ เพียงพึมพำว่า

"ท่านกล่าวไม่ผิด นับแต่โบราณกาลมา ผู้ใดไม่ตายได้ ก่อนที่จะดบแด่งเอียงเอี้ยง เราถึงกับจับจองโลงไม้ เก็บรักษาอยู่ในห้องใต้ดินของหอเจ็ดหุนครึ่ง"

เนียเอี่ยงเอี้ยงกลับมีโทสะแล้ว

คราครั้งนี้นางไม่ยินยอมให้ฉั่วค้วงกำเริบเสิบสานอีก

ฉั่วค้วงสามารถด่านาง แต่นางไม่อนุญาตฉั่วค้วงด่าว่าสามีของนาง

เนียเอี่ยงเอี้ยงหน้าแดงก่ำ กล่าวเสียงสดใสกังวานว่า

"ท่านเข้าใจว่าท่านเป็นตัวอะไร เราไยต้องชมชอบท่าน? เราแต่งให้แก่เขา เกี่ยวข้องใดกับท่าน? ที่เราแต่งให้คือสามีที่ฝากชีวิตไว้ หาใช่แต่งให้แก่อายุไม่ ผู้ใดบอกว่าชายชราไม่สามารถดบแต่งภรรยาสาว? ผู้ใดว่าสามีหนุ่มภรรยาสูงอายุไม่อาจครองคู่อยู่ยาว? อย่าว่าแต่หวยจู้ยังอยู่ในวัยแข็งแรง เขาดบแต่งเรา ยินยอมอดกลั้นต่อความไม่รู้ความของเรา รักเอ็นดูเราราวธิดา สามารถเสียสละทุกสิ่งเพื่อเรา ท่านกระทำได้หรือ? ข้าพเจ้าเพียงขอให้ท่าน อย่าได้ต่อสู้กับบิดาเรา แต่พวกท่านคำนึงถึงผลแพ้ชนะของพวกท่าน ชื่อเสียงของพวกท่าน เคล็ดวิชาของพวกท่าน ทุ่มเถียงไม่เลิกรา หาได้สนใจความรู้สึกของผู้อื่นไม่ ในยุทธจักรมักช่วงชิงความเป็นที่หนึ่งอันใด เราเห็นว่าคนเหล่านี้ล้วนโง่เขลาปัญญาอ่อน ชื่อเสียงเช่นนี้ต่อให้เพิ่มเงินแก่เราหนึ่งหมื่นตำลึง เราล้วนไม่ต้องการ"

นางยังกล่าวอีกว่า

"พวกเราขอเพียงผูกสมัครรักใคร่ก็ใช้การได้ วัยที่แตกต่างเกี่ยวข้องใดกับท่าน? เราเคยบอกต่อเขาว่าหน้าผากท่านมีเนื้องอกพิษเขาเคยชิบายแทนท่านว่า มิน่าเล่าอารมณ์ของท่านจึงไม่ใคร่สงบ ทั้งนี้เพราะคนที่บนร่างมีเนื้อร้าย จะได้รับความเจ็บปวดทรมานที่ผู้อื่นหาล่วงรู้ไม่"

ฉั่วค้วงตะกุกตะกักว่า

"ท่าน....ท่านบอกเรื่องที่เราเป็นเนื้องอกพิษต่อ...ต่อมันด้วย?"

"เขาเป็นสามีเรา เราย่อมบอกต่อเขา เรื่องที่พวกเราเป็นเพื่อนเล่นกันตั้งแต่เล็ก เราก็บอกต่อเขา เราเพียงปิดบังเรื่องระหว่างเรากับเขาต่อท่าน ไม่ปิดบังเรื่องระหว่างเรากับท่านต่อเขา ท่านทราบหรือไม่ว่าเขาพอทราบเรื่อง เขาทำอะไร? เขาทุ่มเทความเพียรพยายาม เพาะปลูกไต้ไขว่ยิ้นเชียมชัวะแชฮวย (โสมสุขสมใจดอกไม้เขียวเย็น) ที่ทุกหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าเดือนกับอีกเจ็ดวัน ค่อยผลิดอกออกผลครั้งหนึง ทั้งยากแก่การเพาะปลูก ยากแก่การขยายพันธุ์เพิ่มขึ้นอีกต้นหนึ่ง จุดประสงค์เพื่อขจัดเนื้อร้ายให้แก่ท่าน เหล่านี้ท่านสามารถกระทำเช่นเขาแม้สักหนึ่งในสิบหรือ? เราไยต้องละทิ้งสามีเช่นนี้ เปลี่ยนเป็นชมชอบท่าน?"

ประกายตาหลังผมยุ่งเหยิงของฉั่วค้วงเปลี่ยนเป็นสับสนขึ้นมา กล่าวว่า

"ท่าน...มัน...."

โต่วน่อฮกเห็นมันลำบากใจ จึงสอดคำขึ้น

"เราได้ยินเอี่ยงเอี้ยงเอ่ยถึงเนื้อร้ายของท่าน เมื่อครู่ก็สังเกตดูนั่นยังสามารถรักษาได้ เพียงแต่ขั้นตอนในการรักษาค่อนข้างลำบากยากเย็น เอี่ยงเอี้ยงบอกว่าท่านสามารถกล้ำกลืนฝืนทน ด้วยความอดทนของท่าน ต้องทนทานได้แน่นอน ท่านอย่าได้ทอดทิ้งตัวเอง การแกะสลักคำสวด เพื่อปลดเปลื้องจากห้วงทุกข์ ก็เป็นวิธีหนึ่ง แต่หนทางที่ดีกว่านี้คือ รักษาให้หายขาด"

ประกายตาหลังผมเผ้าของฉั่วค้วง พลันเขียวปัดจนน่าหวาดหวั่น

มันพลันผลักฝ่ามือใส่ทรวงอกโต่วน่อฮก

กระบวนท่าของมันนี้ กลับคล้ายเป็นการลงมือของคนไม่รู้จักวิทยายุทธ์

แต่มันลงมือด้วยความรวดเร็วสุดคาดคิด

แม้กระทั่งทิชั่วก็คาดไม่ถึงว่ามันจะลงมือ....อย่างน้อยไม่ทราบว่ามันจะลงมือเช่นนี้

โต่วน่อฮกแม้มีหลักอันมั่นคง แต่ยังถูกผลักปลิวไปวาเศษกระแทกนั่งลงกับพื้น มุมปากมีโลหิตสายหนึ่งไหลซึมออกมา

มันพอกระแทกก้นนั่งลง ทิชั่วรีบยื่นมือหมายประคอง โต่วน่อ-ฮกลุกขึ้นอย่างแช่มช้าก่อน พลางหัวร่ออย่างหดหู่

ลี้ก๊กฮวยความจริงเห็นฉั่วค้วงเป็นที่ขัดดา รู้สึกว่ามันลำพองผยองไร้น้ำใจจนเกินไป ยามนี้เห็นมันกลับกล้าลงมือ ต้องดวาดว่า

“ท่านคิดทำอะไร?”

โต่วน่อฮกกลับกล่าวว่า

“ไม่มีใด มันไม่ได้ลงมืออย่างรุนแรง . ไม่เช่นนั้นเราไหนเลยลุกขึ้นได้?”

ฟังจากปากคำมัน กลับไม่มีโทสะ แต่ลี้ก๊กฮวยกระชากเสียงว่า

“แต่ว่ามันกลับลงมือ”

โต่วน่อฮกกล่าวว่า

“พวกเราไม่ทำร้ายพวกเดียวกัน จึงจะเข้มแข็งเติบใหญ่”

ลี้ก๊กฮวยพึมพำว่า

“ท่านไม่ทำร้ายคน ผู้อื่นกลับทำร้ายท่าน”

เสียงฉาดพลันดัง ฉั่วค้วงกลับถูกตบหน้าคราหนึ่ง

คนตบดีเป็นเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง

ไม่ทราบเป็นเพราะดกตะลึง หรือว่าคาดคิดไม่ถึง ฉั่วค้วงก็ไม่ทราบเป็นเพราะหลบไม่พ้น หรือว่าไม่ได้หลบหลีก สรุปแล้ว ฝ่ามือนี้ตบถูกอย่างถนัดถนี่ ตบจนผมยุ่งเหยิงของฉั่วค้วงปลิวกระจาย ยืนดะลึงลานกับที่

"เราดบเรียกสดิของท่าน"

ใบหน้ากลมงดงามของเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ไม่ทราบเป็นขุ่นแค้นหรือแง่งอน ปากกล่าวอีกว่า

"ท่านเกินเลยไปแล้ว เขาไม่ระวังป้องกันท่าน ให้เกียรติท่านจึงถูกท่านฉกฉวยโอกาสสองครั้งคราท่านต่ำช้าปานนี้ ไหนเลยคู่ควรกับเรา?"

โต่วน่อยกทอดถอนใจยาว กล่าวว่า

"ฉั่วเล่าตี่ ท่านอย่าได้มีโทสะ ท่านมีเนื้องอกพิษบนหน้าผาก ถือเป็นคราเคราะห์ ดังนั้นมีอารมณ์หงุดหงิด ซึ่งความจริงพวกเราผู้ใดที่โชคดี?"

มันพลันแบะปากเสื้อออก เห็นกล้ามเนื้อทรวงอกไหม้เกรียมไปแถบใหญ่ ปากกล่าวว่า

"เราก็มีเนื้องอกพิษ เนื้องอกของเราเป็นเนื้องอกใจ งอกอยู่ในกล้ามเนื้อหัวใจ ยังปวดร้าวกว่าท่านอีก ท่านไม่เห็นเรามีหน้าตาหัวโรแหรอกหรือ? มีคำว่าไว้ ภาพลักษณ์เกิดจากใจ เป็นเหตุผลเช่นนี้เอง ต่อให้เรายิ้มก็มีสภาพเดือดดาล เมื่อนำเราเปรียบกับท่าน คงไม่ดีเท่า

กว่ากระมัง? ท่านดูพี่น้องของเราทั้งสี่ เล่าสี่ (อันดับสี่) มีเนื้องอกพิษที่ทรวงอก เล่าชา (อันดับสาม) มีเนื้องอกที่ลำคอ เล่าขี่ (อันดับสอง) มีเนื้อร้ายที่กลางหลัง เล่าตั๋ว (อันดับหนึ่ง) มีเนื้องอกที่ปลายคาง ในพวกเรามีผู้ใดดีเลิศกว่าท่าน?"

มันกล่าวสืบต่อ

"พวกเราไฉนเป็นเช่นนี้? ซึ่งความจริง สมาคมดอกไม้เขียวเพียงแต่รู้จักวิธีรักษาเนื้อร้ายฝีพิษอยู่บ้าง ดังนั้นผู้คนจำนวนมากรุดมาขอรับการรักษา พวกเราหวังช่วยเหลือชนชาวโลก ไม่ขอรับเงินทอง เพียงขจัดโรคภัยให้แก่ผู้คน ผลแห่งการเหน็ดเหนื่อยตรากตรำ สัมผัสกับฝีหนองจำนวนมาก พลอยถูกโรคระบาดใส่ อาจบางทีผู้รักษาคนไข้ ไม่อาจรักษาตัวเอง หมอดียากมีอายุยืนยาว แต่ทั้งหมดล้วนยอมรับชะตากรรม ทั้งไม่ตัดพ้อตำหนิคน จนไม่ยอมรักษาโรคอีก"

มันยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ไต้เจียงกุนไฉนคิดยึดครองสมาคมดอกไม้-เขียว? มันนอกจากมีใจทะเยอทะยาน คิดกลืนค่ายพรรค สมาคมเภทพันธ์ทั้งหมด คิดและเล็มขวดเหมยทองแล้ว ยังต้องการโสมสุขเม่ใจ นี่ก็ยากตำหนิ มันฝึกปรือยอดวิชาบานประตูฉากกั้น เมื่อฝึกถึงขั้นสุดท้าย หากปราศจากโสมสุขสมใจขจัดพิษสะกดเลือดลมแล้ว จะถูกธาตุไฟเข้าแทรกได้?"

มันดบไหล่ของฉั่วค้วง กล่าวอีกว่า

"ฉั่วเล่าดี ยังจำคำวิจารณ์ "คนล้วนเสแสร้ง" ซึ่งท่านกล่าวที่เม่เหอเจ็ดหุนครึ่งได้หรือไม่? เราชมชอบยิ่ง เราอยู่กินกับเอียงเอี้ยง

เป็นการพรากรักของท่าน แต่นางเป็นสิ่งอันเป็นที่รักของเรา นางก็รักเรา พวกเราไม่อาจละทิ้งกันและกันเพราะท่าน เพียงหวังท่านยึดถือเราเป็นสหาย พากันไปยังหอเจ็ดหุนครึ่ง ให้เารักษาเนื้องอกของท่าน"

ฉั่วค้วงก้มศีรษะลง
ผมยุ่งเหยิงของมันแทบปิดบังเค้าใบหน้ามันจนหมดสิ้น
ชั่วครู่ให้หลัง มันค่อยกล่าวว่า
"เป็นเราผิดแล้ว
เราริษยาพวกท่าน
เอี่ยงเอี้ยงดบหน้าเรียกสติของเราจริงๆ
พวกเรากลับไปยังหอเจ็ดหุนครึ่งพร้อมกันเถอะ เนื้องอกนี้รักษาได้หรือไม่ หามีความสำคัญไม่ แต่อย่าให้ปีศาจเฒ่าคลุ้มคลั่งกล่าวหาเราไม่กล้าไป และอย่าให้ได้เจียงกุนศีรษะล้านดูแคลนพวกเรา พวกเราจะรับมือสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ด้วยกัน"

ดังนั้นคนทั้งหมดลงจากเขา
แต่ทิชิ่วไม่ได้ลงจากเขาไปด้วย
เขายังมีคำพูดจะกล่าว
มีคำพูดกล่าวกับเชียงกงใหญ่
ก่อนออกเดินทาง เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงแย้มยิ้มให้อย่างอ่อนหวาน รอยยิ้มเของนางเฉิดฉายดุจเดียวกับเสื้อผ้าของนาง นางกล่าวว่า
"อย่าลืมลงจากเขาแต่เนิ่นๆเราจะปรุงหมี่ให้พวกท่านรับประทาน"

โต่วน่อยกกล่าวเสริมว่า

"ภรรยาเรามีฝีมือในการปรุงหมี่เนื้อวัวเป็นเลิศ หมี่เนื้อวัวของนางเรียกว่าลักปวกซัวย้อคี่ก่ายสี่ (ทรงพลังมหาศาลครอบคลุมแผ่นดิน) ผู้ใดได้รับประทาน ไม่ว่าเข้มแข็งปานใด ก็ถูกหลอมละลายไปสิ้น"

กล่าวพลางมองดูภรรยารัก หัวร่อออกมา สามีชราภรรยาสาวครองรักถึงเพียงนี้ นับเป็นที่อิจฉาของผู้คน มิน่าเล่าจึงสร้างความริษยาแก่ฉั่วค้วง

เมื่ออยู่ด้วยกันสองต่อสอง ทิชิ่วทักทายลี้ก๊กฮวยอย่างเป็นมิตรว่า

"ท่านสบาย"

ลี้ก๊กฮวยทักตอบอย่างไม่เป็นมิตรว่า

"ท่านสบาย"

เมื่อครู่มันเห็นทิชิ่วลงมือ

มันสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือทิชิ่ว

....ยามนี้ทิชิ่วรั้งอยู่เป็นพิเศษ แสดงว่าสืบเนื่องจากมัน มันไม่ทราบว่าฝ่ายตรงข้ามมีจิตเจตนาใด

....สำหรับกับคนที่ไม่ทราบเจตนาการมา ลี้ก๊กฮวยย่อมแสดงความรัสึกไม่เป็นมิตร

ทิชิ่วถามว่า

"ท่านเปลี่ยนเวรเมื่อใด?"

....คนผู้หนึ่งย่อมไม่อาจเฝ้าอยู่ที่นี้ตั้งแต่เช้าจรดค่ำ อย่าว่าแต่ซนชั้นลี้ก๊กฮวย คาดว่าคงกำหนดตัวบุคคลเปลี่ยนเวรไว้แต่แรก

ลี้ก๊กฮวยร้องถามว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

....เพื่อต้านทานการรุกรานของสหพันธ์แนวร่วมใหญ่และสี่จอมทมิฬ สมาคมดอกไม้เขียว กับสหพันธ์นางแอ่น กระเรียน ย่อมต้องวางมาตรการป้องกันอย่างแข็งขัน มาตรว่าทิชั่วไม่ใช่บุคคลที่ยอดขุนพลสยองขวัญส่งมา แต่ลี้ก๊กฮวยก็ไม่บ่งบอกความลับสำคัญเช่นนี้โดยผลีผลาม

ทิชั่วหามีโทสะไม่ เขาเพียงยิ้มเล็กน้อย กล่าวเสียงอ่อนโยนว่า

"ข้าพเจ้าถามเช่นนี้ ไม่มีจิตเจตนาอื่น เพียงแต่มีคนรอท่านอยู่ที่ร้านอาหารเนิ่นนานที่เชิงเขา"

ลี้ก๊กฮวยงงงันวูบจึงกล่าว

"ผู้ใด?"

"ย่อมเป็นชีอม่วย (ศิษย์ผู้น้องที่เป็นหญิง) ของท่าน"

ลี้ก๊กฮวยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ลี้เกี่ยฮวย?"

ทิชั่วกลั้นหัวร่อกล่าวว่า

"มิใช่นางยังมีผู้ใด? ท่านมักมีสตรีรอท่านอยู่หรือ?"

ลี้ก๊กฮวยยังกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"นางใช้ท่านมาหาเรา?"

"แน่นอน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าท่านอยู่ที่นี้"

ลี้ก๊กฮวยยังถามอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

"นางใช้ท่านมาบ่งบอกเรื่องนี้ต่อเรา?"

"ถูกแล้ว ท่านอย่าได้ปล่อยให้นางรอนาน ควรทราบว่าสตรีไม่

อาจทนทานการเฝ้ารอได้”

ลี้ก๊กฮวยเพ่งตาถามว่า

“ท่านเข้าใจสตรียิ่ง?”

ทิชิ่วฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ผู้ที่บอกว่าเข้าใจสตรี ต้องไม่เข้าใจสตรีแน่นอน”

“ท่านเข้าใจนางยิ่ง?”

“นาง?”

“เป็นลี้เกี๋ยฮวย”

ทิชิ่วสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าเพียงทราบว่านางเป็นสตรีที่ดียิ่ง....ขอเพียงมีโอกาสทำความเข้าใจนางให้มากกว่าเดิม”

ลี้ก๊กฮวยผงกศีรษะรับ กำหมัดแนบแน่น

ใบหน้ามันหมดจดสดใส

ตัวมันมีส่วนคลับคล้ายไปทางสตรี

แต่รูปโฉมของมัน มีลักษณะภายนอกสามประการที่เป็นลูก-ผู้ชายอย่างยิ่ง

หนึ่ง เป็นคิ้วของมัน

คิ้วของมันหยาบและดกหนา ชี้เฉียงดุจกระบี่

สอง เป็นประกายตาของมัน

ตาของมันสวยงามยิ่ง แต่ประกายตาเกรี้ยวกราดยิ่ง คล้ายมีดสั้นที่เคลือบพิษร้ายไว้

สาม เป็นมือของมัน

มือของมันใหญ่ กระดูกข้อนิ้วโปนออกมา
ขณะที่มันกำหมัดแนบแน่น ตลอดทั้งร่างดูไปผิดแผกจากเดิม
ดูไปคล้ายเสือดาวที่ถือดีตัวหนึ่ง
เสือดาวเป็นสัตว์ที่สวยงาม
โดยเฉพาะเสือดาวตัวผู้ยิ่งงามเฉิดฉาย
....แต่ความงามของเสือดาวตัวผู้ หาได้ลดทอนความดุร้ายของมันไม่ ตรงกันข้าม กลับเสริมความเข้มแข็งของมัน
ลี้ก๊กฮวยกำหมัดแนบแน่น ค่อยกล่าวว่า
"ท่านเดินไปเบื้องหน้าเจ็ดก้าว"
ทิชิ่วลอบนับในใจ
หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด...
เดินไปอีกเจ็ดก้าว ก็เดินถึงริมหน้าผา หากให้เดินไปเจ็ดก้าวไยมิใช่เท่ากับกระโดดลงไป?
เขาไม่เข้าใจความหมายของลี้ก๊กฮวย ดังนั้นถามว่า
"เจ็ดก้าวเป็นทางผาขาด"
ลี้ก๊กฮวยกล่าวว่า
"ใช่แล้ว เราต้องการให้ท่านเดินสู่ทางผาขาดโจผีให้โจสิดผู้น้องแต่งบทกลอนในเจ็ดก้าว หากแต่งไม่สำเร็จจะฆ่าโจสิด เราไม่ต้องการบทกลอนของท่าน เราเพียงต้องการซากศพของท่าน...เราต้องการชีวิตของท่าน"
กล่าวจบต่อยหมัดออก กลับบังเกิดเป็นบุปผาดอกหนึ่ง
เป็นบุปผาโลหิต

บุปผาโลหิตเบ่งบานใส่ทิชั่ว

ทิชั่วไม่หราบมาก่อนว่า ลี้ก๊กฮวยจะลงมือต่อเขา

ต่อให้เขาทราบ ก็ไม่เข้าใจ

ลี้ก๊กฮวยเห็นวิชาฝีมือของทิชั่วมา ดังนั้นพอลงมือก็ใช้ออกด้วยไม้ตายที่สร้างชื่อให้ นามไคเชี่ยฮ้วยฮวยแก่ (พลังบุปผาโลหิตบานโรยรา)

ทิชั่วขามฉกระทุกไขว้สลับสองแขน รับบุปผาโลหิตดอกนี้ไว้อย่างหักโหม

บุปผาโลหิตดอกนี้กลับแฝงพลังเปี่ยมล้น

คราก่อนตอนที่ตุยเมี่ยเตะทำร้ายลี้ก๊กฮวย ยังถูกบุปผาโลหิตดอกนี้ประทับใส่ ต้องหลั่งโลหิตออกมา

ทิชั่วไม่ได้หลั่งโลหิต

แต่เขาถูกคุกคามถอยไปหกก้าว

หกก้าวพอดี

เมื่อถึงก้าวที่หก ก็พลิกร่วงลงจากหน้าผา

ร่วงลิ่วลงไปตามน้ำตกที่โกรกกระแทก

ลี้ก๊กฮวยลงมือเพียงท่าเดียว ก็คุกคามทิชั่วร่วงหล่นลงไป

แต่มันไม่ยอมเลิกรา

มันคิดฆ่าทิชั่ว

มันทราบว่าชนชั้นทิชั่ว การพลิกร่วงลงไปเช่นนี้ต้องไม่ตายแน่นอน

ดังนั้นลี้ก๊กฮวยกระโดดลงไปในบัดดล

แต่เมื่อมันกระโดดตามสายน้ำตกลงไป ค่อยพบว่าทิชิ่วกำลังพุ่งย้อนขึ้นมา

ทวนกระแสน้ำขึ้นมา

ไม่ เป็นทวนสายน้ำตกขึ้นไป

และเท่ากับพุ่งสวนเข้าหามัน

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งบนหนึ่งล่าง พอดีเผชิญพบกันกลางสายน้ำตก

...ซึ่งความจริง ในโลกมีสักกี่คนที่ “พบกัน” ในลักษณะพิเศษเช่นนี้?

...ในโลกก็มีไม่กี่คนที่ประมือกันในสภาพเช่นนี้

การพบกันเช่นนี้นับเป็นวาสนาผูกพัน แต่พานเป็นการเผชิญหน้ากัน

ลี้กิกฮวยพุ่งตัวลงไปตามสายน้ำตก สภาวะเร่งร้อนรวดเร็ว

มันใช้ดรรชนีม้วเชียบชิ้งจี้ (ดรรชนีนกกระจิบ) ออก

ในสายน้ำตกแตกกระจายเป็นสะเก็ดน้ำพันๆหมื่นๆหยด

แต่สะเก็ดน้ำแปรสภาพเป็นพลังดรรชนีของมัน ที่เข้มแข็งเปี่ยมพลัง

คราก่อนมันใช้วิชาดรรชนีนี้ สยบดุยเมี่ยที่เรือนเบญจมาศนิทราอย่างไม่คาดหมาย

สะเก็ดน้ำที่สาดพุ่งลงไปตามกระแสน้ำ ขอเพียงกระทบถูกร่างคน จะมีสภาพคล้ายถูกสายฟ้าจี้ใส่

แต่กระแสสายฟ้านี้ ปะทะกับกำแพงหนาทึบ

กำแพงหนาทึบที่ยันขึ้นมาชั้นหนึ่ง

ทิชิ่วพุ่งย้อนขึ้นมา ก่อเกิดกระแสน้ำไหลย้อนทวนกลับ

พลังน้ำมหาศาล บวกกับสะเก็ดน้ำที่พุ่งย้อน ม้วนตัวขึ้นไปราวเกล็ดหิมะ ทั้งสองขณะอยู่ห่างวาเศษ ลี้ก๊กฮวยก็ปะทะกับสายน้ำ รู้สึกทรวงอกอืดอัด

เผชิญพลังกดดันมหาศาล ไม่กล้ารับไว้อย่างหักโหม พุ่งเฉียงๆ ออกจากสายน้ำตก

มันความจริงคิดหลุดพ้นจากวงต่อสู้ก่อน ค่อยหาช่องว่างตีโต้

มิคาดปรากฏสายน้ำหกเจ็ดลำ พุ่งติดตามท่าร่างของมันมาโดยกระชั้นชิด

มันลอยอยู่กลางอากาศ ยากที่จะใช้กำลัง ดังนั้นถูกสายน้ำม้วนพันไว้ สายน้ำกลับคล้ายงูอันปราดเปรียว และคล้ายนิ้วทั้งสิบของยอดมนุษย์ ตะปบคว้ามันเอาไว้

ลี้ก๊กฮวยลอบร้อง “ชีวิตเราจบสิ้นแล้ว” ในใจ นึกถึงใบหน้างดงามของลี้เกี่ยฮวย ได้แต่ทอดถอนใจยาวคำหนึ่ง

มิคาดสายน้ำเหล่านั้นกลับส่งมันขึ้นสู่ยอดผา จากนั้นค่อยตกห้อยลง หลอมรวมกับสายน้ำ กลายเป็นธารน้ำดกโกรกกระแทกลงดังเดิม

ลี้ก๊กฮวยค่อยพบว่า ทิชิ่วกลับถึงบนหน้าผาแต่แรก เขาใช้นิ้วทั้งสิบควบคุมสายน้ำ โดยที่มันไม่มีความสามารถต่อสู้ขัดขืนแม้แต่น้อย

จนบัดนี้ลี้ก๊กฮวยค่อยทราบว่า ตัวเองมิใช่คู่มือคนผู้นี้เด็ดขาด พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ท่านคิดหมายหยันเรามิสู้ฆ่าเรา"

พลางฟาดฝ่ามือใส่จุดเทียนเล้งบนขม่อมตัวเอง

มันย่อมไม่ตาย

มันฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ

ทั้งนี้เพราะมือของมันถูกผู้คนคว้าจับไว้อย่างแนบแน่น

...นี่ย่อมเป็นการลงมือของทิชั่ว

ทิชั่วตวาดว่า

"หากทุกผู้คนพอสู้แพ้ก็คิดตาย ท่านยังคงตายเสียแต่เนิ่นๆ ผู้คนจะได้ไม่ดูแคลนต่อชาวยุทธจักร เมื่อต่อสู้กันทุกวี่วัน พอช่วงชิงความเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดินไม่ได้ ก็มิอาจไม่ตาย ยังมีความเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่น ดินให้ช่วงชิง ท่านยังมีอีกกี่ชีวิตให้ตายได้?"

เขาหยุดเล็กน้อยจึงตวาดสืบต่อ

"ท่านตกตายยังพอทำเนา กลับให้สตรีนางหนึ่งเฝ้ารอคอยท่านบุรุษเช่นท่านไม่ถือเป็นบุรุษเพียงพอ ลูกผู้ชายก็ไม่นับเป็นลูกผู้ชาย"

ลี้ก๊กฮวยเบิกตาค้าง ดูจากท่าทีของมัน แสดงว่าเหนือความคาดหมายมากกว่าเดือดดาล เพียงร้องว่า

"ท่าน..."

ทิชั่วยังตวาดว่า

"ท่านอันใด ท่านเป็นชาวยุทธจักร รู้จักแต่ต่อสู้ รู้จักแต่ฆ่าฟันกันเอง อาศัยข้ออ้างต่างๆทำร้ายคนประเภทเดียวกับท่าน อย่างนั้นท่านฝึกวิชาบู๊ด้วยความหมายอันใด? มีฝีมือกล้าแข็งจะมีประโยชน์ใด คนที่ทำร้ายคน ฆ่าคน ไม่คู่ควรเป็นคน วิชาฝีมือใช้ช่วยคน เกื้อหนุนคน พลังฝีมือยิ่งสูงเยี่ยม สมควรใช้จัดการกับคนชั่วร้าย คนที่ทำร้ายคน มิใช่อยู่ดีๆก็ลงมือ เช่นเนียเตียง เช่นฉั่วค้วง และเช่นท่าน"

เขายิ่งตวาดว่ายิ่งดังกว่าเดิม ตวาดว่า

"ท่านเอาแต่กำหมัดของท่าน จนสูญเสียใจรักของท่าน ลี้เกียฮวยชมชอบท่านอย่างจริงใจ นางเป็นบุปผาในกระจกของท่าน ท่านอย่าให้นางกลายเป็นจันทร์ในสายน้ำเมื่อถึงเวลานั้นต่อให้ท่านสำเร็จกิจการใหญ่สุดท้ายก็เหลือแต่ความว่างเปล่า"

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจคราหนึ่ง กล่าวสืบต่อ

"คนมีชีวิตอยู่ในโลก ยังมีอันใดประเสริฐเลิศกว่าอยู่ร่วมกับคนที่ตนรัก?"

เอ่ยถึงตอนนี้ ตัวเองพลอยสะทกสะท้อนขึ้นมา

...เราทิอิ้วแฮ่ก็เป็นลูกผู้ชายชาตรีอันเข้มแข็ง ไฉนจนบัดนี้ยังครองตัวเป็นโสด อยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย ผ่านร้อนผ่านหนาวมายี่สิบ-แปดปี

พลันได้ยินลี้ก๊กฮวยถามว่า

"ท่านต้องการให้เราไปพบกับเกียฮวยจริงๆ?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ท่านไปพบนาง ไฉนรั้งอยู่เพื่อแจ้งข่าว

ต่อท่าน? หากท่านต้องเฝ้าอยู่ที่นี้ ปลีกตัวไปไม่ได้ ข้าพเจ้าจะเฝ้ารักษาแทน นางบอกว่าหากคืนนี้ยังไม่พบเห็นท่าน นางจะ...สรุปแล้ว ท่านรีบไปเถอะ"

ลี้ก๊กฮวยดะกุกตะก้กว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ เราเข้าใจว่า..."

"ท่านเข้าใจว่าอะไร?"

"เราเข้าใจว่าท่านคิดขวางดาบชิงรัก...ได้รับการใช้สอยจากเกี่ยฮวย จงใจมากระตุ้นเรา"

ทิชิ่วกล่าวด้วยความขุ่นเคืองว่า

"ข้าพเจ้าเป็นมือปราบ รับประทานอิ่มหนำ กลับมาล้อเล่นเช่นนี้?"

ลี้ก๊กฮวยอธิบายว่า

"นั่นเป็นเพราะครั้งก่อนพวกเรามีปากเสียงกัน นางบอกว่า "ท่านหากไม่สนใจเราอีก ครั้งหน้าเราจะให้ท่านชมดูเรื่องสนุกสนาน"

เราบอกว่า "ท่านคุ้นกับการเล่นละคร เราก็จะชมดูละคร"

นางขุ่นเคืองยิ่ง กล่าวว่า "ครั้งนี้เราจะดีต่อผู้อื่น จงใจใช้ให้มันไปหาท่าน ดว่าท่านมีโทสะหรือไม่?"

เราบอกว่า "มีอันใดต้องมีโทสะ มันมาได้กลับไปไม่ได้ เราเป็นบัติต่อคนตายด้วยดีตลอดมา"

นางกล่าวว่า "อย่างนั้นเราจะเชื้อเชิญยอดฝีมือไปคนหนึ่ง ท่านต้องฆ่าไม่ได้"

เราบอกว่า "เราต้องฆ่าได้แน่นอน"

"คิดไม่ถึงนางส่งคนมาจริงๆ...มิหนำซ้ำยังเป็นท่าน"

ทิชิ่วค่อยเข้าใจในบัดดล กล่าวว่า

"ดังนั้นท่านเข้าใจว่า ข้าพเจ้าเป็นศัตรูความรักของท่าน บีบบังคับข้าพเจ้าเดินสู่ทางผาขาด ลงมือด้วยอำมหิต"

ลีก๊กฮวยกล่าวด้วยความละอายว่า

"เรา..."

ทิชิ่วกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"ดูท่าทารกหญิงนี้รู้จักใช้สอยผู้คน แม้แต่ข้าพเจ้ายังถูกนางหลอกลวง แต่นางรอคอยท่านจริงๆ"

ลี้ก๊กฮวยเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ที่แล้วมานางล้วนหลอกลวงคน เมื่อนางไม่หลอกลวงท่าน ท่านได้แต่หลอกลวงนาง หากท่านไม่หลอกลวงนาง นางจะหลอกลวงท่านแล้ว"

"นี่เป็นเหตุผลอันใด?"

"เรา...เรากล่าวจากประสบการณ์ที่ผ่านมา"

ทิชิ่วสำรวจมองมัน กล่าวว่า

"ท่านลงมือเพราะนางจริงๆ ดังนั้นแสดงว่าท่านรักนาง"

"รักนาง? เราไหนเลยมีเวลารักนาง?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านไม่รักนาง?"

"รักสตรีเป็นเรื่องไร้สาระ ไม่เหมาะสมกับช่วงเวลาที่กระทำการ[illegible]และผชิญศัตรูเข้มแข็ง"

[illegible]ร้องออกมาว่า

"ไม่มีเหตุผล ไม่มีเหตุผล"

"หรือว่าถือกำเนิดเป็นลูกผู้ชายชาตรี ที่ไม่หวาดหวั่นไม่พรั่นพรึง สมควรเสียเวลาอันล้ำค่า ทุ่มเทพละกำลังที่หาค่ามิได้กับสตรี มั่วสุมกับพวกนางตลอดทั้งวัน?"

เปลือกนอกมันมีส่วนคลับคล้ายสตรี แต่น้ำเสียงตอนกล่าววาจามีส่วนของบุรุษอย่างเด็มเปี่ยม

ทิชิ่วย้อนถามว่า

"ท่านเมื่อมีปณิธานปานนี้ ไม่ยอมคลุกคลีกับสตรี อย่างนั้นไยต้องติดตามอยู่ข้างกายหงส์โกว?"

ลี้ก๊กฮวยดิ้นรนจนหน้าแดงก่ำ กระชากเสียงว่า

"นี่เกี่ยวข้องใดกับท่าน เรากับหงส์โกวถือคุณธรรมน้ำมิตร ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับน้ำใจบุรุษสตรี นางสนับสนุนเรา ให้ความสำคัญแก่เรา เราไม่อาจทรยศต่อนาง โดยเฉพาะตอนนี้ เรายิ่งไม่อาจทอดทิ้งนางไป นี่คือคุณธรรม ท่านเข้าใจหรือไม่? ท่านคงรับฟังวาจาผีสางของเกี๊ยฮวยมา ดังนั้นไม่เข้าใจเรา ยึดถือว่าเราไร้ปณิธาน ทำงานให้แก่สตรี เราลี้ก๊กฮวยไหนเลยเป็นบุคคลเช่นนี้?"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

"ท่านเข้าใจอันใด?"

ทิชิ่วกล่าวสั้นๆว่า

"เลื่อมใส เลื่อมใส"

ลี้ก๊กฮวยคิดไม่ถึงว่า ทิชั่วจะกล่าวเช่นนี้ มันเป็นคนมีโทสะได้โดยง่าย ปรกติมักวิวาทกับผู้คน แม้แต่กับหัวหน้าสหพันธ์กระเรียนเชี่ยง-ชุนกวงเม้ง มันยังกล้าก้าวร้าว เพียงแต่เชื่อฟังหงส์โกวอยู่บ้าง สำหรับกับลี้เกี่ยฮวย ยิ่งมีปากเสียงอยู่เสมอ

แต่มันคิดไม่ถึงว่า ทิชั่วเพียงวิจารณ์ตามเรื่องราว พอฟังมันกล่าวจบกลับแสดงความเลื่อมใส นี่กลับเหนือความคาดหมายของมันนัก

- ชึ่งความจริง มันก็ทราบว่าทิชั่วมีเหตุผลโต้แย้งมัน แต่ไม่ทราบไฉนไม่โต้แย้ง ดังนั้นกล่าวอย่างระแวดระวังว่า

"มีอันใดน่าเลื่อมใส?"

"คุณธรรมน้ำมิตรที่ท่านมีต่อหงส์โกว ข้าพเจ้าเลื่อมใสยิ่ง นางเป็นสตรี แต่ท่านถือคุณธรรมน้ำมิตรต่อนางราวกับเป็นเฮียตี่ (พี่ชายน้องชาย) ไม่ได้มีความคิดดูแคลนสตรีแม้แต่น้อย"

ลี้ก๊กฮวยอดกระหยิ่มยิ้มย่องมิได้ กล่าวว่า

"แน่นอน สตรีก็เป็นคน บุรุษที่ดูแคลนสตรี ก็เป็นเช่นเดียวกับบุรุษที่ข่มเหงสตรี ไม่อาจนับเป็นลูกผู้ชาย".

มันกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"บุรุษที่ทุบตีสตรียิ่งมิใช่คน"

มารดามันถูกบิดามันเตะต่อยทุบตีตั้งแต่เล็ก มันบังเกิดความเห็นใจมารดาตลอดมา ทุกครั้งที่นึกถึงเหตุการณ์นี้ สร้างความเคียดแค้นยิ่ง

ทิชั่วกลับกล่าวว่า

"ท่านเมื่อบอกเองว่า สตรีก็เป็นคน อย่างนั้นท่านเพียงแสดงออกชึ่งคุณธรรมน้ำมิตร ปราศจากชึ่งความรัก ย่อมเป็นฝ่ายขาดเหตุผล

ยังมิรีบไปขออภัยต่อเชียงกงน้อยอีก?"

ลี้ก๊กฮวยร้องอย่างไม่ยอมรับนับถือว่า

"เราขาดเหตุผลที่ใด?"

"ท่านย่อมขาดเหตุผล ความร้อนเย็นต้องหลอมรวมกัน น้ำไฟเกื้อหนุนกันและกัน กระบี่ไม่ผ่านไฟเคี่ยวไม่เป็นศัสตราวุธ เรือใบปราศจากลมหนุนไม่สามารถแล่นเร็ว การรักสตรีเป็นเรื่องสำคัญในชีวิต ไหนเลยถือว่าไร้สาระได้? การออกปากฝากรัก ยังสุนทรีย์กว่าการฆ่าคน น่าเล่นกว่าการสู้ศัตรู สมอยากกว่าการต่อยตี ผู้ใดว่าลูกผู้ชายไม่กถึงความรัก นอกจากหลวงจีนแล้ว บุรุษล้วนมีส่วนเกี่ยวข้องกับสตรี"

ลี้ก๊กฮวยถูกว่ากล่าวจนนิ่งอึ้งไป ทิชิ่วกล่าวว่า ที่แท้จริง ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา ฮ่องเต้ผู้ปรีชาสามารถ อีกทั้งแม่ทัพชาญศึกผู้ใดไม่รักชอบสตรี เล้าปัง (ปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ฮั่น) โจโฉแห่งสามก๊ก ลี้เอียง (ปฐมฮ่องเต้ราชวงศ์ถัง) และลี้ซี่มิ้งล้วนแล้วแต่มีรัก หรือพวกท่านไม่ได้ประกอบกิจการใหญ่ จารึกชื่อในประวัติศาสตร์"

เขามองดูลี้ก๊กฮวย กล่าวสืบต่อ

"บุรุษที่แท้จริงจะรักชอบสตรี ให้เกียรติสตรี เห็นความสำคัญของสตรี หากกระทั่งจิตใจรักชอบสตรี เวลารักชอบสตรียังไม่มี เพียงพิสูจน์ว่ามันเกรงกลัวสตรี ไม่เข้าใจสตรี หาไม่ก็ไม่มีวาสนาผูกพันกับสตรี ในโลกมีบุคคลสองชนิด ที่มีปฏิกิริยาต่อสตรีที่สุด ชนิดหนึ่งคือคนที่ประโคมโอ่ว่าตัวเองเจ้าชู้กรุ้มกริ่มปานใด โอบซ้ายกอดขวา เสพสุขไม่สิ้น คนชนิดนี้ต้องไม่รู้จักความละอายตัวเอง โอ้อวดโดยไม่กระดากปาก อีกชนิดหนึ่งคือคนที่ยกตนสันโดษ เย็นชาราวน้ำแข็ง ถือสตรีเป็นเช่น

เสื้อผ้า ราวกับเป็นคนนอกกาย คนชนิดนี้คงหลงตัวเองเกินไป มีจิตวิปริตผิดปรกติ สำหรับกับท่าน เสียทีที่มีโฉมสะคราญผู้รู้ใจเช่นลี้เกี่ยฮวยเฝ้ารอคอย เอาแต่ยกตนเป็นลูกผู้ชาย หาทราบไม่ว่าชายชาตรีต้องมีสตรีขับเน้น”

ลี้ก็กฮวยร้องเพ้ยกล่าวว่า

“เราเพียงกล่าววาจาไม่กี่ประโยค ก็ดอแยให้ท่านวกวนอ้อม-ค้อมด่าเรา ดกลง ท่านกล่าววาจาขึงขัง กล่าวไปมีอายุสูงวัยไม่น้อย ไม่เห็นท่านมีครอบครัว นั่นเป็นเพราะเหตุใด?”

ทิชิ่วยิ้มอย่างขวยเขิน กล่าวว่า

“ด่าได้ประเสริฐ กล่าวตามความสัตย์ ผู้ที่ดีเลิศกว่าข้าพเจ้า ก็ไม่ยิมยอมอยู่ร่วม ผู้ที่อ่อนด้อยกว่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องการ”

คำพูดพอกล่าว ลี้ก็กฮวยต้องหัวร่อออกมา การหัวร่อครั้งนี้ ค่อยคลายข้อกินแหนงแคลงใจระหว่างคนทั้งสองไป ยามนั้นประจวบกับช่งก็กกี้แห่งสหพันธ์นางแอ่นรุดมาเปลี่ยนเวร เห็นทั้งสองหัวร่อเช่นนี้จึงกล่าว

“หัวร่ออันใด? หัวร่อสตรีมีหนวดเครางอกเงย หรือว่าหัวร่อบุรุษกำเนิดบุตรได้?”

ทิชิ่วกับลี้ก็กฮวยลงจากภูเขาหลุยชั่งช้ากลับสู่สำนักใหญ่ขอจสมาคมดอกไม้เขียว ใต้แสงอาทิตย์ยามเที่ยงสาดส่อง ค่อยพบว่าหอเจ็ดหุนตรึงเอนเอียงไปทางซ้ายเล็กน้อย ยัง

มีบ้านของเนี่ยเตียงจัดตั้งอยู่หน้าหอ

ทิชิ่วกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"หอเจ็ดหุนครึ่งนี้มีโครงสร้างแปลกประหลาด คาดว่ามีประ-วัติศาสตร์หลายร้อยปีกระมัง?"

ลี้ก๊กฮวยกล่าวว่า

"ชนชาติเราถือพสุธาเป็นรากเหง้า ให้ความสำคัญต่อที่อยู่อาศัยที่แล้วมาปลูกสร้างอย่างโอ่อ่าโอฬาร บวกกับย่องเต้รัชกาลที่ผ่านมาทรงสร้างสุสานไว้ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งปลูกสร้างอันวิจิตรพิสดาร ที่น่าเสียดายคือ พอเกิดสงครามรบพุ่ง สิ่งปลูกสร้างก็ถูกเผาทำลาย ทำให้หลงเหลืออยู่ไม่มากนัก หอเจ็ดหุนครึ่งนี้มีประวัติศาสตร์ห้าร้อยปี เนื่องด้วยมันเอนเอียงไปสองหุนครึ่ง บวกกับเกิดความอับชื้นขึ้นเอง ค่อยเหมาะกับการเพาะปลูกโสมสุขสมใจอยู่บนหลังคาหอ ที่ใต้หอมีห้องใต้ดิน ถือเป็นสถานที่สำคัญ ห้ามมิให้คนภายนอกล่วงล้ำ"

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ยามนั้นดอกไม้เขียวสี่พิโรธพากันออกมาต้อนรับ ประสานมือกล่าวว่า

"หวยจู้ฮูหยิน(ภรรยาหัวหน้าสมาคม)จัดเลี้ยงต้อนรับที่ชั้นสามของหอ ขอเชิญท่านทั้งสองให้เกียรติไป"

ลี้ก๊กฮวยกล่าวกับทิชิ่วว่า

"โต่วฮูหยิน (ภรรยาคนแซ่โต่ว) ปรุงหมีเนื้อวัวทรงพลังมหาศาลครอบคลุมแผ่นดิน มีรสชาติเป็นเลิศ ท่านมีลาภปากแล้ว"

ทิชิ่วยิ้มพลางถามว่า

“ท่านไม่เข้าไปหรือ?”

“เราจะลงจากเขาไป”

ทิชิ่วผงกศีรษะกล่าวว่า

“ต่อให้เป็นอาหารเอมโอชกว่านี้ ก็ไม่เท่าเทียมกับผักสดปลาเค็มที่รับประทานร่วมกับคนที่ตนรัก”

ลี้ก๊กฮวยกล่าวด้วยความกระดากว่า

“รบกวนท่านอธิบายต่อหงส์โกวและโต่วฮูหยินแทนเราสักครา”

ทิชิ่วโบกมือกล่าวว่า

“นั่นย่อมแน่นอน ขอให้ท่านรั้งอยู่นานกว่าเดิม สนทนากับนางให้มาก ทั้งรับฟังวาจาของนางให้มาก จะมีคุณค่าที่สุดแล้ว”

“พวกเราจะจดจำคำพูดของท่านไว้ กุศลเจตนาของท่าน วันหน้าพวกเราค่อยตอบแทน”

“มีอันใดต้องตอบแทน ขอเพียงถึงวันแต่งงานของพวกท่าน อย่าลืมเลี้ยงสุราข้าพเจ้าสักมื้อ ก็เป็นการตอบแทนที่ดีที่สุดแล้ว”

ลี้ก๊กฮวยกล่าวอย่างจริงใจว่า

“ทิยี่กอ(พี่รองแซ่ทิ) ท่านดีเลิศปานนี้ หวังให้ท่านพบพานนางในดวงใจแด่เนิ่นๆ”

ทิชิ่วยิ้มพลางกล่าวว่า

“มาตรว่ามุ่งหวัง เกรงว่าไม่พบพาน”

ทั้งสองหัวร่อออกมา คนหนึ่งเข้าสู่หอเจ็ดทุนครึ่ง คนหนึ่งลงจากภูเขาหลุยงั่งชัวไป

ทิชั่วเพิ่งขึ้นถึงชั้นที่สองของหอ ก็ได้ยินผู้คนสองคนส่งเสียงทุ่มเถียงดังมาว่า

"นี่เป็นกิริยาอันใด เรามิใช่คนของสำนักฟ้าทักษิณ ท่านอาศัยอะไรดวาดว่าเรา?"

"เราอายุสูงวัยกว่าท่าน ท่านยังติดตามพัวพันบุตรีเรา เพียงว่ากล่าวอบรมท่านไม่กี่ประโยค ก็ร่ำร้องราวสุกรถูกเชือด"

"เพ้ย คิดเอ่ยถึงอันดับรุ่น อย่าได้พึ่งพาบุตรี ท่านมีคุณสมบัติใดอบรมสั่งสอนเรา?"

"ท่าน...ท่านกล้ากล่าวกับเราเช่นนี้?"

"เรามีอันใดไม่กล้า?"

ทิชั่วรับฟังถึงตอนนี้ ฟังออกว่าชุ่มเสียงตอนแรกคือฉั่วค้วง ชุ่มเสียงตอนหลังคือเนี่ยเตียงเอง

ได้ยินเนี่ยเตียงกล่าวว่า

"หากมิใช่เมื่อครู่ทำความตกลงว่า จะผนึกกำลังจัดการกับมหา-เสนาบดีโฉด ร่วมกันต่อต้านได้เจียงกุน ดูว่าเราจะฟันท่านในกระบี่เดียวหรือไม่"

"หากมิใช่เห็นแก่บุตรีท่าน เราคงหักกระบี่ท่านเป็นสิบแปดท่อนแต่แรก เราคร้านที่จะทุ่มเถียงกับท่าน เราจะรับประทานหมี่"

"ห้ามมิให้รับประทาน"

"เพราะเหตุใด?"

"เรายังกล่าวไม่จบสิ้น"

"ท่านยังกล่าวไม่จบสิ้น ก็ห้ามมิให้รับประทานหมี่? เราจะรอให้

ท่านลาโลกไปค่อยรับประทาน”

“ท่านสาปแช่งเราอีก?”

“เรายังจะทุบตีท่าน “

เนื่ยเตียงร่ำร้องว่า

“ท่านจะเป็นจะตายเป็นเรื่องของท่าน แต่ห้ามมิให้รับประทานหมีเพียงลำพัง”

“ผู้ใดให้บุตรีท่านลำเอียง ยกหมีให้แก่เราก่อนชามหนึ่ง”

“นางไม่ทราบว่าท่านตะกลาม หิวโหยราวกับสุนัขหนังกลับ พอเห็นหมีก็แย่งชิง”

“ตกลง เราหิวโหยแล้ว เราพอใจรับประทานก่อนก็รับประทานท่านมีโทสะไปเถอะ”

“ไม่ได้”

ได้ยินเสียงเพียะพะ ทั้งสองประมือกันอีกครา

ทิชิ่วเร่งฝีเท้าไปหลายก้าว เห็นฉั่วค้วงใช้ตะเกียบคีบหมีคำหนึ่งยื่นถึงมุมปากห่างเพียงนิ้วเศษแยกเขี้ยวถลึงตา จับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม

ด้านตรงข้ามกับมันนั่งไว้ด้วยเนื่ยเตียง ซึ่งขุ่นแค้นจนผมเผ้าหนวดเคราลุกชี้ชัน ใช้ตะเกียบคีบอีกปลายหนึ่งของหมีไว้ พากันกระ-ชากดึง

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น แต่กลิ่นหอมของหมี บวกกับกลิ่นเนื้อในชาม ทำให้ผู้คนพอสูดดม ก็บังเกิดความหิวโหย ก่อนที่จะบังเกิดความหิวโหย ต้องกลืนน้ำลายลงไปก่อนทะลายคำ

...นี่เป็นหมีอันใด กลับหอมยวนใจถึงเพียงนี้?

แต่คนทั้งสองไม่รับประทานหมีตรงหน้า กลับโรมรันพันตูกันทิชั่วไม่เพียงชมดูจนศีรษะพองโต ถึงกับปวดศีรษะขึ้นมา

ที่แท้เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงแม้แยกย้ายกันขึ้นเขา แต่หลังจากผ่านการเกลี้ยกล่อมจากทิชั่ว ก็ลงจากเขาพร้อมกัน ทั้งสองผ่านห้วงความตายมาด้วยกัน เพิ่มความสนิทสนมขึ้นมากนัก แต่เดินถึงกลางศัน ก็เกิดความขัดแย้งขึ้นมาอีก

ฉั่วค้วงไม่อาจรับฟังคำอบรมสั่งสอนของเนี่ยเตียง

เนี่ยเตียงรังเกียจท่าทีที่ลำพองผยองของฉั่วค้วง

มันเห็นเนี่ยเตียงสลักอักษรตามรายทาง จึงกล่าว

"คนผู้หนึ่งขอเพียงถือเมตตาจิต ก็สำเร็จเป็นพุทธ ไยต้องทิ้งอักษรอยู่ทุกแห่งหน?"

ฉั่วค้วงไม่ชมชอบผู้คนวิพากษ์วิจารณ์ข้อนี้ของมัน จึงกล่าว

"ท่านอย่าได้ยุ่งเกี่ยวเรื่องของผู้อื่น ยังคงดูแลตัวเองเถอะ ท่านพกพาบ้านช่องออกเดินทาง มีความไม่สะดวกมากหลาย มาดรว่าพวกเราล้วนแบกภาระไว้ แต่ก็เป็นสิ่งที่ไร้สภาพไร้ลักษณ์ ท่านถามฟ้าตลอดทางล้วนเกินความจำเป็น ฟ้าจะตอบท่านได้อย่างไร ถามไถ่ก็ถามเปล่า มิสู้อย่าได้ถาม"

เนี่ยเตียงขุ่นเคืองขึ้นมาบ้าง มันร่ำร้องต่อฟ้า หนึ่งเป็นการระบายอารมณ์พลุ่งพล่าน หนึ่งเป็นการโคจรพลังฝึกเส้นเสียง ที่สากจูงบ้านออกเดินทาง เป็นการลงโทษตัวเองที่เคยกระทำผิด ฉั่วค้วงกลับกล่าว เหน็บ

แนมมัน จึงกล่าว

"ท่านอิจฉาเราฝึกลมปราณฝึกกำลัง ก็บ่งบอกตรงๆ พละกำลังของท่านสู้เราไม่ได้ มีอันใดด้องตัดพ้อดำหนิ?"

ฉั่วค้วงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

"ลากจูงบ้านแบกวัว ถือเป็นการฝึกลมปราณฝึกกำลังหรืออย่างนั้นท่านคงมีพละกำลังเฉกเช่นวัวตัวหนึ่งเท่านั้น ในโลกมีแต่วัวแบกคน ไม่เคยมีคนแบกวัว นับว่าคนสู้วัวไม่ได้จริงๆ"

ทั้งสองทุ่มเถียงถึงตอนท้าย กลายเป็นด่าทอ คิดลงไม้ลงมืออีก สร้างความขุ่นเคืองแก่เนียเอียงเอี้ยงขึ้นมา ร้องว่า

"ผู้ใดลงมือก่อน เราจะไม่ปรุงหมี่ให้รับประทาน"

ควรทราบว่าหมี่เนื้อวัวของเอียงเอี้ยงโกวเนี้ยมีชื่อลือกระฉ่อน เวลาปรุงยังผสมเครื่องปรุงสมุนไพร มีกลิ่นหอมยวนใจ นับว่ารับประทานชามเดียวไม่พอ ต้องรับประทานซ้ำอีก ฟังว่าต่อให้เป็นคนที่อ่อนระโหยโรยแรง เหน็ดเหนื่อยจนสายตัวแทบขาด พอรับประทานหมี่ของนางจะคึกคักเข้มแข็ง กระปรี้กระเปร่าเปี่ยมพลัง ดังนั้นมีคนตั้งชื่อเป็นหมี่เนื้อวัวทรงพลังมหาศาลครอบคลุมแผ่นดิน

ทั้งสองล้วนต้องการรับประทานหมี่ที่เนียเอียงเอี้ยงปรุงขึ้น พอฟังก็หุบปากลง ไม่ด่าทอกันอีก

เนียเอียงเอี้ยงแย้มยิ้มให้แก่สามี กล่าวว่า

"ท่านบ่งบอกต่อพวกเขาก่อนว่า มีเรื่องใดต้องการความช่วยเหลือ เราปรุงหมี่เสร็จ ค่อยหารือรายละเอียดด้วย"

โต่วน่อยกรับคำ นางก็นำหญิงรับใช้เชี่ยวจี้เข้าครัวไปต้มน้ำแกงจัดเตรียมหมี ทันเนื้อวัว

นางเพิ่งหันกายไป ฉั่วด้วงก็สลัดผมยาวที่ปรกหน้าผาก เลิกคิ้วกล่าวอย่างกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

“ท่านดู นางเข้าครัวเพราะเรา”

โต่วน่อยกมีจิตใจกว้างขวาง หามีโทสะไม่ เพียงยิ้มเล็กน้อยกล่าวว่า

“อย่างนั้นหรือ?”

เนียเตียงรับฟังเป็นที่ขัดหู ด่าเบาๆว่า

“หน้าด้านไร้ยางอาย”

ฉั่วค้วงเงียหูฟัง กล่าวว่า

“ท่านว่าอะไร มีลมก็ผายดังกว่าเดิม”

โต่วน่อยกรีบกล่าวว่า

“ท่านทั้งสองต่อสู้ตั้งแต่ยามค่ำคืนจนฟ้าสว่าง สามารถรอจนรับประทานเสร็จแล้วค่อยต่อสู้ ได้หรือไม่?”

เนียเตียงรู้สึกว่าตัวเองเป็นฝ่ายชนะรอบหนึ่ง จึงยอมเลิกรา ถามว่า

“เอี่ยงเอี้ยงให้ท่านบ่งบอกอันใดต่อพวกเรา?”

มันแม้มีศักดิ์เป็นเตี่ยนั้ง (พ่อตา) ของโต่วน่อยก แต่อายุยังน้อยกว่าโต่วน่อยก เพียงแต่มีศักดิ์ศรีในยุทธจักรสูงยิ่ง ดังนั้นกล่าววาจาวางก้ามเขื่องโขยิ่ง

โต่วน่อยกหาถือสาไม่ กล่าวว่า

“เอี่ยงเอี้ยงบอกว่า เรือปราศจากน้ำไม่อาจแล่นเรือ เรือใบไร้ลมแล่นไม่ได้ นางเห็นว่าสหพันธ์ห้าสมุทร สำนักฟ้าทักษิณ สมาคมดอกไม้

เขียว สหพันธ์กระเรียน นางแอ่นที่ไม่สามารถกระทำการใหญ่ เป็นเพราะปราศจากเงินสนับสนุน”

หงส์โกวกล่าวว่า

“ถูกต้อง หากปราศจากเงินทองทำไม่ได้ พวกเราคิดต่อต้านศัตรูสำคัญเช่นได้เจียงกุน ต้องมีทรัพย์สินอันสมบูรณ์ หาไม่ทั้งหมดล้วนหิวโหย ว่าจ้างยอดฝีมือไม่ได้ ยังมีผู้ใดขายชีวิตให้แก่พวกเรา?”

เชียงชุนกวงเม้งกล่าวว่า

“ดังนั้นเอียงเอี๊ยงโกวเนี๊ยบอกว่า พวกเรามิสู้รวมกำลัง ประกอบการชื้อขายใหญ่โตสักหลายรายการ รวบรวมเงินทองก่อน ค่อยต่อกรกับมหาเสนาบดีโฉดยอดขุนพลชั่วร้าย”

เนี่ยเตียงกล่าวในบัดดลว่า

“ไม่ได้ ไม่ได้ เรื่องการปล้นสะดมชิงทรัพย์ เราจึงไม่กระทำ”

หงส์โกวยิ้มพลางกล่าวว่า

“ที่พวกเราคิดปล้นชิง มิใช่ครอบครัวผู้คนทั่วไป”

เนี่ยเตียงยังคงสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ครอบครัวคนร่ำรวยก็ไม่ปล้นชิง เงินทองที่มิใช่เป็นของตัว หยิบฉวยช่วงชิงเท่ากับเป็นโจร”

“มิใช่เงินทองของครอบครัวคนร่ำรวยเช่นกัน”

เนี่ยเตียงงงงันวูบ จึงกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

“อย่างนั้นเป็นเงินของผู้ใด? เงินของท่านหรือ?”

ฉั่วค้วงก็กล่าวว่า

“ซึ่งความจริง สภาพของท่านเช่นนี้ คงต้องใช้จ่ายไม่น้อย

เงินทองต่างๆได้จากที่ใด?”

หงส์โกวกะพริบตา กล่าวว่า

“ช่วงชิงมา”

ฉั่วค้วงแทบกระโดดปราดขึ้น ร้องว่า

“ว่ากระไร?”

เนี่ยเตียงก็ด่าทอว่า

“เป็นโจรร้าย?”

เชี่ยงซุนกวงเม้งรีบผุดลุกขึ้น กล่าวว่า

“ที่พวกเราช่วงชิงมา มิใช่ของราษฎร มิใช่ของเศรษฐีร่ำรวย หากแต่เป็นเงินทองที่เขี้ยวเล็บของมหาเสนาบดีโฉดชูดรีดมาจากที่ต่างๆ พวกเราปล้นชิงมาจุนเจือคนยากไร้ โดยนำส่วนน้อยมาเป็นค่าใช้จ่ายในสมาคม”

ฉั่วค้วงพอฟัง ค่อยทรุดนั่งลง เนี่ยเตียงส่งเสียงดังอ้อ กล่าวว่า

“ที่แท้เป็นเช่นนี้”

ฉั่วค้วงเนี่ยเตียงปรกติคลุ้มๆคลั่งๆ แต่ยังถือคุณธรรม ไม่กระทำเรื่องปล้นสะดมชิงทรัพย์ เพียงแต่พอฟังว่า คนเหล่านี้ปล้นชิงเงินทองที่เขี้ยวเล็บของฉั่วเกียชูดรีดมาจากราษฎร เห็นว่าชอบด้วยเหตุผล ดังนั้นสงบปากคำไว้

ฉั่วเกียแค่นเสียงหนักๆกล่าวว่า

“ไม่มีเงินทองก็มิใช่เรื่องใหญ่โตอันใด”

หงส์โกวกล่าวอย่างจริงจังว่า

“แต่หากคิดต่อต้านกับอำนาจใหญ่ ก็ต้องมีเงิน คิดจัดการกับคน

ชั่วร้าย ก็ต้องมีเงิน คิดกระทำเรื่องที่ตัวเองต้องการกระทำ ยังต้องมีเงิน ดังนั้นมีคำกล่าวว่า เมื่อมีเงินทองไปได้ทุกแห่งหน ไร้เงินทองยากเดินเหินแม้สักก้าวเดียว”

ฉั่วค้วงแค่นเสียงอย่างเย็นชา กล่าวว่า

“เงินทองมีใช่แก้วสารพัดนึก วิทยายุทธ์ไหนเลยใช้เงินซื้อหาได้? จริยธรรมไหนเลยจ่ายเงินซื้อหาได้? โชคชะตาไหนเลยใช้เงินแลกเปลี่ยนมาได้? เอี่ยงเอี้ยงไหนเลยจับจ่ายเงินซื้อหาได้? หากกระทำได้ เราขอซื้อจากท่าน เป็นอย่างไร?”

หงส์โกวยิ้มพลางกล่าวว่า

“ถูกแล้ว เหล่านี้ล้วนซื้อหาไม่ได้ ต่อให้เงินทองมิใช่แก้วสารพัดนึก แต่ท่านไม่อาจปราศจากมัน นี่เป็นหลักการแต่โบราณกาล”

เนี่ยเตียงโต้แย้งว่า

“นี่มิใช่เหตุผลที่แท้ ท่านลองนำเงินทองไปแลกเปลี่ยนกับสุขภาพ สติปัญญา น้ำใจสายเลือด ความรักชายหญิงดู นี่แสดงว่าคำกล่าวนี้ล้วนเป็นวาจาไร้สาระ”

ฉั่วค้วงหัวร่อฮาฮากล่าวว่า

“ใช่แล้ว วาจาไร้สาระ”

ทั้งสองล้วนเป็นคนไม่มีเงินทอง ดังนั้นมีจุดร่วมตรงกัน กลับร่วมมือกันโต้แย้งหงส์โกว

หงส์โกวแม้มีฝีปากเป็นเลิศ แต่ไม่คิดทุ่มเถียงต่อไป ขณะจะกล่าวสืบต่อ เนี่ยเตียงพลันระแวงสงสัยว่า คำ “วาจาไร้สาระ” ของฉั่วค้วงมิใช่สนับสนุนตัวเอง หากแต่เห็นว่าตัวเองกล่าววาจาไร้สาระ ดังนั้นถามว่า

"ท่านอาศัยอะไรบอกว่า เรากล่าววาจาไร้สาระ?"

ฉั่วค้วงความจริงสนับสนุนคำพูดของเนี่ยเตียง ยามนี้กลับถูกคาดคั้นเอาผิด ถึงกับเดือดดาลเป็นการใหญ่ ดวาดว่า

"ในชีวิตท่านไม่มีคำพูดใดที่มิใช่วาจาไร้สาระ"

ทั้งสองยืดกายขึ้น หันหน้าเข้าหากัน จมูกชนจมูก คล้ายตระเตรียมห้ำหั่นกัน

โต่วน่อฮกรีบเกลี้ยกล่อมว่า

"ท่านทั้งสองอย่าได้วิวาทแล้ว ก่อนรับประทานอาหารทุ่มเถียงลงมือ จะกระทบกระเทือนถึงกระเพาะ"

มันสำนึกตัวว่า ด้วยศักดิ์ฐานะของตัวเอง ไม่อาจเกลี้ยกล่อมคนทั้งสองได้ ยามคับขันบังเกิดไหวพริบ ยกข้ออ้างเช่นนี้ขึ้น

เชี่ยงซุนกวงเม้งกล่าวเสริมขึ้น

"ท่านทั้งสองทุ่มเถียงกันอีก หากซ้อฮูหยินได้ยิน ขุ่นเคืองใจขึ้นมา ก็ไม่ได้รับประทานแล้ว"

ยามนั้นภายในครัวคล้ายมีสิ่งของใดพลิกล้ม เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงฉกฉวยโอกาสถามว่า

"ภายในเกิดเรื่องใด เอี่ยงเอี้ยง พวกเราอยู่ที่เบื้องนอก..."

ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงร้อนรุ่มใจขึ้นมา

หงส์โกวยิ้มพลางสงบปากคำไว้

ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงถลึงตาใส่คราหนึ่ง ค่อยยุติการด่าทอ เนี่ยเตียงกล่าวถามหงส์โกวว่า

"พวกท่านต้องการให้เราทำอะไร?"

หงส์โกวยิ้มอย่างเฉิดฉาย ไม่ว่ามองดูอย่างไรก็ไม่คล้ายเป็นนางโจร นางกล่าวว่า

"ที่พวกเราหมายตาเป็นเงินเดือนทหาร พวกเราต้องการเงินมีหนำซ้ำเป็นเงินจำนวนมาก พวกเราจะเรียกขานเป็นเล่าหงส์เกี่ยตง (ปฏิบัติการหงส์เก่า)"

ฉั่วค้วงพึมพำว่า

"รับประทานข้าวมื้อหนึ่ง ก็ต้องร่วมกันปล้นชิง หมีชามนี้ยากรับประทานนัก"

หงส์โกวชม้ายมองมัน กล่าวว่า

"หรือว่าท่านไม่ต้องการรับประทาน อย่างนั้นเราจะบอกให้เอี่ยงเอี้ยงไม่ต้องปรุงหมี่แล้ว อีกประการสหพันธ์ห้าสมุทรเที่ยววิ่งเต้นหวังกอบกู้เกียรติภูมิ ยังมิใช่เพราะเงิน เตียชาปาแห่งปฏิภาณฟ้าเปลี่ยนเป็นปฏิบัติการลับ ไม่สามารถชูธงโดยเปิดเผย เพราะขาดเงินสนับสนุน หากท่านสามารถจัดหาเงินทองให้แก่พวกเขา ยังกลัวก่อการไม่สำเร็จหรือ?"

ดวงตาหลังผมยุ่งเหยิงเปล่งประกายเย็นเยียบอีกครา

หงส์โกวทราบว่ามันหวั่นไหวใจแล้ว ที่แล้วมานางช่างเจรจานางที่มีแนวร่วมจำนวนมาก เป็นเพราะหนึ่งนั้นนางสดใสสะคราญ สองรู้จักโน้มน้าวจิตใจคน สามารถใช้สอยผู้คน ดังนั้นนางฉกฉวยโอกาสกล่าวว่า

"หัวหน้าสหพันธ์ห้าสมุทรฉั่วปัวเยียกประพฤติเที่ยงธรรม ผดุงคุณธรรมดีงาม ท่านถือกำเนิดจากสหพันธ์ของเขา สมควรทำงานเพื่อ

เขา ปฏิภาณฟ้าใช้ความรุนแรงตอบโต้ความรุนแรง ลอบสังหารขุนนางที่ข่มเหงราษฎร แม้เป็นการแก้ที่ปลายเหตุ แต่ก็มีส่วนในการขู่ขวัญ ลองน็กดู หากพวกเขามีเงินสนับสนุนกว่านี้ ไยมิใช่สามารถเกลี้ยกล่อมนักสู้ผู้กล้ามาร่วมงานได้มากกว่าเดิม ท่านไม่เข้าร่วมปฏิบัติการหงส์เก่าของพวกเรา เป็นเพราะกลัวเกิดเรื่อง หรือว่าไม่กล้า?"

ดวงดาหลังผมยุ่งเหยิงของฉั่วค้วงสาดประกายเกรี้ยวกราด พุ่งใส่ใบหน้าที่คล้ายฝันอันเพริศแพร้วของหงส์โกว ปากกล่าวว่า

"ท่านว่าเราไม่กล้า?"

"กล้าก็ประเสริฐ"

"ท่านดูแคลนเรา?"

"ท่านกล้ารุดไป เรามีแต่เลื่อมใสท่าน"

"ดกลง เราไป"

หงส์โกวหลังจาก "เกลี้ยกล่อม" ฉั่วค้วง ค่อยกวาดตามายังเนี่ยเตี๋ย่ง

เนี่ยเตียงชิงกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวแล้ว มีแต่คนต่ำช้าและสตรีที่ยากตอแย เมื่อมีฝีปากเช่นท่าน ต่อให้เราขึ้นภูเขาดาบ ลงนรกโลกันตร์ล้วนยินดี"

หงส์โกวแย้มยิ้มพริ้มพราย กล่าวว่า

"เช่นนี้ประเสริฐสุด"

เนี่ยเตียงกลับกล่าวว่า

"แต่พวกท่านคิดปล้นชิงเงินเดือนทหาร ต้องเลือกแหล่งที่อุดมสมบูรณ์ เราไม่ต้องการปล้นชิงคราเดียวได้เพียงสามตำลึง"

เชียงชุนกวงเม้งกล่าวว่า

"ประการนี้ท่านวางใจ ที่พวกเราคิดปล้นชิง เป็นเงินที่อยู่ในความรับผิดชอบของเฮ้งโพ่วกับโป่วจงจือ ล้วนเป็นภูเขาเงินภูเขาทอง รับรองไม่กลับมาด้วยมือเปล่า"

เนี่ยเตียงค่อยลิงโลดขึ้นมา กล่าวว่า

"เช่นนี้ก็ประเสริฐ หากกระทำการสำเร็จ ฮ่องเต้ทรงกริ้วขึ้นมา ดัดศีรษะสุนัขของเฮ้งโพ่วกับโป่วจงจือ ค่อยเป็นที่สมใจของผู้คน"

ฉั่วค้วงไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"โป่วจงจือถือกำเนิดจากฝ่ายมิจฉาชีพ มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ยากที่จะจัดการได้ ไยไม่มุ่งเป้าหมายไปยังฉั่วเกียกับทังก่วง ซึ่งสร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎรสาหัสยิ่งกว่า?"

เชียงชุนกวงเม่งชูนวิหวแม่มอ กล่าวว่า

"ฉั่วเฮียมีขวัญกล้าเกินคนจริงๆ แต่ฉั่วเกียผู้นี้กลอกกลิ้งยิ่ง ไม่เผยโฉมโดยพลการ หากพวกเราคิดปลิดชีวิตสุนัขของมัน ต้องเข้าสู่เมืองหลวง ยามนี้ยังคงปล้นชิงเงินดื้อนทหารก่อน จะได้ขยายกำลังออกไป"

ฉั่วค้วงไม่จัดเจนในการดำเนินกุศโลบาย ดังนั้นกล่าวว่า

"ตกลง ท่านคิดฆ่าผู้ใด ปล้นชิงผู้ใดก็ได้ เราเพียงรู้จักรับประทานหมี แกะสลักคำสวด เรื่องยุ่งเหยิงทางโลก ให้พวกท่านจัดการ เมื่อถึงเวลาลงมือ เพียงบอกต่อเราคำเดียว รับรองต้องสมมาดปรารถนา"

หงส์โกวกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"คำพูดนี้นับเป็นหลักประกันอันมั่นคงแล้ว"

เนี่ยเตียงชมดูฉั่วค้วง เห็นเป็นที่ขัดตา จากนั้นพบว่าโต่วน่อฮก

แย้มยิ้มด้วยความปลาบปลื้มประโลมใจ จึงกล่าว

"ท่านอาญุสูงวัย อย่าได้ไปเสี่ยงอันตรายแล้ว"

มันไม่ต้องการให้บุตรีร้างสามี เห็นว่าโต่วน่อยกอายุสูงวัย ดูไปไม่มีความคิดต่อสู้อันใด อย่าว่าแต่ยังเป็นบุตรเขยตัวเอง ยังคงอย่าได้รุดไป เพียงแต่มีบ้างบางคนไม่ถนัดในการถ่ายทอดความในใจ มาตรว่าเป็นคำพูดที่ท่วงใยกังวล กลับกล่าวราวกับเป็นคำเย้ยหยัน หรือเป็นที่ระคายหู เนี่ยเตียงเป็นบุคคลเช่นนี้

โต่วน่อยกพอฟัง ก็ไม่ถือสา เพียงยกมือลูบเครา กล่าวว่า

"เราไม่มีปณิธานอื่น เพียงแต่เมื่อก่อตั้งสมาคมดอกไม้เขียวก็ต้องรักษามันไว้ มิให้ผู้คนรุกราน หงส์โกวกับกวงเม้งเป็นสหายเรา หากมีคนคิดจัดการพวกมัน เราย่อมไม่ปล่อยปละละเว้น เอี่ยงเอี้ยงเป็นหญิงคนรักของเรา เราความจริงเพียงหวังมีภรรยามีบุตรธิดาก็พึงพอใจแล้ว แต่เอี่ยงเอี้ยงบอกต่อเราว่า คนถือกำเนิดในกลียุค กระทั่งประการนี้ยังหวังไม่ได้ แผ่นดินเมื่อวุ่นวาย ท่านคิดประคองตัวไว้ เกรงว่าไม่อาจรักษาตัวรอด ทั้งหมดเมื่อคิดปลันชิง เราไหนเลยรั้งอยู่เพียงลำพังได้?"

เนี่ยเตียงสั่นศีรษะกล่าวว่า

"เราไม่เข้าใจท่าน เอาแต่อดกลั้นอ่อนข้อ ท่านดูสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เติบโตกล้าแข็งขึ้น สมาคมดอกไม้เขียวกลับถอยร่นมาเฝ้ารักษาหงอ่อนแง่นไว้"

โต่วน่อยกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เราก็คิดเป็นคนร้าย คนเข้มแข็ง หาไม่เป็นขุนนาง เป็นเจ้าหน้าที่

แต่เราไม่คุ้นกับการแก่งแย่งช่วงชิงกับผู้คน ปณิธานของเราคือเพาะ-ปลูกดอกไม้เขียว ขจัดเนื้องอกพิษ”

“กล่าวโดยเคร่งครัด ท่านเพียงถือเป็นคนดี ไม่อาจนับเป็นชาวยุทธจักร”

“ซึ่งความจริง เราไม่นับเป็นชาวยุทธจักร เราเพียงเป็นคนโง่งมดนหนึ่ง”

ฉั่วค้วงร้องเพ้ยกล่าวว่า

“คิดประพฤติเป็นคน หากไม่เป็นเช่นฉั่วตั่วกอที่นำสหพันธ์ห้าสมุทรสู่ความยิ่งใหญ่ ก็ขอเป็นเดียตั่วกอแห่งปฏิภาณฟ้า ที่ชำระบุญคุณความแค้นสมใจ”

เนี่ยเตียงแค่นเสียงดังเฮอะ กล่าวว่า

“คำแรกก็ตั่วกอ (พี่ใหญ่) คำหลังก็ตั่วกอ พบพานคนล้วนเรียกตั่วกอ ตัวเองก็มีอำนาจหรือ?”

ฉั่วค้วงขู่คำรามว่า

“ท่านว่าอะไร?”

เนี่ยเตียงกล่าวอย่างปลอดโปร่งว่า

“เราต่ำว่าน้องร่วมสาบานที่เที่ยวคืบคลานตามพื้นดินเรียกตั่วกอ ท่านเป็นเช่นนั้นหรือ?”

ฉั่วค้วงดิ้นรนจนหน้าแดงก่ำ กระชากเสียงว่า

“เรามีตั่วกอสองคน เพียงยอมรับตั่วกอสองคนนี้ ผู้ใดคืบคลานตามพื้นดินเรียกตั่วกอ หากท่านไม่บอกออกมา ต้องโขกศีรษะขอขมาต่อเราและตั่วกอทั้งสอง”

เนี่ยเตียงถูกคุกคามจนมีโทสะขึ้นมา กล่าวว่า

“ท่านอย่าได้สะกิดโทสะของเรา เราโขกศีรษะมารดาท่าน”

ฉั่วค้วงร้องเสียงพิกลว่า

“ท่านกล้าด่ามารดาเรา?”

“เรากระทั่งฟ้ายังกล้าด่า ไหนเลยไม่กล้าด่ามารดาท่าน? ท่านมีตั่วกอสองคน เราไม่มีแม้สักคนเดียว ท่านสู้เราไม่ได้ ก็เรียกหาตั่วกอทั้งสองมา”

โต่วน่อยกพลันกล่าววาจาแล้ว มันกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“เนี่ยเตียง คราครั้งนี้ท่านไม่ถูกต้องแล้ว”

“เราไม่ถูกต้อง?”

เนี่ยเตียงส่งเสียงร้องออกมา ปีศาจเฒ่านี้ช่างเป็นไปเสียได้ กลับอยู่ฝ่ายผู้อื่น ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของมัน

โต่วน่อยกกล่าวด้วยน้ำเสียงเป็นปรกติว่า

“เรื่องราวในโลกต้องมีฐานะของตัวบุคคล จึงสามารถกระทำการตามกฎเกณฑ์ ที่เรียกขานคนผู้หนึ่งเป็นตั่วกอ เป็นเพราะมันมีคุณค่า มีส่วนที่น่ายกย่อง การแสดงออกซึ่งความเคารพ มีอันใดไม่ได้? หากกระทั่งการแสดงความเคารพจากใจเช่นนี้ยังไม่กล้าเอ่ยปาก ทั้งหัวร่อเยาะผู้อื่นทำเช่นนี้ นี่ไม่อาจพิสูจน์ว่าตัวเองเป็นวีรบุรุษ เป็นคนมีศักดิ์ศรี กลับสะท้อนเห็นถึงความใจแคบและขาดความจริงใจ”

เนี่ยเตียงถลึงมองมัน คิดไม่ถึงตัวเองกลับถูก “คนดีเฒ่า” ผู้นี้อบรมสั่งสอนแล้ว

แต่โต่วน่อยกยังกล่าวสืบต่อ

"ผู้ที่ออกท่องยุทธจักรล้วนทราบว่า การเรียกพี่เรียกน้อง ไม่แน่ว่าจะเป็นเฮียตี๋ ที่ว่าคบหาเป็นเพื่อนตาย มักเป็นท่านตายเราคงอยู่ ที่เรียกขานผู้คนเป็นตั๋วกอ อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายหนึ่งมีอายุ มีจริยะ มีการประพฤติตัว มีลำดับรุ่นสูงกว่าตัวเอง การเป็นสหาย มีการคบหาฉันสหาย การเป็นพี่น้องมีคุณธรรมฉันพี่น้อง ไม่อาจผสมปนเปได้ บางคนมีการคบหาทั่วแผ่นดิน ไม่มีผู้รู้ใจแม้สักคนเดียว บางคนมีพี่น้องเพียงวันเดียว เท่ากับเป็นพี่น้องชั่วชีวิต ตัวเองย่อมทราบแก่ใจว่า ผู้ใดเป็นสหาย ผู้ใดเป็นพี่น้อง ระหว่างสหายกับพี่น้องหากยังแบ่งแยกไม่ออก ไหนเลยเป็นชาวยุทธจักรได้?"

วาจาประดานี้ ว่ากล่าวจนเนี่ยเดียงปากอ้าตาค้าง
ฉั่วค้วงที่ด้านข้าง ถึงกับแทบปรบมือร้องชมเชยออกมา
เนี่ยเตียงฝืนยิ้มกล่าวว่า
"ดกลง คราครั้งนี้เราขอมรับ ท่านอย่าได้กล่าวอีกแล้ว ตั๋วกอ"
โต่วน่อฮกรีบโบกมือกล่าวว่า
"ไม่ เราเป็นเขยโง่เขลาของท่าน มิใช่ตั๋วก้อของท่าน"
ยามนั้นหญิงรับใช้เชี่ยวจี้ยกหมี่เนื้อวัวหอมกรุ่นชามแรกออกมาแล้ว

ในโลกกลับมีหมี่ที่หอมถึงเพียงนี้

ทุกผู้คนล้วนคิดหยิบตะเกียบคีบรับประทาน

คนที่หิวโหยพอสูดดม ก็คิดรับประทานในบัดดล คนที่อิ่มหนำพอพบเห็น ก็หิวโหยขึ้นมา

หมี่ต้องปรุงทีละชามค่อยมีรสชาติ ดังนั้นเพียงยกมาก่อนชามหนึ่ง

โต่วน่อฮกยิ้มพลางกล่าวว่า

"ย่อมต้องให้แขกเหรื่อรับประทานก่อน"

เชี่ยงชุนกวงเม้งไม่มีความเห็นโต้แย้ง เพียงกล่าวว่า

"ทิยี่เอี้ยหากยังไม่มา เกรงว่าไม่มีลาภปากแล้ว"

หงส์โกวยักไหล่คราหนึ่ง เป็นความหมายยกให้ผู้อื่นรับประทานก่อน

ขณะที่นางยักไหล่ ท่าทีอันเกลียดคร้านช่างงดงามยิ่ง

เชี่ยงชุนกวงเม้งนั่งคู่กับนาง ดูไปเป็นคู่อันเหมาะสมยิ่ง

ดังนั้นเนี่ยเตียงหยิบตะเกียบขึ้น หัวร่อพลางกล่าวว่า

"อย่างนั้นเราไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว..."

มันเพียงกล่าวไม่เกรงอกเกรงใจ ฉั่วค้วงกลับเคลื่อนไหวโดยไม่เกรงอกเกรงใจ

มันช่วงชิงหมี่เนื้อวัวชามนั้นมา ใช้ตะเกียบคีบหมี่คำหนึ่งหมายส่งเข้าปาก

เนี่ยเตียงมีโทสะแต่แรก ดังนั้นดวาดด้วยโทสะยื่นตะเกียบคีบหมี่ไว้ มิให้หมี่เข้าปากฉั่วค้วง

ฉั่วค้วงรับประทานหมี่ไม่สำเร็จ ก็ขุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง ถ่ายทอดพลังผ่านตะเกียบ คิดดึงหมี่เข้าปากให้จงได้

เนี่ยเตียงไม่ยินยอม ถ่ายทอดพลังผ่านตะเกียบ คีบดึงหมี่กลับมา

คราครั้งนี้ทั้งสองไม่ทันด่าทอ ก็ประมือกัน โต่วน่อฮก เชี่ยง-ชุนกวงเม้งและหงส์โกวล้วนไม่อาจห้ามปรามได้

เห็นยอดฝีมือชาวบู๊ลิ้มทั้งสอง กลับประพฤติตัวราวทารก แม้แต่ดอกไม้เขียวสี่พิโรธก็สั่นศีรษะไม่หยุดยั้ง

เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงทางหนึ่งใช้ตะเกียบช่วงชิง ทางหนึ่งถลึงตาใส่ ปรารถนาใคร่กัดจมูกของฝ่ายตรงข้ามออกมา

หมี่เส้นนั้นยิ่งดึงยิ่งยาว แต่หาขาดไม่ การหักล้างกำลังภายในของยอดฝีมือ ความจริงเป็นเรื่องอกสั่นขวัญแขวน แต่ที่แก่งแย่งช่วงชิงกลับเป็นหมี่คำหนึ่ง ออกจะน่าหัวร่อไปแล้ว

มาดรแม้นเป็นเช่นนั้น ยิ่งแสดงว่าคนทั้งสองมีกำลังภายในลึกล้ำจริงๆ เส้นหมี่อ่อนนุ่ม ขาดได้โดยง่าย แต่ภายใต้การกระชากดึงของทั้งสอง เพียงยืดยาวโดยไม่ขาดกลาง นับว่าสมชื่อหมี่เนื้อวัวทรงพลังมหาศาลครอบคลุมแผ่นดินแล้ว

ประจวบกับยามนั้นทิชิ่วมาแล้ว

ทิชิ่วได้ยินทั้งสองทุ่มเถียงด่าทอก่อน จากนั้นได้ยินคนทั้งสองเผชิญหน้ากันราวไก่ชน ก็ทราบว่าคนทั้งสองต่อสู้กันอีกแล้ว

เขาขยับกายวูบ ยื่นนิ้วมือสองนิ้วคีบวูบ ก็ดัดเส้นหมี่ที่บรรจุกำลังภายในของยอดฝีมือสองคนขาดจากกัน ยิ้มพลางกล่าวว่า

“ท่านทั้งสอง รับประทานหมี่รับประทานรสชาติ มีโทสะรังแต่ผิดพ้องหมองใจ”

ฉั่วค้วงเนี่ยเตียงพบว่าเส้นหมี่ขาดจากกัน พลันเสียหลักการแรงตัว คนหนึ่งแทบผงะล้มหงาย คนหนึ่งแทบกระชากม้านั่งล้มลง แต่ทั้งสองจะอย่างไรมีพลังการฝึกปรือสูงเยี่ยม สามารถปักหลักเอาไว้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งสองยิ่งมีโทสะกว่าเดิม ขณะจะอาละวาด พบว่า

ผู้มาคือทิชั่ว ทราบดีว่าคนผู้นี้ยากตอแย ฉั่วค้วงส่งเสียงกระแอม กล่าวว่า

"หมีเป็นของเรา"

พลางก้มหน้ารับประทาน

คราครั้งนี้ทิชั่วดั้นอยู่กึ่งกลาง เนียเตียงไม่กล้าลงมือขัดขวาง

....ต่อให้ลงมือ ก็ต้องถูกทิชั่วขวางกันไว้

มันไม่ลงมือ แต่ยังมีวิธี

มันถมน้ำลายคำหนึ่งลงในชามหมีของฉั่วค้วง

"อาวุธลับ" ชนิดนี้ ยังร้ายกาจกว่าอาวุธลับใดๆ แม้แต่มือเหล็กของทิชั่วยังไม่กล้ารับไว้

น้ำลายคำนั้นพุ่งถูกอย่างถนัดถนี่

ฉั่วค้วงถือตะเกียบค้างไว้

เนียเตียงชนะแล้ว สร้างความเบิกบานใจยิ่ง หัวร่อคักคักกล่าวว่า

"ดูว่าท่านจะรับประทานอาหาร..."

มันไม่กลัวฉั่วค้วงลงมือต่อมัน

หนึ่งนั้นมีทิชั่วอยู่ด้วย ย่อมต้องขัดขวาง สอง มันไม่กลัวฉั่วค้วงลงมือ ฝ่ายตรงข้ามลงมือ มันก็จะดีโต้

มิคาดฉั่วค้วงไม่ลงมือ

ฉั่วค้วงใช้หอกสนองคืนผู้ใช้

มันถ่มน้ำลายคำหนึ่งใส่เนียเตียง

เนียเตียงกำลังอ้าปากหัวร่อ พอพบเห็น "น้ำลายจากเหนือฟ้า" คำนั้น น้ำลายก็พุ่งเข้าปากมันแล้ว

เนียเตียงหุบปากลง คราครั้งนี้ไม่ว่าอย่างไร ก็หัวร่อไม่ออก

ทั้งหมดล้วนหัวร่อไม่ออก
ทั้งนี้เพราะสงครามใกล้เปิดฉากขึ้นแล้ว
ยามนั้นพลันได้ยินเชี่ยวจี้กล่าวว่า
"ผู้ฟั่นเฟือน ฮูหยินให้ท่านไปยังห้องครัวสักครา"
นางกล่าววาจาในช่วงเวลาพอดีเป็นที่สุด
ขณะกล่าววาจา ยังบังเกิดลมหอมหอบหนึ่งโชยมากระทบจมูก
ฉั่วค้วงหวนนึกถึงตัวเองชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ยังคงฉวยโอกาสถอนตัว ดังนั้นถามว่า
"ห้องครัวอยู่ที่ใด?"
เชี่ยวจี้ชี้มือไป ฉั่วค้วงก็ละทิ้งชามหมี สาวเท้าจากไป
เชี่ยวจี้ติดตามไปโดยกระชั้นชิด
กลิ่นหอมรวยรินนั้นพลอยจางหายไป
หงส์โกวจงใจหัวร่อออกมา กล่าวว่า
"เชี่ยวจี้เอียเท้าหอมยิ่งนัก...."
กล่าวพลางชม้ายมองไปยังเชี่ยงชุนกุวงเม้ง ราวกับมันเป็นนักโจรกรรมความหอมก็ปาน
เนี่ยเตียงกลับวิ่งปราดไปยังห้องน้ำทางด้านหลัง ไม่ทราบอาเจียนหรือบ้วนปากกันแน่
เนี่ยเตียงพอหันหลังไป ทั้งหมดล้วนหัวร่อออกมา
ทั้งหมดกลั้นหัวร่อจนสาหัสนัก
โต่วน่อฮกหัวร่อพลางกล่าวว่า
"คนทั้งสองนี้มีพลังฝีมือสูงเยี่ยม กอปรด้วยสติปัญญา แต่กลับ

ประพฤติตัวราวทารก”

หงส์โกวกล่าวว่า

“แต่หากสามารถเกลี้ยกล่อมคนทั้งสองร่วมมือกัน สหพันธ์-ห้าสมุทรอาจรวมกำลังกับสำนักฟ้าทักษิณ ยุติการต่อสู้ช่วงชิงมาเกือบสี่สิบปี”

เอ่ยถึงตอนนี้ ฉั่วค้วงก็สาวเท้าก้าวปราดออกมา ด้วยสีหน้าอันลิงโลด ที่กลางหลังยังสะพายห่อผ้ายาวรีใบหนึ่ง

หงส์โกวเปลี่ยนเป็นกล่าวว่า

“หมีของท่านชามนี้อย่าได้รับประทานแล้ว ยังคงเปลี่ยนใหม่เถอะ ดูท่าเอี่ยงเอี้ยงปรุงหมีชามที่สองเสร็จแล้ว”

ฉั่วค้วงกลับกล่าวว่า

“เราไม่รับประทาน เราจะลงจากเขาแล้ว”

หงส์โกวกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ท่านมีเรื่องคิดกระทำ?”

ฉั่วค้วงรับคำด้วยจิตใจที่ไม่อยู่กับตัว ยามนั้นเนี่ยเตียงพอดีกลับมาถึง

มันพอพบเห็นฉั่วค้วงก็มีโทสะ ตวัดเท้าเตะใส่

ทิชิ่วรีบยืดกายขึ้น เท้านี้พอดีเตะถูกข้อพับขาของเขา

ทิชิ่วรับเท้านี้ไว้ เท้าทั้งสองข้างถึงกับชาด้าน หน้านิ่วคิ้วขมวดกล่าวว่า

“เท้าที่หนักหน่วงนัก หากเตะใส่ได้เจียงกุน อย่างน้อยสามารถเตะข้าทาสรับใช้ของมันล้มลงสิบเจ็ดสิบแปดคน”

เนียเตียงชี้หน้าไปยังฉั่วค้วง กระชากเสียงว่า

"มัน....มันถ่มน้ำลายใส่เรา"

มันความจริงคิดเสี่ยงชีวิดกับฉั่วค้วง แต่เท้านี้พอเดะถูกข้อพับขาของทิชิ่ว ตัวเองกลับเจ็บปวดจนนิ้วเท้าทั้งห้าแทบหักไป ยามกะทันหันไม่อาจอาละวาดได้

ฉั่วค้วงกล่าวว่า

"เมื่อครู่ขออภัยด้วย ดอนนี้เรามีเรื่องต้องไปก่อน อีกครึ่งค่อนวันจะกลับมา หารือแผนรับมือศัตรูกับพวกท่าน"

เนียเตียงคิดไม่ถึงว่า ฉั่วค้วงกลับขออภัยต่อมัน ยามกะทันหันไม่อาจหาข้ออ้างอาละวาด แต่ยังกล่าวกระตุ้นว่า

"เป็นไร พอพบหน้าก็รีบร้อนจากไป เป็นเพราะเกรงกลัวเราหรือขโมยสิ่งของนึกหวั่นหวาด?"

ฉั่วค้วงเพียงกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ขอตัวแล้ว ส่วนที่เสียมารยาท เมื่อกลับมาค่อยขออภัย"

ฉั่วค้วงกล่าวเช่นนี้ เนียเตียงกลับไม่สะดวกกับการกล่าวกระไรอีก ได้แต่มองดูฉั่วค้วงจากไป พึมพำว่า

"ประหลาด เจ้าผู้นี้เปลี่ยนนิสัยใจคอหรือไร?"

หงส์โกวซำเลืองมองเชี่ยงชุนกวงเม้ง กล่าวอย่างเกียจคร้านว่า

"ยังคงเป็นเอี่ยงเอี้ยงยอดเยี่ยม ใช้วาจาไม่กี่ประโยค ก็กล่าวว่าจนผู้ฟั่นเฟือนยินยอมรับใช้นาง"

เชี่ยงชุนกวงเม้งก็มองดูหงส์โกวด้วยความรักเวทนา แต่ยังกล่าวด่วยสติแจ่มใสว่า

"ไม่ทราบเอี่ยงเอี้ยงไหว้วานมันกระทำเรื่องราวใด? ส่งมอบสิ่งของใดแก่มัน?"

พลางเหลียวหน้ามองโต่วน่อยก โต่วน่อยกแบมืออย่างอับจนปัญญา กล่าวว่า

"เราก็ไม่ทราบ รอจนเอี่ยงเอี้ยงออกมา ค่อยถามไถ่นางเถอะ"

หงส์โกวกล่าวว่า

"ใช่แล้ว เรารู้สึกหิวโหย"

เชี่ยงซุนกวงเม้งยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราก็คิดรับประทานหมี่"

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าได้ยินชื่อหมี่เนื้อวัวทรงพลังมหาศาล ครอบคลุมแผ่นดินมานาน หากไม่ลิ้มลองหมีนี้ ยังไม่ยอมออกจากหอเจ็ดหุนครึ่ง"

เขาพบว่าน้ำเสียงตัวเองแหบพร่าอยู่บ้าง

....เขานอกจากรับกำลังภายในของฉั่วค้วง เนี่ยเตียง ยังต่อสู้กับลี้ก๊กฮวยเที่ยวหนึ่ง สูญเสียกำลังภายในไปอักโข

โต่วน่อยกยิ้มพลางกล่าวว่า

"วางใจ เอี่ยงเอี้ยงต้องให้ทั้งหมดสมมาดปรารถนา"

ไม่อาจสมมาดปรารถนา

ทิชิ่วไม่ได้รับประทานหมี่เนื้อวัวทรงพลังมหาศาลครอบคลุมแผ่นดิน รอคอยเนิ่นนาน ยังไม่ได้ยกหมีออกมา ดังนั้นหงส์โกวแวะไปชมดู

โต่วน่อฮกเข้าไปพร้อมกับนาง

มันคิดมีส่วนช่วยภรรยารักอยู่บ้าง มาดรว่าทุกครั้งเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง จะผลักไสมันออกจากห้องครัวอย่างยิ้มแย้มก็ตาม

แต่ครั้งนี้ไม่แล้ว

ทั้งนี้เพราะเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงกลับกลายเป็นคนตายแล้ว!

เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงที่เป็นบุตรีโทนของเทพคลุ้มคลั่งเนี่ยเตียง เป็นนางในดวงใจของผู้ฟั่นเฟือนฉั่วค้วง เป็นฮูหยินของหัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียวโต่วน่อฮก และเป็นหนึ่งในผู้ริเริ่มปฏิบัติการหงส์เก่า กลับทอดร่างเป็นซากศพอยู่ในห้องครัว

หมี่ในหม้ออ่อนนุ่มแล้ว

เนื้อวัวในหม้อตุ๋นหอมกรุ่น

ตอนที่ 16
เรื่องราวรุมรายล้อม

การคบหาสหายถือเป็นวาสนาบุญทั้ง แต่การเป็นศัตรูถือวาสนายิ่งกว่า บางครั้งศัตรูมีส่วนกระตุ้นให้ผู้คบแสวงหาความรุดหน้ายิ่งกว่าสหาย หากไม่มีศัตรู ก็ไม่มีการต่อสู้ช่วงชิง หากไม่พบคู่มือ จะค้นหาตัวเองไม่พบ ดังนั้นบางครั้งศัตรูเป็นสหายยิ่งกว่าสหายอีก

นี่เอี่ยงเอี้ยงเสียชีวิตในห้องครัว ภายในหม้อยังต้มหมื่อยู่

ผู้ใดฆ่านาง?

ผู้ใดเป็นฆาตกร?

ตอนแรกไม่เศร้าเสียใจ หากแต่เป็นความตื่นตระหนก

คนที่มีชีวิตเป็นปรกติสุขผู้หนึ่งพลันดกตาย เหตุการณ์เช่นนี้ ทำให้ผู้คนไม่สามารถยอมรับยิ่งกว่าความเศร้าโศกเสียใจ

ผู้ที่เศร้าเสียใจที่สุดสมควรเป็นคนที่ใกล้ชิดกับผู้ตายที่สุด

เนียเอียงเอี้ยงตายแล้ว ผู้ที่เศร้าเสียใจที่สุด ย่อมเป็นเนี่ยเตียงกับโต่วน่อฮก

แต่คนทั้งสองมีปฏิกิริยาผิดแผกแตกต่าง

ดอนแรกทั้งสองล้วนไม่เชื่อว่าเนียเอียงเอี้ยงจะเสียชีวิตในลักษณะนี้ เนียเดียงก้มกายลงปลุกเรียกนาง ยื่นมือรออยู่ที่ริมจมูกนาง แตะตรวจชีพจรนางโยกคลอนร่างนาง จวบจนแน่ใจว่านางเสียชีวิตแล้ว ค่อยทุบอกตัวเอง ร่ำไห้คร่ำครวญออกมา

โต่วน่อยกกลับสงบนิ่งยิ่ง

สีหน้ามันปราศจากเค้าความเดือดดาลอีก ที่ปรากฏขึ้นแทนที่คือเค้าความเศร้าโศกที่ยากบ่งบอกบรรยายชนิดหนึ่ง

มันกระแทกนั่งลง หลับตาทั้งสอง คล้ายกับเข้าฌาณ แต่คนที่ยืนอยู่ใกล้กับมัน ได้ยินมันรำพึงรำพันว่า

"นี่ไม่เป็นความจริง นี่ไม่เป็นความจริงเด็ดขาด เอียงเอี้ยงเอียงเอี้ยง ท่านไม่ตาย ท่านต้องไม่ตาย....เรากำลังฝันไป เราคงดกอยู่ในห้วงความฝัน...."

เชี่ยงชุนกวงเม้งกับหงส์โกวล้วนแดกดื่นตะลึงลาน

เชี่ยงชุนกวงเม้งสะกดเนียเตียงที่เศร้จเสียใจจนทำร้ายตัวเอง ส่วนหงส์โกวจับดาดูโต่วน่อยก ป้องกันมันคิดสั้น

โต่วน่อยกกลับ "สงบ" ยิ่ง รอจนหงส์โกวได้ยินถ้อยคำของมันด้วยอารมณ์อันอ่อนไหวของสตรี ทำให้นางหลั่งน้ำตาออกมา

ทิชิ่วความจริงไม่คุ้นเคยกับคนเหล่านี้

คราครั้งนี้เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก

ดังนั้นเขากลับรักษาความเยือกเย็นเอาไว้

เขาคิดง้างปากของเนียเอียงเอี้ยง ดรวจดูลิ้นของนาง

เนี่ยเตียงตวาดเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"อย่าได้กระทบถูกนาง..."

เชี่ยงซุนกวงเม้งเข้าใจจิตเจตนาของทิชิ่ว รีบกล่าวว่า

"ทิปู้เท้า (มือปราบแซ่ทิ) ทำเช่นนี้ เพื่อคิดสืบหาสาเหตุการตายของโต่วฮูหยิน..."

เนี่ยเตียงขู่คำรามว่า

"สาเหตุการตายอันใด เราจะคร่ากุมผู้แซ่ฉั่ว สับซากศพเป็นสามพันท่อน"

ขณะกล่าว ทิชิ่วพบว่าพื้นดินที่เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงนอนแนบอยู่ มีโลหิตไหลซึมออกมา พอพลิกซากศพนอนคว่ำ ค่อยพบว่าเสื้อผ้ากลางหลังของเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงถูกฉีกขาด บนแผ่นหลังอันละเอียดอ่อนกลับสักเป็นอักษรโลหิตหกคำ

"อำมั้วนีปาบีงู้"

คราบโลหิตความจริงไกล้แข็งตัว ทิชิ่วพอพลิกซากศพ ทำให้ผิวหนังปริแตก โลหิตไหลซึมออกมาอีกครา

เนี่ยเตียงเห็นเช่นนั้น ถึงกับเบิกตาจนฉีกขาดขู่คำรามว่า

"เป็นฝีมือของเด็กน้อยที่เสียสตินั้นจริงๆ"

มันยกสองมือผลักกระแทกเชี่ยงซุนกวงเม้งพ้นห่าง ขณะจะกระโดดปราดขึ้น พลันร่วงฟาดตีลังกา กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

ที่แท้มันบังเกิดความร้อนรุ่มขุ่นแค้น มาตรว่าทรงพลังมหาศาล แต่ความปวดร้าวของการสูญเสียบุตรีเสียดแทงใจ บวกกับตอนแรกที่ประลองกับทิชิ่วและฉั่วค้วง ล้วนรับบาดเจ็บ พอถูกกระทบกระทั่ง ต้อง

กระอักโลหิตออกมา

เชี่ยงซุนกวงเม้งกล่าวว่า

“เนี่ยเฮีย ท่านไยต้องกระทำเช่นนี้ มิสู้บรรจุศพเอี่ยงเอี้ยงก่อนแล้วค่อยหารือ...”

เนี่ยเตียงงู่คำรามว่า

“หารือศีรษะของท่าน ไม่ฆ่าฉั่วค้วง เราสาบานไม่ยอมเลิกรา”

หงส์โกวกล่าวว่า

“ศัตรูเข้มแข็งเผชิญหน้า พวกเราฆ่าฟันกันเอง ออกจะขาดความฉลาด คิดสำเร็จกิจการใหญ่ ควรอดกลั้นไว้”

เนี่ยเตียงร้องคำรามว่า

“เราอดกลั้น มันไม่อดกลั้น มันฆ่าเอี่ยงเอี้ยง เราไม่ฆ่ามัน ยังนับเป็นคนหรือ?”

หงส์โกวกล่าวว่า

“แต่ว่ามันไฉนฆ่าเอี่ยงเอี้ยง?”

พลันได้ยินโต่วน่อยกกล่าวเสียงราบเรียบว่า

“คนต้องไม่ฆ่าสตรีที่ตนรัก ฉั่วค้วงรักเอี่ยงเอี้ยง มันไม่มีเหตุผลที่ฆ่านาง”

โต่วน่อยกสูญเสียภรรยารัก ทิชิ่วยังกริ่งเกรง มันไม่อาจรับความกระทบกระเทือนเช่นนี้ มิคาดมันพอเอ่ยปาก ยังสามารถสงบจิตใจวิจารณ์ตามเรื่องราว ทิชิ่วที่สุขุมหนักแน่น พอเห็นเช่นนั้น สำนึกตัวว่าไม่อาจเทียบเปรียบได้

ยามนั้นปรากฏคนผู้หนึ่งวิ่งปราดเข้ามาอย่างรีบร้อน

คนผู้นี้มีเนื้องอกที่ปลายคาง

มันเป็นตั้งฮวงอุ้ยในดอกไม้เขียวสี่พิโรธ เนื่องด้วยวิ่งอย่างรีบร้อน ต้องหอบหายใจออกมา ปากกล่าวว่า

"เรียนหวยจู้"

จากนั้นมันตะลึงลานกับที่

ทั้งนี้เพราะมันพบว่าหวยจู้ฮูหยินเสียชีวิตแล้ว

โต่วน่อยกทราบว่า บริวารของมันหนักแน่นเข้มแข็ง หากเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ต้องไม่รุดมารายงานอย่างรีบร้อน จึงถามว่า

"เรื่องอันใด?"

"....หวยจู้ฮูหยิน...เป็นไรแล้ว..."

ชึ่งความจริง ขณะที่มันถามก็ดูออกว่า หวยจู้ฮูหยินเป็นไรไปแล้ว ดังนั้นคำถามของมันไม่ต้องการคำตอบ มิหน้ำซ้ำท่าทางตอนที่ถามไถ่ก็เศร้าเสียใจถึงขีดสุด

โต่วน่อยกไม่ตอบคำถามของมัน เพียงถามว่า

"เป็นเรื่องราวไต เจ้าบอก"

ตั้งฮวงอุ้ยค่อยกล่าวว่า

"เมื่อครู่เชี่ยวจี้ถือจตหมายลายมือของฮูหยิน ไปยังชั้นที่เจ็ดเบิกขวดเหมยทองจากเรา เราเห็นเป็นคำสั่งของฮูหยิน จึงส่งมอบต่อนาง ยามนี้ประหวัดหวนนึก รู้สึกไม่ถูกต้อง ดังนั้นรุดมารายงานต่อหวยจู้ คิดไม่ถึง..."

กล้ามเนื้อใบหน้ามันสั่นกระตุก คล้ายกับเนื้องอกที่ปลายคางพลอยพองโตขึ้น

ไม่ว่าผู้ใดก็ดูออกว่า ดอกไม้เขียวสี่พิโรธไม่เพียงจงรักภักดีต่อหวยจู้ ทั้งยังเคารพรักต่อหวยจู้ฮูหยิน

เนี่ยเตียงขู่คำรามว่า

"ใช่แล้ว เด็กแซ่ฉั่วทำร้ายเอียงเอี้ยง เพราะเพื่อช่วงชิงขวดเหมยทองเอง"

โต่วน่อยกกลับกล่าวว่า

"แต่ว่าเอียงเอี้ยงตายใต้ยอดกระบี่เล็กแห่งเรา"

คำพูดพอกล่าว ความดื่นตระหนกที่ทิชิ่วมีต่อโต่วน่อยก กลายเป็นนับถือเลื่อมใส

ที่แท้อาการบาดเจ็บของเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงมีเพียงแห่งเดียว ขณะเดียวกันก็เป็นบาดแผลปลิดชีวิต อยู่ที่บริเวณลำคอ

ปากแผลนั้นเชือดหลอดลมหายใจนางขาดสะบั้น

แต่ที่ปากแผลเพียงปรากฏโลหิตไหลซึมออกมาเล็กน้อย

โลหิตที่แข็งตัวอยู่รอบปากแผลเป็นสีเขียว เป็นสีสนิมราวกับคราบตะไคร่เขียว

นั่นเป็นปากแผลที่เกิดจากยอดกระบี่เล็กแห่งเราของเนี่ยเตียง

เนี่ยเตียงขุ่นแค้นจนแทบกระโดดปราดขึ้น ขู่คำรามว่า

"หรือว่าเราจะทำร้ายบุตรีของตัวเอง? หรือว่าเราเพื่อปรักปรำให้ร้ายเด็กแซ่ฉั่ว กลับทำร้ายบุตรีของตัวเองถึงแก่ชีวิต?"

มันยื่นมือรวบคว้าคอเสื้อของโต่วน่อยก ร้องว่า

"เรามิใช่ท่าน ท่านยินยอมเป็นเต่าบัดชบเป็นเรื่องของท่าน นิ้วมือของท่านงอออกไม่งอเข้า ช่วยปกป้องคนนอก ก็เป็นเรื่องของท่าน แต่

เราต้องล้างแค้นให้กับเอี่ยงเอี้ยง”

มันสลัดเหวี่ยงโต่วน่อยกกลับไป คร่ำครวญต่อฟ้าว่า

“ท่านฆ่าบุตรีเรา ยังป้ายผิดต่อเรา ผู้แช่ฉั่ว หากท่านสามารถมีชีวิตลงจากภูเขาหลุยงั่งชัว เราก็เป็นเต่าบัดซบ”

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งพุ่งถอยไปด้านหลังล่าถอยด้วยระดับความเร็วกว่ารุดหน้า พบกำแพงทะลุกำแพง พบเสาทลายเสา ตั้งฮวงอุ้ยยังคิดขัดขวาง ดวงดามันพลันเปล่งประกายสีทอง สะกดจนตั้งฮวงอุ้ยสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บคราหนึ่ง เนี่ยเดียงก็ลอยตัวกระโดดลงไปแล้ว

กำแพงหอแตกทลาย แสงอาทิตย์ยามเที่ยงพวยพุ่งเข้ามา ทุกผู้คนล้วนหยีตาลง บ้างยกแขนเสื้อขึ้นปิดบังแสงแดด

ทั้งหมดจัดงานเลี้ยงบนชั้นที่สามของหอ เนี่ยเดียงทิ้งตัวลงไปราวกับวิหคตัวมหึมา เงาแดดสลัวลงวูบ รอบข้างพลันบังเกิดเสียงหวีดสัญญาณดังขึ้นเป็นทอดๆ

ตั้งฮวงอุ้ยกล่าวอย่างร้อนรนว่า

“หวยจู้ พวกเราจะสกัดมันไว้หรือไม่?”

โต่วน่อยกตัดสินใจในบัดดล กล่าวว่า

“อย่าได้ขัดขวาง พวกท่านก็สกัดมันไว้ไม่ได้ พวกเดียวกันต่อสู้กันเอง รังแต่เกิดการบาดเจ็บล้มตาย”

ตั้งฮวงอุ้ยรับคำสั่ง พุ่งปราดถึงตำแหน่งที่กำแพงหอพังทลาย ร้องเสียงพิกลสามครา ราวกับเสียงนกราตรีร่ำร้อง

เสียงร้องพอดัง เสียงหวีดสัญญาณพลันสงบลง

เงาคนที่หมอบตะคุ่มอยู่รอบข้างล้วนหายสาบสูญไป

ได้ยินเนื่อเตืองทิ้งตัวลงถึงชั้นล่างของหอ ยังอยู่ร้องเสียงเกรี้ยวกราดดวาดว่า

"ดูว่าผู้ใดกล้าขัดขวางเรา พวกเจ้าอย่าได้กระทบกระทั่งถูกเอี่ยง-เอี้ยง รอจนเราฆ่าเดียรัจฉานนั้น ค่อยกลับมาคิดบัญชีกับพวกท่าน"

กล่าวจบได้ยินเสียงครืดครืดดังสะเทือนเลื่อนลั่น เมื่อมองจากชั้นล่างลงไป พบว่าเนื่ยเตียงพกพาบ้านประหลาด ตลอดจนวัวสีทองและนกเขาจากไป

ตลอดรายทางที่ผ่าน ปรากฏสะเก็ดศิลาปลิวคละคลุ้ง

โต่วน่อยกกล่าวว่า

"เชี่ยงชุนเฮีย เรื่องนี้ต้องรบกวนท่านแล้ว หากเนื่ยเตียงดิดตามฉั่วค้วงจนทัน คงต้องต่อสู้จนบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย กลายเป็นหลงกลของศัตรู ดังนั้นรบกวนท่านรุดไปสักคราหากพบเห็นคนทั้งสองประมือกัน ให้พยายามไกล่เกลี่ย อย่างน้อยก็คอยคุ้มครองพวกมันอยู่ด้านข้าง"

เชี่ยงชุนกวงเม้งฝืนยิ้มกล่าวว่า

"เกรงว่าเราขัดขวางพวกมันไม่ได้"

ทิชิ่วสนับสนุนความคิดของโต่วน่อยกว่า

"เชี่ยงชุนเฮียขอเพียงไม่ให้พวกมันต่อสู้กันเอง เรื่องอื่นให้พลิก-แพลงตามสถานการณ์ ตอนนี้ข้าพเจ้ายังจะรั้งอยู่ที่นี้สักครู่ เพื่อสืบสาวเรื่องบางประการ มาตกรเมื่อกล้าลงมือที่หอเจ็ดหุนครึ่ง ทั้งยังใช้กระบี่ของเนื่ยเตียง ทิ้งคำสวดของฉั่วค้วงไว้ หากมิใช่เป็นการลงมือของพวกมันทั้งสอง แสดงว่ามีจุดมุ่งหมายให้พวกมันฆ่าฟันกันเอง ดังนั้นพวกเรา

ห้ามมิให้พวกมันเข่นฆ่ากันเด็ดขาด เชี่ยงชุนเฮียมีวิชาตัวเบาเลิศล้ำบวกกับลมปราณเฮาะชิ้งกง (ลมปราณกระเรียน) ขอเพียงพัวพันเนี่ยเตียงไว้ชั่วขณะ ข้าพเจ้าจะรุดไปสมทบโดยเร็ว"

หงส์โกวกลับกล่าวว่า

"เนี่ยเตียงลากพาบ้าน พร้อมด้วยวัวทองออกติดตามฉั่วค้วง คาดว่าไม่อาจตามทัน ยังต้องรุดไปสกัดขัดขวางหรือ?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"คราครั้งนี้เนี่ยเตียงลากพาบ้านและวัวไป แสดงว่าไม่ทิ้งสิ่งของไว้ที่นี่อย่างวางใจ เกรงว่ามันจะเสาะหาสถานที่อันเหมาะสม ปล่อยว่างบ้านไว้ก่อน ค่อยออกตามล่าฉั่วค้วงอย่างสุดกำลัง ตอนนี้มันร้อนรุ่มใคร่ล้างแค้น ขณะที่ฉั่วค้วงจากไป คล้ายปีติยินดี พลังแห่งความแค้นยังยิ่งกว่าความปีติ ดูท่าเนี่ยเตียงต้องติดตามฉั่วค้วงจนทัน"

เชี่ยงชุนกวงเม้งเลิกคิ้วทั้งสองกล่าวว่า

"ท่านทั้งสองเมื่อกล่าวเช่นนี้ เราจะทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ"

ซึ่งความจริง นี่เป็นหน้าที่อันหนักหนาสาหัส ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงพอต่อสู้กัน ไม่ว่าผู้ใดก็แยกไม่ออก นอกจากทิชิ่วที่อาศัยกำลังเพียงลำพังแยกคนทั้งสองจากกันเท่านั้น

หงส์โกวได้แต่กล่าวด้วยความห่วงใยว่า

"ท่านต้องระมัดระวัง อย่าได้ถูกคนคลุ้มคลั่งฟันเฟือนทั้งสองพัวพันไว้"

เชี่ยงชุนกวงเม้งยืดกายขึ้น ลอยตัวออกนอกหน้าต่างราวกระเรียนขาวตัวหนึ่ง หายลับไปในบัดดล

ทิชิ่วหันไปถามตั้งฮวงอุ้ยว่า

"เมื่อครู่ท่านบอกว่า เชี่ยวจี้ถือจดหมายลายมือของหวยจู้ฮูหยินไป รู้สึกไม่ถูกต้อง ไม่ทราบมีอันใดไม่ถูกต้อง"

ตั้งฮวงอุ้ย กล่าวว่า

"นาง...."

โต่วน่อยกกล่าวเสริมว่า

"เจ้าบอกได้อย่างเต็มที่"

ตั้งฮวงอุ้ยยังตะกุกตะกักว่า

"เรา...."

ทิชิ่วกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ตอนนี้โต่วฮูหยินเสียชีวิต ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องสงสัย ผู้ช่วยอันเข้มแข็งของหอเจ็ดหุนครึ่งทั้งสองก็กำลังจะต่อสู้กันเอง ท่านไม่เพียงต้องบ่งบอกอย่างเต็มที่ ทั้งยังต้องบ่งบอกโดยเร็ว"

ตั้งฮวงอุ้ยปลุกปลอบกำลังขวัญ กล่าวว่า

"เรา....เรากับเชี่ยวจี้ความจริงสนิทสนมกันยิ่ง เพราะอารมณ์พลุ่งพลานชั่ววูบ ดังนั้น...."

ทิชิ่วเข้าใจดี

นั่นเป็นความสัมพันธ์ส่วนตัว

ความสัมพันธ์ส่วนตัวไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องส่วนรวม

ไม่ว่าผู้ใดก็มีความสัมพันธ์ส่วนตัว ขอเพียงไม่กระทบกระเทือนถึงเรื่องส่วนรวม นับเป็นอิสระของทุกผู้คน

ดังนั้นทิชิ่วเพียงกล่าวว่า

“เพราะเหตุนี้ท่านเข้าใจในตัวเชี่ยวจี้ยิ่ง?”

ตั้งฮวงอุ้ยกล่าวว่า

“เราเห็นว่านางคล้ายกับ....”

“คล้ายกับอะไร?”

“คล้ายกับไม่ใช่เชี่ยวจี้”

ระหว่างบุรุษสตรี หลังจากบังเกิดความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ย่อมมีความรู้สึกที่ลึกล้ำยิ่งกว่าอีกขั้นหนึ่ง มีอิริยาบถบางประการ ที่ต้องบังเกิดความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ค่อยรับรู้ได้”

ตั้งฮวงอุ้ยกล่าวเสริมว่า

“แต่นางก็เป็นเชี่ยวจี้”

“อ้อ?”

“เพียงแต่ท่าทางกล่าววาจาของนางผิดแผกไป....”

เชี่ยวจี้ยังเป็นเชี่ยวจี้ เพียงแต่มิใช่เชี่ยวจี้ที่มีความสัมพันธ์อันสนิทสนมกับมันแล้ว

ตั้งฮวงอุ้ยกล่าวอีกว่า

“อย่าว่าแต่นางยัง....”

คราครั้งนี้เป็นหงส์โกวถามว่า

“ยังอะไร?”

นางเป็นสตรี ถามไถ่เรื่องของสตรี ค่อนข้างสะดวกกว่า

ตั้งฮวงอุ้ยกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

“หอมยิ่ง เชี่ยวจี้...ปรกติจะไม่ใช้ฝุ่นหอม”

คำ “หอม” ทำให้ทิชิ่วฉุกใจคิด ถามว่า

“ขณะที่เชี่ยวจี้กล่าววาจากับท่าน ไม่ได้หันหน้าหาท่านตรงๆ ใช่หรือไม่?”

ตั้งฮวงอุ้ยอ้าปากค้าง แววตาทั้งห่วงใยกังวล ทั้งดื่นตระหนกยิ่งกล่าวว่า

“ถูกแล้ว ทิปู้เอี้ยทราบได้อย่างไรว่า เชี่ยวจี้ไม่...ไม่ได้กล่าววาจากับเราในระยะใกล้?”

ทิชิ่วขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าระแวงสงสัยว่านางมิใช่เชี่ยวจี้”

“ท่าน...ท่านหมายความว่า....”

หงส์โกวชาญฉลาดปราดเปรื่อง ชิงกล่าวกับโต่วน่อยกว่า

“สามารถถ่ายทอดคำสั่งไป ให้ค้นหาสักคราหรือไม่?”

โต่วน่อยกรับคำว่า

“ตกลง”

เนื่องด้วยกำแพงหอพังทลาย แสงแดดสาดส่องเข้ามาตรงๆ หงส์โกวพลันพบว่า ผมเผ้าที่ดำขลับของโต่วน่อยกแปรเปลี่ยนเป็นขาวโพลนแล้ว

ตั้งฮวงอุ้ยถามเสียงสั่นสะท้านว่า

“ค้น...ค้นหาอะไร?”

ที่ทั้งหมดค้นหา คือสิ่งที่ตั้งฮวงอุ้ยห่วงใยกังวล ที่ทั้งหมดหาพบ ก็เป็นสิ่งที่ตั้งฮวงอุ้ยวิตกกังวล

เป็นซากศพ

....ซากศพของเชี่ยวจี้

เชี่ยวจี้ด้วจริงถูกวางยาเสียชีวิตเป็นเวลานานแล้ว

ตั้งฮวงอุ้ยเศร้าเสียใจถึงขีดสุด

มันคิดไส่ส่าฆ่าฉั่วค้วง ดุจเดียวกับเนี่ยเตียง

โต่วน่อฮกเข้าใจความรู้สึกของมันเป็นอย่างดี ดังนั้นสั่งให้สามพิโรธที่หลงเหลือสกัดยับยั้งตั้งฮวงอุ้ยไว้

ทิชิ่วไม่ได้ยัดขวาง เพียงกล่าววาจาประโยคหนึ่งหยุดตั้งฮวงอุ้ยเอาไว้ว่า

"เชี่ยวจี้เมื่อเสียชีวิดแด่แรก อย่างนั้นผู้ที่วางแผนฆ่าเอี่ยงเอี้ยงต้องมิใช่ฉั่วค้วงแล้ว"

หงส์โกวกล่าวว่า

"เชี่ยวจี้ในวันนี้ไม่ถูกต้องจริงๆ เอาแต่ซ่อนตัวในความมืด ที่น่าละอายคือ พวกเราไม่ทันสังเกตออก"

ทิชิ่วบรรลุถึงหอเจ็ดหุนครึ่งเมื่อคืน พบหน้าเชี่ยวจี้เป็นครั้งแรก ย่อมจำแนกข้อเท็จจริงไม่ออก แต่หงส์โกวและพวกสนิทสนมกับเอี่ยง-เอี้ยง พบเห็นเชี่ยวจี้อยู่เสมอ กลับไม่ทันสังเกต ก่อเกิดโศกนาฏกรรมขึ้นอดเสียใจมิได้

ทิชิ่วกล่าวว่า

"โต่วฮูหยินประสบภัยตอนที่เข้าครัว อย่างน้อยหมี่ชามแรกเป็นนางปรุงกับมือ ทั้งนี้เพราะกลิ่นหอมนั้น ไม่ว่าผู้ใดล้วนรับประทานออก แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ปรุงไม่ได้ ข้าพเจ้าชมดูสภาพในห้องครัว พบว่าหมี่ชามที่

สองต้มอยู่ในหม้อ ถึงกับต้มจนเปื่อย แสดงว่าฝ่ายตรงข้ามหลังจากที่ยกหมีชามแรกออกมา ฉวยโอกาสที่เนียเตียงกับฉั่วด้วง พลันลงมือด้วยกำมหิต แต่ก่อนลงมือยังข่มขู่เนียเอียงเอี้ยงเขียนจดหมายลายมือ ขอหยิบฉวยขวดเหมยท้อง จากนั้นค่อยเรียกฉั่วด้วงเข้าไป ตอนนี้ปัญหาเพียงอยู่ที่ฉั่วด้วงใช่สมรู้ร่วมคิดหรือไม่? ล่วงรู้เรื่องนี้หรือไม่? ห่อผ้าที่สะพายอยู่บนหลังมัน ใช่ห่อหุ้มขวดเหมยทองไว้หรือไม่?"

หงส์โกวกล่าวว่า

"ตอนนั้นหากว่าเอียงเอี้ยงถูกข่มขู่ ได้แต่ฝากฝังขวดเหมยทองให้ฉั่วด้วงพกพาออกไป ฉั่วด้วงเชื่อฟังเอียงเอี้ยงตลอดมา ย่อมไม่ระแวงสงสัย"

ทชวกล่าวว่า

"ดังนั้นฆาตกรประสบความสำเร็จในการหันเหเป้าหมายของพวกเรา ทำให้พวกเราเข้าใจว่า ผู้ที่ฆ่าคนคือฉั่วด้วง ถึงกับฆ่าฟันกันเอง พวกเราอย่าได้หลงกลฝ่ายตรงข้ามเด็ดขาด"

หงส์โกวกล่าวว่า

"แต่เนียเตียงติดตามออกไปแล้ว"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เชี่ยงชุนเฮียก็รุดไปแล้ว"

โต่วน่อฮกกล่าวว่า

"หลังจากผ่านช่วงเวลาอันยาวนานเช่นนี้ ฆาตกรคงหลบหนีไปจากที่นี้แต่แรก"

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เกรงว่าฆาตกรเมื่อพากเพียรวางแผน คงไม่มีจุดมุ่งหมายเพียงนี้เท่านั้น”

โต่วน่อยกกล่าวว่า

“ท่านหมายความว่า....”

หงส์โกวก็กลอกตามองมา

ทิชิ่วผงกศีรษะรับ

ทั้งสามล้วนทราบแน่แก่ใจ

หงส์โกวกล่าวว่า

“ปัญหาเฉพาะหน้าคือ หาตัวบุคคลที่ปลอมเป็นเชี่ยวจี้”

ทิชิ่วกล่าวว่า

“ข้าพเจ้ามีเบาะแสสายหนึ่ง”

“เบาะแส?”

“ข้าพเจ้าเคยสูดกลิ่นหอมนั้น”

ทิชิ่วเคยสูดดมกลิ่นหอมนั้นมาก่อนจริงๆ

นั่นเป็นเหตุการณ์ตอนที่อยู่ในร้านอาหารเนิ่นนานเชิงเขาหลุย-งั่งชัว

ตอนที่ทิชิ่วอำลาลี้เกี่ยฮวย ขณะจะออกจากร้านอาหารเนิ่นนาน พลันปรากฏสตรีชุดรัดกุมสีดำนางหนึ่ง เดินขึ้นชั้นบนไปอย่างรีบร้อน

ขณะที่เฉียดผ่านไป สตรีนางนั้นบังเกิดเป็นลมหอมหอบหนึ่ง

ทิชิ่วจดจำกลิ่นหอมนี้ได้

เขามีจมูกที่ปราดเปรียว ชมดูวัตถุที่มีกลิ่นหอมโดยเฉพาะสตรี

ดังนั้นทิชิ่วเร่งรุดสู่ร้านอาหารเนิ่นนาน

พอเข้าสู่เมืองอวกเส็กติ่ง ชึ่งเป็นที่ตั้งของร้านอาหารเนิ่นนาน ก็พบเห็นคนที่มีเปลือกนอกหมดจดสดใสผู้หนึ่ง แต่ขณะที่เดินเข้าหาเขา กลับแฝงท่วงท่าน่าเกรงขาม

ทิชิ่วค่อยทราบว่า ขณะที่บุรุษที่หมดจดสดใสผู้หนึ่งมีโทสะ ยังน่าดูกว่าดอนที่มีอัธยาศัยไมตรีอันดี

บุรุษที่มาคือเชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวย

....หนุ่มสาวทั้งสองคงมีปากเสียงกันอีกกระมัง?

ทิชิ่วนึกถึงท่าทางที่เชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยเชิดปากทุ่มเถียงกับผู้คน ช่างคลับคล้ายดอกหน้าววัทเบงบานบนรวลอมดอกหนึง

....นางเมืองดงามน่าดูถึงเพียงนั้น ลี้ก๊กฮวยไฉนไม่อ่อนข้อให้แก่นาง?

ทิชิ่วนึกถึงตอนนี้ พลันพบเห็นดอกไม้ดอกหนึ่ง

มิใช่ดอกหน้าวัว

หากแต่เป็นดอกไม้สีแดงสด

เป็นบุปผาโลหิต

.....

คนลงมือย่อมเป็นลี้ก๊กฮวย

ทิชิ่วไม่ทันระวังป้องกัน เขาคาดคิดไม่ถึงว่าลี้ก๊กฮวยจะลอบทำร้ายเขา

ท่ามกลางผู้คนที่รุดไปยังหอเจ็ดหุนครึ่ง คนที่ทิชั่วไม่ได้ระแวงสงสัยที่สุดคือลี้ก๊กฮวย ทั้งนี้เพราะขณะที่เกิดเหตุร้ายกับเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ลี้ก๊กฮวยคงรุดมาพบหน้าลี้เกี่ยฮวยแล้ว

บุปผาโลหิตแหวกจู่โจมมาถึง

ทิชั่วไขว้สลับสองแขนทันท่วงที พร้อมกับหงายร่างไปด้านหลัง

บุปผาโลหิตจู่โจมใส่อากาศธาตุครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งหนึ่งแตกระเบิดที่ข้อแขนของเขา

ผมเผ้าหลุดกระจายในบัดดล

ทิชั่วมีพลังแขนกล้าแข็ง บุปผาโลหิตไม่อาจระเบิดผิวหนังของเขา แต่ผมเผ้าที่มุมหน้าผากถูกฟันหลุดไปแถบหนึ่ง

ลี้ก๊กฮวยสะอึกกายปราด ใช้นิ้วทั้งสิบจิกจู่โจม สยบจุดสำคัญของทิชั่วไว้สิบเอ็ดแห่ง

ทิชั่วมองดูเศษผมที่พัดพลิ้วลงจากกลางอากาศ ฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ท่านไฉนลอบทำร้ายข้าพเจ้า?”

ลี้ก๊กฮวยหน้าเขียวคล้ำ ดุร้ายจนคล้ับคล้ายเสือดาวพิโรธที่สวยงามตัวหนึ่งยิ่งกว่าเดิม ปากกล่าวว่า

“ท่านจัดการกับลี้เกี่ยฮวยอย่างไร? รีบส่งมอบนางออกมา?”

“ว่ากระไร?”

“อย่าได้แสร้งเป็นโง่งม เชื่อหรือไม่ว่าเราสามารถฆ่าท่าน?”

ทิชั่วกล่าวว่า

“ท่านฆ่าข้าพเจ้า ยิ่งตามหาลี้เกี่ยฮวยไม่พบแล้ว”

“เป็นท่านคร่ากุมเกี่ยฮวยไปจริงๆ”

"หากท่านเพียงแต่ระแวงสงสัย ไฉนลงมือต่อข้าพเจ้าอย่างรุนแรง หากฆ่าคนผิด ไยมิใช่เป็นเรื่องราวอันคับแค้น?"

"เราเคยประมือกับท่าน ทราบแน่แก่ใจว่ามิใช่คู่มือของท่าน เราทราบดีว่าพลังบุปผาโลหิตบานโรยราไม่อาจสังหารท่าน ดังนั้นลงมืออย่างสุดกำลัง เพียงคิดใช้ดรรชนีนกกระจิบสยบท่าน"

ทิชิ่วระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวว่า

"ต่อนนี้ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว"

จากนั้นเขากล่าวด้วยความเสียดายอยู่บ้างว่า

"น่าเสียดายที่ดรรชนีนกกระจิบของท่านสยบข้าพเจ้าไม่ได้เช่นกัน"

กล่าวจบยืดกายขึ้น พร้อมกับส่งเสียงดวาดปานฟ้าร้องคำหนึ่ง

ลี้ก็กฮวยถูกกระแทกกระเทือนล้มลง

มันกระแทกนั่งบนพื้น กล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"ท่าน....ท่านไม่มีจุดเส้น"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเป็นคน ข้าพเจ้ามีจุดเส้น แต่ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของจูก้วะชิงแช ร่ำเรียนวิชากำลังภายในจากท่านผู้เฒ่า ท่านผู้เฒ่าฝึกปรือจนเปลี่ยนแปลงจุดเส้นทั่วร่างเป็นจุดแข็ง เป็นที่รวมพลังทั่วร่างแล้ว"

จากนั้นเขากล่าวอย่างจริงจังว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้กระทบถูกลี้เกี่ยฮวย นางเกิดเรื่องหลังจากที่ข้าพเจ้าขึ้นสู่ภูเขาหลุยงั่งชัว"

ลี้ก็กฮวยกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"ท่านเมื่อไม่ได้กระทำเรื่องเช่นนี้ กลับกลั่นแกล้งก่อกวนเรา"

"ข้าพเจ้าไม่ได้กลั่นแกล้งก่อกวนท่าน เพียงแต่หอเจ็ดหุนครึ่งเกิดเรื่องขึ้น พวกเรากำลังสืบเสาะว่าเป็นการลงมือของผู้ใด ข้าพเจ้าต้องการทำความเข้าใจกับจุดประสงค์ที่ท่านลอบทำร้ายข้าพเจ้า ค่อยจำแนกศัตรูสหายได้"

ลี้ก๊กฮวยทวนคำ "เกิดเรื่องขึ้น" มันลงจากภูเขาหลุยงั่งชัวไม่ถึงครึ่งวัน ตอนที่จากมายังเป็นปรกติสุข แม้แต่ฉั่วค้วง เนี่ยเตียงก็คืนดีกัน ดังนั้นถามว่า

"เกิดเรื่องอันใด?"

ทิชิ่วกล่าวว่า

"ศัตรูวางแผนแยบยล ดำเนินการเคลื่อนไหวแล้ว ตอนนี้สถานการณ์รีบร้อนคับขัน ท่านบอกต่อข้าพเจ้าก่อนว่า ลี้เกียฮวยเกิดเรื่องใด"

.....

ทุกครั้งลี้ก๊กฮวยระแวงสงสัยทิชิ่วโดยง่ายดาย

แต่ทุกคราก็ไว้วางใจทิชิ่วโดยง่ายดาย

....มีบ้างบางคนไม่แสดงความลิงโลดเดือดดาลทางสีหน้า บางคนยินดีเดือดดาลไม่แน่นอน บางคนกลับแสดงความรู้สึกออกมาอย่างเปิดเผย บางคนระแวงคนไม่ใช้ ใช้คนไม่ระแวง บางคนทางหนึ่งเชื่อคนทางหนึ่งระแวงคน บางคนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง บัดเดี๋ยวระแวงบัดเดี๋ยวเชื่อถือ

ลี้ก๊กฮวยเป็นคนอารมณ์อ่อนไหว

มันเชื่อคนโดยง่ายดาย และระแวงคนโดยง่ายดาย

มันเชื่อถือยอดขุนพลสยองขวัญ ภายหลังนีกระแวงยอดขุน-พลสยองขวัญ นับเป็นตัวอย่างประการหนึ่ง

ตอนนี้มันเพียงห่วงใยความปลอดภัยของลี้เกียฮวย

มันนำทิชั่วไปยังร้านอาหารเนิ่นนาน

เถ้าแก่ร้านอาหารนามยาฮุดพอพบเห็นทิชั่ว รีบน้อมคำนับอีก แต่สีหน้าเต็มไปด้วยแววระแวงสงสัย

ทิชั่วไม่แยแสสนใจมัน เดินเข้าห้องพักหมายเลขสอง เห็นเครื่องเรือนภายในห้องแตกกระจาย มีสภาพสับสนวุ่นวาย

นี่ความจริงไม่น่าประหลาด

ทั้งนี้เพราะทิชั่วเห็นกับตาว่า หลังจากที่ลี้เกียฮวยเข้าพัก ก็ร่ำร้องอาละวาด ทางหนึ่งด่าว่าลี้ก็กฮวย ทางหนึ่งทุบทำลายข้าวของภายในห้อง

ที่ชวนอกสั่นขวัญแขวนเป็นโลหิต

เป็นคราบโลหิต

บนผนัง ตามพื้นดิน แม้กระทั่งเพดานห้องล้วนแปดเปื้อนคราบโลหิต

ภายในห้องย่อมไม่มีคนแล้ว

ลี้เกียฮวยไปที่ใดแล้ว?

ภายในห้องเป็นผู้ใดหลั่งโลหิต?

หวังว่าอย่าได้เป็น...

.....

ทิชิ่วกล่าวถามฮาฮุดว่า

"เมื่อครู่มีผู้ใดเข้ามา?"

ฮาฮุดยังคงน้อมคำนับกล่าวว่า

"หลังจากที่ทิเอี้ย (นายแซ่ทิ) ออกไป ที่นี้คล้ายกับไม่มีผู้ใดเข้าออก"

ลี้ก๊กฮวยกล่าวว่า

"เมื่อครู่เราถามมัน มันก็กล่าวเช่นนี้ ดังนั้นเราจึง..."

มันพอพบหน้าก็ลงมือต่อทิชิ่วด้วยอำมหิต ฟันผมเผ้าที่มุมหน้าผากของทิชิ่วออกมาแถบหนึ่ง ในใจอดบังเกิดความเสียใจอยู่บ้างมิได้

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เรื่องนี้มีความสำคัญใหญ่หลวง อย่าได้ใช้คำ "คล้ายกับ" ที่นี้ไม่มีผู้คนเข้าออก เป็นเพราะพวกท่านไม่ได้สังเกต หรือว่าไม่ได้เห็นกับตา ไม่เช่นนั้นคนไปที่ใด มาดรว่าตายแล้ว ก็สมควรทิ้งซากศพไว้"

ลี้ก๊กฮวยร้องเพ้ยกล่าวว่า

"อย่าได้ใช้คำ "มาดรว่า" เกี่ยฮวยมีรูปโฉมงามพร้อมไร้ตำหนิ ต้องไม่เกิดเรื่อง และไม่ประสบเคราะห์กรรม"

มันแม้เป็นชาวยุทธจักร แต่ให้ความสำคัญต่อลี้เกี่ยฮวย อดมีข้อห้ามเรื่องกริ่งเกรงมิได้ ต้องการกล่าวเป็นลางที่ดี

ฮาฮุดรีบกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง พวกเราล้วน...ล้วนไม่ได้สังเกต เซียงกงน้อยมีฝีมือสูงเยี่ยมปานนั้น พวกเราไหนเลยคาดคิดว่าจะเกิดเรื่อง แต่ว่าลี้นึ่งเฮียบกล้าแข็งปานนั้น คงไม่ประสบเหตุไม่คาดหมายอันใด"

ทิชิ่วรับฟังจนศีรษะพองโตขึ้นมา

...คำพูดของบุคคลเช่นนี้ ไม่มีส่วนช่วยต่อการคลี่คลายคดีที่สุด ขอเพียงเจ้าของคดีบอกใบ้อันใด มันจะคล้อยตามเช่นนั้น ขอเพียงท่านระแวงสงสัยอันใด มันต้องบอกว่ามันระแวงสงสัยแต่แรก บุคคลเช่นนี้เชื่อฟังวาจาเกินไป และรู้สถานการณ์เกินไป กลับยากที่จะสืบสวนหาข้อเท็จจริงได้

ทิชิ่วได้แต่ถามว่า

"ท่านได้ยินว่าภายในห้องมีเสียงการต่อสู้หรือไม่?"

"คล้ายกับมี...แต่ว่าไม่ได้สนใจ"

"ในห้องพักมีเสียงการต่อสู้ ท่านยังไม่สนใจ ท่านเปิดโรงเตี๊ยมร้านอาหารอย่างไร?"

"ไม่...ไม่มีเสียงการต่อสู้ เราแน่ใจแล้ว เราไม่ได้ยิน"

"ท่านไม่ได้ยิน ผู้รับใช้ของท่านเล่า?"

"เราไม่ได้ยิน พวกเจ้าเล่า?"

ฮาฮุดร้องถามขึ้น ขามนั้นผู้รับใช้ภายในร้านล้วนชุมนุมอยู่ด้านหลังมัน พอฟังกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

"ไม่ได้ยิน"

...เถ้าแก่กล่าวเช่นนี้ ผู้รับใช้ทั้งหลายไม่มีเหตุผลที่โต้แย้งเป็นอื่น

ทิชิ่วร้อนรุ่มขุ่นแค้น จนผมเผ้าแทบร่วงหลุดมาอีกหลายเส้น กล่าวว่า

"ภายในห้องแปดเปื้อนคราบโลหิตมากมายปานนี้ เชียงกงน้อยก็มีฝีมือมิใช่ชั่ว เป็นไปไม่ได้ที่ไม่เกิดการต่อสู้ขึ้น ท่านเป็นชาวยุทธจักร มี

โสดประสาทปราดเปรียวเป็นพิเศษ เป็นไปไม่ได้เช่นกันที่ไม่ได้ยินเสียงการต่อสู้”

ฮาฮุดกล่าวเสียงละห้อยว่า

“ทิเอี้ย ผู้ต่ำต้อยไม่ได้ยินจริงๆ ผู้ต่ำต้อยเปิดโรงเตี๊ยมร้านอาหารในที่นี้นานปี ผู้ใดคาดคิดว่าวันนี้จะเกิดคดีโชกเลือดเช่นนี้”

ทิชิ่วพลันถามว่า

“ผู้รับใช้ของท่านมาครบถ้วนแล้วหรือ?”

ฮาฮุดกล้ำกลืนคำพูดไว้ชั่วคราว ผงกศีรษะรับจากนั้นกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“ไฉนขาดหายไปคนหนึ่ง?”

จากนั้นตรวจนับจำนวนคนใหม่ พบว่าขาดหายไปคนหนึ่งจริงๆ ดังนั้นร้องถามว่า

“ลี้ตั่วฉิกไปที่ใดแล้ว?”

ผู้รับใช้ทั้งสิบเจ็ดสิบแปดคน ท่านมองดูเรา เรามองดูท่าน

ทิชิ่วเห็นสภาพเช่นนั้น ทราบกระจ่างแก่ใจดี ฮาฮุดเปิดโรงเตี๊ยมร้านอาหาร ใช้ผู้คนมากมายปานนี้ หากบอกว่าเป็นสุจริตชนก็แปลกไปแล้ว เพียงแต่ชาวยุทธจักร ผู้ใดไม่เพาะกำลังไว้ ขอเพียงไม่กระทำผิด ก็ใช้ได้แล้ว

ทิชิ่วฟังว่าผู้รับใช้คนหนึ่งคล้าย “สาบสูญ” ไป จึงถามว่า

“เมื่อครู่ใช่มีสตรีนางหนึ่งสวมชุดรัดกุมสีทึบรุดมาพักแรมหรือไม่?”

มิคาดผู้รับใช้ทั้งสิบเจ็ดสิบแปดคน รวมทั้งฮาฮุดเองพากันตอบว่า

“มี”

ทิชิ่วพอฟัง กลับบังเกิดความประหลาดใจ หันไปถามเหล่าผู้รับใช้ว่า

"พวกเจ้ามิใช่มีงานวุ่นวายหรอกหรือ ไฉนทราบว่ามีโกวเนี้ยใหญ่เช่นนี้รุดมาพักแรม?"

เหล่าผู้รับใช้พากันกล่าวว่า

"มีทารกหญิงงามสะคราญปานนี้เข้าพัก ย่อมต้องทราบแล้ว"

"เป็นงู่งั่ง (ดาวัว) บอกต่อเราว่า หลังจากมีเชียงกงน้อยที่คล้ายนางเชียนรุดมา ปรากฏชิ้วเสียวเจี้ยะที่คล้ายเทพธิดาหยาดฟ้าอีกนางหนึ่งมาถึง ทั้งหมดล้วนรุดไปชมดู นับว่างามแทบตายแล้ว"

ฮาฮุดขุ่นแค้นแน่นอก กล่าวว่า

"พวกเจ้าถือว่าทำงานให้แก่เราหรือ มิน่าเล่าอาหารยกออกมาช้าเป็นพิเศษ ยังมีแขกเหรื่อตำหนิว่า ในข้าวสวยมีมูลมุสิก ในผักมีแมลงสาบตาย ยังมีคนดักฟันชี่หนึ่งจากในน้ำแกง"

ผู้รับใช้ที่ตาโตราวกับวัวผู้หนึ่งตอบว่า

"นั่นเป็นยังเกี้ยส่งเสียงจามจนฟันหลุดออกมาชี่หนึ่ง เที่ยวควานหาไม่พบ ที่แท้ดกหล่นอยู่ในน้ำแกง"

ผู้รับใช้ปลายคางยื่นยาวอีกคนหนึ่งกล่าวว่า

"อาหารยกช้า จึงสมกับชื่อร้าน ไม่เช่นนั้นพวกเราไฉนตั้งชื่อว่าร้านอาหารเนิ่นนาน?"

ทั้งหมดหัวร่อครืนออกมา ฮาฮุดดุว่า

"หัวร่ออันใด? ครั้งหน้าหากเราไม่มีการค้า ต้องเลิกกิจการ จะเคาะฟันของพวกเจ้าออกมาตุ๋นเป็นน้ำแกงฟัก เอาแต่มองดูหญิงงาม

หาทำงานไม่"

งูงิ่งย้อนถามว่า

"เถ้าแก่ ตอนที่ชิ้วเสียวเจี๋ยะเข้าพัก ท่านมิใช่วุ่นวายกับการต้อนรับแขกเหรืออื่นหรอกหรือ ไฉนทราบว่าสตรีนางนี้เข้าพัก?"

ฮาฮุดยิ้มออกมา กล่าวว่า

"มีหญิงงามเช่นนี้เข้าพัก พวกเจ้าล้วนพบเห็น เราไหนเลยล่วงรู้ภายหลังได้ นางอยู่ห่างสามลี้ เราก็สูดได้กลิ่นหอมของนางแล้ว"

เหล่าผู้รับใช้พากันชมเชยว่า

"ยอดเยี่ยมยิ่ง"

"ฮาเล่าปั้ง(เถ้าแก่แซ่ฮา) มีเนตรทิพย์ดุจสายฟ้าจริง ๆ"

"ไหนเลยเพียงนี้เท่านั้น ฮาเล่าปั้งมีจมูกปราดเปรียวดุจสุนัขไม่ ยังปราดเปรียวกว่าสุนัขอีก"

ฮาฮุดหวนนึกถึงเมื่อครู่ตัวเองดุว่าพวกมันมองดูสตรี คราครั้งนี้ตัวเองกลับยอมรับ ไยมิใช่กลายเป็นสัตว์ในครอกเดียวกัน ดังนั้นสงบปากคำไว้

ทิชิ่วเห็นเช่นนั้น ทราบว่าผู้รับใช้ร้านอาหารเนิ่นนานล้วนโง่ทึบดูไปไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีรายนี้ แต่ในใจหวนนึกถึงบุคคลกลุ่มหนึ่งขึ้นมา ถามว่า

"สตรีนางนั้นแซ่ชิ้ว? พวกท่านทราบได้อย่างไร?"

งูงิ่งกล่าวว่า

"พวกเราเห็นนางงดงาม ล้วนสอบถามชื่อของนาง เป็นยังเก๋ยบันทึกชื่อของนางไว้"

ยังเกี้ยเป็นเด็กหนุ่มศีรษะใหญ่โต มันกล่าวด้วยใบหน้าแดงฉานว่า

"นางไม่ได้แจ้งชื่อ เพียงเขียนคำ "ชิ้ว" ลงบนสมุดเข้าพักของร้านเรา จากนั้นทิ้งเงินไว้แท่งหนึ่ง เดินขึ้นชั้นบนไป พวกมันพอถามถึง เราบ่งบอกตามนี้ พวกมันล้วนกล่าวเป็นเสียงเดียวว่า นางต้องแซ่ชิ้วแน่นอน"

คราครั้งนี้แม้แต่ทิชิ่วก็หน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"เป็นนาง"

สี้ก๊กฮวยเห็นสีหน้าของทิชิ่วไม่ถูกต้อง รีบถามว่า

"นางเป็นใคร?"

ทิชิ่วกล่าวอย่างยากลำบากว่า

"เกรงว่าเป็น...ถังชิ้ว"

สี้ก๊กฮวยอุทานดังอา ถึงกับใจหายวาบ

ถังชิ้วเป็นหนึ่งในสี่จอมทมิฬ และเป็นสตรีเพียงหนึ่งเดียว สี้-เกี้ยฮวยดกไปในเง็อมมือนาง เกรงว่าประสบเภทภัยมากกว่าวาสนา

สี้ก๊กฮวยความจริงชมชอบสี้เกี้ยฮวย เพียงแต่มันมีนิสัยดื้อรั้น ไม่ยอมอ่อนข้อให้ ทั้งไม่อาจทนทานรับอารมณ์อันแง่งอนของสี้เกี้ยฮวย ดังนั้นแสร้งเป็นไม่นำพา

ชงความจริง บุคคลทมนสัยรุนแรง ทงยงถือดวสองคนอยูรวมกน จะถือสาศักดิ์ศรีตัวเองเกินไป จนละเลยความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่ง ยามนี้ สี้ก๊กฮวยพอฟังว่าสี้เกี้ยฮวยเกิดเรื่องขึ้น ถึงกับจับต้นชนปลายไม่ถูก แทบร้องไห้ออกมา ไหนเลยมีบุคลิกของยอดฝีมืออีก

ทิชิ่วเห็นเช่นนั้น กลับสำนึกเสียใจที่เปิดเผยศักดิ์ศรีของถังชิ้วต่อสี้ก๊กฮวย ทั้งนี้เพราะกล่าวไปไม่มีส่วนช่วยต่อเรื่องราว รังแต่สร้างความ

ร้อนรุ่มใจแก่มันเท่านั้น

ดังนั้นทิชิ่วชักถามฮาฮุดว่า

“ชิ้วเสียวเจี้ยะนั้นพักอยู่ห้องหมายเลขใด?”

ฮาฮุดไม่ทันตอบคำ อย่างน้อยมีผู้รับใช้เจ็ดแปดคนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ห้องหมายเลขหนึ่ง”

.....

ทิชิ่วรุดไปยังห้องหมายเลขหนึ่งในบัดดล

เขาเคาะประตู

ไม่มีคนขานรับ

เขาเตะประตูห้องเปิดออก

ประตูพังทลายลง ภายในห้องว่างเปล่าไร้ผู้คน

“นางไปแล้ว”

“พวกเราเพียงเห็นนางเข้ามา ไม่เห็นนางออกไป”

“ประหลาด นางจากไปตั้งแต่เมื่อใด?”

“น่าเสียดายที่ไม่ได้ถามนางพักอยู่ที่ใด...”

ผู้รับใช้เหล่านี้ยังคิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย

ลี้กักฮวยร้อนรุ่มใจยิ่ง กล่าวว่า

“นางไปแล้ว พวกเราจะตามหาเกี่ยฮวยจากที่ใด?”

พลางหมุนตัวหมายออกติดตาม ทิชิ่วพลันฉุดรั้งมันไว้ ถามว่า

“ท่านคิดติดตามจากที่ใด?”

“เรา...เราก็ไม่ทราบ”

ทิชั่วพลันดวาดว่า

“ออกมา”

ลี้ก๊กฮวยใจหายวาบ มือซ้ายใช้ท่าอี้ป๋วยกาชิวจุ้ย (หางนางแอ่นตัดสายน้ำ) มือขวายกเฉียงๆด้วยท่าเอ็งเค็กเชี่ยงคง (เหยี่ยวโผบินจู่โจม) ตั้งท่าตระเตรียมพร้อม เหลียวซ้ายแลขวา กล่าวว่า

“ศัตรูอยู่ที่ใด?”

เห็นทิชั่วพุ่งปราดเข้าห้องพักหมายเลขเจ็ด แต่ภายในห้องโล่งโถงหามีผู้คนไม่

ทิชั่วตวัดมือขึ้น กระแทกเพดานห้องเปิดออก เสียงกร๊อบเมื่อฟาดเพดานห้องร่วงหล่นลง ผู้คนที่ซุกซ่อนอยู่ภายในก็พลิกร่วงลงมา

ทิชั่วยื่นมือรับไว้

นั่นเป็นคนตายผู้หนึ่ง

ลี้ก๊กฮวยร้องคำ “เกี่ยฮวย” ค่อยพบว่าผู้ตายเป็นบุรุษผู้หนึ่งต้องร้องเพ้ยออกมา

หลังจากที่มันส่งเสียงร้อง ค่อยถึงรอบฮาฮุดและเหล่าผู้รับใช้ร้องว่า

“ตั่วฉิก”

ที่แท้ผู้ตายเป็นผู้รับใช้ภายในร้านนามลี้ตั่วฉิก

ลี้ตั่วฉิกตายแล้ว

ใบหน้ามันขาวจนโปร่งใส ที่แท้โลหิตภายในกายไหลหลั่งแทบหมดสิ้น

ในมือมันคล้ายกำวัตถุสิ่งหนึ่ง

ทิชั่วแกะนิ้วมือของผู้ตายออก พบว่าวัตถุในมือเป็นกระดาษยับย่นแผ่นหนึ่ง ดังนั้นขมวดคิ้วกล่าวว่า

"พวกท่านถอยห่างไป อย่าได้สูดดมชั่วคราว"

ทุกผู้คนแม้ไม่เข้าใจ แต่เห็นทิชั่วคาดการณ์ดุจเทพยดาคำนวณเผชิญเหตุเปลี่ยนแปลงไม่ดีนตระหนก ล้วนปฏิบัติตามวาจามันถอยห่างออกไป

มีแต่ลี้ก๊กฮวยห่วงใยความปลอดภัยของลี้เกี๋ยฮวย ยังคงยืนอยู่ข้างกายทิชั่ว ชะโงกศีรษะมองดูเศษกระดาษ แต่กลั้นลมหายใจ โคจรกำลังภายในคุ้มครองชีพจรหัวใจไว้

ทิชั่วคลี่กระดาษออก เห็นบนกระดาษเขียนด้วยลายมือสวยงามว่า

"ทิปู้เท้า (มือปราบแซ่ทิ) หากผู้ที่คลี่อ่านเป็นท่าน ท่านมีกำลังภายในลึกล้ำ ร้อยพิษยากกล้ำกราย ย่อมไม่อาจแพร่พิษทำร้ายท่าน แต่คนข้างกายท่านยากบอกได้ เชียงกงน้อยอยู่ที่ร้านค้าโลงนับแต่โบราณกาล ผู้ใดไม่ตาย เส้นทางปรโลกไม่ยาวไกล ท่านกับเชียงกงใหญ่คิดตามหาหรือไม่ ล้วนแล้วแต่ความสะดวก"

ดอนท้ายไม่ได้ลงนาม เพียงแต่วาดรูปงูพิษตัวหนึ่ง

งูพิษสีสันสดใสตัวหนึ่ง

ลี้ก๊กฮวยขู่คำรามว่า

"นางปีศาจนี้"

ทิชั่วพลันหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

“รีบปิดกลั้นลมหายใจไว้”

เสียงพีบคราหนึ่ง เศษกระดาษในมือลุกไหม้ขึ้นมา ที่แท้ทิชั่วกริ่งเกรงพิษบนกระดาษสามารถแพร่กระจาย ดังนั้นเกร็งลมปราณธาตุอัคคีขึ้น เผาทำลายเศษกระดาษไป

ลี้ก็กฮวยพอถูกทิชั่วดวาดว่า คล้ายมีสติแจ่มใสขึ้น กล่าวว่า

“เป็นถังชิ้วจริงๆ”

....ถังชิ้วเรียกตัวเองเป็นจั้วมุ้ยยิ้น (นางงามอสรพิษ) นางเห็นว่างูพิษเป็นสัตว์สวยงามที่สุดในโลก เป็นตัวจำแลงของนึ่งอวสี (พระนามของกษัตริย์สมัยดึกดำบรรพ์) และเป็นต้นตระกูลของมังกร แต่ลำตัวติดดิน ผิวนอกงดงาม จึงถูกผู้คนถลกหนังไปจัดทำเป็นเครื่องประดับ เพื่อป้องกันตัวเอง มันมีน้ำลายพิษ ใช้จัดการศัตรู มาดรว่าไม่มีขา แต่เคลื่อนไหวเร็วกว่ามีขา ทั้งรู้จักหมอบซุ่มรัดพัน รู้จักพักผ่อนรักษาชีวิต กลางวันกบดานกลางคืนเคลื่อนไหว ฤดูหนาวจำศีล ฤดูร้อนออกหากิน สามารถป้องกันตัวเอง จู่โจมศัตรูอย่างไม่คาดหมาย ดังนั้นนางใช้งูพิษเป็นสัญลักษณ์

ฮาฮุดอดถามมิได้ว่า

“นางไฉนฆ่าลี้ตั๋วฉิก?”

ทิชั่วตอบว่า

“ทั้งนี้เพราะนางต้องการโลหิต”

งูงั่งใจหาขวาบ กล่าวว่า

“นางปีศาจนั้นดูดเลือดผู้คน?”

ทิชั่วตอบว่า

"มิใช่ นางต้องการสร้างสถานการณ์ สาดโลหิตในห้องพักเชียงกงน้อย เพื่อขู่ขวัญพวกเรา"

ลี้กักฮวยกล่าวด้วยความยินดีว่า

"ท่านหมายความว่าเกี่ยฮวยยังไม่ตายฮ?"

ทิชั่วกล่าวว่า

"นางคิดใช้เชียงกงน้อยเป็นเหยื่อ หลอกล่อให้พวกเราหวาดหวั่นวิตก ไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ เร่งรุดไปตามนัด"

ลี้กักฮวยยังไม่วางใจ กล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ที่ไหลหลั่งในห้องหมายเลขสอง มิใช่โลหิตของเกี่ยฮวย?"

ทิชั่วอธิบายว่า

"ทั้งนี้เพราะโลหิตไหลมากเกินไป ด้วยฝีมือของถังชิ้ว ฆ่าคนไม่ต้องเห็นเลือด ดังนั้นจงใจใช้โลหิตนี้ สร้างความอกสั่นขวัญแขวนแก่พวกเรา"

ฮาฮุดกล่าวอย่างขุ่นเคืองว่า

"นางปีศาจนี้ฆ่าลี้ตั๋วฉิกเพราะเหตุนี้?"

งู้งั่งและพวกพากันร้องว่า

"เกินเลยไปแล้ว โหดเหี้ยมอำมหิตไปแล้ว พวกเราต้องล้างแค้นให้แก่ตั๋วฉิก คิดบัญชีกับนางปีศาจนี้"

ลี้ก๊กฮวยกล่าวอย่างร้อนรุ่มลนลานว่า

"แต่ว่า....ร้านค้าโลงที่ว่า เป็นร้านค้าโลงจริงๆ?"

ฮาฮุดกล่าวว่า

“เรารู้จักสถานที่นั้น”

ลี้ก็กฮวยกับทิชั่วพากันมองดูฮาฮุด ฮาฮุดอธิบายว่า

“เมืองน้อยนี้ไม่ใหญ่โต ร้านค้าโลงมีเพียงร้านเดียว ขนานนามว่า “นับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย” หามีสาขาอื่นไม่ บอกต่อท่านตามความสัตย์ ร้านค้าโลงนั้นก็เป็นเราเปิดขึ้น หากเป็นสหายเก่าลูกค้าประจำ หรือเป็นยอดฝีมือคนมีชื่อเสียงเช่นทิเอี๊ยคิดอุดหนุน ยินดีลดหย่อนให้เป็นพิเศษ”

ลี้ก็กฮวยกับทิชั่วเบิกดาค้าง

....ดูท่าบุคคลที่คล้ายพระสังกัจจายน์ผู้นี้ไม่รวบรัดธรรมดาอย่างน้อยเปิดกิจการมากหลาย

ฮาฮุดกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

“ที่เราเปิดขึ้นล้วนเป็นกิจการเล็กๆ การค้าในที่นี้พึ่งพาไม่ได้ เปิดร้านค้าเพิ่มอีกหลายร้าน ประกอบกิจการหลายอย่าง เท่ากับมีหนทางถอย ผู้คนทั้งหลายติดตามอยู่ร่วมกับเรา ก็ไม่ถึงกับอดอยากยากไร้”

จากนั้นมันกล่าวเสริมว่า

“ร้านค้านั้นเมื่อเป็นของเรา เราคุ้นเคยกับเส้นทาง สามารถนำท่านทั้งสองไป”

ลี้ก็กฮวยผ่านเหตุเปลี่ยนแปลง เริ่มมีสติแจ่มใส กล่าวว่า

“ทิปู้เอี้ย”

ทิชั่วทราบว่ามันมีวาจาคิดกล่าว จึงกล่าว

“ท่านบอกว่าฝ่ายตรงข้ามสร้างสถานการณ์ หลอกล่อให้พวกเราหวาดหวั่นวิตก รุดสู่ร้านค้าโลงนับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตายโดยไม่ทันขบคิดใคร่ครวญ หรือฝ่ายตรงข้ามวางกับดักอยู่ภายในร้าน?”

ทิชิ่วทอดถอนใจกล่าวว่า

“ย่อมต้องวางกับดักไว้ แต่เกรงว่าเป้าหมายของพวกมันไม่ได้อยู่ที่นี้”

ลี้ก๊กฮวยก็มิใช่ชนชั้นธรรมดา เมื่อครู่เพียงห่วงใยความปลอดภัยของลี้เกียฮวย เป็นเหตุให้สูญเสียความคิด ยามนี้ผ่านการใคร่ครวญ ก็ทราบว่าผิดท่า กล่าวว่า

“หรือนี่เป็นแผนหลอกล่อซ้ายจู่โจมขวา..”

ทิชิ่วเห็นลี้ก๊กฮวยพอเยือกเย็นลง ก็มีความคิดแจ่มใสถึงเพียงนี้ ขณะจะชมเชยมันสักหลายคำ พลันเห็นสีหน้าของลี้ก๊กฮวยกลับกลายเป็นสีครามลี้ลับ ทั้งสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ ดังนั้นรีบถามว่า

“ท่านเป็นไรแล้ว?”

ที่แท้ลี้ก๊กฮวยดอนอ่านดูกระดาษข้อความ ส่งเสียงตวาดคำหนึ่งเป็นเหตุให้ถูกพิษแทรกซึม

ลี้ก๊กฮวยได้ยินทิชิ่วถามมันเช่นนี้ และเห็นฮาฮุดและพวกมองดูพวกมันเป็นจุดเดียว ต้องยกมือตบใบหน้าตัวเอง

มือของมันขณะจะกระทบถูกหนังใบหน้า พลันรู้สึกว่ากระดูกสันหลังปวดแปลบราวกับถูกแท่งน้ำแข็งแทงใส่ จากนั้นลุกลามไปทั่วร่างอย่างรวดเร็ว

มันยกมือขึ้น กลับไม่อาจวางลง

มันทราบว่าตัวเองถูกพิษแล้ว

ตลอดทั้งร่างมันหนาวสั่น ที่ประหลาดลี้ลับคืออาการหนาวสั่นเกิดจากส่วนต่างๆของร่างกาย บัดเดี๋ยวเป็นจมูก บัดเดี๋ยวเป็นท้อง จากนั้นเป็นหัวไหล่ กลายเป็นขนคิ้ว ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ขณะที่หนาวสั่นผู้อื่นมองเห็นได้ มันเองกลับไม่ทราบ

ลี้ก๊กฮวยก็มิใช่มือชั้นธรรมดา รีบโคจรพลังคุ้มครองชีพจรหัวใจไว้ร่ำว่า

"ทิเอี๊ย....ท่านต้องช่วยเหลือเกี่ยฮวย"

▪

.....

ตอนนี้สิ่งที่ทิชิ่วเผชิญหน้าคือ

เชียงกงใหญ่ลี้ก๊กฮวยถูกพิษ มีสภาพคับขัน

เชียงกงน้อยลี้เกี่ยฮวยหายสาบสูญ รอให้ช่วยเหลือ

เนี่ยเอี่ยงเอี๊ยงถูกฆ่า คดียังไม่คลี่คลาย

ตุยเมี่ยและเชี่ยวกุกรอให้รุดไปช่วยเหลือ

ถังชิ้วมาแล้ว ตระเตรียมซุ่มจู่โจม

อี้เดียก็คุกคามเข้าใกล้สถานที่นี้

ยังมีผู้พลีชีวิตของมันอีกสามสิบเอ็ดคน

นอกจากนี้ทิชิ่วยังต้องรุดไปห้ามปรามการต่อสู้ระหว่างเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วง

เรื่องรีบร้อนมากมายปานนี้ ทิชิ่วมีเพียงลำพังมีทั้งสิ้นสองมือ จะกระทำได้กี่ประการ

ทิชั่วรู้สึกได้ว่า ฝ่ายตรงข้ามเตรียมการอย่างแยบคาย คล้ายวางเพลิงอยู่ทั่วสี่ทิศแปดทางของหมู่ตึกหลังหนึ่ง คนที่ดับไฟไม่ทราบสมควรดับอัคคีเพลิงด้านใดก่อนดี

สมควรช่วยเหลือผู้ใดดี?

"ฮูหยินให้ท่านรับของสิ่งนี้ จากไปในบัดดล ไปรอนางที่ฮวงฮ้วยไฮ้ (ทะเลลมอัคคี) นางจะติดตามไปสมทบ หลังจากนั้นเดินทางถึงสุดขอบฟ้า ครองคู่อยู่ร่วมกัน"

นี่เป็นคำพูดที่หญิงรับใช้เชี่ยวจี้กล่าวกับฉั่วค้วง

ดังนั้นฉั่วค้วงพกพาหัวใจที่พองโต ความเชื่อมั่นอย่าเด็มเปี่ยม เร่งรุดสู่ทะเลลมอัคคีเขตภูเขาหลุยงั่งชัว

ความลับนี้มีแต่มันทราบได้

...ที่แท้เอี่ยงเอี้ยงยังรักเรา

...เอี่ยงเอี้ยง ท่านปกปิดเราสาหัสนัก

...เอี่ยงเอี้ยง ในที่สุดเรารอคอยถึงวันนี้

ตอนนี้ฉั่วค้วงไม่ครุ่นคิดอันใด ไม่สนใจอันใด เพียงคิดเร่งรุดถึงทะเลลมอัคคีโดยเร็ว พบหน้าเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงแด่เนิ่นๆ เพื่อที่จะเดินทางถึงสุดขอบฟ้า ครองคู่อยู่ร่วมกัน

มันไม่เคยไปยังทะเลอัคคี

มันเพียงได้ยินชื่อทะเลลมอัคคี

ทะเลลมอัคคีอยู่อีกด้านหนึ่งของภูเขาหลุยงั่งชัว

มันทราบว่า ตัวเองต้องเสาะพบทะเลลมอัคคีแน่นอน
สำหรับกับมัน ทะเลลมอัคคีคล้ายเป็นคำเรียกหาประการหนึ่ง
คำเรียกหาของความรัก

ยามนั้น ทิชิ่วพลันกะพริบตาต่อฮาฮุด

เพียงกะพริบตาข้างเดียว
เป็นคาซ้าย
จากนั้นเขายื่นมือขวาออก
นิ้วสี่นิ้วงอเข้าหาตัว นิ้วหนึ่งยื่นออก
เป็นนิ้วกลาง

อิริยาบถอันสนิทสนมเช่นกะพริบตาข้างหนึ่งนี้ คล้ายเพียงกระทำต่อคนรักหรือสหายที่คุ้นเคย

สำหรับประการหลัง แม้แต่กับสหายเก่าหรือภรรยา ก็ไม่อาจกระทำวุ่นวาย

ฮาฮุดเบิกตาจนกลมกว้าง
แต่มันคล้ายไม่ถือสา

มันก็แสดงอิริยาบถหนึ่ง ยกสองมือถึงมุมหน้าผากซ้ายขวา เพียงงอนิ้วหัวแม่มือ สองมือส่ายไปทางซ้ายขวา คล้ายแพะที่กระหยิ่มยิ้มย่องตัวหนึ่ง

เป็นแพะอ้วนพี

ทิชิ่วพอเห็นมันทำเช่นนี้ ก็เอื้อนเอ่ยว่า

“ทรงพลังมหาศาล...”

“แพะอ้วนพี” เอื้อนเสริมว่า

“ขอทานตกตาย”

มันเอื้อนเอ่ยชัดถ้อยชัดคำ เป็นคำ “ขอทานตกตาย” หาใช่คำ “ครอบคลุมแผ่นดินไม่” จากนั้นมันเอื้อนบ้างว่า

“พายุก่อหวอด...”

ทิชิ่วกล่าวเสริมว่า

“ตุ่นแพะอ้วนพี”

ทั้งสองประสานมือคำนับ ยิ้มให้แก่กัน

ทิชิ่วกล่าวว่า

“เมื่อเป็นพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ขออุกอาจเชื้อเชิญแล้ว...”

กล่าวพลางล้วงดอกไม้จากอกเสื้อดอกหนึ่ง

...พวกท่าน? นี่เป็นผู้ใด?

...ทิชิ่วมีคำร้องขออันใด?

...เขาถือดอกไม้อันใด? ดอกไม้ดอกหนึ่งมีความหมายอันใด? หรือว่าเขาคิดมอบดอกไม้ต่อฮาฮุด?

ทะเลลมอัคคีเป็นสถานที่ประหลาดยิ่ง มีสายลมมีอัคคีมีทะเล

ชึ่งความจริง ที่บอกว่าทะเล ออกจะเกินเลยไป มันเป็นหนองกึง

สีครามแห่งหนึ่ง ดูไปเป็นสีเดียวกับทะเล ตั้งอยู่ท่ามกลางผนังผาล้อมรอบ มีรอยร่องคดเคี้ยวสามแห่ง ลมประหลาดที่แตกต่างสามชนิดโชยพัดผ่านรอยร่องเข้ามา เกิดการปะทะ ยากจะพบทางออก กลายเป็นลมพายุอันลี้ลับ บวกกับหนองบึงเป็นปากปล่องภูเขาไฟ น้ำในบึงร้อนระอุ ลอยไว้ด้วยคราบน้ำมันสีดำชนิดหนึ่ง เมื่อเกิดลมโชยพัด บนผิวบึงบังเกิดเสียงแตกระเบิด บางครั้งเกิดเปลวเพลิงสีคราม แด่งแต้มหนองบึงนี้เป็นทัศนียภาพอันประหลาดลี้ลับ

ผืนแผ่นดินอันไพศาลสามารถรองรับทุกสิ่งเต็มไปด้วยความพิสดาร ทะเลลมพายุอยู่ในเขตภูเขาลูกเดียวกับน้ำดกพุ่งย้อน แต่สถานที่ทั้งสองแห่ง มีจุดเด่นผิดแผกแตกต่างกัน

ฉั่วค้วงรู้สึกว่าตัวเองมาตามคำเรียกหาของทะเลลมอัคคี มันสืบเสาะตามทิศทางลม สภาวะอัคคีและสีสันของทะเล บรรลุถึงทะเลลมอัคคี

บนผิวน้ำปรากฏอัคคีลุกไหม้ เป็นเปลวสีเขียวลี้ลับ ขับเน้นหนองบึงเป็นสีครามเข้มกว่าเดิม เมื่อลมโชยพัดผ่าน เปลวไฟบัดเดี๋ยวสลัวบัดเดี๋ยวยืดยาวขึ้น

ทิวทัศน์ที่น้ำอัคคีคงอยู่ร่วมกัน ไม่อาจพบเห็นอยู่บ่อยครั้ง

ฉั่วค้วงลิงโลดยินดียิ่ง หวนนึกถึงอีกไม่นานตัวเองจะได้พบหญิงคนรักในสภาพแวดล้อมอันงดงามลี้ลับแล้ว

เพราะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ มันยังนึกถึงเนี่ยเตียงที่เป็นศัตรูสำคัญ การคบหาสหายถือวาสนาผูกพัน แต่การเป็นศัตรูถือวาสนายิ่งกว่า ในโลกมีผู้คนมากมายที่กลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย ไหนเลยไม่มีวาสนาได้

กล่าวตามความสัตย์ บางครั้งศัตรูมีส่วนกระตุ้นให้ผู้คนแสวงหาความรุดหน้ายิ่งกว่าสหาย หากไม่มีศัตรู ก็ไม่มีการต่อสู้ช่วงชิง หากไม่พบคู่มือ จะค้นหาตัวเองไม่พบ ดังนั้นบางครั้งศัตรูเป็นสหายยิ่งกว่าสหายอีก

แต่ไม่ว่าอย่างไร การลิ้มชิมรสชาติของหมีเนื้อวัวทรงพลังมหาศาลครอบคลุมแผ่นดิน ยังมีความหมายกว่ารับประทานในหอเจ็ดหุนครึ่งมากนัก

สายลมคล้ายโจรสลัด พัดกรูเข้ามา และกรูเกรียวจากไป บังเกิดเป็นซุ่มเสียงอันแหลมคม ที่บังเกิดขึ้นก็หายลับ

มันได้ยินเสียงลม

มันมองเห็นเปลวไฟ

มันมองเห็น “ทะเล”

จวบกระทั่งมันได้ยินเสียงลมสายหนึ่ง

นั่นเป็นเสียงลมแห่งความพิโรธสายหนึ่ง เมื่อมันเคลื่อนเข้าใกล้ ปราศจากความอ่อนช้อยของสายลม หากแต่รุนแรงปานฟ้าร้อง

แสงไฟพลันแตกระเบิด เผาไหม้อย่างรุนแรง

น้ำในบึงยิ่งคราม้เข้ม บังเกิดระลอกอันปั่นป่วน

คราม้เข้มราวกับเป็นศูนย์รวมปีศาจร้ายหน้าเขียวมีฟันเขี้ยวนับร้อยพันตน

ฉั่วค้วงพลันผุดลุกขึ้นยืน

พร้อมกับลมรุนแรง ปรากฏบุคคลที่รุนแรงกว่าลมพายุผู้หนึ่งมาถึง

ฉั่วค้วงพอพบเห็นคนผู้นี้ ก็บังเกิดโทสะคุกรุ่นขึ้นมา

...มิน่าเล่าเอี่ยงเอี้ยงไม่รุดมา

...คงต้องเป็นมันขัดขวางนาง

ผู้มาย่อมเป็นเนี่ยเตียง

สองตาเนี่ยเตียงเปล่งประกายสีทอง จ้องจับบนใบหน้าฉั่วค้วง ฉั่วค้วงรู้สึกปวดแปลบที่หว่างคิ้วคราหนึ่ง

เนี่ยเตียงขู่คำรามว่า

"ท่านยังมีคำพูดใดกล่าว?"

มันไม่ได้แบกพาบ้านและวัวมา ดังนั้นติดตามมาถึงที่นี้โดยเร็ว

ควรทราบว่าคนผมยุ่งสยายเช่นฉั่วค้วง มีสารรูปพิกลขัดตาภูเขาหลุ่ยงั่งชัวมิใช่สถานที่รกร้างไร้ผู้คน ขณะที่เดินทางผ่าน เพียงถามไถ่ผู้คนสัญจรก็ทราบเอง

โดยเหตุผลเดียวกัน ผู้อื่นต้องการทราบร่องรอยของเนี่ยเตียงก็ไม่ยากนัก

ฉั่วค้วงงงงันวูบจึงกล่าว

"เราไม่มีคำพูดจะกล่าว ท่านมีคำพูดใดคิดกล่าวกับเราหรือ? ว้วดัวเมียของท่านเล่า? ท่านหักใจทอดทิ้งมันไปหรือ?"

เนี่ยเตียงไม่อาจสะกดอดกลั้นได้ แผดด่าว่า

"คนชั่วช้าสามานย์ ท่านไปตายเถอะ"

คำพูดพอกล่าว มันพุ่งหมัดซ้ายใส่ฉั่วค้วง ฟาดมือขวาใส่ตำแหน่ง

หัวใจของฉั่วค้วง ดวัดเท้าซ้ายเตะใส่ท้องน้อยฉั่วค้วง เท้าขวาดีดปราดขึ้นจู่โจมใส่ขมับซ้ายของฉั่วค้วง สองตาพวยพุ่งประกายสีทอง พุ่งใส่ใบหน้าฉั่วค้วง

นอกจากมีความแค้นกับฝ่ายตรงข้ามอย่างลึกล้ำ ไม่เช่นนั้นไฉนมุ่งมั่นปลิดชีวิตผู้คนอยู่ทุกกระบวนท่า?

แต่ยามนี้เนี่ยเตียงมีความแค้นกับฉั่วค้วงอย่างลึกล้ำจริงๆ

.....

ฉั่วค้วงคิดไม่ถึงว่าเนี่ยเตียงจะลงมือด้วยอำมหิตปานนี้ แต่มันทราบว่าเนี่ยเตียงจะลงมือต่อมัน

ทั้งนี้เพราะมันรู้สึกได้

...รังสีการฆ่าฟันสายนี้ แม้แต่เปลวไฟบนผิวบึงยังลุกโชนขึ้นเกรงว่าไม่เห็นเลือดต้องไม่มอดดับไป

แต่เนี่ยเตียงกลับจู่โจมโหมกระหน่ำต่อตัวเองด้วยความหนักหน่วงรุนแรงปานนี้ ดุร้ายอำมหิตปานนี้ กลับเหนือความคาดหมายมันนัก

นี่มิใช่การประลองฝีมือ

หากแต่เป็นการต่อสู้เสี่ยงชีวิต

ฉั่วค้วงทางหนึ่งปิดป้อง ทางหนึ่งตวาดว่า

“ท่านทำอะไร? ไม่ต้องการมีชีวิตสืบไปหรือ ท่านเสียสติหรือไร?”

เสียงดูมคราหนึ่ง คนร่วงหล่นลงในทะเลลมอัคคีแล้ว

ที่แท้ฉั่วค้วงยามฉุกละหุก แม้ฝืนใจรับสภาวะจู่โจมของเนี่ยเตียงแต่พอด้านรับกระบวนท่าหนึ่ง ก็ถอยกายไปครึ่งก้าวถึงสิบหกก้าว นับว่า

ปิดป้องสภาวะจู่โจมของฝ่ายตรงข้ามหมดสิ้น แต่ก็ล่าถอยถึงริมหนองบึง
เท้าข้างหนึ่งเหยียบใส่อากาศธาตุ ร่างร่วงหล่นลงไป

มันพอร่วงหล่นลงไป เนี่ยเตียงก็ตระเตรียมพรักพร้อม
มันทราบว่าฉั่วค้วงมิใช่ตะเกียงที่ขาดน้ำมัน
...ฝ่ายตรงข้ามพอพลาดท่าเสียที คงต้องตอบโต้อย่างสุดกำลัง
แต่มันคาดคิดไม่ถึงว่า จะปรากฏสภาพเช่นนี้
ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ตอบโต้
ถึงกับไม่ได้ดิ้นรน
ทั้งนี้เพราะมันไม่สามารถตอบโต้
ฉั่วค้วงพอตกลงในน้ำ ก็ร้องดังๆว่า
"ช่วยด้วย"
ที่แท้มันว่ายน้ำไม่เป็น

น้ำในบึงลึกยิ่ง

หากว่าไม่ลึก น้ำจึงไม่เป็นสีครามเช่นนี้
ฉั่วค้วงอยู่ในน้ำ ดิ้นรนด้วยความลำบากยากเย็น
เนี่ยเตียงกล่าวว่า
"สมควรปล่อยให้ท่านรับความลำบากบ้าง"
ฉั่วค้วงอยู่ในน้ำ ยกมือตีวุ่นวาย น้ำในบึงเริ่มกลบใบหน้ามันทีละน้อย
เนี่ยเตียงพึมพำว่า

"ท่านไฉนว่ายน้ำไม่เป็น?"

ฉั่วค้วงชูมือขึ้น ร้องคำ "ช่วย..." คำ "ด้วย" ถูกน้ำที่ทะลักเข้าปากกลบกลืนไป

เนี่ยเตียงยังระแวดระวัง กล่าวว่า

"เด็กน้อยเจ้าเล่ห์เพทุบาย อย่าหมายหลอกลวงเรา"

แต่ฉั่วค้วงจมหายลงไปแล้ว บนผิวน้ำเพียงลอยฟ่องด้วยเส้นผมของมัน และฟองอากาศที่แตกทะลัก

เนี่ยเตียงยังไม่วางใจ ถามว่า

"ท่านตายแล้วหรือไม่?"

พลางถอดรองเท้าหญ้าข้างหนึ่ง โยนลงบนผิวน้ำ

รองเท้าหญ้าจมลงในบัดดล

เนี่ยเตียงใจหายวาบ เด็ดใบหญ้าที่ริมฝั่งหลายใบ โปรยลงบนผิวน้ำ

ใบหญ้าจมลงในบึงอย่างรวดเร็ว

เนี่ยเตียงพึมพำว่า

"ที่แท้เป็นบึงน้ำจม"

...น้ำจมไม่สามารถรองรับวัตถุ พบของหนักต้องจมลง เรือไม่อาจลอยลำได้ มิน่าเล่าด้วยวิชาตัวเบาของฉั่วค้วง ยังไม่อาจใช้การได้

เนี่ยเตียงร้องเพ้ยใส่ผมเผ้าที่ลอยฟ่องนั้น กล่าวว่า

"ท่านจมน้ำตายก็สมควรอยู่"

จากนั้นหวนนึกถึงหากปล่อยให้ฉั่วค้วงตกตายในลักษณะนี้ ไยมิใช่กรุณาต่อมัน ต่อให้มันม่าเนี่ยเอี๋ยงเอี้ยง ตัวเองก็ไม่อาจลงมือโดย

ที่มันไม่ทันระวัง ดังนั้นถอยกายไปสามก้าว ตวาดว่า

"ขึ้น"

พลางกราดฟาดสองมือออก สะเก็ดไฟแตกเป็นสายน้ำลำหนึ่ง หมุนวนอยู่กลางอากาศราวพายุหมุน ฉั่วค้วงก็ถูกม้วนอยู่ภายใน จากนั้นเนี่ยเตียงตวาดสำทับว่า

"แตกทำลายสิ้น"

ขณะที่มันร้องคำแรก ลำน้ำแตกแยกออก พอร้องคำที่สองหยดน้ำร่วงพร่างพรู เมื่อร้องคำที่สาม ฉั่วค้วงก็ถูกพลังลมหอบหนึ่งม้วนขึ้นฝั่ง รอจนร้องถึงคำที่สี่ มันก็ใช้มือข้างหนึ่งบีบคอฉั่วค้วงไว้

ฉั่วค้วงถูกน้ำกรอกเข้าปาก จนสมองเลอะเลือนอลวน พอถูกเนี่ยเตียงบีบเค้น พลันอ้าปากขึ้น อาเจียนน้ำไนกระเพาะออกมา พ่นใส่ใบหน้าของเนี่ยเตียง

เนี่ยเตียงขุ่นแค้นยิ่ง มันไม่ต้องการรับประทาน "น้ำกระเพาะ" เป็นคำรบสอง รีบคลายมือออก

ฉั่วค้วงนอนกับพื้น สีหน้าเจ็บปวดทรมาน ร้องถามว่า

"ท่าน...ท่านไฉนพอรุดมา...ก็ลงมือต่อเราด้วยอำมหิต?"

เนี่ยเตียงหัวร่อด้วยความขุ่นแค้น กล่าวว่า

"หากเราลงมือต่อท่านด้วยอำมหิต ยังจะถามไถ่ท่านก่อนหรือ? หากเราลงมือด้วยอำมหิตจริง ท่านยังสามารถกล่าววาจากับเราหรือ?"

ฉั่วค้วงแม้อึดอัดแน่นท้อง กระเพาะบิดกระตุก แต่ยังไม่ยอมพ่ายแพ้ในเชิงคารม กล่าวว่า

"หากเราทราบว่าท่านคิดลอบทำร้ายเรา ท่านไหนเลยเข้าไกล้

กายเราได้? หากเราทราบว่าท่านเป็นคนต่ำช้า คราก่อนยังปล่อยปละละเว้นท่านหรือ?"

มันยังคิดด่าทอต่อไป แต่ลมหายใจไม่ปะติดปะต่อ ต้องอาเจียนน้ำในกระเพาะออกมาอีก

เนี่ยเตียงนึกดูรู้สึกมีเหตุผล

มันประมือกับฉั่วค้วงหลายครั้ง ต่อให้สามารถเอาชัยฝ่ายตรงข้าม ก็ไม่อาจจู่โจมประสบผลในคราเดียว

ตอนนี้มันสามารถจู่โจมประสบผลในคราเดียว เป็นเพราะฉั่วค้วงไม่ทันระวังป้องกัน มิหนำซ้ำพลาดท่าพลัดตกลงในบึงน้ำ

หมายความว่ามันจู่โจมทำร้ายก่อน ค่อยฉกฉวยโอกาสมีเปรียบ

เนี่ยเตียงแม้คลุ้มๆคลั่งๆ มิหนำซ้ำในใจเคียดแค้นฉั่วค้วงถึงที่สุด แต่ก็เป็นลูกผู้ชายที่ยึดมั่นความถูกต้อง ดังนั้นกล่าวว่า

"ท่านฟื้นคืนเรี่ยวแรงแล้วหรือไม่? พวกเราต่อสู้กันใหม่ ให้ท่านตกตายโดยปราศจากคำตัดพ้อตำหนิ"

ฉั่วค้วงหอบหายใจกล่าวว่า

"เราดื่มน้ำลงไปครึ่งบึง ไหนเลยฟื้นฟูรวดเร็วปานนี้"

เนี่ยเตียงหน้าเคร่งขรึมลง อดบังเกิดความนิยมยกย่องต่อคู่มือเช่นฉั่วค้วงมิได้

ปรกติฉั่วค้วงแสร้งเป็นคลุ้มคลั่ง กระทำการตามอำเภอใจ แต่เมื่อถึงเวลาต่อสู้ กลับสามารถสงบจิตใจร้องขอ คิดยืดเวลาฟื้นฟูเรี่ยวแรง นี่จึงเป็นคู่มือที่ยากจัดการได้

ชั่วครู่ให้หลัง เนี่ยเตียงค่อยถามว่า

"ท่านดีขึ้นหรือไม่?"

ฉั่วค้วงพานนอนกับพื้น กล่าวว่า

"ยังไม่ดี เรายังหอบหายใจอยู่"

ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง เนี่ยเตียงขณะจะถามไถ่ ฉั่วค้วงพลันดีดกายขึ้น ตวาดว่า

"ดีขึ้นแล้ว"

เสียงตวาดนี้ไม่เพียงคลับคล้ายอสนีบาตยามแล้ง แม้แต่ก้นบึงก็บังเกิดเสียงตอบรับดังครืนใหญ่

ฉั่วค้วงรวบรวมกำลังอยู่ก่อน พอลงมือใช้ทั้งมือเท้า ทุกกระบวนท่าดูไปคล้ายเบื่อหน่ายพลัดพราก แท้ที่จริงล้วนนิยมยินดี

นี่เป็นวิชาอาฮ่ำชิ้งกอ (วิชาอาคม) ที่ฉั่วค้วงได้คิดจากอาฮ่ำเก็ง (อาคมสูตร) ไม่ว่าสายตา การยกมือวางเท้า ทุกความเคลื่อนไหว ล้วนแฝงปัญญา แฝงความรู้แจ้ง ยิ่งแฝงความสำเร็จมรรคผล

มันลงมือรวดเร็ว มิหนำซ้ำจิตสำนึกสูงส่ง

แต่เนี่ยเตียงระวังป้องกันแต่แรก มันประมือกับฉั่วค้วงหลายครั้ง ล่วงรู้นิสัยใจคอของฝ่ายตรงข้ามแต่แรก

...คนผู้นี้มีความแค้นต้องชำระล้าง

...ต้องชัดหอกสนองคืนผู้ใช้

...ดังนั้นมันต้องตอบโต้อย่างกะทันหัน

สำหรับกับมัน การตอบโต้ของฉั่วค้วงไม่ถือเป็นความกะทันหัน

เนี่ยเตียงผนึกสมาธิโคจรพลัง แปลงเป็นตี่จั๋งผ่อสัก(พระกษิติ-ครรภโพธิสัตว์)

ขณะที่ฉั่วค้วงพักผ่อนรวบรวมกำลัง มันก็ร่ายเวท ชักนำวิญ-ญาณอนาถา อิทธิฤทธิ์เจ้าป่าเจ้าเขาในรัศมีสิบแปดลี้นี้มารวมตัวกัน ขณะที่ลมปราณอาคมของฉั่วค้วงจู่โจมพลาดผิด มันก็ดำเนินการตอบโต้

มันรวบรวมอิทธิฤทธิ์กลิ่นอายปีศาจในรัศมียี่สิบลี้ บวกกับพลังการฝึกปรือประจำตัว ตระเตรียมจู่โจมสังหารฉั่วค้วงในคราเดียว

ฉั่วค้วงพอจู่โจมพลาดผิด พลันยืดกายขึ้น ยิ้มพลางประนมมือ งอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือ ดีดนิ้วออกไป

ในนิกายเซ็น การดีดนิ้วนี้ทำลายอาคมที่ไม่พิสุทธิ์ เมื่อเป็นเช่นนี้ เวทมนตร์ของเนี่ยเตียง ถูกฉั่วค้วงชิงดีดนิ้วทำลายไป

การดีดนิ้วทำลายยังพอทำเนา ที่หนักหนาสาหัสคือวิญญาณอนาถาเป็นสิ่งที่ยากควบคุมบังคับอยู่แล้ว พอแดกกระเจิง ก็พุ่งย้อนใส่ผู้ร้ายฉั่วค้วง

ด้วยพลังสมาธิของเนี่ยเตียง คิดขจัดไปสิ้นไม่ยากนัก แต่มันเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ต้องล่าถอยพลางร่ายเวทพลาง มิให้ถูกวิญญาณร้าย·สิ่งสู่ร่าง มิคาดบังเกิดเสียงดูม เท้าข้างหนึ่งเหยียบลงในน้ำ

เนี่ยเตียงมีปฏิกิริยารวดเร็ว บวกกับมีบทเรียนจากฉั่วค้วง เท้าขวาพอเหยียบถูกอากาศธาตุ ก็รวมกำลังที่ข้อเท้า พอจมลงวูบก็ดีดปราดขึ้น มิให้ตกลงในน้ำ

แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ พลังที่ทิ้งเท้าลงหนักหน่วงยิ่ง

สะเก็ดน้ำสาดกระจายในบัดดล

สะเก็ดน้ำกลุ่มนี้ กลับปกคลุมด้วยคราบน้ำมันสีดำ

น้ำมันสีดำที่เป็นเชื้อเพลิงอย่างดี

ดังนั้นแสงไฟลุกลามใส่ร่างมัน

วิญญาณล่วงลับที่แฝงเร้นอยู่ในเปลวไฟ เผาผลาญกายของเนี่ยเตียง

เนี่ยเตียงร่ายเวทมนตร์ไม่สำเร็จ ถูกไฟปีศาจเผาผลาญกาย ทั้งต้องหลีกเลี่ยงจากบึงน้ำ ยามกะทันหันกลับกลายเป็นมนุษย์อัคคีครึ่งตน

ยังดีที่มันมีอิทธิฤทธิ์ไพศาล พลันปลดหมวกเปลื้องเสื้อผ้าชั้นนอกออก ครอบดับเปลวอัคคีไป

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น มันถูกเผาจนผิวหนังไหม้เกรียม มีสภาพทุลักทุเลยิ่ง

รอจนเปลวไฟดับหมดสิ้น มันพบว่าฉั่วค้วงยิ้มอย่างเยือกเย็นมองดูมันอย่างสงบ

...เมื่อครู่ตอนที่มันถูกอัคคีเผาผลาญ หากฉั่วค้วงจู่โจมทำร้ายมัน มันต้องไม่อาจหลบหลีกรอดพ้น

มันไม่ทันพักผ่อนหอบหายใจ ฉั่วค้วงก็แยกเขี้ยวหัวร่อกล่าวว่า

“ยังไม่คำนับขอบคุณอีก?”

“คำนับขอบคุณอันใด?”

“ขอบคุณที่ไม่ฆ่าท่าน”

เนี่ยเตียงกระชากเสียงว่า

“เป็นเราไม่ฆ่าท่านก่อน”

อัคคีบนร่างมันเพิ่งมอดดับ โทสะในอกมันก็ลุกฮือโหม ถาโถมเข้าหา กราดฟาดฝ่ามือออกร้องว่า

“ท่านฆ่าเอี่ยงเอี้ยง เราจะไม่อภัยละเว้นท่าน”

ฉั่วค้วงปิดป้องฝ่ามือหนึ่ง ร้องถามว่า

"ว่ากระไร?"

เนี่ยเตียงจู่โจมออกอีกหมัดหนึ่ง ร้องกระหึดกระหอบว่า

"อย่าได้แสร้งเป็นโง่งม ท่านฆ่าเอี่ยงเอี้ยง ยังคิดบ่ายเบี่ยงอีก?"

ฉั่วค้วงฝืนใจหลบหลีกหมัดนี้ ร่ำร้องว่า

"ท่านว่าอะไร? เอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว?"

เนี่ยเตียงเตะออกอีกเท้าหนึ่ง กระชากเสียงว่า

"นางตายแล้ว ท่านชดใช้ชีวิตมา"

เสียงโครมครามหนึ่ง เท้านี้เตะถูกอย่างถนัดถนี่ ฉั่วค้วงกลับไม่อาจรอดพ้น และไม่ทันโคจรพลังต่อต้าน ทั้งไม่ลอยตัวไปตามสภาวะเพื่อสลายพลังจู่โจม มันยืนตะลึงลานอยู่เบื้องหน้าเนี่ยเตียง รับเท้านี้ไว้กระดูกซี่โครงถูกเตะหักไปสามซี่ ปากกระอักโลหิต สองตากลับกลายเป็นแดงฉาน ร้องร่ำคร่ำครวญว่า

"เอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว? เอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว?"

ตอนที่17

ศัตรูล้วนปรากฏ

พวกเราสี่ยอดมือปราบยึดมั่นในหลักการปราบภัยพาล บำรุงสุขคนดีงาม ไม่เคยข่มเหงคนอ่อนแอ ไม่กระทำโดยปราศจากเหตุผล เรื่องการถือตำแหน่งหน้าที่ จับกุมคนวุ่นวาย ฆ่าคนไม่มีความผิด กาลก่อนพวกเราไม่เคยกระทำยามนี้ไม่กระทำ ภายหน้าก็จะไม่ลดตัวลงกระทำ

นี่ยเตียงคิดฆ่าฉั่วค้วง

เท้าของมันนี้เตะถูกกระดูกซี่โครงของฉั่วค้วง
แต่แล้วยามนั้น มันได้ยินเสียงร้องร่ำของฝ่ายตรงข้าม
นั่นเป็นเสียงร้องที่เปล่งจากใจ
หัวใจดวงนั้นคงแตกสลายเป็นเสี่ยงๆ
เสียงร้องกระจายไปในอากาศริมบึง ซึ่งเบาบางกว่าสถานที่อื่น
อากาศก็ถูกฉีกกระชากขาดกระจุย
“เอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว? นางเสียชีวิตอย่างไร? ผู้ใดฆ่าเอี่ยงเอี้ยง?”
ฉั่วค้วงร่ำร้องราวคลุ้มคลั่ง โลหิตไหลซึมจากมุมปากตลอดเวลา
ขอเพียงลงมืออีกเท้าหนึ่ง เนี่ยเตียงก็สามารถเตะสังหารฉั่วค้วง

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันกลับรั้งเท้าที่เตะออกคืนกลับมา

มันความจริงคิดฆ่าศัตรูผู้นี้ ทั้งยังฆ่าโดยชอบด้วยเหตุผล

มันสูญเสียภรรยารักแต่แรก บิดาที่เป็นฆ่ายผู้หนึ่ง จะรักถนอมบุตรีเป็นพิเศษ

อย่าว่าแต่เนียเอียงเอี้ยงเป็นบุตรีที่อยู่ในโอวาทถึงเพียงนี้

แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด เนียเดียงกลับไม่อาจจู่โจมเข้าไป

มันพอเห็นสภาพของฉั่วค้วง ได้ยินชุ่มเสียงของฉั่วค้วง ในใจก็บังเกิดความคิดประการหนึ่ง

...มันปวดร้าวถึงเพียงนี้

...มันเมื่อปวดร้าวถึงปานนี้ ต้องไม่ได้เป็นคนฆ่าเอียงเอี้ยง

...หรือว่ามันถูกปรักปรำ?

เนียเดียงตวาดถามว่า

“ท่านไฉนไม่หลบเลี่ยง?”

ฉั่วค้วงร่ำร้องว่า

“เอียงเอี้ยงตายแล้วจริงๆ?”

เนียเดียงแค่นหัวร่อกล่าวว่า

“ท่านอย่าได้แสร้งเป็นโง่งม”

ฉั่วค้วงคล้ายไม่ทราบว่า ตัวเองรับบาดเจ็บสาหัส พอส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ก็หลั่งโลหิตออกจากปากคำหนึ่ง แต่ยังกล่าวว่า

“ตอนที่เราจากมา นางยังเป็นปรกติสุข นางไหนเลยตายได้?”

“อย่าได้แสร้งเป็นโง่เขลางมงายต่อหน้าเรา เป็นท่านฆ่านางเอง”

ฉั่วค้วงงงงันวูบ กล่าวว่า

“เราฆ่านาง?”

จากนั้นมันขู่คำรามว่า

“ท่านจงไจกลั่นแกล้งเรา”

พลางยื่นมือตะปบใส่เนี่ยเตียง

นี่ไม่ถือเป็นการลงมือ เพียงคิดกระชากร่างเนี่ยเตียงเข้ามา

เนี่ยเตียงหน้าเผือดขาว ยกมือปัดป่ายมือของฉั่วค้วง ตวาดว่า

“ท่านคิดทำอะไร?”

ฉั่วค้วงร่ำร้องว่า

“ท่านบอกต่อเรา ท่านหลอกลวงเรา เอี่ยงเอี้ยงยังไม่ตาย นางยังไม่ตาย ใช่หรือไม่?”

ดวงตามันทอแววมุ่งหวังอย่างร้อนแรง เปล่งประกายสีเขียวออกมา

เนี่ยเตียงขมวดคิ้วกล่าวว่า

“ท่านคลุ้มคลั่งจริงๆ หรือแสร้งเป็นคลุ้มคลั่ง?”

จากนั้นมันถามว่า

“ท่านไฉนฆ่าเอี่ยงเอี้ยง?”

หยุดเล็กน้อยจึงถามอีกว่า

“ท่านไม่ได้ฆ่าเอี่ยงเอี้ยงจริงๆ?”

มันถามคำถามเช่นนี้ แสดงว่านึกระแวงสงสัยว่า ฉั่วค้วงใช่เป็นฆาตกรหรือไม่

แต่แววตาของฉั่วค้วงหม่นหมองลง...หม่นหมองโดยสิ้นเชิง
มันดูออกว่า เนี่ยเตียงกล่าวความจริง
...เอี่ยงเอี้ยงตายแล้ว
...เอี่ยงเอี้ยงกลับเสียชีวิตแล้ว
ฉั่วค้วงขู่คำรามว่า
"เอี่ยงเอี้ยง ท่านรอดอยเรา"
มันวิ่งปราดไปยังทิศทางของหอเจ็ดหุนครึ่ง คล้ายมองไม่เห็นเนี่ยเตียงก็ปาน
พริบดานั้น เนี่ยเตียงก็ไม่ทราบสมควรลงมือ หรือไม่ลงมือดี
ดูจากสภาพดอนนี้ ขอเพียงเกาะกุมโอกาสมั่น ต้องกำจัดศัตรูผ้นี้ได้แน่นอน
แต่มันดูจากท่าทางของฉั่วค้วงในตอนนี้ แม้แต่มันยังไม่เชื่อว่าคนผู้นี้จะเป็นฆาตกรฆ่าบุตรีของตัวเอง
ขณะที่ฉั่วค้วงพุ่งผ่านข้างกายมัน ทั้งหันหลังให้แก่มัน มันพลันนึกได้วิธีหนึ่ง
วิธีที่จะพิสูจน์ว่า ฉั่วค้วงใช่เป็นฆาตกรฆ่าคนหรือไม่
มันยื่นมือตะปบใส่ห่อผ้าที่กลางหลังของฉั่วค้วง

เนี่ยเตียงพอช่วงชิงห่อผ้ามา ก็ฉีกออกดู พบว่าภายในเป็นขวดสีทองเล็กๆ แกะสลักเป็นรูปเหมยแดงสดใสใบหนึ่ง

เนี่ยเตียงยามเศร้าเสียใจถึงขีดสุด พลันพบว่าสิ่งของบนร่างถูก

ช่วงชิงไป พริบตานั้น มันคล้ายได้ยินเนี่ยเอียงเอี้ยงส่งเสียงร้องคร่ำครวญจากสุดขอบฟ้าคำหนึ่ง

หากแม้นเนี่ยเตียงหยิบฉวยสิ่งของอื่นของมัน แม้กระทั่งปลิดชีวิตมัน มันล้วนไม่นำพา แต่หากคิดช่วงชิงสิ่งของที่เนี่ยเอียงเอี้ยงมอบต่อมัน มันยินยอมตายไม่ยอมมอบให้

มันขู่คำรามว่า

“มอบคืนมา”

พลางใช้มือประทับวชิระบารมี คิดหมายช่วงชิงขวดเหมยทอง

เนี่ยเตียงเห็นวัตถุในห่อผ้าเป็นขวดเหมยทอง ก็ปักใจเชื่อว่าฉั่วค้วงเป็นมาดกรฆ่าคนช่วงชิงของวิเศษ ยามนั้นปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยอีก ตวาดว่า

“ฆ่าคนยังคิดบ่ายเบี่ยง มอบชีวิตมา”

พลางผนึกพลังวชิระชัยชนะตอบโต้กลับไป

พลังอันมหาศาลทั้งสองชนิดพอปะทะ บังเกิดเสียงระเบิดหนักๆ สภาวะอัคคีทั่วทั้งบึงลุกโชนขึ้นมา ลำน้ำที่ใจกลางบึงพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้าเนื่องด้วยลำน้ำแปดเปื้อนคราบน้ำมันสีดำ น้ำมันสีดำกำลังลุกไหม้ ดูไปลำน้ำสีดำเป็นเสาอัคคีด้วย

ทั้งสองความจริงมีพลังฝีมือทัดเทียมกัน แต่ฉั่วค้วงรับบาดเจ็บอยู่ก่อน ผลปะทะครั้งนี้ ฉั่วค้วงต้องคร่างหนักๆ กระแทกนั่งกับพื้น กระอักโลหิตไม่หยุดยั้ง

เนี่ยเตียงพอลงมือประสบผล ขณะจะสะอึกเข้าปลิดปลงสังหารฉั่วค้วงพลันกล่าวว่า

“ท่านยังติดค้างคำมั่นสัญญาเราประการหนึ่ง”

เนี่ยเตียงงงงันวูบ นึกออกว่าเมื่อตอนที่ทั้งสองประลองฝีมือเป็นครั้งที่เจ็ด ตัวเองพ่ายแพ้แก่ฝ่ายตรงข้าม ความจริงรับปากยกเนี่ย-เอี่ยงเอี้ยงให้แก่ฉั่วค้วง ภายหลังกลับเลิกล้มคำสัญญา

ฉั่วค้วงพึมพำว่า

“เราต้องการให้ท่านชดใช้คืนแก่เรา”

เนี่ยเตียงกล่าวว่า

“ท่านต้องการให้เราละเว้นชีวิตท่าน?”

ฉั่วค้วงกล่าวอย่างหดหู่ว่า

“ไม่ เราต้องการให้ท่านบอกต่อเราว่า เอี่ยงเอี้ยงเสียชีวิตอย่างไร? ผู้ใดเป็นคนฆ่านาง?”

เนี่ยเตียงใจสั่นสะท้าน กล่าวว่า

“ท่านไม่ทราบจริงๆ?”

ฉั่วค้วงสั่นศีรษะอย่างหดหู่

เนี่ยเตียงถามย้ำว่า

“ท่านต้องการทราบจริงๆ?”

ฉั่วค้วงผงกศีรษะด้วยความเศร้าสลด

เมื่อเป็นเช่นนี้ ฉั่วค้วงไยมิใช่เป็นคนไร้ความผิด?

เนี่ยเตียงซักถามว่า

“ท่านเมื่อไม่ได้ฆ่าเอี่ยงเอี้ยง ขวดเหมยทองไฉนอยู่ที่ท่าน?”

ฉั่วค้วงกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

“เราฆ่าเอี่ยงเอี้ยง?”

เนี่ยเตียงกล่าวด้วยใบหน้าเขียวคล้ำว่า

"ท่านฆ่าคนเพื่อช่วงชิงขวดวิเศษ เมื่อกล้าทำยังไม่กล้ารับหรือ?"

ฉั่วค้วง ร้องว่า

"ขวดเหมยทองเป็นเอี่ยงเอี้ยงมอบต่อเรา นางให้เรามารอท่านในที่นี้"

"ท่านโป้ปด ท่านเอี่ยงเอี้ยงถือพรหมจารี ครองรักกับเล่าโต่วไหนเลยนัดหมายกับท่านเช่นนี้?"

ฉั่วค้วงร้องอย่างยืนกรานว่า

"เป็นนางใช้เรามาชัดๆ เป็นนางมอบต่อเราชัดๆ หากว่าไม่เชื่อท่านสามารถถามไถ่นาง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ค่อยฉุกคิดว่าเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงเสียชีวิต ดังนั้น พึมพำว่า

"ไฉนเป็นเช่นนี้? ไฉนเกิดเรื่องเช่นนี้?"

เนี่ยเตียงกล่าวว่า

"ในที่สุดโผล่หางจิ้งจอกออกมาแล้วกระมัง เราจะฆ่าท่าน ท่านยังมีคำพูดใดจะกล่าวหรือไม่?"

ฉั่วค้วงยังพึมพำว่า

"ไฉนเกิดเรื่องเช่นนี้?"

มันหาได้สังเกตมือประทับที่เนี่ยเตียงที่กราดฟาดลงไม่

ได้ยินชุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"ทั้งนี้เพราะมีคนคิดทำร้ายท่าน"

พร้อมกับเสียงดัง คนเร่งรุดถึง

.....

เนื่ยเอี่ยงเอี้ยงเสียชีวิตแล้ว

เสียชีวิตในห้องครัว
ฉั่วค้วงจากไปแล้ว
ตอนนี้ยังไม่ทราบว่า มันเป็นฆาตกรฆ่าเอี่ยงเอี้ยงหรือไม่?
เนื่ยเตียงไล่ดิดตามไป
ความแค้นของการฆ่าบุตรี ต้องชำระล้างให้จงได้
เชี่ยงชุนกวงเม้งก็เร่งรุดไป
มันมีหน้าที่ไกล่เกลี่ยการต่อสู้ระหว่างเนื่ยเตียงกับฉั่วค้วง
ทชวกลงจากเขา
เขาคล้ายเสาะพบเบาะแสในการคลี่คลายคดีแล้ว
ภายในหอเจ็ดหุนครึ่งยามนี้ เพียงหลงเหลือโต่วน่อยกกับหงส์โกวหันหน้าหากันอย่างเงียบงัน

หงส์โกวพบว่า ผมเผ้าของโต่วน่อยกชาวโพลนไปมากมาย ใบหน้าที่น่าเกรงขามของมัน ก็กลับกลายเป็นหม่นหมองชราภาพ

นางบังเกิดความลำบากใจ

ไม่เพียงแต่การตายของเนื่ยเอี่ยงเอี้ยง ความชราภาพของโต่ว-น่อยก หากแต่คู่สามีภรรยาที่หนึ่งตกตายหนึ่งชราภาพนี้ ทำให้นางนึกถึงโชคชะดาของตัวเอง อดทอดถอนใจออกมามิได้

โต่วน่อยกนั่งกอดเข่า เฝ้าอยู่ข้างซากศพของเนื่ยเอี่ยงเอี้ยง พลันถามว่า

“ท่านทราบหรือไม่ว่า เอี่ยงเอี้ยงตอนมีชีวิต...”

มันพอกล่าวคำ “ตอนมีชีวิต” ซุ่มเสียงกลายเป็นสั่นเครือ ทั้งนี้เพราะก่อนหน้านี้มันเอ่ยถึงเนี่ยเอี่ยงเอี้ยง ไม่ต้องเพิ่มเติมคำ “ตอนมีชีวิต” แต่อย่างไร

คนตายไม่อาจฟื้นคืนชีพ โต่วน่อฮกย่อมเศร้าสลด มันสูดลมหายใจคำหนึ่ง จึงสามารถกล่าวสืบต่อ

“...ชมชอบอะไรที่สุด?”

หงส์โกวขบคิดเล็กน้อย ค่อยตอบอย่างระมัดระวังว่า

“ไม่ทราบ”

...คนที่เศร้าเสียใจ ไม่อาจคาดคำนวณความรู้สึกนึกคิดได้ แต่จะถูกทำร้ายจิตใจได้โดยง่าย

โต่วน่อฮกกล่าวว่า

“ผู้ที่นางชมชอบที่สุดคือท่าน”

หงส์โกวกับเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง แต่คนทั้งสองคบหากันไม่นานนัก ดังนั้นคำตอบนี้สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่นางอยู่บ้าง

โต่วน่อฮกกล่าวเสริมว่า

“นางเลื่อมใสท่าน นางเห็นว่าท่านยอดเยี่ยมยิ่ง สิ่งที่นางทำไม่ได้ท่านล้วนกระทำ”

หงส์โกวฝืนยิ้มกล่าวว่า

“ซึ่งความจริง เราก็ไม่ทราบว่าตัวเองทำอะไร ได้รับอะไร”

โต่วน่อฮกกล่าวว่า

"ไม่ว่าสังคมใด ในทำเนียบบุ๋นและบู๊ สตรีล้วนถูกกีดกัน หน้าที่ของพวกนางคล้ายเพียงแต่ดูแลสามี อบรมบุตรธิดา ชั่วชีวิดไม่สามารถบริหารบ้านเมืองกุมอำนาจ หากมีการกระทำอันใด จะถูกเพ่งเล็งว่ามิใช่สตรีดีงาม แต่ท่านกล้ากระทำ ท่านก่อตั้งสหพันธ์นางแอ่น ไม่สนใจต่อแรงกดดัน คำเย้ยหยันและเสียงหัวร่อเยาะ ผู้สนับสนุนท่านเป็นบุรุษมากกว่าสตรี มือดีที่ท่านพิชิดไว้ก็เป็นนักสู้ผู้กล้า ท่านกระทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้ ทุกวันนี้ท่านเป็นที่นิยมยกย่องของผู้คน เอี่ยงเอี้ยงบอกว่า ท่านกู้หน้าให้แก่สตรี เป็นที่สมใจนัก นางเลื่อมใสท่านยิ่ง"

"เราจึงเลื่อมใสนาง สตรีนางหนึ่งสมควรให้บุรุษรักถนอม แต่เราวุ่นวายปานนี้ เหน็ดเหนื่อยเช่นนี้ วิ่งเต้นถึงเพียงนี้เพื่ออะไร? เรามีอายุสามสิบเศษ ยังไม่ได้แต่งออกไป ขาดความสุขของครอบครัว ภายหน้าไม่มีที่ยึดเหนี่ยว บริวารของเราเป็นบุรุษมากกว่าจริง เพราะเหตุนี้เกิดคำโจษจันร่ำลือ ระหว่างผู้ร่วมงานก็เกิดความอิจฉาริษยา หากจัดการไม่ดีจะกลายเป็นนางแพศยาร่านราคะ ความลำบากยากแค้นนี้ สุดที่สตรีเพียงลำพังจะทนทานรับได้"

โด่วน่อยกกล่าวว่า

"ท่านรู้จักถอนตัวกลางกระแสเชี่ยว หลายปีนี้ท่านรวมกำลังกับสหพันธ์กระเรียน ผูกสัมพันธ์กับเชี่ยงชุนเม่งจู้ (หัวหน้าสหพันธ์แซ่เชี่ยงชุน) สตรีนางหนึ่งมีหน้าที่การงานของตัวเอง จากนั้นช่วยเสริมกำลังของชายในดวงใจ จึงไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา ดังนั้นเอี่ยงเอ๋ยง

เห็นว่าท่านยอดเยี่ยมยิ่ง"

"ซึ่งความจริง นางจึงน่าเลื่อมใส นางเรียบร้อยนุ่มนวล มีความรักต่อท่านโดยไม่แปรผัน หลังจากที่ท่านแต่งงานกับนาง ท่านคล้ายหนุ่มฉกรรจ์กว่าเดิม ทั้งตั้งใจช่วยเหลือชนชาวโลก เพาะปลูกโสมสุขสมใจ บางครั้งเราถามตัวเอง สตรีนางหนึ่งลำบากลำบนทำอะไร? สมมุติเช่นเราออกท่องยุทธจักร ไม่ทราบติดค้างหนี้น้ำใจผู้คนเท่าใด ได้รับความคับแค้นเพียงไหน มิสู้เป็นเช่นเอียงเอี้ยง ที่ปรุงหมีได้เอร็ดอร่อย ทุกผู้คนล้วนนิยมชมชอบนาง เราเห็นว่านางจึงเป็นสตรีที่มีความสุขและอำนวยพรต่อนางตลอดมา มิคาด...."

โต่วน่อฮกกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"นี่เป็นฟ้าริษยาโฉมสะคราญ เราอายุสูงวัยกว่านาง เข้าใจว่าตัวเองต้องตายก่อนนาง นางไม่สมควรเป็นม่ายเพื่อเราไปชั่วชีวิต เรามักเกลี้ยกล่อมให้นางแต่งงานใหม่...."

"นางไม่เข้าสู่ยุทธจักร ครองตัวเป็นสตรี ไม่คล้ายกับเราที่ฝ่าดงดาบภูเขากระบี่ ตามเหตุผลเราสมควรตายก่อนนาง มิคาดผู้ประสบเภทภัยในวันนี้คือนาง"

"เชี่ยงชุนกวงเม้งมีน้ำใจต่อท่าน ต้องปกป้องคุ้มครองท่าน มิให้เกิดเรื่องขึ้น ที่น่าละอายคือ เราไม่สามารถคุ้มครองนาง กลับเกิดเรื่องที่หน้าหอเจ็ดหุนครึ่ง เราช่าง..."

หงส์โกวชิงกล่าวว่า

"กวงเม้งคุ้มครองเรา? พวกท่านย่อมมองดูเช่นนี้ แท้ที่จริงพวกเราเองมีปัญหามากหลาย กวงเม้งมีปัญญาหลักแหลม ทั้งถือดียิ่ง เรา

ร่วมทางกับเขา ต้องควบคุมตัวเอง ไม่อาจมีหน้ามีตาเกินเขา บางครั้งเขาอวดฉลาดกระทำเรื่องโง่เขลา เราไม่อาจบ่งบอกตรงๆ เขาและเล็มบุปผาที่เบื้องนอก เราไหนเลยไม่ทราบ บางคราเรามีปากเสียงกับเขา เขายอมอ่อนข้อให้ เราก็นึกเสียใจ หากเขาไม่ยอมอ่อนข้อให้ เราก็บังเกิดความขุ่นเคือง ท่านเห็นว่าพวกเราใช่มีความสุขดังที่เอี่ยงเอี้ยงบ่งบอกหรือไม่?"

"เรื่องเหล่านี้ท่านไม่เคยบ่งบอกต่อเอี่ยงเอี้ยงหรือ?"

หงส์โกวกล่าวว่า

"เอี่ยงเอี้ยงทราบดี แต่นางเกลี้ยกล่อมเรา ในโลกไม่มีเรื่องสมบูรณ์พร้อม นางบอกต่อเราว่า หากเชื่อเรื่องโชคชะตา บางคนอาศัยการโคจรของดวงดาว เป็นเครื่องคำนวณความผกผันของชีวิต บางคนอาศัยธาตุทั้งห้ากำหนดความรุ่งเรืองหรือเสื่อมโทรมของโชคชะตา บางคนใช้ชะดาวันเกิด เป็นเครื่องกำหนดสิ่งที่ได้รับ หากแม้นเป็นเช่นนั้น ผู้คนยังดั้งความหวังอันใด? แต่คิดไม่ถึงเอี่ยงเอี้ยงจะผ่านชีวิตเช่นนี้...."

เอ่ยถึงตอนนี้ พลันขมวดคิ้วเรียวงาม คล้ายนึกได้เรื่องราวอันใด

หากเป็นยามปรกติ โต่วน่อยกคงสังเกตเห็น แต่ยามนี้มันเศร้าเสียใจเกินไป ไม่ได้สังเกตสนใจ เพียงกล่าวว่า

"เราไม่ชาญฉลาดเท่าเอี่ยงเอี้ยง นางเรียนรู้สิ่งต่างๆได้อย่างรวดเร็ว แต่เราไม่ว่าอย่างไรเล่าเรียนไม่ได้ ดังนั้นบังเกิดความท้อแท้ ไม่ศึกษาต่อไป เรามักบอกว่านางมีราศีวาสนา ต้องมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดี แต่นางบอกว่าตำแหน่งเหนือริมฝีปากของนางเสียโฉม เกรงว่าไม่มีชีวิต

ยืนยาว แต่ขอเพียงมีชีวิตอย่างสุขสม มาตรว่าอายุสั้นจะเป็นไรไป? คิดไม่ถึงนางจะลาโลกไปในลักษณะนี้ เชี่ยวจี้กับนางความจริงสนิทสนมฉันเจ้ม่วย ไม่ทราบเป็นผู้ใดปลอมแปลงเป็นเชี่ยวจี้ ทำร้ายนางถึงแก่ชีวิต?"

หงส์โกวรับฟังถึงตอนนี้ พลันกล่าวว่า

"ไม่ถูกต้อง?"

"อันใดไม่ถูกต้อง?"

"เชี่ยวจี้เป็นตัวปลอม พวกเราไม่ทันพบเห็น เป็นเพราะปรกติรู้จักเชี่ยวจี้เพียงผิวเผิน แต่เอียงเอี้ยงกับเชี่ยวจี้ฝากชีวิตแก่กันนานปีไฉนดูไม่ออก?"

"นี่...นับว่าประหลาดแท้"

หงส์โกวกล่าวอีกว่า

"ยังมี เชี่ยวจี้ตัวปลอมรุดไปหยิบฉวยขวดเหมยทอง นางต้องขึ้นจากชั้นที่สามนี้ จนถึงชั้นที่เจ็ด คนเฝ้าดูแลหอชั้นที่เจ็ดคือตั้งฮวงอุ้ยมันพบว่าไม่ถูกต้อง แต่หน่วยยามอีกสามชั้นไม่พบเห็นหรือ?"

"ฮวงอุ้ยบอกว่า มันกับเชี่ยวจี้มีความสัมพันธ์อย่างสนิทสนมอาจบางทีเพราะเหตุนี้ค่อยพบว่าไม่ถูกต้อง"

"อาจบางทีเป็นเพราะเหตุนี้ แต่ขณะที่ขวดเหมยทองอยู่ที่สมาคมดอกไม้เขียว พวกเราทั้งสองคู่อยู่ร่วมกันอย่างกลมเกลียว พอสูญเสียขวดวิเศษไป เอียงเอี้ยงกับท่านก็อยู่กันคนละภพ ส่วนเรามีจิดใจว้าวุ่น...."

"ท่านเป็นห่วงเชี่ยงชุนเม่งจู้?"

หงส์โกวกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“เราเป็นห่วงเขา เป็นห่วงว่าเขาไม่รุดไปไกล่เกลี่ยข้อพิพาทระหว่างเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วง...”

“ว่ากระไร?”

“เราทราบว่าเขามีสตรีอยู่ที่เบื้องนอก”

“นี่..อาจบางทีท่านหวาดระแวงไปเอง”

หงส์โกวกล่าวว่า

“มิใช่ สตรีมีความรู้สึกปราดเปรียวต่อทางด้านนี้เป็นพิเศษ ช่วงเวลานี้เขาดีต่อเรายิ่ง แต่เราทราบว่าจิตใจของเขาไม่ได้อยู่ที่เรา จวบจนสองวันนี้วิญญาณของเขาคล้ายหวนกลับคืนมา ยามนี้ประหวัดหวนนึกนับแต่นั้นเป็นต้นมา เชี่ยวจี้คอยซ่อนตัวอยู่ในมุมมืด กลิ่นหอมไม่กระจายออก คล้ายกับว่าหัวใจของกวงเม้งอยู่รวมกับกลิ่นหอม ตอนที่ทิปู้เท้าชันสูตรศพก็บอกว่าเชี่ยวจี้เสียชีวิตประมาณหนึ่งวันครึ่ง หมายความว่าเชี่ยวจี้ที่อยู่ข้างกายเอี่ยงเอี้ยงในสองวันนี้ เป็นมือสังหารที่ปลอมตัวมา แต่กวงเม้งคล้ายล่วงรู้ศักดิ์ศรีของมือสังหารนี้แต่แรก กล่าวไปเราค่อยนึกออก ในหนึ่งวันครึ่งนี้ เขาหายสาบสูญไปสามครั้ง ทุกครั้งพอกลับมา ดวงตาทอแววเสียใจ แต่ไม่ได้บ่งบอกว่าเขาไปที่ใด”

โต่วน่อฮกกล่าวอย่างไม่ยอมเชื่อว่า

“เราคาดว่าเชี่ยงซุนเม่งจู้ไม่ถึงกับเป็นคนเช่นนี้ เป็นท่านระแวงมากความกระมัง?”

“เราก็ไม่มุ่งหวังให้เป็นเช่นนี้ แต่เราล่วงรู้นิสัยใจคอของเขาเป็นอย่างดี เขามีน้ำใจได้โดยง่าย แต่ไม่แน่วแน่ หากเป็นสตรีที่เข้มแข็งกว่าเขา เขาจะไม่ยอมอ่อนข้อให้ หากเป็นสตรีที่อ่อนแอ ต้องการความ

คุ้มครองจากเขา เขาจะนิยมชมชอบ แต่น้ำใจยากยืนยาว กาลก่อนเขามีสตรีบู๊ลิ้มอื่น พอผูกพันเป็นความรัก เขาก็เฝ้ารำลึกถึง อย่าว่าแต่ข้างกายพวกเราไม่มีขวดเหมยทอง โชคดีไม่ซ้ำสอง ยากยึดเหนี่ยวรักแท้ไว้ได้ เฉกเช่นกับฝันมายาดอกไม้อากาศธาตุ เราหามีความเชื่อมั่นไม่”

โต่วน่อยกส่งเสียงไอออกมา

ไอด้วยความยากลำบากยิ่ง

หงส์โกวถามว่า

“ท่านเป็นไรแล้ว?”

โต่วน่อยกกลบเกลื่อนว่า

“เราไม่เป็นไร ตอนนี้มีแต่พวกเราทั้งสองรักษาสถานการณ์ในที่นี้พวกเราต้องล้างแค้นให้แก่เอี๋ยงเอี้ยง ไม่อาจสูญเสียความเชื่อมั่นไป”

สีหน้าหงส์โกวปรากฏสีสันอันเฉิดฉัน ซึ่งสืบเนื่องจากการตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว กล่าวว่า

“ตกลง ท่านเชิญตั้งฮวงอุ้ยมาใหม่ เราจะสอบถามรูปโฉมของสตรีที่ปลอมเป็นเชี่ยวจี้ เราเกรงว่าเป็น....ไม่ว่าเป็นผู้ใด พวกเราจะได้ระวังป้องกัน”

โต่วน่อยกรับคำ มิคาดยามนั้นบังเกิดชุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

“ไม่ต้องแล้ว ท่านมิใช่บอกว่า กาลก่อนท่านติดค้างหนี้สินผู้คนหรอกหรือ? ตอนนี้เจ้าหนี้มาแล้ว”

ชุ่มเสียงดังจากหน้าประตูใหญ่

ชุ่มเสียงที่ไพเราะยิ่ง แต่คำนวณทิศทางที่แน่นอนไม่ออก ฟังดูทั้งนุ่มนวลทั้งผูกมัดใจ ทำให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกที่เฉิดฉายชนิดหนึ่ง

หงส์โกวพอได้ยินชุ่มเสียงนี้ ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า

"ที่เราห่วงใย ในที่สุดเกิดขึ้นแล้ว"

นางจะอย่างไรเป็นสตรีที่ผ่านคลื่นลมมา ยามนี้เผชิญเหตุเปลี่ยนแปลง น้ำเสียงและท่าทียังเยือกเย็นยิ่ง กล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"เราเพียงไม่ยินยอมพร้อมใจ เราไม่เชื่อว่ากวงเม้งจะทรยศต่อเราเช่นนี้"

โต่วน่อยกหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เราก็เชื่อว่ามันไม่ แต่ศัตรูเมื่อมาถึงหน้าประตูใหญ่ของพวกเรา หน่วยยามของสองสหพันธ์หนึ่งสมาคมเรา กลับไม่สงสัญญาณแจ้งเหตุ แสดงว่าไม่มีเรื่องใดที่เกิดขึ้นไม่ได้แล้ว"

กล่าวพลางอธิษฐานต่อซากศพของเนี่ยเอี่ยเอี้ยง จากนั้นจึงกล่าวกับหงส์โกวว่า

"พวกเราลงจากหอไปรับแขกเถอะ"

มันคล้ายล่ำลาต่อภรรยา ปราศจากความเสียใจอีก

ประตูใหญ่ของหอเจ็ดหุนศรึ่งก็เอนเอียง

เงาแดดสาดลอดเข้ามา พลอยลาดเฉียงอยู่บ้าง
คล้ายกับว่าลำดับขั้นตอนของโลก ล้วนเอนเอียงไปบ้าง
มันใกล้พังทลายลง แต่ยังไม่โค่นล้มลง

เปลือกนอกของหงส์โกวเฉื่อยชายิ่ง

ที่แล้วมานางเป็นสตรีที่เฉยเมย หลังจากที่สนิทสนมกลมเกลียวกับเชี่ยงชุนกวงเม้ง ทำความคุ้นเคยกับร่างกายของอีกฝ่ายหนึ่ง ปฏิกิริยาที่รุนแรง สร้างความตื่นตระหนกแก่เชี่ยงชุนกวงเม้งยิ่ง

มันแทบไม่เชื่อว่า นางเป็นสตรีที่มีความต้องการรุนแรงถึงเพียงนี้

แต่ตอนนางเดินลงบันไดหอไปอย่างแช่มช้าทีละขั้น

พร้อมกับฝีเท้าของนาง หัวใจของนางพลอยตกวูบลง

ทั้งนี้เพราะนางทราบว่า นางกำลังจะเผชิญกับศัตรูแห่งความรัก นางล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของฝ่ายตรงข้าม แต่ไม่เคยพบหน้ามาก่อน นางถึงกับรู้สึกว่า ฝ่ายตรงข้ามอยู่ที่ข้างกาย อยู่ทางซ้ายขวา อยู่ในจิตใจ เคลื่อนไหววูบผ่านดุจวิญญาณภูตพราย รบเร้าพัวพันดุจวิญ-ญาณภูตพราย เพียงแต่นางไม่ได้เผชิญหน้ากับฝ่ายตรงข้ามโดยตรง

สตรีนางนี้เมื่อมีคุณค่าในจิตใจของเชี่ยงชุนกวงเม้ง อย่างนั้นการเผชิญหน้านี้ มีความสำคัญต่อนางอย่างยิ่งยวด

นางมิอาจไม่เผชิญหน้า

ทั้งนี้เพราะนางเป็นสตรีชาวบู๊ลิ้ม

สตรีชาวบู๊ลิ้มล้วนน่าเศร้า

....ชึ่งความจริง สตรีนางหนึ่งไม่สมควรเข้าสู่ยุทธจักร

ยุทธจักรลึกล้ำดุจห้วงสมุทร แม้แต่วีรสตรีชาวบู๊ลิ้ม ก็มีผลบั้นปลายที่ดีไม่กี่นาง

นางใช้ความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ที่สตรีทั่วไปไม่อาจทนทานรับได้เข้าเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ สำหรับกับนางเอง เห็นว่าไม่ยุติธรรม

นางพบว่าผู้ที่มาถึงเบื้องนอกเป็นศัตรูความรักของนาง
นางไม่ต้องการพบกับศัตรูความรักในเวลาเช่นนี้
แต่ศัตรูความรักมาถึงหน้าประตูใหญ่แล้ว
นางไม่อาจล่าถอยหลีกหนี

นางลงจากหออย่างแช่มช้า

นางประคองโต่วน่อยกลงจากหอ

นางรู้สึกโต่วน่อยกเปราะบางยิ่ง

หลังจากที่เอี่ยงเอี้ยงเสียชีวิต น้ำหนักบนร่างของมันเบาบางราว กระดาษแผ่นหนึ่ง

นางเองกลับโดดเดี่ยวเดียวดาย

นางต้องเผชิญหน้ากับศัตรูความรักเพียงลำพัง

ในที่สุดพบกับศัตรูความรักแล้ว

ศัตรูความรักความจริงเป็นสหายที่มีความรู้สึกตรงกัน แต่เพราะความผูกพันพ้องต้องกัน ทำให้กลายเป็นศัตรู

เมื่อต่างรักชอบคนผู้หนึ่ง ไฉนกลายเป็นศัตรู? หากต่างเคียดแค้นต่อคนผู้หนึ่ง ไฉนกลายเป็นแนวร่วม ขณะที่รักคนผู้หนึ่ง ไฉนยึดถือคนอื่นที่รักเขาเป็นศัตรู?

หรือว่าความรักคือการยึดครอง มิใช่มอบให้? ความรักต้องสัตย์ซื่อถือมั่น ห้ามมิให้รานน้ำใจ

ศัตรูความรักคือศัตรูของความรัก

ศัตรูของจิตใจ

ในที่สุดหงส์โกวพบเห็นนางแล้ว

ใต้แสงอาทิตย์ สตรีนางนี้สวมชุดดำรัดกุม แต่อาภรณ์ของนางแคบยิ่ง สั้นยิ่ง ช่วงไหล่ เอวสะดือ ข้อเท้าล้วนเปิดเผยออกมา ขาวละลานจนแม้แต่นางยังใจสะท้านหวั่นไหว

จากนั้นนางพบเห็นความงามตามธรรมชาติของสตรีนางนั้น

ความงามที่เป็นความหยาดเยิ้มอีกชนิดหนึ่ง

หลังจากนั้นหงส์โกวพบว่า ความงามตามธรรมชาติและความงามหยาดเยิ้มนั้น กอปรเป็นสีสันอันเฉิดฉันประการหนึ่ง

กลายเป็นความเกรี้ยวกราดดุจรังสีการฆ่าฟัน

ความเฉิดฉันที่ฆ่าคนตายได้

สีสันเฉิดฉันที่ยิ่งกว่ารังสีการฆ่าฟัน

สตรีนางนั้นมองดูหงส์โกวอย่างยิ้มแย้ม ความงดงามไร้เดียงสาผสมผสานกับความเฉิดฉันอย่างยั่วยวน ทำให้หงส์โกวบังเกิดความเลื่อนลอย ลอบครวญครางในใจ

หญิงสาวนั้นพอพบเห็นหงส์โกว อดร่ำร้องเบาๆมิได้ว่า

“เจ้เจ๊ ท่านงดงามยิ่ง”

หงส์โกวยอมรับว่า นางชมชอบลักษณะท่าทางของหญิงสาวนางนี้

....มิน่าเล่าเชียงชุนกวงเม้งจึงปันใจเป็นอื่น

แต่นางไม่ชมชอบหญิงสาวนางนี้เรียกนางเป็นเจ้เจ๊ (พี่สาว)

...ตัวเองเมื่อเป็นเจ้เจ๊ เท่ากับยอมรับว่า ตัวเองสูงวัยกว่านาง นางเยาว์วัยกว่าตัวเอง

ชึ่งความจริง นางก็มีอายุไม่น้อย เพียงแต่ดูไปคล้ายหญิงสาวแรกรุ่น ดังนั้นนางยิ้มพลางกล่าวว่า

"เราทราบว่าเป็นท่าน กวงเม้งมักเอ่ยถึงท่านต่อเรา"

หญิงสาวนั้นยิ้มออกมากล่าวว่า

"เขาไม่เอ่ยถึงท่านต่อข้าพเจ้า"

จากนั้นนางกล่าวว่า

"เขาไม่กล้า"

หงส์โกวยิ้มอย่างหนักแน่น กล่าวว่า

"ท่านเข้าใจเขายิ่งกว่าเรา?"

หญิงสาวนั้นยิ้มอย่างลึกลับกล่าวว่า

"สตรีคิดทำความเข้าใจกับบุรุษ มีวิธีมากหลาย มิหนำซ้ำมีทางลัดมากมายยิ่งกว่า"

คราครั้งนี้นางมิใช่หญิงสาวเยาว์วัยอีก

หากแต่เป็นสตรี

....สตรีที่มากด้วยประสบการณ์

หงส์โกวยักไหล่กล่าวว่า

"เราไม่นำพา เขาดูแลสหพันธ์กระเรียน เรารับผิดชอบสหพันธ์นางแอ่น เขาคือเขา เราคือเรา พวกเรามักร่วมทางกัน แต่ไม่มีพันธะผูกพันเป็นพิเศษ ผู้ใดเข้าใจเขา ผู้ใดไม่เข้าใจเขา หามีส่วนเกี่ยวข้องกับเราไม่"

หญิงสาวนั้นชม้ายมองนาง กล่าวว่า

"เป็นความจริง?"

"ไม่มีใดต้องแปลกปลอม"

"หมายความว่าต่อให้เขาเสียชีวิตแล้ว ท่านก็ไม่กังวลใจ?"

หงส์โกวหน้าแปรเปลี่ยนไป กล่าวว่า

"ท่านฆ่าเขา?"

โต่วน่อยกที่ด้านข้างทอดถอนใจคำหนึ่ง

ทอดถอนใจยาว

มันทราบว่าหงส์โกวตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

ทั้งนี้เพราะหงส์โกวห่วงใยกังวลเซี่ยงชุนกวงเม้งอย่างแท้จริง

...หญิงสาวนั้นหาใช่ไม่

...นางยึดถือเซี่ยงชุนกวงเม้งเป็นเครื่องเล่น

หญิงสาวนั้นหัวร่ออีกครา หัวร่ออย่างบริสุทธิ์สดใส แต่กึ่งดงามเฉิดฉาย

"เจ้เจ๊ ท่านหลอกลวงคนได้ หลอกลวงข้าพเจ้าไม่ได้"

นางกล่าวเสริมว่า

"ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าก็เป็นสตรี"

หงส์โกวกล่าวว่า

"ไม่ ท่านกระทำทุกสิ่ง กล้ากระทำทุกสิ่ง ดังนั้นมิใช่สตรีธรรมดา"

นางเน้นเสียงว่า

"ท่านคือถังชิ้ว?"

หญิงสาวนั้นแย้มยิ้มอีกแล้ว

ริมฝีปากของนางเบาบางยิ่ง

มุมปากเชิดงอนยิ่ง

สีริมฝีปากสดใสยิ่ง

ดังนั้นขณะที่นางแย้มยิ้ม ปากกว้างยิ่ง เผยเห็นฟันขาวสะอาดภายในปาก ชวนให้น่าดูยิ่ง

นางหัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"เจ้เจ์ ท่านชาญฉลาดยิ่ง แต่ท่านคาดเดาว่าข้าพเจ้าเป็นถังชิ้วท่านโง่งมยิ่ง โง่งมดุจเดียวกับกวงเม้งกอ ฉั่วเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดีแช่ฉั่ว) เมื่อจัดส่งพวกเราสี่จอมทมิฬมาช่วยเหลือไต้เจียงกุน ไต้เจียงกุนจัดส่งข้าพเจ้ามาล้มล้างสองสหพันธ์หนึ่งสมาคม นอกจากถังชิ้วแล้วยังมีใดกระทำการได้?"

โต่วน่อฮกพลันกล่าวว่า

"แต่ดูจากรูปโฉมภายนอกของท่าน ไม่ว่าผู้ใดก็คาดเดาไม่ออก"

ถังชิ้วยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า

"หากยังคาดเดาไม่ออก สมควรไปกระโดดทะเลแล้ว"

หงส์โกวชักถามว่า

"ท่านไม่ได้ฆ่ากวงเม้งจริงๆ กระมัง?"

ถังชิ้วตอบว่า

"ข้าพเจ้ายังไม่อาจหักใจฆ่าเขา คนที่ไม่มีประโยชน์ ข้าพเจ้าจึงฆ่าทิ้ง เขายังมีประโยชน์ ประโยชน์อย่างใหญ่หลวงของเขาคือสามารถทำร้ายจิตใจของท่าน ท่านไม่อาจหักใจฆ่าเขา แต่เขาสามารถหักใจฆ่าท่าน ท่านเชื่อหรือไม่?"

หงส์โกวกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ไม่มีใดเชื่อหรือไม่ พวกเราสูญเสียขวดเหมยทองไป พลอยสูญเสียความเชื่อถือกันและกันไป ท่านเป็นคนขโมยขวดเหมยทองออกจากหอเจ็ดหุนครึ่งกระมัง?"

"ขวดเหมยทองเป็นวัตถุที่เสี่ยงเอี๊ยต้องการ ข้าพเจ้าหยิบฉวยไปก่อน ค่อยจัดการกับท่าน จึงปราศจากข้อกริ่งเกรง"

หงส์โกวระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"พิษของถังชิ้ว ร้ายกาจสมคำร่ำลือ เรายังไม่ได้รับทราบพิษร้ายของท่าน แต่ใจพิษเป็นที่น่าประหวั่นพรั่นพรึงนัก"

"ขอบคุณ"

"ท่านยังไม่แพร่พิษร้าย ใช้พลังพิษออก แต่ฤทธิ์พิษทำร้ายจิตใจผู้คนแล้ว"

ถังชิ้วหัวร่อเสียงสดใส หงส์โกวกล่าวสืบต่อ

"ท่านไม่ทราบยั่วยวนกวงเม้งตั้งแต่เมื่อใด เป็นเหตุให้เขาห่างเหินจากเรา ดังนั้นไม่ทันสู้ศึก ก็เกิดความแตกแยกภายใน นับว่าสูงส่งยิ่ง"

"ตามหลักพิชัยสงคราม ให้จู่โจมจิตใจ แต่ท่านทราบได้อย่างไรว่ามิใช่กวงเม้งกอดิดพันเรา? ท่านไว้วางใจเขาปานนั้น? ไม่ทราบว่าเขาเป็นคนเสเพลลุ่มหลงความงาม?"

หงส์โกวยิ้มพลางกล่าวว่า

"คำพูดนี้ ก็เป็นพิษชนิดหนึ่ง มุ่งจู่โจมจิตใจคน เพื่อยุยงให้แตกแยก ดำเนินการถึงที่สุด"

ถังชิ้วสลายรอยยิ้ม กล่าวอย่างจริงจังว่า

"หงส์เจ้าปลอดโปร่งเยือกเย็น ยากต่อกรได้ เลื่อมใส เลื่อมใส"

ขณะกล่าว นางเลิกคิ้วเรียวงาม ดวงตาทอแววตัดพ้อ แต่ให้ความรู้สึกที่องอาจแก่ผู้คน

ซึ่งความจริง ถังชิ้วในยามนี้บังเกิดความนับถือเลื่อมใสหงส์โกวยิ่ง

ถังชิ้วความจริงเกาะกุมโอกาสได้ชัยไว้ หมายความว่านางชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ ในขณะที่หงส์โกวตกเป็นเบี้ยล่าง ไม่ว่าทางจิตวิทยาหรือวิทยายุทธ์ แทบพ่ายแพ้แน่นอน ถึงกับต้องตายแน่นอน

แต่ท่าทางของหงส์โกวยัง"หนักแน่น"ยิ่ง

นางหยีตาลง ใช้บุคลิกภาพที่สตรีเจนโลกจึงพึงมีชนิดหนึ่งมองดูศัตรูของนาง คล้ายกับมารดาสาวมองดูเด็กทารกเล่นซุกซนอย่างอดทนและให้อภัย

เมื่อเปรียบกับหงส์โกว นางคล้ายยังเป็นเด็กทารกผู้หนึ่งจริงๆ

นางทราบว่าริมฝีปากที่งอนขึ้นเล็กน้อยของตัวเองสวยงามยิ่ง แต่ไม่เย้ายวนดุจเดียวกับริมฝีปากที่ค่อนข้างหนาของหงส์โกวดอนเม้มปากแย้มยิ้ม

ยามนี้แสงอาทิตย์เฉิดฉาย

สายลมก็เฉื่อยฉิว

หากนางเป็นบุรุษผู้หนึ่ง นางแทบหลงรักสตรีที่แทบเผชิญกับความพ่ายแพ้ แต่ยังรักษาบุคลิกภาพอันดีงามนางนี้ไว้แล้ว

แต่นางเป็นสตรี

นางทราบว่าอีกไม่นานนัก ในสตรีอันงดงามทั้งสองนางนี้ หลงเหลือเพียงนางเดียวมีชีวิตอยู่

ผู้ที่หลงเหลืออยู่ย่อมเป็นนาง

...ศัตรูไม่อาจปล่อยปละละเว้น

...อย่าว่าแต่เป็นศัตรูสำคัญที่งดงามดุจเดียวกับนาง แต่เป็นความงามที่แตกต่าง

นางถือกำเนิดจากตระกูลถังมณฑลเสฉวน เป็นสตรีตระกูลถังที่ชมชอบอ่านประวัติศาสตร์ที่สุด

นางยังเป็นยอดฝีมือตระกูลถัง ที่ค้นคว้าวิชาพิษโดยเฉพาะ สมมุติเช่นอาวุธลับที่ดี หากคิดเปล่งประสิทธิภาพเป็นร้อยเท่า ต้องมีการผสมผสานหลายประการ

...พลังของการยิงจู่โจม

...การจัดสร้างที่ประณีต

นอกจากนี้เป็นการบรรจุดินระเบิดและยาพิษเข้าไป

ผลจากการศึกษาค้นคว้านานปี นางยังค้นพบสุดยอดพิษชนิดหนึ่ง

นั่นมิใช่ตัวยา

แต่เป็นจิตใจคน

...ไม่มีพิษใดที่ร้ายกว่าใจพิษ

การค้นพบเช่นนี้ ทำให้นางเป็นหนึ่งในสี่จอมทมิฬ มีชื่อเลื่องลือทั่วแผ่นดิน เช่นฆ่าสังหารบุคคลที่ผู้อื่นฆ่าไม่ได้จำนวนมาก มิหนำซ้ำวันนี้พอเผยโฉม ก็ควบคุมสถานการณ์ไว้

นางชมชอบต่อสู้

แต่ทุกผู้คนล้วนสู้นางไม่ได้

นางมองดูศัตรูถูกนางจัดการจนปางตาย จวบกระทั่งตกตาย รู้สึกว่าเป็นความสุขที่สุดในชีวิต เป็นความสำเร็จที่สุดในโลก

นางน้อยครั้งจะพบเห็นศัตรูที่ตกอยู่ในจุดอับเช่นหงส์โกว แต่ยังไม่วิงวอนขอความกรุณา กลับสงบเยือกเย็นยิ่ง คล้ายขวดเคลือบใบหนึ่ง ชามใบหนึ่ง

สิ่งที่นางหวาดกลัวที่สุดในชีวิตคือวันเวลา

นางกลัวความชรา

เมื่อชราก็ต้องตาย

แต่หากว่าอายุสูงวัยกว่านี้ ชราภาพกว่านี้ ยังงามผุดผาด ยังทรงเสน่ห์เท่ากับหงส์โกว ความชราคล้ายไม่น่ากลัวปานนั้น

นางรู้สึกว่าอากาศดียิ่ง ท่านป่าจากทิศเหนือโบยบินลงสู่ใต้ เป็นเวลาหลังเที่ยงแล้ว เงาของหอเจ็ดทุนครึ่งยิ่งเอนเอียงกว่าเดิม

หงส์โกวยืนอยู่ที่นั้น แย้มยิ้มเล็กน้อย ช่วงเอวเล็กเรียวถึงเพียงนั้น คล้ายกับช่วงคอของนาง แต่ช่วงคอของหงส์โกวเล็กเรียวยิ่งกว่า คล้ายคอขวดเคลือบผมเผ้าปรกลงมา ปิดบังดวงตาข้างซ้ายไว้ ทำให้ใบหน้าซีกขวายิ่งงดงาม ริมฝีปากยิ่งแดงสดไสกว่าเดิม

นางพลันบังเกิดความรู้สึกหดหู่ประการหนึ่ง

ความรู้สึกนี้มักบังเกิดอยู่เสมอ มิหนำซ้ำมักทำให้นางรู้สึกอ้างว้างและรู้สึกถึงความน่ากลัวของความอ้างว้าง

ดังนั้นนางหัวร่อออกมา

เสียงหัวร่ออย่างกะทันหันของนาง สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่หงส์โกวอยู่บ้าง

ที่นอกหองอกเงยด้วยดอกไม้เขียวใบกลมชนิดหนึ่ง
สีสันดอกไม้เย็นเยือกยิ่ง
เป็นแซยั้งฮวย (ดอกไม้เขียวเย็น)
ดอกไม้นี้เบ่งบานครึ่งหนึ่งแล้ว

นี่ความจริงเป็นดอกไม้ที่เบ่งบานยามเที่ยงคืน แต่เสียงหัวร่ออันสดใส แฝงความร้อนร่านที่น่าดระหนกของถังชิ้ว คล้ายทำให้ดอกไม้เบ่งบานก่อนกำหนด

ดอกไม้เหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นเนียเอียงเอี้ยงเพาะปลูกขึ้นเอง

โต่วน่อฮกมองดูดอกไม้ที่เบ่งบานครึ่งหนึ่ง ถามด้วยความปวดร้าวว่า

“เป็นท่านฆ่าเชียวจี้?”

ถังชิ้วตอบอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

“ใช่”

“จากนั้นท่านปลอมเป็นเชียวจี้?”

“มิผิด เช่นนี้จึงเข้าใกล้เนียเอียงเอี้ยงได้”

“อย่างนั้นเอียงเอี้ยงก็ถูกท่านฆ่าทิ้งด้วย?”

ถังชิ้วตอบว่า

“ถูกต้อง ข้าพเจ้าฆ่านาง จึงสามารถป้ายความผิดต่อฉั่วค้วง ทำให้เนี่ยเตียงออกตามล่ามัน ทิชิ่วก็รุดไปห้ามปรามพวกมัน ข้าพเจ้าสามารถตัดทอนกำลังหนุนของท่านสามคน ทำให้พวกท่านโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิง”

“เอียงเอี้ยงไฉนจดจำไม่ออกว่าท่านเป็นตัวปลอม?”

ถังชิ้วย้อนถามว่า

"ท่านไม่ได้สังเกตว่า ดอกไม้เขียวสี่พิโรธล้วนไม่ปรากฏกายขึ้นหรือ?"

"ท่านกระทำต่อพวกมันอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำต่อพวกมันอย่างไร ปัญหาอยู่ที่พวกมันจะกระทำต่อท่านอย่างไร เอี่ยงเอี้ยงดูออกว่าข้าพเจ้ามิใช่เชี่ยวจี้ แต่ลี้เลี่ยงชังลอบบอกต่อฮูหยินท่านว่า เชี่ยวจี้ลักลอบได้เสียกับตั้งฮวงอุ้ยจนตั้งครรภ์ขึ้น รู้สึกไม่สบาย ไม่สามารถปรนนิบัตินาง เตียมกซกยังเสนอแนะว่า เรื่องนี้อย่าให้หวยจู้ล่วงรู้ มิให้หวยจู้ลงโทษเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่) ของพวกมัน ขอให้ฮูหยินผู้มีจิตใจเมตตาช่วยปิดบัง จากนั้นเฮ้งเลียก-จั่งฉวยโอกาสเสนอว่า เพื่อมิให้หวยจู้ระแวงสงสัย ขอให้จัดหาผู้คนสวมรอยเป็นเชี่ยวจี้สักหลายวัน บุคคลที่พวกมันจัดหามา ย่อมเป็นข้าพเจ้า"

"ท่านหมายความว่าพวกมันทรยศต่อเรา?"

ถังชิ้วตอบว่า

"หากพวกมันไม่ทรยศ ข้าพเจ้าไหนเลยเข้าใกล้ประตูใหญ่ของหอเจ็ดหุนครึ่ง โดยปราศจากผู้คนขัดขวางแม้สักคนเดียว? คนของพวกท่านหากมิใช่ตายหมดสิ้น ก็ทรยศทั้งสิ้น หาไม่ล้วนถูกโยกย้ายออกไป"

นางยิ้มอย่างชาญฉลาด กล่าวอีกว่า

"ท่านหากคิดโค่นทำลายคนผู้หนึ่งหรือหน่วยงานหนึ่ง มีวิธีที่ได้ผลที่สุดสองประการ หนึ่งคือทำให้มันโดดเดี่ยว สองทำให้พวกมันฟอนเฟะภายในหรือแตกแยกภายใน วิธีทั้งสองประการนี้ล้วนได้ผล

หากใช้พร้อมกัน จะประสบผลยิ่งกว่า"

โต่วน่อยกกล่าวว่า

"ตกลง นับว่าพวกมันทรยศต่อเรา แต่พวกมันติดสอยห้อยตามเราหลายสิบปี ทั้งมีจำนวนสี่คน ท่านสามารถใช้เสน่ห์ความงามโยกคลอนเชี่ยงชุนเม่งจู้ ทำให้พวกมันทรยศต่อเราอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าย่อมมีวิธีที่แตกต่าง ใช้จัดการกับบุคคลที่แตกต่าง สำหรับสองสหพันธ์หนึ่งสมาคม สมควรใช้ฝ่ามือที่ผิดแผกจากธรรมดา ซึ่งความจริง พวกมันไม่ต้องการทรยศต่อท่าน ยิ่งไม่คิดดูกกล่าวหาว่าทอดทิ้งท่าน...ท่านไยไม่ถามพวกมันดู?"

กล่าวพลางร้องขับขานเสียงเพลงที่เสนาะหูออกมา

เสียงเพลงสดใสกังวาน คล้ายสามารถเร่งเร้าให้บุปผาแย้มบาน

จากนั้นดอกไม้เขียวสี่พิโรธ ซึ่งโต่วน่อยกก่อนลงจากหอส่งรหัสเรียกหาติดต่อกันสี่ครั้ง ยังไม่แสดงตน ในที่สุดปรากฏกายขึ้นแล้ว

พวกมันเดินลงจากชั้นบนของหอ

แต่มีเพียงสามคนที่เดินลงมา

หนึ่งในจำนวนนั้นถูกหามลงมา

มันสูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหว

มันถูกสยบจุดเอาไว้

สภาพของมันยังพิโรธเดือดดาลกว่าโต่วน่อยก ซึ่งมีสีหน้าพิโรธตลอดมา

มันเป็นเล่าตั๋ว (พี่ใหญ่) ของดอกไม้เขียวสี่พิโรธ...ตั้งฮวงอุ้ย

โต่วน่อยกเข้าใจในบัดดล

ในผู้คนทั้งสี่ จะอย่างไรเล่าตั๋วไม่ได้ทรยศต่อมัน

พร้อมกับนั้นมันค่อยเข้าใจว่า ถังชิ้วปลอมเป็นเชี่ยวจี้ ดอกไม้เขียวสี่พิโรธไฉนดูไม่ออก เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงก็ไม่ได้กล่าวเปิดโปง เป็นเหตุให้เสียชีวิต

เฮ้งเลียกจั่งกล่าวว่า

"พวกเราไม่ได้ทรยศต่อท่าน เป็นท่านบีบบังคับให้พวกเราทำเช่นนี้ พวกเราเพียงคัดค้านท่าน ต้องการให้สมาคมดอกไม้เขียวแก้ไขเปลี่ยนแปลง"

โต่วน่อยกหัวร่อด้วยโทสะ กล่าวว่า

"แก้ไขเปลี่ยนแปลงอันใด กลับไม่ให้เราล่วงรู้?"

เตียมกชกกล่าวว่า

"พวกเราดิดตามท่านก่อตั้งสมาคมดอกไม้เขียว ต่อสู้เสี่ยงตายมายี่สิบหกปี แต่พวกเราได้อะไร? ผู้อื่นได้ร่ำรวยเลื่อนยศ พวกเรากลับอยู่ที่นี้อย่างลำบากลำบน ทั้งยังคิดต่อต้านไต้เจียงกุน คิดปล้นชิงเงินเดือนทหาร เรื่องแส่หาความแดกดับใส่ตัว ต้องถูกประหารเก้าชั่วโคตรเช่นนี้ พวกเราจึงไม่กระทำ เพื่อมิให้สมาคมดอกไม้เขียวถูกสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ล้มล้าง พวกเราจึงลุกฮือขึ้น ขัดคำสั่งที่มิชอบด้วยเหตุผลของท่าน"

โต่วน่อยกหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"หากพวกเจ้าไม่ยอมกระทำจริงๆ พวกเราสามารถหารือกัน มิใช่บีบบังคับให้ทั้งหมดต้องกระทำแน่นอน พวกเจ้าทำเช่นนี้ เพียงคำนึงถึง

ผลประโยชน์ส่วนตน หาใช่เพราะเพื่อสมาคมดอกไม้เขียวไม่ หากไม่ต่อต้านกับสหพันธ์แนวร่วมใหญ่ ต้องถูกสหพันธ์แนวร่วมใหญ่กลืนไปได้เจียงกุนมีใจทะเยอทะยาน เฉกเช่นกับแคว้นฉินสมัยเลียดก๊ก หากหกแคว้นรวมกำลังตามข้อเสนอของโชวฉิ้ง คงไม่ถูกแคว้นฉินแยกย้ายจู่โจมทำลาย ถูกกลืนไปทีละแคว้น หากว่าพวกเราเหล่าค่ายพรรคสมาคม สหพันธ์ผนึกรวมกำลังเข้าต่อสู้ ต้องไม่เกรงกลัวสหพันธ์แนวร่วมใหญ่เด็ดขาด แต่หากยอมสวามิภักดิ์ เสียขบวนไปเอง ผลสุดท้ายต้องไม่ต่างกับเจ้าแคว้นฉีที่แอบอิงแคว้นฉิน นั่งดูอัคคีอยู่อีกฝั่งหนึ่ง เจ้าแคว้นฉีเป็นพี่ร่วมสาบานกับจิ๋นซีฮ่องเต้ ผลบั้นปลายกลับถูกเนรเทศอดอยากจนเสียชีวิต ขีดความสามารถของได้เจียงกุนย่อมไม่อาจวิจารณ์ร่วมกับจิ๋นซีฮ่องเต้ แต่ความอำมหิตของฝีมือที่จัดการกับศัตรูและพันธมิตร ยังยิ่งกว่าอีก”

เดียมกชกกับเฮ้งเลียกจั่งหันไปมองหน้ากัน ไม่อาจโต้แย้งได้ ลี้เลี้ยงชังกลับกล่าวว่า

“อื่นๆไม่กล่าว อย่างน้อยพวกเรายากไร้ ความจริงเพาะปลูกผลเขียวเย็น สามารถรักษาพิษร้าย ทั้งยังทดลองเพราะปลูกโสมสุขสมใจรักษาเลือดพิษเนื้อร้าย หากถวายแด่ฮ่องเต้ ต้องได้รับการอวยยศมาตรว่าขายให้แก่ร้านขายยา ก็จะร่ำรวยมหาศาล แต่ท่านนำดอกผลที่พวกเราเพาะปลูกอย่างยากเย็นไปรักษาผู้คน โดยไม่รับเงินทองแม้สักหุนเดียว พวกเราวุ่นวายมาชั่วชีวิต ไม่คิดเป็นเช่นน สืบไป ท่านดู บนร่างของพวกเรา แม้แต่ตัวท่านล้วนมีเนื้อร้าย ซึ่งถูกคนไข้ระบาดใส่ เพียงใช้กำลังภายในกับฤทธิ์ยาสะกดเอาไว้ ตอนนี้หอเจ็ดหุนครึ่งเพาะปลูกโสม-

สุขสมใจต้นหนึ่ง พอดีรักษาพวกเราทั้งห้าได้ พวกเราจะไม่ปล่อยให้ท่านนำไปจุนเจือชนชาวโลก สละตัวเองเพื่อผู้คนอีก บอกต่อท่าน คนไม่เห็นแก่ตัว ฟ้าดินพิฆาตดับสูญ ท่านโง่งมเป็นเรื่องของท่าน พวกเราจะไม่โง่งมกับท่านต่อไป"

โต่วน่อฮกฝืนยิ้มกล่าวว่า

"คำพูดนี้กล่าวถูกต้อง พวกเจ้ามีสิทธิ์ไม่เห็นด้วย วันเวลาที่ผ่านมาสร้างความลำบากแก่พวกเจ้าแล้ว เรามีอยู่หลายประการที่กระทำไม่ถูกต้อง ละเลยต่อพวกเจ้า ต้องขออภัยด้วย"

คำพูดพอกล่าว เตียมกชก ลี้เลี้ยงชังและเฮ้งเลียกจั่งล้วนก้มศีรษะลง โต่วน่อฮกทอดถอนใจกล่าวอีกว่า

"พวกเจ้าทำอย่างไรก็ได้ ต่อให้ฆ่าเราก็ไม่นำพา แต่ไม่สมควรทำร้ายเอี่ยงเอี้ยงด้วย ที่แล้วมานางดีต่อพวกเจ้ายิ่ง"

เตียมกชกและพวกพอฟัง ต้องก้มศีรษะต่ำกว่าเดิม ลี้เลี้ยงชังกล่าวว่า

"คนที่ฆ่าฮูหยินเป็น....ถึงโกวเนี้ยนี้พวกเรา...หามีเจตนาเช่นนี้ไม่"

ถังชิ้วเพียงหัวร่อเบาๆ

นางไม่ได้กล่าวกระไร

นางเพียงยกมือกอดอก คล้ายมองดูสิ่งของน่าเล่นอันใดก็ปาน

โต่วน่อฮกกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเจ้าคิดทำอย่างไร? พวกเจ้าสามารถฆ่าเรา สามารถดั้งตัวเป็นหวยจู้ แต่ไม่อาจขายสมาคมดอกไม้เขียวให้แก่สหพันธ์แนวร่วมใหญ่ เช่นนี้รังแต่แส่หาที่ตายเอง"

เฮ้งเลียกจั่งกลับสั่นศีรษะกล่าวว่า

“ในสมัยเลียดก๊ก แคว้นลู่มีสามฮ้วง (แซ่สกุลหนึ่ง) แคว้นจิ๋นมีหกตระกูลใหญ่ หากเจ้าชีวิตกำหนดแนวนโยบายไม่ถูกต้อง พวกมันสามารถยับยั้ง ทำการออกคำสั่ง พวกเราสี่ซือเฮียดี่คบหากับหวยจู้ยี่สิบกว่าปี ต้องไม่หักใจทำร้ายท่าน พวกเราจะสั่งการแทน ก่อนอื่นจะไม่สะกิดโทสะของได้เจียงกุน หลีบเลี่ยงคราเคราะห์นี้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว”

โต่วน่อยกสั่นศีรษะ กล่าวด้วยความเศร้าใจว่า

“พวกเจ้าคาดคิดอย่างไร้เดียงสาไปแล้ว ไนสมัยสามก๊กมีปัญญาชนนามขงหย่ง กอปรด้วยสติปัญญาเป็นเลิศ เป็นที่ริษยาของโจโฉ สั่งประหารฆ่าทิ้ง ดอนนั้นบุตรชายขงหย่งอายุเก้าขวบ บุตรีอายุเพียงเจ็ดขวบ พอทราบข่าวการตายของบุพการี ยังเล่นหมากรุก คล้ายไม่มีเรื่องราวใด คนบ้านใกล้เรือนเคียงถามว่า “บิดามารดาประสบภัย พวกเจ้ายังกระทำเช่นนี้?”

เด็กน้อยทั้งสองพากันกล่าวว่า “ใต้รังย่อยยับไหนเลยมีไข่สมบูรณ์?”

เจ้าของบ้านตุ๋นน้ำแกงเนื้อมา เด็กชายดื่มจนหมดสิ้น เด็กหญิงถามว่า “เมื่อไม่มีชีวิตยืนยาว ยังรับประทานเนื้ออันใด ดื่มน้ำแกงอันใด?”

เด็กชายอดร้องไห้มิได้ เด็กหญิงกล่าวว่า “หากตายแล้วมีความรู้สึก ได้พบบิดามารดา สมควรยินดีจึงถูกต้อง หากตายแล้วไม่มีความรู้สึก ยังมีอันใดต้องร้องไห้?”

ภายหลังโจโฉพอทราบเรื่อง ทราบว่าเด็กน้อยทั้งสองมีปัญญาเกินคน จึงสั่งให้ฆ่าทิ้ง แม้แต่เด็กน้อยยังทราบว่าใต้รังย่อยยับไม่มีไข่ สมบูรณ์ พวกเจ้าคาดคิดเช่นนี้ ไยมิใช่ไร้เดียงสาเกินไป? พวกเจ้าเปรียบ

เปรยแควันสู่แควันจิ่นก็ประเสริฐ แควันจิ่นความจริงเติบโตกล้าแข็ง หลังจากที่หกตระกูลใหญ่เกิดการแตกแยก ไม่เพียงแต่มีฐานะดกต่ำทั้งยังหักล้างกันเอง สุดท้ายผู้ใดมีผลบั้นปลายที่ดี? สามฮ้วงแห่งแควันสู่อัปเปหิเจ้าผู้ครองแควัน ปฏิเสธข้อเสนอของขงจื้อดั้งตัวเป็นเจ้าเอง สุดท้ายถูกข้าศึกล้มล้างไปสิ้น บทเรียนในประวัติศาสตร์ยังไม่เพียงพออีกหรือ? พวกเจ้ายังคิดดกหลุมของได้เจียงกุน ซ้ำรอยเดิมอีกหรือ?"

เตียมกชกเห็นพวกพ้องทั้งสองไม่สามารถดอบคำ พานดัดใจกล่าวว่า

"พวกเราล้วนสู้ท่านไม่ได้ ดังนั้นหลายปีมานี้ล้วนทำตามคำสั่งท่าน ดอนนี้ฟ้าเปลี่ยนสีแล้ว สหพันธ์แนวร่วมใหญ่สนับสนุนพวกเราออกคำสั่ง โดยมีถังโกวเนี้ยหนุนหลัง ท่านต้องรับฟังคำสั่งพวกเราแล้ว"

โต่วน่อฮกระบายลมจากปากยาวๆกล่าวว่า

"เจ้ากล่าวเช่นนี้นับว่าประเสริฐสุด เมื่อถึงดอนท้าย พวกเจ้าไม่ได้คำนึงถึงคุณธรรม น็กถึงสมาคมดอกไม้เขียว เพียงกระทำเพื่อตัวเอง ในชีวิตผู้คนมีด่านด่างๆ คอยทดสอบจริยะควาำมประพฤติ นี่นับเป็นด่านหนึ่งพวกเจ้าผ่านไม่ได้ เราก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว เพียงด้องการทราบว่าพี่น้องอื่นล้วนไปที่ใด? พวกเจ้าคิดช่วงชิงอำนาจก็ได้ แต่ห้ามไม่ให้ฆ่าคนพี่น้องกันเองไม่อาจประหารฆ่ากัน"

เดียมกชกร้องเพ้ยกล่าวว่า

"ด่านใหญ่ด่านน้อยอันใด ท่านเองก็ไม่อาจผ่านด่านเฉพาะหน้าได้"

ลี้เลี้ยงชังกลับกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"พี่น้องทั้งหลายล้วนถูกพวกเราโยกย้ายไป เล่าตั่วไม่ยอมรับฟัง

คำน้อมเตือนของพวกเรา ได้แต่สยบไว้ก่อน”

โต่วน่อยกจับจ้องมองตั้งฮวงอุ้ยที่ถูกสยบจุดอย่างลึกซึ้ง ถังชิ้วที่ด้านข้างพลันกล่าวว่า

“กงซุนเจี่ย ตงซุนเอี่ยงและซุนเจี่ยเอี่ยงแห่งสหพันธ์กระเรียนล้วนถูกเชี่ยงซุนกวงเม้งโยกย้ายไปตามข้อเสนอของข้าพเจ้า”

จากนั้นนางกล่าวอย่างเปิดเผยตรง ๆว่า

“ท่านกล่าววาจามากมายปานนี้ จุดประสงค์เพื่อถ่วงเวลา พวกท่านเข้าใจว่า ยังมีกำลังหนุนรุดมาช่วยเหลือหรือ?”

นางหัวร่อคิกคักเสียงสดใส กล่าวอีกว่า

“กำลังหนุนของท่านจะไม่รุดมา หนึ่ง ข้าพเจ้าฆ่าเนี่ยเอี่ยงเอี้ยงทำให้เนี่ยเตียงไม่อภัยละเว้นฉั่วค้วง ยามนี้คงเสี่ยงชีวิตกันที่ทะเลลม-อัคคี สอง ทิชิ่วที่เป็นกำลังหนุนอันเข้มแข็งที่สุดของพวกท่าน ไปหาข้าพเจ้าที่ร้านอาหารเนิ่นนาน แต่ต้องเผชิญกับลี้ก๊กฮวยที่สูญเสียนางในดวงใจ ต่อให้มันจัดการกับลี้ก๊กฮวยได้ก็ต้องไปยังร้านค้าโลง นับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย เพื่อช่วยเหลือลี้เกี่ยฮวย รอจนมันเร่งรุดขึ้นเขา หอเจ็ดหุนครึ่งก็เกิดการผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน ไม่ถึงรอบให้มันกล่าววาจาแล้ว”

นางกล่าวสรุปด้วยความกระหยิ่มยิ้มย่องว่า

“ข้าพเจ้าใช้หลักจู่โจมจิตใจ จนบัดนี้ยังไม่ทำศึกกับพวกท่าน แต่พวกท่านเหล่ามือดี นักเลงเก่าจำนวนมาก ล้วนถูกข้าพเจ้าพรากกระจัดกระจาย ข้าพเจ้าร้ายกาจพอหรือไม่?”

หงส์โกวกล่าวว่า

“ท่านชั่วร้ายพอ”

ถังชิ้วกล่าวราวกับนึกได้ว่า

“พอแล้ว บริวารอีกสองคนของท่าน ซ่งก็กกี้เฝ้าอยู่ที่น้ำตกพุ่งย้อน อื้อกักเชังเฝ้าอยู่ที่แท่นสี่หุนครึ่ง พวกมันไม่ได้รับสัญญาณแจ้งเหตุ ต้องไม่รุดมา ดอกไม้เขียวสี่พิโรธย่อมไม่ส่งสัญญาณใดๆต่อพวกมัน จวบจนข้าพเจ้าจัดการกับพวกท่าน ข้าพเจ้าจะ “แจ้งเหตุ” ต่อพวกมันเอง”

นางหัวร่ออย่างเฉิดฉาย กล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า

“ข้าพเจ้าลำพังคนเดียว สามารถสลายพวกท่าน จัดการกับพวกท่าน ข้าพเจ้ามิต้องให้เดียฮ้อ ดู้มึง อี้เดียช่วยเหลือแต่อย่างไร”

หงส์โกวกระตุ้นเตือนนางว่า

“แต่เรากับโต่วหวยจู้ยังมีชีวิตอยู่ ท่านยังไม่ได้จัดการกับพวกเรา ท่านไม่แน่ว่าจัดการกับพวกเราได้”

ถังชิ้วทอดถอนใจกล่าวว่า

“พวกท่านยังมีความสามารถต่อสู้ขัดขืนหรือ? พลังฝีมือพวกท่านความจริงเป็นรองข้าพเจ้าอยู่แล้ว มิหนำซ้ำข้าพเจ้ายังสามารถใช้พิษ อย่าว่าแต่พวกท่านทั้งสองประสบความเศร้าเสียใจ กลับกลายเป็นคนตายในคนเป็นแล้ว”

หงส์โกวทราบว่า นางกล่าวด้วยความเชื่อมั่นอย่างเปี่ยมล้น ทั้งนี้เพราะนางกล่าวถูกต้อง

โต่วน่อฮกเพิ่งสูญเสียภรรยารัก

นางพบว่าผมขาวของมันเพิ่มพูนขึ้นตลอดเวลา มิหนำซ้ำมันดูไปสงบนิ่ง แต่เนื้องอกพิษที่หัวใจคล้ายกำเริบ เป็นเหตุให้ชอกแขนทั้งสอง

มีน้ำเลือดจำนวนมากไหลซึมออกมา

นางเองก็เป็นผู้วิปโยคนางหนึ่ง

ถังชิ้วชั่วร้ายพอจริง ๆ

....ถังชิ้วทราบว่า การทำลายความคิดต่อสู้ของคนผู้หนึ่ง ยังได้ผลกว่าการใช้พละกำลังหักโค่นคนผู้หนึ่ง

หงส์โกวถอนใจเบา ๆ หากให้รามือรอความตาย มิสู้ต่อสู้จนตัวตาย

นางแม้เศร้าเสียใจถึงขีดสุด แต่ความคิดต่อสู้ยังไม่ตายสิ้น

นางยังมีลูกดอกหางหงส์ ดรรชนีนกกระจิบ และหงสาสามผงกหัวที่สามารถต่อสู้สักครา

โด่วน่อยกก็ดัดสินใจต่อสู้สักครา

มันก็เศร้าเสียใจถึงขีดสุด เพิ่งสูญเสียภรรยา เหล่าบริวารก็ทรยศต่อมัน

เพราะเหตุนี้กลับจุดไฟแห่งการต่อสู้ของมันขึ้นใหม่

มันต้องฆ่าถังชิ้ว ล้างแค้นให้แก่ภรรยา

สำหรับบริวารที่ทรยศ มันกลับไม่มีความคิดล้างแค้น

คนด่างมีปณิธาน ไม่อาจบังคับได้

มาดรว่ามันรู้สึกว่า เนื้อร้ายในหัวใจแผ่ลุกลามอย่างรวดเร็ว แต่มันยังจะปลุกปลอบสมาธิต่อสู้สักครา

....มาดรว่าล้างแค้นไม่ได้ ก็ต้องให้หงส์โกวที่ช่วยเหลือตัวเองตลอดมา หนีเอาชีวิตรอดไป

มันจะอย่างไรเป็นหัวหน้าสมาคมดอกไม้เขียว ยังมีวิชาไม้ตาย

สามแขนง

เป็นแก่คุ้ง (หมัดสู่ขอ) ฉู่เจี้ย (ฝ่ามือตบแต่ง) จื้อชีชีขั้นชิ้งกง (พลังภรรยาตัวเองภรรยาผู้อื่น)

ทั้งสองล้วนตระเตรียมต่อสู้เสี่ยงตาย

แต่แล้วทั้งสองพากันพบเห็นเรื่องหนึ่ง

พวกนางถูกพิษแล้ว

พิษแม้เป็นปริมาณเล็กน้อย แต่ขอเพียงลงมือ ก็ไม่สามารถใช้กำลังภายในคุ้มครองชีพจรหัวใจ พิษร้ายจะลุกลามอย่างรวดเร็ว ยากจะยืนหยัดสิบไป เวลาลงมือยิ่งยาวนาน ยิ่งยากจะสะกดข่มพิษได้

ในที่สุดทั้งสองค่อยเข้าใจว่า หญิงสาวนางนี้ไฉนลำพองปานนี้หนักแน่นถึงเพียงนี?

ทั้งนี้เพราะฝ่ายตรงข้ามกุมชัยชนะเป็นมั่นเหมาะแล้ว

ถังชิ้วคล้ายสังเกตความตื่นเต้นสงสัยของโต่วน่อฮก และหงส์โกวออก จึงกล่าว

“ข้าพเจ้าฉาบพิษอย่บนซากศพของเนี่ยเอี๋ยงเอี้ย เป็นพิษเบาบาง ข้าพเจ้าไม่กล้าแพร่พิษรุนแรงเกินไป เพราะกริ่งเกรงยอดฝีมือเช่นทิชิ่ว โต่วหวยจู้และท่านดูออก ข้าพเจ้าเพียงใช้พิษอย่างเจือจางเบาบาง เพียงลดทอนพลังฝีมือของพวกท่านลงบ้าง ก็ใช้ได้แล้ว”

นางหัวร่อเสียงสดใสกล่าวว่า

“พิษชนิดนี้เรียกว่าชิกกัก(สูญเสียความรู้สึก) พิษของมันไม่รุนแรง

และขจัดได้ไม่ยากนัก แต่ต่อให้เป็นยอดฝีมือในการจำแนกพิษ ยังคงต้องถูกตบตา ขอเพียงถูกพิษ รอจนพวกท่านพบเห็น ก็ไม่ทันขจัดแล้ว สมมุติเช่นสภาพของพวกท่านในตอนนี้"

โต่วน่อฮกกระชากเสียงว่า

"ท่าน....ท่านเป็นหนึ่งในสี่จอมทมิฬ มีชื่อเลื่องลือทั่วแผ่นดิน กลับใช้ฝีมืออันต่ำช้าเช่นนี้ มาตรว่าได้ชัยก็ไร้เกียรติ"

หงส์โกวกลับเกลี้ยกล่อมว่า

"แล้วไปเถอะ โต่วหวยจู้การต่อสู้ระหว่างธัมมะและอธรรม ฝ่ายธัมมะที่สู้อธรรมไม่ได้ เป็นเพราะอธรรมไม่เลือกวิธีที่ใช้ เช่นฆ่าถึงที่สุด ฝ่ายธัมมะกลับมีข้อกริ่งเกรงมากเกินไป ถือสามากเกินไปดังนั้นตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ อยู่ในสภาพเพลี่ยงพล้ำ"

โต่วน่อฮกผงกศีรษะรับ

มันแม้ถูกพิษ ยังสามารถรวบรวมกำลังที่หลงเหลือ ต่อสู้อย่างสุดกำลัง

ถังชิ้วพลันกล่าวว่า

"ล้วนเป็นวาจาเหลวไหล"

ขณะกล่าว สีหน้าเปี่ยมแววเหยียดหยาม

หงส์โกวกล่าวว่า

"ท่านมีพิษชั่วร้ายพอ แต่ด้านเหตุผลท่านปราศจากเหตุผล"

ถังชิ้วแค่นหัวร่อกล่าวว่า

"คนที่ชั่วร้ายอย่างแท้จริง จะไม่ทราบว่าตัวเองปราศจากเหตุผล

พวกท่านตั้งตัวเป็นธัมมะเป็นวิญญูชน เทิดทูนยกย่องปราชญ์ขงจื้อ ขอถามขงจื้อตกทอดตำราใดไว้ ตำราเสียงจือเพียงเป็นบทบันทึกของฮ่องเต้ยุคโบราณกาล ตำราเล้ยกี่เพียงสอนให้ผู้คนรักษามารยาทที่ไม่จำเป็นสมมุติเช่นบิดามารดาเสียชีวิต ภายในสามปีห้ามมิให้ทำการงาน ห้ามมิให้เบิกบานใจ ตำราเอียะเก็งบันทึกแต่เรื่องประหลาดพิกล ที่ทุกผู้คนอ่านดูไม่เข้าใจ ตำราชีเก็งถูกพวกท่านเหล่าปราชญ์ผู้ลุโสดาตัดทอนมา คงเหลือแต่ส่วนที่เคร่งขรึมสำรวม ตำราชุนชิวเป็นการบันทึกที่บิดเบือนจากความจริง นับเป็นประวัติศาสตร์อันใด ตำรับตำราทั้งห้าเล่มนี้ยังศึกษาดราบเท่าทุกวันนี้ เฝ้าค้นคว้าหาคำแปล. ขยายความสอดคล้อง หาได้สนใจตำรับตำราอื่นไม่"

โต่วน่อฮกและหงส์โกวเหม่อมองหญิงสาวอายุยี่สิบนางนี้อย่างดะลึงลาน หงส์โกวกล่าวว่า

"ที่ท่านกล่าวมิใช่ไร้เหตุผล เพียงแต่มือคติเกินไปแล้ว"

โต่วน่อฮกทอดถอนใจยาวกล่าวว่า

"ถังชิ้ว ท่านเฉลียวฉลาด มีความคิดแปลกใหม่ หากเดินสู่วิถีทางอันเที่ยงธรรม ต้องมีอนาคตอันสดใส คำพูดหลายประโยคนี้กล่าวจากใจจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการฆ่าเราหรือไม่"

ถังชิ้วกลับปั้นหน้าเคร่งเครียดกล่าวว่า

"พวกท่านไม่เข้าใจคำพูดของข้าพเจ้าจริงๆ?"

โต่วน่อฮกถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

ถังชิ้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหมายความว่า ข้าพเจ้าดูแคลนฝ่าย "ธัมมะ" อะไรนั่นของพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าฝ่ายธัมมะมีอนาคตอันสดใสอันใด ไยต้องเดินสู่วิถีทางอันเที่ยงธรรม?"

จากนั้นนางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าถือกำเนิดมายังโลกนี้ เพียงหวังบุกบั่นทะลวงฝ่า กระทำการใหญ่สักครา ไม่สนใจฝ่ายธัมมะอธรรม วิถีทางอันเที่ยงธรรมอันใด"

เพิ่งกล่าวจบ ก็ได้ยินชุ่มเสียงชนิดหนึ่ง

เป็นเสียงกลอง เสียงเพลง เสียงร่ายระบำ

ขณะที่นางหน้าแปรเปลี่ยนไป ก็ได้ยินชุ่มเสียงอีกชนิด

เป็นเสียงการฆ่าฟันกลางสมรภูมิ

ถังชิ้วมีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย หงส์โกวกับโต่วน่อยกก็เคลือบแคลงสงสัยดุจเดียวกัน

ยามนั้น ได้ยินชุ่มเสียงหนึ่งดังว่า

"เมื่อสมใจควรถอนตัวรั้งมือ ชิ้วยี่เพียงพอแล้ว ท่านได้รับขวดเหมยทอง เราก็ขโมยโสมสุขสมใจมาแล้ว ท่านมิสู้ทำตามข้อตกลง ถอนตัวไปเถอะ"

ที่ไหล่เขายังบังเกิดเสียงโห่ร้องฆ่าฟันดังมา

แต่คนกล่าววาจาอยู่บนหลังคาหอ

ใต้แสงอาทิตย์สาดเฉียง ปรากฏผู้คนขึ้นสี่คน คล้ายกับกระเรียนสี่ตัว

หนึ่งเป็นผู้นำ สามคนเป็นผู้เช่นสรวง

คนกล่าววาจาราบเรียบอ่อนโยน มาดว่าน้ำเสียงจะพลุ่งพล่านก็ตาม

มันเป็นหัวหน้าสหพันธ์กระเรียนเชี่ยงชุนกวงเม้ง

ถังชิ้วพอพบเห็นเชี่ยงชุนกวงเม้ง ใบหน้าต้องร้อนผะผ่าวเล็กน้อย กล่าวเสียงหยาดเยิ้มว่า

"ท่านไฉนกลับมาก่อน ข้าพเจ้ามิใช่ให้ท่านรอข้าพเจ้าอยู่ที่ไชเชียเตียมหรอกหรือ เหตุใดไม่อาจอดรนทนรอ? ไฉนร้อนใจอยู่ร่ำไป?"

หงส์โกวเห็นเชี่ยงชุนกวงเม้งและสามผู้เช่นสรวงล้วนกลับมา ดวงตาและใบหน้าล้วนร้อนวูบ แต่ปากกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ท่านกลับมาทำอะไร? ที่นี้ไม่มีเรื่องของท่านแล้ว ต่อให้มีเรื่อง ก็ไม่ต้องการท่าน"

ทั้งสองล้วนกล่าววาจากับเชี่ยงชุนกวงเม้ง แต่เชี่ยงชุนกวงเม้งทราบกระจ่างแก่ใจ คำพูดของถังชิ้วฟังดูสนิทสนม แต่จงใจยั่วยุหงส์โกว คำพูดของหงส์โกวคล้ายได้รับความคับแค้น แต่กลับเกลี้ยกล่อมให้มันจากไป

เชี่ยงชุนกวงเม้งทอดถอนใจกล่าวว่า

"ชิ้วยี้ ท่านมิใช่บอกว่าเพียงต้องการโสมสุขสมใจและขวดเหมยทองหรอกหรือ ตอนนี้เมื่อได้ครอบครอง ยังไม่จากไปหรือ?"

ถังชิ้วเงยหน้าขึ้น สะท้อนเห็นถึงเค้าความขุ่นเคืองกล่าวว่า

"ท่านย้อนกลับมาเช่นนี้ เพราะไม่ไว้วางใจข้าพเจ้ากระมัง? ข้าพเจ้าความจริงคิดเลิกรามือ ท่านกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้ากลับจะกระทำต่อไป หากท่านไม่อาจตัดใจจากนาง อย่าคิดหมายให้ข้าพเจ้าสนใจท่านอีก"

คราครั้งนี้เชี่ยงชุนกวงเม้งกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า

“ท่านรับปากเราว่าจะปล่อยปละละเว้นโต่วหวยจู้กับหงส์โกว เราก็ปฏิบัติตามคำพูดของท่าน ไม่ตั้งตัวเป็นศัตรูกับไต้เจียงกุน แต่โต่วน่อยกเป็นสหายผู้มีพระคุณของเรา หงส์โกวเป็นสหายร่วมแนวรบของเรา เราไม่ยอมขายพวกเขาเด็ดขาด”

โต่วน่อยกกับตั้งฮวงอุ้ยพอฟัง ดวงตาเป็นประกาย สามพิโรธที่หลงเหลือกลับมีแววตาหมองหม่นลง

ถังชิ้วคิดไม่ถึงว่า ขณะที่กำชัยชนะเป็นมั่นเหมาะ เชี่ยงชุนกวง-เม้งจะชักนำคนของสหพันธ์กระเรียนรุดมาขัดขวาง จึงกล่าว

“ดกลง ต่อให้ท่านขัดขวาง ข้าพเจ้ายังคงฆ่าพวกท่านได้”

พลันได้ยินชุ่มเสียงกังวานเสียงหนึ่งดังว่า

“เป็นไปไม่ได้ ท่านไม่อาจฆ่าผู้คนทั้งแผ่นดิน ธัมมะไม่สิ้นสูญ ความหาญกล้ายั่งยืนยาว เฉกเช่นอาทิตย์ยามเที่ยง ต่อให้วิชาพิษของท่านสูงเยี่ยมกว่านี้ ก็ไม่อาจแพร่พิษใต้แสงอาทิตย์”

ยังมีชุ่มเสียงการฆ่าฟันอีกชนิดหนึ่งดังมาว่า

“ฟ้าไม่ยอมรับคน

คนไม่ยอมรับฟ้า

คนไม่ยอมรับคน

คนฟ้าไม่ยอมรับ”

ชุ่มเสียงอีกเสียงหนึ่งท่องสวดเบาๆ แต่ก็สานเป็นร่างแหปากหนึ่งคลี่คลุมลงมาว่า

“อำมั้วนีปาบีงู้”

ในสรรพเสียงทั้งหมด เห็นผู้คนกลุ่มใหญ่ห้อมล้อมกันขึ้นเขา

ผู้คนกลุ่มใหญ่ที่ว่า เป็นสตรีสามสิบเอ็ดนาง รายล้อมบุรุษสามคนไว้ บุรุษทั้งสามยังคงเคลื่อนกายรุดหน้า เป็นเหตุให้เหล่าสตรีที่ใช้ท่าร่างอันอ่อนช้อยของการร่ายรำระบำ พลอยถูกชักนำขึ้นมา

ถังชิ้วพอพบเห็นคนเหล่านี้ ก็ทราบว่าในแผนการของตัวเองเกิดช่องว่างรอยโหว่ขึ้น

ผู้ที่ร่ำร้องถามฟ้าคือเนี่ยเตียง ผู้ที่ท่องสวดมนต์คือฉั่วค้วง ผู้ที่กล่าววาจาโด้แย้งนางคือทิชิ่ว พวกเขาล้วนมาแล้ว สถานการณ์ก็ไม่ปลอดโปร่งธรรมดาดังที่นางคาดคิดไว้

ถังชิ้วกล่าวเสียงเย็นชาว่า

“คิดไม่ถึงท่านจะกลับมารวดเร็วปานนี้ แต่แสงอาทิตย์ไม่อาจสาดส่องตั้งแต่เช้าจรดค่ำ เมฆดำและรัตติกาลล้วนเป็นดาวข่มของมัน”

“ท่านที่ว่าหมายถึงทิชิ่ว”

ทิชิ่วเป็นบุคคลสำคัญของเหตุการณ์ครั้งนี้

ทิชิ่วพลันหยุดยั้งลง สตรีที่รายล้อมพวกเขาทั้งสามสิบเอ็ดนางก็หยุดยั้งตาม ทุกนวลนางล้วนหอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย หลั่งเหงื่อจนชุ่มโชก

....เป็นทิชิ่วใช้พลังอันยิ่งใหญ่ไพศาลชนิดหนึ่งชักนำให้วงล้อมทั้งวงเคลื่อนไหวตาม บุกบั่นถึงหน้าหอเจ็ดหุนครึ่ง ห่างจากถังชิ้วไม่ถึงสองวา

ทิชิ่วพอเผชิญหน้ากับถังชิ้ว ยังหวั่นไหวใจต่อความสดใสสะคราญของสตรีนางนี้ ดลอดจนกลิ่นหอมจรุงจิตของนาง

ทิชิ่วเร่งรุดถึงในตอนที่เนียเตียงกับฉั่วค้วงต่อสู้กัน ทั้งนี้เพราะเขาพบว่า มาดกรเมื่อสร้างสถานการณ์ใหฉั่วค้วงเป็นคนร้ายฆ่าคน จุดประสงค์เพื่อชักจูงให้เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงเสี่ยงชีวิตกัน ยังมีจุดประ-สงค์ที่ลักพาตัวลี้เกี่ยฮวย นอกจากต้องการให้ลี้ก๊กฮวยเข้าใจผิดต่อตัวเองแล้ว ยังต้องการให้ตัวเองรีบรุดไปช่วยคนที่ร้านค้าโลง นับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย

ฝ่ายดรงข้ามไฉน์ทำเช่นนี้? เหตุผลรวบรัดยิ่ง นั่นคือมิให้ตัวเองกลับไปยังภูเขาหลุยงั่งชัวในบัดดล

ฝ่ายดรงข้ามไฉนไม่ให้ตัวเองกลับถึงหอเจ็ดหุนครึ่งบนภูเขาหลุยงั่งชัว? คำตอบชัดแจ้งยิ่งกว่า ฝ่ายตรงข้ามกำลังปฏิบัติการร้ายต่อสมาคมดอกไม้เขียว และสหพันธ์ที่เป็นแนวร่วม

ดังนั้นทิชิ่วเคลื่อนไหวในบัดดล

เขาขึ้นสู่ภูเขาหลุยงั่งชัวก่อน สอบถามร่องรอยของฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงจากผู้คน ดิดตามถึงทะเลลมอัคคี ประจวบกับยามนั้นเนี่ยเตียงบังเกิดความลังเล ไม่ทราบว่าฉั่วค้วงเป็นฆาดกรหรือไม่ สมควรฆ่าฉั่วค้วงหรือไม่?

ทิชิ่วพอรุดถึง ก็กล่าวอย่างรวบรัดตรงๆว่า

“เนี่ยเอี่ยงเอี้ยงไม่ได้ถูกผู้ฟั่นเฟือนฆ่าทิ้ง”

เนี่ยเตียงย้อนถามว่า

“เห็นได้อย่างไร? บนซากศพของเอี่ยงเอี้ยงยังสักคำสวดที่มันชมชอบแกะสลักทั้งหกคำ”

ทิชิ่วกล่าวว่า

"เพราะข้อความทั้งหกนั้น ยิ่งเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า เนียเอียงเอี้ยง ไม่ได้ตายในเงื้อมมือผู้ฟั่นเฟือน ท่านยังจำได้หรือไม่ คำ "อำม้วนีปาบีงู้" ทั้งหกคำ บนร่างเนียเอียงเอี้ยงด้านซ้ายล้วนสักเป็นรูปสี่เหลี่ยม แต่ดอนที่ผู้ฟั่นเฟือนแกะสลักคำสวดทั้งหกนี้ ล้วนเป็นรูปวงกลม"

เนี่ยเตียงค่อยได้คิด ทิชิ่วกล่าวอีกว่า

"ฆาตกรยังใช้กระบี่เล็กแห่งเราของท่านทำร้ายเนียเอียงเอี้ยง แสดงว่าวางแผนไว้ว่า หากป้ายความผิดแก่ผู้ฟั่นเฟือนไม่สำเร็จ ก็จะให้ผู้ฟั่นเฟือนระแวงสงสัยว่า นี่เป็นการลงมือของท่าน ท่านไม่ได้กระทำเรื่องเช่นนี้คงไม่ต้องการถูกผู้คนปรักปรำกระมัง?"

เนี่ยเตียงนับว่าเข้าใจแล้ว

ทิชิ่วทราบว่าสถานการณ์รีบร้อนคับขัน ต้องคลี่คลายข้อกินแหนงแคลงใจของทั้งสอง จึงสามารถร่วมแรงร่วมใจรับมือศัตรู ดังนั้นกล่าวว่า

"พวกเราทดลองดู หากขวดเหมยทองนี้เป็นของจริง ผู้ฟั่นเฟือนจะดกเป็นผู้ต้องสงสัยฆ่าคนช่วงชิงของวิเศษ หากขวดเหมยทองเป็นของปลอม อย่างนั้นของจริงคงถูกฆาตกรหยิบฉวยไป ทิ้งของปลอมไว้ให้ร้ายผู้ฟั่นเฟือน...ตามคำร่ำลือ ขวดเหมยทองสามารถทำให้ดอกไม้ที่โรยราคืนสู่ความสดใส ดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาเบ่งบานอีกครา ข้าพเจ้าในที่นี้มีบุปผาฝันมายาซึ่งจูก้วะชิงแชมอบให้ ข้าพเจ้าจะสอดใส่ดอกไม้กับปากขวด หากมันกลายเป็นสีทอง แสดงว่านี่เป็นขวดเหมยทองจริงๆ"

เขาสอดใส่ดอกไม้กับปากขวด

คนทั้งสามล้วนกลั้นลมหายใจชมดู

สุดท้ายดอกไม้ยังเป็นดอกไม้ หาได้เปลี่ยนสีไม่
ขวดเหมยทองนี้กลับเป็นของปลอม
“ฆาตกร”ที่เบื้องหน้านี้มิใช่ฆาตกรอีก
ฉั่วค้วงเมื่อมิใช่ฆาตกร อย่างนั้นฆาตกรตัวจริงย่อมวางแผนล่อเสือออกจากถ้ำ ชักจูงให้ทั้งหมดฆ่าฟันกันเอง

ดังนั้นความเคลื่อนไหวที่รีบร้อนที่สุดของพวกเขาคือเร่งรุดกลับไป
เร่งรุดกลับหอเจ็ดหุนครึ่ง

ซึ่งความจริง ขณะที่ทิชิ่วรุดสู่ทะเลลมอัคคี ห้ามปรามการต่อสัของเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วง ยังไม่ได้คาดคิดว่าเซี่ยงชุนกวงเม้งจะมีใจแปรผัน

เขาเพียงเห็นว่า ฆาตกรกับศัตรูเมื่อวางแผนให้เทพคลุ้มคลั่งกับผู้ฟ่นเฟือนต่อสู้กันเอง เพื่อลดทอนขุมกำลังของหอเจ็ดหุนครึ่ง ย่อมไม่เปิดโอกาสให้เซี่ยงชุนกวงเม้งไกล่เกลี่ยได้ เกรงว่าหัวหน้าสหพันธ์กระเรียนมีอันตรายด้วย

ทิชิ่วคิดกอบกู้ภัยอันตรายให้แก่เซี่ยงชุนกวงเม้งด้วย
แต่เขาไม่พบเห็นเซี่ยงชุนกวงเม้งที่ทะเลลมอัคคี
• ยามนี้เขาพอคาดเดาเหตุการณ์ออกบ้างแล้ว
....เซี่ยงชุนกวงเม้งมิใช่ประสบเคราะห์กรรม หากแต่มีเลศนัยอยู่บ้าง

เขาขอให้ฉั่วค้วงกับเนี่ยเตียงที่คับแค้นเดือดดาลกระทำเรื่องหนึ่ง

นั่นคือขอให้เนี่ยเตียงระดมกำลังของพรรคเสื้อแพร ฉั่วค้วง เรียกระดมกำลังของพรรคเสื้อสกปรกมา

คนทั้งสองแม้ออกท่องเที่ยวเพียงลำพัง แต่จะอย่างไรเป็นหัวหน้าพรรคหนึ่ง ไม่ว่าไปที่ใดต้องวางกำลังไว้

เนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงก็ทราบว่าสถานการณ์คับขัน ดังนั้นส่งพลุสัญญาณ พลอยเรียกระดมกำลังที่ขึ้นตรงต่อสำนักฟ้าทักษิณกับสหพันธ์ห้าสมุทรมาด้วย

ส่วนทิชั่ว เนี่ยเตียงและฉั่วค้วงพอขึ้นถึงไหล่เขาของภูเขาหลุย-งั่งชัว ก็เผชิญการสกัดขัดขวาง

เป็นสตรีสามสิบเอ็ดนาง

สตรีที่ถนัดในการร่ายรำระบำสามสิบเอ็ดนาง

พวกนางพอยกมือวางเท้า ล้วนเป็นท่วงท่าสังหาร ล้วนเป็นท่าไม้ตาย

แต่ทิชั่วไม่ได้ปะทะตรงๆ

เขาใช้พลังสภาวะอันกล้าแข็ง ชักนำผู้คนที่รายล้อม นำพาพวกนางขึ้นสู่ภูเขาหลุยงั่งชัวอย่างลืมตัว

ถึงชั่วเหนทชั่วยังฉุดดึงเนี่ยเตียงกับฉั่วค้วงขึ้นเขามาด้วย ทราบว่าไม่อาจเลิกราโดยสันดิ ปากยังกล่าวอย่างเหยียดหยามว่า

“ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็นใคร เมื่อเป็นพนักงานจับกุมที่ขายชีวิตให้แก่ทางการ รู้จักแต่ข่มเหงผู้ต้องหาไม่กล้าจัดการกับผู้เข้มแข็ง ก็เข้ามาเถอะ ข้าพเจ้าหาเกรงกลัวไม่ เชิญ”

ทิชั่วกล่าวเสียงกังวานว่า

“พวกเราสี่ชือเฮียดีได้รับการสั่งสอนจากอาจารย์ตั้งแต่เล็ก ยึดมั่นในหลักการปราบภัยพาล บำรุงสุขคนดีงามไม่เคยข่มเหงคนอ่อนแอ ไม่กระทำโดยปราศจากเหตุผล เรื่องการถือตำแหน่งหน้าที่ จับกุมคนวุ่นวาย ฆ่าคนไม่มีความผิด กาลก่อนพวกเราไม่เคยกระทำ ยามนี้ไม่กระทำ ภายหน้าก็จะไม่ลดตัวลงกระทำ ที่ว่าอาศัยหมัดเป็นใหญ่ เป็นการกระทำเยี่ยงสัตว์ป่า ใช้พระคุณเข้าพิชิต จึงเป็นพฤติการณ์ของผู้กล้า หากว่าเคลื่อนไหวภายใต้ข้อจำกัดของกฎหมาย เพียงขายชีวิตให้แก่ทางการ อย่างนั้นพวกเราเท่ากับเป็นสุนัขรับใช้ของผู้มีอำนาจเท่านั้น ที่แล้วมาสี่ยอดมือปราบยินยอมตำแหน่งหลุดลอย ศีรษะถูกปลิดปลงโลหิตหลั่งไหลได้ แต่จิตใจอันเที่ยงธรรมต้องไม่ตาย”

ถังชิ้วอับจนถ้อยคำ หวนนึกถึงหลายปีมานี้ สี่ยอดมือปราบมีชื่อเลื่องลือ เพราะสืบเนื่องจากสาเหตุนี้ พฤติการณ์ที่ผ่านมา เป็นไปได้ตามคำบ่งบอกของทิชิ่ว แต่นางยังหัวร่อเยาะ กล่าวว่า

“ปากกล่าวน่าฟัง แต่ไม่เห็นท่านช่วยคนจริงๆ ลี้เกียฮวยอยู่ที่ร้านค้าโลงนับแต่โบราณกาลผู้ใดไม่ตาย รอรับการช่วยเหลือ ท่านก็ไม่รุดไป”

พลันบังเกิดชุ่มเสียงหนึ่งดวาดว่า

“เชี่ยวถัง (ถังน้อย) ท่านก่อเรื่องเพียงพอแล้วกระมัง ในสถานการณ์เช่นนี้ ยังอวดโอ่ความเข้มแข็งไม่ต้องการความช่วยเหลือจากทั้งหมดอีก?”

เห็นคนผู้หนึ่งแสดงตนขึ้นอย่างแช่มช้า มันร่างสูงเก้าเชียะ มีอำนาจน่าเกรงขาม ปากกล่าวอีกว่า

“ท่านชะล่าเลินเล่อไปแล้ว ก่อนหน้านี้ไม่สืบสาวให้กระจ่างชัดว่า

เถ้าแก่ร้านอาหารเนิ่นนานฮาฮุด เป็นเถ้าแก่ร้านค้าโลงนับแต่โบราณกาล ผู้ใดไม่ตาย ระหว่างที่ท่องยุทธจักร ยังมีฉายาเทพเจ้าขวานปีศาจแปดสิบเอ็ดอสูร”

ถังชิ้วนึกหาสาเหตุเลศนัยไม่ออก แต่ยามกะทันหันเห็นทลายโลงใหญ่อี้เดียรุดมาทันท่วงที นับเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็ง จึงกล่าว

“ฮาฮุดเป็นชาวมิจฉาชีพแล้วจะเป็นไร? ข้าพเจ้าไม่ก่อเรื่องก็แล้วกันไป พอก่อเรื่องต้องก่อกวนจนแทบถล่มทลาย ท่านก็ล่วงรู้นิสัยใจคอข้าพเจ้าเป็นอย่างดี”

อี้เดียหุอดถอนใจกล่าวว่า

“ท่านยังชมชอบก่อเรื่อง ในพวกเราทั้งสี่ ท่านชมชอบอวดโอ่ความสามารถที่สุด เราเกรงว่าท่านก่อกวนจนไม่อาจระงับเหตุได้ ท่านล่วงรู้ประวัติความเป็นมาของทิชิ่วผู้นี้หรือไม่? รู้เขารู้เรา จึงจะรบร้อยครั้งชนะร้อยครา ท่านหุนหันพลันแล่นปานนี้ นับว่าชั่วร้ายพอ แต่ยังไม่ลึกซึ้งพอ”

ถังชิ้วเชิดปากน้อยๆกล่าวว่า

“ทิชิ่วเมื่อวัยหนุ่ม เป็นสุกรหรือสุนัข หรือว่าเป็นเต่าคืบคลานตามพื้นดิน เกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?”

ปากแม้กล่าวเช่นนั้น แต่ในใจอดบังเกิดความสงสัยอยากรู้มิได้

ทิชิ่วที่มีใบหน้าเที่ยงธรรม บุคลิกองอาจผู้นี้ เมื่อวัยหนุ่มฉกรรจ์ที่แท้ผ่านประสบการณ์เยียงไร?

จบภาคเชือดชีวิต

โปรดติดตามสื่อปราบพญายม ตอน

มือเหล็กพิชิต

เขียนถึงชีวิตในวัยหนุ่มฉกรรจ์ของทิชั่ว
มือเหล็กผู้เข้มแข็งทั้งฝีมือและจิตใจ
พร้อมด้วยเรื่องราวที่ดำเนินสืบต่อจากเชือดชีวิต

ออกวางตลาดเร็วๆนี้

คมดาบบาดรัก

ผลงานใหม่ของนักเขียนรุ่นลายครามนาม

โง้วเล้าก๊อสือ

เขียนถึงจอมดาบที่สามารถพุ่งเพลิงโทสะจากหางคิ้ว

ดาบมารที่สามารถจำแนกความดีชั่วของผู้คน

ยอดกระบี่เยาว์วัยที่เก่งกล้าสามารถ

โฉมสะคราญรักบุปผาที่บริสุทธิ์ดีงาม

ทั้งยังสอดแทรกความรู้สึกนึกคิดต่อสรรพสิ่งในโลก

ถือเป็นเรื่องจีนกำลังภายในอีกรูปแบบหนึ่ง

อย่างแท้จริง

2 เล่มจบ

๔

น.นพรัตน

จัดจำหน่ายโดย สยามตูนส์ โทร. 281-2052

วางตลาดแล้ว!

ทุกเล่ม

สั่งซื้อได้ที่ บริษัท สยามสปอร์ตพริ้นติ้ง จำกัด

1776-1788 ถ.พระรามสี่ แยกเกษมราษฎร์ คลองเตย

พระโขนง กทม. 10110 ธนาณัติสั่งจ่ายในนาม

คุณอำนวย เจริญผล ปณ.คลองเตย